

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TRUTH OR *LIE*?

CITY OF *LIES* AND LEGENDS

A
HOUSE
OF DEVILS
NOVEL

KAYLA EDWARDS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

}VÈLCONIE BACK TØ %NGELTÍ-£NE

AS ALWAYS, WE HOPE YOU ENJOY YOUR STAY. PLEASE AVOID GOING OUT AFTER SUNSET, AND KEEP A FORM OF PROTECTION ON YOU AT ALL TIMES. THE USE OF BLOOD STAVES IS STRICTLY PROHIBITED. DARKSLAYERS OPERATE IN THE CITY, SO EXERCISING A HIGH LEVEL OF CAUTION IN ALL DISTRICTS IS HIGHLY RECOMMENDED FOR RESIDENTS AND VISITORS. AVOID UNNECESSARY TRAVEL TO THE MEATPACKING DISTRICT, HOODED SKULLCAP, STONE'S END, EBONFIELD, OLDTOWN, THE NARROW HILLS, AND THE BLACK ALDER DISTRICT. TRAVEL TO ANGELTHENE NATIONAL FOREST IS RECOMMENDED ONLY BETWEEN THE HOURS OF SEVEN A.M. AND THREE P.M. ALL CELL PHONES WITHIN CITY LIMITS ARE PROGRAMMED TO RECEIVE ALERTS REGARDING BLOOD MOONS. IF A BLOOD MOON IS IN THE FORECAST, STAY INSIDE THE FORCEFIELD UNTIL DAWN. REPORT ANY SUSPICIOUS ACTIVITY TO THE MAGICAL PROTECTIONS UNIT IMMEDIATELY.

ANGELTHENE'İN KOYULAŞAN ÇEMBERLERİ

YEDI ŞEYTAN

Kadim bir dünyanın gotik yazısıyla boynuzlu bir S harfiyle işaretlenmiş olan bu kişiler, Cehennem Kapısı'nın Başkanı Darien Cassel'e hesap verirler

REAPERS

Pelerinli ve maskeli Ölüm Tanrısı ile işaretlenmiş olan bu kişiler, Ruhlar Evi Başkanı ve Darien Cassel'in Sağ Eli Malakai Delaney'e hesap verirler

HUNTSMEN

Bir Cehennem Köpeği ile işaretlenmiş olan bu kişiler, Av Alanları Başkanı ve Randal Slade'in eski Sağ Kolu Lionel Savage'a hesap verirler

ÖLÜM MELEKLERİ

Beyaz mürekkeple üst üste binen kanatlarla işaretlenmiş olan bu kişiler, Ölümün Şehri'nin Başkanı Dominic Valencia'ya hesap verirler

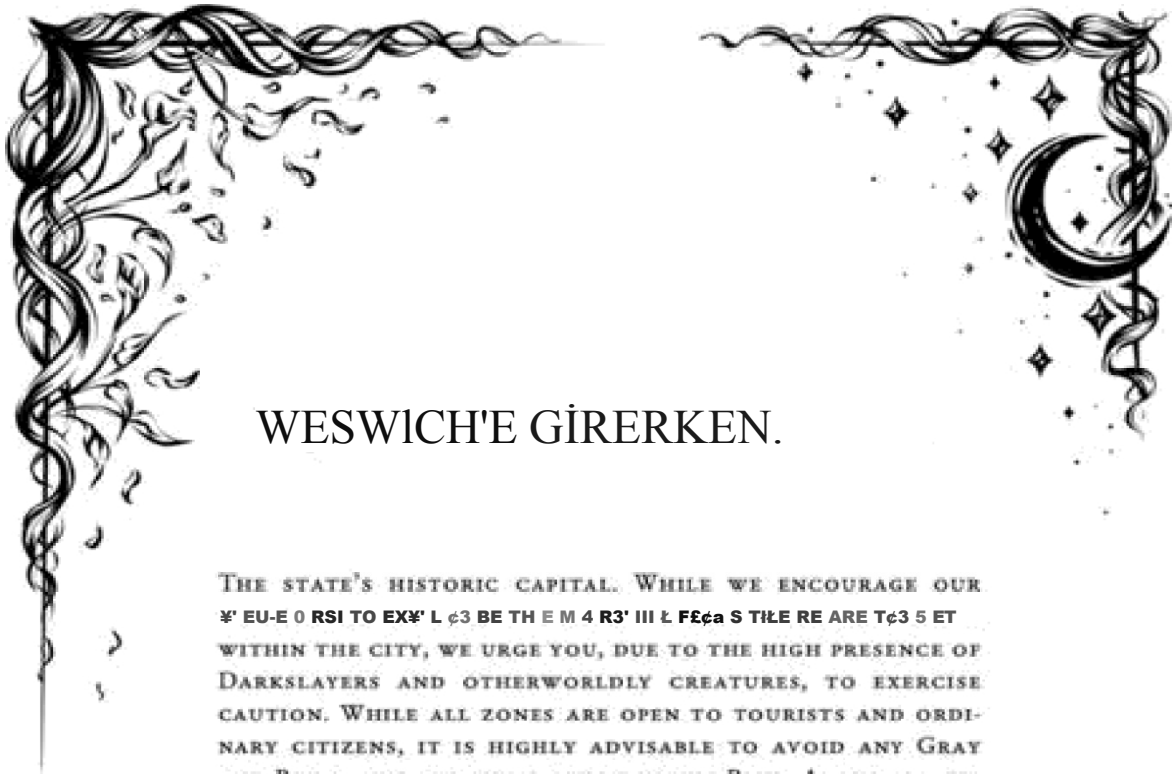
WARGS

Işıldayan bir mürekkeple hilal şeklinde işaretlenmiş olan bu işaretler,
Rıhtımdaki Ev'in Başkanı Channary Graves'e aittir.

VIPLER

Hareketli ve çarpıcı bir yılanla işaretlenmiş olan bu kişiler Engerekler İni
Başkanı Jude Monson'a hesap verirler

*Angelthene'deki tüm Darkslaying çemberleri, şehirdeki tüm çemberlerin
başı olan Darien Cassel'e hesap verir. Bu altı çemberin dışında hiç kimse
Angelthene toprağı. Bunu yapmak ölümle cezalandırılır.*

WESWICH'E GIRERKEN.

THE STATE'S HISTORIC CAPITAL. WHILE WE ENCOURAGE OUR
V' EU-E 0 RSI TO EXV' L 63 BE TH E M 4 R3' III L F6ca S TIL E RE ARE T63 5 ET
WITHIN THE CITY, WE URGE YOU, DUE TO THE HIGH PRESENCE OF
DARKSLAYERS AND OTHERWORLDLY CREATURES, TO EXERCISE
CAUTION. WHILE ALL ZONES ARE OPEN TO TOURISTS AND ORDI-
NARY CITIZENS, IT IS HIGHLY ADVISABLE TO AVOID ANY GRAY
AND RED ZONES AND USE CAUTION IN THE BLUE. ABOVE ALL, WE
WOULD LIKE TO REMIND OUR GUESTS TO KEEP AWAY FROM
WATERFALLS AFTER SUNSET, AVOID SWIMMING BEYOND THE
BUOYS, AND—MOST IMPORTANTLY—KEEP OUT OF THE FOG.

YVESWICH'İN KARANLIK ÇEMBERLERİ

GÖLGE EFENDİLERİ

Ölümün ve ölmenin tanrısı Obitus'un kanayan siyah kafatasıyla işaretlenmiş olan bu kişiler, Hollow'un başı Roman 'Shadows' Devlin'e ve Siyah Ev

Terra'nın bazı bölgelerinde daha çok 'Wraithler' olarak bilinirler.

SELKİLER

Su, merhamet ve yeniden doğuş tanrıçası Caligo'nun gözyaşı damlasıyla işaretlenmiş olan bu kişiler, Riptide ve Mavi Ev'in Başkanı Athene Cousens'a hesap verirler

WYVERNS

Ateş ve Yedi Çember tanrıçası Ignis'in aleviyle işaretlenmiş olan bu kişiler, Kumulların ve Kızıl Ev'in Başkanı Cerise Brinton'a hesap verirler

Terra'nın bazı bölgelerinde daha çok 'Flameweavers' olarak bilinirler

CEKETLER

Terran panteonunun serserisi ve zaman tanrısı Yalancı Tempus'un gözüyle işaretlenmiş olan bu kişiler, Labirent'in başı olan Griffin Brand'e ve Adaçayı Evi

SYLPHEN

Gökyüzü ve uçuş tanrıçası Vita'nın beyaz tüyüyle işaretlenmiş olan bu kişiler, Eyrie ve Menekşe Evi'nin Başkanı Raina Cruso'ya hesap verirler.

Yveswich'teki tüm Darkslaying çemberleri, şehirdeki tüm çemberlerin başı olan Donovan Slade'e hesap verir. Bu beş çemberin dışında hiç kimse Yveswich topraklarında faaliyet gösteremez. Bunu yapmak ölümle cezalandırılır.

Karakterlerin tam listesi için kitabın arkasını çevirin

ELSEWHERE

Evrenin kalbinde, hiçbir yerin ortasında, büyük bir ağaç küçük bir su kütlesinin üzerinde nöbet tutuyordu. Etrafındaki arazi yoğun bir karanlıkla örtülmüş ve sisle kaplanmışken, ağaç ve gölet ruhani bir ışıkla parlıyordu. Kristal dalların ve deniz mavisi yaprakların arasından süzülen ışık, suyun üzerinde benekli gölgeler oluşturunuyordu.

Genç bir kadın göletin üzerinde kubbeleşmiş budaklı köklerin üzerine oturmuş, bacaklarını ileri geri sallarken çıplak ayaklarının tabanları suyun yüzeyini sıyrıyordu. Rüzgâr saçlarını karıştırdı ama ne kadar denese de dokunuşu hissedilmedi. Burada hiçbir şey hissetmiyordu; ne ayaklarının altındaki suyun şırıltısını, ne avuçlarına değen ağaç kabuklarının çıkıntılarını, ne de kollarına ve dizlerine konan ısıldayan ateş böceklerinin minik bacaklarını.

Vücudunu saran straplez elbise opal rengindeydi ve üzerinde kararsız yıldızlara benzeyen, renkleri değişen birçok küçük nokta vardı. Ayak bileklerine kadar inen etekleri sanki canlıymış gibi dalgalanıyor, en az dalgın ağaç kadar uhrevi görünüyordu.

Burada ne güneş ne de ay vardı. Bu ağacın altında ne kadar zamandır oturduğunu söylemenin hiçbir yolu yoktu. Kalbi tam tersi için yalvarmasaydı, sonsuza kadar burada kalmaktan memnun olabilirdi.

Hatırlamasını, evrenin bu sessiz rahmini geride bırakmasını istiyordu. *Geri dön, diye* fısıldadı kalbi. *Geri dönmelisin.* Nereye, bilmiyordu. Kendi adı bile aklına gelmiyordu. Yaşı, geçmişi, her şey gitmişti. İlk başta, boş zihninin korkusu o kadar büyüktü ki, neredeyse onun gücüne yenik düşecekti. Şimdi korku burada var olmayan başka bir şeydi. Sadece o, ağaç, gölet ve sonsuz, yıldızlı bir gece gökyüzüydü. Ama-

Zihninin en ucunda bir yüz vardı. Bulanıktı; siyah ve ten rengi çizgilerden b a ş k a bir şey değildi ve üzerinde çelik mavisi bir leke vardı.

Gözler. Onlar gözlerdi. Hafızasının sisli merceğinden gördüğü her kimse, fırtınalı bir deniz gibi gözleri vardı.

Ama çok geçmeden o yüz de yok oldu, tıpkı anıları gibi.

Ve kalbi de tıpkı zihni gibi sessizleşti.

BİRİNCİ BÖLÜM

RI PTI DE

OLDTOWN

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

YİRMİ DÖRT YILI AŞKIN BİR SÜREDE, Darien Cassel sayamayacağı kadar çok canavarla savaşmış ve onları yenmişti.

Keder hariç. Keder, canavarların en kötüsüydü.

İki kez pençelerini ona batırmıştı, her iki yara da o kadar derindi ki hâlâ nasıl nefes aldığını merak ediyordu. İlki annesini kaybettiği zamandı. İkincisinde ise hayatının aşkı komaya girmişti.

Loren'in kalbinin atmayı bıraktığı o korkunç sessizliği hatırladı, gözlerindeki ışıltının nasıl söndüğünü, güzel yüzündeki her kasın ondan uzaklaşırken nasıl gevşediğini hatırladı. Bu anı zihnine kazınmıştı; uyanırken ya da uykudayken sürekli gözünün önüne geliyordu. Ve onu her gördüğünde, sanki biri kalbine bir bıçak saplıyormuş gibi hissediyordu.

Ölmüştü. O gece ölmüştü. Kalbi yeniden atmaya başlamıştı elbette ama yine de ölmüştü. Hiç uyanmamıştı.

Darien hâlâ bekliyordu. Her zaman bekleyecekti.

Bir an için hafızası o kadar zayıflamıştı ki nerede olduğunu unutmuştu. Oldtown'da bir arka sokakta olduğunu ve Gaven'in adamlarından birini fena halde dövdüğünü unutmuştu.

Havaya kan püskürdü. Kemikler kırılıyor, kıkırdaklar çatırdıyordu ama o vurmaya devam etti, göğsüne bir diz atarak yere mıhladığı adam yumruklarının arasında durması için yalvarırken bile. Hava bu gece sıcaktı, gün batımı Angelthene şehrini kalın, turuncu bir ışıkla yıkıyordu. Sıcaklık yün bir battaniye gibi üzerine yapışmış, o vurdukça ceketinin siyah derisini ısıtıyordu-

Biri boğazını temizledi. Maximus Reacher, Jack Steele ve Travis Devlin'le birlikte sokağın ağzında durmuş, üç Şeytan da uzaktan onları izliyordu. Bu ses, üzerinde anlaştıkları bir işaret; Darien'i bir yumruk fazla ileri gitmeden önce çılgına çevirmeyi amaçlayan basit bir sestti.

Bu geceki gibi geceler artık rutin hale gelmişti. Bir haftadır aralıksız avlanıyordu ve Darien'in durmaya hiç niyeti yoktu, ta ki domuzlardan biri sonunda ciyaklayıp Gaven Payne'in nerede saklandığını söyleyene kadar.

Darien sağ elindeki kanı silkeledi ve sol eliyle güneşin ısıttığı siyah saçlarının gevşek tellerini yüzünden uzaklaştırdı.

Sonra adamı yakasından yakaladı ve başını yerden kaldırdı. "Nerede," diye fısıldadı Darien, adamın kulağına doğru eğilerek, "Gaven nerede?"

Darien'in izini sürdüğü diğer hedefler biraz farklı kartlar almışlardı ama oyun yine de aynı şekilde, ölümle sonuçlanıyordu. Darien yumruk atmaya başlamadan önce o hedeflere birkaç basit soru sormuştu ama sabrı tükenmişti. Bu gece önce vuracak, soruları sonra soracaktı. İçindeki canavarın beslenmeye ihtiyacı vardı ve kafese kapatılmaktan, kendisine değersiz artıklar ve kemikler atılmasından bıkmıştı.

Et istiyordu. Kan istiyordu.

"Gitti," diye sıçradı adam, kesik dudaklarından tükürükler uçuşuyordu.

"Kasabayı terk mi ettin?" Darien biraz geri çekilerek sordu. Adamın yakasını sıkıca kavradı ve kanla nemlenmiş kumaşı mürekkepli parmaklarıyla büktü.

İzini sürdüğü zavallılardan bir diğeri de ona aynı şeyi söylemişti ama diğerlerine gelince, Darien ve Şeytanları Chopping Block'taki sorgulama taktiklerinde her zamankinden biraz daha yaratıcı davranıp birkaç diz kıracak ve bazı uzuvları koparacak kadar ileri gittiklerinde bile konuşmayı reddetmişlerdi. Kasap, Darien'e geçen seferki odayı ödünç vermeye fazlasıyla istekliydi - "kurbanlarının rahatı için", demişti Casen gürleyen bir kahkahayla.

Gaven sonuncu olacaktı. Başlangıçta Darien bunu bu şekilde planlamamıştı; tek istediği kendisini manipüle eden ve Blackbird 88 Above'u yerle bir eden adamı bulup öldürmektir. Ama şimdi, Darien Gaven'ın adamlarını teker teker öldürürken, herif onun geldiğini görebiliyordu ve muhtemelen çok az zamanı kaldığını bildiği için korkudan altına işiyordu.

Bu daha iyiydi. Daha ödüllendirici. Kan iştahı olan biri için daha cezbedici.

"Gaven nereye gitti?" Darien adamın şişmiş, kanla ıslanmış yüzünü inceleyerek, "Gaven nereye gitti?" diye sordu.

Başka tarafa bakmaya çalıştı ama Darien yakasını çekiştirerek inlemesine neden oldu. "Bana Gaven'in nereye gittiğini söyleyeceksin," diye tısladı Darien dişlerini göstererek, "ve bunu bana hemen şimdi söyleyeceksin."

"Tamam, tamam," diye kekeledi cehennem zebanisi, bir kan ağı sözcüklerini kalınlaştırıyordu. "Dedi ki," ağır bir yutkunmayla, tıkanmış burun deliklerinden koyu kırmızı kan sızarak, "geri dönecekmiş."

Sürünerek çıktığı cehennem çukuruna geri döndü. Kaçmak, belki. Darien ona yetişmeden ayrılıyor.

Güzel. Bu, diğerlerinin ona verdiğinden daha fazla bilgiydi.

Bu da ailesinin en azından şimdilik güvende olacağı anlamına geliyordu. Angelthene'de kalan son Gaven'in adamlarının izini sürüp katletmeyi bitirdiğinde daha da güvende olacaklardı. Akıllı olsalardı çoktan kaçmış olurlardı ama dizinin altına sıkışmış bu deri parçası bir gösterge ise, olabildiğince aptallardı.

"Peki 'geri' nerede?" Darien sordu. Saksaganlar solundaki konfeksiyon mağazasının çatısında ölüm kehanetinde bulundular.

"Bilmiyorum." Yanakları zorlukla aldığı nefeslerle şişmişti. İki eli de kırılmış, parmakları bükülmüş ve kabuk bağlamıştı. Darien on parmağını da koparmak için acele etmemişti. "Bana hiç söylemedi."

Darien bir sustalı bıçak çekti, diğer eli hâlâ adamın yakasını yumrukluyordu

-Aptalca bir şey yapmaya kalkarsa diye onu yerinde tutuyordu. "Bundan emin misin?"

Bıçağı açtı.

Korkağın gözleri büyüdü, gözbebekleri bıçağa sabitlendi, bıçağın kenarı güneş ışığında parlıyordu. "Evet!" diye haykırdı, sesi çatlıyordu. "Yemin ederim, sana yemin ederim, bana hiçbir şey söylemedi! Hayatım üzerine yemin ederim, sana bildiğim her şeyi anlattım! *Lütfen!*"

Darien bir hamleyle adamın yakasını bıraktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Adamın vücudunu bir titreme sardı. "Beni şimdi serbest bırakacak mısın?" "Söz sözdür, değil mi?" Kesinlikle öyleydi.

Cehennem zebanisinin boğazını kesti.

Özgürlük ama yaşam yerine ölüm.

Adamın sırtı acı içinde kamburlaştı, başının arkası betona sürtündü, ayakları gümbürdedi. Acı çekerken çıkardığı sesler ara sokakta yankılanıyor, homurdanmalar ve soluk soluğa kalmalar herkesi fiziksel olarak hasta etmeye yetiyordu. Darien ve birkaç metre öteden onu izleyen adamlar dışında herkesi. Kafadan hasta olmayan herkesi.

Darien, hissettiği kadar ölü bir bakışla hedefinin oksijen için savaşmasını izledi. Tıpkı diğerlerine yaptığı gibi onun da ölümünü izledi. Kurbanı, parçalanmış parmaklarıyla fişkırان boğazını güçsüzce sıkıp kapatmaya çalıştı. Kırmızı bir deniz yere yayıldı ve Darien'in dizlerine sızdı, pantolonunun siyah kotu susamış bir canavar gibi onu yalayıp yuttu.

Adamın vücudunun gevşemesi uzun sürmedi. Elleri yere yığıldı, kanlı parmakları son bir spazmla kıvrıldı. Aurası bir ampul gibi söndü, ta ki tek bir renk zerresi kalmayana kadar.

Kan kokusu havayı boğdu. Saksağanlar sessizleşti.

Ve içindeki canavar dinlenmek için uzandı, açlığı bir kez daha doyuruldu.

Darien gözlerini kapadı ve başını geriye doğru eğdi, damarlarında hastalıklı bir memnuniyet dalgası dolaşırken burnundan derin nefes aldı. Diğerlerinin onu izlediğini, endişelerinin havada asılı kaldığını, sıcak kadar ağır olduğunu hissetti ama dönmedi.

Katletmek ona her türlü uyuşturucudan daha güçlü bir keyif veriyordu. Kan dökmek her zaman en bağımlılık yaratan heyecanı olmuştu ama Loren'in hastaneye yatırılmasından bu yana geçen on gün içinde buna her zamankinden daha fazla bağımlı hale gelmişti.

Onsuz, yaşadığını hissetmiyordu. Onunla kendini iğrenç hissediyordu. Kendinden nefret etme duygusu kaynama noktasına ulaşmıştı ve artık aynalardan her zamankinden daha fazla kaçınıyordu.

En azından kendisine karşı hissettiği nefret, hiçbir şey hissetmemekten daha iyiydi.

HASTANE

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

MAXIMUS REACHER son birkaç gündür Angelthene Genel Hastanesi'nde o kadar çok zaman geçirmişti ki Cehennem Kapısı'nın neye benzediğini unutmaya başlamıştı.

Hastane personeli Loren'i Darien'in komutası altında başka bir odaya taşımıştı. Şifacı koğuşunun dördüncü katındaydı, kapısı Max ve diğer Şeytanların sırayla nöbet tuttuğu sessiz bir bekleme alanına bakıyordu. Ama bu gece Max nöbet tutmak için burada değildi.

Koğuşa yaklaştıkça botları vuruyordu. Koridorlar, selam vermek için başlarını sallayan bir avuç yorgun hemşire ve Şifacı dışında sessizdi. Alışmak zor olmuştu ama personel Max'i ve diğerlerini görmeye alışmıştı - sadece Yedi Şeytan'ı değil, arada sırada gelen birkaç Ölüm Meleği ve Azrail'i de. Artık aval aval bakmıyor ya da kelimeleri kekelemiyorlardı ama yine de mesafelerini korumayı tercih ediyor, kısa süreli ve gönülsüz sohbet etme girişimlerinde bulunuyorlardı.

Bekleme alanının büyük bir bölümünü kaplayan kavisli masanın kenarı göründü. Beş adım sonra Max köşeyi döndü.

Odanın çevresi boyunca sekiz plastik sandalye yerleştirilmişti. İki tanesi doluydu.

Tanner Atlas pencere kenarına çökmüş, halkalı başparmaklarını telefonunun ekranında gezdiriyordu. Hoparlörlerden çınlayan müzik Max'e yine o eski kurbağa oyununu oynadığını söylüyordu.

Otomat makinesine en yakın sandalyede Dallas Bright oturuyordu. Cadı derin bir uykudaydı, gevşek tutuşunda açık bir şeker kaplı çikolata torbası vardı, Filo kanatları her iki yanındaki boş sandalyelere sarkıyordu. Dallas Bright

Karnının sürekli inip kalkması şekerleri yere saçmakla tehdit ediyordu.

Tanner kan çanağına dönmüş gözlerini kırıştırtarak başını kaldırdı. "Hey." Max, Dallas'ı işaret etti. "Bugün derse gitti mi?"

Tanner'ın yüzünü buruşturması yeterli bir cevaptı.

Max iç çekti. "Dersleri kaçırmaya devam ederse ailesi onu öldürecek." Filo ile eğitimden bahsetmiyorum bile. Dallas'ın ailesi Roark ve Taeg'den başka biri olsaydı, yani *düzgün* biri olsaydı, kızlarına karşı anlayışlı davranırlar, hatta Dallas'ın sık sık yaptığı gibi burada, bu bekleme alanında uyurlar, sadece biyolojik kızlarına değil, evlat edindikleri kızlarına da desteklerini gösterirlerdi.

Tekrar iç çekti ve Dallas'ın uyuyan halini inceledi. Bakır kirpikleri titriyor, başının üstünde asi bir düğüm halinde tuttuğu gür saçları havalandırmadan gelen serin hava akımıyla dalgalanıyordu.

Karmakarışık, günlerdir yıkanmamış saçları. Uyurken bile bitkin görünüyordu. Loren hastaneye yattığından beri Dallas sadece kendinden geçtiğinde uyuyordu, vücudu ona başka seçenek bırakmıyordu. Max'in şu anda burada olmasının nedeni de buydu: Dallas kendine bakmayı reddedecekse, o zaman Max ona bakacaktı.

Max onun sandalyesine olan kısa mesafeyi kapattı. Uyanmasını bekleyerek ona baktı ama kız kıpırdamadı. Yüzündeki bir tutam saçı fırçaladı, ağzının kenarında kuruyan salya lekesi bu işi zorlaştırıyordu.

Dallas sarsılarak uyandı. "Ne-" Şeker torbası düştü ve içindekiler yere saçıldı. Cadı Whopper'lar takırdayarak yuvarlandı ve çıkan gürültü resepsiyonistlerden birinin masanın üzerinden bakmasına neden oldu.

Max şekerlerin yuvarlandığı yöne döndü-

Ve Darien'in bu tarafa doğru geldiğini gördü. Yavaşlamadı, göz teması kurmadı, hatta birkaç şeker botlarına çarptığında bile.

Darien duş almak ve temiz bir kapüşonlu sweatshirt ve kot pantolon giymek için Cehennem Kapısı'nda durmuştu. Üzerinde tek bir damla bile kan yoktu, hatta toplarken ya da savaşıırken giydiklerinden farklı olan botlarında bile. Hastane personelinin dile getirmeye cesaret edebildiği birkaç istekten biriydi bu: Şifacılar koğuşuna mümkün olduğunca temiz kıyafetlerle gelmeleri. Kan büyük bir 'hayır'dı ama Darkslayer'ların üzerinde *hiç* kan olmamasını beklemek... gerçekten gülünçtü.

Max yine de nedenini anlıyordu. Hastanenin bu bölümü, bağışıklık sistemleri büyük ölçüde zayıflamış, bazıları solunum cihazına bağlı, bazıları da serumla beslenen Kandırma hastalarıyla doluydu. Kandırmacanın yeni türleri neredeyse her hafta ortaya çıkıyordu, bu yüzden ve artan vaka sayısı nedeniyle Şifacılar ayarlamalar yapmak zorunda kalmıştı.

Ya öyleydi ya da personel, ziyarete gelen Darkslayer'ları diğer hastalara daha az korkutucu göstermek için ellerinden geleni yapıyordu.

Sanki temiz kıyafetlerin bununla bir ilgisi varmış gibi.

Darien arkasına bile bakmadan Loren'in odasında kayboldu. "Durumu nasıl?" Tanner sesini alçak tutmaya özen göstererek sordu. Max iç çekti. "Sence nasıl?" diye mırıldandı.

Darien'i hiç bu kadar boş görmemişti. Ve onu uzun zamandır tanıyordu - pratikte tüm hayatı boyunca. Darien artık kendisinin bir kabuğuydu ama bir kabuk gibi kırılğan değildi. Eğer mümkünse, Loren'in komada olması onu başka bir şeye, eski Darien'den daha tehlikeli bir şeye dönüştürmüştü. Hâlâ kırmızı renkte parlayan, kenarları her zamankinden daha keskin, yeni bilenmiş bir silahtı.

Max itiraf etmek zorundaydı, bu onu korkutuyordu ve böyle hisseden tek kişi o değildi. Ivy iki gece önce ona gelip içini dökmek istediğinde, düşüncelerini yüksek sesle söyleyerek onu şaşırtmıştı. Max kadar umutsuz hissediyordu, *tüm* Şeytanlar kadar umutsuz. Umutsuz ve Darien'e yardım etmek için son derece çaresizdi ama nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Tek yapabildikleri ellerinden geldiğince onun yanında olmaktı. Söyleyecek hiçbir şey olmasa bile, Darien konuşmak istiyorsa dinlemekten, istemiyorsa sessizce onunla oturmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Dallas ellerini yüzüne sürdü ve doğrulup oturdu. "Ne zamandır baygınlığım?" Büyük bir esnemeyle kollarını gerdi ve kanatlarını açtı.

Max cevap almak için Tanner'a baktı.

Hacker omuz silkti. "İki saat, belki?" Onlara pikselli kurbağaların pembe dilleriyle sinekleri ağızlarına aldıkları telefon ekranını gösterdi. "Meşguldüm."

Dallas yere saçılmış Cadı Whopper'lara özlemle baktı, birkaç tanesi koşuşturan Şifacıların ayakkağıları tarafından çoktan ezilmişti. "Bunlardan hiçbirini yiyemedim bile," diye mırıldandı, esnemekten gözleri hâlâ sulanmıştı.

Dikkati aniden Max'in arkasındaki bir şeye -ya da birine- kaydı. Sertleşti, gözlerindeki gümüş rengi bir kez yanıp söndükten sonra karardı.

Max döndü ve arka kemerine sıkıştırdığı silahına uzandı.
Koridordan gelen adamı görünce donakaldı.
Kehribar gözler. Uzun boylu, gururlu. Sert yüz. Arkaya doğru taranmış saçlar, Dallas'ınkilerle aynı tonda parlatılmış bakır rengi pürüzsüz teller.
Rüya mı görüyordu? Çünkü Roark Bright Loren'in odasına doğru gidiyordu. Eğer *bu* gece *bunun* olmasına izin verecekse lanet olsun.
Max odayı geçti, eli tekrar silahına doğru gitti.
Kızıl Baron'u gerçekten vuracak mıydı? Tanrım, muhtemelen çok iyi hissettirecekti.
"Burada ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Max'in sesi ölü sessizlikte bir kırbaç gibi şakladı.
"Max!" Dallas tısladı, tökezleyerek sandalyesinden kalktı.
Max, Loren'in açık kapısına ulaşmadan Roark'ın yoluna çıktı, silahı kargo pantolonunun kemerinde bir delik açmıştı.
Kızıl Baron hızını yavaşlatarak durdu. "Darien'le konuşmam gerek." Bakışları Max'in üzerinde sabitlendi, hareketindeki isteksizlik hissediliyordu.
Max'in eli tekrar tabancasına doğru seğirdi. "Oraya girmene izin vermeyeceğim."
Roark'ın üst dudağı köpek bokuna basmış gibi kıvrıldı. "Bunlar bir general için çok cesur sözler."
Max, "Bir Kara Katil'e karşı böyle bir ses tonu kullanmak çok boktan," diye karşılık verdi. "Eğer o odaya adımını atarsan Darien seni canlı canlı yer, o yüzden ya *bana* ne istediğini söylersin ya da defolup gidersin." Aşırı bir tepki gibi görünebilir ama bu adam bütün hafta boyunca Loren'i kontrol etme zahmetine girmemişti, Taega da öyle. Zavallı kızın büyürken neler yaşadığını hayal bile edemiyordu.
Yanında duran da aynı şekilde.
Erasmus ise Loren'i birkaç kez ziyaret etmeye çalışmıştı ama Darien Erasmus'un ya da *herhangi birinin* kızına yaklaşmasına izin vermiyordu, hele de onu defalarca hayal kırıklığına uğratan babasının. Max bu şekilde davrandığı için Darien'i suçlayamazdı ama arada bir yaşlı adama acıdığı da oluyordu. Bazen adam Cyra gelip onu eve gitmeye çağırana kadar bekleme alanında uyuyordu. Erasmus'un buraya son gelişinden bu yana iki gün geçmişti, iki gün boyunca kimse onu duymamıştı bile.

Darien'in kendini kaybedip Erasmus'a silah çekmesinden bu yana iki gün geçmişti.

Gitmişti tabii ki. Kelimenin tam anlamıyla yaşının elverdiği en hızlı şekilde hastaneden kaçmıştı. Darien ateş etmemişti ama Loren'in uyandığına dair bir işaret olmadığına göre, Erasmus'un uzak durması en iyisiydi. Roark biyolojik kızına baktı -sadece bir saniyeliğine. Onu gerçekten *görecek* kadar değil, yüzünün ne kadar zayıfladığını ve solgunlaştığını görecek kadar,

Gözleri ne kadar yorgun görünüyordu.

"Bize bir dakika ver, Dallas." Roark'ın kovuluşu kabaydı.

Max, Dallas uzaklaşmadan onu bileğinden yakaladı, başparmağı hızla atan nabzına bastırdı. "Son yirmi yıldır ona sana bir dakika vermesini söylüyorsun," diye hırladı Kızıl Baron. "O odada *onun* ailesi var ve söyleyeceğin şeyin Loren'le bir ilgisi varsa, bu bizim olduğu kadar Dallas'ın da meselesi. O *kalıyor*."

Sabit hatlar gelen aramalarla çınliyordu. Resepsiyon görevlileri onların çalmasına izin veriyordu, bu da artık bir dinleyicileri olduğu anlamına geliyordu.

Roark'ın gözleri masaya doğru kaydı. Tıraşlı çenesindeki tek bir kasın titremesi dışında hiç duygu belirtisi göstermiyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu.

Roark konuştuğunda Max onu kafasından vurmaya düşünüyordu. "Loren'i uyandırabileceğimiz bir yol biliyorum."

Max gözlerini kırptırdı. *Bu* beklenmedik bir şeydi.

Dallas bir adım öne çıktı. "Nasıl?" Max onun nabzındaki taze atışın babasının pisliğiyle bir ilgisi olmadığını biliyordu.

Max'in çevresinde bir gölge hareket etti.

Darien kapı çerçevesini doldurdu. Hiçbir şey söylemedi, yüzü kırılmış camdan daha keskindi. Artık neredeyse hiç konuşmuyordu. Hiç gülümsemedi ve Ignis'in göğüsleri kadar emin bir şekilde hiç gülmedi.

Max Darien'e hitap ederken sesini alçalttı. "Roark, Loren'i nasıl uyandırabileceğimizi bildiğini düşünüyor."

Birkaç dakika boyunca Kızıl Baron ve Şeytan birbirlerini tarttılar. İkisi bu şekilde karşı karşıya dururken Roark küçük görünüyordu. Önemsiz. Yine de Darien pek çok insan üzerinde böyle bir etki bırakma eğilimindeydi.

Roark'ın dikkati, Darien'in tehditkâr formu tarafından kısmen kapatılmış olan odaya kaydı.

Ve içerideki yatakta baygın yatan kız.

Darien kılını bile kıpırdatmadı ama gözlerindeki o daimi tehdit derinleşti. Max onu bu kadar iyi tanımasaydı, bu ölümcül bakış hastaneden kaçmasına neden olurdu - belki de lanet olası şehirden kaçarsa ve bir daha asla geri dönmezdi.

Darien hayatı boyunca tehlikeliydi, buna hiç şüphe yoktu. Ama aşık bir adam olarak ölümcüldü.

Roark'ın tereddütlerinin sonuncusu da dikkati Darien'a döndüğünde yok oldu. Bu kez Kızıl Baron'un bakışlarında küçümseme yoktu, Darien'in ona karşılık olarak attığı bakış daha küçük bir adamın kaçmasına neden olacak kadar keskin olsa bile.

Roark derin bir nefes aldı. "Yveswich'e gitmeniz gerekecek."

SIDUS

YVESWICH, KER EYALETİ

ROMAN DEVLIN'in koyun saymakla eşdeğeri tavşan saymaktı. Evcil hayvan dükkanından satın aldığınız ya da sebze bahçenizden süpürgeyle kovaladığınız türden değil.

Bu tavşanlar Darkslaying habercileriydi. Eski hikayelere göre, bir cehennem zebanisini arayıp bulan ve onu bir iş için kiralayan ilk kişi, kimliğini gizlemek için bir tavşan maskesi takardı. Maskeler hemen tutulmuş ve kısa sürede bu gelenek Terra'nın her köşesine yayılmıştı.

Burada, Yveswich'te, yerel Darkslayer'ların yetişebileceğinden çok daha fazla haberci vardı. Sonsuz haberciler sonsuz para karşılığında sonsuz Darkslaying işi teklif ediyordu ve buna rağmen şehrin suç seviyesi tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi.

Çoğu insan bunu acilen düzeltilmesi gereken bir sorun olarak görürken, Roman gibi Darkslayer'lar bunu iyi bir şey olarak görüyordu. Daha fazla suç, daha fazla para, aşırı aktif zihnini eğlendirmek için daha fazla yol demekti. Aklı başında kalmanın daha fazla yolu - ya da Roman 'Gölgeler' Devlin gibi bir insanın olabileceği kadar aklı başına yakın olmak.

"Yirmi iki..." diye mırıldandı Roman. Şehrin en iyi striptizcilerinin bulunduğu Onyx Skull adlı gece kulübünün çatısının kenarında oturmuş, sallanan ayaklarının tabanının çok altındaki bölgeyi tararken gözleri Görme'nin siyahıyla parlıyordu. Burası bir Gri Bölge'ydı - şehrin Hollow üyeleri tarafından sahip olunan ve işletilen bir bölümü. "Yirmi üç..."

Yveswich'teki tavşan maskeleri diğer şehirlerde yaygın olarak bulunan beyaz yerine siyahtı. Maskeler koyu renklerini yapıldıkları nadir malzemeye borçluydu, maskelerdeki büyü onların bir cehennem görüşü ile görülebilmesini sağlıyordu. Cansız nesneler

Tipik olarak bir cehennem zebanisinin imgeleminde görünürler - içlerinden geçen bir tür enerji olmadıkça ya da bunu yapan bir şeyle temas halinde olmadıkça, kendi ötesine yayılacak kadar enerji içeren bir şey olmadıkça. Giysiler iyi bir örnekti; onları giyen kişinin aurası ne kadar parlak ya da güçlü olursa olsun, Roman asla giysileri göremezdi.

Şimdi maskelerden birini inceliyor, habercinin aurasının donuk renk şeritleri halinde malzemenin içinden nasıl geçtiğini izliyordu. Bu haberci endişeyle hareket ediyordu; muhtemelen bu işte yeniydi. Buradan yaklaşık dört blok ötedeki gölgeli sokaklarda yürüyor, bir Kara Katil'in onu bulup teklif ettiği işi kabul etmesini umuyordu.

Roman'ın gözüne başka bir tanesi takıldı, bu seferki daha kuzeydeki binalara girip çıkıyordu. Maskesi yeşili yansıtan cıva buharlı bir sokak lambasının altından geçti.

"Yirmi dört..."

Roman bunun rahatlamak için garip bir yol olduğunu biliyordu: bir gece kulübünün çatısında tavşan saymak, müzik sırtında gümbürdüyordu. Ama o tuhaftı ve bu yüzden tuhaf şeyler yapıyordu.

Kulübe açılan kapı arkasından çınlayarak açıldı ve sarhoş sesleri, bangır bangır bağırان şarkı sözleri ve tokuşturulan kadehlerin gürültüsü serbest kaldı.

"Burada sizi görmek isteyen bir ulak var," dedi bir erkek sesi. Ne kadar cesurca.

Roman dikkatini aşağıdaki ışıltılı sokaklara verdi. *Yirmi beş... Yirmi altı...*

Yveswich'in karmakarışık sokakları eski ve dardı, bazıları yönsüzce kıvrılıyor gibiydi. Şehir inşa edildiğinden bu yana geçen onca yıl içinde kaldırım taşlarının yerini çok az kaldırım almıştı ve binaların çoğu o kadar eskimdi ki birbirlerine doğru eğilmiş, geçmiş yüzyılların dedikodusunu yapıyor gibiydiler. Şehir keskin yükselteli bir arazi üzerine inşa edilmişti ve bol miktarda şelale vardı, akıntılar yakındaki okyanusa dökülen kanallara akıyordu. Şelaleler yıl boyunca gözleri ışıltılı turist akınına uğruyordu; akıntıların eşsiz güzelliğini görmek için ağzı köpüren binlerce insan.

Yerliler bu tuzağa düşmeyecek kadar akıllıydı. Daha fazla şelale daha fazla Tazı, genel olarak daha fazla canavar demektir. Ve daha fazla canavar daha fazla ölüm demektir.

Bu ölümlerin çoğunu turistler oluşturmaktadır.

"Kylar icabına baksın," diye kestirip attı Roman.

"Patronunun özellikle seni istediğini söyledi."

Roman dönüp Otto'ya baktı. O bir cehennem zebanisi ve Hollow'un bir üyesiydi; Gri bölgelerin ve buralardaki pek çok işletmenin yönetiminde Gölge Efendilerine yardım eden biriydi. "O kim? Onu daha önce buralarda gördün mü?"

Otto başını salladı. "Muhtemelen yeni işe alınmış biridir."

Şaşırtıcı değil. Çok fazla haberci ve yeterli sayıda Darkslayer olmayınca, rekabet sık sık işten ayrılanların akınına yol açtı. İşten ayrılanlar sayesinde de pek çok acemi, Darkslayer'larla etkileşime girerken saygısızlık sınırını aşıyor, patronlarına bir iş kazandırıp bu servetten pay alabilmek için çırpınıyordu.

Hiç kimse Roman'la bu çizgiye gelmeye cesaret edememişti.

Ayağa kalktı. Sırtını aşağıdaki caddeye doğru dönme eylemi omurgasında bir heyecan yarattı. Belki yarın atlayacak bir bina bulurdu - adrenalin iştahını doyuracak kadar yüksek, ama onu öldürecek kadar da yüksek olmayan bir bina.

Ona en tatmin edici heyecanı veren, her zaman ölümle yaşam arasında gidip gelen atlayışlardı.

Otto kapıyı onun için açık tuttu.

"Nereye?" Roman merdiven boşluğundan inerken sordu. Sesler ve müzik kakofoniye dönüşmüş, kömür rengi savaş botlarının vuruşlarını bastırıyordu.

"Barın yanında." Otto arkasından gelirken kapı gıcırtyla kapandı. "Ona Hollow Eyes tabelasının yanında beklemesini söyledim."

Onyx Skull, Roman'ın cüzdanını besleyen sayısız işten biriydi, bu yüzden bu ve Gri Bölge'de yürüyen bir Shadowmaster olduğu basit gerçeği arasında, insanlar ona geniş bir rıhtım verdi. Hiçbir uyuşturucu ya da alkol onları Hollow'un Kurdu'nun yoluna çıkacak kadar aptal yapamazdı.

Roman odayı geçerken sahnenin yanında bir grup halinde duran dört Gölge Yöneticisi'ni gördü. Willow Adams ve Kylar Lavin doğrudan onun altında çalışıyordu; ilk olarak babasına hesap vermeyen tek iki Gölge Yöneticisi. Diğer ikisi -Blaine ve Larina, erkek ve kız kardeş- sadece Donovan ona göz kulak olmalarını istediğinde yanlarına gelmişti. Roman, Blaine'le tanıştığı anda ondan nefret etmeye karar vermişti ve kız kardeşinin de en az onun kadar berbat olduğunu çabucak öğrenmişti. Larina'nın sahip olduğu tek şey

Güzel, sarışın ve mavi gözlü olmasıydı; çoğu erkeğin dizlerinin üzerine çöktüğü üç B. Geri kalanı siyanür kadar zehirliydi.

Roman gözlerini gruptan ayırdı ve elindeki işe odaklandı, Kylar ve Willow'un bir saat içinde bu ikisinden kurtulacağına güveniyordu.

Renkli ışıklar binanın dumanlı kasvetinde salınıyordu. Yüzlerce insan dans pistini doldurmuş, vücutları terden yağlanmış, gözleri madde bağımlılığından kararmıştı. Orada bulunan herkes burada olmak istediği için buradaydı, bu yüzden tavşan haberci görev yerinden ayrılrsa bile, Roman'ın kalabalığın içinde kendini tutma şeklinden dolayı onu seçmesi kolay olacaktı.

Bir çift dikkatli gözün yer aldığı beyaz bir neon tabelanın altında durmuş, elleriyle sırt çantasının kayışlarını kavramıştı. Duruşu berbattı; ayak parmakları içe dönük, omuzları çöküktü. Siyah tavşan maskesi ve sade, tamamen siyah kıyafeti flaş ışıklarının altında parlıyordu. Maskeyi yüzüne tutturan ip saçlarını karıştırmıştı; muhtemelen günlerdir fırça görmemiş olan çilek sarısı kıvrıkcık saçlar kalın ve dalgalı bir şekilde dökülmüştü.

Adam yaklaşırken başını ona doğru çevirdi ama duvara yaslandığı yerden bir milim bile kıpırdamadı. Omuzları sanki midesine inecek bir yumruğu bekliyormuş gibi öne doğru kıvrıldı. Acınası.

Roman ondan birkaç adım ötede durdu ve Otto çenesini saygılı bir şekilde eğerek yanından ayrıldı. Roman tavşan haberciyi değerlendirdi ve sonunda sözlerini tükürmeden önce ne kadar zamanını boşa harcayacağını merak etti.

"Sen Roman mısın?" Habercinin sesi yüksek ve ürkekti ve maske yüzünün tamamını gizlese de Roman onun gözlerini yanağının üstündeki küçük dövmede hissedebiliyordu.

"Cins, ödeme ve nerede olduğu," diye talimat verdi.

"Hound." Sesi sessizdi; onu duymak için zorlanması gerekiyordu. "Yüz bin altın mynet. Batı Montgomery'deki kanallar."

"Yüz bin bir Green'in maaşı," dedi. "Griler iki katını alır, ben üç katını alırım."

Elleri sırt çantasının kayışlarını sıkıca kavradı. "Üç yüz bin mi?"

"Temel matematiği biliyorsun," diye kestirip attı Roman. Kadın geri çekildi, saçları bir omzunun üzerinden kaydı. "Evet mi hayır mı?"

Başını salladı. "Evet."

"Müşterilerim anlaşma sırasında ödemenin tamamını yapacaklar. Patronunuzun haberi var mı?"

Başka bir baş sallama.

Roman telefonunu çıkardı. Kurye de elleri titreyerek ona ayna tuttu.

"Soğuk mu?" Roman sırıttı.

Üzerlerinden geçen bir ışık maskesini morun canlı bir tonuna çevirdi, gözleri vurgulayan keskin oluklar parıladı.

"Gerginim," diye mırıldanarak telefonunu onunkine çarptı. Havale yapıldığını gösteren bir bip sesi duyuldu.

"En azından dürüstsün." Doğru miktarın orada olduğundan emin olmak için ekrana baktı ve telefonunu cebine koydu. "Yarın gece benimle burada buluş. Sanırım patronun kafayı istiyor?" Vücudun en değerli parçasıydı ama arada bir müşteri daha fazlasını isterdi. Bir pençe, omurga, bazen de kuyruktaki zehirli dikenler... Hepsi de bazı büyü ve iksirler için gerekli malzemelerdi. Bunlar daha düşük fiyatlara satılıyor ve sınırlı bir müşteri kitlesine hitap ediyordu ama talep varsa bazıları için buna değdi.

Bir kez daha başını salladı.

Ve sonra durakladı, bir saç teli kadar öne eğildi. Roman onun dikkatinin boğazının çukurunda parılayan kolyelerde olduğunu hissetti. Özellikle de bir tanesi... Ve bu onu sertleştirdi.

"Bu Obitus'un Kafatası mı?"

"Hayır," diye yalan söyledi Roman ve uzaklaştı.

Batı Montgomery bölgesindeki bir arka sokakta, kalın bir sis duvarının ardında, Roman Tazı'yı öldürdü.

Canavar iyi bir mücadele verdi -her zaman yaptıkları gibi- ama sonunda onunla boy ölçüşemezdi. Kafasını kestiğinde, neredeyse hiç terlememişti.

Kafa yere çarparken kan püskürdü. Ceset bir an sonra kemiksiz bir et çuvalı gibi buruştu. Boyundan akan kan, kaldırım taşlarının arasından süzülürken asit gibi cızırdadı.

Roman nefesini tutmak için bir an durdu. Bıçağını cebine koydu ve bileğinin tersiyle alnındaki tek ter damlasını sildi.

Sokak karanlıktı, bloktaki tek sokak lambası ona ulaşamayacak kadar uzaktaydı. Sis o kadar yoğundu ki, adamın cesedini zar zor görebiliyordu.

Gri kot pantolonunun arka cebinden kanvas çantayı çıkarıp sallayarak açtığında Tazı sokakta kanlar içinde kalmıştı.

Bu geceki sis, sivil savunma sirenlerinin çalmasını gerektirecek türden bir sisten farklıydı. Son derece kör edici olsa da, bu sis başka türlü zararsızdı. Ama şehir yetkililerinin alarm vermesine neden olan türden mi? İşte *bu*, bölgedeki her vatandaşı içeri girmeye ve içeride *kalmaya* sevk eden türden bir sisti. Roman kadar çılgın insanlar bile sis uyarısı sırasında dışarı çıkmamaları gerektiğini bilirdi.

Öldürülen canavarın önünde çömelen Roman, eldivenli eliyle kafasına uzandı.

Ve dondu. Gitmişti.

Kafa derisindeki tüyler bir uyarıyla diken diken oldu. Yalnız değildi.

Adrenalin damarlarında kıvılcımlanarak onu bir kurt gibi gülümsetti. Oh, bu çok *iyi* olacaktı.

Roman yavaşça ayağa kalktı. Etrafında dönen sis ve karanlık çorbasını incelerken, o yırtıcı gülümseme yüzüne yayıldı ve daha çok açlıktan dişlerini göstermeye başladı.

"Küçük domuz, küçük domuz," diye mırıldandı, boğuk sesi söylediği her kelimeyle daha da yükseliyordu. "*Hadi dışarı çıkın!*"

Hiçbir şey. Görünüşe göre bir oyunun içine düşmüştü ve oynamak için her türlü niyeti vardı.

Yavaşça yürüdü. Ses çıkarmadan. Olduğu yerde dönerek, artık Görü'yle kararmış gözleriyle sokağı didik didik etti. Aura yoktu ama burada birinin olduğunu hissedebiliyordu. Onu izlediğini.

Solunda bir hareket var.

Roman vücuduyla değil, büyüyle saldırdı. Gölgeleyle.

Karanlığa istediği gibi hükmedebilirdi ve bu geceki emri, sokağın gölgelerinin bu meraklı küçük domuzu yakalamasıydı.

Karanlıktan bir dal havayı yararak geçti. Bir ayak bileğini kavradı ve her kimse tökezlemesine neden oldu. Homurdandı ve düştü.

Roman gölgeleri içine çekerek kadını bu tarafa doğru sürükledi-

Ve onu tuğla duvara çarptı. Kim olursa olsun, kadın inledi ve kıvrandı - kurbanları hep böyle yapardı. Ve balık gibi bağırsaklarını deşmeden önce hep yalvarırlardı.

Sisin arasından belli belirsiz bir ay ışığı süzüldü ve Roman gölgeler parmaklarına dolanarak ışığa doğru adım attı. "Burada neyimiz varmış?"

Durakladı. Başını eğdi.

Tavşan kuryeydi. Onu bir saat önce işe alan çilekli sarışın.

"Cesur küçük tavşan," diye söylendi Roman. Kadının düşürdüğü çantaya baktı - içinde Tazı'nın kesik başı vardı - ve dilini şaklattı. "Hırsız küçük tavşan."

Tavşan çırpındı, gölgeli bağlara karşı çırpındı. Elma gibi kokuyordu - o kadar ekşi olan yeşil elmalar ki, adamın tat alma duyularını tıraş etmek istemesine neden oluyordu.

"Yapabildiğini bilmiyordum-" Kıvrandı ve büküldü, ama gölgeleri teslim olmadı. "Onları kontrol et," diye bitirdi nefes nefese.

Kadının her nefes alışında yükselen göğüslerini görünce, nabzının suyun üzerinde yassı bir taş gibi sıçrayışını duyunca Roman'ın omurgasında bir haz heyecanı belirdi. Büyük ihtimalle korku. Aura'sının hissi herhangi bir gösterge ise, belki bir heyecan dokunuşu bile. Her ikisi de onun için tahrik ediciydi. Bundan hoşlanıyor muydu?

Roman onun sıkıştığı yere doğru adım attı. Onun ilerleyişinden kaçmaya çalıştı ama gölgeleri ona hiç hareket alanı bırakmadı. Bir tutam siyah yılan boğazına dolandı ve onu sıktı.

Yutkunması ara sokakta yankılandı. Bu ses Roman'ı gülümsetti ve gülümsemesi tavşanın nefesini tutmasına neden oldu.

Artık ona dokunabilecek, onu öldürebilecek kadar yakındı. O da bunu biliyordu; ciğerlerindeki havayı dışarı atma konusundaki isteksizliğinden bunu anlayabiliyordu.

"Bana 'Gölge Ustası' demelerinin bir sebebi var," dedi Roman, göğsündeki çilli derinin tüylerinin diken diken oluşunu izleyerek. "Kontrol edemediğim bir şeyin nasıl efendisi olabilirim ki?"

Yüzündeki maskeyi çıkardı.

Yeşilin en güzel tonundaki gözler ona bakıyordu. Sol irisinde bir yarık vardı, bir kısmı diğerinden daha koyu yeşildi. Spor ayakkabıları yerden yaklaşık bir metre yukarıda sallanırken, başı onunkinden biraz daha yüksekti. Saçlarıyla aynı çilek sarısı olan kaşları kemerli olmaktan çok düzdü, ağzı dolgun, çene çizgisi yumuşaktı. Yüzünün her yerinde çiller vardı ve sağ gözünün hemen altında-

Küçük bir dövme. Bir yağmur damlası.

Roman'ın yüzü kaşlarını çatı. "Sen bir Selkie'sin." Maskeyi omzunun üzerinden fırlattı. Dişlerini göstererek hırladı: "Gri Bölge'de ne işin var senin?"

"Seni ilgilendirmez."

Gölgelerini kadının bilekleri ve ayak bilekleri etrafında sıkarak bacaklarını bir denizyıldızı gibi yaydı. "Kimse benimle böyle konuşamaz." O iplere bağlı bir oyuncak bebektir ve hiçbir oyuncak bebek onun ağzını bu şekilde kapatamazdı.

"Görünüşe göre az önce yaptım." "Ne istiyorsun?"

"O Tazı'yı ben istedim." O parlak yeşil gözler kafası kesilmiş canavara kaydı. Renk o kadar parlak ve berrak, yüzü o kadar tehditkâr değildi ki, bu kızı Görü'nün siyahını giymiş olarak hayal etmek zordu. Bir yanı bunu görmek istiyordu -yeşil yerine siyah gözleri olan bu güzel yüzü.

"Neden kendiniz avlanmıyorsunuz?" Yveswich'in yeterince av köpeği vardı. Neden onu rahatsız etmekte ısrar ediyordu?

Gölgelerinin kamçıları esneyip solgun tenine tel gibi saplandıkça parmakları açılarak irkildi. Ona cevap verdiğinde Roman çoktan anlamıştı. "Yeterince güçlü değilim," diye mırıldandı.

Sırıttı. Bir Tazı'yı idare edecek kadar güçlü ya da büyük değildi. Neydi o, 1.80 boyunda falan mıydı? Zavallı küçük şey. Görünüşüne bakılırsa yumuşaktı da, bir Karanlık Katil olarak mesleğini haklı çıkaracak kadar kaslı değildi. Bu da demek oluyor ki-

Şehirde bir Tazı'yı tek başına alt edemeyecek tek bir avcı vardı.

"Sen Shay'sin."

Gerildi, sert ifadesi bir şimşek çakmasıyla aydınlandı. Bir yağmur sisi yağmaya başladı ve Roman'ın koyu renk saçlarını ıslattı.

"Sana 'zavallı küçük duvar çiçeği' diyorlar. 'Riptide'ın bebek foku'." Bunlar kazandığı lakaplar arasında en hoş olanlarıydı. Riptide'ın en yeni üyesi olarak Shay Cousens'in çok az arkadaşı vardı - kız kardeşi dışında, ama kardeşler sayılmazdı, önemli bir şekilde değil. Aksine, bir koltuk değneği olarak görülüyorlardı - zirveye çıkmak için hak edilmemiş bir destek. Üç kardeşin en büyüğü olan Roman bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Shay Cousens dışlanmış biriydi.

İtiraf etmek isterse, biraz onun gibi.

"Ben de senin hakkında çok şey duydum Roman Devlin."

Kahretsin, adını söyleme şekli onu garip hissettirdi. Sanki derisi birdenbire çok sıkışmıştı.

Gözleri adamın vücudunda gezinirken kızıl kirpikleri aşağı doğru indi. Ona ne kadar uzun süre bakarsa kalbi o kadar hızlı çarpıyordu. "Bazıları senin bir sadist olduğunu söylüyor," diye devam etti. "Diğerleri bunun bir paravan olduğunu, görüldüğün kadar dengesiz olmadığını iddia ediyor."

"Neye inanıyorsun?"

"Sanırım ikisinden de biraz." Dikkati adamın yüzüne döndüğünde başını bir kuş gibi eğdi, gölgelerinin hâlâ boğazında bir ilmik oluşturuyor olmasını umursamıyor gibiydi. "Beni nasıl öldürmeyi planlıyorsun, Gölgeler?"

Roman'ın çenesi, bir yağmur damlasının yanağından aşağı yuvarlanışını izlerken esnedi.

Sorusunu dile getirme şeklindeki bir şey, bir kurbanın failine sorabileceği türden korkulu bir sorgulamadan çok bir davet gibiydi. Burada yetkili o muydu, yoksa kendisi mi?

Bu soruyu kendisine daha önce hiç sormamıştı.

Roman ona soğuk bir gülümseme verdi. "Seni öldürmeyeceğim." Hayır, onun için aklında kolay bir cinayetten çok daha kötü bir şey vardı. Onu duvara sabitleyen gölgeler çözüldü. "Seni Riptide'a elin boş göndereceğim." *Athene Cousens* olarak bilinen zorbaya eli boş dönecekti.

Roman bir an için boğazını saran gölgeleri yerinde tuttu ve kalbinin teklemesini dinledi. Boğulmasını, öğürmesini izledi - sadece bir saniyeliğine. Bu nefes oyununu seviyordu. Ne kadar sapıkça olursa o kadar iyiydi. Ve belki de bu gece sadece azgındı, ama bu tavşanın da hoşuna gittiğine yemin etti.

Roman son gücünü de dizginledi, karanlığın dalları ara sokakta eridi.

Selkie düştü ve öne doğru tökezledi. Kendini yukarı itmek için avuçlarını ıslak zemine dayadı ve bu sırada parlak gözlerini ondan ayırmadı. Nefes alış veriş sığ ve hızlıydı. Neredeyse çok hızlıydı.

Korku numarası mı yapıyordu? Bu bir ilk olurdu.

Hayır, nabzında kesin bir atlama vardı - sahte olması zordu. Bu ve aurası sık sık teslimiyete eşlik eden yumuşak bir his almıştı. Ve auralar asla yalan söylemez. En azından yasadışı bir uyuşturucunun yardımı olmadan ve sezgileri ona kızın uyuşturucu kullanmadığını söylüyordu.

"Seni bir daha Gri Bölge'nin yakınında yakalarsam fok yavrusu, derini canlı canlı yüzerim. Anladın mı?"

"Evet."

Eğildi, kadının sırtını duvara yaslamasına neden olacak kadar yaklaştı. "Beni yalnız bırak," diye fısıldadı.

Başı öne eğik, kolları ortasına sarılmış bir halde, ondan olabildiğince uzak durarak uzaklaştı ve giderken sırt çantasını da alarak ara sokaktan aşağıya doğru koşmaya başladı.

Roman onun köşede kayboluşunu izledi; omzunun üzerinden ona bakarken uzun, gür saçları hareketle birlikte dalgalanıyordu.

Ve sonra gitmişti, ayak sesleri yağmur ve gök gürültüsü tarafından yutulmuştu.

Başını iki yana salladı. "Evet, sen bir yavrusun, tamam." Cesurdu, bunun için ona kredi vermek zorundaydı. Ama pençeleri yoktu, sadece yüzgeçleri vardı. Shayla Cousins hakkındaki birkaç söylenti doğru çıkmıştı ama zeki bir kız olduğundan bahsetmemişlerdi.

Selkie'nin düşürdüğü kanvas çantaya doğru yürürken botları çamur birikintileri arasında sallanıyordu. Eğildi, gök gürültüsü tepesinde gümbürdüyordu ve yağmurdan ıslanmış çantayı aldı. Tanrım, bu şeyler iğrenç kokuyordu. Avlamayı en sevmediği canavarlardı ama yüklü maaş çekleri getiriyorlardı.

Tam geceyi bitirmek üzereydi ki bir şey onu duraklattı.

Tuvalde hiç kan yoktu. Ve Tazi'nın yağmurda buharlaşan cesedi sayesinde bir dakika önce fark etmediği o ekşi koku-

İpleri çözdü.

Çanta elmalarla doluydu, yeşil elmalar.

Roman'ın kafa derisi diken diken oldu.

Havaleyi kontrol etmek için telefonunu cebinden çıkardığında gördüğü şey o kadar saçmaydı ki buna kızamadı bile.

Hesap bakiyesi tam üç yüz bin altın mynet düşmüştü.

Roman'ın soğuk kahkahası sokağın duvarlarını tırmaladı. Bir iniltiyle başını arkaya eğdi, eli yüzünü tırmıkladı. "Peki, beni yanlamasına becer," diye mırıldandı. "Oyuna getirildim."

Başka ne aldı? Bu soru aklına bir şimşek gibi çaktı - genellikle bir cevabı hak etmeyen o rastgele düşüncelerden biri.

Ama midesi asansördeymiş gibi alçaldı.

Başka ne aldı?

Roman ceplerini yoklayarak cüzdanını ve anahtarlarını aradı. İkisi de tam olması gereken yerdeydi.

Eli boynuna taktığı zincirlere giderken o dalma hissi geri geldi.

Biri eksikti, en önemlisi. Obitus'un kanayan siyah kafatası, gece kulübünde ilgileniyormuş gibi yaptığı kolye değil.

Gerçekten dikkatini çeken mücevher parçasını incelemek için zaman ayırdığı sırada kolyeye ilgi gösteriyormuş gibi yapmıştı.

Yüzü taş gibi sertleşti. Kız

iyiydi. *Çok* iyiydi.

Roman'ın gölgesinin içinden bir kadın sesi konuştu. *Bir çift kocaman gözüün dikkatini dağıtmasına izin verirken olacağı budur, diye suçladı ejderha Tanıdığı Sayagül ciyaklayarak ve tıslayarak.*

Çantayı gölgelerin içine fırlattı. Duvara çarparak çatladı, elmalar parçalara ayrıldı. Lanet olsun, oyuna gelmişti.

Roman tekrar inledi, ellerini yumruk yapıp sıktı ve parmak eklemleri patladı. "Bu artık komik değil," diye homurdandı.

HASTANE

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

DARIEN, Loren'in yatağının ayak ucunda durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, küçük odada karşısında duran Roark'ı inceliyordu.

Kızıl Baron'un kanatları bu gece bir büyüyle gizlenmişti ve hiçbir izi görünmüyordu. Mesafeli, buz gibi ifadesi tam da Darien'in onun gibi birinden beklediği şeydi ama adamın aurasında Darien'in tahmin *etmediği* bir şey vardı - altıncı hissinin zar zor algılayabildiği bir duygu, o kadar gömülüydü.

Roark Bright, Darien'in arkasında, o soğuk ve rahatsız yatakta yatan kız için acı çekiyordu. Roark gibi bir adam için bu o kadar nadir bir duyguydu ki, Darien onu doğru okuyup okumadığını merak etti.

Bu sorunun cevabını Roark'ın bir sonraki hamlesine bırakmaya karar verdi. Darien, Kızıl Baron'un iyiliği için, onun zamanına degecek, Max'in o bir avuç kelimeyi söylediği anda göğsünde alevlenen küçük ama tehlikeli aleve degecek bir şey söylemesini umdu.

Roark, Loren'i nasıl uyandırabileceğimizi bildiğini düşünüyor.

Kahretsin, eğer bu kalbinin yeniden atması için yeterli değilse. Bu, on gündür kendini en canlı hissettiği andı ve şimdi ile önceki arasındaki tezat şaşırtıcıydı. Loren'in adını son kez söylediği gecedan beri Darien deliliğe doğru iniştiydi ve şimdi... şimdi ne düşüneceğini bilmiyordu.

Geçen her gün bir öncekinden daha zordu. Darien ne zaman nefes alsa, ciğerlerinde bir cam parçası varmış gibi hissediyordu. Artık o gittiğine göre, her şey canını yakıyordu; onunla tanışmadan ve ona aşık olmadan önceki yıllarda olduğundan çok daha fazla canı yanıyordu. Fiziksel acı bir uyuşturucuydu

Onun için öldürmekle aynı şey. Ama bu? Ciğerlerindeki bu cam hissi, bu... bu lanet *olası çiğ*, soyulan ruh...

Bunun için söyleyecek sözü yoktu.

Darien'in dikkati odaya giren Max'e kaydı, onu Dallas ve Tanner takip etti.

"Kapıyı kapat," dedi Darien.

Hacker, hem meraklanmış hem de kafası karışmış bir halde kapıyı kapattı ve kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. Dallas Max'in yanında pozisyon aldı, gözleri umutla parlıyordu.

Darien'in bir sonraki emri Max içindi. "Büyüler, lütfen."

Max çenesini keskin bir şekilde eğerek onu onayladı. Vücudunun dışına bir büyü duvarı iterek odanın etrafında bir ses bariyeri oluştururken, tek ve ağır bir göz kırpmasıyla gözlerini Görü'yle birlikte kararttı.

Darien kendi Görüşü ile büyüünün açıklıklarını kontrol etti. Ancak kimsenin onları duyamayacağından emin olduktan sonra Kızıl Baron'la konuşma riskini göze aldı.

"Yveswich'i bu kadar özel yapan ne?" Darien sordu.

Roark'ın tek cevabı "Caliginous odaları," oldu. Ayrıntı yok, hiçbir şey yok. Kehribar rengi gözleri Loren'in kalp atışlarını gösteren monitöre kaydı.

Darien sakinleştirici bir nefes aldı. İçinde kıpırdanan ve daha fazla kan için yanıp tutuşan canavarı dizginledikten sonra, "Caliginous odaları büyü boşaltmak içindir," dedi.

Roark dikkatini Loren'i hayatta tutan ekipman dizisinden ayırdı. "Bu odalar en yaygın olanları, evet." Cevap doluydu ve Roark'ın ifadesini genişletmesi için geçen süre Darien'in avuçlarının bir şeye vurma ihtiyacıyla kaşınmasına neden oldu. Ama bekledi, EKG makinesinin her bip sesi kanını soğutuyordu.

Loren için. Loren için akıllı başında kalmalıydı. Eğer bu işi batırırsa, Roark'ın onlarla bir daha konuşup konuşmayacağı belli değildi.

"Başka bir tür oda daha var," diye açıkladı Roark sonunda. "Halktan gizli tutulan bir oda." Derin bir nefes aldı ve ellerini önünde kavuşturdu. "En yaygın oda türü büyüü boşaltmak için kullanılırken, bunun tam tersini yapan başka bir oda daha var. Büyüyü dışarı çekmek yerine kişinin vücuduna yönlendirir."

"Ne amaçla?" Darien'in sağlam bir fikri vardı ama tahmin etmekten yorulmuştu. Ve başka bir yerde *Elix Danik* olarak bilinen bu adam

hayat, onları birçok kez tahmin ettirdi.

"Filo bu odaları savaş zamanı kullanmıştır. Tahmin edebileceğiniz gibi, savaş alanında bir kişinin büyüü çok çabuk tükenir. Bu odaların tükenen büyü seviyelerini geri kazanmaya yardımcı olarak daha uzun süre savaşmamızı sağladığı kanıtlandı."

"Bekle," diye araya girdi Darien. İçindeki canavar tekrar kıpırdandı ve omurgasında bir uyarı kıpırtısı hissetti, görüşünün kenarları bir Dalgalanma tehdidiyle titriyordu. "Loren bir insan. Vücudu büyüü kaldırarak yapıda değil." Hayal kırıklığıyla arkasını işaret etti - her nefesi onu parçalayan kızı.

Nefes alıyor ama yaşamıyor, işte bu buydu. Ve Roark Filo askerlerinden, tüm Terra'daki en güçlü insanlardan -Karanlıklar Katmanları dışında- bahsediyordu. Ölümlü bir kız değil.

Ciğerlerdeki o cam hissi geri gelmişti ama bu sefer parçalar yanıyordu.

"Doğru." Roark şaşırtıcı bir sabırla konuştu. "Bunu denemenin bir numaralı riski de bu. Büyü doğumlu insanlar bile bu odayla sorun yaşayabilir. Eğer vücutları odanın büyü kaynağını kaldırarak kadar güçlü değilse, kalpleri iflas edebilir."

Loren'in vücudu zaten büyüü kaldıramıyordu, zaten bu karmaşanın içine de bu yüzden girmişti. Sihri yırtığı ölümler diyarına mühürlemek için kullanmıştı ve ondan talep ettiği miktar kalbini durdurmuştu. Ama...

İyice düşündü.

Daha önce Loren gibi biri hiç olmamıştı. İnsandı elbette ama aynı zamanda Arcanum Kuyusu'ndan doğmuştu. Ve eğer bunun işe yaraması için en ufak bir şans bile varsa...

Darien'in ona ihtiyacı vardı. Ona bencil diyebilirsiniz ama ona her şeyden daha çok ihtiyacı vardı. O onun güneşiydi ve eğer ona sahip olmazsa, karanlık tarafından yutulacaktı.

"Bu oda nerede?" Max sordu. "Adı ne?"

Roark kızının erkek arkadaşına bakmayı reddederek gözlerini Darien'den ayırmadı. "Filo buna 'Ters Oda' diyor. Silverway'de, Yveswich'in tarafsız bölgesinde bulunan Caliginous'a gitmeniz ve Beş Numaralı Oda'yı talep etmeniz gerekiyor."

İstek. Darien bir şey istemezdi, talep ederdi.

Silverway'deki Caliginous daha önce duyduğu bir iş adıydı. Kuzeni Roman Devlin'in Dalgalanmalarıyla ilgilenmek için gittiği yeri.

Roman - Angelthene, Spirit Terra'nın canavarları tarafından neredeyse yok edildikten sonra Darien'i aramıştı. Roman o gecenin dehşetini tüm haberlerde görmüştü. Darien ona durumu tam olarak açıklayamamıştı, bu yüzden Roman ve Kara Ev'deki diğer Gölge Efendileri dünyanın geri kalanıyla aynı izlenime sahipti: Angelthene'in bir Kanlı Ay sırasında bir güvenlik ihlali yaşadığı.

Gerçekle uzaktan yakından ilgisi yoktu ama böylesine hassas bir bilgiyi telefonda açıklamak akıllıca bir şey değildi.

Roman'a gelince, Darien kuzeninin hikâyede onun paylaşmak istediğinden daha fazlası olduğundan şüphelendiğini biliyordu. Ama Roman onu kışkırtmamıştı, hiç kışkırtmamıştı. Onun için önemli olan tek şey herkesin, özellikle de kardeşi Travis'in iyi olmasıydı. Travis'in Angelthene'de bulunmasının sebebi Roman'dı; yıllar önce ona bir çıkış yolu göstermiş, Travis'i Kara Ev'den ayrılmaya zorlamıştı, böylece babalarının sıkı kontrolü altında kalmasına gerek kalmayacaktı. Anlaşmanın bir parçası da Darien'in Travis'in güvenliği konusunda Roman'ı bilgilendirmesi ve Travis'in Yveswich'e asla dönmemesini sağlamasıydı.

"Yveswich'ten daha yakın bir oda var mı?" Dallas Roark'a sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Roark. "Lucent Enterprises'da bir tane inşa ediliyor ama kesinlikle hükümet kullanımı için. Yveswich'teki odalar Loren için daha güvenli bir seçim. Şu anda *tek* seçenek."

"Oda hiç başka şekillerde test edildi mi?" Atlas sordu. "Kandırma'yı iyileştirip iyileştiremeyeceğini görmek gibi mi?"

"Yapamaz," diye yanıtladı Roark. "Verdiği büyü geçici, bir tür pil şarjı gibi. Bu bir mucize makinesi değil." Bu da imparatorun neden şeytani planları için Loren ve Elementallerin peşine düşmek yerine, Ruh Terra'ya bir geçit açmak ya da aura mühimmatına yakıt sağlamak için odaları kullanmayı denemediğini açıklıyordu. Açıkça görülüyordu ki, bu odaların ürettiği büyüü çevreleyen bir sürü sınırlama vardı.

Sadece bir mucize makinesi vardı ve o da Ruh Terra'da mühürlenmişti.

Darien soğuk bir sesle, "Arcanum Well gibi değil o zaman," dedi. Sessizlik.

Darien Roark'ın bakışlarını tuttu. "Sonunda bunu bizimle tartışmak istemezsin, değil mi?"

Roark'ın konuşmaktaki isteksizliği Max'in nefesinin altında mırıldanmasına neden oldu.

Ama sonra Kızıl Baron ceketinin iç cebine uzandı ve fermuarlı, siyah kumaştan küçük bir taşıma çantası çıkardı. Çantayı açtığında dokuz boş şırınga ve ışıldayan deniz mavisi sıvıyla dolu dokuz şişe ortaya çıktı.

Darien doğruldu. "Bunları nereden buldun?" İmperator'un Ruh Terra'ya girmek için kullandığı serum, Darien'in Loren'in kalbine enjekte ederek yeniden atmasını sağladığı serumun aynısıydı.

"Lucent Enterprises. Dünyada buna sahip olan tek yer orası. Tedariklerini sıkı gözetim altında tutuyorlar, bu yüzden şüphe uyandırmadan alabileceğim en fazla şey buydu." Fermuarını kapattı ve Darien'e uzattı. "Onu tedavi için odalara götürecekt kadar uzun süre hayatta tutacaktır."

Dallas, "Eğer biterse ne olur?" diye sordu.

Kimse cevap vermedi.

Roark, "Onu yakından izleyin," dedi. "Saatler bunların yapısının bir parçası değil. Bunlar imparatorun kendi tedarikine eklediği ekstra bir özellikti." Belli ki Roark Kanlı Ay gecesinden beri kazı yapıyordu; Darien başka neler bulduğunu merak etti.

Tanner, "Peki ya bütün bunlar?" dedi. Makineleri, serumları ve kalp monitörünü işaret etti.

"Serum kan dolaşımına girdiğinde bunların hiçbirine ihtiyacınız olmayacak. Vücudunu bir anlamda arafta dondurulmuş halde tutacak, ta ki o uyanana ya da

- "Cümlesini bitirmedi. Darien, Kızıl Baron'un gözlerinin yere düşmesini ve yutkunurken boğazının düğümlenmesini izledi. Kapıya doğru bir adım attı. "Sana verebileceğim tüm bilgi bu kadar. Bir insanın komada iki, belki de üç haftadan daha uzun süre hayatta kalması nadirdir." Darien onun sözlerinin ardındaki imayı duymuştu.

Zaten on gün olmuştu.

"Bize söylemek için neden bu kadar bekledin?" Max, Tanner'ın hâlâ engellediği kapıya doğru onu takip ederek seslendi. "Buralarda bile değildin. Uyanması neden umurunda olsun ki?"

Roark topuğunun üzerinde döndü, Max'in üç santim yakınına geldiğinde yüzünü öfke kızarttı. "Bana bir daha asla böyle saygısızca

Tekrar soruyorum, Reacher. Bu kızın son yirmi yıldır sahip olduğu babaya en yakın şey bendim ve sen bir yıldır ortalıkta bile yoktun."

Max'in cevap vermesini beklemedi; sonraki sözleri Darien içindi, bakışlarındaki ateş hâlâ yanıyordu. "Kendi kendine uyanabileceğini ummuştum. Oda son çare - onu kullanmayı göze alıp almamak sizin seçiminiz. Ama *babası* olarak," diye ekledi, kelimeyi Max'e doğru bir bakışla telaffuz ederek, "desteğim seninle."

Tekrar kapıya yöneldi ve Tanner'ın onu içeri almasını bekledi.

Hacker kıpırdamadı, yüzü taş gibi soğuktu. Bir süre sonra Tanner talimat almak için Darien'e baktı.

Darien bir kez başını salladı ve Tanner omuz silkerek kapıdan uzaklaştı. Kızıl Baron gitti. Oda bir kez daha sessizliğe gömüldü.

Sonra Dallas aceleyle koridora çıktı. Max'in de onu takip etmesi uzun sürmedi.

Darien olduğu yerde kaldı, ama dinledi, Görüsü sadece birkaç metre uzakta olduklarını hissetmesine izin veriyordu, Kızıl Baron kızının sözleri üzerine adımlarının ortasında durdu.

"Neden?" Dallas'ın sesi ölümlülerin fark edemeyeceği kadar sessiz olabilirdi ama cehennem zebanileri için, ölümsüzler için öyle değildi.

Roark hiçbir şey söylemedi, arkasını da dönmedi.

Dallas ısrar ettikçe, Darien dinlemeye devam etti ve kimsenin az önce konuştuklarına zarar verebilecek bir şey söylemediğinden emin oldu. "Bize anlatabilirsin." Arcanum Kuyusu hakkında, Anka Kafası Topluluğu hakkında. Babasına saygılı bir tonla hitap etmeye çalıştı ama Darien onun babasına ya da babası hakkında söylediği her söze sonsuza dek renk veren ihanet imasını duydu. "Yapabileceğini biliyorum," diye ekledi.

Koridor sessizleşti. Darien Görü'ye sahip olmasaydı, herkesin gittiğini düşünebilirdi.

Sonra Roark dedi ki, "Sen akıllı bir kızsın, Dallas."

Bu kadar. Ve sonra cilalı ayakkabılarıyla hızlı adımlarla uzaklaştı.

Ve Darien, Roark'ın söylemediği, sadece dile getirmiş olsaydı bu basit ifadeye çok daha fazlasını katacak olan kelimeleri fark eden tek kişi olabilirdi.

Bir yolunu bul.

MAX Loren'in odasının kapısını kapattı. Duvarları, tavanı ve zemini seslerini gizleyecek büyülerle kaplamak için bu kez kendi büyüünü kullanan Darien'le yüzleşti. Burada yalnızdılar, Dallas ve Tanner, Darien'in isteği üzerine onlara konuşmaları için yer vermişti.

Max arkadaşının gözlerindeki siyahlık kaybolana kadar bekledi. Ve sonra dedi ki, "Gidiyoruz. Değil mi?"

Darien uzun bir süre onu inceledi. Max ne kadar denese de onun yüz ifadesini okuyamadı. Ve sonra Darien, "*Ben gidiyorum*," dedi.

Darien'in sözleri kafasına dank ederken duvardaki saat tık tak etmeye başladı.

"Siktir et," diye ısırdı Max. "Eğer bir an için bile herhangi birimizin seni yalnız bırakacağını düşünüyorsan-"

"Tabii ki hayır." Darien'in sesi neredeyse iki haftadır olmadığı kadar yumuşaktı ve Max onun sesini kontrol etmek için çok çaba sarf ettiğini hissetti. "Jack, Ivy ve Tanner'ı da yanımda götüreceğim. Eğer isterse Joyce'u da." Darien bir nefes aldı, göğsünün üzerinde çapraz duran kolları gerildi. "Tanrım, umarım istekli olur, çünkü Loren'e ihtiyacım var-" Durakladı, yutkunurken boğazı düğümlendi. "Bunun işe yaramasına ihtiyacım var."

Max'in başı döndü. Bunu uykusuzluğa ve son birkaç haftanın stresine bağlayabilirdi ama gerçek şu ki ne düşüneceğini, nasıl hissedeceğini bilmiyordu. O kadar uzun süredir Darien'in yanında çalışıyordu ki, onun ayrılacağı düşüncesi kendisini... itiraf etmek isterse, kaybolmuş hissetmesine neden oldu.

"Peki ya ben?" Max sordu, kelimeleri aniden kontrol edemediği duygularıyla boğulmuştu. Kanlı Ay'dan beri kendini bir arada tutmayı başarmıştı ama şimdi parçalandığını, onu bir arada tutan tutkalın sonunda koptuğunu hissedebiliyordu. "Ben senin İkincinim, Darien."

"İşte tam da bu yüzden seni burada istiyorum. Şeytanlar ve Cehennem Kapısı'nın sorumluluğunu sana bırakıyorum. Ben yokken diğerlerine göz kulak olman, başlarını belaya sokmadıklarından emin olman, her zaman yaptığım gibi onları güvende tutman gerekiyor." Emir kesindi. Darien ekledi, "Ve Delaney ile birlikte çalışmanı istiyorum - ben yokken diğer evlerle o ilgilenecek."

"Onunla konuşmadın bile."

"Kabul edeceğini biliyorum," dedi Darien. Max onun bir sonraki sözlerinin daha ağzından çıkmadan geldiğini gördü. "Maya'yı bulmanı istiyorum, Max."

Max ne diyeceğini bilemedi.

"Sen harika bir arkadaş oldun," diye devam etti Darien. "Hak ettiğimden çok daha iyi bir arkadaş. Kız kardeşini bulmanı istiyorum."

Max de bunu istiyordu. Blue'nun ona MJ'in hâlâ hayatta olduğunu açıkladığı gecedan beri onu aramaya gitme dürtüsüyle savaşıyordu. Artık 'Scarlet' olarak tanınıyor olabilirdi ama o hâlâ onun kız kardeşiydi ve dışarıda bir yerlerdeydi; bunca zamandır oradaydı. Bunca yıl onun öldüğüne, bir ev yangınında - aslında uyuşturucu laboratuvarındaki bir patlamada - bir grup yozlaşmış polisin kaza olduğuna karar verdiği bir yangında öldüğüne inanmıştı.

Ama... Darien Max'in öz kardeşiydi. Onlar bir aileydi ve Darien'in ona ihtiyacı olursa, hiç soru sormadan yanında olurdu.

Max yutkundu. "Darien-"

"Sormuyorum, Max. Söylüyorum."

"Siktir git," diye tersledi Max.

Darien'in ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Sen de siktir git."

Max de gülümsedi ama gerçekler ortaya çıkmaya başlayınca gülümsemesi kısa sürede kayboldu. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Sabahleyin. Önce Joyce'la konuşup bu işin yürüyebileceğinden emin olmalıyım." Omzunun üzerinden Loren'e baktı, eli Roark'ın ona verdiği küçük siyah çantayı sıkıca kavıyordu. "Eğer tek bir risk bile varsa..." Sesi kesildi ama Max, Darien'in bunu yapmayacağını biliyordu; Loren'i Angelthene'den Yveswich'e götürmek için geçecek zaman onun ölümüyle sonuçlanacaksa bunu yapmazdı.

Max, "Sanırım bu bir veda." dedi.

Darien'in tekrar göz teması kurması bir an aldı. "Gitmeden önce seni evde görmezsem, o zaman evet, bu bir veda." Yataktan uzaklaştı ve Max'e doğru bir adım attı. "Ama sonsuza kadar değil." Bir el uzattı.

Max onu sıkıca kavrayarak salladı. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?" Loren'i sormuyordu, o kolaydı. Darien'in Maya'yı bulması için ona izin vermesini soruyordu.

İzne ihtiyacı olduğundan değil. Darien, Max ona sadece sorsa bile evet demekte tereddüt etmeyecek biriydi. Ama Darien son zamanlarda o kadar çok şey yaşamıştı ki Max bunu istememişti.

Ayrıca Maya'yı aramaya nereden başlayacağını da bilmiyordu. Mavi'nin iletişim kurma becerisi hâlâ biraz zayıftı, kendi geçmişi hakkındaki bilgisi daha da zayıftı ama sorularını ona yöneltmek iyi bir başlangıç olabilirdi.

Darien tereddüt etmeden cevap verdi. "Maya'yı bulduğunda ona selamımı söyle."

RUHLARIN EVİ

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

TRAVIS DEVLIN en son ne zaman biriyle çıktığını HATIRLAYAMIYORDU. Gerçekten biriyle çıkmış mıydı? Yedinci sınıftaki okul dansı sayılır mıydı? Belki de sayılmazdı...

Ruhlar Evi'nin kapısının önünde, Darien sonuncusunu hurdaya çıkardığı için yeni aldığı son model arabasında beklerken yakasıyla oynadı, sürekli saate baktı çünkü elinde değildi.

Burası sıcak mıydı? Gömleği doğru beden miydi? Ve Jewels hangi cehennemdeydi?

Arka cebindeki telefonu çaldı. Yarı yarıya Jewels'ın randevularını ektiğini düşünerek, cihazı almak için koltuğundan kalktı ve Max'ten gelen bir mesaj gördü.

MAX

Jewels'la mısın?

TRAVIS

Bekliyorum.

MAX

Beklemek de ne demek? Mesajlaşmada berbatsın.

TRAVIS

MÜCEVHERLERİ
BEKLIYOR!!!!

MAX

Malakai'ye Darien'in onunla konuşması gerektiğini söyle.

TRAVIS

Ona kendin söyle.

MAX

Telefonuna cevap vermiyor.

TRAVIS

O psikopatla konuşmayacağım.

MAX

Çok kötü. Patronun emirleri.

Travis iç çekti. Ekranı kapattı ve telefonunu ön konsola fırlattı. Cehennem kulağı ön kapının gıcirtısını duydu.

Ruhlar Evi sallanarak açılıyor, sesi en az o karanlık, yüksek konağın görüntüsü kadar perili geliyordu.

Travis koltuğunda öne doğru eğildi ve Azrail'in kapılardan hışımla girdiğini görünce nefesinin altından küfretti.

Yanlış Azrail.

Malakai Delaney'nin sürücü kapısına ulaşması tam üç saniye sürdü. Ve sonra-

Pound. Pound. Pound. Azrail'in ağır dövmeli yumruğu pencereye çarptıkça pencere titredi.

Travis yanağının içini ısırdı, kelimeleri susturdu - hiçbir nazik değildi -Pencereyi indirmek için düğmeye bastığında dışarı çıkmak için pençeleyiyorlardı.

Bardak tamamen iner inmez Malakai ona soğuk bir sırtış attı, gümüş köpek dişleri sokak ışığında parlıyordu. "Evet, merhaba, benim. Eminim beni burada görmeyi beklemiyordun."

Travis yine gözlerini devirerek, "Hayır," diye yalan söyledi. Malakai'yi çok iyi tanımıyor olabilirdi ama bu gece böyle bir şey olabileceğinden şüphelenecek kadar uzun zamandır tanıyordu onu. Küçük kız kardeşi Jewels biriyle çıkarsa, kiminle çıktığı fark etmezdi, Malakai onlar ayrılmadan önce adamla bir şeyler konuşurdu. Ve Travis, aksi kanıtlanana kadar, tam olarak öyleydi: sadece bir *erkek*.

Travis hiçbir kız için 'sadece bir erkek' olmaktan fazlasını istememişti. Her zaman onların bedenlerini öğrenmeye hevesliydi, zihinlerini ya da kalplerini değil ama Jewels... onu çok az tanıdığını düşünürsek, *farklı* olduğunu söylemek istemiyordu. Belki de birinin kalbini tanımanın onu eskisi kadar ürkütmediği bir yaşa gelmişti. Ve belki de, eğer

İtiraf etmek gerekirse, Darien ve Loren'i birlikte görmek Travis'i onların paylaştıklarına benzer bir şey bulmaya teşvik etmişti. Sadece birazcık.

Malakai'nin yüzündeki sahte gülümseme kaybolmuş, yerini öfkeye bırakmıştı. "Sırf seninle çıkmayı kabul etti diye ilk buluşmada hanky-panky yapmana yeşil ışık yakmaz," diye uyardı.

"Doğru."

"Sizin gibi kış kafalıların anlamasını istediğim üç şey var," diye devam etti Malakai. Başparmağını kaldırdı. "Birinci şey: İlk buluşmada seks yok."

"İkincisi iyi o zaman?"

Malakai'nin gözleri siyah çukurlara dönüştü, bakışları lavdan daha sıcaktı. Travis alaycı bir masumiyet gösterisiyle ellerini kaldırdı.

"Üçüncüsü o zaman,

Anladım."

Malakai'nin işaret parmağı başparmağıyla birleşti. "İkinci şey: Eğer kız kardeşimle çıkıyorsan, dinleyici olacaksın, konuşmacı değil. Nefret ettiğim tek şey çenesini kapatamayan erkeklerdir. Saygı göstereceksin, konuşurken onu dinleyeceksin ve her konuda bir centilmen olacaksın. Yani onun için kapıları açık tutacaksın, sen-"

"Bu iki şeyden çok daha fazlası."

Malakai, orta parmağıyla işaret ve başparmağını birleştirerek, "Üç numaralı şeye geçelim, ukala," diye homurdandı. "Eğer senden hoşlandığına karar *verirse* - *eğer* vurgusu- hiçbir koşulda onun kalbini kırmayacaksın. Anlaştık mı?"

Travis kendini daha fazla tutamadı. İlk randevu lanet olsun, bu saçmalığa bir saniye daha katlanamazdı.

Sözcükler aceleyle çıkmıştı ve göğsünden ağır bir yük kalkmıştı. "Bağlılık sorunları ve üçlü seks geçmişi olan birine göre ilişkiler hakkında çok şey biliyor gibisin."

Malakai onu yakasından yakaladı ve lanet pencerenin yarısına kadar dışarı çekti.

"Hey, çocuklar!" diye bağırdı bir ses. Bu Jewels'dı. Ruhlar Evi'nin ön merdivenlerinde parmak uçlarında durmuş, solgun bir eli havada sallıyordu. "GUUUYYSSSSSS!"

Travis, "Bu kadar küçük birine göre çok ciğerleri var," dedi.

"Onu kızdırdığında sana bağırmaq için daha iyi," diye hırladı Malakai.

"Buraya gelin!" diye bağırdı. "*İkiniz de!*"

Malakai Travis'i iterek serbest bıraktı ve neredeyse arabaya geri fırlattı. Travis camı açtı ve motoru durdurdu. Kapısını açtı ve daha yarı yoldayken Malakai kapıyı tokatlayarak kapattı ve Travis'i dizinden vurdu.

Travis yemin etti.

Malakai kapılara doğru ilerlerken, omuz hizasındaki kızıl saçları rüzgârda arkasından savrulurken, "Korkak," diye mırıldandı.

"Bir şampuan reklamına aitmişsin gibi görünüyorsun!" Travis aradı. "Doğru iş kolunda olduğuna emin misin?"

Malakai ona orta parmağını gösterdi.

Bu gece hava serindi ama bahar hızla yaklaşıyordu. Peçe neredeyse düşeli iki hafta bile olmamıştı, Travis ve diğer Şeytanlar ne zaman sıcaklık düşse ya da gökyüzü yağmurla açılmaya karar verse kendilerini gergin hissediyorlardı.

Ama bu normaldi. Angelthene kış aylarında her zaman yağmurlu ve serin dönemler yaşamıştı.

Bir insanın bir zamanlar çok masum olan bir şeyden korkmaya başlaması ne garip.

Travis Azrail'in peşinden topallayarak gitti ve Malakai'nin üzerine kapatmaya çalıştığı kapılardan zar zor geçebildi.

"*Malakai!*" Jewels tersledi. "Eşeklik etmeyi bırak ve onu rahat bırak, olur mu? Bu çok önemli."

Kısa deri eteğini sallayarak evin içinde kayboldu. Önünde heavy metal grubunun logosu olan, arkasında turne tarihleri yazan bir tişört giymişti. Travis grubun adını hatırlayamadı ama daha sonra bu konuyu açmak için aklına bir not aldı. Bu tür müzikleri severdi; konuşmaktan nefret eden biri için iyi bir sohbet başlatıcı olabilirdi.

Seks konusunda iyiydi. Gerçekten iyiydi, eğer övünmek isterse.

Konuşmakta mı?

Ehhh...onun güçlü yanı değil.

Merdivenlere yaklaştıklarında Malakai onun yanında adımlarını hızlandırdı. "Önemli olduğunu umsan iyi edersin," diye tehdit etti Azrail, gözleri yine simsiyah parlayarak.

"Neden böyle bir pisliksin?" Travis talep etti.

Malakai, ön merdivenlerden çıkıp kapıdan geçmeden önce ona tekrar orta parmağını göstermekle yetindi - yüzüne kapattığı bir başka kapı.

Travis, göt herif kapıyı kilitlemediği için kendini şanslı sayıyordu.

Evin içi, televizyondan gelen sesler dışında sessizdi. Travis sesi takip ederek oturma odasına girdi ve Jewels'ı elinde kumandayla televizyonun önünde dururken buldu. Ağabeyi yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş, Travis'e ters ters bakarken çenesindeki bir kas titriyordu. Valen Hayes ve Sylvan Wolfe deri koltukta uzanmış, ellerinde viski kadehleri, Travis'i burada görmekten en az Malakai kadar rahatsız olmuş görünüyorlardı.

Jewels, "Beş dakikalığına beni korumayı unutup televizyonda kimin olduğuna bakar mısın?" dedi. Hayal kırıklığı içinde kumandayı kullanarak ekrana işaret etti.

Travis Malakai'yle göz göze gelme yarışından vazgeçti, Azrail de aynısını yaptı. Ekrana baktı-

Ve göz kırptı. Yaklaştı. Travis gözlerine inanamadı.

Terran İmparatoru televizyondaydı. Loren Perde'deki yarığı kapattığında Ruh Terra'da ölmüş olması gereken İmparator.

"Bu canlı mı?" Malakai ısırdı.

"Öyleydi," dedi Jewels. "Bu akşam erken saatlerde. Onu kaydettim."

Quinton Lucent, Kanlı Ay sırasında şehrin uğradığı kayıp ve zararlardan bahsediyordu. Elbette ne Ruh Terra'dan ne de kendisinin tüm bu karmaşaya doğrudan müdahil olduğundan bahsetti.

Jewels uzaktan kumandadaki duraklatma düğmesine bastı. "Bakın!" Televizyona doğru çılgınca el salladı. "Tam orada!"

Malakai'nin kaşları çatıldı. "Ne arıyorum ben?"

Televizyona yaklaştı ve parmağını ekrana soktu.

İmparator sola bakıyordu ve bu açı gözbebeklerinde deniz mavisi bir parıltı olduğunu gösteriyordu.

Valen, "Neden bahsettiğinizi hâlâ anlamıyorum," dedi.

"Deniz mavisi!" diye haykırdı.

"Işıklandırma yüzünden olabilir," diye önerdi Sylvan.

"Ya da," dedi, hepsini yoğun bir bakışla kısıtırarak, "canavarlardan çıktığını gördüğümüz şu parlayan şeydir."

Malakai, "Peki bu şu anlama geliyor...?" diye sordu.

Yüzü karardı. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. Ekranı işaret etti. "Ama nasıl oluyor da hâlâ hayatta?" Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Bir fikrin var mı?"

"Eğer o yaşıyorsa," dedi Travis, "diğerleri de yaşıyor olabilir." İmparatorun adamları, oğlu Klay -Ruh Terra'nın içinde olduklarına inandıkları insanlar

Peçe kapandığında. Bu da şu anlama geliyordu: "Darien'e söylemeliyiz." Ceplerini yokladı ve sövdü. "Telefonumu arabada unutmuşum."

Malakai telefonu kulağına dayamış, arıyordu bile. Darien'in telesekreterine düşmeden önce birkaç kez çaldı, her zamanki gibi doluydu.

Telefonu kapattı. "Cevap vermiyor." Telefonunu cebine attı ve ön kapıya giden koridorda gözden kayboldu.

"Nereye gidiyorsun?" Jewels aradı.

"Darien'e söylemek için." Köşeden başını uzattı, gözleri Travis'inkilerle tereddütle buluştu. "O nerede bu arada?"

Travis kaşlarını çatı. "Neden sana söyleyeyim ki?"

Malakai düşünerek bir parmağını kaldırdı. "Hastane," diye tamamladı. *Lanet olsun.* "Duh!" Portmantodan bir ceket aldı ve ön kapıyı açtı.

Jewels Travis'in bileğini kavradı ve onu koridora doğru çekti, dokunuşu Travis'in teninde yumuşak ve sıcaktı. "Hadi gidelim."

"Nerede?"

"Malakai ile tabii ki." Yavaşladı, sürmeli iri gözleriyle onu inceliyordu. "Bu konuyu Darien'le konuşmak istemiyor musun?"

"Evet ama... rezervasyonumuz ne olacak?" Financial District'teki yeni bir restoranda geç bir akşam yemeği yiyeceklerdi - Darkslayer'ların yaptığı her şey geç olurdu - ve ardından bir Broadway oyununu izlemek için biletleri vardı. Sonuncusu Jewels'ın kararıydı. Belli ki öyle.

"Şaka mı yapıyorsun?" Gülümsedi ve adamın bileğini bırakarak siyah-mor platformlu spor ayakkabılarını giydi, ayaklarını içine soktu ve hızla bağladı. "Bunun akşam yemeğinden çok daha eğlenceli olduğunu söyledim bana güvenin, en azından benim için. Çözülmemiş gizemlerle ilgili bir sürü program izliyorum, resmen yaşıyorum ve nefes alıyorum." Kapıyı açtı ve gecenin karanlığına karıştı.

Travis inlememeye çalıştı. Belki de kardeşini hastaneye kadar takip etmek zorunda kalmasaydı daha çok ilgisini çekebilirdi.

Malakai garaj yolunda kamyonetinin yanında bekliyordu, bir ayağı marşpiyenin üzerindeydi, bir eliyle de sürücü kapısını açmaya çalışıyordu.

Neden gitmiyordu, Tanrı aşkına?

Travis Jewels'ı arabasına doğru yönlendirmeye çalıştı, sanki kendisi çoban köpeği, Jewels da koyunmuş gibi koluyla onu dürttü ama Malakai'yi geçemeden Azrail'in dudaklarından keskin bir ıslık çıktı.

Şimdi kim kimi güdüyordu?

Malakai başını iki yana sallayarak, "Uh-uh," dedi. Soğuk bakışları Travis'in üzerindeydi. "Kamyonetime binebilirsin ya da Jewels olmadan *kendin* sürebilirsin." Kahretsin, ne kadar da kontrolcüydü.

Jewels Travis'e yalvaran bir bakış attı. "Sadece bizimle gel," diye fısıldadı. "Onu sonra kaybederiz, söz veriyorum."

"Bunu duydum," dedi Malakai karanlık bir sesle.

Travis razı oldu. Arabasını kilitlemek için uzaktan kumandayı kullanarak Jewels'ı yolcu tarafındaki kapıya kadar takip etti ve taksiye bindi. Arka koltuk yoktu, bu yüzden Jewels ve onun ortada oturması için ısrar eden ve işini kolaylaştırmayı reddeden sık kafalı erkek kardeşiyle romantik bir sandviçin içinde sıkışıp kalmıştı.

O randevu için çok fazla.

HASTANE

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

DARIEN Loren'in odasındaki sandalyelerden birine oturmuş, elektrokardiyogramdaki yeşil çizginin inip kalkmasını izliyordu.

Saat neredeyse ondu. Batı duvarındaki pencereden şehrin ışıkları parıldıyor, bu geç saatte çoğunlukla boş olan caddelerde trafik akıyordu.

Şehre bakınca, daha iki hafta önce böylesine bir yıkımla karşı karşıya kaldığını hayal etmek zordu. Enkazın hızla temizlenmesini ve binaların yeniden inşa edilmesini sağlayan sihir sayesinde bu yıkımın çoğu çoktan onarılmıştı. Büyü pek çok şeyi düzeltebilirdi ama bunu düzeltemezdi.

Loren'e, günlerdir kapalı duran o gözlere, en ufak bir duygu belirtisi göstermeyen o mükemmel yüze baktı. O sadece...*öyleydi*. Var oluyordu ama olduğu yerde sıkışıp kalmıştı. Nefes alıyor ama yaşamıyordu.

Darien kalktı ve kapıyı yarıya kadar kapattı. Personelin gece viziteleri sırasında odaya girmesi gerekecekti, bu yüzden kapıyı asla tamamen kapatmadı.

Odayı geçti ve Loren'i hayatta tutan ekipmanlara dikkat ederek yanına uzandı. Yatak küçük ve rahatsızdı ama Loren burada uyumak zorundaysa o da uyumak zorundaydı.

Kalbi durduğundan beri her geceyi onunla geçirmişti. Durdu ve tekrar başladı. Yarın ikisi de Yveswich'e doğru yola çıkacaktı. Caliginous Odaları hakkında düşünmemeye çalıştı; o ayrıntılar yarın gelecekti. Bu gece, uzun yolculuğa hazırlanmak için zihnini kapatmak için elinden geleni yapmalıydı.

Doktor Joyce Atlas'la konuşmak ilk adımdı. Vardiyası biter bitmez Darien onu bulacak ve bu gösteriyi başlatacaktı.

Kolunu Loren'in beline dolayıp gözlerini kapattığında, içinde bir değişim hissetti, hayatının küllerinde yanan bir kor.

Umuttu.

Uyku onu hızlı pençeleriyle yakaladı ve bu sefer rüya görmedi. Sadece uyudu.

DARIEN KIPIRDANDI. Uyku onu sıkıca kavramış, derinlere sürüklemişti ve bundan kurtulmakta zorlanıyordu. Ağır bir battaniye gibi üzerine çökmüştü ve onu kaldırmak için mücadele ederek yavaş yavaş çevresinin farkına vardı.

Önce kalp monitörünün sesini, hafif çamaşır suyu ve el dezenfektanı kokan bir odada süzülen yumuşak bip sesini kaydetti. Daha sonra hastane çarşaflarının serin baskısını ve bileğinin iç kısmına bastıran serum hattının plastiğini hissetti.

Gözlerini karanlık bir odada açtı. O uyurken bir hemşire içeri girmiş ve ışığı kapatmış olmalıydı.

Başını duvardaki saate bakacak şekilde eğerek, nişastalı yastık kılıfı yanağını kaşıyarak saati okudu.

Cadı Saati hızla yaklaşıyordu. Uyuyalı iki saatten az olmuştu ama çoğu gece uyuduğundan daha iyiydi.

Karanlıkta Loren'i inceledi, yüzünün yumuşak kıvrımları EKG makinesinin ışığıyla aydınlanmıştı. Onun gözlerini açtığını ve kalbinin çarpmasına neden olan o uykulu gülümsemelerinden birini ona verdiğini hayal etti.

Loren'in ellerini başının üzerinde uzattığını hayal ederek hayal gücünün yükselmesine izin verirken uyku onu yeniden ele geçirmekle tehdit ediyordu. Ona saatin kaç olduğunu soracak, dudakları bir esnemeye ayrılacaktı.

Kalkma zamanı tatlım, derdi.

Ona doğru kıvrılır, başını göğsüne yaslardı. *Beş dakika daha.*

TEKRAR UYKUYA DALMIŞ OLMALIYDI. Sarsıntıyla uyandığında yüzü soğuk terler içindeydi.

Yirmi dakika geçmişti ama nedense yıllar gibi gelmişti.

Düzensiz nefes alışını yavaşlatmaya zorladı, kalp atışını monitörde zikzaklar çizen kalp atışıyla -Loren'in kalbiyle- eşleştirdi. Lanet olsun, yorgunluk

Şu anda nasıl hissettiğini anlatmak için yeterince iyi bir kelime.

Orada yatarken, uyuma ihtiyacıyla kavga etti, bunun yerine birçok gece yaptığı gibi hastanenin sıradan seslerine odaklandı. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için kontrol ediyordu.

Hemşire odasındaki kahve makinesinin tanıdık damlamasını, bekleme alanındaki otomatın uğultusunu, farklı odalardaki saatlerin tik taklarını dinledi. Telefonlar bir kat aşağıda vızıldıyordu; canavarlar ve suçla kaynayan bir şehirde telefonlar hiç susmuyordu.

Kafa derisindeki tüyler diken diken oldu. Doğrulup daha sıkı dinlemeye başladığında sert çarşaflar hışırdadı; sıradan, gündelik sesler için değil, başka bir şey için, bu kadar yorgunken şu anda uyanık olmasının nedeni için.

Bir şeyler ters gibiydi.

Ayağa kalktı ve hareket ederken kalçasının yanında sakladığı tabancayı çıkardı. Haydut onun gölgesinde uyukluyordu ama emniyetin açılmasıyla köpek *kıpırdanmaya* başladı.

Darien topuklarına kadar yürüyerek odayı geçti ve hareket ederken köşeleri kontrol etti. Işığı yaktı, ani parlaklıkta gözlerini kırıştırdı ve kapıyı yavaşça açtı.

Koridorlar ve bekleme alanı loş ve boştu, görünürde bir hemşire yoktu, masada bile. Kavrulmuş kahve çekirdeklerinin kokusu havayı dolduruyor, espresso makinesinin sesi son bir fısıltıyla azalıyordu ama kimse kendine bir fincan doldurmaya gelmiyordu.

Hâlâ uykunun kalıntılarını silkeleyerek derin bir nefes aldı ve Görüş'ü gözlerinin içine itti.

Uyuyan diğer hastaların auraları görüş alanını dolduruyordu. Beş oda aşağıda, eski yatak takımlarını yenileriyle değiştiren bir hemşire vardı.

Saldırı arkasından, o lanet odanın *içinden* geldi.

Gözlerinin altında parlayan beyaz izler olan bir kurt olan Tanıdık Ruh, onu kapıya uçuracak kadar büyük bir güçle saldırınca Darien şaşkınlıkla bağırdı. Kurdun dişleri kapüşonlu sweatshirt'ünün kolunu parçalarken, kapı duvara çarparak sıvaları yırttı.

Haydut, uyan! Darien böğürdü. Kurdun kaburgalarına vurdu ama kurt bırakmadı. Keskin dişleri kaslarına saplandı ve kan çekti. Darien artık odadaki diğer varlıkları hissediyordu - daha fazla Familiar, bu da o fark etmeden içeri nasıl girdiklerini açıklıyordu. *Haydut, uyan!*

Köpek tam zamanında kendine gelerek Darien'in gölgesinden atladı ve başka bir Tanıdık Ruh'un yolunu kesti, bu seferki Bandit'ten daha büyük bir köpekti.

Darien kolunu kurdun ağzından kurtardı ve kafasının yan tarafına bir tekme atarak onu bir çığlıkla rafa çarptırdı.

Arkadan bir kol boğazına dolanırken, beş adam daha silahlarını çekmiş halde kapıdan içeri daldı. Ardından altı kişi daha geldi; hepsi de tepeden tırnağa silahlı cehennem zebanileriydi ve Familiar'ları hazırды.

Sikeyim.

Darien kendini öfkesine teslim etti ve birkaç dakika boyunca bayıldı - sadece dövuştü.

Yaptığı her hareket ölümcüldü. Atardamarları kesiyor, boğazları parçalıyor ve kurşunları kafataslarına saplıyordu. Ama bu adamlar hazırlıklı gelmişti ve Darien, Loren'e tek bir parmak bile dokunduramaları için savaşıırken, gerçekten de hayatında belki de ilk kez sayıca az olduğunu fark etti. Onun gibi biri için bile çok fazla adam vardı ve yarı uykuluydu.

Darien bir adamın kulağına bıçağı sapladı ve bir diğerinin boğazını kesti, kan bir şelale gibi yere döküldü.

Bir bıçağın altından eğildi ve adamın ayaklarını tekmeledi. Kafasından vurdum. *Bam.* Ve sonra-

Adamlardan biri Loren'in serumuna uzandı ve Darien kendini kaybetti.

Büyüsü patladı ve sanki bir bomba patlamış gibiydi.

Bir koruma kalkanı fırlatarak Loren'in etrafında bir baloncuk oluşturdu ve büyüü gördüğü neredeyse her şeyi yerle bir etti.

Tahta, cam, metal ve plastik odanın içinde uçuşurken Darien yere eğildi ve başını örttü. Büyüsü saldırganları yok etti, duvarlardan geriye kalanlara kan sıçradı.

Görünüşe göre hastane personeli Loren'in odasının iki yanındaki odaları boş tutarak doğru bir karar vermişti; Darien artık duvarlardaki delikleri görebiliyordu - yıkılmış mobilyalar, paramparça olmuş pencereler ve çırpınan panjurlar, kırık televizyonlar.

Yavaşça ayağı kalktı, enkaz elbiselerini üzerinden sıyırdı.

Yaptığı ilk şey Loren'i kontrol etmek oldu. Odayı geçip Loren'in yatağına doğru giderken çizmelerinin altındaki camlar çıtırdadı, Bandit de yanında tırıs gidiyordu. Köpeğin kırılmış kuyruğı gururla seğiriyordu.

Çok hoş bir rüya görüyordum, dedi Haydut.

Öyle mi? Darien cevap verdi. Ne hakkında? Getir.

Darien Loren'i kontrol etti. Üzerinde ne bir cam parçası ne de bir damla kan izi vardı. Kalp monitörüne bile dokunulmamıştı. Göğsünün eşit nefeslerle yükselmesini, kalbinin monitörde sabit bir ritimle atmasını izledi.

Islak öksürük sesi odayı doldurdu.

Adamlardan biri hâlâ hayattaydı ama zar zor. Kırılan pencerenin yanındaki duvara yaslanmış, acı içinde kıvranıyor, elleriyle yere dökülen bağırsaklarını tutuyordu.

Bir yırtıcı hayvan gibi yatağın etrafında dolanırken Darien'in kanında düşmanlık kaynıyordu, Bandit de peşindeydi ve adamın önünde çömeldi.

"Seni kim gönderdi?" Darien gözlerini ateş gibi açarak sordu. Çenesinin altına sıkıştırdığı silahının namlusuyla adamı bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Gaven mı?" Haydut hıyarın adını duyunca hırladı, tüyleri diken diken oldu.

Adam tekrar öksürdü, ağzına kan dolmuştu. "Gaven kim lan?"

Darien'in kafa derisi diken diken oldu. Onun için gelmemişlerdi.

"Onun peşindeydin," diye homurdandı Darien. "*Neden? Lanet olası bir komada olduğunu görmüyor musun?*"

Adam boğuldu, çenesinden aşağı kan damlıyordu.

"Cevap ver bana, seni bok parçası." Darien onu gömleğinden yakaladı, öne doğru çekip salladı. "*Cevap ver bana!*"

Ama o çoktan ölmüştü. Ağzı bir vıraklamayla açıldı, çenesinden aşağı son bir çizgi kan damladı.

Koridorda telaşlı ayak sesleri duyuldu.

Darien ayağa fırladı, dönerken nişan aldı - Travis, Malakai ve Jewels kapıda belirdi.

Malakai zehirden simsiyah olmuş gözleriyle odanın enkazını inceledi ve küfretti. "Ne oldu böyle?"

Darien silahın emniyetini açtı ve bir kenara koydu. "Neye benziyor?"

Koşmaktan hâlâ nefes nefese olan Travis, "İmperator hâlâ hayatta. Onu az önce haberlerde gördük."

"Bu yüzden buradayız," diye açıkladı Jewels, yüzünde boncuk boncuk terler vardı. Kandırma sayesinde solgun ve bitkin düşmüştü. "Sizi uyarmamız gerektiğini düşündük ama... görünüşe göre biraz geç kaldık."

"On bir-bekle, on *iki* adam gönderme ihtiyacı hissettiği için gurur duymalısın?" Malakai parçalanmış cesetleri saymayı bitirirken kara bir kahkaha attı.

Darien odayı geçti ve iterek ilerledi. Kapıdan çıkıp hemşire odasına gitti. Bekleme alanı yıkılmış, masa parçalara ayrılmıştı. Otomat sanki pençeler tarafından parçalanmış, şeker ve sızıntı yapan soda kutuları yere yayılmış, karbonatla köpüren su birikintileri oluşmuştu.

Vardiyadaki iki hemşireyi masanın arkasındaki duvarın arkasında saklanırken buldu. Onu gördüklerinde neredeyse çığlık atacaklardı.

"Joyce Atlas'a çağrı bırakmanı istiyorum," dedi Darien. Vardiyasının Cadı Saati'nde başlaması gerekiyordu; çoktan burada olmalıydı.

Ona bakakaldılar, yüzleri bembeyazdı.

Darien, "İyi misin? Bunu benim için yapabilir misin?"

Genç olan şoktan ilk önce kurtuldu. Titreyen bacakları üzerinde ayağa kalktı ve arka taraftaki bir odada kayboldu. Bir an sonra Darien, ahizesinden kaldırılan bir sabit telefonun klik sesini duydu.

"Darien," dedi bir erkek sesi.

Darien döndüğünde Malakai'nin birkaç metre ötede, bekleme odasının yıkıntıları arasında durduğunu gördü. Arkasında Jewels ve Travis Loren'in odasının kapısında duruyordu. Birbirleriyle sessiz tonlarda konuşuyorlardı, gözleri Darien'in üzerindeydi.

"Neler oluyor?" Malakai sordu. "Ben gidiyorum," dedi Darien. "Bu gece."

Travis, Loren'in yıkılmış odasında diğerlerine katılırken, cesetlerin ve kan birikintilerinin üzerinden geçerek, "POLİSLER GELİYOR," dedi.

Doktor Joyce Atlas artık buradaydı. Yatağın kenarına oturmuş, bir şırıngayı parlayan deniz mavisi sıvıyla dolduruyordu. Boş şişeyi bir kenara koydu ve serumu Loren'in sağ kolunun kıvrımındaki bir damardan verdi.

Darien Travis ve diğerlerini bilgilendirmişti, büyüğü sayesinde duyulmadan konuşabiliyorlardı. Roark Bright birkaç saat önce Darien'a Caliginous Odaları'ndan bahsetmek için uğramış ve Darien'a dokuz şişe

Lucent Enterprises'dan serum. Travis, Darien onu buradan odalara götürürken bunun Loren'i hayatta tutmaya yeteceğini umuyordu.

Travis şimdi Malakai ile konuşan kuzenine odaklanmıştı.

Darien, "Tanner tüm işlemlerle ilgilenecek, yani senin yapman gereken başka pek bir şey yok," diyordu. "Ama iyi bir iş çıkaracağına inanıyorum."

"Pfft." Malakai gülümsedi. "Senden daha iyi bir iş çıkaracağım."

Travis, "Yol boyunca duracak mısınız?" diye sordu. Darien, Travis'in memleketi Yveswich'e gidiyordu.

Ve Roman'ı görebilecekti. Travis'in kardeşini son görüşünün üzerinden yıllar geçmişti; artık onu çok az tanıyor, neye benzediğini bile zar zor hatırlıyordu. Travis Roman'la en son Yveswich'ten ayrıldığı gün konuşmuştu ve artık kardeşi hakkında bildiği tek şey Darien ve diğerlerinin onunla paylaşmaya karar verdikleri şeylerdi. Ama onların verdiği bilgiler bile sınırlıydı; Roman nadiren arar, aradığında da nadiren konuşurdu. Hiç konuşkan biri olmamıştı, Travis bunu çok iyi hatırlıyordu.

Darien, "Sadece araçları şarj etmek için," dedi. Gözleri Joyce'a kaydı. "Nasıl gidiyor?"

"Durumu stabil ama gecikmemeliyiz." Joyce boş şırınganın kapağını kapattı, aceleyle kesici alet kutusuna gitti ve içine boşalttı.

Sirenler çaldı. Çok uzakta değillerdi, en fazla bir ya da iki blok ötedeydiler.

Darien yatağa doğru yürüdü ve Loren'i kucağına alarak bacaklarını beline doladı. Joyce ona arabasının bagajından çıkardığı kendi siyah egzersiz pantolonunu ve Darien'in kapüşonlu sweatshirt'lerinden birini giydirmişti; bulabildikleri tek giysi buydu. Ayağında ayakkabı yoktu, sadece çorapları vardı ama Darien'in yola çıkmadan önce Hell's Gate'te durup bir şeyler alması gerekecekti.

Travis kuzeniyle özel olarak konuşma fırsatı bulacağını umuyordu. Roman hakkında, Paxton hakkında.

Joyce kapıya doğru ilerledi. "Beni takip edin," diyerek enkazın üzerinden geçip koridora çıktı. "Şu yolu izlersek," dedi solundaki koridoru işaret ederek, "personel merdiveninden zemin kata çıkabilir ve durdurulmadan dışarı çıkabiliriz."

Travis ve diğerleri kapıya doğru ilerlemekte olan Darien'i takip ettiler. Darien'in kollarında, yanağını göğsüne yaslamış olan Loren uyuyor gibi görünüyordu. Travis hem onun hem de Darien'in iyiliği için Loren'in yakında uyanacağını umuyordu.

Çünkü Darien şimdi sesinde bir umut notasıyla konuşuyordu, saf, masum bir özlemle.

ölümle son bulacak. "Güzel. Hadi gidelim."

ELSEWHERE

BİR ŞEYLER DEĞİŞMİŞTİ.

Kız evrenin kalbinde durmuş, vücudunu çevreleyen yumuşak mavi ışıltıya bakıyordu.

Dakikalar ya da saatler önce, ne kadar sürdüğünden emin olamıyordu, mermi sesleri ve erkeklerin bağırışları sonsuz sessizliği bozmuştu. Gürültü onu o kadar ürkütmüştü ki ağaç köklerinden oluşan kubbeden atlamış ve havuzun sığ kenarına doğru sıçramıştı, kaçarken çıplak ayakları elbisesine takılmıştı.

Ama hiçbir tehlike gelmemişti. Kurşunların yankısı çorak topraklara yayılmış ve onu bir kez daha sessizlik içinde yalnız bırakmıştı.

Şimdi, parlayan havuzun kenarında durmuş, durgun yüzeyde uçuşan ateşböceklerine bakıyordu.

Onunla ilgili bir şeyler değişmişti, bu kadarını kesinlikle biliyordu. Cildi, evet, ama başka bir şey de. Ne olduğunu bilmiyordu ama hissedebiliyordu.

Çevresel görüş alanında, ağacın hemen arkasında bir şey hareket etti.

Başına gelebileceklerle karşı kendini çelikleştirerek dik durdu. "Kim var orada?" diye seslendi, yumuşak sözleri uzaklarda yankılandı.

Bir dal kırıldı. Koyu renkli otlar

hışırdadı. Kız nefesini tuttu-

Ağacın budaklı gövdesinin arkasından parlayan beyaz bir köpek çıktı.

Yavaşça ilerledi, gür kuyruğu bacaklarının arasında sarkıyordu.

O sarkık kulaklar... O kulakları daha önce de görmüştü. Ve o gözler-

Yumruklarını gevşetti. "Singer?" Bu köpekle ilgili anılar, yapbozun parçalarının yerine oturması gibi zihnine üşüştü ama aradaki her şey

hala incelmeyen bir sisle örtülü.

Şarkıcı yumuşak bir inilti çıkardı.

Yavaşça çömeldi, onu ürkütmemeye dikkat etti ve parmaklarını nazıkçe şıklattı. "Buraya gel, dostum."

Kuyruğu sallanarak yükseldi ve dili ağzının kenarından dışarı sarkarak tırısla yanına geldi. Gözleri elmas gibi parlıyordu ve içlerinde sevgi vardı.

-Çok seviyorum.

Kız, köpeğin kulaklarını okşarken burnunu çekti, kadife yumuşaklığını hissedebilmeyi diledi. Başını avucunun içine bastırdı, arka bacağı bu hissin tadını çıkarırken zevkle gümbürdedi. "Şu haline bak!" diye hüngür hüngür ağladı. "Hepiniz... pırıl pırılsınız. Bir bulut gibi." Ona sarıldı. "Benim bulutum."

Havladı, ses o kadar yüksek yankılandı ki sinerek kulaklarını yere indirdi. Ama çok geçmeden her şeyi unuttu ve onun yanağını yalamak için zıpladı.

Güldü, içgüdüsel olarak salyalarını cildinden silmek için uzandı, ancak orada hiç olmadığını fark etti. "Ben de seni özledim Singer," diye fısıldadı. "Seni çok özledim." Burada ağlamak mümkün olsaydı, sevinçten ağlardı.

Sözlerinin yankısı kaybolduğu anda boş sessizlik geri döndü ve ona ne kadar yalnız olduğunu hatırlattı. Artık Singer vardı ama...

Ayağa kalktı.

Buradan gitmesi gerekiyordu. Ruhunda taze bir aciliyet hissi vardı; ona kaybedecek zamanı olmadığını söyleyen bir şey. Gitmek zorundaydı.

Singer siyah çimlerin üzerine oturdu ve sanki bir ikram bekliyormuş gibi kuyruğunu ileri geri sallayarak ona baktı.

"Nerede olduğumuzu biliyor musun?" diye fısıldadı.

Köpek sadece başını bir yana eğdi, kulakları diken diken oldu. İç çekti. "Ben de öyle."

Ağacı çevreleyen ışık kubbesinin kenarına doğru yürümeye başladı, Singer da gittikçe koyulaşan karanlığa yaklaştıkça ona ayak uyduruyordu. Duygularının, tıpkı dokunmak gibi, burada körelmiş olmasına minnettardı; tam güçte olsalardı, yürümeye devam edecek cesareti bulabileceğinden emin değildi.

Işık balonunun en uç noktasına ulaştığında durdu ve sonsuza kadar uzanan bir galaksi olan dış uzaya çok benzeyen çevresine baktı.

Derin bir nefes aldı. "İşte hiçbir şey olmuyor." Ve sonra karanlığa doğru ilk adımını attı.

Su ayaklarının altında sırıyordu ama sığı ve parıldamıyordu; arkasındaki havuz gibi değildi.

İkinci bir adım. Bir üçüncü. Beşincide artık emin değildi. Yol buydu - bunu hissedebiliyordu.

Kız ve köpek birlikte galaksilerin altında, karanlığa doğru yürüdü, ta ki o mavi ağaç artık bir ışık kaynağı olmayacak kadar geride kalana kadar. Sadece o, Singer ve yıldızlar vardı.

Birkaç adım sonra tik tak sesleri duydu. Sese doğru ilerledi ve sonunda zifiri karanlık toprağa gömülü bir saatin büyük dişlilerine rastladı, zaman geçtikçe inliyor ve tik tak ediyordu.

Kadim bir kadın sesi düşüncelerinin sisi arasından süzüldü. *Cevaplarını zamanla bulacaksın.*

Zamanla mı, eninde sonunda mı?

Yoksa bir yer gibi Zaman'da mı?

Bir adım daha attı, çıplak ayak parmakları dişlilere ölümcül derecede yakındı. Aşağıda daha fazla yıldız vardı; dönen dişlilerin arasındaki küçük boşlukta onları görebiliyordu.

Birden dünya sarsıldı ve yerçekimi değişerek onu neredeyse kıcının üstüne fırlattı.

Kollarını iki yana açarak dengesini sağlamaya çalıştı ama dünya onunla mücadele edemeyeceği kadar keskin ve hızlı bir şekilde eğildi. Yer gökyüzüne dönüştü ama her nasılsa ayakları hâlâ yerinde duruyordu. Baş aşağı asılı kaldı, yerden su damlıyordu - artık gökyüzü gibi yağmur olan yerden.

Güneş ışığı karanlığa doldu ve onu kör etti. Engellemek için elini kaldırdı ve gözlerini kısarak sımsıkı kapattı.

Ayakları tutmadı ve Singer'la birlikte aşağı, aşağı ve aşağı düştüler.

Yemyeşil bir tepeye indiler.

"Oof!" Birkaç kez yuvarlandı, Singer da onun yanında aynı şeyi yaptı, sonunda onlar sakinleşene kadar.

Gökyüzüne baktı; dişlilerin, yıldızların ve karanlığın kaybolup yerini güneşin aydınlattığı mavi bir tuvale bırakmasını izledi.

Nefes almak için bir an durdu ve sonra kendisine merakla bakan Singer'a döndü, kulakları dikilmişti.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Köpek ayağa kalktı ve kendini silkeledi, hayalet vücudundan ot parçaları uçuşuyordu.

Gülümsedi. "Bunu 'evet' olarak kabul ediyorum."

Kız da ayağa kalktı ve opalesan elbisesinin tozunu aldı. Döndü, jakaranda ve palmye ağaçlarıyla süslü tepeden aşağıya baktı.

Tepenin dibinde eski, yüksek bir bina duruyordu. Bir okul.

Öğrenciler kemerli kapılardan içeri girip çıkıyor, bir kısmı önlerinde büyü kitaplarıyla bahçede oturuyordu. Birkaçı öğle yemeği yiyor, küçük bir grup veneficae ise büyü çubuklarını havada sallayarak büyü pratiği yapıyordu.

Bir erkek öğrenci -bir insan- kollarında ağır bir kitap ve kâğıt yığınıyla bu tarafa doğru ilerliyordu.

Adam yanından geçerken kenara çekildi. Kısa, dalgalı saçları güneş ışığının tereyağı tonundaydı ve ortasından bantlanmış yuvarlak gözlükleri çilli burnunun üzerine tünemişti. Uzun boylu ve hantaldı, kemikli kolları onca kitabın ağırlığı altında titriyordu.

O kitaplardan biri yığının tepesinden kayarak çimlere çarptı ve birkaç kâğıt havada uçtu.

"Lanet olsun Ignis'e," diye mırıldandı. Gevşek kâğıtların peşine düştü, kitaplar kollarında sallanıyordu.

Kız ileri atıldı. "Dur, sana yardım edeyim."

Çimlerin üzerindeki bir kâğıda uzandığında, kâğıdın üst kısmına karalanmış ismi okuyarak donakaldı.

Erasmus Sophronia.

Nefes nefese mırıldanarak yanına gitti ve çarşafı kızın uzanan elinden kaptı. Diğerlerinin yanına yığıldı ve tepenin etrafına hızlıca bir göz attı-

Adam onunla göz teması kurduğunda kız dondu kaldı ama... bir şeyler doğru değildi. Ona *bakmak* yerine, onun *içinden* bakıyordu.

"Beni görebiliyor musun?" diye fısıldadı.

Erasmus Sophronia ona doğru ilerledi, hızı onun yolundan çekilemeyeceği kadar fazlaydı-

Adam onun içinden geçti. Vücudu duman gibi eriyip bir an sonra tekrar katılaşıırken nefesi kesildi.

Tepeden aşağı, yüksek binaya doğru koşan öğrencinin ardından bakakaldı. Ön taraftaki taş levhada ANGELTHENE yazıyordu.

BÜYÜ AKADEMİSİ, harflerin çoğu yosunla kaplı.

Gözleri kapının üzerinde asılı duran ve blok harflerle *4793 Mezunlar Sınıfı*'nı gururla ilan eden pankarta kaydı.

"Singer," diye fısıldadı, yanında duran köpeğe bakarak. "Sanırım zamanda geri gittik."

Yavaşça sol elini kaldırdı ve bir yandan diğer y a n a çevirerek inceledi. Cildinde daha önce olmayan bir şeffaflık vardı.

Midesi alçaldı ve o zaman ne kadar boş hissettiğini fark etti - ne kadar boş hissettiğini.

"Sanırım öldük."

CEHENNEM KAPISI

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

DARIEN hızlıca eşyalarını topladı, muhtemelen ihtiyacından fazlasını almıştı ama ne kadar süre uzakta kalacağını bilmiyordu. Diğerleri ya kendi eşyalarını topluyor ya da garajdaki araçların hazırlanmasına yardım ediyorlardı. Darien, Loren, Tanner ve Joyce kamyoneti alırken, Ivy ve Jack de arabayı kullanacaktı.

Deri ceketini giydi ve cüzdanını, anahtarlarını ve telefonunu kontrol etti. Hepsi oradaydı, son Venom'u ve fazladan bir torba Stygian tuzu da vardı - her ihtimale karşı. Yveswich, Angelthene'den çok daha soğuktu, bu yüzden daha ağır bir ceket de aldı - siyah sherpa astarlı, kapüşonlu kanvas- ve çantalarının üzerine bıraktı.

Cluckles'ı paketlemeyi unutmadın değil mi? Haydut'un buğulu sesi düşüncelerine karıştı.

Darien kapıya doğru baktığında Bandit'in koşarak içeri girdiğini gördü. "Maalesef, evet."

Haydut başını eğdi. *Yalan söylemiyorsun değil mi?*

"Keşke olsaydım." O lastik tavuk çok gürültülüydü ama zaten bugünlerde pek uyuyabildiği söylenemezdi.

Darien çantalarının fermuarını çekti ve onları süitinin kapısının önüne bıraktı.

Tanner koridordan geliyordu, bir elinde bir spor çantası, omzuna asılı bir sırt çantası ve dizüstü bilgisayar çantası taşıyordu.

"Tamamen hazırım," diye açıkladı hacker. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Darien çantalarını göstererek, "Bunları kamyonu götür lütfen," dedi.

"Loren ve Joyce'la her şeyin yolunda olduğundan emin olun." Joyce, Loren ve

Buraya gelmeden önce toparlanmak için evine gitmişti. Şimdi kamyondaydı ve Loren'i izliyordu. "Birkaç dakikaya daha ihtiyacım var."

"Elbette."

Darien, Tanner'ın yanından geçip koridorun hemen aşağısındaki Loren'in eski süitine adımını attı ve onu gördüğü anda karnına yumruk gibi inecek anılara ve duygulara karşı kendini hazırladı.

Ivy çoktan içeriye girmiş, banyonun ışığını kapatıp odaya geçerken iki bavulla hokkabazlık yapıyordu. Biri Loren'in tanıştıkları ilk günden beri kullandığı çantaydı; Darien'in onu tek bir hafta sonu için eşyalarını toplaması için Bright'ın çatı katına getirdiği gün. O hafta sonu ikisinin de beklediğinden daha uzun bir kalışa dönüşmüştü.

Kahretsin, sanki bir ömür önceydi. Altı ay, işte bu kadar. Loren'le tanışalı altı ay olmuştu. Ailesine katılmasından ve hayatındaki çatlakları, ondan önceki onca yıl boyunca iyileştiremediği hasarlı parçaları doldurmasından bu yana altı ay geçmişti.

"Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi Ivy çantayı ona uzatırken. "Birkaç kıyafetini, tüm tuvalet malzemelerini, makyaj malzemelerini ve uyandığında hoşuna gideceğini düşündüğüm bazı ekstra şeyleri paketledim."

Ne zaman? Kız kardeşinin bu kelimeyi rahatlıkla kullanması Darien'in göğsündeki buzların bir kısmını çözdü.

Ivy yaklaşıp onu göz teması kurmaya zorlayana kadar gözlerini kaçırdığını fark etmemişti. "Uyanacak, Darien." Sesi yumuşaktı ama inancı tamdı.

"Biliyorum." İnandırıcı görünmeyi başarmıştı ama hayatının büyük bir kısmını taşaklarına tekme yiyerek geçirdiği için artık hiçbir şeyden emin değildi.

Ama *bu... bunun* işe yarayacağına güvenmek zorundaydı.

"Bazı 'eğlenceli' şeyler de paketledim," diye devam etti Ivy kaşlarını sallayarak. "İç çamaşırı ve prezervatif gibi-"

"Ivy."

Gülümsedi ve bir tutam siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sadece ortamı yumuşatmaya çalışıyorum." Darien kız kardeşine Loren'le prezervatif kullanmadıklarını söyleme zahmetine girmede; yakın olabilirlerdi ama *o kadar* da yakın değillerdi.

Darien onun elindeki diğer çantaya baktı. Küçük gri bir çanta, Loren'inkilerden bir diğeri. "Peki ya sen? Senin eşyaların nerede?"

"Gitmeye hazırım. Yıllarca kendim ve yürümeye başlayan bir çocuk için valiz hazırlama pratiği yaptım, unuttun mu?"

Darien'in arkasından gelen halsiz bir erkek sesi, "Hangi yürümeye başlayan çocuk?" diye mırıldandı.

Darien döndüğünde Jack'in iki elinde birer çanta, üçüncüsünü de omzuna asmış bir halde orada durduğunu gördü. Kısa kahverengi bukleleri karmakarışıktı ve yüzünün bir tarafında yorgandan kalma kırışıklıklar vardı.

"Sen," dedi Darien ve onun etrafından dolaştı.

"Hepiniz sanki ben çok beceriksizmişim gibi davranıyorsunuz," diye homurdandı Jack. O ve Ivy, Darien'i merdivenlere kadar takip ettiler.

"Çünkü öylesin," dedi Darien, Ivy'nin sesi de aynı şeyi söylerken onunkine karıştı.

Merdivenleri gümbür gümbür indiler ve Darien aşağıya indiğinde Travis onu orada karşıladı. Darien, Travis'in gözlerindeki kızarıklığın yorgunluktan ya da kafasının iyi olmasından kaynaklanmadığını anlayacak kadar onunla birlikte yaşamıştı.

Travis ensesini ovuşturdu. "Hey," diye mırıldandı.

Darien başını sallayarak onu onayladı. "Selam."

"Bunu ben alırım," dedi Ivy sessizce ve diğer çantayı Darien'in elinden aldı. O ve Jack garaja doğru ilerlediler.

Darien kuzeniyle yüzleşerek ona söyleyeceklerini bulması için zaman tanıdı.

Sonunda Travis, "Bu gerçekten çok garip, dostum," dedi. Boğuk bir kahkaha attı ama her şeyden çok endişeli görünüyordu.

"Bana mı söylüyorsun," dedi Darien. "Yakında döneceğiz." Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama kuzenine hiçbir şey teklif etmemekten daha iyiydi. Loren komaya girdiğinden beri hepsinin yüzüne kapıyı kapatmıştı -sadece kapatmakla kalmamış, çarpıp kilitlemişti- ve şimdi kapıyı tekrar açmanın zamanı gelmişti.

"Roman'ı gördüğünde, ona... Ona söyleyebilir misin-" Travis aniden sessizleşti, yutkunurken boğazı düğümlendi.

Darien onu omzundan alkışladı. "Ben ona söylerim." Kuzenini çabucak biten bir kucaklaşmanın içine çekti.

Travis geri çekildi ve kollarını kavuşturdu. "Ya Pax?" dedi, gözlerini başka tarafa çevirerek, çenesi öylesine sıkılmıştı ki kasları titriyordu.

"Ona Rushin' Racers'da hâlâ berbat olduğunu söyleyeceğim."

Travis homurdandı ama bu espri kısa sürdü. "Muhtemelen beni hatırlamıyordur bile."

Darien garaja doğru giderken, "Biliyor," diye güvence verdi ona. "Ve anlıyor."

Travis de onları takip etti, botları hep birlikte vuruyordu. "Mortifer'ın anlayış konusunda bir ders alması gerek aslında." Travis'in sözleri

koridorda belli belirsiz yankılandı. "Bu konuda zor zamanlar geçiriyor."

"Nerede o?"

"Son gördüğümde garajdaydı. Muhtemelen kablolarınla oynuyordur, bu yüzden gidemezsin."

"Onunla konuşacağım."

Darien garaj kapısını iterek açtı ve beton basamakları inerek büyük odaya girdi. Aralarında Malakai ve Jewels'ın da bulunduğu diğer Şeytanlar kamyonun ve arabanın yanında bekliyordu.

Dallas ve Sabrine de buradaydı. Kızlar, Joyce'un arka koltukta Loren'in nabzını kontrol ettiği kamyonetin açık arka kapısının yanında durdular.

Ve tabii ki Mortifer, Darien'in arabasının kaputuna oturmuş, Max'ten azar işitiyordu.

"Ciddiyim Morty," diyordu Max, sert bir parmak kaldırarak. "Onlara dokunmayacaksın. Onlara *asla* dokunmayacaksın."

"Yakalandın, değil mi?" Darien gruba katılırken Hob'a seslendi. Sabrine onun sesiyle döndü, gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. Dallas hemen onu aramış ve veda etmek istiyorsa eve gelmesini söylemişti.

Max, "Kalıcı bir hasar vermeden önce doktorluğunu düzelttim" dedi.

Darien kalan eşyalarını kamyonetin kasasına yükledi ve bagaj kapağını kapattı. "Her şey yolunda mı?" diye seslendi Joyce'a.

"O iyi, Darien. Olabildiğince dengeli."

"Güzel." Arabanın ön tarafına doğru yürüdü ve inatçı bir isteksizlikle kendisine bakan Mortifer'la yüzleşti.

"Neden yüzün asık?" Darien sessizce söyledi. "Yakında döneceğim."

"Seninle gelmek istiyor," dedi Lace Ivy'ye sarılıp vedalaşırken.

Mortifer Darien'e bakmayı reddetti. Dumanlı kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmıştı. Hob çok sık sinirlenmezdi ama Darien Mortifer'a baktığı yıllar boyunca onu üzen şeyin buz değilse, ailesinin güvenliği olduğunu öğrenmişti. Genellikle de Darien'in güvenliği.

"Sana burada ihtiyacım var dostum," dedi Darien, sesinin o kadar da... lanet olsun, *düz* çıkmaması için elinden geleni yaparak. İlgisiz. Soğuk. Ama bunu kendi sözlerinden de anlayabiliyordu; son birkaç hafta onu değiştirmişti ve kimseyi kandırmıyordu. "Diğerlerine göz kulak olmanı ve evi güvende tutmanı istiyorum," diye devam etti Darien. "Bu önemli bir iş ve bunu benim için yapacağına sadece *sana* güveniyorum. Ne diyorsun peki? Bu *çok* önemli, çok özel görevi yerine getirmesi için tüm evrendeki en iyi Hob'a güvenebilir miyim?"

Bir dakika sürdü ama Mortifer sonunda başını salladı ve kollarını açarak minik ellerini arabaya dayadı.

"Ve geri döndüğümüzde," diye ekledi Darien, "şu tıraş buzundan biraz alacağız. Kulağa nasıl geliyor?"

Hob bu kez başını sallamakta daha hızlıydı, başındaki siyah-kırmızı alevler hareketle birlikte hızla titriyordu.

Darien diğerlerine baktı, hepsi ya gitmeye ya da vedalaşmaya hazır dı. Darien en son Travis olmak üzere Şeytanların her biriyle özel olarak konuşmuştu, yani gitmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Ve bu değişikliğin geçici olduğunu bilse de, bir parçası bunun bir şekilde kalıcı olabileceğini hissetti -korktu-.

Max, "Sanırım bir süre sizinle konuşamayacağız," dedi.

Darien, "Önemli olmadıkça telefon yok," diye onayladı.

Malakai, "Geri dönmek istemiyorsan, ben burada hallederim," dedi, ağzını bir gülümseme kapladı. Darien Azrail'in ortamı yumuşatma çabasının gönülsüz olduğunu hissetti. Malakai'nin gözlerindeki endişeyi görebiliyordu ama Darien onun kendisinden ya da hemen arkasında duran kız kardeşinden başkasını düşündüğünü asla kabul etmeyeceğini biliyordu.

Darien sırtıttı. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Gülümsemesi büyüdü, köpek dişlerinin gümüş rengi floresanların altında krom gibi parlıyordu. "Sadece söylüyorum."

Lace kıs kıs güldü. "Roman ve Kylar'a bizden selam söyle." Dikkati kamyonete kaydı. Sessizce ekledi, "Ve Loren uyandığında." Lace tüm bu olanları en az diğerleri kadar zor karşılamıştı. Darien, o da duygularını asla itiraf etmeyecek olsa bile Loren'in ona karşı bir şeyler hissetmeye başladığından şüpheleniyordu.

Hepsi inatçı bir gruptu ama Darien onları en başta bir araya getiren şeyin bu olduğundan şüpheleniyordu.

Ivy arabanın sürücü kapısını açtı. "Yakında görüşürüz, fam." Omzunun üzerinden bir öpücük kondurdu ve arabaya bindi.

"Hey," diye yakındı Jack, "Arabayı ben kullanıyorum sanıyordum."

"Kalede yer değiştireceğiz," dedi Ivy, çoktan kemerini bağlamış, yüzünde muzaffer bir gülümseme vardı.

"*Tabii ki yapacağız...*"

Darien kamyonu yöneldi, Tanner yolcu tarafına geçerken Joyce da Loren'le birlikte arkaya geçti.

Dallas onun yanından geçerken, kadın kolundan çekerek onu durdurdu.

"Çocukluğumuzdan beri ilk kez ondan uzak kalacağım," dedi sessizce. Gözleri cam gibiydi, gözbebeklerinin etrafındaki gümüş halkalar sönüktü. "Onu güvende tutacağımı biliyorum."

Darien, "Onu isteyen biri varsa, beni geçmek zorunda kalacak," diye yemin etti. İlk günden beri böyleydi ve son güne kadar da böyle olacaktı.

Cadı bıraktı. "İyi yolculuklar."

Kenara çekildi ve Sabrine onun yerini almak için öne çıktı.

"Hey," dedi Sabrine burnunu çekerek. Görünüşe bakılırsa Logan'inkilerden biri olan eşofmanının koluyla gözlerini sildi. Kendisi için fazla büyüktü ve huysuz bir kurt adama ait olamayacak kadar yırtıktı.

"Hayatımda hiç bu kadar çok gözyaşı görmemiştim," diye şaka yaptı Darien. Grubun etrafına baktığında, saklamaya çalışsalar da diğerlerinden birkaçının da gözyaşı döktüğünü gördü -Lace, Dallas, Mortifer. Kahretsin, bu durum hepsi için düşündüğünden daha zordu.

"Ona senden daha fazla güvendiğim kimse yok," diye fısıldadı Sabrine. "Ama lütfen kendine de iyi bak. Sanırım hepimizin sana ihtiyacı olduğu çok açık."

"Yapacağım."

Kadın ona elini uzattı ve adam elini tutup onu kucakladı. Kolları onun etrafına dolandı ve sıkıca kavradı.

"Onu eve getireceğim," diye söz verdi Darien.

Sabrine onun omzuna doğru başını salladı, vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Geri çekildi ve yanaklarını tekrar koluyla sildi.

Darien kamyonu doğru ilerledi. "Şu kurdunu hizada tut," diye seslendi. Sabrine'in kahkahası yeni gözyaşlarıyla boğuldu.

"Tutacağım."

Darien kamyonu bindi ve kapıyı kapattı. Diğerleri yoldan çekildi ve Max duvardaki birkaç düğmeye bastı.

Garaj kapıları açıldı, sıra sıra dizilmiş parlak floresanlar yıldızsız bir gecenin ağır karanlığıyla kavgaya ediyordu.

Darien kamyonu çalıştırdı ve geri geri garajdan çıktı, lastiklerin altında çakıllar çıtırdıyordu. Dönerek çoktan açılmış olan kapılara baktı, büyü onun gidişini hissediyordu.

Dikiz aynasından Hell's Gate'e son bir kez baktıktan sonra, ailesi ve arkadaşları garajın içinden onlara el sallayarak, ne zaman döneceğini ya da dönüp dönmeyeceğini bilmeden oradan ayrıldı.

Angelthene'den Yveswich'e olan yolculuk, hız sınırını aşmaz ve yol boyunca hiç durmazsanız yaklaşık yirmi iki saat sürerdi. Durmak kaçınılmaz olsa da hız sınırına uymak kaçınılmaz değildi, özellikle de yakalanmadan dikkatsiz araç kullanmakta iyiyseniz.

Darien otoyolda trafiğe karıştı, kamyonun motoru şiddetli bir homurtu çıkarıyordu. Yanında, yolcu koltuğunda oturan Tanner'ın dizüstü bilgisayarında bir dizi program açıktı ve bunlardan biri hız tuzaklarını tarıyordu. Loren arkadaydı, çoraplı ayakları Joyce'un kucağındaydı. Joyce bir kez bile şikâyet etmemişti ve oğlu ona ön koltuğu teklif ettiğinde ön koltuğa oturmak yerine arkada oturmakta ısrar etmişti. Hayatı bir anda altüst olan bir kadın için, bu durumu çok iyi idare ettiği kesindi.

Jack ve Ivy, Darien'in arabasını takip ediyorlardı. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için birkaç dakikada bir aynadan onları kontrol etti. Arama ya da mesaj gönderme imkânları olmadığından, hepsinin daha dikkatli olması gerekiyordu.

Son bir mesaj Darien'in telefonuna, cebini titreten yüksek bir sesle düştü. Beklediği mesaj, içini rahatlatmak için ihtiyaç duyduğu onaydı. Cehennem Kapısı'ndan ayrıldıktan kısa bir süre sonra Malakai'ye tek bir mesaj göndermiş ve Azrail daha yeni yanıt vermişti. Darien şimdi ikisini de okuyordu -kendi mesajını ve Malakai'den geleni.

DARIEN

Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?

MALAKAI

Ben o kadar unutkan değilim, salak herif.

Darien neredeyse gülümsüyordu. Malakai gibi birinden alabileceği en iyi teselli buydu ve bunu memnuniyetle kabul etti. Ne *pahasına* olursa olsun diğerlerine göz kulak olacaktı, anlaşma buydu. Malakai'nin bunu yapacağına güvenmek zorundaydı.

Derin bir nefes alarak telefonunu kapattı.

Angelthene'in karanlık sokaklarında arabasını sürerken camını araladı, kreozotun dumanlı kokusunu ve adaçayının serin ısırığını, yani evinin kokusunu içine çekti.

Kamyon ve araba bir yol tabelasının altından hızla geçerken bir vampir yarasa sürüsü otoyolun üzerinde uçuyordu. Darien bu kez, bembeyaz boyayla yazılmış bu üç kelimeyi okuduğunda, onun için daha önce olduğundan çok daha fazla şey ifade ediyorlardı.

NASIL EAVING ANGELTI-ENE

S. KIYI UZAKLIĞI

YVESWICH, KER EYALETİ

Shay Cousens, Güney Sahil Bölgesi'ndeki bir telefon direğine bir poster yapıştırırken gökyüzü yağmur püskürtmeye başladı.

Bu iki yüz kırk bir numaralı posterdi. Shay iki yüz elli tane bastırmıştı ve bunların çoğunu kendisi asmıştı. Üç Selkie'den yardım almıştı ama anlaşılan o ki arkadaşlarının -tabiri caizse- dikkati kolayca dağılabiliyordu.

Shay kayıp kişi posterine sırtını döndü -kız kardeşinin görüntüsü birazdan yağmur yüzünden bulanıklaşacaktı- ve seslerin ve spreyci boya kutularının tıkırtısını takip etti.

Kuşluk vaktiydi ve Güney Sahil Bölgesi yaya trafiğiyle dolup taşıyordu. Shay kaldırımında ilerlerken insanlardan kaçıyor, vücudunu bir o yana bir bu yana çeviriyor, diğerleri de onunla omuz omuza gelmemek için aynı şeyi yapıyordu. Burada, Yveswich'te fiziksel temastan da göz teması kadar kaçınılırdı, özellikle de yalnızken. Özellikle de *kadınsanız* ve yalnızsanız... Bu, dünyanın her şehrinde yaşanan acı bir gerçektir.

Yabancı tehlikesi Shay'in içine küçük yaşta çivilenmişti. Onu yetiştirmekte neredeyse hiç payı olmayan annesi tarafından değil, ablası Anna tarafından. Shay bildiklerinin çoğu için Anna'ya teşekkür etmeliydi, sokak zekası listenin en başında geliyordu. Anna ona neredeyse her şeyi öğretmişti; nasıl yemek pişirileceğini, nasıl dikiş dikileceğini, nasıl araba kullanılacağını, nasıl yumruk atılacağını. Shay'in Anna'ya öğrettiğini söyleyebileceği tek şey nasıl hırsızlık yapılacağı ve yakalanmayacağıydı.

Roman Devlin'den çalmak, Anna'yla birlikte şehirde bir gece geçirerek kutlayacakları türden bir dönüm noktasıydı. Ama Anna burada değildi.

Artık acı verici bir gerçek, midesine doğru kıvrılan pençeler gibi derinlere yerleşiyordu.

şışman bir yağmur damlası yanağına, Riptide'in gözyaşının tenini mavi mürekkeple süslediği aynı noktaya çarptı. Ağlamaya en çok yaklaştığı andı bu. Elinde olmadan asla ağlamazdı.

Ve Anna'nın geri döneceğinden emin olduğunda değil. O *her zaman* geri geldi.

Shay  Selkie'yi bir blok ötedeki dar bir sokağın yarısında, Yveswich valisinin duvar resmine bir penis eklerken glşp birbirleriyle konuşurken buldu. Bu duvar resimleri şehrin her yerindeydi, bulabileceğiniz neredeyse her düz yzeeye boyanmıştı ama valinin ağzında genellikle büyük, kıllı penisler olmazdı.

Shay sırt çantasının kayışlarını düzeltti ve boğazını temizledi.

Selkie'ler kıkırdamaya devam etti ve başyapıtlarına daha müstehcen ayrıntılar eklemek için birbirlerini iterek yollarından çekildiler.

Pia, Beatrice ve Kailani, Riptide'in en iyi  Karanlık Oyuncusuydu. Pia, şehvetli vücudu, kısa siyah bukleleri ve parlıyormuş gibi görünen koyu teniyle, insanları oldukları yerde durduracak türden bir güzelliğe sahipti. Anna'nın en yakın arkadaşlarından biriydi ve Shay'in de *tek* arkadaşıydı.

Diğer ikisi çoğunlukla Pia onları gelmeye ikna ettiği için buradaydı. Shay onlara tek başına teklif etseydi, büyük olasılıkla reddederlerdi. Beatrice sarışın ve zayıftı, gözleri okyanus rengineydi. Kailani kuzguni saçlı, bal tenli ve ortası yumuşaktı; Selkie'ler a r a s ı n d a en güzeliydi.

Ama şu anda Shay'in onlardan herhangi birine, hatta Kailani'ye bile söyleyeceği en son şey 'güzel' olurdu. Hayır, şu anda sadece sinir bozucuydular.

"Yoo-hoo!" Shay eldivenli elini havada sallayarak bağırdı. "Sizin bana yardım ediyor olmanız gerekiyordu, etiketliyor olmanız değil."

Pia ona doğru baktı, dudaklarında kalıcı bir gülümseme belirdi. "Son iki haftadır sana yardım ediyoruz, Shay. Bırak da biraz eğlenelim."

"Hadi, gidelim," diye ısrar etti. "Sadece dokuz posterimiz kaldı-"

Selkie'ler Shay'in söylediği tek bir kelimeyi bile duymadan boya püskürtmeye devam ederken kakhahalar patladı.

Gözlerini devirerek döndü ve koşu ayakkabılarına ve pantolonunun eteklerine yapışan kalın çamurla sokaktan ıktı.

Diğerlerinin denememesi bile onu şaşırtmamalıydı. Anna, Athene Cousens'in ikincisiydi ve geri dönmezse unvanı

kapmak için. Darkslaying dünyasında arkadaşlar, içlerinden biri bunun artık onlara uygun olmadığına karar verene kadar arkadaş kalırlar.

Yağmur daha sert yağıyor, Shay'in alnında donuk bir nabız atışı yaratıyordu. İlaçları sırt çantasında tıkırdıyor, ağrı dayanılmaz hale gelmeden önce bir hapi geri atma vaktinin geldiğini söylüyordu.

"Shay!" Pia seslendi ama Shay yavaşlamadı. "Shay, bekle!"

Shay yaya trafiğini iterek yaya geçidine çıktı- Bir sürücü frene basınca lastikler gıcırdadı. Shay tökezleyerek geri çekildi, aerodinamik gövdeli beyaz bir spor araba neredeyse onu bir gözleme gibi düzleştirirken kalbi boğazına fırladı. Araç hızla durdu, motorun kükremesi hızla sessiz bir mırıltıya dönüştü.

"Nereye gittiğine dikkat et, pislik!" Ön tamponu tekmeledi ve krom üzerinde çamurlu bir ayak izi bıraktı.

Silecekler renkli ön camı süpürdü, arabanın üzerindeki büyüler sürücünün aptallığını göremeyecek kadar kalındı.

Kadın onu tersledi. "Nasıl araba kullanılacağını öğren," diye mırıldandı Shay. Yolda ilerlemeye devam etmeden önce adamın tamponuna bir tekme daha attı.

Kadın yoldan çıktıktan sonra bile araba orada durmaya devam etti. Yoldan tam olarak çıkmamıştı ama o şeridin tekrar hareket etmeye başlaması için yeterince uzaktaydı.

İndirilen bir pencerenin uğultusunu duydu ve omzunun üzerinden bakmak zorunda hissederek, zamanına degeceğini umduğu bir tartışma için kendini çelikleştirdi.

Ama içinde kaynayan kavga onu görünce anında yatıştı. Onu bu kadar kısa süre içinde tekrar görmeyi beklemiyordu ve bu yüzden kendini onun yüz hatlarını şaşkınlıkla incelerken buldu.

Kıvrımlı siyah saçlar. Kalın kaşlar. Saat beş yönündeki gölgenin en ufak ipucuyla tozlanmış keskin bir çene. Açılmış pencerenin üzerinden yavaşça sarkıttığı kolu, hiçbir mantığı ya da nedeni yokmuş gibi görünen dövmelerle kaplıydı. Üç parmağında parlayan gümüş yüzükler, elinin arkasındaki belli belirsiz dövmeleri kısmen gizliyordu - gölge gibi görünmesi gereken dövmeler.

Bu sabah her şey tepetaklak olmuştu çünkü az önce Roman Devlin'in tamponuna tekme atmıştı.

Aceleyle uzaklaştı, adamın onu tanımama ihtimalinin ne olduğunu merak ediyordu. Muhtemelen iyi değil, diye karar verdi, omurgasını bir ürperti yaladı. Artık yaya geçidinden çıkmıştı, trafik yeniden hareket etmeye başlamıştı ve

Roman'ın motorunun derin homurtusunu sıradan sesler arasından seçmek kolaydı. Kalbi kulaklarında gümbür gümbür atarken bu sesin uzaklaştıkça azalmasını dinledi.

Pia ona yetişt , neredeyse irkilerek yerinden fırlayacaktı. Shay kolay kolay korkmazdı ama Anna'nın yokluğu ona ağır geliyordu. Ve daha çok 'Gölgeler' olarak bilinen adamla yaşıadığı m nakaşı -hatta *iki* m nakaşı-onu daha da uçurumun kenarına itiyordu.

"Shay!" Pia onun kolunu tuttu.

"Ne?" Yüzünü kaplayan nemli,  ilek sarısı sa  telleriyle arkasına döndü. Bugün hava soğuktu, nefesi önünde havada asılı kalmıştı ama tenine sinen ürpertinin havadan çok Gölge Ustası'yla ilgisi vardı.

Pia'nın alnı endişeyle kırıştı. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi ses tonunu yumuşatmaya çalışarak. "Neden?"

"Neden?" diye tekrarladı şaşkınlıkla. "*Neden?* Neredeyse eziliyordun!" Eliyle çılgınca arkasındaki yolu işaret etti.

"Evet, adam pisliğin tekiydi."

"O *pislik* Roman Devlin'di ve sen onun tamponunu tekmeledin."

Pia'yı geride bırakarak yürüyüşüne devam etti. "Bana hatırlattığın için teşekkürler," diye mırıldandı.

Pia da onu takip etti. "Hayatta olduğun ve yol kurbanı ya da daha kötüsü olmadığın için şanslısın. İnan bana, o adamın insanlara neler yaptığına dair söylentiler duydum." Shay de duymuştu. Bu eyalette Roman'ı ve onun şiddet eğilimlerini duymamış tek bir kişi bile yoktu. "Shay? Ne dediğimi duydun mu-"

"Evet, seni duydum Pia. Arayan Roman Devlin'di ve ben de yolda  lmediğim için şanslıyım. En azından birimiz diğerini dinliyor."

Pia'nın acısı elle tutulur gibiydi. "Bana bu saçmalığı yapma, Shayla. Anna'yı ben de en az senin kadar  zl yorum."

Shay tekrar dönerek Pia'nın birbirlerine çarpmadan önce kısa süre durmasına neden oldu. "O zaman bunu neden tek başıma yaptığımı söyle bana. Neden o gittiğinden beri her günümü afiş asarak geçiriyorum, sözde arkadaşlarım valinin sikini yalayan on iki yaşındaki çocuklar gibi kıkırdarken?"

Pia irkildi.

"Pia," diye içini çekti Shay, gözlerini kısa süreliğine kapatarak. Tanrım, boynu ve omzu onu öldürüyordu. "Kız kardeşimi bulmak istiyorum. Tek istediğim bu." Pia

Ona doğru bir adım attı ama Shay elini kaldırdı. "Ve biraz boşluk. Bir dahaki sefere posterler konusunda bana gerçekten yardım etmek istersen, haberim olsun."

Shay elleriyle sırt çantasının yıpranmış kayışlarını kavrayarak uzaklaştı. Pia'nın arkasından baktığını hissetti, ama onu takip etmeye çalışmadı.

Liman Shay'in gitmek isteyeceği son yerdi ama eğer yarın yola çıkacaksa -ki Roman Devlin'den çalmasının tek nedeni buydu, kız kardeşini aramak için paraya ihtiyacı vardı- o zaman birkaç eşyasını daha toplaması gerekiyordu, bu yüzden limana gitti.

Nugget onun gölgesinden çıkıp kaldırıma yuvarlandı. Onun Tanıdık Ruhuydu, siyah bıyıkları ve iri siyah gözleriyle parlayan beyaz bir fok yavrusuydu. Onun peşinden zıpladı ve yavaşlamayınca mızımlandı.

"Bana bunu yapma. Pia'nın kötü bir niyeti olmadığını biliyorum, ama kimsenin bunu ciddiye almadığını hissediyorum." İç çekti. "Annem bile Anna'nın gitmesini umursamıyor gibi görünüyor." Athene Cousens kalpsizliğiyle tanınırdı -çoğu Darkslayer öyleydi- ama Shay annesinin büyük kızını bulmaya bu kadar az ilgi göstermesini beklemiyordu. Bunun yerine, Athene sanki onun gittiğini kabul etmek istemiyor, Riptide'in varisinin yakında döneceği yalanını söylüyordu.

Eğer Anna geri dönmezse, Athene'nin elinde bir sorun olacaktı. Anna, Riptide'in parlak itibarının oluşmasına yardım etmişti ve eğer geri dönmezse, Athene tüm yanlış nedenlerle, yani Anna'nın ya kaçtığını ya da ona zarar veren kişiye karşı kendini savunacak kadar güçlü olmadığını öne süren türden nedenlerle spot ışıkları altında kalacaktı.

Shay bunun ilk olmadığını biliyordu. Anna onunla *birlikte* kaçmayı planlamıştı, onsuz değil. Shay olmadan asla gitmezdi. Yıllardır para biriktiriyorlardı, oradan buradan küçük parçalar alıyorlardı - Athene'i şüphelendirecek hiçbir şey yapmıyorlardı - ve yeni kimliklerle ortadan kaybolmak güvenli olana kadar Anna'nın gizli banka hesabında saklıyorlardı. Anna ortadan kaybolup Shay'i yalnız bıraktığında ve biriktirmek için çok çalıştıkları paraya erişimleri olmadığında o zaman neredeyse gelmişti.

Nugget yine sızlandı. Neredeyse yirmi yıldır tek kelime etmemiş, bir yavrudan daha fazla büyümemişti.

"Önemsediğini biliyorum, Nugs. Ama... yanlış anlama ama o paletlerle afiş asmama yardım edemezsin. Zımbalamakta da pek iyi olacağını sanmıyorum." Ona gülümsedi. "Şimdi gölgeme geri dön, zıplaman bizi yavaşlatıyor."

Gözlerini devirdi ama tekrar içeri girdi, dramatik bir şekilde sırt üstü yuvarlandı ve onun gölgesinde eridi.

Shay limana inen çok sayıdaki merdivenden birine bindi. Su bugün dalgalıydı, rıhtım boyunca demirlemiş tekneler sürekli bir aşağı bir yukarı sallanıyordu.

Rıhtımda yürürken, vıcık vıcık ahşap tahtalar ayaklarının altında esnerken, kısa bir mesafe ötedeki Mavi Ev'e ait olan adaya baktı. Pelikanlar okyanusun üzerinde süzülerek balık arıyor, foklar parlak sırtları üzerinde, gri gökyüzünü işaret eden bıyıklı burunlarıyla limana doğru yol alıyordu.

Tıklayın.

Shay dondu kaldı.

Genizden gelen bir erkek sesi, "Komik bir şey yapmaya kalkarsan rıhtımı beyninle boyarız," dedi.

Yavaşça ellerini kaldırdı ve arkasını döndü.

Dört adam vardı ama o sadece ikisini tanıyabildi; iri yarı büyücü ve ona silah doğrultan cadaloz cehennem zebanisi. Geçen hafta onlardan çalmıştı.

Onu bulmaları yeterince uzun sürmüştü.

"Beni öldürmeden önce," diye söze başladı Shay, onlar dağılıp onu çitle çevirirken, "özür dilemek istiyorum."

Saz benizli olan sırttı. "Özür dilemeyi unutup dua etmeye başlasan iyi olur." Bir adım daha yaklaştı.

"Özür dilemek istiyorum," diye devam etti, "bu konuda ne kadar aptal görüneceğin için..." Bileğine baktı. "İki dakika."

Shay küçük olduğunun farkındaydı; aynı anda dört adamı, hatta kabul etmek isterse bir adamı bile alt edemeyebilirdi ama onlardan kaçmanın başka yolları da vardı.

Saz benizli cehennem zebanisi gülümsedi.

"Peki neden?" "Çünkü ortadan kaybolmak üzereyim."

"Biz parti numaraları yapmıyoruz," dedi bir diğeri. "Parayı bize geri verin, biz de bu işi sizin için acısız hale getirelim."

Shay kirpiklerini kırıştırdı. "Çok korkuyorum," diye dudak büktü, alaycı bir tavırla. "Ne yapacağım ben?"

Erkekler onun mizah anlayışından hoşlanmadı. Ona doğru atladılar, ama hepsi bir mille ıskaladılar, sihir numarasıyla yaptığı yanılsamaya düştüler.

gözleri onun durduğu yerin bir metre solunda durduğuna inanıyordu.
gerçekten durdu.

Saldırganlar şaşkın ve öfkeli bağırışlarla çarpıştılar. Uzuvarları ve öfkeli yüzleriyle bir yığın halinde rıhtıma çarptıklarında, o çoktan kıyıya doğru yolu yarılammıştı, rıhtım çarpan ayaklarının altında titriyordu.

"Onun peşinden!"

Ateş açıldı. Onlardan kaçtı, demirli teknelerin ve balık fiçılarının arkasına saklandı, üst üste yığılmış kutuların ve kasaların üzerinden atladı, sırt çantası omurgasına çarptı.

Gözlerini kırıştırarak bir kez daha sihrini çağırdı ve sığ su birikintisinde kalanları kullanarak bir illüzyon daha yaptı; takipçilerini kıyı yerine sola yönlendirecek bir rıhtım dalından aşağıya doğru koştuğu sahte bir görüntü.

Koşarken, şimdilik peşinde kimse yokken, bileğinin iç kısmına baktı. Küçük bir balık iskeleti dövmesi silikti, sadece kuyruğun ucu beyaz parlıyordu. Tüm metre dolana kadar illüzyonu tekrar güvenle kullanamayacaktı.

Bam! Sert bir şeye çarptı, darbenin gücü kemiklerini sarstı. Kıçının üzerine düşerken rüzgâr ciğerlerinden bir hışımla dışarı fırladı. Yukarı baktı.

Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

Roman Devlin, yağmurla yıkanmış güneşin silüetine bürünmüş yüksek formuyla onun üzerinde duruyordu. Onun aksine, çarpışmanın etkisiyle soluk soluğa kalmamıştı. Kadın kendini yavaşça iskeleden kaldırırken o bir ağaç gibi dimdik duruyordu.

Güpegündüz daha da korkutucu olması nasıl mümkün olabilirdi? Korkutucu *göründüğünden* bile değildi, gerçekten değil, enerjisi sadece... tehdit ediciydi. Gözlerinde daha önce hiç görmediği altın kahverenginin bir tonu vardı ve ondan uzak durması için onu uyarıyordu.

"Buna inanmıyorum," diye alçak ve boğuk bir sesle konuştu. "Riptide'ın yavru fokunun tanıdık bir yavru foku var." Gözleri, bacağının arkasından Roman'a bakmak için Shay'in gölgesinden sürünerek çıkan Nugget'a kaydı.

"Çekil yolumdan." Shay, adamların bu tarafa gelmesine sadece birkaç dakika kaldığını bildiği için onun etrafından dolaşmaya başladı.

Ama adam onu kolayca engelleyerek yoluna çıktı. "Bir saniye bekle, ufaklık. Acelen ne?" O ürkütücü gözler arkasındaki rıhtıma kaydı-

"İşte orada!" diye bağırdı adamlardan biri.

"*Çabuk peşinden gidin!*" dedi *bir* başkası.

Shay gözlerini devirdi. *Harika*. Tam da ihtiyacı olan şey!

"Cık, cık," dedi Roman karanlık bir eğlenceyle. Başını salladı, nemli saçları yağmurla parlıyordu. "Çok fazla düşman ediniyorsun, değil mi yavru?"

Tekrar onun etrafından dolanmaya çalıştı ama adam onu yansıtarak diğer tarafa doğru sıkıştırdı. Dün gece gerçekten o kadar uzun muydu?

Doğru ya, gölgeleri onu duvara yaslamıştı. Son anıları omurgasına bir soğukluk yaydı. Dün geceki davranışları kesinlikle ününe yakışır şekildeydi.

Shay omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı ve adamın gözlerinin içine bakarken tereddüt etmemek için kendini zorladı. "Ne istiyorsun?" Tanrım, ona bakmaktan nefret ediyordu. Sadece onu ne kadar korkuttuğu için değil, aynı zamanda ne kadar çekici olduğu için de. Ve onun gibi birinden etkilenmek bir hataydı. Güzeldi ama aynı zamanda bir tehditti. Ve Shay tehditlere yaklaşmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Hollow'un uzun boylu, esmer ve şeytani derecede yakışıklı Gölge Efendisi Roman 'Gölgeler' Devlin, "Kolyem," dedi.

"Bende değil."

Gülümsemesi dişlerini gösteriyordu. "Hile ve yalanlarla dolusun." Evet, öyleydi ama yapacağı son şey onu teslim etmek olacaktı. Kara Borsa'da Tazı'nın kellesi için iyi bir ödeme almayı başarmıştı ama elindeki para biter bitmez onun kolyesini satması gerekecekti.

"Yalan söylemiyorum. Beni aramana izin verirdim ama benim tipim değilsin ve gördüğün gibi gitmem gereken yerler var."

Onu geçmek için şansını denemek üzere fırladı ama adam karşılaştığı herkesten daha hızlıydı.

Eli, yağmur ceketinin yakasını yumruklayarak dışarı fırladı. Keskin bir çekişle onu tekrar kendine doğru çekti. Shay'in elleri ceketin kollarını kavramak için yukarı kalktı, yıpranmış deriyi çekiştirdi ama adam boyun eğmedi. Adam onu o kadar yüksekte tutuyordu ki, ayak parmaklarının ucunda zar zor dengede durabiliyordu.

"Sana birkaç sorum var," dedi rahatça, onun çırpınışlarından ve birbirlerine emirler yağdırıp plan yapan adamlardan hiç etkilenmeden. Shadowmaster o kadar yakındaydı ki, onun kokusunu alabiliyordu - nane, deri ve kolonyasının sıcak baharatı. "Vaktin var mı? Zamanın varmış gibi görünüyorsun." Bu tarafa doğru koşan adamlara baktı.

-Ve sokakta takındığı o kurt gibi gülümsemeyi takındı. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama bu gülümseme onun içine tanrıların korkusunu salmıştı.

"Bırak beni," diye homurdandı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu, o kadar yakınına eğildi ki burnundaki çilleri sayabildi. "Telefonumun ekranını değiştirdim. Hacker mısın sen?"

Çarpan ayak sesleri daha da arttı. Bu insanların Roman Devlin'e doğru hızla ilerlediklerinin farkında olduklarından emin değildi. Eğer fark ettilerse, durmadıkları için aptaldılar -sadece durmadıkları için değil, aynı zamanda diğer tarafa kaçtıkları için de.

Shay ihtiyatlı bir şekilde bileğini eğdi... İç kısmına baktı.

Dövmenin yarısı doluydu.

Kıvrınmaya başladı. "Bırak beni-"

"Neden onun yerine bu soruya cevap vermiyorsun?" diye dudaklarını yaladı; dilinde bir piercing olduğunu fark etti. "Kolyem nerede?" Tanrım, aslında aptal bir kolyeyi o kadar da önemsemiyordu, değil mi? Neden onun yerine saatini almamıştı ki?

Çünkü o kadar değerli değildi, nedeni buydu. Ama parmak uçlarında dengede durup Ker'in en ölümcül insanlarından biriyle karşı karşıya geldiğinde, kendi hayatına ne tür bir değer biçtiğini merak ediyordu. Bu soru üzerinde düşünmeye değerdi çünkü Roman Devlin onu durduğu yerde öldürmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Sattım," diye yalan söyledi.

Gözleri bir anda ölümcül siyah çukurlara dönüştü. "Yalan söylüyorsun."

Shay'in midesi titredi, başındaki kan baş döndürücü bir hızla ayaklarına doğru aktı. Bu kadar güçlü bir duygu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Sesindeki o ton... *Korku* muydu?

"Öyleysem ne olmuş?" diyerek geri adım attı.

Gözlerindeki siyahlık biraz olsun azaldı. "O zaman kendini bir gün daha yaşayacak kadar şanslı sayabilirsin."

"Eğer gitmeme izin verirsen," diye başladı Shay, tekrar kıpırdanarak ve gözlerinin karararak kendisini ele vermemesini dileyerek olabildiğince ihtiyatlı bir şekilde büyüsunü çağırdı, "sana nerede olduğunu söyleyeceğim, tamam mı? Ama şimdi kaçmamız gerek.

."

"Ben tehditlerden kaçmam, onları öldürürüm."

"Bu harika, Shadows. O zaman o adamları benim için öldür, olur mu?"

"Peki bunu neden yapmalıyım-" Elinin artık açık havayı kavradığını fark edince son kelimedede boğuldu.

Shay'in büyüü yeniden şarj olmuş ve Roman fark etmeden uzaklaşmasına izin vermişti. Şimdi onun iki adım gerisinde duruyordu.

Döndü, ifadesi öfkeliydi, parmak eklemlerinde dikenli tel dövmesi olan eli hâlâ açık havada bir pençe oluşturunuyordu.

"Onlar artık senin sorunun," dedi gülümseyerek, adam şaşkınlıkla ona göz kırparken. "Görüşürüz, Gölgeler."

Ona küçük bir el salladı ve suya daldı.

S. KIYI UZAKLIĞI

YVESWICH, KER EYALETİ

SHAY, Riptide'ın kölesi olmanın hoşuna giden yanlarını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdi. Ama büyülü okyanus camından yapılmış bileziği Selkie'ye dönüşmek için kullanabilmek inkar edemeyeceği bir özellikti.

Limanda yüzerek saldırganlardan, Roman Devlin'den uzaklaştı. Düşen bir cesedin sıçrama sesini duydu, sudaki kanın kokusunu aldı ama ilerlemeye devam etti, deniz bitkilerinin ve küçük balık sürülerinin etrafından dolandı.

Bilezik bacaklarını uzun, balığa benzer bir kuyruğa dönüştürmüştü ve güçlü vuruşlarla arkasında hareket ederek onu soğuk, bulanık suda ilerletiyordu. Yanardöner pullar ellerinin ve kollarının arkasını, şakaklarını ve göğsünü kaplamıştı. Giysileri ve çantası sihirle yok olmuş, fazladan ağırlığın engeli olmadan özgürce yüzmesine izin vermişti. Yüzerken bir plan düşündü.

Mavi Ev'e gitmek için beklemesi gerekecekti. Önce Shadows'un peşini bıraktığından emin olmalıydı. Onun tarafından tekrar köşeye sıkıştırılma riskini göze alamazdı. Bunun yanı sıra, ondan ikinci kez, hatta üçüncü kez kurtulacağına dair bahse girmezdi. Şans onu buraya kadar getirmişti ama bu şansın yakında tükenmeyeceğini düşünecek kadar aptal değildi.

Kıyı boyunca, Güney Kıyı Bölgesi'nin sınırına ve Kuzey'e doğru yüzdü.

Tekne motorlarının ritmik gürültüsü ve çeşitli deniz canlılarının büyüleyici sesleri dışında burası sessizdi. Huzurluydu. Derinliklerden zayıf bir ışık süzülüyor, uzun yosunların yaprakları ve çok renkli balıkların parlak gövdeleri parılıyordu. Birkaç fokun yanından geçti.

Merakla ona baktı, biri burnuyla ona vurdu. Gülümsedi ve yüzmeye devam etti.

Nugget ona katılmak için dışarı çıktı, artık karada olmadıkları için kolayca ayak uyduruyordu. Kendini Shay kadar özgür hissettiği tek yer burasıydı. Bazen geceleri kaçmak istediklerinde buraya gelirlerdi. Okyanus Shay'in sığınağıydı, dünyanın geri kalanı yokmuş gibi davranabileceği bir yerdi. Yalnız kalabileceği bir yer. Birçok insan okyanustan korksa da, köpekbalıkları, yılanlar ve su canavarları hariç, okyanus Terra'daki en güvenli yerlerden biriydi.

Roman'ın ardında bıraktığı kan gölüyle arasına güvenli bir mesafe koyduktan sonra suyun yüzeyine çıktı. Islak saçlarını yüzünden uzaklaştırırken, yağmur damlaları dalgalı denize sıçradı ve ne kadar yüzdüğünü görmek için çevresini kontrol etti.

Squid Squad Deniz Ürünleri Pazarı'nın yakınındaydı; tüccarların mallarını sattıklarını ve yiyecek avcısı martıları savuşturduklarını duyabiliyor, tahta kaldırımında dondurma külahları ve gerçek meyveli buzlu dondurmalar için soğuğa göğüs geren aileleri görebiliyordu. Kuzey Kıyı Bölgesi'nin derinliklerinde, eski bir saat kulesi saati ilan ediyor, çanları güneydeki bir başkası tarafından yankılanıyordu. Neredeyse öğlen olmuştu.

Suda yaşayan formu onu soğuk havaya karşı zırhlandırıyor, damlayan saçlarını kapıp götüren sert rüzgâr, bileziği çıkarması durumunda olacağı kadar ısıricı değildi. Kendini o an için hazırlamaya başlamıştı bile; Vardiya'nın nefret ettiği tek yanı buydu.

Sığılığa doğru yüzdü ve nefesini tutarak bileziği çıkardı. Kıyafetleri çıkar çıkmaz mücevher parçasını ceketinin cebine soktu ve fermuarını kapattı. Pullu kuyruğun yerini alan ayakları karıncalandı, botları sıırılsıklamdı. Dişlerini gıcırdatarak sudan çıktı, ıslak saçlarını yüzünden silkeledi-

Başını kaldırıp baktığında Roman'ın kıyıda durduğunu gördü, Tanıdığı - küçük siyah bir ejderha- omzuna tünemişti ve uzun dili dışarı çıkmıştı.

Shay kısa bir süre durdu. "Kahretsin."

Ona o ölümcül yarım gülümsemelerinden birini daha attı, gözlerinin altın rengi Görü'nün siyahıyla sarmalanmıştı. "Selam, yavrum."

ROMAN bu küçük hırsızın bir daha elinden kaçmasına izin vermeyecekti.

Onu kolundan kavradı ve sudan çıkarıp arabasını park ettiği yere doğru çekti. Şaşırtıcı bir şekilde, kız direnmedi ve onun yerine ıslak, gıcırdayan botlarını hafifçe sürükleyerek hemen arkasında yürüdü.

"Bunu nasıl yaptığını sorma zahmetine bile girmeyeceğim," dedi Roman, rıhtımdaki göz numarasına atıfta bulunarak, "çünkü yalan söyleyeceğini biliyorum." Bu bir sihir olmalıydı, bunun başka bir açıklaması olamazdı.

"Tanrım, Bayım," diye yalandan kızdı, "gerçekten çok zekisiniz."

Onu kendine doğru çekti ve yüzüne doğru hırslayarak, "Kesilip o balık fiçilerine tıklılmana ramak kaldı!" dedi. İnsanların yüksek masalarda ıstakoz ruloları ve yengeç kekleri yediği rıhtımdaki deniz ürünleri pazarını işaret etti.

O böreklerin ve keklerin kokusu midesini bulandırdı; Roman deniz ürünlerinden nefret ederdi.

Selkie, on dakika içinde ikinci kez gözlerini tamamen saran siyahtan bile etkilenmemişti. Bu, kulüpte sergilediği gösteriden çok farklıydı. "Şşt, burada çocuklar var," dedi.

Hırladı ve onu yanına çekti.

"Bil diye söylüyorum," diye söze başladı, sesi tatlı, masum ve sinir bozucuydu, "bağışınız çok iyi bir amaç için kullanıldı-"

"Bağış mı?" diye tekrarlardı. Onu tekrar kendine çekti ve yüzüne doğru hırladı, burunları neredeyse birbirine değecekti, "Çaldın." Bu devasa baş belasıyla daha fazla zaman kaybetmeyi reddederek yoluna devam etti.

"Ve para çok iyi bir amaca gitti," diye mırıldandı. "Neymiş o amaç?"

"Sana söyleyemem."

Tekrar hırladı. Sayagül-omzundaki küçük ejderha Tanıdık

-Çatallı dili keskin dişlerinin arasından kayarak bir ciyaklamayla yankılandı.

Onu bir yengeç kekine çevirir çevirmez, diye tısladı Sayagül, bir ısırık istiyorum.

Bir ısırık mı? Üzerime geçirmediğin sürece hepsini yiyebilirsin.

Anlaştık.

"Senin için endişeleniyorum, Shadows," diye devam etti Shay. "Nasıl gülümseyeceğini ya da güleceğini bilmiyor gibisin. Vahşi bir hayvan gibi hırslayıp durduğun için konuşmayı da beceremiyorsun-"

"Ve çeneni kapatmakta pek iyi değilsin, değil mi?"

Kadın sinir bozucu ağzını tekrar açmadan önce iki saniyelik muhteşem, huzurlu bir sessizlikle ödüllendirildi.

"Nereye gidiyoruz?" Artık arabası görüldüğüne göre, botlarını sürüklemeye başladı ve tüm ağırlığını -ne kadar varsa- onun kolunu çekmeye verdi. Yolun karşısına, en iyi latte ve çifte çikolatalı kekleri yapan eski bir kafenin yanına park etmişti; mevsim ya da günün hangi saati olursa olsun her zaman mükemmel para kazandıran bir yerdi.

Şu anda o latte'lerden birini ve bir muffin'i gerçekten kullanabilirdi. Öfkesini rastgele bir seyirciden çıkarmaktan daha iyi bir alternatifti.

Ya da sabrını fazlasıyla zorlayan bu küçük hırsız.

Kaldırımındaki insanlar geçmesine izin vermek için kenara çekildi, Gölge Ustası Selkie'yi yolun karşısına sürüklerken birkaçı dönüp baktı ve trafiği durma noktasına getirdi.

"Sen," diye başladı Roman, bir yanardağ gibi patlamakla tehdit eden duygularıyla savaşıırken dişlerini sıkarak, "bana ait olanı geri vereceksin." Boştaki eliyle cebinden arabanın kumandasını çıkardı ve kapıları açtı.

"Peki ya yapmazsam?"

Büyü paslı bir bıçak gibi içinden geçerken, o Dalgalanma giderek yaklaşıyordu. Omuzlarını ve boynunu yuvarlayarak, "O zaman seni öldürürüm. Anladın mı?"

"Ama beni öldüremezsın," dedi, büyük, masum gözlerini kırıştırmayarak. "Ben bir Selkie'yim."

Sayagül ciyakladı ve kanatlarını çırpı. *Kim olduğunu sanıyor bu?*

Gözleri seğirdi. "Yeni Dünya'nın kuralları Eski Dünya için geçerli değil. İstersem seni o deniz ürünleri satıcılarına satabilirim." Tekrar Squid Squad Deniz Ürünleri Pazarı'nı işaret etti. Yveswich'te Darkslayer'ların birbirlerini öldüremeyeceğini belirten hiçbir kural yoktu; Angelthene gibi yeni şehirlerde olduğu gibi. "Acınası hırsız hayatına devam etmek mi istersin, yoksa seni küçük, lezzetli bir yengeç keki haline getirme onurunu bana mı bırakırsın?"

İşte yine kirpiklerini kırıştırmaya başladı. "Sence tartar sosuna batırılsam tadım güzel olur mu?"

Ve bir anda göz seğirmesi geri geldi.

"Pekâlâ," diye nefes aldı Shay, "şunu bir açıklığa kavuşturalım da zavallı gözüne işkence etmeyi bırakayım." Soğuktan solmuş dudaklarını ıslattı. "Sana kolyeni geri verirsem beni rahat bırakacak mısın?"

Dalgalanma pençelerini daha derine saplarken Roman irkildi. Görünüşe göre öğleden sonrasını Silverway'deki Caliginous'ta geçirecekti. "Evet," diye bağırdı.

Shay içini çekti. "Peki, gidip getireyim."

Roman'ın eli -Selkie'nin kolunu kavrayan- aniden açık havaya kapandı.

Ne-

Roman dondu kaldı. Kendi etrafında

döndü. Yalnızdı. Shay gitmişti.

Kahkahalar kendini tutamadan patladı, ses yüksek ve manyakçaydı. İnsanlar bakakaldı, birkaçı sesin şiddetinden dolayı şok içinde sıçradı.

"Un-fucking-reaaaaaal!" diye bağırdı, sesini yansıtmak için başını geriye eğdi.

Daha fazla insan baktı. Çatık kaşlı bir anne ellerini kızının kulaklarına bastırdı ve aceleyle yanından geçti.

Sana fırsatın varken onu öldürmeni söylemiştim! Sayagül hırladı, parıldayan kanatlarının ağır bir vuruşuyla omzundan fırladı. *Ve sen bana yemeğimle oynamamamı söylüyorsun.* Pembe dilinin son bir kırbacıyla onun gölgesinde kayboldu.

Sonunda Roman'ın çılgın kahkahaları azaldı. Kafenin açık oturma alanından bakan insanlara baktı, bu insanlardan birkaçının ağzı açıktı.

Görüşünün kenarları hızla canlanan renklerle titreşiyordu.

Silverway'deki Caliginous, hemen geliyor.

"Ne bakıyorsunuz?" diye tersledi aval aval bakan kalabalığı.

Sonra arabasına bindi ve hızla uzaklaştı.

CEHENNEM KAPISI

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

Dallas'ı yüzüne vurduğu bir yastıkla uyandırdığında, yağmurlu bir günün gri ışığı Max'in süitindeki perdelerin arasından süzülüyordu.

Şaplak!

"Bu da ne-!" Cadının gözleri fal taşı gibi açıldı. Max'i bulması bir anını aldı, yatağın ayak ucunda tamamen giyinik bir şekilde duruyordu.

Bir kez göz kırptı. İki kez.

Sonra gözlerini kısıtı, gözbebeklerinin etrafındaki gümüş halkalar bir uyarıyla parlıyordu. "Bu da neydi böyle?" diye sordu, bakışları hâlâ adamın elinde asılı duran yastığa yönelmişti.

Max onu yatağın üzerine fırlattı. "Geçen sefer beni yastık kavgalarından biriyle uyandırmaya karar verdiğin için ödeşiyoruz," dedi. İkisi de eğlenceli bir ruh halindeyse, bu yastık kavgaları uykuyu feda etmeye degecek ateşli anlara yol açıyordu. Ama şu anda aklındaki son şey seksti ve Dallas'ın yüzündeki ekşi ifade onun da aklındaki son şey olduğunu gösteriyordu.

"Giyin," dedi. "Yapacak işlerimiz var." Diğerleri Cehennem Kapısı'ndan ayrıldıktan sonra yatmaya gitmişlerdi, ikisi de hava hâlâ karanlıkken güne başlayamayacak kadar yorgundu. Ama Max neredeyse öğlene kadar uyumak istememişti.

Dallas ise çoğu zaman öğlene kadar uyurdu.

Pencereden dışarı baktı. "Şimdi mi? Gün daha yeni başladı."

"Neredeyse öğlen oldu."

Yorganı yüzüne örttü ve derinlere gömüldü. "Kaldır kışını yataktan, Dallas. Şimdi."

Tek cevabı yumuşak horlaması oldu. Tekrar bu kadar hızlı uykuya dalmış olmasına imkân yoktu.

Max iç çekti. Bunu o istemişti.

Yatağın üzerindeki örtüleri, çarşafı ve her şeyi yırtarak yarı çıplak Dallas'ı keskin havaya maruz bıraktı.

Dizlerini göğsüne doğru çekerek ciyakladı. "Tam bir ahmaksın!" diye tısladı, tüyleri diken diken olmuştu. Kahretsin, bacakları çok güzel görünüyordu. Büyük boy gömleğinin eteklerinin altından görünen kıçının kivrımı da öyle... ve dantelli siyah iç çamaşırı da.

Odak, Maks.

"Benimle gelmek istiyorsan hazırlanmak için on dakikan var." Şifonyerden anahtarlarını ve cüzdanını aldı. "Eğer istediğin buysa git ve gününü uyuyarak geçir, ama sakın bana seni de dahil etmeyi teklif etmediğimi söyleme."

Koridorda gözden kayboldu, kızın yemi yutup yutmayacağını görmek için yavaşça yürüyordu.

Birkaç saniye sonra, yenik bir iniltiyle ısırdı. "Beni neye dahil edeceksin?" diye seslendi.

Max hızını artırdı ve merdivenlere ulaştığında gürleyerek basamaklardan indi ve antreye girdi. Şeytanların yarısından fazlası gittiği için ev sessizdi. Yalnızdı. Dolu bir eve o kadar alışmıştı ki, bundan daha azı ona boş bir kabuk gibi geliyordu.

Keskin kulakları, Dallas ayağa kalkarken yatağının gıcırdadığını ve ardından çıplak ayaklarının yere vurduğunu fark etti.

"Beni neye dahil edeceksin?" diye tekrar seslendi.

Max ceketini ve botlarını almak için dolaba gitti.

Neredeyse bütün gece ayaktaydı ve düşünüyordu. Geçmişi hakkında. Maya'yı. Yanan evi ve yıllardır konuşmadığı annesini.

Artık Darien onu kız kardeşinin etrafındaki gizemi çözmeye zorladığına göre, onu aramak için hiç vakit kaybetmeyecekti. Cevaplar istiyordu. Bundan da öte, onu tekrar görmek istiyordu, Maya Jane'in yedi yıl önceki o ev yangınında ölmediğini kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Durum inandırıcıydı. Şimdi düşününce mükemmel bir şekilde uydurulmuştu. O zamanlar kimse gerçeklerden şüphelenmemişti, Max bile. Ama son birkaç haftada sadece Maya hakkında değil, kendisi hakkında da öğrendikleri her şeyi değiştirmişti. Kendisini sandığı kadar iyi tanımadığı ortaya çıkmıştı ve eğer bu mümkünse kız kardeşini de o kadar iyi tanı mıyordu. Hatta belki de hiç tanı mıyordu.

Bu düşünce onu rahatsız etmişti. Ama eğer Maya sır saklıyorsa, Max bunun için iyi bir nedeni olduğuna inanıyordu.

Max kahverengi deri ceketini omuz silkerek giydi ve fermuarını çekti. Botlarını yanına alarak merdivene çıktı ve en alt basamağa oturdu. Ayaklarını botlarının içine sokarken, evin bugün daha sessiz olmasının nedeninin Mortifer'ın buzlu cipslerini yememesi olduğunu fark etti.

Öne doğru eğilirse, buzdolabının üstündeki mısır gevreği kutularının arkasına sıkışmış silüetiyle Ocak'ı buradan görebilirdi. Küçük sırtı Max'e dönüktü, omuzları çökmüş, başı aşağıya sarkmıştı.

"Yakında dönecek," diye seslendi Max, Mortifer'ın üzülmesine kimin yokluğunun neden olduğunu çok iyi biliyordu.

Hob omzunun üzerinden baktı, üzgün kırmızı gözleri Max'inkilerle buluştu. Meyve aromalı mısır gevreği kutusunun arkasına tamamen gizlenene kadar kendini birkaç santim kaydırdı.

Dallas kot pantolon ve tişört giymiş, yağmur ceketini koluna geçirmiş bir halde merdivenlerden hızla indi. Kanatları, Kızıl Yıldız Bulvarı'ndan satın aldığı bir büyüyle gizlenmişti - *yasal* bir büyü. Umbra Forumu'nu ziyaret ettiği günler artık geride kalmıştı.

"Pekâlâ, koca adam," dedi, kendi ayakkabılarını ararken onu yanından geçerek. "Beni bilgilendirmenin zamanı geldi."

"Maya'yı bulacağız."

"Tamam mı?" Dallas ayaklarını ayakkabılarının içine soktu, önce onları çözmeye zahmet etmedi. "Peki bunu nasıl yapacağız?"

Max sağ botunu bağlarken, "Dün gece biraz düşündüm," diye söze başladı.

"Biliyordum," dedi Dallas şakacı bir ses tonuyla. Bileğindeki lastiği çekip çıkardı ve saçını bağladı. "Hiç uyumadın, değil mi?"

Max onu görmezden geldi. "Bende ateş büyüğü var. Ve eğer aile mirasım Darien ve Trav'inkine benziyorsa, o zaman Mavi'nin haklı olma ve Maya'nın da ateş büyüğüne sahip olma ihtimali çok yüksek." Sol çizmeye doğru ilerledi. "Bu da demek oluyor ki," dedi bağcıkları sıkıca çekerek, "biri o ev yangınına bilerek çıkardı."

Dallas gözlerini kırptırdı. "Kim böyle bir şey yapar ki?"

Max düğüm atmayı bitirdi ve ayağa kalktı. "Benim lanet annem."

PAMELA REACHER, Angelthene'de pek çok evde yaşamıştı ama şu anda havaalanının aşağısında kiraladığı ev, en iğrenç ev olarak öne çıkıyordu.

Max'in onu bu karavan parkına kadar takip etmesi uzun sürmemişti; okyanus manzarası mahallenin tek özelliği olan bir ahırdı. Evler birbirine o kadar yakındı ki neredeyse üst üste yığılmışlardı ve bakımlı çimlere ya da çiçek tarhlarına ev sahipliği yapması gereken bahçeler hurdalarla kaplıydı.

SUV'u yavaşlatarak küçük bir verandası olan tek katlı bir evin önünde durdu. Kapının yanındaki dış cephe kaplamasına dört rakamı çakılmıştı, demir paslanmıştı. Ön taraftaki satılık tabelası eğilmişti, hüzünlü görünümü topraktan sökülüp birkaç kez fırlatıldığını gösteriyordu.

Annesinin böyle şeyler yaptığı biliniyordu. Kronik bir kiracı olarak, evler arasında sık sık mekik dokumak zorunda kalmıştı ve ev sahipleri ne zaman satmaya karar verse, bu haberi hiçbir zaman nazikçe karşılamamıştı.

Max gözlerini kırıştırarak görüşüne girdi ve evin içini tarayarak auraları aradı.

İçeride iki kişi vardı: bir erkek ve bir kadın, ilki televizyonun önündeki koltukta horluyordu. Kadın ise kanepede oturmuş, bir yandan sigara içiyor, bir yandan da Max'in cep telefonu olduğunu tahmin ettiği bir cihazla tek eliyle bir şeyler yazıyordu.

Evet, bu onun annesiydi. Hiçbir zaman aurasını saklayacak kadar parası olmamıştı ve ne olursa olsun Max onun hayatına zahmet edecek kadar değer vermediğini biliyordu. Evin üzerindeki büyüler bunun kanıtıydı, koruma kağıt mendilden daha inceydi. Fırtına drenaj türlerinin daha küçük olanlarını dışarıda tutmaya ancak yetiyordu. Onu nasıl olup da hâlâ yemedikleri bir muammaydı.

Ve bir trajedi.

"Keşke o görüş *bende* olsaydı," diye homurdandı Dallas. Yolcu koltuğunda oturmuş, onu kıskançlıkla inceliyordu. Max'in dikkati, onu yetiştirmekle berbat bir iş çıkarmış olan kadının görüntüsüyle o kadar dağılmıştı ki, Dal'in orada olduğunu neredeyse unutmuştu.

Motoru durdurdu ve anahtarlarını cebine koydu. "Henüz çözemediğimiz bir başka büyük gizem."

Silahlarının yerinde olup olmadığını iki kez kontrol ettikten sonra emniyet kemerini çözdü ve kapısını açtı. Bir yağmur serpintisi aracın içine doldu ve Max temiz havayı ciğerlerine çekerek içine çekti.

"Ne demek istiyorsun?" Dallas da onun kapısını açtı ve Max'in ona verdiği tabancanın asitle yıkanmış kot pantolonunun arkasına sokulmuş ve emniyetinin açık olup olmadığını o sabah üçüncü kez kontrol etti. Max itiraf etmeliydi ki, silahını onun üzerinde görmek -hem de pantolonunun içine sokulmuş bir şekilde- çok tahrik ediciydi.

"Sen bir cadısın ama ailende Kuyu'dan gelen cehennem zebanisi kanı var," diye açıkladı, sertleşmeden önce kendini odaklanmaya zorlayarak.

"Yani sence yarı cehennemlik olarak mı doğmalıydım?" Söyleyiş tarzına bakılırsa, bu düşünce daha önce de aklından geçmişti -birkaç kez.

"Görünüşe göre kahven sonunda etkisini göstermeye başladı," diye şaka yaptı Max. İki vanilyalı cappuccino bardak tutucularında duruyordu, ikisi de dibine kadar içilmişti. Dallas sabah insanı değildi, hatta öğleden sonra insanı bile sayılmazdı, bu yüzden bugün onunla gelmek için şartı en sevdiği kafeden bir içkiydi.

"Ha-ha," dedi kadın cipten çıkarken, Max de aynı şeyi kendi tarafında yapıyordu.

Beyaz çitlerin arasından geçip bahçeye doğru ilerledi; kurumuş bir kuş banyosunun, bir dizi eski lastiğin ve kimsenin toplamaya zahmet etmediği birkaç ıslak gazete rulosunun yanından geçti.

Kapıya doğru yükselirken verandanın basamakları botlarının altında sarkıyordu, Dallas da peşinden onu takip ediyordu. Son zamanlarda yaşadığı olaylar ve Filo'daki eğitimi ona iyi gelmişti; aurası sabit ve kararlıydı, asla duraksamayan bir davul ritmiydi.

Max kapıyı çalmak için hiç vakit kaybetmedi. *Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.* Yumruğunun darbesi, dış cepheye çivilenmiş olan birim numarasını salladı.

İçeride adam kıpırdanıyor ama horlamaya devam ediyordu. Kapıya gelen kadındı.

Tereddütle yaklaştı, incecik kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuştu. "Kim var orada?" diye seslendi cılız bir sesle.

Max cevap vermedi; sadece silüetinin koridorda yürüyüşünü izledi ve bu kadınla aynı çatı altında geçirdiği onca yılı hatırladı. Onu hem şekillendirmeyi hem de yok etmeyi başaran yıllar.

Çıplak ayakları yere yapışmış halde soluk ışık huzmesine adımını attığında, yorgun yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi. "Demek sensin." Annesinin dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. Kapının iç tarafındaki duvara yaslanmış, kemikli, sigara lekeli parmaklarıyla eski püskü ev ceketinin kollarını kavırıyordu.

"Yedi yıldan sonra alabileceğim tek selam bu mu?"

Pamela'nın ağzı ince bir çizgiye dönüştü. "Burada olmamalısın."

"Pam?" diye seslendi derin, hırıltılı bir ses. Muhtemelen sigara içmekten dolayı binlerce kez blenderdan geçirilmiş gibi çıkan bir sestir bu. "Kapıda kim var?"

Pam oğluna küçümseyerek baktı. "Hiç kimse." Max sırtıttı. Gerçekten de hiç kimse.

Arkasında bir adam belirdi; yine eski püskü bir ev ceketi giymişti, bu seferkinin ipi yoktu ve ekose pijama pantolonu da en az onun kadar eskidi. Üst tarafı çıplaktı ve tıpkı Pamela Reacher'ın yanağındaki gibi karnında iyileşmekte olan çürükler vardı. Bu ikisi ne kadar harika bir çift oluşturunuyordu.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı adam koridorda tepinirken. "Annemle konuşmak istiyorum."

Alay etti. "Seninle konuşmak istemiyorum."

Max paravan kapıyı menteşelerinden tekmeledi. Annesi çığlık attı ve kapı tam anlamıyla üzerine düştüğü için tökezleyerek geri çekildi.

Adam geri çekilmeye çalıştı ama Max onu yakalayıp yere fırlattı ve yanağını kirli fayanslara yaptırdı.

"Dur!" diye bağırdı annesi. Sırtına vuruyor, çığlık atıyor ve ciğerlerine kadar küfrediyordu. "Bırakın onu!"

Dallas tabancasının namlusunu başının arkasına dayayarak kaltağı olduğu yerde dondurdu. "Oğlunuza vurmayı bırakmanızı istiyorum, Bayan Reacher," dedi Dallas, soğuk ve yumuşak sesi Max'i gururla dolduruyordu.

Pam yavaşça doğruldu ve ellerini başının üzerine kaldırdı.

Max dizinin altına sıkıştırılmış, nefes nefese kalmış adama odaklandı. "Benim tatlı ve sevgi dolu annem sana bir Kara Katil oğlu olduğunu söylemeyi unuttu mu?" Yumruğunu adamın kirli saçlarında sıktı. "Yaşamak için insan öldürüyorum ama bazen sadece eğlenmek için öldürüyorum. Senin adın ne?"

"Tim."

"Tim. Merhaba, Tim. Ben Maximus Reacher." Tim'in aurası korkudan sidik sarısına döndü.

"Evet, beni duymuşsun, değil mi?" Başını çekerek onu cevap vermeye zorladı. "Duymadın mı?"

Tim başı bağlıyken elinden geldiğince başını salladı. "Eğlence için öldürülmek ister misin, Tim?" Max çizdi.

"Hayır!" diye bağırdı, burnundan sümük damlıyordu. "Hayır, lütfen!"

"O zaman annemle huzur içinde sohbet etmem için beni yalnız bırakacaksın. Peki ya sen? Uzun bir yürüyüşe çıkacaksın. Yürüyüş için güzel bir gün, sence de öyle değil mi?" Adamın kafasını çevirerek onu kırık paravan kapıdan gri okyanusa çarşafklar halinde yağın yağmura bakmaya zorladı. Max Tim'in başını salladı. "Sence de öyle değil mi?"

"Evet," diye hüngür hüngür ağladı adam.

"Güzel." Ayağa kalktı ve onu bıraktı. "Şimdi git buradan."

Tim kendini yukarı itti, neredeyse duvara çarpıyordu. "Ayakkabılarıma ihtiyacım var." "Çıplak ayak da işe yarar." Max Tim'in omzunu yumrukladı

ev ceketini giydirdi ve onu kırık kapıya doğru itti. "Aracım gidene kadar geri gelme."

Max adamın aceleyle ön merdivenlerden inişini ve bahçede sendeleyerek ilerleyişini izledi.

Sonra arkasını döndü ve annesiyle yüzleştı.

Pamela zar zor nefes alıyordu. Elleri havada donmuştu, Dallas hâlâ silahı kafasına doğrultuyordu.

Max, Dallas'a silahı indirmesini işaret etti. O da yaptı ve emniyeti yerine oturttu.

Pamela yavaşça titreyen kollarını

kavuşturdu. "Eee?" Max söyledi.

Pamela bakakaldı. "Peki ne?" "Beni içeri davet etmeyecek misin?"

"BOK GİBİ GÖRÜNÜYORSUN," dedi Max.

Eski püskü mutfak masasında annesinin karşısında oturuyordu, Dallas da onun sağındaydı. Oda pis ve küf kokuyordu. Bulaşıklar lavabonun yanına yığılmıştı, taşın çöpler fayanslara sızıyordu ve tezgâhlar Kan İksirleri ve diğer uyuşturucular için yasadışı malzemelerle doluydu. Yiyeceklere gelince, meyve kâsesindeki benekli muzlar ve solmuş üzümler de dâhil olmak üzere görebildiği az miktardaki yiyecek çürümüşü. Annesinin değişmeyen bir başka alışkanlığı daha.

Pamela, Kara Kristal adı verilen halüsinojenik bir madde içeren o kokuşmuş sigaradan bir nefes daha çekti. Ne zaman içine çekse asidik tadı solunum yollarını yakıyordu.

Külleri cam bir tepsiye döktü. "Ne istiyorsun, Maximus?" "Maya hâlâ hayatta."

Sessizlik. Pam'in yaşlanan yüzü ağır bir kaş çatmayla değişti. Max bakışlarını ondan ayırmadan onu izledi. Bir dakika sonra dilini şaklattı ve başını çevirip kapıya doğru baktı, sanki yardım arıyor ve bulamıyormuş gibiydi.

"Sakin benden başka tarafa bakayım deme, yoksa o yalınayak pisliğin derisini gözlerinin önünde yüzerim," diye hırladı Max. O yalınayak pislik dışarıda duruyordu; küçük mutfak penceresinden onu görebiliyordu. Max konuşmadan önce Pamela'nın ona tekrar bakmasını bekledi. "Maya hâlâ hayatta," dedi tekrar, dikkatle ölçülmüş bir tonda konuşarak.

"Ne olmuş yani?"

"Ne olmuş yani?" diye tekrarladı dişlerini gıcırdatarak. "*Ne olmuş yani?* Yedi lanet yıl boyunca bana yalan söyledin. Beni Maya'nın öldüğüne inandırdın."

"Seni hiçbir şeye inandırmadım." Sesi Max'in hatırladığı kadar soğuk ve mesafeliydi. "Sen sadece bir gençtin, Max. Anlayamazdın. Ayrıca-" Çatlamış dudaklarıyla bir nefes daha çekti ve dumanı ona doğru üflledi. "Çocuğumu sorunlarımla rahatsız etmek istemedim." Bunu gururla söylüyordu, kaltak.

"Öyle mi?" Max alay etti. "Bu yüzden mi eski erkek arkadaşların beni dövmek için dışarı çıkardıklarında hiçbir şey yapmadın? Bu yüzden mi Maya'yla benim karnımızı doyurmak yerine paranı hep uyuşturucuya harcadın? Bu yüzden mi uyuşturucu paranı ödeyebilmek için bir keresinde yatağımı satıp beni yerde uyumaya zorladın? *Senin sorunlarınla* uğraşmak istemediğim için *mi?*" Bir nefes çekti, çok küçülmüş olan ciğerlerini doldurdu, Kara Kristal'in keskin ısırtığı ona lekeli çocukluğunu hatırlattı. "Sorun hiçbir zaman *bizimle* ilgili değildi. Her zaman *seninle* ilgiliydi."

Pamela hiçbir şey söylemedi. Derisi çirkin yaralarla beneklenmiş, titreyen eliyle sigara izmaritini kül tablasına attı.

Max olabildiğince sakın bir sesle, "Bana gerçeği söylemeni istiyorum," dedi. "Ne

o gece *gerçekten* ne oldu?"

"Bir yangın çıktı."

"Ama bu bir kaza değildi."

Sert, sulanmış gözlerle ona baktı, gözbebekleri nokta nokta olmuştu.

"Polisler onun ölümünü araştırmasın diye kaza süsü verdin. Sahtesini yaptın. Maya'yı *sattın*." Bu sözleri söylemek bile midelerini bulandırdı, safra boğazını yaktı. "Öyle değil mi?"

Hiçbir şey.

Max yumruğunu masaya vurarak Pamela'nın sıçramasına neden oldu.
"Öyle değil mi?" diye bağırdı.

"Evet," diye fısıldadı.

"Kime?"

"Bilmiyorum." "Ne
sikim için?" "Onun
büyüsü."

"Hangi lanet büyü?" Cevap istiyordu ve lanet olası cevapları alacaktı;
artık tahmin yürütmek yoktu. "Ne. Kanlı. Büyü?" diye tekrarladı sıkılmış
dişlerinin arasından.

"Ateş büyüğü vardı." İşte buradaydı. "Bana onu güvende tutacaklarını,
ihtiyacı olan her şeye sahip olacağını söylediler."

"İhtiyacı olan şey sevgi dolu bir aileydi. Onu destekleyen bir anne, onu
satan bir anne değil! Peki ne için? Parayı ne için kullandın, ha?"
Yumruğunu tekrar masaya vurdu. "Parayı ne için kullandın?"

"Faturaları ödemek için."

"Lanet olası ilaçlarının parasını ödemek için."

Sessizlik çöktü. Max nefes almak için bir an durdu.

"Onu kaçıran kişiler hakkında hatırladığın her şeyi bana anlatmanı
istiyorum," diye düz bir sesle başladı.

"Ben hiçbir şey bilmiyorum. Anlaşma gizlilik içinde yapıldı, isimlerini
bile bilmiyordum."

"Bir şeyler olmalı. Eğer yaptıklarından dolayı en ufak bir pişmanlık
duyduysan, bana söyleyeceksin."

Max, yere bakıp kanlı tırnaklarını karıştıran annesine bakarak bekledi.
Dallas masanın altına uzandı ve kolunu rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

Sonunda Pam, yağlı saç telleri yüzünde dalgalanırken, "Arkanızdaki
çekmecedeki bir zarf var. Onu bana ver."

Max ayağa kalktı, sandalyesini kenara itti ve çekmeceyi büyük bir
gürültüyle açtı. Beyaz bir zarf bulana kadar kat kat ıvır zıvırıeledi. "Mühür
kırılmış," dedi.

"Tim açtı; para olduğunu sandı." Elbette açmıştır. Eliyle işaret etti.

Ona uzattı. Kadın yırtarak açtı ve içindekileri avucunun içinde salladı.

İçinde sadece bir kartvizit vardı.

"Sahip olduğum tek şey bu, bana verdikleri tek şey." Masanın diğer tarafına doğru kaydırıldı. Max onu kaptı, tekrar oturmaya zahmet etmedi. Burada işi neredeyse bitmişti.

Kartvizitin üzerinde ne bir yazı ne de iletişim bilgileri vardı. Sadece bir sembol vardı. Bir anka kuşu kafası ve arkasında üst üste binmiş üç daire.

"Bu kadar mı?" Max sordu.

O da başını salladı. "İşte bu kadar." "Gidelim, Dal."

Dallas hemen ayağa kalktı.

Pamela gözlerini kapattı.

Onlar ayrılırken Max son bir kez dönüp annesine baktı. "Para ne kadar sürdü?"

Pam gözlerini açtı ama masaya odaklanmaya devam etti. Max tek bir gözyaşının tahtaya sıçramasını izledi.

Hiç sempati duymuyordu.

"Bana bir daha sordurtma," diye uyardı.

Cevabı düzensiz bir fısıltıydı. "Üç ay." Başını iki yana salladı. "Sen bir utanç kaynağısın."

Max cipte Dallas'a katıldığında yağmur dinmeye başlamıştı. Hâlâ annesinin evinin önüne park etmişti; tekrar yola çıkmadan önce bir sigara içmesi gerekiyordu, öfkesi yıllar sonra ilk kez tam bir Dalgalanma tehdidi oluşturuyordu.

Kapısını kapattı ve son sigarasını orta konsola koyup kapağını kapattı.

"İyi misin?" Dallas sordu.

"Olabildiğim kadar iyiyim." Okyanusa baktı, düzensiz nefes alışları yavaş yavaş düzeliyordu. "Eminim bu ailen hakkında daha iyi hissetmeni sağlamıştır." Ortamı yumuşatmak için gülmeye çalıştı ama zoraki bir gülüşü.

Dallas başını iki yana salladı. "Hayır," diye fısıldadı. "Bu beni hiç de iyi hissettirmiyor."

Max yutkundu. "Ben olmalıydım." Ciğerleri hâlâ ağrıyordu, sanki biri onları sıkıyormuş gibi. "Eğer benim sihrim Maya'nınkinden önce ortaya çıksaydı, annem onun yerine beni satardı." Tekrar "Ben olmalıydım" dedi.

Dallas cipin karşısına uzandı ve yumruğunu gevşeterek kızın parmaklarını kendi parmaklarıyla kenetledi. "Bunu kendine yapamazsın - annenin yaptıkları için kendini suçlayamazsın. Hepsi onun suçuydu, Max. Senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu." Belki haklıydı ama yine de başarısız olmuş gibi hissediyordu. Büyük ağabeylerin küçük kardeşlerini korumaları gerekirdi ve Max onun yanında olmamıştı. Maya ona sihrinden bahsedecek kadar bile güvenmemişti.

Her şey nerede bu kadar ters gitmişti?

Max göz ucuyla annesinin çıktığı yalınayak pisliği gördü. Tim eve doğru ilerliyordu ama Max'in hâlâ burada olduğunu fark ettiği anda durdu ve çamura bulanmış topuğunun üzerinde döndü.

Motoru çalıştırdı. "Dövüşmeye başlamak zorunda kalabilirim," diye mırıldandı.

Belki de Darien bu çıkışla bir şeylerin peşindeydi.

"Olumsuz bir Nancy olmak istemem ama Tanner bize yardım etmeden o sembolün ne olduğunu nasıl bulacağız?"

"Bir sürü hacker arkadaşım var, unuttun mu?" Ama hiçbiri Atlas kadar iyi değildi. Ve bu sembolün ne kadar anlaşılmaz olduğu düşünüldüğünde, Tanner kadar yetenekli birinin bile onun kaynağını bulabileceğinden emin değildi. "Kasap'la konuşacağız," dedi Max. "Bakalım o kiralık arabada bir şey bulabilecek mi, belki Blue'yla konuşuruz, oradan devam ederiz."

Bu uzun bir yol olacaktı, bunu şimdi hissedebiliyordu. Ama Maya-Scarlet'i bulana kadar pes etmeyecekti, adı her neyse, fark etmezdi. O hâlâ onun kız kardeşiydi ve artık kaybolmamayı hak ediyordu.

SINIR KUVVETLERİ

PARAD SII , KER EYALETİ

"HEY, MENACE." Darien kamyonetin sessizliğine doğru konuştu, Mortifer'in onu dinlediğini ve cevap veremeyecek kadar kızgın olmadığını umuyordu. "Orada mısın?"

Arka koltukta uyuyan Joyce onun sesini duyunca kıpırdandı ama hemen tekrar uykuya daldı. Tanner ise hâlâ uyanıktı, yolcu koltuğundaki dizüstü bilgisayarında birden fazla programı izliyordu ve bir ayağını ön panele dayamıştı. Alacakaranlık çöküyordu ve eyaletler arası yoldaki arabalar karanlıktan çıkmak ve bir güç alanının koruması altına girmek için can atıyorlardı.

Radyo açıldı, aracın içini dolduran parazit vızıltısı Mortifer istasyonlar arasında gezinirken birden fazla istasyondan gelen seslerle kesildi.

Sonunda Hob, "Evet" diyen bir erkek sesinin duyulduğu bir istasyon buldu. Telsiz tekrar kapandı.

Darien ağzında bir gülümseme hayaleti hissetti. "Bana bir iyilik yap ve şu trafik sıkışıklığının ne olduğunu öğrenmeye çalış." Henüz oraya ulaşmamışlardı ama ekranda görüntülenen navigasyon sisteminde gösteriliyordu

-Witheredge ve Ker eyaletleri arasındaki sınır kalesi olan Paradisi şehrinin girişinin hemen yanındaydı. Yveswich'e giden yol üzerindeki son büyük şehirdi.

Tanner mırıldandı, "Sana söyledim, bana bir saniye verirsen bulabilirim."

"Yeterince şey yapıyorsun. Mortifer'in de işin içinde olduğunu hissetmesine izin ver." "Cehennem Kapısı'yla uğraşmaktan eli kolu bağlı."

Darien homurdandı. "O ev bensiz daha güvenli."

Aynı fikirde olmadığını homurdanma sırası Tanner'daydı. "Geri kalanımız farklı düşünmek için yalvarıyor."

Mortifer radyo istasyonları arasında gezinmeye başladı. Bir tane buldu ve en yüksek sese çıkardı. Kamyonun içinde statik bir ses patlaması oldu ama araya polis telsizlerinden gelen ses parçaları da giriyordu.

"...trafiği Kuzey Paradisi'ye yönlendirmek..."

Başka bir parazit patlaması. "...çok sayıda kayıp var. Sağlık görevlileri olay yerinde, bir helikopter de yolda..."

"...iblis saldırısı. Çöl Kanyonu bölgesinde bir güvenlik ihlali yaşandı..."

Son bir ses daha geldi ve Darien onların şöyle dediğini duyduğuna yemin etti

-

"Angelthene." O ve Tanner şehirlerinin adını birlikte söylediler.

Yüklü bir bakış paylaştılar.

"Sence..." Tanner başladı.

Darien en soldaki şeride geçti, Ivy ve Jack de aynı şeyi yaptı. Arkasından. "Emin olabilirsiniz."

Araçlarını şarj etmek için zaten burada durmaları gerekiyordu, bu yüzden bu çoklu kayıplara neyin sebep olduğuna bir göz atmak zaman ayırmalarına değecekti, özellikle de Darien polislerin kendi şehirleriyle bağlantı kurduğunu duymuşken.

Darien Paradisi'ye giden doğu yolunu kullandı; bir güç alanı ve duvarlarla korunan, genişleyen, çöl metropolü. Trafik sıkışıklığından kurtulmayı umuyordu, ancak yollar sonunda birbirine bağlandı ve araçların bir kez daha tıkanmasına neden oldu.

Az ileride mavi ve kırmızı ışıkları yanıp sönen bir grup araba park etmiş, birkaç polis de trafiği yönlendiriyordu. Darien onların arasında duran iri yarı bir büyücüyü gördü, düz siyah ceketindeki rozet parlıyordu.

Bu bir tesadüf değil mi? diye düşündü.

Koltuğunda döndü ve yerdeki şapkasına ulaşmak için kemerini çözdü.

Joyce hâlâ sersemlemiş olsa da artık uyanmıştı. Spor şapkasını ona uzattı. "Al bakalım."

Onu taktı ve camını indirdi, Angelthene'in Sihirli Koruma Birimi'nin Baş Dedektifi olan büyücünün dikkatini çekmek için keskin bir ısıklık çaldı.

Finn Solace döndü ve Darien'in onu kamyonetine çağırdığını görünce hafifçe şaşırdı. Gruptan ayrılıp koşarak yanına gitti.

Kulak misafiri olur olmaz Darien konuştu. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu. "Ve çabuk ol."

"Bir güvenlik ihlaline bakmak için çağrıldım. Bir iblis kanalizasyon sistemine kaçmadan önce birkaç kişiyi öldürmüş. Kimliğini belirlemek için benden yardım istediler çünkü..." Finn'in gözlerindeki bakış temkinli bir hal aldı, sesi kısıldı.

"Finn," diye uyardı Darien.

İç çekti. "Çünkü Kanlı Ay sırasında Angelthene'de bulunan canavarlara benzediğini düşündüler."

Kahretsin.

Tanner, "Aynı mıydı?" diye sordu.

Finn iç çekti. "Evet." Darien'i inceledi, gözleri kısa bir süreliğine arkasındaki arabada oturan Jack ve Ivy'ye kayd. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Sadece geçiyordum." Tam olarak yalan sayılmazdı ama Finn'in başını sallayışından Darien, dedektifin bunun tam bir gerçek olmadığını bildiğini anladı.

Daha fazlasını istemeden kabul edecekti. Darien, Gaven hakkında kendisine yalan söyledikten sonra Finn'i kara listeye almıştı, bu yüzden Finn'e tekrar güvenmek Darien'in henüz yapmak istediği bir şey değildi - belki de hiçbir zaman. Darien Finn'in son birkaç gündür yaptıklarını düşünmek için biraz zaman ayırmıştı ve onun motivasyonlarını anlasa da yalancılardan hoşlanmıyordu, özellikle de bu yalanlar ailesinin ve arkadaşlarının güvenliğini tehlikeye attığında.

Darien kamyonu süratle ilerletirken, Ivy ve Jack de onun peşinden gidiyordu.

Finn kamyonun yanında yürüdü. "Dinle, eğer tekrar ortaya çıkarsa ekibimin bu şeyle nasıl başa çıkabileceğine dair bir ipucun varsa-"

"Bilmiyorum," dedi Darien. "Onları öldürmek zor."

"Ama bunu daha önce de yapmıştın," diye ısrar etti Finn, hâlâ kamyonun yanında yürürken. Gece iyice koyulaşmıştı ve şehir ışıklarla parıldıyordu, LED lambalar tam parlaklıkta yanıyordu.

"Doğru," dedi Darien, "bunu daha önce de yaptım." Finn'in yüzündeki çaresiz ifadeyi gören Darien ekledi, "En iyi önerim o şeylerden uzak durmanız. Adamlarınız bir tane görürse, onlara diğer tarafa kaçmalarını söyleyin."

"Koşmak MPU'da teşvik ettiğimiz bir şey değil." Darien trafiği durdururken kornalar çaldı.

"O zaman kendine yeni bir ekip bulman gerekecek çünkü eskisi saniyeler içinde ölmüş olacak." Trafik daha hızlı ilerlemeye başladı. Darien

ekledi, "Nereden girdiğini bulun ve büyülerini güçlendirin." Finn'i geride bırakarak gaza bastı.

Finn ellerini ağzına götürdü. "Bir nalbur dükkanında cisimlendi!" diye seslendi.

Darien camındaki düğmeye basarak camı açtı. Bunun ne anlama geldiğini kabul etmek istemeyerek ama tam da korktuğu gibi olduğunu çok iyi bilerek şehre doğru sürdü.

Canavar şehrin içinde ortaya çıkmıştı. Bu da Angelthene'den gelmediği, yeni olduğu anlamına geliyordu.

DARIEN kamyonetinin sürücü kapısına yaslandı ve cristala şarj istasyonunun enerji göstergesindeki ibrenin yukarı doğru hareketini izledi.

Bir marketin otoparkındaydılar, araçlarını otoparkın en ucundaki küçük bir grup cristala istasyonunda şarj ediyorlardı - karşılaştıkları ilk yerde sıra yoktu.

Saatın geç olmasına rağmen şehir trafikle dolup taşıyordu; güvenlik ihlali nedeniyle programın gerisine itilen vatandaşlar ve buradan geçen insanlar. Gidecekleri yerlere seyahat etme riskini almak istemeyenler kalacak yer bulmak için acele ediyor, bunu deneyecek kadar cesur olanlar ise araçlarını hızla şarj edip tekrar yola çıkıyordu. Bir sınır kalesi olan Paradisi, eyaletteki en güvenli şehirlerden biriydi. Ancak gecenin çöküşü, ne kadar korunaklı olursa olsun her topluluğa bir aciliyet duygusu getiriyordu - Terra'nın her yerinde durum aynıydı, gece iblislerinin yoğunluğu çoğu insanı evlerine çekilmeye zorluyordu

Gün batımından önce.

Darien ceketinin ceplerini karıştırıp bir paket sigara ararken gözlerini göstergeden ayırmadı. Bir tane buldu ve açarak dişleriyle bir sigara çıkardı.

Yumuşak bir ıslık ılık çöl havasında süzülüyordu. "Bunlardan bir tane alabilir miyim, koca oğlan?" Jack bir sonraki istasyonda arabayı şarj ettiği yerden seslendi. Aptal gibi sırtıyordu -her zaman aptal gibi sırtırdı. Darien öldüğünde hâlâ sırtıyor olacağına yemin etti.

Darien paketi teklif olarak uzattı.

Jack daha da geniş bir sırtışla arabadan uzaklaştı, yanına gitti ve paketten bir tane çıkardı. Göz kırparak bir tane daha aldı ve ceketinin cebine soktu.

"Ne zamandan beri yeniden sigara içmeye başladın?" Darien sordu, dişlerinin arasındaki sigara yüzünden sözleri biraz boğuklaşmıştı. Paketi bir kenara koydu ve yaktı

duman.

"Kanlı Ay'dan beri," dedi Jack yeni bir gülümsemeyle, sanki o geceyle ilgili herhangi bir şey komikmiş gibi. Arabaya döndü ve arkasına yaslandı. Darien ona çakmağı fırlattı ve o da kolaylıkla yakaladı. "Teşekkürler."

Darien büzülmüş dudaklarının arasından bir duman üfledi, nikotin gergin kaslarını gevşetmeye başlamıştı bile. "Ivy biliyor mu?"

"Hayır."

"Bu yüzden mi o dükkândayken sigara içiyorsun?" O ve Tanner birkaç şey almak için içeri girmiş, Darien ve Jack'i araçları şarj etmek, Joyce'u da Loren'i izlemek üzere bırakmışlardı.

"Evet."

Bir süre sessizlik içinde sigara içtiler. Darien gözlerini yarısına doğru ilerleyen ibreye dikti. On beş dakika sonra gitmeye hazır olacaklardı ve Yveswich'e varana kadar bir daha durmayacaklardı. Saat sekizi biraz geçiyordu; her şey plana uygun giderse kuşluk vakti varmış olacaklardı. Ve vardıklarında Roman'ı bulmaları gerekecekti.

Tüm bunlar Travis'in Cehennem Kapısı'nda tarif ettiği gibi tuhaf geliyordu. Darien, yıllar sonra neredeyse hiç konuşmadan kapısına geldikleri anda kuzeninin de aynı fikirde olacağını biliyordu.

Darien beklerken şehrin seslerini dinledi - otoparkta çalışan arabalar, açılıp kapanan market kapıları, tepesinde çırpınan vampir kanatları, anima mundi'den akan güç. Sonuncusu ölümlülerin kulakları için fazla sessiz bir sestti ama Darien onun sabit vızıltısına o kadar alışmıştı ki ne zaman bir kesinti sırasında ortadan kaybolursa, ortaya çıkan sessizlik huzurlu olamayacak kadar ürkütücü geliyordu.

Jack, "Ben de seninle aynı şeyi yapıyor olurdum, biliyorsun," dedi. Darien başını kaldırdığında kayınbiraderinin artık gülümsemediğini gördü. "Eğer Ivy olsaydı," diye bitirdi sözlerini, gözlerinde perili bir bakış vardı. Bu bakış o kadar enderdi ki, Darien Jack'le tanıştığından beri bu bakışı kaç kez gördüğünü bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirdi - Jack bir kumarhanede Ivy'ye yaklaşıp onu Darien'in önünde öpmeye cüret ettiğinden beri. O zamanlar Darien bunu kabul etmek istememişti ama Jack'ten hemen hoşlanmıştı. Bazen kendini beğenmiş ve aptal olabiliyordu ama korkusuz ve son derece sadıktı.

Sigarasını söndürmeden önce son bir nefes çekti ve şarj istasyonunun yanındaki kül tablasına attı. "Senden daha azını beklemezdim, Jacky."

Darien omzunun üzerinden, kamyonetin renkli camından Joyce'un Loren'in nabzını kontrol ettiğini gördü. "Her şey yolunda mı?" diye seslendi.

Joyce'un cevap vermesi bir an aldı ve cevap verdiğinde de dönmedi, sadece başını s a l l a d ı .

Darien'in kaşları çatıldı ve tam dürtüklemek üzereydi ki kadın, "Her şey yolunda," diye seslendi.

Jack aniden arabayı itti. "Whoa whoa whoa." Panik sesini boğdu. "Darien-"

Darien otopark boyunca onun görüş alanını takip etti.

Dükkânın içindeki ışıklar titriyordu. İnsanlar kaçışıyor ve çığlık atıyordu. Camlar kırılıyordu-

Ve kamyon şarj edilmedi.

Darien küfretti. "Bitti mi?" diye seslendi Jack'e doğru yürürken.

"Ne bitti mi?"

"Arabanın şarjı bitti mi?" "Sanırım öyle!"

Darien yarım saniyeden kısa bir süre içinde arabanın sürücü kapısında ve hareket ederken şarj kablolarını söktü. "Loren ve Joyce'la kal!" diye bağırarak kapıyı açtı ve kendini koltuğa attı.

"Peki ya Ivy? O-"

"Onunla ben ilgilenirim." Motoru çalıştırdı ve kapıyı çarptı. "Yap Onları bırakmayın!" diye bağırdı camın arkasından.

Jack belli belirsiz başını salladı ama Darien bunu zorlukla gördü.

Arabayı saatte yüz mil hızla otoparka doğru sürmeye, araçların ve kaçan yayaların etrafından uçmaya başlamıştı bile.

Dükkânın ön tarafını kaplayan camlar patlayıp camlar kaldırıma dökülürken, kapıların yanında gıcırdayarak durdu.

Darien arabayı kapatma zahmetine girmeden dışarı çıktı. Sürgülü kapılardan hızla geçti-

Ve içerideki enkazın arasında kayarak durdu.

Her yerde kan vardı. İnsanların çoğu çoktan ölmüş, vücut parçaları yerlere saçılmıştı. Hâlâ hayatta olan birkaç kişi koridorlarda, depo dolaplarında ve banyolarda saklanıyordu ve çoğu yaralıydı. Darien, Ivy ve Tanner'ı ararken kusacakmış gibi hissediyor ve yerde onlardan bir parça bulmamayı umuyordu.

Kasaların yanında Ivy'yi gördü ama onu görmek göğsündeki gerginliği hafifletmeye yetmedi. Darien'in karnavalda öldürdüğü yaratıkla aynı cinsten olan ama biraz daha küçük olan yaratık, ağzından kan damlayarak ona doğru ilerlerken, bir eliyle kendini yerde sürüklüyor, diğer eliyle de kalçasındaki açık yarayı tutuyordu.

Darien saldırdı.

Canavarı büyüyle duvara fırlattı, darbenin gücü betonu parçaladı. Yaratık kükredi ve onu orada kısırdığı gibi tutuşunun altında çırpındı.

Darien sıkı durdu, ancak ter çoktan teninde boncuk boncuk belirmeye başlamıştı, kalbi bunu uzun süre yapamayacağı konusunda onu uyaran çılginca bir ritimle çarpıyordu.

Venom. Venom'u kan dolaşımına sokması gerekiyordu.

Yavaş ve düzenli nefesler alarak kız kardeşine doğru ilerledi, kanı botlarına yapışmıştı ve kız kardeşinin önüne geçerek onunla çırpınan canavarın arasına girdi. Işıklar tekrar titreyerek dükkânı karanlığa gömmekle tehdit etti.

Yaratığın alnına gömülü taş parlayan bir ametistti. Aether'in bir canavarı.

"Yeterince uzun sürdü," diye şaka yaptı Ivy acı içinde kıvranarak. Kanla ıslanmış elleriyle gömleğinin altını yırttı ve bacağı için bir turnike yaptı.

"Atlas nerede?"

"İşte." Hacker üçüncü koridordan topallayarak çıktı, kıyafetleri yırtık ve kanlıydı. Gömleğinin ve pantolonunun önüne renkli bir şey sıçramıştı.

Yaratığı yerinde tutmaya odaklanan Darien'in sırtından ter çizgileri damlıyordu. Serbest kalan eliyle, parmakları Zehir şişesinin etrafına dolanana kadar ceketinin cebini yokladı.

Darien dükkana seslendi, "Yerinizde olsam hemen dışarı çıkardım."

Yürüyeblecek durumda olanlar, aralarında hamile bir kadın ve ağlayan çocukları olduğu halde aceleyle dışarı çıktılar.

"Atlas, lütfen kapağını çıkar," dedi Darien, Venom şişesini uzatarak.

Tanner iki kez denemek zorunda kalsa da, derisindeki kan parmaklarını çok kayganlaştırdığı için onu çevirerek çıkardı.

Her göz için bir tane olmak üzere ancak iki damla Venom kalmıştı. Darien başını geriye eğdi ve damlaları damlattı, ilaç gözlerini yakarken gözlerini kırıştırdı.

gözlerinin kornea yüzeyi.

Yaratığın kükremesi binayı sarstı, sıra sıra dizilmiş floresan ışıkları parıldadı. Darien'in kolu, yaratığı büyüyle -Peçe kapandığı için bir kez daha görünmez olan büyüyle- kontrol altında tutmanın zorluğuyla titredi.

Gözlerini kırıştırdı, uzun uzun ve sertçe. Siyah gözlerini yuttu, istediğinden çok daha yavaş geldi, ağaç köklerine benzeyen ince çizgiler şakaklarına doğru filizlendi

ve yanaklarının üst kısımları.

Üç derin nefes aldı ve iki eliyle bir şeyi yırtar gibi hızlı bir hareket yaptı ve Darien iblisin kafasını ikiye ayırdı. Kopan kemiğin *çatırtısı* ani sessizliği kesti.

Bedeni dükkânı sarsan bir gümbürtüyle yere düştü, alnındaki taş karardı. Bir nabız, iki nabız ve sonra Aether'in mor tonu tamamen berraklaşana kadar soldu.

Tanner ellerini dizlerine dayayıp yüzünü buruşturarak, "Bu işte gerçekten iyi olmaya başladın," dedi.

"İstediğimden daha fazla pratik yaptım." Tanner'ı kolunun üst kısmından kavradı. "İyi misin?"

Tanner doğruldu. "Evet, sadece... oldukça sert bir darbe aldım." "Kanaman var mı?"

"Ölümcül bir şey yok."

"Güzel." Darien nefesini toplamak için kendine üç saniye daha verdi ve sonra Ivy'yi almak için eğildi.

"İyi misin?" diye sordu, kollarını onun altından geçirirken sakat bacağına baskı uygulamamaya dikkat ediyordu.

"İyi olacağım," dedi gergin, soluk soluğa nefesler arasında. Bir kolunu adamın boynuna doladı, elini sıkıca yumruk yaptı. "Ama sanırım dikişe ihtiyacım var."

Darien bacağındaki yaraya dikkatle baktı. Kendini ayağa kaldırırken, "Sen söyleme," diye şaka yaptı.

Cık cık etti ve adamın koluna vurdu. "Çantam, Darien." Kadın yakındaki market poşetini işaret etti ve adam yolda poşeti kaptı.

Darien ve Tanner, Finn'in de aralarında bulunduğu polislerin geldiği sırada dükkândan çıkıyorlardı. Birbirlerinin yanından geçerlerken büyücü ona araştıran bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

Arabaya yaklaştıklarında Darien Tanner'a baktı. "Formaldehit gibi kokuyorsun," dedi burun delikleri alevlenerek. Hacker'ın giysilerindeki renk lekelerine baktı; yüzünde de birkaç tane vardı.

"Oje bu," diye mırıldandı Tanner, yanağındaki kurumuş bir lekeyi sıyırarak. "Hiç sorma." Topallayarak arabanın etrafında döndü.

Darien Ivy'yi arkaya koyarken Tanner da yolcu koltuğuna oturdu. Arabaya biner binmez kapıları kapattı ve arabayı sürerek şarj istasyonlarına doğru ilerledi.

Ve Jack'i ezmeden önce gıcırdayarak durdu.

Jack bağıırıyordu, yüzünde korku okunuyordu. Darien aracın üzerindeki büyülerden ne dediğini duyamıyordu ama sanki-

Loren.

Darien'in damarlarındaki kan çatırdayarak buza dönüştü. Kendini arabadan dışarı attı. "Jack?"

Jack'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı, yüzü kemikten daha beyazdı. "Ben Loren- Darien, Joyce nefes almadığını söyledi. *Nefes almıyor!*"

ELSEWHERE

Evrenin kalbinde, iki bin yıldan uzun bir süre önce, bir kız ve köpeği, Erasmus Sophronia adlı bir öğrenciyi büyü okulunda takip etti.

Erasmus gerçekten parlak bir zekâyâ sahip, çok başarılı bir öğrenciydi. Etkileyici sayıda burs almıştı - çoğu veneficae ve vampire verilenden daha fazla - ve başvurduğu her üniversite hemen bir kabul mektubuylay geri dönmüşü. Angelthene Akademisi'ndeki öğretmenler ve okul müdürü ona hayrandı ve onu eğitimin ilgi odağı haline getirmek için ellerine geçen her fırsatı değerlendiriyorlardı.

Ama sınıf arkadaşları tamamen başka bir konuydu.

Çok az arkadaşı vardı, ki bu bir ölümlü için hiç de şaşırtıcı değildi. Tabii ki, sahip olduğu birkaç kişi de insandı. En iyi arkadaşı, kehribar rengi gözleri olan yakışıklı bir kızıl saçlı, kendisine 'Elix Danik' diyordu.

Elix de son derece zekiydi. Ortaokuldan mezun olduğunda zorbalıklarının çoğunun sona erdiğini görmüş, birçok spor takımına katılmış ve hatta kendini üç yarı insan kızın hayranlık nesnesi olarak bulmuştu. Elix için hayat iyileşmişti.

Ancak Erasmus o kadar şanslı değildi.

Kız ve köpeği üç okul günü üst üste Erasmus'u derslerine kadar takip etmişlerdi. Şimdi de okulu çevreleyen karanlık arazide, tel örgülerin arkasına gizlenmiş küçük, karanlık bir binaya doğru ilerlerken onu izliyorlardı.

Erasmus öfkeden titriyordu, kızarmış yüzünde kurumuş gözyaşları vardı. Yanaklarında ve çenesinde mor lekeler vardı. Neredeyse her gün kendisine zorbalık yapan birkaç öğrenciyle karşılaşmış ve her zamanki gibi

Daha sonra iki gözü morarmış ve gururu öylesine incinmiş bir halde topallayarak uzaklaştı ki, geriye bir şey kalmış olması bile mucizeydi.

Eski binanın yanındaki ağaçların arasından bir gölge çıktı. "Bu seferki kimdi?" dedi Elix Danik.

Erasmus çimlerin üzerinde volta atıyordu. Ellerini yumruk yapmış, ince kollarındaki tendonlar sert çizgiler halinde öne çıkmıştı. "Kim olduğunu sanıyorsun?" diye tersledi.

"Eğer onlara karşı durmazsanız, asla durmayacaklar."

"Senin için söylemesi kolay!" Erasmus öfkeleni. "Artık seni rahatsız bile etmiyorlar. Şu haline bak!" Öfkeli bir el salladı. "Neredeyse bambaşka bir insan olmuşsun."

"Ben hâlâ senin arkadaşınım," dedi Elix nazikçe. "Ve arkadaşın olarak sana söylüyorum, eğer onlara karşı çıkmazsan bunun sonunu asla göremeyeceksin."

Erasmus nefes almak için bir an durdu, her nefes alış veriş i düzensizdi. "Beni öldürecekler," diye fısıldadı.

Elix bunu inkâr etmedi. Bunun yerine, "Deneyebilirler," dedi.

Karanlık okul bahçesinde sesler yankılanıyordu - Erasmus'un bir süre daha duymamayı umduğu erkek sesleri. Hatta hiç.

Ay ışığında yüzü soldu. "Geliyorlar!" diye tısladı.

Elix arkadaşını tel örgülere doğru çekti. "Çabuk ol." Kolunu bıraktı, böylece çitin kırık alt kısmını kaldırabildi ve onu aşağıya doğru salladı. "İçeri gir."

Erasmus zincirlerin altına eğildi ve Elix de onu takip etti.

Aceleyle merdivenleri çıktılar ve toz ve örümcek ağlarıyla kaplı eski sıraların yanından geçerek karanlık binaya girdiler. Bir kara tahtayı kenara ittiler ve uzak duvardaki gizli bir kapıyı açtılar.

Kız ve köpeği onları içeri kadar takip etti, Elix kapıyı iterken kapıdan içeri süzöldüler. Zifiri karanlık merdivenlerden aşağı indiler, duvarlar yıllardır yanmayan soğuk meşalelerle kaplıydı. Üst katta, boş binayı görünce öfkeyle bağır an erkek sesleri duyuldu ama aramaktan vazgeçtiklerinde sesler kısa süre içinde mesafeyle birlikte bastırıldı.

Bodrum katında, porseleni çatlaklarla delik deşik olmuş, som altın musluklu eski bir küvet de dahil olmak üzere daha fazla eşya deposu vardı. Oda, pirinç tutuculara sıcak balmumu damlatan mumlarla aydınlatılmıştı, alev çeşitleri nemli duvarlara titrek turuncu ışık saçıyordu.

Küvette bir şey kıpırdadı-

Genç bir kadındı.

Kız irkilerek uyanınca Erasmus ve Elix donakaldı. Yumuşak bir solukla doğruldu ve eski püskü bir battaniyeyi göğsüne bastırarak onlarla yüzleşmek için döndü.

Uzun saçları karmakarışık, telleri rengini söyleyemeyecek kadar kirliydi. Çilli yüzünde de kir vardı ve mavi ile yeşil arasında bir ton olan gözleri korkuyla parlıyordu.

İlk konuşan Erasmus oldu. "Sen de kimsin?" Fısıltısı bir yılanın tıslaması gibi uzaklara gitti.

Cevap vermedi.

"Buraya nasıl girdin?" diye tekrar denedi.

Hâlâ bir şey yoktu.

Elix, "Burada öğrenci misin?" diye sordu.

Orada öylece oturmuş, battaniyeyi göğsüne bastırmış, gözlerini kocaman açmış ve kırpmadan bakıyordu. Çok güzeldi ve... insan mıydı? İnsana benziyordu ama onda bir tuhafılık vardı.

İki arkadaş fısıldaşmak için birbirlerine yaklaştılar. "Bence birine söylemeliyiz," dedi Elix.

"Hayır." Azarlama küvetteki kirli, titreyen kızıdan geldi. "Yapma." Daha yumuşak bir sesle, "Lütfen" diye ekledi.

Sessiz kalma sırası çocuklardaydı.

Ve sonra Erasmus yavaşça öne çıktı. "Benim adım Erasmus Sophronia. Bu da arkadaşım Elix Danik."

"Arkadaş." Yeni bir meyveyi ilk kez deniyormuş gibi kelimeyi dilinde test etti.

Elix, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

O daha cevap vermeden, odanın içinde paket servis kaplarına ve battaniyelere bakan Erasmus, "Burada mı yaşıyordun?" diye sordu.

Kadın sessiz kaldı.

Erasmus, "Adın ne?" diye sordu.

Eşofmanının yırtık pırtık kollarını parmaklarının üzerine çekti - muhtemelen o kadar mumu yaktığı için birkaç kez yanmış gibi görünen parmakları. "Helia," diye fısıldadı.

"Tanrıça gibi." Erasmus'un sesi de onunki kadar sessizdi.

Kadın ona tuhaf bir bakış attı ama başını salladı. "Tanrıça gibi."

Tavandan yağmur yağmaya başladı. İlk başta, kız ve köpeği bunu fark etmedi, eski binada olup bitenlerle ilgilenemeyecek kadar dikkatleri dağılmıştı

biraz yağmur yağdı. Ancak çok geçmeden su damlalarının boyutu büyüdü ve bodrum katını su bastı.

Erasmus, Elix ve Helia fark etmedi. Diz hizasını aşan sudan etkilenmeden konuşmaya devam ettiler.

Kız ve köpeği paniklemeye başladı. "Yardım edin!" diye seslendi onlara, Singer da bir havlamayla onun yakarışını yankıladı.

Üç tuhaf insandan oluşan gruba doğru olabildiğince hızlı ilerleyerek suyun içinde ilerledi, ama bu bataklıkta ilerlemek gibiydi. Ne kadar koşarsa koşsun onlara ulaşamıyordu ve çok geçmeden su, içinde durulamayacak kadar derinleşti.

"Buradan çıkmalıyız!" diye bağırdı. Ama onu duymadılar. O onları görebiliyordu ama onlar onu göremiyordu. O yalnızdı.

Ayakta kalmak için suya bastı ama su derinleşmeye devam etti ve başını tavana yaklaştırdı. Erasmus, Elix ve Helia aşağıda, yükselen sudan etkilenmemişlerdi. Yüzleri karanlık, dalgalı derinlikler tarafından gizlenmiş halde konuşmaya devam ettiler.

Kız merdiven boşluğuna doğru yüzdü, köpeği de arkasında kürek çekiyordu ama kapı mühürlüydü ve dışarı çıkamıyorlardı. Başı tavana yaklaştı ve çok geçmeden Singer suya gömüldü.

"Hayır!" diye haykırdı kırık bir nefesle. Yüzeyin altına dalarak onu yakalamaya çalıştı ama adam çoktan gitmişti.

Nefes nefese yukarı çıktı ve başını tavana çarptı. "Yardım edin!" diye tekrar seslendi ama faydası olmadı.

İçinde nefes alabileceği hava kalan alan gittikçe küçülüyor, küçülüyor ve küçülüyordu...

Ve kız boğulmaya başladı.

SINIR KUVVETLERİ

PARAD SII , KER EYALETİ

DARIEN TANNER'A HAVLADI, "Yarayı temizle ve onu dik!"

Darien, Loren'in üzerindeki koltuğa yaslanmış ve arka kapıyı açmış olan Joyce'u iterek geçerken, hacker gecikmeden harekete geçerek Ivy'nin yanına koştu.

"Ne oldu?" Darien talep etti.

Joyce, "Bilmiyorum, sadece nefes almayı kesti," dedi. "Ona biraz daha serum verdim-"

"Ne kadar?" "Bir şişe."

Loren'i kamyonetten çıkardı ve yere yatırdı. Joyce serum şişelerinin bulunduğu çantayı tutarak onun peşinden koştu.

Darien onu elinden aldı ve Loren'in eşofmanının eteklerini -kendi eşofmanlarından birini- çenesine kadar itti. Çantanın fermuarını açtı, bir şırınganın kapağını ısırdı ve şişelerden biriyle doldurdu.

"Hadi," diye mırıldandı, deniz mavisii sıvının tüpe çok yavaş dolmasını izlerken. Loren'e, "Benimle kal bebeğim, benimle kal. *Hadi.*"

Dolduğu anda iğneyi kalbine sapladı ve pistonu aşağı doğru iterek son damlasına kadar boşalttı.

"Bunu yapmayacaksın," diye homurdandı Darien. "Bunu yapmayacaksın Loren." Şırıngayı bir kenara fırlattı ve göğüs kompresyonlarına başladı. "Beni terk etmiyorsun. Beni bırakmıyorsun. Bu kadar yolu

- "Bunca yolu bir *hiç* uğruna geldim!"

Burun deliklerini sıkarak kapattı ve ağzına nefes verdi. Arkasında sirenler çaldı, insanlar ağladı ve Tanner yarasını dezenfekte ederken Ivy acı içinde bağırdı, alkolün keskin ısırığı havayı boğuyordu.

"Nefes al," dedi Darien, kalbini pompalayarak. "Nefes almanı istiyorum, tatlım. *Nefes al.*"

Tekrar ağzına üfledi, binlerce kez öptüğü ağzına. Dudakları buz gibiydi, teni solgun ve mumsuydu. Saçları bile parlaklığını kaybetmişti, sanki Ölüm onu çoktan sahiplenmişti.

Hayır. Darien her nefeste ciğerlerini parçalayarak kelimeyi tekrarladı.
Hayır. Hayır.

Ha

yır. Kesinlikle *hayır.*

"*Loren!*" diye seslendi ona, havayı yaran kırık bir hıçkırık, kalbi ikiye bölünüyor. "Hadi, bebeğim. Hadi, bebeğim-nefes al! *NEFES AL!*"

Bu olmuyordu, bu olamazdı. Eğer bir hata yaptıysa, yanlış yolu seçtiyse, onu ölüme götüren yolu-

Eğer bundan o sorumluyorsa, kendini asla affetmeyecekti.

Bundan asla kurtulamazdı.

"Nefes al, lanet olsun!" Yine burnunu sıktı ve ağzına üfledi. Ellerini daha sert pompaladı. *Daha sert.* Uyanmak zorundaydı, onunla kalmak zorundaydı. "Nefes al, tatlım! *NEFES AL!*"

Evrenin KALBİNDE, hiçbir yerin ortasında, kız kaybolmaya başladı. Su ağırdı ve artık aşağıyı yukarıyı ayırt edemiyor, eski okul binasını göremiyordu. Burası karanlıktı ve yalnızdı, yanında Tanıdık Ruhu bile yoktu.

Ama sonra bir ses duydu. Bir erkek sesi, nefes alması için ona bağırıyordu.

Kim olduğunu bilmiyordu, çiğ, kırık nefeslerle tanımadığı bir ismi haykırıyordu, ama aniden yaşama arzusuyla doldu - savaşıma arzusuyla.

Çok yukarıda bir yerde bir ışık gördü. O kadar yumuşaktı ki, karanlık, dalgalı suda zar zor görülebiliyordu ama ayaklarını olabildiğince sert vurarak ona doğru yüzdü. Elleri saydamlaşmıştı ama onları hâlâ görebiliyordu ve yüzerken bu gerçeğe bir cankurtaran salı gibi sarıldı, onun sesini takip etti - çok güçlü ve derin. Belki de onu ezmekle tehdit eden sudan bile daha güçlüydü.

"Nefes al!" diye bağırırdı o derin, zengin ses. "*Nefes al!*" O seste öyle bir güç vardı ki, eğer yapabilseydi, her kelimeyi boğan duygulardan ağlayabilirdi.

Onun neden bu kadar üzgün olduğunu bilmek isterdi.

Onu görebilmeyi diledi.

Daha sert, yüzdü. Daha hızlı. Göğsü daralmış ve ağrıyordu, elleri de hızla soluyordu ama yine de savaştı. Tanrılar onu lanetlesin, savaştı.

Bir tekme daha attı, şeffaf kollarını bir kez daha savurdu ve öksürerek ve nefes nefese suyun yüzeyine çıktı.

Okul binasındaki ayaklı küvette oturuyordu.

Erasmus ve Helia yakınlarda bir yerde oturmuş, mumların arasında sessizce konuşuyorlardı. Helia ekose bir battaniyeye sarınmış, önünde açık duran acil durum çantasını karıştırıyordu. Elix gitmişti - artık sadece ikisi vardı. Helia Erasmus'un yaralarıyla ilgilenmeye başladı, dudağındaki yarığı nazikçe sildi. Erasmus onu şefkatle izliyordu, yüzündeki kan mum ışığında parlıyordu.

Küvetteki su gürültülü bir şırıltıyla boşaldı. Kız ihtiyacı olmayan nefesleri almaya devam etti, hayaletimsi bedeni soğuktu ve titriyordu.

O güçlü erkek sesi gitmişti. Ama artık eskisi kadar yalnız hissetmeyen bir parçası vardı.

"NEFES AL!" Darien bağırdı, boğazı o kadar acıydı ki kanlı gibiydi. Loren'in göğsüne bir yumruk indirdi. "*Nefes al! Nefes al, lanet olsun!*"

Loren'in göğsü, ağzından çıktığı titrek bir nefesle yükseldi. Gözleri hâlâ kapalıydı ama yeniden nefes almaya başlamıştı.

Nefes alıyordu-

Ve sonra öksürdü.

Darien nefesini tutmuş, kızın yüzüne bakıyor, ruhunun her zerresiyle sonunda uyandığını umuyor ve dua ediyordu.

Bir ağız dolusu su öksürdüğünü fark etti. Yüzünün kenarlarından aşağı su damlıyordu.

Ne *oluyor* lan?

Darien bunun ne anlama geldiğini, ne yapacağını, nasıl hissedeceğini bilmeden dikkatlice sildi. Ama-

Hâlâ nefes alıyordu. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Darien beton zemine sırt üstü düştü, bir elini arkasına dayadı, kendi nefesi sığ ve hızlıydı. Başını geriye doğru eğdi, yeterince hava alamadan yutkundu.

Boğuluyormuş gibi hissediyordu.

"Lanet olsun." Kırılmasına ramak kalmıştı ama kendini bırakmadan önce tam ortadan ikiye *ayrılacaktı*.

Bir numaralı gece ve şimdiden yedi şırıngaya düşmüşlerdi.

Darien sessizce konuşarak, "Seni kontrol ettiğimde onda bir şeylerin ters gittiğinden şüpheleniyordun," dedi. "Öyle değil mi?"

Doktor Atlas'la birlikte kamyonun arkasında, diğerlerinin duyamayacağı bir yerde durdu. Joyce'u daha hızlı hareket etmediği için azarlamayı planlamamıştı ama bu gece Loren'i kaybetme korkusu yatıştığında, Darien arabalara hücum ettikleri sırada Joyce'un davranışlarını hatırladı.

Joyce ona her şeyin yolunda olduğunu söylemişti ama yalan söylemişti, bunu şimdi anlayabiliyordu. Her ne sebeple olursa olsun, gerçeği saklamıştı ve bu neredeyse Loren'in hayatına mal oluyordu.

"Her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum," diye fısıldadı Joyce.

"Ama öyle değildi." Öfke Darien'in derisinin altında kaynamaya başladı ve Darien ısıyla savaştı. "İyi değildi ve sen bana söylemedin."

Yutkundu. "Seni endişelendirmek istemedim, Darien. Çok fazla stres altındasın-"

Kamyonu göstererek, "O beni ilgilendirir," dedi. "O benim endişem," diye tekrarlardı. "Bir dahaki sefere bir şey olduğunda, ne kadar küçük olduğunu düşündüğün umurumda değil, bana söylemeni istiyorum. Meşgul olsam bile, lanet olası bir Veil canavarıyla savaşıyor olsam bile, gelip beni almanı istiyorum. Bunu yapabilir misin, Joyce?"

Bir yudum daha aldı, gri gözleri sokak ışıklarında parlıyordu. "Evet."

"Burada olduğun için minnettarım," dedi ses tonunu yumuşatarak, "ama işini yapmana ihtiyacım var."

"Kusura bakma ama Darien," diye tısladı, "benim işim genellikle hastane destek personeli ve insanları hayatta tutmak için tasarlanmış ekipmanlardan oluşan bir ekip içerir."

"Bunu anlıyor ve saygı duyuyorum. Senden mucizeler yaratmanı istemiyorum Joyce, senden bir şeyler ters gittiğinde bana söylemeni istiyorum, böylece sana yardım edebilirim." Sesindeki gerginlik geri gelmişti ve onu tekrar yumuşatmaya çalıştı. "Böylece *ona* yardım *etmene* yardım edebilirim." Tekrar kamyonu işaret etti. "Benimle iletişim kurmana ve bir şeyler doğru gelmediğinde daha hızlı hareket etmene ihtiyacım var. Bu mantıklı mı?"

Yutkunması duyulabiliyordu.

"Evet." "Bunu yapabilir misin?"

Bir dakika sürdü ama sonunda onun gözlerinin içine baktı. "Evet," dedi. "Yapabilirim."

"Teşekkür ederim."

Döndü ve diğerlerine katıldı. Araçların etrafında toplanmışlar, nefes almaya çalışıyorlar ve yaralarını sarıyorlardı. "Herkes yola devam etmeye hazır mı?" diye sordu onlara.

Tanner başına temiz bir gömlek geçirirken, "Bana uyar," dedi. Etek ucunu düzeltirken gözleri annesi ve Darien arasında gidip geldi. "Her şey yolunda mı?"

"Peki," dedi Darien.

Tanner'ın ağzı düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı ve dikkati tekrar Joyce'a yöneldi. "Anne?"

"Hepimiz iyiyiz Tanner," diye güvence verdi Joyce ona. Darien'in yanından hızla geçerek kamyonu doğru ilerledi. "Her şey yolunda ve gitmeye hazır." Arka kapıyı açtı. Darien, Loren'i birkaç dakika boyunca izledikten ve stabil olduğundan emin olduktan sonra içeri yerleştirmişti. Artık ciğerlerinden açıklanamaz bir şekilde su gelmiyordu.

Şimdi onu izliyor, göğsünün eşit nefeslerle yükseldiğinden emin oluyordu.

Öyleydi.

Ivy ile yüzleşti. Jack'e yaslanmıştı ve Jack'in beline doladığı kolundan destek alıyordu. "Devam edebilecek misin?" Darien ona sordu.

"Elbette." Sargılı bacağını işaret etti. "Sadece bir sıyrık." Gülümsemeye zorladı ama Darien bunu anladı.

"Solgun görünüyorsun." Kamyonun şoför kapısına yöneldi. "Bir şeyler yediğinden emin ol."

"En azından şimdi araba kullanabiliyorum," diye şaka yaptı Jack. Karısı kafasına bir şaplak atınca güldü.

Çok fazla olmasa da programın gerisinde kalmışlardı. Yarın Yveswich'te olacaktı.

Yarın Silverway'deki Caliginous'a bir ziyarette bulunacaklardı. Roark Ters Oda'nın mucizeler yaratamayacağını söylemiş olabilirdi ama Darien tüm varlığıyla onun için bir mucize yaratmasını umuyordu.

Yveswich yolculuğunun geri kalanı sessiz ve gergindi. Darien kamyonu gidebildiği kadar hızlı itiyor, kırmızı ışıklardan ve dur işaretlerinden fırsat buldukça geçiyor, gözleri sürekli dikiz aynasına ve arkadaki koltukta yatan kıza kayıyordu.

Yolculuğun bir noktasında Haydut, Darien'in gölgesinden sürünerek çıktı. Tanıdık, her zamankinden çok daha dikkatli hareket ederek ön koltukların arasından arka koltuğa geçerken hiçbir şey söylemedi.

Darien dikiz aynasından izledi, Tanner da izlemek için koltuğunda döndü, köpek Loren'in yanına uzandı ve buğulu vücudunu sığacak şekilde uzattı. Başını Loren'in karnına yasladı ve gözlerini kapatmadan önce birkaç dakika onu izledi.

Tanner, Darien ile bakıştı ama ikisi de bir şey söylemedi. Bazen kelimeler yetmiyordu.

SOLESTIA

YVESWICH, KEREYALETİ

"BU BİR TÜR ŞAKA MI HANIMEFENDİ?"

Shay Cousens bakışlarını tamirhanenin kirli camından ayırdı ve homurdanan sesin kaynağını aradı.

Yağlı tulumlar giymiş iriyarı bir adam kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Yarı büyücü, çoğunlukla insan.

Shay oturduğu yerde kıpırdandı, rahatsız plastik sandalye altında gıcırdıyordu. Ön girişteki bekleme alanı kendisi ve gazete okuyan yaşlı bir cadı dışında boştu ama lastik ve yağ kokan rutubetli dükkân hareketliydi.

"Pardon, ne dedin?" Çoktan iki fincan kahve içmişti ama hâlâ yarı uykulu gibi hissediyordu.

Adamın kaşları daha da çatıldı. "Motorun yok." Kirli bir elle anahtarları kucağına fırlattı.

"Affedersiniz?" diye tersledi. "Motor yok da ne demek?" "Burada eşek şakalarından hoşlanmayız," diye azarladı.

Anahtarlarını kaptı ve kendini oturduğu yerden dışarı attı. "Bu çok çirkin! Lanet olası *motorum* olmadığı için arabamın çalışmayacağını mı söylüyorsunuz?"

Bu berbat sabah tersine döndüğünden beri -kız kardeşini aramak için arabasını çalıştırmaya çalıştığında kontak anahtarını çevirdiğinde içi boş bir *tıkırtıyla* karşılaştığından beri- adam ona ilk kez gerçekten doğruyu söylüyormuş gibi baktı.

Mümkün olduğunca kibar bir şekilde, "Patronun nerede?" diye sordu. Bu bir tür hata, şaka ya da başka bir şey olmalıydı.

Ya da bir hırsız motorunu çalmaya karar vermişti.

Ne tür bir hırsız bir motor çalar ki? Tabii ki bu onun başına gelecekti, onca insan arasından! Shay bir hırsızlık ustasıydı, bu da hırsızlığı *onun* yapması gerektiği anlamına geliyordu.

Oh, bu ironikti! İronik ve aptalca.

"Patron bugün burada değil," dedi adam, "ama sahibi az önce geldi." Arkasındaki büyük pencereye doğru başıyla işaret etti. "İstersen onunla konuşabilirsin ama kayıp motorun için yapabileceğim bir şey yok, tabii yeni bir tane almak istemiyorsan."

Bu bir seçenek değildi - Anna'yı bulmak için çaldığı tüm bu parayı harcaması gerekirken yeni bir tane almaya parası yetmezdi - ama o bunu söyleyemeden adam hantalca uzaklaştı.

Kapıdaki ziller çaldı ve birinin içeri girdiğini haber verdi. Shay'in kafa derisi, bir daha asla hissetmemeyi umduğu auranın tanıdık hissiyle karıncalandı ve o boğuk, bas ses odayı doldurduğunda, kafasındaki tüm kanın ayaklarına doğru aktığını hissetti.

"Duyduğuma göre başıboş bir motor varmış." Böyle bir şey *olamaz*.

Shay yavaşça arkasını dönüp, yırtık pırtık gri kot pantolonu, siyah savaş botları ve kolları omuzlarından yırtılmış bol, heavy metal grubu gömleğiyle her türlü kızgın ve her türlü aptalca çekici görünen Roman Devlin'e baktı.

Shay yutkunarak kendini onun yüzüne bakmaya zorladı - cinayet anlamına gelen o kızgın ifadeye.

Roman, "Bunun nedenini merak ediyorum," dedi.

Çenesini kaldırdı. "Motorumu çalmaları için çalışanlarınıza ne kadar zam yaptınız?" Bu tamirci dükkânı tarafsız bir bölgedeydi; buraya çekilmenin güvenli olacağını düşünmüştü ama görünüşe göre Roman gölgelerini Gri Bölge'nin ötesine yaymıştı.

Bu onu neden şaşırtmadı?

Ondan çalmayı seçerek büyük bir hata yapmıştı. Başka biri -kelimenin tam anlamıyla *herhangi biri*- ve şu anda bu karmaşanın içinde olmayacağını garanti ediyordu. Ama bu adam -bu kesinlikle sinir bozucu Karanlık Katil- acımasızdı. Bu işin peşini bırakmayacaktı, değil mi?

Onaylamadığını belli eden bir ses çıkardı. "Oh, bunun için onlara kredi veremem. Hepsini ben yaptım, yavrum."

Yanakları öfkeyle lekelenmişti. "Seni orospu çocuğu."

Roman'ın kaşlarının çatılması ölümcül bir hal almıştı. Sadece ona mı öyle geliyordu yoksa gözlerindeki altın rengi gözlerinin önünde kararmış mıydı? Karmakarışık koyu renk saçlarındaki sıcak ton bile aniden kaybolmuştu.

Floresanlar mıydı? Yıkanmaya şiddetle ihtiyaç duyan pencereden içeri süzülen güneş ışığı mıydı?

Roman dedi ki, "Kolyem nerede?"

Alay etti. "Bundan sonra onu sana vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Kolyem nerede?"

"Nesin sen, papağan mı? Kız kardeşimi bulabilmek için arabama ihtiyacım var." Bir an sessizlik. Ve sonra, "Peki."

Shay gözlerini kırptırdı. "Gerçekten mi?"

"Elbette. Kolyem karşılığında motorunu takas edeceğim."

Ona dişlerini gösterdi, göğsündeki umut kıvılcımı bu daimi yağmur bulutunun buz gibi suları tarafından söndürüldü. Roman işte buydu: asık suratı, göz seğirmesi ve aptal yırtık kıyafetleriyle gittiği her yerde hayatını karartan bir yağmur bulutu.

"Sen koca bir aptal kafasın!" diye tersledi.

"Bu çok yaratıcı." Esprili olmayan kıs kıs gülmesi, Shay'in onun nasıl gülüneceğini bilmediğine dair şüphelerini doğruladı. "Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

"Anlaşma yok," dedi onun üzerinden konuşarak. "Buna ne dersin?" Kollarını kavuşturdu ve ağırlığını tek bacağına verdi. "Kız kardeşimi bulmama yardım edersen kolyeni geri alabilirsin." Kız kardeşinden bahsettiğinde gözünü bile kırpmadı; Yveswich'teki her Karanlıkavcı evi onun kayıp olduğunu biliyordu, Shay'den başka kimse sayesinde değil.

Tabii ki Athene bunu örtbas etmek için elinden geleni yapıyordu ama büyük bir hayal kırıklığı ve öfkeyle, en sevmediği kızı şehrin her yerine kayıp ilanı yapıştırmaya karar vermiş ve annesinin haftalar önce fark etmesi gereken soruna dikkat çekmişti.

Anna kaçırılmıştı, bundan Shay'in hiç şüphesi yoktu. Yardıma ihtiyacı vardı ve bunu yapmaya istekli olan tek kişi Shay gibi görünüyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı ve bu düşünceli, aptal Kara Katil'in yoluna çıkmasına kesinlikle izin vermeyecekti.

Karanlık Katil ona bakıyordu. "Peki," diye ısırdı Roman.

Sonra dönüp kapıdan çıktı, kot pantolonunun ön cebine dikkatsizce yerleştirdiği anahtarlar şingirdiyordu.

Shay gözlerini kırptırdı. *Ne oldu?*

Kapıyı itti ve onun peşinden koştu, ziller cama çarparak çınlıyordu. Güneş başının üzerine vuruyor, vücuduna bir sıcaklık dalgası gönderiyordu. Sıcak büyüye rağmen ufukta fırtına bulutları belirliyordu. Bu şaşırtıcı değildi. Yveswich'te soğuk her zaman kazanırdı.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

"Anne mühre küçük yaramaz yavrusunun ne yaptığını söylemek için." Cebinden anahtarlarını çıkardı ve uzaktan kumandayla kapının kilidini açtı.

Shay'ın ayağı takıldı, botlarından biri diğerinin üzerinden geçti ama düşmeden önce kendini yakaladı. "Yapamazsın!"

Oh ama yapacaktı - bundan bir an bile şüphe etmedi.

"Biliyorsun, Cousens," diye başladı Roman, yürümeye devam ederken ona bakmaya tenezzül etmiyordu. Kollarındaki kas bantları sürekli esnediği için dalgalanıyordu, şüphesiz bir Dalgalanma ile savaşıyordu. "Arabanızın kaputunu açmayı bile akıl edemedikten sonra, zekâ seviyeniz konusunda biraz endişeliyim. Kayıp bir motor mu?" Geniş omzunun üzerinden ona yarım bir bakış atarak kıkırdadı. "Hadi ama. Bu çok kolay. Azıcık akıllı olan herkes, parayı -*çalıntı* parayı- çekiciye harcamadan önce bunu çözerdi."

"Biliyor musun," diye karşı çıktı Shay, onun peşinden gelirken sesi sakindi, "kolyeni, son avını ve-oh, şuraya bak, cüzdanını çalmama engel olamadıktan sonra zekâ seviyen konusunda biraz endişeliyim." Cüzdanı önünde sallandırdı.

Dondu kaldı.

Sonra topuklarının üzerinde döndü, yüzüne tükürürken içindeki öfke patladı, "*Ya lanet kolyemi geri ver ya da sen-*" Geri çekilemeden önce onu yakasından yakaladı, dudakları neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştırdı, diğer eli cüzdanını parmaklarının arasından çekip almak için uzandı. "*-Öldü!*"

Korku, güçlü ve gerçek, onu sarstı ama onunla savaşımadı, uzaklaşmaya çalışmadı. Onun soğuk bakışlarını üzerinde tuttu ve tekrar denemeye karar verdi.

-Son bir kez. Hiçbir zaman pes eden biri olmamıştı ve şimdi de olmayacaktı. Bunun için tehlikede olan çok fazla şey vardı.

"Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum ama çaresizim. Kız kardeşim sahip olduğum tek şey.

-Yaşayıp yaşamadığımı önemseyen tek kişi." Nefes alış verişini düzensizleşmişti ve onun bunu ağzında hissedebileceğinin farkındaydı - bu ne kadar yakın olduğunu gösteriyordu. "Nerede olduğu, ona ne olduğu, kiminle olduğu ya da güvende olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ve bu beni *öldürüyor*. Kardeşin var mı bilmiyorum ama benimkini korumak için dünyada her şeyi yaparım.

-Herhangi bir şey." Gözbebeklerindeki son küçük altın benekler de sönüp giderken bile ona daha sert bakmaya cesaret etti. "Onu bulmak için tek başıma çöle bile gidebilirim. Hatta ağlayabilirim - ki bunu asla ama *asla* yapmam." Adamın ağzının kenarının seğirdiğine yemin edebilirdi. Ama doğruyu söylüyordu -gözlerinin arkasındaki yanma o kadar uzun zamandır olmamıştı ki ilk başta fark etmedi. Fısıltıyla ekledi, yüzü hâlâ ölümcül bir şekilde onunkine yakındı - ısıracak ya da öpecek kadar yakındı, "Roman Devlin'den çalmak bile."

Roman Devlin'e *şantaj* bile yapmıştı ama bunu söyleyecek değildi; böyle bir ifadenin yüzüne vurulmasından hoşlanacağını sanmıyordu, özellikle de böyle bir şeyi başardığını söylediğinde.

Ona baktı - *gerçekten* ona baktı, bu sefer gözleri yüzünden hiç ayrılmaya da kızın kendini örtmek istemesine neden olan bir yoğunluk seviyesiyle. Aradan geçen dakikalar ya da saatler olabilirdi, emin olamıyordu. Güneş eskisinden daha sıcak bir şekilde parlıyordu ve yoğun nemin içinde terlemeye başladı, kalbi tıpkı dakikalar önce sakar olmaya karar veren ayakları gibi hızla çarpıyor ve takılıyordu.

Hayır, hiçbir şeye karar vermemişlerdi - onu bu işe yaramaz macun yığınınna dönüştüren *Roman*'dı. Aptal, yırtık gömleğinin içindeki aptal, sinir bozucu Roman.

Sonunda konuştu. "Yapma bunu." Shay gözlerini kırptırdı. "Neyi yapmayayım?" "Ağla. Ağlayanlardan nefret ederim."

"Seni şimdiden uyarıyorum, ben çirkin bir ağlayıcıyım. Güven bana, bunu görmek istemezsin." Yine o ağız seğirmesi vardı - bu piçin gerçekten gülümseyebileceğini düşünmesine neden olan. "O yüzden muhtemelen kabul etmelisin," diye ekledi, "ve ikimizi de bu çirkin karmaşadan kurtar."

Bir sessizlik ritmi. Ve sonra: "O boktan arabanla çöle mi gidecektin?" Hâlâ çok yakındaydı, yakınlığı onun kokusunu almasına izin veriyordu - tenindeki kolonya ve nefesindeki nane.

Bir an için ne diyeceğini bilemedi. Onun kendisine böyle bir soru sormasını beklemiyordu. Roman gibi kalpsiz bir Gölge Efendisi onu çöle sürmesini neden umursasındı ki?

"Her şeyi yaparım demiştim ve bunda ciddiydim," dedi.

Gözlerinin etrafındaki deri gerildi; sol tarafında bir, sağ tarafında iki çil vardı. "O teneke kutu bu sıcakta beş mil bile gidemez."

Onun uzun boyunun hemen arkasında parlayan aracına baktı. "Seninki de öyle," dedi neşeyle. "Eminim kliması da vardır." Gözleri yukarı kayd

Onunla tekrar buluştu ve keskin çenesinde bir kas kasıldı. "Güzel," diye teklif etti.

"Biri tamponu tekmelemeden önce daha güzeldi." Haksız değildi, ayakkabısı bir çizik izi bırakmıştı.

"Beş gün," diye teklif etti Shay. "Beş gün boyunca kız kardeşimi aramama yardım et. Eğer bir şey bulamazsak geri döneriz, sana kolyeni veririm ve beni bir daha görmek zorunda kalmazsın."

İki dakika geçti, tam olarak iki dakika. Shay her saniyeyi saydı. "Hiç mi?" diye homurdandı.

"Kalbimin üstüne yemin ederim." Kalbi her saniye atıyordu ama büyüğü onun bunu fark etmesini engelliyordu. Ona göre kadın her zamanki gibi sabitti; nehir akıntısında kıpırdamayan bir kaya gibi.

Bunun doğru olmasını diledi. Çoğu insandan daha güçlü bir yanı vardı, bunun için kendine kredi vermek zorundaydı, ama altında silt kadar yumuşak bir katman vardı ve Roman'ın yanındayken bu silt katman diğerlerine üstün geliyordu.

Sonunda onu serbest bıraktı - bir itiş kakışla değil, elini yavaş yavaş gevşeterek, bir şekilde onu itmiş olmasından daha tehditkâr hissettiren bir hareketle. Gömleğini germiş, parmaklarının şeklini alacak şekilde buruşturmuştu. Yaralı, dövmeleli parmaklara bakmak güzeldi. Elleri her zaman sevmişti.

"Beş gün," dedi, gözlerindeki soluk altın rengi benekler yeniden parlayarak, "eğer önce seni öldürmezsem."

İKİNCİ BÖLÜM

HOLLOW

SOLESTIA

YVESWICH, KER EYALETİ

ROMAN DEVLİN ONU ÖLDÜREBİLİR.

Shay, onun arabasının yolcu kapısını açıp içeri girdiği anda bu basit gerçeği kabullenmişti. Kız kardeşi için bunu göze alabilirdi; Ker eyaletindeki en ölümcül Darkslayer'lardan birinin elinde ölümü göze alabilirdi.

Anna her zaman güvenli olan, atlamadan önce ne kadar yüksekte olduğunu hesaplayan mantıklı kardeş olmuştu. Shay en kötü yönleriyle bile farklıydı. Pervasız ve aptaldı -kusurları vardı belki ama onlar olmadan hem pervasız *hem de* aptalca olan bu planı gerçekleştirme şansı olmazdı.

Sürücü koltuğunda bir Kara Katil'in yağmur bulutunun oturduğu plan. Tanrılar aşkına, buraya kadar gelmeyi nasıl başarmıştı? Bunu sorgulamamanın en iyisi olduğuna karar verdi ve bunun yerine devam etmesini sağlamaya odaklandı

-Ve kendini hayatta tutmak. Eğer ölürse kız kardeşine bir yararı olmazdı.

Anna onu şimdi görse ne düşünürdü?

Shay emniyet kemerini bağladı. "Bana dik dik bakmaya devam edersen yüzün böyle sıkışacak," diye uyardı.

Roman gerçekten de ona ters ters bakıyordu. O da bu bakışı kendi gözlerini kısarak karşıladı.

Yıllar gibi gelen birkaç saniyenin ardından arabayı vitese taktı ve tamirhanenin otoparkından hızla çıktı. Hız Shay'in omurgasını deri koltuğa yasladı. Burası çok temizdi; yerde sakız ambalajları, arka koltuğa atılmış paket servis bardakları, köpek tüyleri yoktu.

Yerel hayvan barınaklarında gönüllü olarak çalışmaktan. *Çok* temizdi. Belki de bir psikopattı.

Roman Yveswich'in tarafsız bölgelerinde hızla ilerlerken Shay koltuğunun alt kısmını iki eliyle kavrayarak Roman'ın gözüpek hızından korktuğunu düşünmesine neden oldu, oysa gerçekte ellerini üzerinde gizlediği silahlara daha yakın tutuyordu.

"Evde durup çantamı almam gerekiyor," dedi. En önemli eşyaları ayağının dibindeki çantadaydı -ilaçları, telefonu, cüzdanı- ama fazladan giysisi, diş fırçası, en iyi ihtimalle öngörülemeyen, en kötü ihtimalle de hiç olmayan aybaşı dönemi için hijyenik ürünleri yoktu.

Roman hiçbir şey söylemedi. Saniyeler geçti ve hâlâ konuşmadı.

Dilini tutmaya ve ona şüpheyle yaklaşmaya karar verdi. Belki de onu düşündüğünden daha uzun süredir takip ediyordu ve dairesinin nerede olduğunu zaten biliyordu. Bundan şüphe etmedi; söylentilere göre Roman'ın bulamayacağı canlı bir şey yoktu.

Ön camdan bakarak, trafik şeritleri arasında, üst geçitlerin altından ve üstünden ve birçok şelalenin yanından geçerken otoyolun lastikler tarafından yenmesini izledi.

Ama adam şehirden uzaklaşıp otoyol çıkışına girdiğinde daha fazla sessiz kalamadı.

Kadın ona suçlayıcı bir bakış fırlattı ama adam ona hiçbir şey yapmadı; çenesindeki tik bile görünmedi. "Affedersiniz. Biri kulaklarınıza pamuk falan mı tıkadı? Çantamı almam gerektiğini söyledim."

Yine sessizlikle karşılaştı. Adam konuştuğunda kendini bir kez daha tekrarlamak üzereydi.

"Bence bu yolculuk boyunca sessiz kalman en iyisi."

"Neden?"

Eli direksiyonda sıkılaştı ve bükülerek pazularındaki sert kasların şişmesine neden oldu. "Çünkü eğer son sinirimi de koparırsan, Shay, seni öldürürüm." Sert bir bakışla onu mızrakladı. "Ve henüz dokunmadığın pek fazla sinirim kalmadı." Radyoyu açtı ve sesini yükseltti. "Müziği ve sessizliği severim." Sözleri gürültüden zar zor duyuluyordu. "Müziği seçtiğimde, birlikte olduğum kişinin konuşmamasını beklerim. Sessizliği seçtiğimde de çoğunlukla birlikte olduğum kişinin konuşmamasını tercih ederim. Bana nereye gideceğimi söylemediğin sürece çeneni kapalı tutmayı becerebilir misin?"

"Az önce sana daireme gitmeni söyledim ve sen beni dinlemedin!" diye bağırdı.

"Senin dairen mi?" Hay aksi. Sorusunun meraklı tonu ona daire hakkında hiçbir fikri olmadığını söylüyordu.

Göz temasını kesti ve dümdüz önüne baktı. "İşte yine papağan gibi konuşuyorsun," diye mırıldandı. Hoparlörlerden gelen gürültü başını ağrıtıyordu. "Müzik zevkin berbat bu arada." Bu bir yalandı - bu grubu seviyordu ama bunu bilmenin tatminini ona yaşatmayacaktı - özellikle de çenesindeki tik onu bu kadar eğlendirmişken.

"Shay," diye uyardı.

"Motel 58'e gitmeliyiz."

Sesi biraz kıstı. "Nerede o?"

"Yaklaşık dört saatlik yol." Bu bir yalandı - yol sekiz saate yakın sürerdi ama bunu kabul edecek değildi. Zaten şansını zorlamıştı ve çölden geçip Motel 58'e kadar araçtan atılmadan gitmeyi başarırca çok şaşıracaktı.

Gaza bastı. "Bahse girerim bunu yarıya indirebilirim." Otoyolda bir mermi gibi ilerlerken hız göstergesindeki ibre sağa doğru uçtu.

Motel 58, Shay'in Anna'yı bulmak için tek umuduydu. Anna'nın kayboluşunu takip eden haftalarda her ipucunun peşine düşmüştü ve bulmayı başardığı tek ipucu Motel 58'le ilgiliydi. Fazla bir şey değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Tek umudu bunun bir çıkmaza yol açmamasıydı.

Roman müziğin sesini bas sesler çerçeveyi sarsıp kulak zarlarını patlatıncaya kadar açtı. Yveswich'ten hızla uzaklaşırlarken Shay, halkın *Gölgeler* dediği adama bir kez daha bakmaktan kendini alamadı. Bir şekilde manipüle etmeyi başardığı adam -ya da o öyle sanıyordu.

Bütün bunlar neredeyse çok kolay görünüyordu, özellikle de onun ününe sahip biri için. Burada daha fazlası mı vardı? Her zaman kurnazlığı ve cesaretiyle gurur duymuştu ama Roman'ın bir tehdit olmadığını düşünecek kadar aptal değildi. Neredeyse yirmi yıldır hiç kimse ona son birkaç gündür olduğu gibi ayak uyduramamıştı ve şimdi onunla birlikte çölün ortasında vals yapıyordu.

Tedirginlik midesine bir taş gibi ağır ağır yerleşti.

Göz ucuyla Roman'ı inceledi. Yüzündeki o ifade -Artık altın renginden eser kalmayan gözlerindeki o ölü ifade ona korkunç bir hata yaptığını söylüyordu.

ROMAN YVESWICH'İ NADİREN TERK EDERDİ ve terk ettiğinde de en fazla bir ya da iki günlüğüne giderdi. Ve babası her zaman, *her zaman* bunu biliyordu.

Yani bir Selkie ile şehir dışına çıkmak bir ilkti. Babasına söylememek de başka bir ilkti.

Ve babasından başka biri tarafından manipüle edilmesine izin vermek kesinlikle bir ilkti. Ama gerçek şu ki, biraz nefes almaya ihtiyacı vardı. Don ve adamları çocukluğundan beri onu boğuyordu, bu yüzden biraz hava almanın tam zamanıydı. Ve bu Selkie ondan önemli bir şey çalmış olsa da, geri almayı başarana kadar birkaç günlüğüne uzaklaşmayı dört gözle beklediğini itiraf etmek zorundaydı.

Eyaletler arası yolda hızla ilerlerken, sadece bir saniyeliğine Yveswich'ten temelli ayrılmış gibi davranmasına izin verdi. Elbette bu doğru olsaydı, yolcu koltuğunda Shay Cousens yerine Pax oturuyor olurdu.

Umarım ne yaptığını biliyorsundur, dedi Sayagül onun gölgesinde kıvrıldığı yerden.

Paxton'ın önümüzdeki birkaç gün okulu vardı. Roman, Kylar'ın ona göz kulak olmasını sağlayacak ve Donovan alçakça bir şey yapmaya kalkışırsa onunla temasa geçecekti. Roman Kylar'a sadece kendi hayatı için değil, Paxton'ın hayatı için de güveniyordu. Don bir şey yapmaya kalkışırsa Roman, Kylar'ın bunun acısını çıkaracağını ve bu sırada Paxton'ı saklayacağını biliyordu. Küçük kardeşlerini güvende tutmak her ikisinin de en iyi olduğu ve birbirleri için yapmayı kabul ettikleri tek şeydi.

Yine de bu düşünce Roman'ın pek hoşuna gitmemişti. Kylar'ın incinmesini Paxton'ın incinmesini istediğinden daha fazla istemiyordu ama Roman hepsinin -Paxton, Kylar, Eugene, Willow- yerine o kadar çok kez geçmişti ki neredeyse yara izi bırakacak derisi kalmamıştı.

Ama Roman bu konuda iyi şeyler hissediyordu. Selkie hakkında değil ama bu özel zamanda kaçmayı seçmesi hakkında. Geçen hafta sonu... zordu. Korkunçtu aslında. Ama ayrıntıları düşünmek istemiyordu. Zorlu bir hafta sonu yaşandığında, babası genellikle bir ya da iki hafta geçene kadar hiçbir şeyi tekrar denemezdi. Yine de hayatlarını cehenneme çevirmişti.

Yumruklar ve farklı fiziksel işkence yöntemleri içermeyen yollarla, ama... bu hafta sonu güvende olmalılar.

Yine de...

Arabayı sürerken Roman bunu düşündü. Shay Cousens'ın onu izlediğini hissedebiliyordu ama ona aldırmadı. Trafikte ilerlerken gözlerini yola dikti ve dilini ağzının çatısında boş boş gezdirdi.

En fazla beş gün. Ve babasının, ona çok iyi para kazandıracak bir iş için dışarıda olduğuna inanmasını sağlayacaktı.

O zamana kadar bir şey olursa Roman sorgusuz sualsiz Yveswich'e geri dönecekti. Bu sefer babası sonunda onu kırmış olsa bile.

YVESWICH ŞEHİR SINIRLARI

YVESWICH, KER EYALETİ

YVESWICH, yaşını avantaj olarak kullanan, on yıllar geçtikçe görsel olarak daha çekici hale gelen bir şehirdi. Eski evler, tapınaklar ve yılan gibi kıvrılan işyeri sıraları hiçbir zaman güncellenmemiş, kurtarılmaları için en ufak bir şans olsa bile asla yıkılmamıştı. Bunun yerine azami özen gösterilerek korunmuşlar, böylece Yveswich yüzyıllar boyunca çoğunlukla aynı kalmış, kaliteli bir şarap gibi yıllanmıştır.

Darien buraya her geldiğinde bir zaman tünelinden geçiyormuş gibi hissedirdi. Ve bugün, kamyon şehrin genişleyen labirentine doğru inmeye başladığında da farklı hissetmiyordu. Her birkaç yılda bir değişen tek şey trafik seviyesi ve şerit sayısıydı - her zaman daha fazla, asla daha az değil.

Yveswich'in üzerindeki güç alanı, Angelthene'in üzerindeki kıyasla şehrin dış mahallelerinin ötesine kadar uzanıyordu, bu yüzden Darien, onları eyaletin tarihi başkentine gururla karşılayan tabelaya ulaşmadan birkaç mil önce büyüünün kamyonun üzerinde dalgalandığını hissetti. Görüşünün üzerinden hafif bir asit yeşili dalgası geçti ve ilerledikçe daha da belirsizleşti.

"Önce nereye?" Tanner dizüstü bilgisayarına tıklayarak sordu.

"Şehir merkezine gideceğiz. Roman'ı oradan takip edeceğim." Şehir merkezi tarafsız bir bölgeydi ve yabancılar için daha güvenli ve daha az dikkat çekici bir tercihti. Ayrıca, gidecek hiçbir yerleri, kalacak hiçbir yerleri yoktu, bu yüzden Gri veya Kırmızı Bölge'de yolun kenarında durmak kötü bir fikirdi. Darien'in isteyeceği son şey, Roman ve Gölge Ustası'nın güvendiği birkaç kişi burada olduklarını öğrenmeden önce dikkatleri üzerlerine çekmekti.

Darien şehir merkezine giden çıkışa yaklaşırken, güneş yağmur vaat eden bir bulut tabakasının ardına gizlenmeye başladı. Angelthene'in kuru havasının aksine

Sıcak, uzun süreli güneş dönemlerinde bile burası her zaman rahatsız edici derecede bunaltıcıydı.

Eyaletler arası yolda beyaz bir spor araba şehir dışına doğru ilerliyordu. Motorun derin homurtusu orgazmikti.

Darien'in gözleri tam zamanında dikiz aynasına kaydı ve beyaz jantlarla şeker kaplı arabanın virajı döndüğünü gördü. "Kahretsin, ne güzel bir araba."

Tanner kıkırdadı. "Dikkat etmezlerse iki dakika içinde ceza yiyecekler," dedi hız tuzaklarını izlerken. Darien birkaç dakika önce kendisine ceza yazılmaması için zar zor yavaşlamıştı.

Bir kanalın üzerinde kemerli taş bir köprüden geçti. Buradaki kanalların sayısı şelalelerden bile fazlaydı ve her ikisi de şehrin sürekli ıslak hissine katkıda bulunuyordu.

Şehir merkezindeki sıkışık trafik onları programın yaklaşık bir saat gerisine itti. Darien kenara çekecek rahat bir mahalle bulduğunda ve Jack ile Ivy herkese öğle yemeği ısmarlamak için bir pizzacının kapısından içeri girdiğinde saat öğleyi geçmişti.

Darien kamyoneti kapattı ve açılıp kapanabilir bir Stygian tuzu torbası çıkardı. Birazını orta konsolun kapağına silkeledi ve boş bir sigara paketinin kenarıyla aynı hizaya getirdi. Tuzları sarılmış bir banknotun içinden burnuna çekti ve koltuğuna geri oturup etkisini göstermesini bekledi.

İlaç burnunu yaktı ve cildini arı sokmuş gibi karıncalandırdı. Gözlerini kapadı ve odaklandı, Darien kuzenini ararken Joyce ve Tanner sessiz kaldılar, Roman'ın yüzünün anısını hedef olarak kullandılar. Onu son gördüğünden bu yana birkaç yıl geçmişti ama bir fark yaratacak kadar uzun değildi.

Dakikalar geçti ve hiçbir şey bulamadı, ondan tek bir iz bile. Şaşırmamıştı, hatta hayal kırıklığına uğramıştı. Artık Roman'ı başka bir şekilde bulması gerekiyordu.

Darien gözlerindeki Görü'yü kırıştırarak çıkardı, ilaç birkaç kırıştırma boyunca siyahın gözlerini terk etmesini engelledi. "Hiçbir şey," diye açıkladı.

Tanner ekranına odaklanmıştı, bir elini çenesine bastırırken diğer eli navigasyon pedinde geziniyordu. "Bu beni şaşırtmadı," diye mırıldandı.

Joyce'un tarafındaki arka kapı açıldı. Jack ve Ivy ellerinde bir yığın pizza kutusu ve su şişeleriyle geri dönmüşlerdi.

"Şansın yaver gitti mi?" Ivy suları dağıtarak sordu.

Darien bir tane aldı ve kapağı çevirerek açtı. "O görünmez."

Jack kendine bir dilim sucuk aldı ve ısırarak yarısını tek seferde yedi. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu, ağzı domates sosuyla kaplıydı.

Darien bunu düşündü. "Onun yerine Pax'i takip ederiz." Çocuğun görünüşü muhtemelen Tanner'ın internette bir fotoğrafını bulmasını sağlayacak kadar değişmişti ama bugünlerde çocukların kullandığı sosyal ağ siteleri göz önüne alındığında bu yeterince kolay olmalıydı.

Joyce pizza kutularını karıştırdı, Ivy yığını dikkatle dengeledi ve farklı bir lezzet seçti. "Pax kim?" diye sordu.

Darien bir yudum su aldı. "Roman'ın üvey kardeşi." Pax, Roman ve Travis ile aynı babayı paylaşıyordu ama farklı bir annesi vardı.

Ivy saatini kontrol etti. "Bugün günlerden ne?"

"Çarşamba," dedi Tanner.

"Hâlâ okulda olacak."

Darien, "Bu da bize geri kalanınızın saklanabileceği bir yer bulmak için yeterli zamanı verir," dedi. "Pax'i bulmaya tek başıma gideceğim." Bu, Paxton'ın babasının okuldan sonra çocuğunu almak için herhangi bir planı olması ihtimaline karşı alınmış bir önlemdi. Darien bundan oldukça şüpheliydi ama yanlış kişiler tarafından görülme riskini göze alamazdı. Ve Donovan Slade yanlış kişiydi.

"Ne tür bir pizza aldın?" Darien kız kardeşine sordu.

"Pepperoni, jambonlu ve ananaslı ve üç etli."

Darien, Ivy'ye pizza kutularını uzatması için işaret etti. "Jack hepsini yemeden önce pepperoniyi bana ver."

Darien kuzeni Paxton Slade'i en son gördüğünden beri yıllar geçmişti. O zamanlar çocuk... Kahretsin, kaç yaşında olduğunu hatırlayamıyordu. *Gençti*. Darien, Pax'in onu şimdi tanıyacağından bile emin değildi.

Paxton'ın fotoğrafı hafızasında tazeyken, Darien onu şehrin okulundan uzak olmayan bir bölgesine kadar takip etti. Tarafsız bir bölgede yer alan bu bölge daha güvenli ve rahat bir havaya sahipti. Arabayı sürerken kaldırımlarda gözlemlediği insanlar sürekli omuzlarının üzerinden bakma ihtiyacı hissetmiyor ya da ellerini taşıdıkları silahlara -tabii ki gizlenmiş silahlara- uzatma gereği duymuyorlardı. Bir Kara Katil değilseniz, Angelthene'de olduğu gibi burada da açık silah taşıyamazdınız.

Darien, önünde kemancı çalan bir pastanenin önündeki dur işaretinde yavaşladı. Bu küçük işletme tüm sokağın mis gibi kokmasını sağlıyordu.

Görüş yeteneğini kullanarak, solundaki antikacı dükkânının nispeten zayıf büyülerini inceledi; dükkânın yanındaki ara sokakta beş çocuk duruyordu.

Paxton.

Darien keskin bir U dönüşü yaptı ve Oswald's Antiques'in girişinin birkaç durak aşağısına park etti.

Dışarı çıktı ve ara sokağa doğru ilerledi, ilerlerken kapüşonunu yukarı çekti. Gökyüzünden hafif bir yağmur yağıyordu ve havada her şeyin kışın ilk ısırtığı gibi kokmasına neden olan bir serinlik vardı - Darien'in en son snowboard yaptığı zamandan beri deneyimlemediği bir şey.

Ara sokağın ağzına yaklaştığında, Pax'i fırında pişerken kokusunu aldığı tarçınlı çöreklerden yemeye götürmeye karar verdi. O ara sokakta kuzeninin etrafında toplanan auralara bakılırsa, çocuk bunu hak ediyordu.

Antika dükkânının önünden geçti, açık kapılardan teneke gibi eski bir müzik sesi geliyordu. Plastik tenteden yağmur damlaları süzülüyor, Darien tentenin altından çıkıp köşeyi dönerek ara sokağa girdiğinde damlalar kaputuna vuruyordu.

Paxton Slade çok fazla olmasa da değişmişti. Çetrefilli küçük bir çocuk yerine şimdi çetrefilli bir ergenlik çağındaydı ve üç çocuktan biri tarafından tuğla duvara sıkıştırılmıştı. Dördüncü çocuk Pax'in sırt çantasını karıştırdı ve içinde bulduğu bozuk paraları cebe indirdi.

Kahretsin, çocuklar hâlâ birbirlerinin öğle yemeği parasını alıyor muydu gerçekten? O çocuklardan hiçbiri, Paxton bile onu henüz fark etmemişti. Darien'in dudaklarının arasından keskin bir ıslık çıktı.

Çocuklar döndü, hırsız olan çömeldiği yerden kalktı. Ancak Paxton'ı duvara yapıştıran kişi bırakmadı.

Darien çenesini eğerek kuzenini onayladı. "Hey, Pax." Erimiş öfke içinden geçerek vücut ısısını yükseltti. Bu çocukların sadece *çocuk* olması çok kötüydü.

Paxton ona hayalet görmüş gibi baktı. "Merhaba." Bir tutam siyah saç ve burnundaki çillerle yaşlandıkça Roman'a daha çok benziyordu.

"Bu çocuklar sana sorun mu çıkarıyor?"

Onu duvara yapıştıran lider, "Bu onunla bizim aramızda, sen kendi işine bak," dedi.

"Üç şey," diye tersledi Darien. Ses tonu çocuğu soldurdu. "Bir- diline dikkat et, evlat. İki- o benim kuzenim, yani beni ilgilendirir. Üç.

-Bu artık seninle benim aramda. İki seçeneğin var: ya onu bırakacaksın... ya da bırakmazsan ne olacağını göreceksin."

Üç saniye sürdü. Sadece üç, ve sonra lider Paxton'ı kafasını duvara çarpacak şekilde iterek bıraktı.

Darien'in öfkesi alevlendi, ancak aceleyle sırt çantalarını alıp sokaktan çıkarken onu dizginledi.

Darien hırsız geçerken durdurdu. Sırt çantasını çekerek onu bu tarafa doğru sürükledi. "Ceplerini boşalt."

Çabucak onları ters çevirdi. Bozuk paralar kaldırım taşlarına çarpıp yuvarlandı.

Darien çocuğun gözlerinin içine baktı. "Başka bir şey aldı mı?" Sorusu Paxton içindi.

Paxton cevap verdiğinde sesi titriyordu. "Hiç sanmıyorum."

Darien çocuğu sokağın ağzına doğru itti. "Kaybol." O da kaçtı.

Darien hâlâ duvarın dibinde duran kuzeniyle yüzleşti, kazınmış elleri garip bir şekilde iki yanında sallanıyordu. "Beni hatırladın mı?" Darien söyledi.

Çocuk gülümsedi, kabadayılar anında unutuldu. "Şaka mı yapıyorsun? Büyüdüğümde hâlâ senin gibi olmak istiyorum!"

"Eşyalarını topla, gitmeliyiz."

Sırt çantasını aldı ve içindekileri -kitaplar, elma, kalemler- geri içine attı. "Nereye gidiyoruz?"

"Özel olarak konuşacağız."

Sırada bozuk paralar vardı.

"Bırak," dedi Darien. "Sana daha fazlasını getireceğim."

"Beş altından fazla olsa iyi olur mynet." Kollarını sırt çantasının askılarından geçirdi ve aceleyle Darien'in yanına gitti. "Yarın okulda pizza günü."

"Bir yüzlük ve bir tarçınlı çöreğe ne dersin?" Çenesini sallayarak caddenin karşısındaki fırını işaret etti.

"Satıldı!"

Caddeyi geçip fırının içine daldıklarında yağmur iyice bastırmıştı. Kahretsin, bu koku orgazmikti. Darien'in ağzı sulanıyordu.

"Ee, burada ne yapıyorsun?" Paxton, Darien'i tezgâha kadar takip ederken neşeyle sordu, sırt çantası boş sandalyelere çarpıyordu. Mekan sıcak ve sessizdi, sadece bar taburelerinde atıştıran bir avuç insan ve

tezgahın yanındaki masaya oturdu. Darien dövmesini kimsenin görmesini engellemek için kapüşonunu yukarıda tutuyordu, ancak hareketlerini izleyen birkaç çift göz olduğunu hissedebiliyordu.

Darien, "Şu tarçınlı çöreklerden biri için geldim," diye cevap verdi. Pax gözlerini devirdi. "Hayır, gerçekten."

"Yalan söylemiyorum. Kokusunu ta Angelthene'den alabiliyordum." Bir kahkaha attı. "Tam bir ahmaksın."

Tezgâhta durdular ve kasanın üzerindeki menü panosunu incelediler. Tarçınlı çörekler ve burgular, çifte çikolatalı tartlar ve kekler, çikolatalı kruvasanlar, çikolatalı çörekler. Çikolata, çikolata, çikolata. Cennet gibiydi. Ama Darien'in adını çağıran tarçınlı çöreklerdi.

Genç bir kadın siparişlerini almak için geldi. Darien kendi siparişini verdikten sonra ağzı açık bir şekilde tahtaya bakan kuzenine baktı.

"Ağzının suyu akıyor," dedi

Darien. Pax ağzını kapattı.

"Ne istiyorsun?"

"Aynen senin gibi, ama ekstra krema ile."

Darien siparişi verdi ve her ikisine de ekstra krema istedi.

Beş dakika sonra kapının yanındaki masaya oturmuş, hamur işlerini mideye indiriyorlardı. Darien acele etmiyor, tarçınlı şekerin dilinde erimesine izin veriyor, karşısındaki çocuk da aynı şeyi yapıyordu.

İşlerini bitirdiklerinde Darien kâğıt tabakları ve plastik çatalları masanın kenarına dizdi.

"Ee, ne haber dostum?" Paxton gamzeli bir sırıtişla, fasulyeden kollarını sarı plastik masa örtüsünün üzerinde kavuşturdu. "Neyin var? Nesin sen, otuz yaşında falan mı?"

Darien kıkırdadı. "Siktir git. Kaç yaşındasın sen, beş falan mı?" "Aslında on iki."

"Beş yaşında görünüyorsun."

"Otuz gösteriyorsun."

"Sen bir aptalsın ve yüzün buz tutmuş." Paxton buruşuk bir peçete kaptı ve temizledi.

Darien, "Roman'ı görmem gerek," dedi.

Dudaklarındaki kırıntıları yaladı. "Şansın yeni tükendi. Bütün gün onunla konuşmadım ve Roman böyle ortadan kaybolduğunda günlerce ortalıkta görünmeyebilir."

Hay sikeyim. Görünüşe göre bunu kendi başına yapmak zorunda kalacaktı.

"Travis nasıl?" Paxton mırıldanarak sordu, masa örtüsündeki bir yırtığı karıştırırken gözleri kısılmıştı. "O iyi mi?"

"O iyi. Rushin' Racers'da hâlâ berbat."

Paxton sırttı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Gülümsemesi kayboldu ve tekrar masa örtüsünü karıştırmaya başladı.

Darien, "O da küçük kardeşini özlüyor," dedi.

Paxton iç çekti. "Ben de onu özlüyorum. Ama gittiğine memnunum." Sonunda masa örtüsüyle oynamayı bıraktı ve kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. "Ona kızgın olmadığımı söyleyecek misin? Anladığımı?"

"O biliyor," dedi Darien. "Ama yine de ona söyleyeceğim." Paxton başını salladı. "Güzel."

Darien elini cebine attı ve bir yirmilik çıkardı. "İşte-" Paxton elinden kaptı. "Bir yüzlük demiştin, ama alacağım!"

Sahte olup olmadığını kontrol ediyormuşçasına çıtlattı ve ışığa tuttu.

"Bu sana göre değil. Git ve on iki paket sipariş et."

Paxton masadan kalktı ve ayağa kalktı. "Ekstra krema mı?"

"Yanında," diye seslendi Darien. Ivy çok tatlı şeyleri sevmezdi.

Paxton sıçrayarak tezgâha gitti ve siparişi verdi.

Darien beklerken pencereden dışarı, taş döşeli yoldan aşağı süzülen yağmura baktı. Caddenin karşısında bir çiçekçi, onun yanında özel bir çay dükkânı ve çiçekçinin iki kapı aşağısında tamamen doğal cilt bakım ürünleriyle övünen bir spa vardı. *Yüz jöleleri*. Darien bu anıyı hatırlayınca gülümsemekten kendini alamadı. Yüzden fazla çeşidi olan bir dondurmacı ve altın tozuyla parıldayan içeceklerden konuşan ya da hareket eden süslemeli keklere kadar her şeyi sunan bir cadı tarafından işletilen bir kahve dükkanı bile vardı.

Bu blok tıpkı Kızıl Yıldız Bulvarı gibiydi. Loren burayı çok sevecekti; uyanıp buraya gelebilecek kadar iyi hissettiği anda ona burayı gösterecekti.

Paxton geri döndü ve boş bir sandalyeye çarparak sandalyenin inlemesine neden oldu; bu ses Darien'i hayalinden kopardı.

Paxton, "Benim de bir popom var," dedi. "Umarım sakıncası yoktur." Bir kutu üzümlü gazozu höpürdeterek içti, üst dudağı çoktan mora boyanmıştı.

"Bu kadar şekerle bu gece hiç uyuyamayacaksın." Tekrar pencereden dışarı baktı. "Bu sokağın adı ne?"

Bir yudum daha aldı. "Azalan Ay Caddesi." "Ciddi misin?"

"Mm-hmm."

Darien'e Kızıl Yıldız Bulvarı'nı bu kadar çok hatırlatmasına şaşmamalı; neredeyse bir kopyasıydı, ancak bu cadde onun en çok dikkatini çeken iki farklılığa sahipti: Azalan Ay Bulvarı'nda motorlu araçların sürülmesine izin veriliyordu ve Terran panteonunun kronik yalancısı ve berbat dışlanmış Tempus'a adanmış mermer bir güneş saati yoktu.

Ve Angelthene'in hâlâ ayakta olmasının nedenlerinden biri. Darien diğer parçayı, yani şehri aurasıyla koruyan kızı düşündüğünde, ciğerlerindeki o cam hissinin geri geldiğini hissetti.

"İyi misin?" Paxton ona bakıyordu, elinde donmuş bir soda kutusu vardı. "Evet," diye yalan söyledi.

"Bir an için başka bir yere gitmiş gibi göründün."

"Artık döndüm." Gözlerini kırıştırdı. "İşte, onları ben alırım." Pax'in yapış yapış ellerinden hamur işi kutusunu kaptı ve ayağa kalktı. "Eşyalarını topla, gidiyoruz."

Nemli öğleden sonraya doğru yola çıktılar. Darien kapüşonunu yukarı çekti ve boştaki elini cebine soktu, havadaki soğuk parmak eklemlerini ısıırıyordu.

"Baban nasıl?" Darien söyledi.

"Tyrannosaurus rex'i mi kastediyorsun?" Paxton kapüşonunu silkti. "Hâlâ etrafta tepiniyor, herkesin kafasını koparıyor."

"Hâlâ dinozorlara takıntılı olduğunu duyduğuma sevindim."

"Yok artık, ahbab!" Darien'e dehşet içinde baktı, yağmur solgun yüzüne yağıyordu. "Dinozorlar inekler içindir."

Darien kaşlarını kaldırdı.

Paxton'ın incelemeye boyun eğmesi tam üç saniye sürdü, bulaşıcı bir sırıtış yüzünü aydınlattı. "Eski fosil ve heykelciklerden oluşan devasa bir koleksiyonum var!" diye haykırdı. "Bütün arkadaşlarım beni deli gibi kışkandırıyor. Görmek ister misin?"

"Sonra görüşürüz. Telefonun var mı?"

"Telefonum var mı!'" Paxton alay etti. Hemen sırt çantasının yan cebinden bir tane çıkardı. "Tah-dah!"

Darien bir el salladı. "Buraya ver."

Sıkıca tuttu. "Roman'ı mı arıyorsun?"

Darien cihazı onun elinden aldı. "Evet."

"Neden sadece telefonunu kullanmıyorsun? Kırdın mı?"

"Çünkü burada olduğumu kimse bilmemeli. Şifren ne?" "Eğer söylersem, değiştirmek zorunda kalırım."

"Pax," diye uyardı Darien.

"Peki," diye iç geçirdi gözlerini devirerek. Bir çamur birikintisinde tepindi ve her ikisinin de pantolonuna sıçradı. "1 2 3 4."

Darien ters ters baktı. "Vay canına. Hiç tahmin etmezdim." Paxton onu kolundan itti. "Kapa çeneni."

"Roman'la böyle mi konuşuyorsun?" Şifreyi tuşladı ve Paxton'ın rehberinde gezindi.

"Her zaman... Bana nasıl küçük bir pislik olacağımı öğreten oydu." Kaşlarını salladı.

Darien sırtıttı. "'Lippy küçük bok'. Sana böyle diyor, değil mi?" "Evet."

Darien Roman'ı buldu ve aramaya başladı.

Çalmadı bile. Direkt sesli mesaja düştü.

Telefonu kapattı ve Pax'a geri verdi. "Sesli mesaj," diye açıkladı. "Sana söylemiştim."

Darien tekrar yürümeye başladı ve Paxton da onu takip etti. Oswald's Antiques'in önünden geçtiler, eski mobilya ve ahşap cilası kokusu kapılardan süzülüyordu.

"Sokakta gördüğüm o saçmalık hakkında konuşmak ister misin?" "Hayır."

Darien başını salladı. "Donovan Slade'in çocuğuna zorbalık yaparak ne kazanacaklarını düşünüyorlar bilmiyorum."

"Babamın umurunda değil. Kendimi savunmam gerektiğini düşünüyor." "Baban bunu biliyor ve Roman bilmiyor mu?"

Paxton omuz silkti. "Roman'a söyleyemem yoksa onları öldürür ve reşit olmayan çocukları öldüremezsın."

"Aslında kimseyi öldüremezsiniz ama konumuz bu değil."

"İnsanları öldürüyorsunuz," diye meydan okudu Pax.

Darien gülümsedi ve Paxton'ın yüzü bir ton daha soldu.

Darien'in kaşları havaya kalktı. "Baban Donovan Slade ve benim insanları öldürmem altına sıçmana mı neden oluyor?"

"Altıma sıçmıyorum." "O zaman yüzün neden bembeyaz?"

Kaşlarını çattı. "Üşüyorum, *tamam mı?*" "Dik dur, kambur durma."

"Üşümüyorum."

"Sensin. Boyuna sahip çık. Uzunsun ve daha da uzayacaksın. Boyunuzu gururla taşıyın."

Paxton düzleştirildi ve itme onun Omuzlar Geri, Her hareketi komik bir şekilde abartarak.

Darien güldü ve başını salladı. "Nerede yaşıyorsun?" diye sordu.

"Babamla, sence nerede?"

"Pekala, bir gün için bu kadar tavır yeter."

"Üzgünüm ama *cidden mi?* Babam başka bir yere gitmeme *asla* izin vermez! On sekiz yaşına girer girmez taşınıyorum ve soyadımı 'Devlin' olarak değiştiriyorum." Devlin, Roman'ın annesinin soyadıydı. Paxton'ın

onunla hiçbir bağlantısı yoktu,

Ama Darien, Pax'in Roman'la olan bağlantısının soyadını kendi soyadı olarak alması için yeterli bir teşvik olduğunu anlamıştı. Zalim babasından ve 'Slade' isminden uzaklaşmak için her şeyi yapardı.

Randal ve Don hayatta bir şeyi başarmışlarsa, o da çocuklarının onlardan uzaklaşmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını ve bu süreçte tüm bağlarını koparacaklarını garanti etmekte.

Darien, "Peki ya Roman? O da mı Kara Ev'de yaşıyor?" "Teknik olarak evet."

"Ne demek 'teknik olarak'?"

"Yani teknik olarak Siyah Ev'de yaşıyor ama kendi evi de var. Yine de babamın bunu bilmesine izin yok."

"Orasının anahtarı sizde yoktur, değil mi?" "Elbette, ama evde. Kimseye görünmeden içeri girmemizin imkanı yok.

görüldü. " Dudağındaki yarığı karıştırdı; o zorbalar ona gerçekten çok zarar vermişti. Gözünün yanında da mor ve sarı bir leke açmıştı ve boğazının etrafında parmak izi gibi görünen bir çürük halkası vardı.

Onları öldürmeliydim, Haydut tısladı.

Reşit olmayan çocukları öldüremezsin, diye cevap verdi Darien.

Dinlemiyor muydun?

Bandit homurdandı. *İyi çiğneme oyuncağı olurlardı.*

"Bekle," dedi Paxton parmaklarını şıklatarak, "Bir fikrim var."

Telefonunu tekrar çıkardı, rehberde bir isim buldu ve ara tuşuna bastı.

"Bekle, bekle, bekle." Darien kısa bir süre durdu ve kaldırımdaki diğer insanları etraflarında manevra yapmaya zorladı. "Kimi arıyorsun?"

"Sakin ol. Adı Eugene - Kylar'ın küçük kardeşi." Kylar 'Ky' Lavin, Roman'ın yardımcısı ve hacker'ıydı. Darien onunla birkaç kez karşılaşmıştı ama onu yıllardır görmemişti.

Hafif genizden gelen genç bir erkek sesi telefonu açmadan önce hat üç kez çaldı. "Alo?"

"Eugene," diye başladı Paxton, "yarım saat sonra benimle kulüp binasında buluş.

Kylar'ı da getir, tamam mı?"

"Neler oluyor?" Çocuğun kalın bir peltekliği vardı, bu da özellikle bu ses seviyesinde onu anlamayı biraz daha zorlaştırıyordu.

"Oraya vardığında sana söylerim. Anahtarlarınızı getirdiğinizden emin olun, benimkileri unuttum."

"Pax, ne-"

"Soru yok!" Telefonu kapattı.

"Aferin," dedi Darien.

Paxton gururla ona baktı. "Nerede bu kulüp binası?" Darien sordu.

Paxton telefonunu karıştırdı. "Teknik olarak Roman'ın mülkünde ama onun bundan haberi yok." Bu oldukça şüpheliydi.

Darien kaldırımdan indi ve siyah boyası yağmurda parlayan arabasının etrafında döndü.

Paxton kaldırımda tökezleyerek yürüyor, sırt çantasının cebinin fermuarını kapatmaya çalışıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Darien sordu.

"Fermuar sıkışmış." Çekerek kapattı. "Tamir ettim."

"Daha çok kırdım."

Paxton patinaj yaparak durdu ve arabaya bakakaldı, yüzündeki şaşkın ifade çok komikti. "Whoaaa, hasta kırbaç! Bu şey senin mi?"

Darien sadece kapıların kilidini açtı.

Paxton sırttı. "Ben sürebilir miyim?" "Ehliyetini aldığında."

"Aman Tanrım!" Arabaya hayranlıkla bakmak için geri çekildi ve en iyi ıslık denemesini yaptı. "Vay be, neredeyse Roman'ınki kadar güzel!"

Haydut hırladı. *Bunu gerçekten söyledi mi?*

Kibar ol, diye yanıtladı Darien. Pax'e kaşlarını kaldırdı.

"Neredeyse mi?" Paxton gülümsedi ve omuz silkti.

"Duygularını incittiğim için üzgünüm."

Darien sürücü kapısını açtı. "Atla . Sana bu şeyin ne kadar hızlı gidebileceğini göstereceğim."

ELSEWHERE

Evrenin kalbinde, iki bin yıldan daha uzun bir süre önce, kız ve köpeği üç tuhaf öğrenciyi akademideki derslerine gidip gelirken gözlemlemeye devam etti.

Erasmus önüne çıkan her görevde başarılı olan bir dahiydi, bu yüzden beklenmedik arkadaşı Helia için yeni bir kimlik yaratması kolay oldu.

Elbette yeni bir kimlik yaratmak için Helia'nın adını değiştirmesi gerekecekti. Ama ismini seviyordu, bu yüzden Helia ile aynı anlamı paylaşan bir isim seçmeye karar verdi-güneş ışığı-ama asla şüphe uyandırmayacak kadar farklıydı.

Kendisine 'Cyra' derdi.

Helia yeni adıyla Cyra, Angelthene Akademisi'nde ders almaya başladı ve burada iki arkadaşıyla aynı eve, Tuz Evi'ne yerleştirildi. Helia ve Erasmus hızla yakınlaştılar ve çok geçmeden uyanık oldukları her anı birbirlerinin yanında geçirmeye başladılar. Elix de sık sık onlarla birlikteydi; Helia Elix'i de seviyordu ama Erasmus'u sevdiğinden farklı bir şekilde. Elix'e karşı hissettiği sevgi dostlukken, Erasmus'a karşı hissettikleri çok daha güçlüydü.

Bir gün Erasmus ve Elix, Helia ile birlikte okuldan ayrıldılar. Üç gün boyunca, tıpkı Angelthene gibi su kenarında kurulmuş hareketli bir şehir olan hedeflerine doğru yolculuk ettiler.

Ancak bu şehir daha eski ve soğuktu ve geçmişi Angelthene'inkinden çok daha derinlere uzanıyordu.

Helia iki arkadaşını İsimsiz bir varlığı görmeye götürdü ve orada Helia'nın sadece tanrıçanın adını taşımadığını, tanrıça *olduğunu* keşfettiler.

Bir gece önce Erasmus bundan gizlice haberdar olmuştu; Helia ona Eski Salon'da mum ışığında itiraf etmişti ve Erasmus onu sevdiği ve güvendiği için, kulağa ne kadar olasılık dışı, masal kitaplarından fırlamış gibi gelse de ona inanmıştı. Şimdi bile, yeni arkadaşının kadim bir şehrin derinliklerindeki bir mağarada İsimsiz Varlık'la sohbet edişini izlerken kendini huşu içinde buluyordu - yüzünü asla göstermeyen eski bir yılan kral. Erasmus Elix'e Helia'nın gerçek kimliğinden bahsetmemişti; Helia Erasmus'tan bunu yapmamasını istemişti - Elix'e kendisi söylemek istiyordu.

Şimdi Elix, yeryüzünün derinliklerindeki o mağarada durduklarını huşu ve korku karışımı bir duyguyla izliyordu. İsimsiz yılan, daha bir dakika önce yaratığa bir takas teklif eden Helia ile konuşurken gölgelerin içinde sürünüyordu. Devasa yilandan, biyolüminesan böceklerin mavimsi ışıltısı altında sürekli yer değiştiren uzun, uzuvsız vücudunun, dalgalanan pullarının parıldayan bakışları dışında hiçbir şey görülemiyordu. Mağara insan, vampir, kurtadam ve venefika heykelleriyle doluydu - canavar yılanın pazarlığa değmez bulup taşla çevirdiği geçmiş ziyaretçiler.

"Eğer sana prima materia'ya erişim izni verirsem," dedi yılan, sesi kadim ve kısıktı, "onu sadece tek bir şey yaratmak için kullanabilirsin. Anladın mı?"

"Anlıyorum." Helia'nın sözleri kararlı ve korkusuzdu.

Yılan tekrar konuştuğunda, sesi arkalarında bir yerden geliyordu, kelimeler duvarlarda seken taşlar gibi sıcıyordu. "Yaratmak istediğin şey nedir?"

Erasmus, gözlük camları biyolüminesansın mavimsi tonunu yansıtırken şöyle dedi: "Anka kuşu öldüğünde yeniden doğar. Sonsuza kadar yaşar. Biz de insanlar için aynı şeyi yapabilecek bir şey yaratmak istiyoruz; onları yeniden yaratabilecek bir şey. Onları daha güçlü bir şeye dönüştürecek bir şey."

"Sadece bir ölümlü böyle bir şeyi isteyebilir," diye tısladı yılan, o korkunç ses şimdi başka bir yerden geliyordu. "Bir tanrıça neden güçlerini bir ölümlüyle takas etmek istesin ki?" Bu soru Helia içindi.

"Güçlerimi aşkla takas etmeye hazırım," diye cevap verdi Helia, güçlü sesi yankılanarak. "Erasmus ve Elix benim dostlarım, onlara sonsuz yaşam armağan etmek istiyorum, böylece sonsuza dek yanımda yaşayacaklar."

"Pekâlâ," diye fısıldadı yılan. "Yaşam veren bir makine yaratabilirsin ve karşılığında bana sihrini vereceksin, Tanrıça

Kapılar ve Geçitler. Tüm gücünü bana vereceksin, ama bir damlasını kendine saklayabilirsin."

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme." Yılanın sesi Erasmus'un omurgasını tırmalayan boğuk bir fısıltıydı. "Tüm sihirlerin bir bedeli vardır, bir fedakârlık. Yarattığın şeyi her kullandığında, bir değiş tokuş yapman gerekir. Yaşam ve ölüm şeylerin doğal düzenidir; biri olmadan diğeri var olamaz. Anlıyor musun?"

"Evet." Cevabında hiçbir belirsizlik yoktu ama Erasmus ve Elix bakiştılar, ikisi de yeni arkadaşlarının bir adım gerisindeydi.

"Emrini yerine getirirken akıllıca seçim yapmalısın," dedi yılan. "Verilen her hayat farklı sonuçlar doğuracaktır. Devam etmek istiyor musun?"

"Evet."

"Erasmus-" Elix denedi.

"Sorun yok," diye fısıldadı.

Yılan dedi ki, "Söyle o zaman. Söyle, Kapıların ve Geçitlerin Tanrıçası, ve olacak."

MAĞARA bir duman bulutu içinde kayboldu ve kızla köpeği kendilerini yepyeni bir günde Angelthene Akademisi'nde buldular.

Ve izlemeye devam ettiler.

Erasmus ve Helia, zamanının çoğunu kütüphanede tek başına geçiren bir öğrenciyle arkadaş oldular. Bu öğrenci de Erasmus gibi neredeyse tüm hayatı boyunca zorbalığa maruz kalmıştı. Diğer öğrenciler koridorlarda ona çelme takıyor ve isimler takıyorlardı. Kendisine zorbalık edenlerle göz teması kurarsa, onu dik dik bakmakla suçluyor ve ona ucube diyorlardı. Ona garip diyorlardı. Ona aptal diyorlardı. Zorbalık sonunda o kadar kötü bir hal aldı ki artık kimseye bakmak istemiyordu. Sadece kitaplarına baktı - tek arkadaşlarına.

Ta ki bir gün Erasmus ve Helia, kütüphanede tek başına oturduğu ve tek dostu olan kitapların önüne serildiği masasına yaklaşıp kadar.

Adı William'dı ve o da Erasmus gibi parlak bir zekâyâ sahipti. Yarı büyücü, yarı insandı.

İlk başta, kız ve köpeği Erasmus ve Helia'nın, ölümsüzleri kayıran bir dünyada kendi ayakları üzerinde durmaya çalışan, dışlanmış birine el uzattıkları için nazik olduklarını düşündüler.

Ancak bu jestin samimiyetsiz olduğunu anlaması uzun sürmedi. Ve yüzeyde masum bir dostluk girişimi gibi görünen bir şeyin kötücül bir şeye dönüşmesini dehşet içinde izledi.

ARDESIA

YVESWICH, KEREYALETİ

"YOL KELİMESİ NEDİR?" Roman'ın mülküne açılan kapıların önündeki dahili telefondan genç, genizden gelen bir ses yükseldi.

Darien arabada oturmuş, bir kolunu açık pencereden sarkıtmış, parmaklarıyla yağmurdan kayganlaşmış kapıyı tıklatıyordu. Kylar'ın küçük kardeşiyle konuşacak kişinin kendisi olması konusunda ısrar eden Pax, ceketi ve saçları sıırıslıklam bir halde dahili telefonun önünde duruyordu.

Paxton parmağını pedin üzerindeki bir düğmeye sıkıştırdı. "Kara Ejderha." "Yanlış!" Eugene'in bağıırışı hoparlörden çatırdadı.

Paxton kolunu iki yana açtı. "Ne demek 'yanlış'?" "Şifre değışti."

Paxton uzun, çakıllı bir araba yolunun sonunda duran malikânenin - Cehennem Kapısı'ndan bile büyüktü, bu da bir şey ifade ediyordu- pencerelerine bir bakış fırlattı. Ev beyazdı, çatısı, panjurları ve kapıları koyu maviydi. Önünde ağaçlarla çevrili büyük bir avlu, ortasında da bir çeşme vardı.

"Şifreyi değıştiremezsin, salak!" Pax haykırdı. "Burası benim kulüp evim!"

Darien, "Ağzını topla," diye azarladı.

Ağır bir duraklama. "Bir dakika bekle!" Eugene ciyak ciyak bağırdı. "Dışarıda seninle birlikte kim var? Roman evde yokken buraya yeni insanlar getirmemen gerekiyor, Pax!"

"Eugene," dedi farklı bir ses. Bu ses bas ve boğuktu ve sanki küçük kardeşini evlatlıktan reddetmeye çok yakınmış gibi geliyordu. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey."

Darien motorunu devirdi. "Kylar, kapıyı aç!" diye seslendi.

Yüklü bir duraklama oldu. Sonra Kylar dedi ki, "Düşündüğüm kişi olmasına imkân yok. Gene, git kapıyı aç."

"Ama-"

"*Git*, seni termit!"

Ağır bir iç çekiş. "Peki." Dahili telefon sessizliğe gömülmeden önce bir kez çatırdadı. Darien burnundan yağmur damlayan ve hâlâ ters ters bakan Pax'i inceledi.

"Roman, o yokken araziye girmelerine izin mi veriyor?"

"*Kylar*'ın araziye girmesine izin veriyor. Eugene sadece arkadaşım olacak kadar havalı olduğu için burada." Kaşlarını çattı ve gözleri ayakkabısında, çakıllara bastı. "Ve sanırım Kylar'ın kardeşi," diye itiraf etti.

"Arkadaşın olmak için yeterince havalı mıyım?" Darien şaka yaparak çocuğun moralini yükseltmeye çalıştı.

İşe yaradı; yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. Güzel; Darien'in o sokakta gördüğü saçmalıklardan sonra kendini daha fazla değersiz hissetmesine gerek yoktu.

"Pfft, şu haline bak!" Paxton sarkık ceketinin kolunda boğulan elini salladı. "Herkesin arkadaşı olacak kadar havalısın."

Kapı açıldı ve araziyi koruyan kalın büyü katmanları yumuşadı.

Darien Pax'e işaret etti. "Arabaya bin."

"Ben yürüyeceğim. Ev *hemen* şurada."

"Arabaya binip bana etrafı gezdireceksin. Senin yavaş kışının garaj yoluna çıkmasını beklemek istemiyorum. Ayrıca, dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor ve sen de kanalizasyondan yeni çıkmış bir sıçana benziyorsun."

Pax dramatik bir şekilde içini çekti ama arabanın önünden geçip kapısını açtı. "*Tıpkı* Roman gibisin." Çamurlu ayakkabıları gıcırdayarak arabaya bindi.

Darien fiskiyeinin etrafında dönüp eve doğru ilerlerken araba homurdandı. Ön kapıya olabildiğince yakın bir yere park etti, motoru durdurdu ve Azalan Ay Caddesi'nde yürüdükleri zamandan kalma nemli kapüşonunu taktı.

Dışarı çıktı ve Paxton da onu takip ederek sırt çantasını garaj yolunda sürükledi.

Kylar Lavin ön basamaklarda durmuş sırtıyordu. Gölge Ustası zayıf ve uzun boyluydu, teni kahverenginin zengin bir tonundaydı, siyah saçları kısa kesilmişti. Elmacık kemiğinde ölüm ve ölmek tanrısı Obitus'un siyah kafatasının küçük bir dövmesi vardı.

Kylar'ın yanında onun küçük bir versiyonu duruyordu; daha toplu, siyah saçları dağınık, ağzı diş telleriyle doluydu ve çerçeveleri yüzüne büyük gelen kalın camlı gözlükleri vardı. Darien çocuğun sadece yarı cehennemlik olduğunu düşündü; hiçbir safkanın reçetesi bu kadar kötü olamazdı.

Üvey kardeş o zaman. Darien'in hakkında bir şeyler duyduğu ama hiç tanışmadığı.

Kylar bir adım öne çıktı. "Lanet olası Darien Cassel," dedi elini sıkarak. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Darien selamlamak için çenesini eğdi.

"Kylar." "Nasılsın?"

"Hayatta kalmak."

"Benim gibi konuşuyorsun." Gözündeki küçük elması gösteren bir sırıtış attı. Gri gözleri avluyu taradı. "Vay be, burası hâlâ işiyor." Titredi. "Kıştan nefret ediyorum. İçeri gel, sana etrafı gezdireyim."

"Bekle!" Paxton bağırarak Darien ve Kylar'ın arasına girmek için aceleyle ilerledi. "Ona kulüp binasını göstermek istiyorum."

Eugene tısladı, "*Gizli* kulüp binası mı, Pax?"

"Bu Eugene," diye iç geçirdi Kylar. "Benim paranoyak, inek kardeşim." Eugene kaşlarını çatı.

"Bu ev senin mi yoksa Roman'ın mı?" Darien sordu. Çocuk şakayı anlamadı.

"Keşke onun olsaydı," dedi Kylar. "İçeri gel, burası çok soğuk."

Kylar eve doğru ilerledi - gerçekten etkileyici bir evdi.

-Ve ona hızlı ama kapsamlı bir tur verdi. Roman'da spor salonundan büyüye dayanıklı eğitim odalarına, tiyatrodan birden fazla panik odasına, kapalı yüzme havuzundan atış poligonuna, şarap mahzeninden raflarında iki ömre yetecek kadar içki bulunan barı olan bir dinlenme odasına kadar her şey vardı.

Burası kolayca ev gibi hissedilebilirdi. Darien'e Cehennem Kapısı'nı hatırlatıyordu, ancak Darien'in yenileme isteği uyandıran ekstra zil ve ısıklarla. Roman'ın neden burayı kendine saklamaya karar verdiğini çok iyi biliyordu - babasının açgözlü elleri tarafından kirletilmemiş, kendine ait bir yer.

"Yatak odalarının hepsi ikinci ve üçüncü katlarda," dedi Kylar, nemli havuz odasında gezinirlerken sesi yankılanarak. "Bu bir sauna." Ahşap bir kapıyı işaret etti. "Ve bu da buhar odası." Tekrar işaret etti.

Darien homurdandı. "Sauna ve buhar odası mı? Hiç gerçekçi değil." "Roman gösteriştten başka bir şey yapmaz."

Yüzme havuzunun etrafından dolanarak fokurdayan bir jakuziyi, havuzdaki suyu hareket ettiren bir şelaleyi ve bir dizi taş yağmur duşunu geçtiler.

Darien ılık ıladı. "Etkileyici."

"Şimdi size kulüp binasını gösterebilir miyim?" Evin içine açılan buzlu cam kapılara yaklaştıklarında Pax, "Şimdi size kulüp evini gösterebilir miyim?" dedi.

"Artık bana kulüp binasını gösterebilirsin," dedi Darien. "Hadi git."

Paxton adımlarını hızlandırarak ilerledi. Bilardo salonunun kapısından çıktı,

Merdivenlerden yukarı çıktılar, geniş oturma odasını ve mutfığı geçtiler, ön kapıların yanındaki bölünmüş merdivene kadar - Darien'e evini hatırlatan bir başka özellik. Üçüncü kata çıktılar ve Paxton'ın tavandaki bir mandalın altında durduğu koridordan aşağı indiler.

"Boyum çok kısa," dedi Paxton, gözlerini mandaldan ayırmadan. "Genelde sandalye kullanırım." Darien'e baktı. "Ama sen iş görürsün."

Darien uzanıp mandalı açtı; boyuna rağmen mandala zar zor ulaşabiliyordu. "Bir ya da üç sandalye kullandığınızı söylemişsiniz?"

Paxton güldü.

Katlanır bir merdiven aşağı sallandı ve Paxton ıslak çoraplarıyla merdivenden tavan arasına tırmandı. Eugene de onu takip etti ve Paxton'a kulüp binasının çok gizli olması gerektiği hakkında bir şeyler mırıldandı.

Darien Kylar'a eğlenen bir bakış attı. "Bu çok komik."

Kylar sırtıttı. "Bana mı söylüyorsun. Keşke benim çocukluğum da bunun yarısı kadar havalı olsaydı." İkisi de Paxton ve Eugene'in çocukluklarının, onları pislik babalarından koruyan büyük kardeşleri olduğu için bu kadar havalı geçebildiğinden bahsetmedi.

Çocukları çatı katına, yani kulüp binasına kadar takip ettiler. Sıra sıra dizilmiş kemerli pencereler buranın karanlık ve klostrofobik bir yer olmasını engelliyordu ve tavandaki bir tepenin altına monte edilmiş bir televizyon ve etrafına yayılmış yıpranmış mobilya koleksiyonu vardı. Film ve masa oyunları dolu raflar ve bir köşeye itilmiş satranç takımıyla büyük yuvarlak bir masa vardı. *Cryptic Crypts* oyunun ortasına kurulmuş, küçük figürler ve kartlar tahtaya yayılmıştı. Bugünlerde bütün çocuklar bu oyunu oynuyordu.

"Eee?" Paxton sırtıttı. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım buraya taşınmam gerekecek," dedi Darien.

Paxton büyük kanepeyi işaret etti. "Bu çekyat."

"Ben çekilmem."

Kylar bir kahkaha attı.

Paxton ve Eugene şaşkın bir ifadeyi paylaştılar. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu ilki.

"Yatakları tercih ettiğim anlamına geliyor," diye yalan söyledi Darien. "Ama yine de teşekkürler." Paxton omuz silkti. "Sen bilirsin."

Darien video oyunlarının bulunduğu raflara doğru ilerledi. Sayısız oyunu taradı, bazıları o kadar eskiydi ki toplamak için muhtemelen küçük bir servete mal olmuşlardı.

Bakışları duvardaki bir film afişine takıldı. Genç bir aktris - on sekiz, belki on dokuz yaşında - afişin büyük bir kısmını kaplıyordu. Uzun, siyah saçları vardı, gömleğinde okul arması işlenmişti. "Kim bu?"

Paxton ağzından kaçırıldı, "Hiç kimse."

"Kimseye benzemiyor." Darien döndü. "Hoşlandığın biri mi var?" "Hayır!" Paxton'ın yüzü kıpkırmızı oldu.

Eugene, "Evet, öyle." dedi.

"İstemiyorum!" Eugene'yi omzundan itti. "Ben sadece gösteriyi seviyorum." Darien afişi tekrar taradı. Kız sağ elini havada tutuyordu, Solgun parmaklarının arasından siyah, menekşe rengi ve yeşil renkte dallar uzanıyordu. Arkasında Angelthene Akademisi'nden daha büyük bir okul belirdi, üzerinde gökyüzünde şimşekler çakıyordu. Omzunun üzerinden hayalet gözleriyle bir kedi bakıyordu.

"Gölge Projesi," diye okudu. "Güzel."

İlk posterin yanına iki poster daha yapıştırılmıştı. İkincisinde hem derimsi hem de tüylü kanatları olan doğaüstü varlıklar görülüyordu. Vampirler olduğunu tahmin etti. Üçüncü posterde ise Darien'e Angelthene'i hatırlatan ama çok daha kötü durumda olan bir şehir gösteriliyordu.

Paxton'ı küçük aşkı konusunda daha fazla rahatsız etme dürtüsüne karşı koyarak çocuklarla yüzleşmek için döndü. "Yani Roman'ın tavan arasına el koyup orayı bir kulüp evine mi dönüştürdünüz?"

Çocuklar birbirlerine baktılar. Hep bir ağızdan, "Sanırım?" dediler. Yine aynı anda omuz silktiler. Bu çocuklar aynı beyni mi paylaşıyorlardı yoksa?

"Roman'ın bunu bilmediğini mi sanıyorsun?"

"Oh, biliyor," diye kıkırdadı Kylar. "Sadece bilmiyormuş gibi davranmayı seviyorlar."

Eugene kollarını kavuşturdu. "Siz ikiniz gördüğünüze göre artık ona kesinlikle söylememiz gerekecek."

"Gene," diye azarladı Kylar. "O zaten biliyor, burası *onun* tavan arası, seni hayalperest termit." Darien'e bir göz devirmesi attı. "Bu iki ahmağı ineklikleriyle baş başa bırakıp bir şeyler içelim, olur mu?"

"Elbette." Kylar'ı merdivene kadar takip etti. Koltukların yanından geçerken elini cebine attı, bir yüzlük çıkardı ve Paxton'ın kucağına bıraktı.

Paxton onu kaptı. "Hasta!" Başını arkaya doğru eğerek ona ters bir sırtıma yaptı. "Sağ ol dostum."

"Görüşürüz, Pax."

Televizyon açıldı, sesi sonuna kadar açıldı. "Sonra görüşürüz!"

Zemin kata indiler ve Kylar hemen mutfığa yöneldi.

"Kylar," diye seslendi Darien. "O içkiyi içme."

Kylar döndü. "Saat neredeyse dört oldu, senin için hâlâ çok mu erken?" Mutfağın ışıklarını yaktı. Oda neredeyse tamamen beyazdı ve çelik aletlerle döşenmişti. "İstersen sana bir bakire yapabilirim."

Darien homurdandı. "Siktir, hayır."

Kylar raftan bir şişe viski aldı ve dolaptan bir bardak çıkardı. "Seni Yveswich'e getiren neydi? Arayı kapatmamız gereken *beş* yıl mı var?"

"Onun gibi bir şey." Darien için muhtemelen dört yıl gibi bir şeydi. Travis buradan ayrıldıktan yaklaşık bir yıl sonra birkaç Şeytan'la birlikte snowboard yapmak için buraya geldiğini ve tabii ki Roman'ın gitmesine izin vermediğini hatırlıyordu. Kayak tepesi Donovan'a çok yakın olduğu için Roman kardeşinin ortaya çıkmasından rahatsız olmamıştı.

"Lace nasıl?" Kylar sordu.

"Bekar."

Kylar ona mahcup bir bakış attı. "Bu yüzden sormadım."

Darien sırıttı. "Umurumda değil Ky. Bu uzun zaman önceydi ve ikimiz de bunu aştık."

Kylar sadece homurdandı. Bardağı buzla doldurdu, donmuş küplerin şangırtısı buzdolabının üstündeki küçük, karanlık bir şeklin kıpırdanmasına neden oldu.

"Kahretsin," diye kıkırdadı Darien. "Sakın bana Roman'ın da bir ocağı olduğunu söyleme."

Kylar buzdolabının tepesine baktı. "Bu Itzel. Gündüzleri uyumayı sever ama geceleri çok gürültücüdür. Eğer iyi bir uyku için buradaysanız

Yerinizde olsam bir otele gitmeyi düşünürdüm." Viskiye doldurdu ve bir yudum aldı. "Evde her şey yolunda mı?"

"Tam olarak değil." Darien içini çekti. "Yalnız gelmedim."

Bu Kylar'ın donup kalmasına neden oldu; uzun, kara parmakları bardağın etrafında sıkılaştı. "Travis'i getirmedi, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Ama-" Kapılara bir göz attı. "Gitmem gerek ama birazdan dönerim. Hâlâ buralarda olacak mısın?"

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Güzel, sana anlatacak çok şeyim var."

ÇÖL

WI THEREDGE'İN DURUMU

"Kenara çek," dedi Shay. "İşemem lazım."

Dört saatten biraz fazla bir süredir yoldaydılar ve Shay neredeyse iki saattir çişini tutuyordu. Tuvalet kâğıdı ve düzgün su tesisatı olan bir banyo ya da en azından bir tuvalet bulmayı ummuştı ama Foxhill'deki küçük topluluktan ayrıldıklarında arazi uçsuz bucaksız bir çöle dönmüştü. Ne iş yeri, ne ev, ne insan, ne de banyo vardı. Buradaki arazi altın ve kızılın her tonundaydı, bitki örtüsü seyrek, vahşi yaşam daha da seyrek. Birkaç kertenkele ve bir armadillo olduğuna yemin ettiği şey dışında, en azından bir aracın bakış açısından, burada hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Araç yolun kenarına yuvarlandı ve bir toz bulutu içinde kademeli olarak durdu.

Shay, mesanesi patlamak üzereyken kapının koluna uzandı ama kapıyı açamadan dondu kaldı.

Omzunun üzerinden Roman'a baktı. "Arabayı kapat," dedi.

Roman gözlerini kıstı. "Neden?"

"Çünkü şu çalının arkasına işerken beni burada bırakıp gitmenden korkuyorum." Yakındaki çalılığı işaret etti.

Yine o çene tiki vardı. Ya çenesi ya da gözleri; o etraftayken yüzü hiç dinlenmiyor gibiydi.

Shay ağzını çeken gülümsemeyle savaştı.

"Beni ne kadar kızdırdığını bilmek ister misin, Cousens?"

"Sakın söyleme, duygularımı inciteceksin." Ona abartılı bebek bakışları attı.

Sırıttı ama belli ki eğlenmiyordu. "Çok dolusun. Korkmuş ve üzgün olan tatlı, masum küçük bir şeymişsin gibi davranıyorsun, ama o sokakta nasıl olduğunu hatırlıyorum. Duygularını gizleyebiliyorsun."

Kahretsin, çok iyiydi.

"Kurnazsın," diye devam etti. "Sen bir yalancı ve hırsızsın." "Teşekkür ederim."

"Bunlar iltifat değil," diye kestirip attı. "Gerçek olan bir tarafın bile var mı?" Ona doğru eğildi ve dövmele dirseğini direksiyonun üzerine koydu. "Yoksa kocaman bir sahtekâr mısın?"

"Benim gerçek bir yanıım var," dedi, gözlerini kırpmadan; ne o buz gibi soğuk bakışa, ne de adamın kollarındaki etkileyici kaslara. "Ama onunla asla tanışamayacaksın." Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. "Anahtarlar, Shadows." Güneşten solmuş gökyüzüne dikkatle baktı. "Hava kararıyor."

Arabayı kapattı, yüzünde her zaman var olan o kaş çatma ifadesi daha da yoğunlaştı. "Saat üç oldu." Anahtarları kızın eline bıraktı.

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ona teşekkür etti ve daha fazla dayanamayarak arabadan dışarı fırladı.

Bir kreozot çalısına doğru koşarken ayakkabılarının altında kum çıtırdadı. Çalıların arkasına çömeldi ve Roman'ın onu gözetlemeyecek kadar terbiyeli olmasını umdu. Gözetlese bile pek bir şey *göremezdi*, ama neredeyse ayakkabısına işiyordu. Bu berbat olurdu.

Shay pantolonunun düğmelerini ilikledi ve gözlerini güneşten koruyarak sıcaklığın altında dalgalanan çöl arazisine baktı.

İçten içe yanıyordu. Burada beş dakika bile kalmamıştı ve şimdiden solgun teninin kızardığını hissedebiliyordu.

Çöl huzurlu ve sessizdi ve o kadar boştu ki burada bir şey bulamayacaklarından korkmaya başladı. Kaçırılma senaryolarını hayal ettiğinde, bir çöl birini saklamak için en iyi yer gibi görünmüyordu. Belki de birinin buraya gelmeyi seçmesinin nedeni tam olarak buydu.

Manzarayı bir kez daha taradı, göğüslerinin arasında ve sırtının alt kısmında boncuk boncuk ter vardı. Görünürde ne başka bir araba ne de insan vardı. Tek hareket sıcak hava dalgalarından ve kayalar ile çalılar arasında gezinen birkaç küçük kertenkeleden geliyordu.

Arabaya geri döndüğünde, anahtarların hâlâ cebinde olduğunu fark etmesi için iki mil gitmiş olmaları gerekti.

Başı bir anda Roman'a döndü, ama o şaşkınlığını dile getiremeden Roman konuştu.

"Bende bir set daha var," dedi. "Sanırım hilelerle dolu olan tek kişi sen değilsin." Ağır bakışları kızın üzerine yerleşti. Karnında bir çarpıntı ve göğsünde bir gerginlik vardı, bu da ona bir sonraki söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağını söylüyordu. "Ama kendi amaçları uğruna birilerinin canına okuyan tek kişi sen olabilirsin." Cebindeki anahtarlara başıyla işaret etti. "Onlar sende kalabilir. Bakalım hangimiz diğerini daha önce terk edecek."

BAKMAYI KES, dedi Sayagül yaklaşık otuz dakika sonra Roman'a, gölgesinden ona *BAKARAK*.

Gözlerini Shay'den ayırdı ve önündeki düz yola odaklandı. Görünüşte sonsuzdu, etraflarında parıldayan geniş çöl arazileri vardı, görünürde hiçbir bina ya da insan yoktu. *Ben değildim, diye* homurdandı.

Bu Selkie'yle aranızda ne var bilmiyorum, diye homurdandı Sayagül. Roman da bilmiyordu. *Sıcak beynini çoktan kaynattı mı?* Belki de öyle olmuştur. En azından o zaman Cousens'a yolcu koltuğunda çırılçıplakmış gibi bakmak için bir bahanesi olurdu.

Sadece ona göz kulak oluyorum, Roman yalan söyledi.

Onu ne kadar izlediğimizin bir önemi yok. Bizi zaten üç kez kandırdı. Bunu tekrar yapabileceğinden eminim.

Roman direksiyonu çevirdi. *Seni davamdan almak için ne gerekiyor?*

Bir süre sessizlik oldu ve sonra ejderha, *"Jelibon"* dedi.

Peki. Shay'in meraklı bakışlarıyla karşılaşmamak için elinden geleni yaparak orta konsolu açtı ve yeni bir paket jelibon buldu.

"Bunlar Şeker Squishies mi?" Shay sorusunu ancak sorabilmişti ki Sayagül öfkeli bir ciyaklamayla Roman'ın gölgesinden fırladı.

Ejderha dört ayağını da vitesin üzerine dikti, bir kartalın yüksek bir ağacın en tepesinde oturması gibi tünedi ve çilek sarısı kaşlarını kaldırarak Roman'a bakan Shay'e dik dik baktı. Kahretsin, bu gül sarısı saç rengi ona itiraf etmek istemediği şeyler yapıyordu.

"Ne dedim ben?" diye sordu ona.

"Sugar Squishies'." Dişleriyle poşeti yırtarak açtı. "Sayagül hak iddia ediyor." Poşeti ön tarafa fırlattı, içinden sarı bir jelibon çıktı.

Sayagül Shay'e dik dik bakmaktan vazgeçmiyor, gözleri yarıklara dönüşüyordu. "Onları çalmayacağım," diye söz verdi Shay, gözlerini bastırma çabası

Gülüşü yanağındaki gamzeye dikkat çekiyordu -Roman'ın fark etmemesi gerektiğini çok iyi bildiği bir başka şey. Tıpkı siyah atletinin ince askılarının altından görünen bronzluk çizgileri gibi. "Adın ne senin?"

Benim adım yalancı Selkie'lere göre değil, diye tısladı Sayagül, sözleri hem Roman hem de Shay tarafından duyulabiliyordu.

Roman, "Ben Sayagül," dedi.

Ejderhanın küçük kafası Roman'la yüzleşmek için döndü, boynu büküldü, arabayı kesen bir çığlık attı.

"Sayagül," dedi Shay kibarca ve Sayagül'ün tekrar ona dönmesine neden oldu, alevlenen burun deliklerinden duman tütüyordu. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Sayagül'ün ince, çatalı dili dişlerinin arasından kayarak Shay'e doğru sallandı. *Hiç de memnun değildi.* Ejderha son bir bakış fırlatarak karnını doyurmak için ön tarafa doğru ilerledi; meyve kokusu ve diş şakırtılarının sesi kısa sürede aracı doldurdu.

"Adı ne onun?" Roman Shay'e sordu. Shay şaşkınlıkla ona baktığında, "Tanıdığın" diye açıkladı.

Kucağında kenetlediği ellerini zar zor da olsa sıktı. Sanki hiçbir şeye dokunmak istemiyormuş gibi ellerini her zaman ya bacaklarının arasına sıkıştırıyor ya da kucağında tutuyor gibiydi. "Nugget."

"Daha önce hiç beyaz bir tane görmemiştim." Çoğu Familiar siyahtı ve dünyanın sihirle doğan nüfusunun yüzde üçünden azı beyazdı.

Shay mırıldandı. "Balık tutuyorsun, değil mi?" "Ne?"

"Bilgi için." "Bu sadece bir soru."

"Konuşmak istemediğini söyleyen adamdan."

Homurdandı ve gözlerini yola dikti. Kadın haklıydı, balık tutuyordu. Tanıdığının adının ne olduğu umurunda bile değildi ama onun özenle sakladığı gizemler umurundaydı.

"Roman 'Grunting' Devlin," dedi Shay, arabanın yanından geçen çöl bitkilerini izlerken. "Listeme ekleyeceğim bir isim daha."

"Oh, bir liste yapıyorsun, öyle mi?" Roman buz gibi konuştu.

"Ben. Roman 'Homurdanan' Devlin, Roman 'Gizemli' Devlin, Roman 'Dişlerini Kıran' Devlin, Roman 'Gözlerini Diken' Devlin ..." Ona bir şey verdi.

Arsız bir gülümseme, ön camdan giren güneş gözlerinin yeşilini aydınlatıyordu. "Devam edeyim mi?"

Roman siyah bir bakışla müzik setinin sesine uzandı ve onu açtı.

Shay zaferle sırttı. "Roman 'Yüksek Sesli Müzik Sever' Devlin!" diye bağırdı, kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu.

Roman onu görmezden geldi.

Ve o lanet bronzluk çizgilerine ve yanaklarındaki gamzelere bakmayı bırakmaya yemin etti.

ZIMA

YVESWICH, KEREYALETİ

"BU İSTAKOZ RULOLARI çok güzel," dedi Ivy ağzına bir lokma daha atarken. "Dilinizin üzerinde resmen eriyorlar."

Okyanus kıyısındaki tarafsız bölge Zima'daydılar; insanlar burada ahşap yürüyüş yolunda geziniyor, kayalık sahilde battaniyelere sarınıyor ya da şenlik ateşlerinin etrafında toplanıyorlardı. Darien ve diğerleri arabanın ve kamyonun yanında duruyordu - kamyonun yolcu koltuğunda kapısı açık bir şişe maden suyunu yudumlayan Joyce hariç.

"Bir ısırık ister misin?" Ivy ekmeği Darien'a uzattı, erimiş tereyağı nemli kaldırıma damlıyordu. Yağmur durmuştu ama dışarısı cehennem gibi soğuktu.

"Hayır, teşekkürler," dedi Darien, nefesi buğulanarak. "Ben tokum."

"Görünüşe göre pizza onu kesmemiş," dedi Tanner oturduğu yerden. Kamyonetin arka kapısına yaslanmış, soğuktan korunmak için kollarını kavuşturmuştu. "Sanırım sana tarçınli çöreklerden bahsetmemeliyim," dedi Darien

"Yoksa yemek komasına girersin."

"Tarçınli çörek mi? *Yemek koması mı?*" Ivy'nin kaşları havaya kalktı. "Benim dipsiz midemle olmaz."

"Nerede sakladığını bilmiyorum," dedi Jack. Bir parmağını kadının göğüslerinin arasına kaydırды. "Sanırım burada."

Kız onun elini itti. "Ewww, parmağında tereyağı var!" Adam sadece güldü. "Seninkini nereye sakladığını biliyorum." Manikürlü tırnağıyla onu kaburgalarının altından dürttü.

"Bu da ne demek oluyor?" Gömleğini yukarı çekti. "Karnım çamaşır tahtası gibi."

"İşte tam da bu yüzden bana o erkek şekerini göstermen için seni yemledim." Boştaki elini oluklarda gezdirdi.

Darien gözbebeklerini beyazlatma isteğiyle savaştı. "Bunu şu anda görmeye *gerçekten* ihtiyacım yok, tercihen hiçbir zaman."

Ivy kıs kıs güldü. "Özür dilerim." Bir ısırik daha aldı, neredeyse ruloyu zar zor içine alan kırmızı kareli kâğıdı yiyecekti. "Demek benim küçük tatlı Pax'imi buldun?"

"Ve Kylar. Bunu bitirir bitirmez gidiyoruz." Kylar'a bir açıklama borçluydu ama bundan sonra ilk durağı Silverway'deki Caliginous ve umarım Lola'yı uyandırmak olacaktı.

Gözleri kamyonetin renkli camlarına kaydı. Kahretsin, keşke şimdi şu kapıyı açsa da tüm bunları unutup ona kavuşabilse diye düşündü.

Ivy son lokmayı da ağzına attı ve elindeki kırıntıların tozunu aldı; sonra da Jack'in gömleğinin önündeki tereyağını silerek siyah kumaşta yağ lekeleri bıraktı.

"Hey!" diye itiraz etti.

"Yalayarak çıkarmayı mı tercih ederdin?" Ivy kaşlarını salladı.

"O tatlı memelerini yalamayı tercih ederim." Adam kızın üzerine atladı ve Ivy ciyakladı.

Darien başka tarafa bakarak küfretti. Kız kardeşinden başkası olsa umurunda olmazdı.

Tanner bir kahkaha attı. "Nereye?" diye sordu hacker kamyonundan inip ellerini gri ceketinin ceplerine sokarken.

Darien arabasının anahtarlarını çıkardı ve parmaklarıyla zar zor yakalayan Ivy'ye fırlattı. "Roman'ın evi," dedi Darien.

Jack ona sert bir bakış fırlattı. "Siyahların Evi değil!"

"Roman'ın kendi evi var," diye açıkladı Darien.

"Tanrıya şükür." Jack göğsünü sıktı. "Bir gün daha Don yok." "Umarım evi Hollow'da değildir," dedi Tanner. Darien'e birbirlerinin yanından geçerken kamyonun anahtarı.

"Hayır, ama Gri Bölge'de." Kamyona bindi ve sürücü koltuğuna oturdu. "Beni takip edin, yaklaşık yirmi dakikalık bir yol."

"LANET OLSUN." Darien araba yoluna çıkarken Tanner evi daha iyi görebilmek için koltuğunda öne doğru eğildi, Ivy ve Jack de arabada onu takip ediyordu. "Bana Roman'ın varlıklı olduğunu söylemeden Roman'ın varlıklı olduğunu söyle."

Darien sırttı. "Şaka yapmıyorum."

Darien için sürpriz olmasa da kuzeni kendi adına iyi iş çıkarmıştı. Roman'ın arkasında daha küçük bir ekip vardı, sadece iki Gölge Ustası doğrudan ona bağlı olarak çalışırken geri kalanlar babasına hesap veriyordu. Kara Ev'i yönetiyor olabilirdi ama bu Don'un istediği zaman Roman'ın nakit ineğine pençelerini geçirmedeği anlamına gelmiyordu. Ve Darien'in son duyduğuna göre Donovan yavaş yavaş Kara Ev'e sızıyor, Roman'ın terfisinden bu yana diğerlerinin üzerine çıkan Kara Katil çemberinden şunu bunu alıyordu.

Belli ki Roman babasının açgözlü ellerinin kendisini geri bırakmasına asla izin vermemişti ama Darien kuzenine bir iyilik yapıp o pisliğin ellerini çekmeyi çok isterdi. Randal'ı öldürmüştü; belki de listeden bir Slade'i daha silmek onun geleceğindeydi. Pax için de - ikisi de özgür olmayı hak ediyordu.

"İyi misin?" Tanner sordu. Darien'i inceliyordu, gri gözleri direksiyona ve Darien'in sıkıca kavradığı ellerine kayıyordu. Atlas ne zaman elektronik aletleri kaldırsa, her şeyi fark ediyordu.

Darien ellerini gevşetti. "Sadece biraz huzursuzlanıyorum."

"Bu işe yarayacak," dedi Tanner. "Bu konuda içimde iyi bir his var." Darien gülümsemeye çalıştı ama bu daha çok yüzünü buruşturmak gibi geldi.

Darien yaklaşırken garajın kapıları açıldı. İçeri girdi ve aralarında birkaç eski modelin de bulunduğu etkileyici bir dördü, motosiklet ve gösterişli hotrod seçkisinin yanına park etti. Roman'ın eski klasikleri yeniden inşa etmek gibi bir huyu vardı.

Jack ve Ivy onun yanına yanaştılar ve motorları durdurdular. Bir an sonra garaj kapıları kapandı ve ışıklar tamamen yandı, odayı hotrods üzerindeki boyayı sıvı altın gibi parlatan parlak bir yıkamayla yıkadı.

Darien dışarı çıktı, diğerleri de onu takip etti. Kylar yüzünde kocaman bir gülümsemeyle garajı geçiyordu, Paxton ve Eugene de hemen peşindeydi.

"Tekrar hoş geldiniz," dedi Kylar. Çocukları işaret etti. "Bu ikisinden kurtulamıyorum. Yok ediciyi çağırmak zorunda kalabilirim."

Darien kıkırdadı.

Kylar diğerlerini kucaklayarak ve tokalaşarak selamladı ve yarı yolda Joyce'a kendini tanıttı.

"Ve bu da benim sinir bozucu kardeşim Eugene," dedi Kylar, Eugene'in kıvrık kafasına ağır bir el koyarak. Eugene kaşlarını çatarak elini itti. Kylar, "Ve bu da Roman'ın küçük kardeşi Paxton," diye ekledi. Paxton'ın kulağına bir fiske vurdu.

"Ow!" Paxton'ın eli kızaran kulağına gitti.

"Darien bana söyleyecek çok şeyin olduğunu söyledi," diye devam etti Kylar, şimdi hepsine birden hitap ederek. "Umarım Travis hâlâ hayattadır?"

"Ne yazık ki," dedi Jack, Ivy'nin dudak bükmesine karşılık.

Darien kamyonetin arka kapısını açtı. "Buraya... farklı bir nedenle geldik," diye başladı.

Arka koltukta yatan kıza dikkat kesilen Kylar'ın yüzü merakla buruştu. "İnsan bir kız mı getirdin?" diye sordu.

Darien, "Burada olmamın sebebi o." dedi.

Darien oturma odasında diğerlerine katılırken, "Bunu elimden geldiğince basitleştireceğim," diye söze başladı.

Herkes kanepelere ve koltuklara oturmuştu ama Darien ayakta kalmaya karar verdi. Kylar, Paxton ve Eugene'in dikkatleri Darien ile kollarındaki kız arasında gidip geliyordu; bildikleri tek şey uyuyor olduğuydu. Eğer kıza ne olduğunu bilmiyorsanız aradaki farkı anlamak zordu.

"Bu benim kız arkadaşım, Loren. Kendisi komada. Babası Roark Bright, Kızıl Baron, onu bebekken evlat edinmiş. Bana Caliginous Odaları'ndan bahsetti - bir insanın vücudundan sihri çıkarmak yerine içine koyan bir oda olduğunu söyledi. Onu uyandırıp uyandırmayacağını görmek için denemeye değer olduğunu düşünüyor."

Sessizlik birkaç uzun dakika boyunca odayı boğdu. Yağmur yeniden başlamıştı; büyük pencerelere vuran damlacıkların sesi, bir ömür gibi gelen tek sestti.

Sonunda Kylar konuştu. "O insan mı?"

"Evet, ama o farklı." O kadar çok şey olmuştu ki Darien açıklamaya nereden başlayacağını bilemiyordu. "Arcanum Kuyusu'nu hiç duydun mu?"

Kylar kıpırdandı ve dövmeli parmaklarını dizlerinin arasına geçirdi. "Bu gençlik çeşmesi gibi bir şey değil mi? Çocukken bununla ilgili hikâyeler duymuştum."

"Sayılır. Biyolojik babası Kuyu'nun yaratıcısı. Ve onu yaratmak için kuyuyu kullandı."

Kylar'ın çenesi gevşedi. "Benimle taşak mı geçiyorsun?" "Hayır."

"Sen ve Roman bana büyük bir şaka yapmıyorsunuz değil mi?" Kendisine ciddi ifadelerle bakan diğerlerine baktı.

Tanner, Joyce, kafalarını sallıyorlardı.

"Hayır," diye yanıtladı Darien. "Ruh Terra'yı hiç duydun mu?"

Kylar başını salladı ama bu sorusuna cevap olarak değil, inanamayarak. "Bu daha da iyiye gidiyor, değil mi?"

"Ruh Terra gerçek, Peçe de öyle. Haberlerde gördüğünüz Angelthene'deki güvenlik ihlali var ya? Peçe neredeyse düşüyordu."

Kylar çenesini ovuşturdu. "Kahretsin."

"Evet, lanet olsun. Düşmemesinin sebebi de Loren'di; boyutlardaki bir yarığı kapatmak için sihrini kullandı."

"Onun... *büyüsü*," diye tekrarladı Kylar. "Onu Kuyu'dan mı aldı?"

Kolunu Ivy'nin omuzlarına atan Jack onu kendine çekti ve kulağına fısıldadı, "Çabuk kavıyor."

"Evet," dedi Darien, Kylar'ın sorusunu yanıtlarken. "Babası Arcanum Kuyusu'nu Ruh Terra'ya sakladı ama onu sakladığında kızının büyüyünce onun güçlerini miras alacağını ve isterse Kuyu'yu tekrar bulup kullanabileceğini bilmiyordu. Kuyu'nun ve yaratıcılarının geçmişini ortaya çıkardıklarından beri insanlar onun peşinde." Loren'in yüzüne baktı; o kadar güzeldi ki, şimdi bile yüz hatları sanki yorgunluktan kurtulamamış gibi gevşekti.

"Ve Darien onu koruyor," diye araya girdi Ivy, gururlu bir gülümsemeyle. "Hepimiz onu koruyoruz ama en çok da o. Ve o harika bir iş çıkardı." Darien kız kardeşinin iltifatını takdir etmişti ama Loren komadayken ve sadece kanında dolaşan serum sayesinde hayattayken, artık onu korumak için harika bir iş çıkarmış gibi hissetmiyordu.

Paxton, "Eski masallardaki uyuyan kadın gibi" dedi.

"Onu öpmeyi denedin mi?" Eugene'in sorusu, kardeşinin kafasının arkasına hafif bir tokat atmasına neden oldu.

Tanner, "Roman'ın nerede olduğunu biliyor olamazsın, değil mi?" dedi.

"Birkaç saat önce bana mesaj attı," diye yanıtladı Kylar. "Birkaç günlüğüne şehir dışında olacağını ve telefonuna cevap vermeyeceğini söyledi. Bana termit görevi verdi." Tekrar Eugene'in kafasına doğru hamle yaptı ama çocuk tam zamanında eğildi.

"Neden çekip gitmeye karar verdiğini söyledi mi?" Bu soru Jack'ten geldi. "Bana hiçbir şey söylemedi." Kylar'ın gözleri Darien'inkileri buldu.

"Caliginous olayına geri dönelim. Odaları kullanman gerekiyor, böylece ve onu uyandırır mısın?"

"Evet. Bizi oraya götürebilir misin?"

Kylar saatini kontrol etti. "Her gece dokuzda kapatıyorlar. Bence son saate kadar beklemeliyiz; o saate kadar genelde oldukça ıssız olur. Sanırım görünmek istemezsiniz?"

"Mümkün olduğunca az kişi tarafından," diye onayladı Darien.

"O zaman bu şekilde yapalım. Tanya çalışıyor olmalı, Roman'la benim arkadaşım sayılır. Bizim kullanmamızla ilgili bir sorunu olacağını sanmıyorum... ne diyordunuz ona?"

Tanner, "Roark buna 'Ters Oda' diyor." dedi.

"Ters Oda," diye tekrarladı Ky. "Pekâlâ. Genellikle, üye olmadığınız sürece oradan randevu almak zordur ama Tanya bize yardımcı olabilir."

"Roman üye mi?" Ivy bir esnemenin ardından sordu. Kocasına doğru eğilmiş, biraz kestirmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Paxton sesini yükseltti. "Roman'ın yerlerini kullanamazlar mı o zaman?"

"İşler öyle yürümüyor, termit," dedi Kylar. Gözleri Darien'inkilere kaydı. "Ama dediğim gibi, sanırım Tanya'yla bir şeyler yapabiliriz. Roman geçmişte ona biraz para verdi ve karşılığında ücretsiz tedaviler dışında bir şey istemedi, yani reddedecek durumda değil."

Eğer reddederse, Darien'in birkaç fikri vardı ve işe yarayacak bir tane bulana kadar tüm seçeneklerini tüketmeyi planlıyordu.

Öldürmek için birkaç saatleri vardı ama saat sekiz olduğunda Silverway'deki Caliginous'un kapısında olacaktı.

Ve istediğini elde edene kadar gitmeyecekti.

ÇÖL

WI THEREDGE'İN DURUMU

SHAY koltuğunda öne doğru eğilmiş, Roman'ın arabasının ön paneline yerleştirilmiş ekrandaki haritaya bakıyordu. Alacakaranlık hızlı adımlarla yaklaşıyordu ama ufka doğru alçalan güneş hâlâ ekranı görmeyi zorlaştıracak kadar parlaktı.

"Yemin ederim o nokta gittikçe uzaklaşıyor." Shay iç çekerek klimalı koltuğuna yığıldı.

Roman, "Yemin ederim bunu söylediğini altı kez falan duydum," diye cevap verdi. Kadın ona kaşlarını çatı.

Ona yarım bir bakış attı. "Yüzün böyle sıkışıp kalacak." "Bu *benim* cümlem." Yerden çantasını aldı ve içinden

İlaç.

"Nedir o?" "İlaç."

"Gözlerim var, biliyorsun. Ne için?"

Ona sert bir bakış fırlattı. "Her zaman etrafta dolaşıp insanlara ilaçlarının ne için olduğunu mu soruyorsun?"

Omuz silkti. Sessizliğe geri döndük o zaman.

Onunla konuşması gerektiğini düşünerek içini çekti, yoksa bu araba yolculuğu çok *daha* uzun sürecekti. "Migrenim için. Kararsız hava vücudumla pek uyuşmuyor." Burada havanın kararsız olduğundan değil; görünürde tek bir bulut yoktu, en ufak bir fırtına ya da yağmur serpintisi ihtimali bile yoktu.

Yine de o acı her zamanki gibi ısrarla üzerine geliyordu. "Barometrik basınç, değil mi?"

Şaşkınlığını gizleyemeyerek ona göz kırptı. "Bunu söylediğim için bana bir ucubeymişim gibi bakmayan ilk kişi sensin."

Homurdandı. "İnsanlar hayatım boyunca bana bir ucubeymişim gibi baktı." Gözlerini yoldan ayırmadı. "Benim de kendime göre... zorluklarım oldu. Artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor. Özellikle de barometrik basınç - o kolay."

"Yine de başa çıkması kolay değil." Kireçli bir hapi avucunun içinde salladı, kapağını kapattı ve şişeyi tekrar yere atmadan önce çantasına attı.

"Başka ne yardımcı olur?" diye sordu, onu yine şaşırtarak. "İlaçlar dışında."

"Su." Bardak tutucusundan şişesini aldı. Neredeyse boştu, hapını yutmasına ancak yetecek kadardı. "Ve buz." "Masaj da iyi gelir." diye ekledi.

Homurdandı. "Aklından bile geçirme."

"İyy!" diye nefesi kesildi. "Sanki bana dokunmana izin verecekmişim gibi!" Adam ters ters bakınca, kadın atışını yaptı.

"Yüzün böyle sıkışıp kalacak," diye uyardı.

Adam başını salladı ve kızın duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde mırıldanarak tekrar yola bakmaya başladı.

Sessizlik yeniden başladı. Lastiklerin düz, güneşten kavrulmuş kaldırımındaki uğultusu durmak bilmiyordu. Shay ekrandaki kırmızı noktayı izliyor, o lanet olası motelin ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu. O kadar susamıştı ki, hap boğazının yarısına kadar girmiş gibi hissediyordu. Kaygı ensesinde nefes almaya başlamış, düşüncelerini Athene ve Riptide'in diğer üyelerinin nerede olduğunu ve ne yaptığını öğrenmelerine dair endişelerle doldurmuştu.

Ve kiminle.

Roman'a baktı. "Auranız gizli mi?"

Parmağını gömleğinin yakasının altından geçirdi ve ortasına kapalı bir göz kazınmış küçük bir kolyenin takılı olduğu zinciri çıkardı. "Gerçekten o kadar aptal olabileceğimi mi düşünüyorsunuz?"

Shay omuz silkti.

Gömleğinin altına geri soktu. "On altı yaşımdan beri başımda bir ödül var. Auram o zamandan beri bir gün bile görünmedi."

"Bu size bir servete mal olmuş olmalı."

"Hayatınıza bir fiyat biçer miydiniz?"

"Bazı insanlar yaşamanın ya da ölmenin umurunda olmadığını söylüyor." Bu, onun hakkında duyduğu pek çok söylentiden biriydi.

"Öyle mi?" Soru düzdü. "Evet."

Roman bunu düşündü. "O zaman Pax'in hayatı diyeceğim." "Pax?"

"Benim küçük kardeşim. On sekiz yaşına gelene kadar bana ihtiyacı var. O zamana kadar hayatta kalmalıyım."

"O şimdi nerede?"

"Muhtemelen kardeşinin neden kaçtığını merak ediyordur." Bunu söyleme şekli Shay'e Pax için endişelendiğini söylüyordu ama yüzündeki ifadeden bunu asla tahmin edemezsiniz.

Tozla kaplı ön camdan dışarı baktı, parlak güneş her bir kir zerresini aydınlatıyordu. "Fark etmemiştim..."

"Ne?" Adamın soğuk ve sert kahkahası kadının kemiklerini sızlattı. "Bir ailem olduğunu mu? Bana bağlı olan birileri olduğunu mu? Tipik bencil düşünce treni."

Birkaç dakika sessizlik hüküm sürdü ve sonra Shay, "Tek ailen o mu? Baban dışında?" Eyalet çapında ve ötesinde hakkında sıkça konuşulan biri için, onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

"Babam ailemden değil. Paxton ve Travis var. Travis'i uzun zaman önce çıkardı. Onu uzaklara attı."

"Bunu Paxton için de yapamaz mısın?"

"Bu biraz karışık. O teknik olarak benim üvey kardeşim, babamın en yeni fahişesinin oğlu. Travis gitse bile babamın umurunda olmazdı ama Pax... Pax'ın tasmaı çok sıkı."

Sessizlik bir kez daha geri geldi. Shay başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Aralarındaki sessizliğı gergin ve sinir bozucu bulsa da, Roman'ın birçok katmanını soymakla ilgili onu aynı derecede tedirgin eden bir şey vardı.

Ve sonra Roman daha önceki konularına geri döndü. "Ekranlarda uzaklaşan noktalardan bahsetmişken."

Shay kaskatı kesildi, bu hareket boynunun ve başının bir tarafında çiçek açan ağrının daha da kötüleşmesine neden oldu. Bulantı dalgaları yakında gelecekti, bu da acıyla huzur içinde başa çıkabilmesi için bir an önce karanlık ve sessiz bir odaya girmesi gerektiğı anlamına geliyordu.

"Konuşmayı sevmediğini sanıyordum."

"Bana uygun olduğunda konuşmayı severim."

"Bu konu *bana* uymuyor, o yüzden şansına küs dostum."

"Bunu nasıl yaptın?" diye ısrar etti. "O ekranda ne gördüğümü biliyorum."

Başını iki yana salladı ve kaslarını kemiren acıya karşı dişlerini sıktı. "Uh-uh. Yaptığımız her konuşmayı dikte edecek kişi sen değilsin. Konuşmamızın bittiğini söyleme sırası *bende*."

"Eğer bir hacker isen, bunu kabul edebilirsin." "Ben hacker değilim."

"O zaman sihirdi."

Shay ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden onu görmezden geldi. Onun bu konu üzerinde kafa yordüğünü ve büyü hakkındaki genel geçer bilgilerin pek de mantıklı olmadığını fark ettiğini duyar gibiydi. Kameralar ve ekranlar asla yalan söylemezdi; veneficae büyülerini bile onlar üzerinde işe yaramazdı.

Öte yandan Shay'ın büyüü.

İleride küçük bir bina belirdi. Shay öne doğru eğildi ve tabelayı okumak için gözlerini kısıtı.

Burası bir mağazaydı. Ön taraftaki büyük camların üzerindeki soluk harfler, havuz şamandırılardan yürüyüş botlarına, atıştırılmalıklardan reçetesiz satılan ilaçlara kadar her şeyi sattıklarını ilan ediyordu. Tanrı'ya şükür, bir grup cristala şarj istasyonu da vardı, ancak bir süredir bakım görmemiş gibi görünüyorlardı, hatta kötümser olsaydı belki yıllar-on yıllar.

Shay emniyet kemerini çözdü. "Kenara çek."

Ama Roman yavaşlamadı. Bir toz bulutu içinde yanından geçip gitti ve çok geçmeden dükkân yan aynada sadece bir leke olarak kaldı.

Ona ters ters bakmak için başını çevirdi. "Kulaklarında yine pamuk mu var, Shadows? Sana kenara çek dedim!"

İleriyi işaret etti ve Shay isteksizce baktı. "İşte moteliniz."

Tabii ki, yanıp sönen kırmızı bir tabela onları Motel'e davet ediyordu.

58. Altında bir tane daha vardı:

BOŞLUK. Mükemmel. Ama-

"Susadım." Başının bir tarafındaki sabit nabız ona susuzluktan öldüğünü söylüyordu. "Hemen arkanı dön-"

"'Susadım', 'işemem lazım', 'nokta hareket etmeye devam ediyor'," diye taklit etti Roman. "Şu sızlanmayı beş dakikalığına keser misin?"

Kız sinirlendi. "Pisliği bırakır mısın?"

Motel 58'in küçük otoparkına saptı ve ofisin önünde durdu. Ofisin önünde park etmiş birkaç araba daha vardı.

Shay ofisin sağında, konukları yüzme havuzuna yönlendiren bir tabela gördü.

Tanrılara şükür. Günün bu geç saatinde bile burası çok sıcaktı.

Roman arabayı kapattı ve kapısını açtı.

"Nereye gidiyorsun?" Shay ciyak ciyak bağırdı. Onun kavgacı kıcını öldürecekti. "Bir plan düşünmeliyiz."

"Planımız bir oda tutmak. Güneş batıyor, yani ya motel ya da araba. Ve burası oldukça dar, yani üstümde uyumak istemiyorsan-"

Shay kapısını açtı. "Hadi gidelim."

Günü sonlandırmadan önce bazı cevaplar bulmayı umuyordu ama karanlıkta aramak iyi bir fikir değildi. Bu motel ve bir mil gerideki küçük, yıkık dökük dükkân dışında, etrafta çöl ve açık yoldan başka bir şey yoktu ve güneş battığında bir sürü karanlık. Ve karanlık her zaman canavarlar demekti.

Shay, Roman'ın peşinden kavurucu sıcaklığın içinden geçerek yoğun bir şekilde çam kokulu oda spreyi ve limonlu yer temizleyici kokan küçük bir ofise girdi. Bir köşedeki vantilatör masanın üzerindeki kâğıtları hışırdatıyordu.

Roman'ın dramatik bir şekilde etrafına bakınıp bir çalışan arayışı biraz komikti, Shay kabul etmek zorundaydı. Sanki bu kadar küçük bir odada birinin saklanıyor olması mümkünmüş gibi.

Roman masaya doğru adım attı, koyu renk saçları yelpazenin yoluna girerken dalgalanıyordu ve elini zilin üzerine vurdu. *Ding!*

Shay irkildi. "Bu gerçekten gerekli miydi?" diye tısladı.

"Ne? Yardıma ihtiyacım var." Tekrar çaldı. "Shadows, kes şunu. Biri gelecek-"

Yüzük. Elini tekrar aşağı indirdi, kırpışmayan gözleri ona sabitlenmişti. *Yüzük. Ring, ring, ring, ring, ringringringringring-*

Öne doğru atıldı ve ellerini onunkilerin üzerine koydu. "*Şunu keser misin?*" diye tersledi, elini sıkıca kavrayarak. "Oda bulma şansımızı mahvedeceksin!"

"Benimle yatmayı bu kadar çok istiyorsan, yavrum, tek yapman gereken sormaktı." Adamın eli kızının altında sıcak ve sertti; kız adamın parmak eklemlerindeki yaraları hissedebiliyordu.

"İnanılmazsın!" diye homurdandı.

Masanın arkasındaki kapı açıldı ve ağır yapılı, yarı insan bir büyücü dışarı çıktı. Siyah bir bıyığı, saçsız bir kafası ve

İsim etiketinde *Ömer* yazıyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandı. Sade kahve kokan fincandan bir yudum aldı.

Shay ellerini Roman'ın ellerinden çekip arkasına bağladı ve Roman'ın teninin kendi tenine değmesinden hoşlanmadı. Elinin sıcaklığı çölün sıcak dalgalarından bile daha yoğundu.

"Hayır, özür dilerim," diye başladı Shay, "*arkadaşımın...* davranışı için." Roman'a ters ters baktı.

Ömer Gölge Ustası'na şöyle bir baktı. "Zili seviyorsun," dedi bıyıkları seğirerek. Elindeki fincanı yere bıraktı.

Roman tekrar vurdu. "Bayıldım," dedi hiçbir espri ya da neşe belirtisi göstermeyen o ölümcül gülümsemelerinden biriyle. Yavaşça başını çevirip Shay'e baktı ve dişlerinin arasından, "Gürültülü, iğrenç şeyleri *seviyorum*," dedi.

Shay boğazını temizledi. "Bir oda arıyoruz. Aslında iki tane." İki parmağını kaldırdı. *Lütfen, lütfen, iki tane olsun.*

Adam masaya oturdu ve birkaç tuşa bastı. Bilgisayar, yaşını ele veren gıcırdama sesleri çıkarıyordu.

Bir süre sonra Ömer içini çekti. "Yapamam."

"Ama tabelanızda 'boş yer' yazıyor." Shay omzunun üzerinden, gerçekten de parlayan kırmızı harflerle BOŞLUK yazan tabelayı işaret etti.

Ömer ekrana odaklanmaya devam etti.

Shay ısrar etti. "Dinle, eğer arkadaşım çok kaba davrandıysa-" "Zili seviyorum," diye araya girdi Roman savunmacı bir ses tonuyla.

Gülümsemek için kendini zorladı ve dişlerinin arasından, "Evet, uyuyacak bir yer istiyorum *Gölgeler*," dedi.

"Siz Gölge misiniz?" Ömer karanlık gözlerini Roman'a çevirerek sordu.

Roman hiçbir şey söylemedi.

"Şu gölge adam, değil mi? Roman. Kara Ev için çalışıyorsun." "Kara Ev'i ben *yönetiyorum*."

Ömer ekranına geri döndü. "İki odam yok, bir odam var. Temizleniyor."

Roman, "Harika, alıyoruz," dedi.

Omar fareye tıkladı. "Onun adı altında mı istiyorsun?"

Roman aptal ağzını açamadan Shay, "Shay Cousens," diye cevap verdi. Masaya doğru bir adım attı. "İki yatak var, değil mi?" Bırakın Roman'la aynı yatağı paylaşmak zorunda kalmayı, onunla aynı odada olma düşüncesi bile kafa derisini diken diken etmişti.

Bunu yapmazdı. Ona bu kadar yaklaşmaktansa yerde uyumayı tercih ederdi. Arabada bile -her şey o adamla yorganın altına girmekten daha iyiydi.

Hayır, yapmıyorum. Roman yüzde yüz yasak bölgedeydi.

Gölge pislik sırttı. Shay ona ters ters baktı-

Ömer de sırtıyordu. Neydi bu, bir tür şaka mı?

Gözlerini Roman'a dikti. "Eğer tek bir yatak varsa, yerde yatacaksın."

Ev sahibi Roman'a üzerinde dokuz numara olan bir anahtar uzatırken hâlâ gülümsüyordu. "İki yatak."

Roman dokuz numaralı odanın kapısını iterek açtığında kapı gıcırdadı ve kapı kolu duvara çarptı. Işık düğmesini aradı ve açtı.

Loş. Ucuz bir motel için sürpriz değil.

Cousens iterek odaya girdi ve Roman'ın omzuna kendi omzuyla çarptı.

"Kapıya en yakın yatağı alıyorum," diye ilan etti.

Roman onun peşinden içeri girip kapıyı arkasından çarparak kapatırken kaşlarını çattı. "Neden?"

Çantasını yatağın üzerine bıraktı. "Gece beni gizlice geçmeye çalışırsan diye." Ona sahte bir gülümseme verdi.

"Senin büyük güven sorunların var."

Tekrar kapıya yöneldi, Roman'ın engellediğı kapıya. "Hadi, kımıldayın." Ellerini 'kışt' der gibi salladı. "Çekilin yoldan, gidelim." Onu göğsünden dürttü.

Adam geri çekildi, kadın da öyle. "Nereye? Buraya daha yeni geldik."

"Mağazaya dönelim de bir şeyler alalım." Roman, kadının sanki ona tekrar dokunmaktan korkuyormuş gibi ellerini arkada tuttuğunu fark etmemişti.

"Ne gibi?" diye sordu.

"Diş macunu, deodorant, su. Belki sizin için beş gün üst üste aynı iç çamaşırını giymek sorun olmayabilir ama benim için değil."

Elindeki spor çantasını kaldırdı. "Hazırlıklı geldim."

Ona şüphayle baktı, irisinde koyu yeşilin bir kısmı bulunan gözleri gerildi. Roman bu gözlerin onu gereğinden fazla bakmaya zorlamasından nefret ediyordu. "Her zaman arabanda bir bavulla mı dolaşırsın?" diye sordu ona.

"Evet." Onun anlamasını beklemezdi. Annesi kaltağın tekiydi ama söylentilere göre Cousens kızları şımarıktı. Shay korunaklıydı ve muhtemelen hayatı boyunca da öyle olacaktı.

"Bazı şeylere ihtiyacım var ve sen de benimle geleceksin."

"Neden?"

Kızıl kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Çünkü sen korkutucu ve sert birisin ve bu yüzden buradasın."

"Buraya senin hırsız kışına şoförlük yapmaya ve kız kardeşini bulmana yardım etmeye geldiğimi sanıyordum."

"Evet, 'koruma'yı da işin içine kat." Aklına bir şey gelmiş gibiydi ve parmaklarını şıklattı. "Unutmadan söyleyeyim."

Yataklara doğru koştu ve kirlentleri kaptı -iki yatak için gereksiz miktarda kirlent vardı- ve yerde kendi yatağını onunkinden ayıran bir bariyer oluşturdu.

"Ne yapıyorsun, yavrum?"

"Bunu görüyor musun?" Shay yastıkları işaret etti. "Bu Romalıların Geçemeyeceği Çizgi. Anti-Roma Çizgisi. Eğer Romalı-Bu Çizgiyi Ayak Parmaklarıyla Geçerse-Ölür Çizgisi."

"Ben mi? Beni bu pire ısırtığı motele sürükleyen sensin."

Homurdandı. "'Pire ısırtığı'."

"O çizgiyi geçmen konusunda endişelenmeliyim."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Peki bunu neden yapayım?"

Roman, kız onun tuzağına doğru yürürken gülümsedi. "Çünkü sevişmek istiyorsun."

Cevabı onu hazırlıksız yakalamıştı ve yanaklarını pembeleştiren tozları hayal ettiğini sanmıyordu.

Hay sikeyim. Bu tepki ona itiraf etmek istemediği bir şey yaptı.

Aslında, ona itiraf etmek istemediği şeyler yaptı.

Muhtemelen bu yüzden boğazını kesmeden ve cesedini herhangi biri gibi çöl yolunun kenarına atmadan buraya kadar gelebilmişti. Küçük, sıkı vücudu, diri göğüsleri ve güzel kalçaları-

Sikeyim.

Sayagül alaycı bir homurtu çıkardı. *Doğru kafayla düşünmeye başlamalısın dostum. Ya öyle ya da biriyle yatmalısın. Onunla değil, ekleyeyim.*

İyi bir zaman değil, Sayagül, diye yanıtladı

Roman. Kızı öldür ve bu saçmalığı bitir.

Onu öldürmeyeceğim.

Sayagul tısladı. *Bu senin kararın mı?*

Şimdilik.

Shay onu izliyordu. "Ne diyor?"

Çantasını yakındaki masanın üzerine koydu. "Seni öldürmem gerektiğini düşünüyor."

Boğazını temizledi. Eğer bir korku hissediyorsa, bunu belli etmemek için mükemmel bir iş çıkarmıştı. "Ve? Beni öldürmen gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Roman onu inceledi. Şerefine, göz temasını sürdürdü, göz kırpmak için bile bozmadı. "Bugün değil."

Saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırdı ve tekrar kapıya yöneldi - hâlâ adamın engellediği kapıya. "Eğer bugün son günümse, en azından temiz bir iç çamaşırı ve deodorant istiyorum. Hadi gidelim."

Roman sinsice odanın içinde ilerledi, kolunu onun koluna sürttü ve yerdeki yastık bariyerine yöneldi. "Şunları yoldan çek, yoksa takılıp düşeceğiz."

Geri çekildi ve onu engelledi. "Sakın," diye homurdandı, parmağıyla onu göstererek, "yastıklara dokunma."

Dişlerini gösterdi. "Beni durdurmaya çalış." Kız yemi yuttu, aptal kız.

Bir darbe indirmeden -dövüşme becerisi sıfırdı, olsa bile ağırlığı ya da cüssesi ondan yana değildi- ayaklarını altından çekip tekmeledi.

O düştü-

Ama kadın onu da kendisiyle birlikte aşağı indirdi, beklediği bu değildi. Adam da onun üstüne düştü, o da beklemiyordu.

Hay sikeyim.

SHAY, Roman'ın bilerek, ağırlığının ciğerlerini tamamen yok etmeyeceği bir şekilde üzerine indiğinden şüphelendi.

Ama ona bakarken kafasındaki son tutarlı düşünce buydu - kalçaları onun kalçaları tarafından sıkıştırılmış, uyluklarının arasında ağır bir şekilde yatan altı fitlik devasa Shadowmaster'a. Onun etkileyici yontulmuş vücudundaki her kası, her silahı hissedebiliyordu. Bu çok fazlaydı, çok yakındı.

"Çekil üstümden," diye hırladı.

Yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Yap beni."

"Kızların nefesini keserek onları korkutmayı seviyor musun?"

"Sadece sen."

Nedenini bilmiyordu ama bu iki kelime midesine ve kalbine garip bir şeyler yaptı.

"O da ne?" Sesi mırıltılıydı. Başını bir yana eğdi, ağzının köşesi seğiriyordu.

Onu itmeye çalıştı ama adam bileklerini kavrayıp başının iki yanında yere sabitledi, nasırlarının sıyrıkları ürpermesine neden oldu. "Neymiş o?" diye mırıldandı. Tanrım, nefes nefese kalmıştı, her hırıltılı nefes alışında göğüsleri adamın göğsüne yaslanıyordu.

"Bunlar kelebek mi?" O kadar yakındı ki, gözlerindeki her bir altın zerresini sayabiliyordu. "Sana kelebekler mi konduruyorum?" Ağzı her zamanki gibi soğuk ve ölümcül bir gülümsemeye dönüştü. "Shayla Cousens bundan hoşlanıyor mu?" Gülümseme genişledi ve Tanrım, bu onun midesini titretti.

Kalbini sakinleştirmeye ve o vahşi kelebeklere boyun eğdirmeye odaklandı. "Hayır."

"Berbat bir yalancısın, yavrum," diye nefes aldı, kelimeler ağzını okşuyordu. Elleri -o kadar büyük ve sertti ki- bileklerini sıktı. "Sorun nedir? Üstünlüğünü çoktan kaybettin mi?"

"Çekil. *Defol.*"

"Önce bana göster. Sana saldıran birini nasıl uzaklaştıracığını göster." Zihni o kadar darmadağınktı ki, ilk başta *adamın* 'birinden kurtulmak' dediğini sandı.

Tanrılar.

"*Seni mi* kastediyorsun?" diye tükürdü.

"Sana saldırmıyorum. Sana bir ders veriyorum. Gösterişli küçük sihir numaraları her zaman hayatını kurtarmaz." Sıcak, katı bedenini onunkine bastırdı ve bileklerindeki tutuşunu sıkılaştırdı. Tanrım, hissetmemesi gereken şeyleri hissedebiliyordu ve Roman'ın bundan en az *kendisini* suçladığı kadar zevk aldığına yemin edebilirdi. Roman, "Şimdi göster bana," diye emretti.

Dövüş hakkında çok şey biliyordu ama cüssesi ve eski sakatlığı onu genellikle dezavantajlı duruma düşürüyordu. Yine de Roman'a kalçalarını yukarı kaldırarak ve bileklerini onunkilerin altından çekerek, onun üzerindeki hakimiyetini kaybetmesine ve öne doğru düşmesine neden olduğunu gösterdi. Bilerek yaptığını biliyordu. Ona karşı gerçek bir dövüşte kazanmasının imkânı yoktu.

Pozisyon değişikliği, adamın alt yarısını kadının hoşuna gitmeyecek kadar yüzüne yaklaştırdı.

Sonra dizini adamın kasıklarına doğru sürdü ama tabii ki adam bekliyordu ve dizini engelledi.

Ayağa kalktı ve onun üzerine bastı. "Güzel."

Ona ters ters baktı. "Kazanmama izin verdin." Dehşet içinde sallanan bacaklarının üzerinde durdu.

"Tabii ki yaptım." Kot pantolonunun ön kısmına sıkıştırdığı büyük silahını düzeltti. "Bütün gece burada olurduk ve yüzündeki ifadeye bakılırsa sadece birimiz eğlenebilirdi." Göz kırptı ve kapıya doğru yöneldi. "Gidelim, yavrum."

Yüzü kıpkırmızı, kalbi küt küt atan Shay, odadan çıkana kadar hiçbir şey anlamadan anahtarını aldı...

Roman'ın ayarladığı silah mı? Evet, o onun silahı değildi.

MAĞAZA gerçekten de reklamını yaptığı her şeyi ve daha fazlasını satıyordu. Shay, bu kadar küçük bir binada bu kadar çok stok yapmayı başarmalarının gerçekten etkileyici olduğunu düşündü - burada sihir ya da göz hilesi yok.

Shay mağazanın arka köşesindeki giysi rafları arasında gezindi. Şortlar ve üstler için gerçekten iyi fırsatlar vardı, bu da bir nimetti. Tüm zaman boyunca aynı pantolonu giymek söz konusu bile olamazdı; hava pantolon giymek için fazla sıcaktı ve ayrıca motelde çamaşır makinesi yoktu.

"Oooh!" Askıları bir kenara itti ve en şirin sarı bikiniyi gösteren bir tanesini kaptı. "Bu çok şirin." Tezgâhtarın - otuzlu yaşlarının sonundaki yarı cadı - tezgâhtan onu izlediğini hissetti; muhtemelen hırsızlık yapacağını düşünüyordu.

Shay memnuniyetle yapardı - eğer buradayken dikkat çekmemesi gerekmeseydi.

Tamam, bir *de* bu kadar ıssız bir yerde muhtemelen iş bulmakta zorlanan dükkân sahiplerine acımasaydı.

Ortası yırtık bikini altlarını incelemek için askıyı çevirdi. Bunlar kışını gerçekten güzel gösterecekti.

"Başın belada mı?" diye tısladı bir ses.

Shay neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Tezgâhtar tam dirseğinin yanında duruyordu.

Shay bir adım geri çekildi. "Pardon?"

Kadın eğildi. "Başın belada mı?" "Neden başım belada olsun ki?"

"Seninle o... birlikte geldiğin adam arasında bir gerilim seziyorum." Bir elini ağzının kenarına götürdü. "Seni izlemeyi bırakmıyor."

Shay omzunun üzerinden bakınca Roman'ın bir kar küresiyle uğraştığını gördü. Anahtarlıklar, kalemler ve kartpostallarla dolu dönen rafların hemen yanında bunlardan üç raf dolusu vardı. Küreyi yere düşmeden yakaladı ve rafa geri koyarken ona sinirli bir şekilde baktı -sanki kar küresinin neredeyse ölmek üzere olması, kırılabilir şeylere dokunmaması gereken sakar bir aptalın değil de kendi suçuymuş gibi.

"Birini aramamı ister misiniz?" diye ısrar etti kadın.

Shay gözlerini kırptırdı. "Ne? Hayır, hayır! Ben iyiyim, gerçekten. Aslında komik, bana asla inanmayacaksınız ama *onu ben* kaçırdım."

Kadın ona belirsizlikle baktı.

"Bu ne kadar?" Shay sarı mayoyu havaya kaldırdı. "Eğer o ödüyorsa, kırk beş. Eğer sen ödersen, yarı fiyatına."

Shay sırttı. "Oh, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, kesinlikle ödüyor." Elini kadının omzuna koydu. "Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

Elini sıvazladı, avuç içi sürekli sıcakta yaşamaktan kurumuş ve çatlamıştı. "Yapabileceğimin en fazlası bu, özellikle de buralarda."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Kadınlar buralarda her zaman kaybolur. Özellikle senin gibi genç görünümlülere göz kulak olmayı seviyorum." Roman'a bir kez daha ihtiyatlı bir bakış fırlattı.

"Son zamanlarda buralarda şüpheli bir şey olduğunu duydunuz mu? Bir şey gördün mü? Herhangi bir şey?"

Başını iki yana salladı. "Polisler Yveswich'te kaybolan genç kadını aramaya geldiğinden beri hiçbir şey olmadı."

Shay boğazındaki yumruyu yuttu. "Anna."

"Evet, işte o. Aramalarını sessiz ve hızlı bir şekilde sürdürdüler - bir gün içinde buradan çıktılar. Bu da bana pek bir şey bulamadıklarını söylüyor."

Roman'ın dudakları arasından keskin bir ıslık çıktı. "Ben köpek değilim!" Shay seslendi.

"Gidelim, yavrum." Yine ıslık çaldı - bu sefer sanki bir köpeği yola çağırır gibi, ve dövmeli elini onunkine vurarak onu çağırırdı

kaslı uyluk, göt deliği.

Gözlerini devirdi. "Benimle ilgilendiğiniz için tekrar teşekkür ederim," dedi tezgâhtara.

"Ne zaman istersen, hayatım." Kadın tezgâha doğru ilerledi ve Shay de onu takip ederek yol boyunca sepet dolusu eşyasını aldı.

Shay Roman'a yaklaşıırken, "Yüzünün böyle sıkışıp kalacağı konusunda seni sürekli uyarıyorum ama dinlemiyorsun," dedi.

Bakışları daha da derinleşti. Roman bakışlarını mayoya yönelterek, "Sen şirin kıyafetlere para harcamakla meşgulken," dedi, "ben gerçekten işe yarayacak bazı şeyler buldum."

Kulaktan kulağa gülümsedi, bir sonraki sözlerinin onun tüylerini ne kadar diken diken edeceğini çok iyi biliyordu. "Bunun gerçekten sevimli olduğunu mu düşünüyorsun?" Bikiniyi havaya kaldırdı.

Onu görmezden geldi. "Su, patika karışımı, yürüyüş botları gibi."

"İşe yarar şeyler de buldum. Deodorant, diş macunu, iç çamaşırı." Bulamadığı tek şey şampuan ve saç kremiydi, ki bu da kıvrıcık saçları için tam bir yıldız trajedisi olurdu. "Bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" Kirazların üzerinde kırmızı parıltılar olan kiraz desenli bir tangayı havaya kaldırdı. "Seksi, değil mi?"

"Gidelim, ufaklık." Sabırsız bir el salladı. "Bekle, benim de botlara ihtiyacım var."

Aceleyle ayakkabı rafına gitti ve altı buçuk numara kahverengi bir çift seçti - en pahalı çiftti, ama kendini savunmak için kendi numarasında sadece onlar kalmıştı.

Shay tezgâha döndü, botlarını diğer eşyalarının arasına koydu ve hâlâ Roman'a ısıracakmış gibi bakan tezgâhtara gülümsedi.

"Parayı ödüyor," diye açıkladı Shay. Roman'a gülümsedi. "Değil mi, Shadows?"

Sol gözünün seğirmesi onun tek cevabıydı.

Shay'in gülümsemesi büyüdü. "Bunu bir 'evet' olarak kabul ediyorum."

CEHENNEM KAPISI

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

Dallas onu yüzüne vurduğu bir yastıkla uyandırdığında bulutsuz bir gecenin GÜMÜŞ PARILTISI Max'in süitindeki perdelerin arasından süzülüyordu.

Bir homurtuyla kendine geldi ve Dallas'ın yüzüne bıraktığı yastığı bir kenara fırlattı. "Red," diye mırıldandı, sesi uykudan kalınlaşmıştı. Yastığı kavradı ve yüzüstü yuvarlandı. "Yatağa geri dön."

"Benimle gelmek istiyorsan hazırlanmak için tam beş dakikan var."

Max inledi. "Bu intikam, değil mi?" Zihnine yapışan son uykuyu da gözlerini kırıştıtararak uzaklaştırdı ve odayı -ve yatağın kenarından ona dik dik bakan ateş saçan cadıyı- inceledi.

"Dört dakika kırk saniye," diye uyardı.

Yorgun bakışlarını komodinin üzerindeki çalar saate çevirdi ve yemin etti. "Dört saat boyunca uyumuş olmamın imkânı yok." Casen onlara Umbra Forumu'na akşam yedide uğramalarını söylemişti, bu yüzden Max, Kasap'ın verdiği bilgiye bağlı olarak gecenin çoğunu dışarıda geçireceklerinden şüphelenerek güç uykusunu tercih etmişti.

Ve şimdi bir saatten fazla gecikmişlerdi.

Max yorganı kenara fırlattı ve ayağa kalktı. "Kimse aradı mı?" diye mırıldanarak telefonunu aradı.

"Evet, Koca Kasap Baba, belli ki hayatta olup olmadığımızı merak ediyor."

Tekrar küfretti. "Cevap verdin mi?" Uyumaktan kıvrılmış donunu düzelttikten sonra şifonyere doğru ilerledi ve çekmeceleri açmaya başladı. Bir kot pantolon ve beyaz bir gömlek bulana kadar içeriği karıştırdı.

"İlişkimizde telefonuna cevap verebileceğim bir aşamaya geldiğimizi bilmiyordum." Dallas'ın kot pantolonunu yukarı çekip düğmelerini iliklemesini izlerken sesi titremeye başladı.

"Yapamayacağımı hiç söylemedim." Adam kadının içinden geçen arzuyu fark etti ve kendi uyarılmışlığının uyandığını hissetti. "Neye bakıyorsun?" diye nefes aldı, kelimeler bir davetle kaplanmıştı.

"Hiçbir şey."

Yaklaştı, bir elini kızın ensesine doladı ve onu öpmek için kendine çekti.

Onun tadı sarhoş ediciydi. Diliyle Max'in dudaklarını ayırdığında, boğazından bir inilti yükseldi, siki pantolonunun içinde sertleşti.

Adam öpüşmeyi kestiğinde, kız nefes nefese kalmıştı. "Bir şey yok, değil mi?" diye nefes aldı, kelimeler ağzını havalandırıyordu. Bakışları onun vücudunda gezindi...

Ve gördüğü şey karşısında gözlerini kısıtı.

Dallas'ın üzerinde dar bir kot pantolon ve göbeğini ve göbek deliğinde parlayan mücevheri gösteren siyah bir deri ceket vardı.

Angelthene'in karaborsası kadar tehlikeli bir yer için uygun bir kıyafet değil.

"Ne giyiyorsun?" Geri çekildi ve gömleğini başının üzerine çekti.

Şaşkınlıkla ellerini havaya kaldırdı. "Kot pantolon ve ceket - ne giymişim gibi görünüyor?"

"Bu bir ceket değil, yıkarken küçülttüğün bir çöp torbası." Ceketin ona çok yakıştığını da inkâr etmedi. "Umbra Forumu'nda bunu giymeyeceksin."

"Çöp torbası mı?" diye tükürdü.

Komodine yönelip cüzdanını ve anahtarlarını aldı.

"Çöp torbası mı?" dedi yine.

"Bir ceket daha giy ya da gelmiyorsun," dedi Max. "Benim şartlarım bunlar." Umbra Forumu'ndan başka bir yerde olsa umurunda olmazdı, giydiği her seksi kıyafet hoşuna giderdi. Ama orada? Hayatta olmazdı. İnsanları ona baktığı ya da dokunmaya çalıştığı için parçalamaktan daha önemli işleri varken olmazdı. Belli ki Umbra Forumu gibi yerlere gitme konusunda biraz fazla rahat davranmıştı ve bu rahatlık insanı öldürüyordu.

Dolaba girip Max'in kapüşonlu sweatshirtlerinden birini askıdan çekmeden önce kendi kendine mırıldandı.

"Çöp torbası," dedi son bir kez. Ama deri ceketini çıkardı ve onun yerine bol bir sweatshirt giydi.

Maximus kıkırdadı ve yatak odasının kapısını açtı.

Dallas, Maximus'la birlikte Umbra Forumu'ndaki Kasap'ın ofisine giden neon tabelaların önünden geçerken, "'BİR YERDE CADİ SAATİ VAR'," diye okudu. Bir kahkaha attı ve ona gülümsedi. "Bu iyiydi. Bir dahaki sefere sabah dokuzda kokteyl istediğimde bunu senin üzerinde kullanacağım."

Max kıkırdadı. "O zaman akşamdan kalma bir halde kış üstü yere yığıldığında benden hiç anlayış görmeyeceksin."

Kasap'ın kapalı kapısının önünde durdular ve Max bir yumruğunu yontulmuş tahtaya vurdu.

"Kim o?" diye homurdandı tanıdık bir ses. "En sevdiğin Şeytan," diye mırıldandı Max.

Kasap kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "Bu Darien olurdu, ama sen de yakın bir ikincisin, Maxy." Kenara çekildi ve büyük bir el hareketiyle onları içeri çağırdı. "Oturun."

Max, Boneweed dumanıyla boğulmuş sıkışık odaya adım attı. Sandalyelerden birini Dallas'a doğru çevirdi ve o da uzun kollarını geriye iterek oturdu.

Kasap onaylayarak gülümsedi. "Şövalyelik, hoşuma gitti." Kapıyı kapattı, hantal adımlarla odanın diğer tarafına geçti ve kendini masanın diğer tarafındaki sandalyeye attı. "Başka birini bekliyor muyuz?" Dosya dolabından bir dizüstü bilgisayar almak için arkasına uzandı.

"Sadece Dominic ve Blue, ama şimdi başlayabiliriz," dedi Max. Melek ve mavi saçlı sevgilisi istediklerinden daha uzun süre uyumuşlardı.

Kasap masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarı açtı ve kısa süre sonra tuşların tıkırtısı odayı doldurdu.

Max parmaklarını sandalyesinin kolçaklarına vurdu. "Bana bir şey bulduğunu söyle."

"Sabırlı ol, Maxy." Birkaç tıklama daha ve Kasap dizüstü bilgisayarı döndürdü, böylece ekranı görebildiler. "İşte kiralamanız."

Max öne doğru eğildi. "Foxhill Rentals?" diye okudu.

Kasap masanın sol çekmecesini açtı, bir cigara çıkardı ve çıplak bir kadın şeklindeki çakmağıyla yaktı. "İşte bu."

Kapı arkalarından açıldı ve Kasap'ın adamlarından biri kapıda belirdi.

"Kapı çalma konusunda ne demiştin?" Casen bir ağız dolusu sigara içerken homurdandı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı genç büyücü, yanakları kızarmış ve kraterlerle beneklenmişti. "Seni görmek isteyen birkaç kişi var ama onlara geri gelmelerini söyleyebilirim."

"Kim onlar?"

Büyücü koridora ve eşlik ettiği insanlara doğru döndü.

"Ben Dom," diye seslendi Ölüm Meleği.

Kasap dev bir eliyle işaret etti, bu hareket masanın üzerinden duman kıvrımları gönderdi. "Onları içeri gönderin."

Genç büyücü kenara çekilerek Dominic ve Blue'nun girmesi için yer açtı ve kapıyı arkalarından kapattı.

Max sandalyesini yana kaydırıldı. "Şuna bir bakar mısın, Blue?" Ekranı işaret etti.

Öksürmesine neden olan yoğun dumanı bir kenara bırakarak ekrana yaklaştı. Ekranı daha iyi görebilmek için eğildi, köprücük kemiklerine kadar uzanan saçları yüzünü kısmen gizlemek için öne doğru kaydıldı. "Nedir bu?"

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" Max kalbi daha hızlı atarak sordu. "Burası Foxhill Rentals, yani seni kaçıran adamların arabalarını kiraladıkları yer."

"Hiç gitmedim," dedi gözlerini kısarak ekrana bakarken. "Ama..." Başka bir fotoğrafın küçük resmini işaret etti ve Kasap onu büyüttü. "İsmi tanıdım..."

"Logo mu?" Dominic sordu.

O da başını salladı.

Kabarcıklı bir pop şarkısı odanın içinde patladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Dallas. El yordamıyla cebinden telefonunu çıkardı ve ekranı kontrol etti. "Benim hatam."

Kasap çakıllı bir kahkaha attı. "İşte *bu*, Chopping Block'ta her gün duyamayacağınız bir şey," dedi. Tavana doğru bir duman halkası üfledi.

Dallas ayağa kalktı ve telefona cevap vermeden önce odanın köşesine doğru yürüdü. "Alo?"

Max Casen'a döndü. "Foxhill Rentals-nerede?"

Casen daha iyi görebilmek için dizüstü bilgisayara açtı verdi. Birkaç tıklamayla adresi buldu. "Foxhill-şuna bakar mısın? Hiçbir yerin ortasında bir kasaba." Haritayı büyüttü ve yakınlaştırdı. Max oraya daha önce hiç gitmemişti, adını bile duymamıştı. Casen Max'in yüz ifadesini -her neyse artık- inceledi. "Oldukça uzun bir yol."

"Max?" Dallas seslendi.

Döndü.

"Aryan Sabrine'di, okula gitmemizi söyledi." "Neden?"

"Söylemedi."

"Acil bir durum mu var?"

"Önemli olduğunu söyledi."

Dominic, Max'le bakışlarını paylaştı. Melek, "Atlas olmadan AA'ya nasıl gireceğiz?" diye sordu.

Max iç çekti. İyi bir noktaya değinmişti; Atlas, Angelthene Akademisi'nin üzerindeki koruyucu büyüleri aşabilecek kadar bilgisayar korsanlığı konusunda yetenekli olan Max'in tanıdığı tek kişiydi.

"Bir fikrim var," dedi Dallas. Dom'u bela anlamına gelen bir gülümsemeyle inceledi. "Muhtemelen hoşuna gitmeyecek ama."

Dom kaşlarını çatı. "Delaney?"

Dallas'ın sırtışı tüm dişlerini gösteriyordu. "Nereden biliyorsun?"

MALAKAI DELANEY en iyi rüyayı görüyordu. Birden fazla kadın ve ıslak am içeren türden.

Bu da muhtemelen yakında azgın bir ereksiyonla uyanacağı anlamına geliyordu.

Bu da demek oluyor ki yatması gerekiyordu. Bu da sabah olması gerektiği anlamına geliyordu.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Yüzüstü döndü ve yastığa doğru homurdandı. Sertleşmesine yardım etmek için bir dizini bükte. Tanrım, en son ne zaman bir kızı yatağına almıştı?

Bang. Bang. Bang. BANG.

Gözleri birden açıldı. "Ne," diye başladı, "neler oluyor?"

Dev odası hâlâ karanlıktı. Açık perdelerin arasından, berrak gökyüzünde yıldızlar parlıyordu.

Gürültü tekrar başladı. Lanet kapıda biri mi vardı?

Battaniyeleri bir kenara fırlattı ve ayağa kalktı, bir kot pantolon ve bir tişört giyerken neredeyse yorgunluktan düşüyordu.

Sonra kapıyı fırlatıp açtı ve koridorda tepindi. "Buna cevap verecek kimse var mı?" diye seslendi sessiz konağa. Kaşlarını çattı ve daha hızlı yürüdü. Tekrar konuştuğunda, sesini her kelimede daha da yükseltti. "Her şeyi *kendim* yapmak zorundayım, *değil mi?*"

Gürültü geri geldi.

Zemin kata inerken çıplak ayakları merdivenlere çarptı.

"Her kimse kaçsa iyi olur!" diye uludu. "Çünkü ben huysuz bir orospu çocuğuyum, sikim yarı sert ve kana susamış durumdayım."

Max masif ahşap kapıya yumruğunu vururken TRAVIS DEVLIN Ruhlar Evi'nin karanlık ön bahçesinde duruyordu. Dallas, Max'in arkasındaki basamaklarda duruyordu ve evin önündeki sokakta Lace, Dominic ve Blue bekliyordu, son ikisi kapıdaki büyüleri geçememişti.

Yaklaşan ayak seslerinin gürültüsünü duymaları birkaç dakika sürdü.

Evet, o Malakai lanet olası Delaney'di.

Travis kaşlarını çattı ve başını salladı. Bunu dört gözle beklemiyordu.

Malakai kapıyı omzunu uçuracak kadar büyük bir güçle açtı.

uzun saçlarını geriye attı. "Ne?" diye homurdandı. Max, Travis'in Azrail'in yüzünü iyice görmesine engel oluyordu ama sesinin tonu kızgınlığını ele veriyordu.

Travis ellerinin kendiliğinden seğirdiğini hissetti. Jewels'la berbat randevusundan beri -sık kafalı ağabeyi sağ olsun, *tek* randevusuydu-Malakai'yle kapışmak için yanıp tutuşuyordu. Konuşarak değil, yumruklarla.

Max, Malakai'nin konuşmasına fırsat vermeden konuştu. "Bir iyiliğe ihtiyacımız var." Azrail Max'in etrafına baktı-

Travis'i görünce kaşlarını çattı. "Cevabım hayır." Kapıyı kapattı-

Max bir eliyle onu engelledi. "Dinle-"

Malakai kapı aralığından hışımla girdi, gözleri parlayan siyah kürelere dönüştü. "Az önce kendi kapımı kapatmama engel olmadın."

Travis hoş geldin demek için kollarını iki yana açtı. "Benimle bir derdin mi var Malakai, ben buradayım!"

Dişlerini gösterdi, gümüş köpek dişleri parlıyordu. "Ne benim ne de Jewels'ın zamanına değmezsin."

Travis alay etti. "O sendin, değil mi? *Biliyordum*. Beni terk etmesinin sebebi sensin!"

Malakai merdivenlerden aşağı bir boğa gibi indi. "Bunu bir kez daha söyle Devlin, sana meydan okuyorum."

"En azından yetişkin bir adam gibi bunu kabul edebilirsin."

"İtiraf edecek bir şey yok çünkü ben yapmadım. Jewels seninle konuşmadıysa, bu onun kararı, benim değil."

"Bunu, yaptığı her şeyi kontrol eden ağabeyinden duymak çok zengin bir şey."

Malakai Travis'in ağzına yumruk attı.

İlk kan. Artık ikinci, üçüncü, dördüncü ve umarım son kanı almakta özgürdü.

Travis dişlerini kaplayan kanın etrafında güldü. "Nihayet! Bunu bekliyordum." Malakai'ye bir yumruk attı ve kaşını yararak açtı.

Max koşarak merdivenlerden indi ve aralarına girmeye çalıştı. "Pekâlâ, bu en-" Malakai'nin ağzına diş etlerini kanatacak kadar sert bir yumruk atmasıyla sustu.

Dallas içeri koşup Aspen ve Jewels'ı çağırdı.

Max nefesinin altında küfretti. Çenesini ovuşturdu.

Malakai Travis'e doğru ilerledi. "Onu ben kontrol etmiyorum." "Kronik bir inkârcı ve narsistin sözleri."

Malakai savurdu ve Travis eğildi. Malakai'yi ikisinin de nefesini kesecek kadar sert bir şekilde yere yapıştırdı. Travis, Malakai göğsüne bir diz atarak onu itmeden önce kan püskürterek birkaç darbe indirdi.

Azrail bu kez Travis'i kıştırdı ve saldırdı. Tekrar, tekrar-

Travis yıldırım hızıyla başını kaldırdı ve Azrail'e kafa attı.

Malakai geriye düştü ama yere çarpmadan önce tökezleyerek ayağa kalktı.

Travis ayağa kalktı ve tekrar saldırdı, yumruğu karnına indi. Malakai'nin kaburgalarına iki vuruş daha yaptı ve düşmeye başladılar.

Yuvarlandılar, vurdular, diz çöktüler ve tekmelediler, ikisi de yavaşlamadı-

Sonra Dallas, Aspen ve Jewels da oradaydı.

"*Malakai!*" Aspen çığlık attı. Kendini ileri atarak Malakai'nin omuzlarına yapıştı. Birkaç kez denemek zorunda kaldı, onu kavrayışı

O ve Travis vurmaya devam ettikçe kayıyordu. "Devre arası diyorum! Malakai, kes şunu!"

Malakai bıraktı ama Travis'in yüzüne bir damla kan ve tükürük tükürmeden önce değil.

Travis ağzındakini sildi ve kendi ağzındakini de yere tükürdü. "Sen iğrenç bir domuzsun, Delaney." Ayağa kalktı, yüzünü buruşturuyordu, aralarındaki kavganın acısını yeni yeni hissediyordu.

Şaşkınlık ve rahatlamadan öfkeye kadar değişen ifadeler takınan kızlar da dahil olmak üzere herkes nefes almak için bir saniye durdu.

"Tamam, üç şey," diye başladı Jewels. Sözleri gergin, yüzü her zamankinden daha solgundu. "Bir." Kardeşiyle yüzleşti ve başparmağını kaldırdı. "Kontrolcüsün ve gerçekten rahatlamaman gerekiyor. İki." Travis'e döndü ve işaret parmağını ekledi. "Ona yem attın. Ve üç." Bakışlarını Travis'in üzerinde tutarak parmaklarıyla üçüncü bir maddeyi işaretledi. "Seni aramamamın nedeni o değil."

Travis bakakaldı, boğazından kan akıyordu. Diliyle arka dişlerinden birini dürttü - gevşek, hıyar. "Değil mi?"

"Hayır!" Kollarını kavuşturdu, bakışlarını yana eğdi. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Kahretsin, kandırma. Elbette Travis hatırlıyordu ama ani sessizliği için Delaney'yi suçlayarak hemen sonuca varmıştı.

Malakai tepinerek yaklaştı. "Ve sen-" Travis'i işaret etti. "Açıkça yardım etmeyen bencil bir pisliksin-"

"Az önce ne dedim ben?" Jewels öfkeleni.

Herkes gecenin serin havasını solumak için bir saniye daha durdu. Ve sonra Aspen, "Max bir iyiliğe ihtiyacın olduğunu söyledi?" dedi.

İyice sinirlenmiş görünen Max tekrar çenesini ovuşturdu. "Ve biraz buz."

Jewels sonuncuyu Travis'e uzatırken, "BİR, İKİ, ÜÇ BUZ PAKETİ," dedi.

"Teşekkürler." Bir beze sarılı buzu ağzına bastırdı ve yüzünü buruşturdu.

Aspen Malakai'ye ve yumruğundan sarkan buz torbasına baktı. "Eğer onu kullanmazsan, yarın gözünü açık tutmakta zorlanacaksın."

Homurdandı ama paketi çürük deriye bastırdı.

Clover yemek masasında oturuyordu, önünde üç dizüstü bilgisayar açıktı. Aspen hemen arkasında durmuş, ne zaman ihtiyaç duysa önerilerde bulunuyordu.

Travis ikisinin birlikte bu kadar iyi çalışmasına şaşırمامıştı. İkizdiler, yüzleri neredeyse aynıydı, düşünce yapıları ve hareketleri de öyle. Onları birbirinden ayırmanın tek yolu saçlarıydı; Aspen'inki daha kısa ve dümdüzken, Clover'inki mükemmel dalgalar halinde sırtının ortasına düşüyordu.

Jewels Travis'in yanına yaklaştı, o kadar yaklaşımıştı ki kolu neredeyse Travis'in koluna değecekti. "Nasıl hissediyorsun?" Sesini alçak tuttu.

"Yaban mersini gibi." Dudağındaki buzu kaydırdı.

Ona gülümsedi. "Öyle görünmeye başlıyorsun."

Travis neredeyse gülümseyerek karşılık verecekti ama dudağındaki kesik tekrar açılmadan durdu. "Peki ya sen? Sen nasıl hissediyorsun?" Sorduğu için bile aptal gibi hissediyordu. Kandırma gibi bir hastalıkla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdi.

"Bugün her şeye rağmen daha iyiyim." Sonraki sözlerini omzunun üzerinden yönlendirdi. "Malakai, dik dik bakmayı bırak."

Travis döndü-

Jewels bir eliyle kolunu kavrayarak onu durdurdu. "Göz teması kurmazsan saldırma ihtimali azalır," diye fısıldadı.

Malakai, "Seni duyabiliyorum,"

dedi. "Farkındayım," diye karşılık verdi.

Yaklaşık bir saat sonra nihayet sistemi kırdılar. Travis, Tanner Atlas'ın Hell's Gate için çalışıyor olmasının kendilerini ne kadar şımarttığını fark etti; Atlas çoğu hackerdan çok daha hızlıydı.

Aspen ve Clover alkışladılar. Clover sandalyesine yığıldı ve "Bir içkiye ihtiyacım var" dedi.

Aspen grupta yüzleşti. "Ben burada Clover'la kalacağım. Büyülerin ne zaman indirilmesini istiyorsunuz?"

Max, "Arayacağız." dedi. Saatini kontrol etti. "Ama muhtemelen otuz, kırk dakika sonra."

"Aramaktan bahsetmişken," diye iç geçirdi Dallas, telefonunun ekranını onlara göstererek. "Yine Sab arıyor." Gruptan uzaklaştı ve aramayı cevapladı.

Travis Jewels'a baktı. Belki hayal görüyordu, belki fazla umutluydu ya da umutsuzdu ama Jewels'ın

göz ucuyla onu dikizliyor olabilirdi. "Geliyor musun?" diye sordu ona.

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Biliyor musunuz? Sanırım yapacağım. Hayatımı yaşamak istiyorum ve son üç gündür içeride sıkışıp kaldım. Gidip üstümü değiştireyim, hemen geliyorum." Koridorda gözden kayboldu.

Travis onun gidişini izledi ve arkasını döndüğünde Malakai'nin buz gibi bakışlarıyla karşılaştı. "Benden daha kötü görünüyorsun," dedi Travis.

"Siktir git, Devlin."

FİNANSAL DAĞILIM

YVESWICH, KEREYALETİ

CALIGINOUS ON SILVERWAY, Yveswich'in Finans Bölgesi'ndeki bir gökdelenin en üst katındaydı.

Saat sekizi biraz geçiyordu. Blok sakinleşiyordu, çalışanlar karanlık yoğunlaştıkça en az iki kişilik gruplar halinde araçlarına yöneliyordu. Sokak lambaları yanıp sönmeye başladı ve güvenlik sistemleri devreye girerek pencerelerin ve kapıların üzerinde fazladan büyü katmanları dalgalanmaya başladı. Ara sokaklarda, park yerlerinde ve metro sisteminde, gözleri karanlıkta parıldayan yırtıcılar avlanmaya başladı.

Kylar ve Tanner canlı video görüntülerini eski görüntülerle maskelemek için birlikte çalıştılar. Darien'le birlikte kamyonetteydiler, Kylar Loren ve Joyce'a daha fazla yer açmak için arkadaki kapıya yaslanmıştı, Tanner ise yolcu koltuğundaydı. Kablolar gösterge paneline, orta konsola, zemine ve arka koltuğa dolanmıştı.

"Asansördeki kameraları aldın mı?" Kylar, tuşları tıkırdatarak bilgisayar korsanlığını bitirirken Tanner'a sordu.

Tanner dizüstü bilgisayarını kapattı. "Ve aynanın arkasındaki gizli olanı." Yerden dizüstü bilgisayar çantasını aldı ve bilgisayarı içine doldurdu.

Kylar dikiz aynasından Darien'e bir sırıtış fırlattı. "Şimdi neden bu kadar ünlü olduğumu anlıyorum."

"Hazır mıyız?" Darien sordu. Ivy ve Jack kamyonun arkasına park edilmiş arabada bekliyordı; Darien aynadan onları izlediklerini görebiliyordu.

Herkes hep bir ağızdan cevap verdi. "Hazırız."

Darien Loren'i binanın içine kadar taşıdı, Kylar önden giderken diğerleri arkadan geliyordu. Binadan çıkan birkaç kişi vardı ve

Ancak çoğu, mesailerini tamamlamış görünen çalışanlardı ve onlara ikinci kez bakmaya tenezzül etmediler.

Asansörle en üst kata çıktılar, hoparlörden binlerce yıllık olması gereken bir şarkı yayılıyordu.

Darien camdaki yansımasına bakmamaya dikkat ediyordu. Bakarsa canavarın ruhunda açlıkla volta attığını göreceğini biliyordu. Bu kadar uzun süre Dalgalanmadan kalmayı başarmıştı ama canavarın boğazına sarılıp onu aşağı çekmesi an meselesiydi.

Asansörün kapıları tıslayarak açıldı. Tam karşıdaki duvarda onları Silverway'deki Caliginous'a davet eden bir tabela vardı.

Önce Kylar, ikinci olarak Darien, üçüncü olarak da Tanner indi. Jack, Ivy ve Joyce grubun arkasında birlikte yürürken, Ivy Loren'in çantalarından birini taşıyordu. Loren'in ilk tedaviden sonra uyanma ihtimaline karşı çantayı getirmekte ısrar etmişti. Darien onunla tartışmamıştı; bu kadar kolay olacağını ummuş, dua etmişti. Hiçbir zaman sık sık dua eden biri olmamıştı ama onun için dua etmişti.

Geniş odayı geçerken ayak sesleri lekesiz zemine çarpıyordu. Arka tarafta, orada birinin olup olmadığını göremeyecek kadar uzun, devasa bir masa duruyordu. Masanın iki ucunda tuz lambaları ve difüzörler bir araya toplanmıştı; sonuncusu havayı nane ve lavanta ile kokulandırıyor. Loren bunlardan birini kısa bir süre önce yatak odasına kurmuştu; kokular ve hafif şırıltılar uyumasına yardımcı oluyordu.

Düşündüm de, Darien'in uyumasına da yardımcı oldular. Kabuslarla ve Dalgalanmalarla mücadele edecek kadar değil ama faydalarını fark edecek kadar. Bir bitki kadar basit bir şeyin bu kadar çok şey yapabilmesi ne garip.

"Tanya," dedi Kylar masaya yaklaştıklarında, masanın arkasında oturan genç, kızıl saçlı cadıyı selamlayarak.

Bilgisayardan başını kaldırdı ve gülümsedi. "Kylar." Grubun arasına bir göz attı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kylar arkalarındaki boş bekleme alanına baktı. "Çalışan tek kişi sen misin?"

"Kapanış görevim var, evet. Var mı?"

"Ters Oda'yı kullanmamız gerekiyor," dedi Darien, bacakları belinden aşağı kaymaya başlayan Loren'i kaldırarak. Onun kollarında kendini çok küçük hissediyordu, kanatları kırık bir kuş gibi.

Tanya'nın yüzündeki açık ve dostane ifade kayboldu ve yerine endişe geldi; Darien onun aurasını renklendirdiğini hissedebiliyordu ve bununla birlikte

korkunun gölgesiydi. "Özür dilerim, ne demek istediğinizi anlamadım" diye kekeledi.

"Tanya." Kylar yumuşak bir sesle konuştu, yüzünde sabırlı bir gülümseme vardı. "Bu Darien Cassel, Roman'ın kuzeni. Bize bir iyilik yapmanı ve Ters Oda'yı kullanmamıza izin vermeni istiyoruz."

Tanya'nın boğazı sıkı bir yutkunmayla düğümlendi. "Yapmamam gerek-" "Bu acil bir durum," dedi Darien. Kolları Loren'in etrafında kenetlendi,

ona sarıldı. "Bu benim kız arkadaşım. Angelthene'deki güvenlik ihlali sırasında komaya girdi ve onu kurtarabilmemizin tek yolu Ters Oda'yı denememize izin vermeniz."

"Koma," diye tekrarladı Tanya, kaybolmuş görünüyordu. "Odanın işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum... bu tür..." *Mucize*, Darien onun söylemek üzere olduğunu biliyordu ama söylemedi.

Darien onun bakışlarını tuttu. "Lütfen. Bırak da deneyelim."

"Başım büyük belaya girebilir," diye fısıldadı şiddetle.

Kylar, "Önlem alıyoruz. Kameraları çoktan maskeledik."

"İşimi kaybedebilirim, Kylar."

Darien, "Ben sana öderim," dedi. Kadının dikkati ona yöneldi. "Yıllık maaşınız ne kadar?"

Gözleri etrafı taradı. "Bu değil-"

Darien kararlı bir şekilde, "Yıllık maaşın, Tanya," dedi. Kızın tereddütü kısa sürdü. "Elli beş bin."

"İki katını veririm," dedi Darien. Tanya'nın ağzı şaşkınlıkla aralandı. "Seanslarımız biter bitmez yüz on bin nakit."

Çenesini kaldırdı. "Peki ya işe yaramazsa?"

"Yine de parayı alacaksın."

Tanya Darien'i inceledi. Onunla kollarındaki baygın kız arasında gidip gelirken bakışlarında merhamet vardı. Para onu etkilemiş olabilirdi ama Darien aurasından bunun açgözlülük olmadığını anlayabiliyordu. Herkesin ödemek zorunda olduğu şeyler vardı ve bu kadın da muhtemelen zar zor geçiniyordu.

Masanın üzerinden bir tomar anahtar aldı ve ayağa kalktı. "Benimle gel."

ON DAKİKA SONRA Loren, sol göğsünde *Caliginous on Silverway* işlemeli tek parça beyaz bir mayo giymişti.

Darien Tanya'yı takip ederek tek bir dar koridora açılan ağır bir kapıdan geçti. Kapının üzerinde, üzerine beş rakamı kazınmış gümüş bir plakette vardı. Loren tekrar kollarındaydı, diğerleri de onu takip ediyordu. Koridor parlak ve beyazdı, duvarlar bir tünel gibi kavisliydi. Sonunda, ortasında küçük yuvarlak bir pencere olan bir kapı vardı. Yarısına kadar inen başka bir kapının da penceresi vardı ama onun camı buzluymuştu.

-Soyunma *Odası*, kapının yanındaki levhada şöyle yazıyordu.

"Burası özel bir soyunma odası," dedi Tanya, onlar geçerken kapının tahtasına vurarak. "Bugün ayrılmaya hazır olduğunuzda burayı kullanabilirsiniz." Ana alanda daha fazla soyunma odası vardı; bu koridora gelmeden önce bir tanesini kullanmışlardı. Ama özel bir oda daha iyiydi; Darien onu kullandığından emin olacaktı, böylece binada olabilecek diğer konuklardan hiçbirini ihtiyaç duyduklarından fazlasını görmeyecekti.

Tanya koridorun sonunda durdu ve elini bir tarayıcının üzerine koydu. Birkaç düğmeye bastı ve kapının ardındaki oda parlak bir ışıqla aydınlandı.

Oda da beyazdı, ama duvarlar opal gibi renk değiştiren noktalara sahip bir malzemeden yapılmıştı. İçerideki tek mobilya parçası, tam ortadaki, holografik bir projeksiyon gibi parlayan cam benzeri bir malzemeden yapılmış yüzen bir masaydı.

"Ne renk büyü?" Tanya gözleri Loren'e kayarak sordu.

Darien bunu düşündü. "Beyazı dene."

Ekran bir renk çemberi gösterene kadar paneldeki birkaç düğmeye daha bastı. Siyah ve gri dışında her renk vardı. Birkaç hızlı dokunuşla beyaz hariç tüm renkleri devre dışı bıraktı.

Tanya kapıyı açtı. "Açıldıktan sonra kimsenin odanın içine girmesine izin yok. Mücevherlerini çıkarman gerekiyor."

Ivy bir adım öne çıkarak Loren'in güneş kanalını ve Avertera tılsımını çıkardı. Binanın üzerindeki büyüler o kadar kalındı ki, Darien onu burada arayan herhangi birinin bulmasının zor olacağını biliyordu.

Tanya, "Hiç kanal dövmesi var mı?" diye sordu.

"Sadece kan şekeri için tıbbi bir tane."

"Güzel." Darien için kapıyı açık tuttu ve Darien ayak sesleri yankılanarak içeri girdi. Burası sıcaktı, ama rahatsız edici derecede değil ve kokuyordu

hafif narenciye ve yağmur kokuyordu. "Onu sırt üstü masanın üzerine yatırın," dedi Tanya.

Darien onun istediğini yaptı ve eğilip Loren'in alına bir öpücük kondurdu, teni soğuk ve kireç gibi beyazdı.

Kızın bu kadar boş ve duygusuz görünmesinden nefret ediyordu. Cansız. Loren her zaman parlak ve mutluydu. Renkli. Gün ışığı gibiydi.

Kız arkadaşını geri istiyordu.

"Hâlâ buradayım bebeğim," dedi sessizce, saçlarını yüzünden geriye doğru düzelterek. "Hemen şu kapının diğer tarafında olacağım." Geri adım atarken elini kolundan aşağı kaydırды, parmakları hafifçe onunkileri sıktı.

Odadan çıktı, giderken iki kez omzunun üzerinden arkasına baktı. Loren'i burada bırakma fikrinden hoşlanmamıştı ama yapması gerekeni yapacaktı.

Tanya kapıyı kapattı ve birkaç düğmeye daha bastı.

Oda, Darien'in botlarının altındaki zemini titreten bir vızıltıyla canlandı. Loren'in etrafındaki küçük yumuşak ışık topları göz kırptı ve tavandaki ve zemindeki musluklardan yağmur damlamaya başladı, havada titreyen damlacıklar belirsiz çizgiler halinde yavaşça yukarı aşağı hareket ediyordu. Çok geçmeden zemin on santimlik suyla kaplandı ama bundan daha derine inmedi.

Darien nefesini tuttu. Pencereden onu izledi, diğerleri de onun arkasında toplanmıştı. Loren'in saçları sanki suyun altındaymış gibi üzerinde dalgalanıyordu, yüzü huzurlu ve rahatsız edilmemişti. Dakikalar geçti ve Darien tüm bu süre boyunca zar zor nefes aldı. Avuçlarında boncuk boncuk ter vardı, ruhundaki o canavar yeniden adım atmaya başlamıştı.

"Hadi, bebeğim." Söylediği kelimeler o kadar sessizdi ki zar zor duyulabiliyordu. "*Hadi.*"

Ama Loren gözlerini açmadı.

ANGELTHENE AKADEMİSİ

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

Travis, "Bu SCARLET STAR," dedi.

Malakai sanki aptalmış gibi, "Bu bir güneş," diye cevap verdi.

"Bu.. Scarlet. Yıldız." Çok açıktı; sekiz ışıklı, oyulmuş bir yüz. Bu şekil Angelthene Akademisi'nin kütüphanesindeki bir kitaplığın arkasındaki duvara oyulmuştu.

Grupları kitaplığın etrafında omuz omuza kalabalıktı. Logan da buradaydı, Sabrine'in arkasında yükseliyordu, kurt o kadar uzundu ki Travis bile onun kocaman kafasının etrafını görmekte zorlanıyordu. Max, Malakai, Jewels ve Dallas gruplarının geri kalanını oluşturuyordu ve Dominic, Blue ve Lace koridorlarda nöbet tutuyorlardı, böylece tur atan güvenlik görevlileri onları yakalayamayacaktı.

Malakai dişlerini gösterdi. "Bu. A. Sun."

"İkisi de aynı lanet şey," diye homurdandı Travis.

"Ah." Malakai ona aptalca bir sırıtiş attı, köpek dişleri titrek fener ışığında parlıyordu. "Yani haklı olduğumu söylüyorsun."

"Aptalın tekisin diyorum."

Dallas bir adım öne çıkarak aralarına girdi ve dirsekleriyle ikisinin de karnına vurdu. "Pekâlâ. Zaman doldu. Bir gecede iki kavgaya ihtiyacımız yok."

Malakai, "Ben genellikle birden fazla tercih ederim" dedi.

Maximus araya girdi. "Bizi buraya kadar... bir gravür için mi getirdin?" Kaba bir şekilde değil, soru sorarak söylemişti. Hepsi de Sabrine'in söyleyecek bir şeyi varsa bunun genellikle önemli olduğunu öğrenmişti.

"Bu sadece bir gravür değil, Maximus," dedi Dallas. "Bu Eski Salon'daki sembolün aynısı." Sabrine'e döndü. "Aynı sembol Loren

kolyesine takıyor. Değil mi?"

"Doğru," dedi Sabine. "Ders çalışıyordum ve bazı iksir kitaplarını almaya gittiğimde yanlış bölüme yerleştirilmiş bir kitap buldum - iksir bölümünde bir tarih kitabı, düşünebiliyor musun?" Kadın ürperdi ve Travis sırtıttı. "Orada olmasaydı asla fark edemezdim, bu yüzden onu oraya koyan tembel aptala kocaman bir teşekkür borçluyuz." Omzuna astığı kitap çantasını okşadı; çanta o kadar doluydu ki kitaplar kumaştan dışarı taşıyordu. "Bunun için organizasyon tercihime de teşekkür etmeliyim."

Logan, "O tam bir temizlik manyağı," dedi. "Evim hiç bu kadar temiz görünmemişti." "Ama ne *oldu*?" Malakai yine sordu, aptal. "Güneş, o da ne?" "Kızıl. *Yıldız!*" Travis havladı. Dallas ve Sabine onu susturdu.

Malakai sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Yani Loren bunu boynuna takıyor. Ne olmuş yani?"

Dallas iç çekti. "Bazılarınızın burada yeni olduğunu unutup duruyorum. Babam onu Kızıl Yıldız Tapınağı'nda evlat edindiğinden beri Loren'de bu kolye var. Bu bir anahtar ama aynı zamanda babasının Tempus'tan aldığı bir dilekle büyülenmiş."

"Ve," diye ekledi Sabine, "Kalendae'de hepimizi kurtaran şey bu dilekti." "Şehir havaya uçtuğunda mı?" Malakai sordu. Orakçılar o sırada

Darien, Kanlı Ay sırasında onların yanında savaştıktan ve Malakai Loren'in hayata döndürülmesine yardım ettikten sonra onlara güvenmeyi seçmişti. Travis bunun Azrail'in yaptığı tek iyi şey olduğunu düşünüyordu.

Ama yine de Malakai'ye güvenmenin iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Darien'le bu konuda tartışması söz konusu bile olamazdı. Darien'e güveniyordu. Onun kararlarına her zaman katılmasa bile.

Jewels grubun arasına sıkıştı, siyah dar kotunun zincirleri şingirdiyordu. Eğildi, alttan dördüncü ve beşinci rafların arasına uzandı ve işaret parmağıyla Kızıl Yıldız'ın şeklini çizdi. "Evet, bu kesinlikle bir anahtar deliği. İçindeki küçük çıkıntıları hissedebiliyorum."

Travis dizlerini büktü ve başını eğerek Jewels'ın yanından geçip rafların arasını görmeye çalıştı. O kadar küçüktü ve kitaplıklar tarafından o kadar çok gölgelenmişti ki Sabine'in onu fark etmiş olması bile çılgıncaydı. "Loren'in kolyesi olmadan oraya nasıl gireceğiz?" dedi.

Sabine söze girdi. "Benim bir fikrim var. Erasmus belli ki o sembolü Eski Salon'a bilerek bırakmış, değil mi?"

Travis de dahil olmak üzere birkaçının sesi kaybolmuş gibi çıksa da grup "Doğru" diyerek onu yankıladı.

"Ve," diye devam etti, "o anahtarı, yani kolyeyi ona bilerek verdi. Sadece bir dilek için değil, sakladığı şeyleri -nereden geldiğini ve Anka Kafa Topluluğu'nun ne yaptığını açıklayacak şeyleri- bulabilmesi için. Parşömen gibi."

Birkaç şaşkın bakışla karşılaştı.

"Ana Parşömen mi?" diye sordu geniş gözlerle. "Dominus Volumen?" Elleri kırptı. "Hadi, devam edin."

Travis, "Tamam, ne demek istiyorsun?" dedi.

"Tahminimce Erasmus'ta bir tane daha var."

"Başka bir anahtar mı?" Jewels sordu.

"Evet."

"Yani..." Max çenesini ovuşturdu. "O zaman onun şehir evi." Malakai, "Yine mi haneye tecavüz?" dedi.

Sabrine omuz silkti. "Kapıyı çalmayı deneyebilir ve bize verip vermeyeceğini görebiliriz." "Adam heceliyor," dedi Dallas. Dudağını çiğnedi. "Oldukça eminim ki

bir bok söyleyemez, hatta belki bize bile veremez, eğer varsa."

"Onda var," diye ısrar etti Sabrine. "Şu anda karamsarlığa yer yok, Dal." Gruba şöyle bir göz gezdirdi. "Pekâlâ, kimler gidiyor, kimler kalıyor?"

"Ben gidiyorum," dedi Malakai. "Eğer herhangi bir hırsızlık olayı olursa, ben de dahil olmak istiyorum."

"Kalacağım," dedi Travis. Malakai'den uzaklaşmak için her şeyi yaptı.

Jewels, "Ben de kalacağım" dedi. Kardeşi ona doğru bir bakış fırlattığında gözlerini devirdi. "Malakai..." Sesi bir uyarı gibiydi. Travis gülmemek için yanağının içini ısırdı. "Ne dedim ben?"

Kaşlarını çattı. "Peki. Benimle başka kim geliyor? Bu şehir evinin nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Ben giderim," dedi Max. "Dallas mı?"

"Tam arkanda." Logan'a omzunun üzerinden bakan Sabrine ile kollarını birleştirdi.

"Onlarla mı kalacaksın?" Sabrine ona sordu.

Logan'ın kurt gözleri fener ışığıyla aynı renkteydi. "Sende o."

Sabrine göz kırptı. "Sakın yakalanma."

Dallas, "Evde kimsenin olduğunu sanmıyorum," dedi.

Max kapıyı tekrar çaldı, sessizce. Saat geç olmuştu ve Oceana'daki bu mahalle, çöp kutunuzu doğru zamanda kaldırıma koymadığınız için sizi polis çağırarak türden insanlarla doluydu. Her yerde mahalle bekçisi tabelaları vardı; polisler çoktan yola çıkmışsa Max şaşırmazdı.

Malakai mesaj yazıyordu, ekran ışığı sakalını kirletiyor ve yüzünün sert hatlarını vurguluyordu. "Asp, büyülerin iki dakika içinde ineceğini söylüyor."

Max geri çekildi ve ikinci kattaki pencereleri görmek için boynunu bükte. Hepsi karanlıktı. "Eğer evdeyseler, o yaşlı herifin kalbini durduracağız."

Malakai ekranını kapattı ve cihazı cebine yerleştirdi. "Kimin umurunda? O sorundan başka bir şey değil. Belki de bize bir iyilik yapıp nalları dikmesinin zamanı gelmiştir."

Max büyülerin düştüğünü hissetti. Büyünün aniden yok olması teninde bir karıncalanma yarattı ve her şeyi ürkütücü bir sessizliğe büründüren beyaz gürültü tabakasını sildi.

"Kenara çekil," dedi Malakai, içeri doğru ilerleyerek. Elinde uzun, ince bir metal parçası vardı.

Sabrine, "Kilidi toka iğnesiyle mi açacaksın?" dedi. "Bu Aspen'in." Tokayı kilidin içine kaydırıldı.

Max Dallas'a eğlenen bir bakış attı. "Bunu saçları onunkinden daha uzun olan adam söylüyor," dedi kahkaha atarak.

Malakai omzunun üzerinden ters ters baktı. "Bu sıradan bir toka değil, aptal, bu onun özel maymuncuğu."

Hafif bir tıkırtı duyuldu ve düğme kolaylıkla döndü.

"Sana söylemiştim," diye fısıldadı.

Malakai önce evin içine süzüldü-
Karanlık bir şekil kafasına doğru
savruldu.

Azrail eğildi, bu şekil neredeyse Max'i yere seriyordu.

Tam zamanında geri çekildi ve botu Dallas'ın ayağını ezdi.

"Kamyoncu anne!" diye bağırdı.

Şekil tekrar Azrail'in kafasına doğru savruldu-

Malakai darbeyi savuşturdu. "Benim, seni yaşlı pislik!" diye tısladı.

"Ve bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" Erasmus'un sesi karanlıkta dalgalandı. Fuayedede durmuş, silahını önünde tutuyordu.

El sıkışmak.

Erasmus tekrar savuramadan Malakai'nin eli süpürge'nin etrafına dolandı. "Bunun beni başımı kesmeye çalışmaktan vazgeçmeni sağlaması gerekiyordu!" Elleri hâlâ süpürgeyi kavarken zorla fuayeye doğru ilerledi.

Erasmus kendi ucunu tuttu ama Malakai ona doğru ilerlerken tökezleyerek geri çekildi. "Yanında kim var?"

Max içeri girdi, kızlar da onu takip etti. Kapının yanındaki ışık düğmesini buldu ve açtı. Fuayeye dolan ışık birkaç saniyeliğine hepsini kör etti.

"Rahatla," diye mırıldandı Dallas, kanatları seğirerek. "Büyük kabadayılar sana zarar vermesine izin vermeyeceğiz."

Malakai hâlâ süpürge'nin bir ucunu tutuyordu. "Artık bırakabilir miyim, yoksa bana yine lanet bir uçan topmuşum gibi mi saldıracaksın?"

"Yapmayacak," dedi Max. Erasmus ona doğru baktı, ağır ağır nefes alıyordu, temizlenmesi gereken yuvarlak gözlüklerinin ardında gözleri iriydi. "Zaten yeterince zarar verdi. Değil mi, Erasmus?"

Erasmus bırakmadan önce bir süre sessizlik oldu. Malakai süpürgeyi Erasmus'un ulaşamayacağı bir yere, duvara yasladı.

"Seni öldürmek için burada olduğumu nereden çıkardın?" Malakai sordu, çenesi hâlâ kızgınlıkla bükülüyordu.

"Sen bir Karanlık Katilsin. Bu senin işin." "Haklısın."

Dördünü de değerlendirdi. "Eğer beni öldürmek için burada değilseniz, o zaman ne istiyorsunuz? Loren-"

"O iyi," dedi Max çabucak.

"O artık hastanede değil." Hiçbiri bir şey söylemedi. Gözleri yeni bir korkuyla doldu. "O-"

"O iyi ve bilmeniz gereken tek şey de bu." Max'in sesi sertti. "Buradayız çünkü bize yardım etmene ihtiyacımız var."

Sabrane öne çıktı. "Loren'e verdiğiniz benzer başka bir kolyeniz olup olmadığını bilmemiz gerekiyor. Kızıl Yıldız."

Erasmus'un tek cevabı gürültülü bir yutkunmaydı.

"Bunun bir anahtar olduğunu biliyoruz," diye ekledi Max. "Ve eğer kızını ve hepimizi içine soktuğun bu karmaşayı biraz olsun önemsiyorsan, ihtiyacımız olan cevapları bulmamıza yardım edersin."

Erasmus kusacakmış gibi görünüyordu, ağzı yüzünü buruşturacak şekilde gerilmişti. Max aynı bakışı Darien'den önce Loren'de de görmüştü.

onun üzerindeki büyüyü bozdu.

Halı kaplı merdivenlerde ayak sesleri duyuldu. Cyra alttan üçüncü basamakta donmuş bir halde belirdi. Saten pijamalar giymişti, gözleri uykudan şişmişti. Gözlerini ışığa karşı siper ederek kırıştırdı ve fuayedeki grubu ve duvara yaslanmış Erasmus'u görünce ağzı açık kaldı.

"Erasmus?" dedi. "Her şey yolunda mı?"

Sabrine öne çıktı ve telefonundan bir görüntü çıkardı - kütüphanede sembolün fotoğrafını çekmişti. Cyra'ya gösterdi. "Bunu Angelthene Akademisi'nin kütüphanesinde bulduk. Bilmemiz gereken başka bir anahtarınız var mı?"

Cyra'nın eli boynuna taktığı zincire gitti. Zincirin sadece üst kısmı görünüyordu, geri kalanı pijama gömleğinin altında saklıydı. Ama konuşmadı, zinciri çıkarmadı.

Kahretsin, bu çok sinir bozucuydu.

"Çıkar şunu," dedi Max. Sözleri, dönüp ona bakan Sabrine içindi. "Eğer gizliliğe bağlıysa, o zaman muhtemelen kendisi çıkaramaz." Cyra'ya baktı. "Yanıldığımı sanmıyorum, değil mi?" Cyra'nın başını hafifçe sallamasıyla karşılaştı.

Sabrine öne doğru bir adım atarak ilk merdivene tırmandı.

Cyra kolyeyi bıraktı. "Bu... sıradan." Sabrine'in seviyesine indi ve başını eğerek kurdun kolyeyi çıkarmasına izin verdi.

"Bir kanal ya da dilek değil mi?" Max alabileceği en iyi açıklamayı almak için sordu.

Cyra bir kez başını salladı.

"İhtiyacımız olan tek şey bu. Hadi gidelim."

Dışarı çıktılar ve Max, Cyra'nın kolyeyi -anahtarı- Erasmus yerine takmasını tuhaf bulan tek kişinin kendisi olup olmadığını merak etti.

KÜTÜPHANE SESSİZDİ.

Logan ve Dominic, Lace ve Blue'ya mola verdirerek nöbet tutuyorlardı. Kızlar Travis'in yattığı masanın karşısındaki masaya oturmuş, önlerine eski kitaplar yaymışlardı. Yakınlarda, Jewels raflarda geziniyor, oradan buradan bir masal kitabı, bir iksir kitabı alıyordu. Hepsi sıkılmaya başlamıştı, yorulduklarından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Travis yüksek, tonozlu tavana bakarken göz kapakları kapanmaya başladı, fener ışığının gölgelerle dansını ve örümcek ağlarının parıltısını izledi-

Jewels yanına oturmak için tırmanırken masa onun altında sallandı. "Bu hayalet tüylerimi ürpertiyor," dedi.

Travis başını kaldırdığında, odanın diğer tarafındaki rafların arasında süzülen, çukura benzeyen gözleri olan hayaleti gördü.

Lace, "Ona 'Bakışlı Genç' diyorlar. Görünüşe göre öğrencilerin başını belaya sokmaktan hoşlanıyor." Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü ve hayaleti daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi, saçları platin ipek gibi omzunun üzerinden kayıyordu. "Neden henüz bizi rahatsız etmediğini merak ediyorum."

Jewels ürperdi. "Onun hakkında konuşmayı bırakalım, yoksa buraya gelebilir," diye fısıldadı.

Travis Jewels'ı inceledi, solgun yüzünün yumuşak kıvrımları ateş ışığıyla öpüşüyordu. Hiç makyaj yapmamıştı ve Travis onun koyu renk göz farı ve dudaklarıyla süslendiğinde harika görüldüğünü düşünse de, tüm bunlar olmadan da çok güzeldi. Malakai'nin onu bakarken yakalayamayacağı için mutluydu.

"Az önce deli gibi davranmak istememiştim," dedi Travis. "Sana kızgın değildim, kardeşine kızgındım. Beni çok sinirlendiriyor. Alınma ama."

Jewels bir kakhaha attı. Gülümsemesi bulaşıcıydı; Travis'in de gülümsemek istemesine neden oldu. "Onunla çıktığım diğer erkeklerden çok daha iyi başa çıkıyorsun. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten etkilendim. Çoğu ilk randevuyu bile geçemiyor."

"Neden acaba?"

Kadın yine güldü. "İyi niyetli. Birbirimizin tek ailesiyiz, bu yüzden Malakai beni bırakmakta zorlanıyor."

"Evet, ama bu konuda böyle bir pislik olmak zorunda mı? Bu seni boğulmuş hissettirmiyor mu?" Yirmi üç yaşına gelip de hâlâ birinin onu kontrol ettiğini hayal bile edemiyordu.

Bu gerçeklik için Roman'a teşekkür etmeliydi.

Kardeşini düşünmek Travis'in yüzüne derin bir kaş çatma ifadesi getirdi. Travis babasının kontrolünden ve istismarından kaçmayı başarmışken, Roman son birkaç yıldır köpekbalıkları tarafından besleniyordu ve kendini isteyerek suya atmıştı. Bu gibi gerçekler Travis'in kendini çok daha az güçlü, daha az yetenekli, daha az yetişkin hissetmesine neden oluyordu. Roman belki de

onu Yveswich'ten ayrılmaya zorladı, ama bir parçası hâlâ bir korkak gibi kaçtığını hissediyordu.

Jewels omuz silkti ve parlak siyah tırnaklarını karıştırdı. "Bazen, ama... Malakai yıllarca ağabey ve baba rolünü oynadı. Çocukluğumuzdan beri bana göz kulak oldu. İyi bir ev hayatımız olmadı."

Travis homurdandı. "Ben de öyle." Bu, Darkslayer'lar arasında yaygın bir tema gibi görünüyordu. Ama yine de, iyi, sağlıklı yetiştirilme tarzından gelen insanlar genellikle insanları ve canavarları öldürmeyi içeren işler mi ararlardı?

Muhtemelen hayır.

"Hiç kardeşin var mı?" diye sordu ona.

"İki. Roman ve Paxton. Roman benim ağabeyim, Paxton ise benden küçük. O benim üvey kardeşim." Geride bıraktığı üvey kardeşi. Kalbine bir suçluluk duygusu daha saplandı. Tanrıya şükür Roman hâlâ oradaydı, yoksa o çocuk muhtemelen şimdiye kadar ölmüş olurdu. "Yveswich'te yaşıyorlar, ben de orayım."

"Bekle..." dedi Jewels, solgun bir elini kaldırarak. "Roman *Devlin* senin kardeşin."

Başını salladı.

Başını iki yana salladı. Gözlerini kısarak ona baktı. "Neden bu bağlantıyı daha önce kuramadım?"

Omuz silkti. "Seninle hiç konuşmuşluğumuz yok."

Omuz silkme sırası ondaydı. "Sanırım hayır. Roman ve... ile iyi bir ilişkiniz var mı?"

"Paxton," diye bitirdi onun yerine. "Paxton."

"Aslında hiç kimsem yok. Roman beni yıllar önce Yveswich'ten çıkardı, böylece artık babamın etrafında olmak zorunda kalmayacaktım. Pax o zamanlar çok küçüktü, beni hatırlayıp hatırlamadığını bile bilmiyorum. Sanırım şimdi on iki yaşında olacak."

"Hiç ziyarete gitmedin mi?"

"Yapamam. Roman beni öldürür." Jewels'ın kaşları soruyla çatılınca Travis açıkladı: "Babam Donovan Slade."

Gözleri büyüdü. "Oh, kahretsin." Soyadları farklı olduğu için bu bağlantıyı hiç kuramayan pek çok insan vardı. Hatta Angelthene'de Darien ve Ivy'nin kardeş olduklarını hiç bilmeyen birkaç kişi bile vardı.

Randal'ın çocukları, soyadlarını değiştirip şeytan olana kadar onları hiç duymamışlardı-önemli hale geldiler.

Travis, "Roman, Paxton'ın on sekiz yaşına gelmesini ve yasal olarak kendi başına yaşayabilmesini bekliyor," dedi. "Sonra ikisi de Yveswich'ten ayrılacaklar."

"Roman, Kara Ev'i yönetiyor ama. Tüm bunları geride mi bırakacak?"

"Roman'ın önemsediği tek şey ailesi. Diğer şeyler onun umurunda değil."

Kütüphanenin kapıları gıcırdayarak açıldı. Diğerleri geri dönmüştü.

Sabrine grubun başındaydı. Onlara kurt gibi sırttı ve Loren'in taktığının aynısı olan bir kolyeyi havaya kaldırdı. "İyi ki burada bir grup kas kafalı var. O kitaplığı taşımamız gerekecek."

MOTEL 58

WI THEREDGE'İN DURUMU

SARI BİKİNİ Shay'in düşündüğünden bile daha sevimliydi.

Dönüp banyo aynasında kıcının kıvrımlarına baktı, uzun saçları sırtının küçük kısmına sürtünüyordu. Evet, pantolonun ortasındaki danteller poposunu gerçekten güzel gösteriyordu.

"Yüzme zamanı, Nugs," dedi gülümseyerek.

Banyoda yerde yatarken, Tanıdık büyük gözlerle ona baktı. Geç olmuştu ama ikisi de o büyük, huysuz Kara Katil'le yaptıkları uzun ve sıcak yolculuktan sonra yüzmek için can atıyorlardı.

Raftan beyaz bir havlu aldı, ona sarındı ve Nugget'ı kucağına almak için eğildi. Bu kavurucu sıcakta ekstra sıcak ve gevşekti.

Odadaki televizyon açıldı ama Roman hiçbir yerde yoktu.

İyi kurtulduk.

"Sence bizi terk mi etti?" diye sordu Nugget'a. Şaşırmamıştı; birkaç saat önceki mağaza ziyaretlerinden sonra Nugget'ın huysuzluğu iki katına çıkmıştı. Şantaj meselesi bir yana, onun nesi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu onda onu tokatlama isteği uyandırıyorlardı.

Penceredeki perdeyi araladı ve toprak otoparka baktı. Ay ışığının altında arabası kemik gibi parlıyordu.

Perdenin düşmesine izin verdi. "Hayır, hâlâ buradayım," diye ilan etti.

Odadan çıkmadan önce, Roman onu dışarıda bırakmaya karar verirse diye anahtarını aldı ve yalınayak havuza doğru yürüdü.

Dışarıda başka kimse yoktu, havuz birkaç ip ışığın sıcak parıltısıyla aydınlanıyordu. Nugget'ı yere bıraktı ve havlusunu bir havuz sandalyesinin üzerine attı-

"Dalmadan önce bakmak isteyebilirsiniz," dedi binanın gölgelerinden gelen tok bir ses.

Shay döndü, eli hızla çarpan kalbine gitti. "*Öldürmeye* mi çalışıyorsun? Bana mı?" diye tısladı, nabızı parmak uçlarının altında hızla atıyordu.

Roman, yüzeyine bakım levhası çakılmış bir kapının yanındaki duvara yaslanmıştı. Çizmeli ayaklarından birini arkasındaki duvara dayamıştı, elinde sigara vardı. "Seni öldürmeye çalışsaydım, ne yaptığımı anlayamadan ölmüş olurdun, yavrum." Arkasındaki havuzu işaret etti, parmaklarındaki gümüş yüzükler parlıyordu. "Bu sana kötü bir sarsıntı verirdi."

İsteksizce döndü-

Havuz kupkuruydu. Enkaz ve eski bir şamandıra dibinde duruyordu.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı. Dışarısı geceleri bile kaynıyordu ve o böyle giyinmişken bile-

Roman'ın gözlerinin yavaşça vücudunda gezindiğini, arka tarafının eğiminde... ve mayosunun alt kısmındaki dantelli merkezde durduğunu görmek için zamanında geri döndü. Ergenliğe girdiğinden beri erkekler ona ilgi göstermişti ama nedense bu ilgi Roman Devlin'den gelince farklı hissetmişti.

Bunun iyi bir farklılık olup olmadığına karar veremedi.

Shay kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu, meme uçlarının mayosuna battığının farkındaydı ve adamın şu anda onlara baktığının, bakışlarının yakacak kadar güçlü olduğunun da farkındaydı. "Burada ne yapıyorsun?" dedi sertçe.

"Sigara içmek. Neye benziyor?" Sigarayı ağzına götürdü. Gölgelere öylesine gömülmüştü ki, kadın onu zar zor görebiliyordu. Gölgeler, sanki mıknaatılanmış gibi, efendilerine bağlı evcil hayvanlar gibi ona yapışmışlardı.

Shay boğazını temizledi. "Biraz alabilir miyim?" Bir süre sessizlik oldu.

Sonra duvarı itti ve ona doğru yürüdü, neredeyse ona doğru yürüyene kadar durmadı. Bakışları hâlâ onun üzerinde sabitken sigarasını uzattı. Duman aralarından akarak yıldızlara doğru kıvrıldı.

Eline dokunmamaya dikkat ederek sigarayı ondan aldı ve bir nefes çekti. Roman, dumanı üfledikten ve sigarayı geri uzattıktan sonra bile sürekli ağzını izledi. Gözleri yanıyor, sulanıyor ve öksürme isteği duyuyordu.

Sigarayı geri alırken ona dokunmamak için çaba bile sarf etmedi, eli onun elinin üzerine kapandı. Sigarayı parmaklarının arasından çekip aldı ve bir nefes daha çekti. Shay onu izlerken, ikisinin de ağzının aynı şeyde olduğunu düşünmeden edemedi.

Hayır, bu kötüydü. Çok kötü bir düşünce.

Burnundan dumanlar çıktı. "Sigara içen biri değilsin," diye gözlemledi. Kızın dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Adamın dikkati tekrar kızın ağzına yöneldi ve yanağındaki yara izini derinleştiren köşesi seğirdi. "Benden her şeyi saklayamazsın, Shayla." Dudaklarını ıslattı, dilindeki çivi küçük gümüş bir yıldız gibi parladı.

Sonra gitti ve Shay onun gidişini izledi.

Adam köşede kaybolmadan hemen önce, mayosunun alt kısmının ipinin bir taraftan kalktığını hissetti.

Ve geri çekildi, etine battı.

Eli kışına doğru uçtu. "*Roman!*" diye bağırdı. Bu da ne-

Tek cevabı virajın arkasından gelen karanlık, günahkâr bir kıkırdama oldu, ses ayak sesleriyle birlikte hızla kayboldu.

Başını salladı, acıyan derisini ovuşturdu ve sanki gölgeler onu takip etmiş gibi, buranın bir an önce olduğundan daha az karanlık hissetmesinin nasıl mümkün olduğunu merak etti. "Az önce bunu o mu yaptı?" diye sordu kimseye.

Gölgeleri, belki? Bunu yapabilir mi?

Başını salladı, düşünceleri amaçsızca oradan oraya sürükleniyordu.

Nugget yerden ona bakıyordu, yuvarlak, ışıltılı gözlerinde suçlama vardı.

"Sakın başlama," diye uyardı Shay.

Sonra havuz kenarındaki şezlonglardan birine yığıldı, odaya geri dönmek ve Roman'a bu kadar çabuk tekrar yakın olmak istemiyordu.

"Ne?" Shay, onu hâlâ imalı bir şekilde izleyen Nugget'a tısladı.

Ellerini havaya kaldırdı. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Tanıdık sadece bulanık kafasını salladı, Shay'in bilmediği bir şey biliyormuş gibi görünüyordu.

ROMAN dokuz numaralı odanın kapısını çarptı ve sürgüyü, zinciri kilitledi. Kanı zonkluyor, Shay'in o mayolu halini düşündükçe elektrikleniyordu.

O sarı lanet mayo.

Kapıyı kilitli tutmalıydı. Buraya geri gelmeye karar verdiğinde ne olacağını, ne yapacağını bilemezdi.

Onun mayosunun ipini koparmaktan çok daha fazlasını yapmak istiyordu, bundan kesinlikle emindi.

Kesinlikle daha fazlasını yapmayacaksın, diye araya girdi Sayagül, sözleri uyarıyla kaplıydı. Ejderha onun gölgesinden çıkıp, yarısı yenmiş jelibon paketini yastıklardan birinin altına sakladığı yatağa doğru kanat çırpı.

Biliyorum, diye homurdandı Roman.

Ejderha, bir pençesiyle yastığın altından şeker torbasını çıkarırken ona baktı. *Bunları sana karşı kullanmak zorunda bırakma beni,* diye uyardı keskin pençesini göstererek.

Roman kilitlere baktı. "Hayatımı sikeyim," dedi ve kilitleri açtı.

Kendini kontrol edecekti. Bir daha bu düşüncelerin kafasını zehirlemesine izin verdiğinde Shay'in pantolonundan -ya da bikinisinden, her ne giyiyorsa artık- uzak duracaktı yoksa yaptığı hata ikisinin de ölümüne neden olacaktı.

SILVERWAY'DE KALİGİNOUS

YVESWICH, KEREYALETİ

"İŞE YARAMIYOR."

Darien Ters Oda'nın kapısını iterek uzaklaştı ve volta atmaya başladı.

Diğerleri -Ivy, Jack, Tanner, Kylar ve Joyce- onu izlerken sessiz kaldılar. Bir Dalgalanma'nın derin ucuna doğru uçmak üzereydi - bunu hissedebiliyordu, canavar aç bir şekilde ensesinden aşağı nefes alıyordu.

İlk konuşan Ivy oldu. "Olacak."

"Birkaç tedavi gerekebilir." Bu sözler koridorun sonundan konuşan Tanya'dan geldi, bir eliyle arkasındaki kapıyı açıyordu. "Büyü seviyesi çok düşük olan insanlar bile buradan her zaman dolu bir rezervuarla ayrılmıyor. Bazen iki, hatta üç tedavi gerekiyor."

Darien herkesin gösterdiği çabayı takdir ediyordu ama hepsi sıfır deneyimle konuşuyordu. Daha önce hiç böyle bir şey -Loren gibi biri- olmamıştı.

Tanya, "Tedaviye yirmi dakika sonra ara vermemizi öneriyorum" dedi.

Darien volta atmayı bıraktı, ruhundaki şiddetli fırtına bir kasırgaya dönüştü. "Yirmi dakika mı?" diye homurdandı. "Bu kadar mı lan?"

Tanner sessizce, "Zorlamak istemezsin, Dare," dedi.

Darien tekrar volta atmaya başladı, gözleri kararmıştı. "O halde yirmi dakika." Gözlerini kırpıştıtararak görüşü uzaklaştırdı. "Ama yarın buraya geri döneceğiz." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Tanya gitti ve koridor sessizliğe gömüldü.

Darien kapıdaki pencereye yaklaştı ve içeriye, havada süzölen ışık toplarına ve titreyen su damlacıklarına baktı. Loren'in saçları

yüzüyordu. Göğsü yükselip alçalıyordu.

Ve uyumaya devam etti.

Ellerini yumruk yaptı, parmak eklemleri çatırdadı.

Kylar, "Odalardan birini denemek ister misin?" dedi.

Darien dönmedi.

"Roman'ın psikopat kızı için çalışıyorlarsa, senin için de bir şeyler yaparlar." "Belki başka zaman," diye mırıldandı Darien.

Ivy usulca, "Bu iyi bir fikir olabilir," dedi.

"Ben iyiyim."

"Ya da," dedi Jack, "mastürbasyon yapmayı deneyebilirsin. Ivy havasında olmadığına bende işe yarıyor."

"Neyin var senin?" Ivy dehşet içinde tısladı. "Bu kadar genç yaşta dul kalmamayı tercih ederdim."

Darien Jack'e ters ters baktı. "Bazen sana katlanamıyorum."

Yirmi dakika çabucak bitmişti. Tanya masanın arkasındaki kontrol panelinden odayı kapattı.

Darien pencereden ışık toplarının sönüşünü izledi. Yağmurun son damlaları da yere sıçradı ve Loren'in saçları altın teller halinde yüzen masanın üzerine düşerek hemen matlaştı, yanaklarının rengi ağardı.

Odanın kapalı olduğunu gösteren zil sesi duyuldu.

Darien botları suda sıçrayarak kapıdan içeri girdi ve Loren'in nabzını kontrol etti.

Sabit, ama güçlü değil. Öncekiyle aynı.

Onu kucağına aldı ve koridordaki diğerlerine katıldı. "Ivy, hadi üstünü değiştirelim." Ivy soyunma odasının kapısını iterek açtı ve ona doğru tuttu. "Onu Roman'ın evine geri götüreceğiz."

Tanner, Darien'in söylemediği kelimeleri anladı. "Nereye gidiyorsun?"

Darien Kylar'la yüzleşti. "Bu şehirde Venom satan biri var mı?"

"Elbette. Ne için ihtiyacınız var?"

Darien ailesinin yüzleri arasında gezindi, Loren'in göğsünün eşit bir nefesle yükseldiğini hissetti - korumak için yemin ettiği insanlar.

"Tedbir," dedi ve soyunma odasına adım attı.

YVESWICH'in karaborsası Angelthene'deki Umbra Forum'dan çok daha büyüktü. Ayrıca çok daha kalabalıktı.

Yine de, kapüşonunun derin gölgelerinde yüzünü ve dövmelelerini görememesine rağmen, bölgedeki insan kümeleri kendilerini akıllıca bir mesafede tuttu, çok yaklaşma konusundaki isteksizlikleri uçsuz bucaksız yerde dolaşmayı biraz daha kolaylaştırdı.

Akşam karanlığı havayı daha keskin bir hale getirmişti ve bütün gün şehri rahatsız eden yağmurun ıslak tabakası donarak neredeyse doluya dönüşmüştü. Damlalar teneke çatılardan süzülüp kanallara sıcıyor, yarı donmuş tanecikler teninize çarptığında canınızı yakacak kadar sert oluyordu.

Yine de soğuk ve ıslak Darien'i rahatsız etmiyordu, kimliğini gizli tutacak türden kıyafetler giymek için bir bahanesi olduğu sürece. Başlar çevrildi ve bakışlar üçlüyü inceledi - burada sadece o, Jack ve Kylar vardı - ama kimse bir bağlantı kuramadı. Tanıyabilecekleri tek kişi, yüzünü gizleme ihtiyacı hissetmeyen Ky'dı.

Kylar artık yolu gösteriyordu, yürüdükleri yol kaç kez dallanıp budaklansa, kıvrılrsa ya da tamamen durup çıkmaza girse de bir kez bile duraksamamıştı. Nereye gideceğini, tuğla ya da ahşap duvarlarla karşılaştığında hangi duraklardan geçeceğini her zaman biliyordu. Daha küçük insanların böyle bir yerde kaybolması gerçekten kolay olurdu. Kaybolmak ve asla bulunamamak. Bu Darien'e Loren'i düşündürdü, eldivenli ellerini sıkıca yumruk yaptı ve onu Kızıl Yıldız Bulvarı'nda bulunduğu günü hatırladı. Karanlığı hiç bilmeyen aydınlık bir kız.

Kylar görünmez şapkasının kenarını bir başka tüccara doğru eğdiğinde Darien, "Buraya sık gelir misin?" diye sordu.

"Her zaman, Cassel," dedi Kylar ona omzunun üstünden bir sırtıfırlatarak. Başka bir çadırın altına girdi ve dükkânın ortasında çıtırdayan ateşin etrafından dolandı. "Bu pazar tarafsız bir bölge olabilir ama bu şehre gece çöktüğünde ve sen de Hollow'un bir üyesiysen, burası gibi yerler senin oyun alanın haline gelir. Burası teknik olarak bir Gri Bölge değil ama buraya ne kadar sık geldiğimize bakılırsa öyle de sayılabilir." Biri sarının çirkin bir tonuna, diğeri şatafatlı bir yeşile boyanmış iki teneke dükkânın arasına sıkışmış dar bir patikayı işaret etti. "Bu taraftan."

Kylar'ın onları aşağıya doğru yönlendirdiği yol ancak ezilerek geçilebilecek kadar büyüktü. Darien asılı fenerleri kancalarından düşürmemek için vücudunu yana doğru eğmek zorunda kaldı. Jack de onun arkasında aynısını yaptı, Darien'in ona burada oldukları sürece hiçbir şeye dokunmaması, kırmaması ya da ateşe vermemesi konusunda yaptığı uyarıdan sonra ekstra dikkat gösterdi.

Çok sayıdaki dükkân ve bağımsız, gelişigüzel inşa edilmiş duvarlar akşam rüzgârının fenerleri söndürmesini engelliyordu ama Darien birkaç blok ötedeki Arnavut kaldırımlı sokaklarda uğuldayan rüzgârın sesini duyabiliyordu. Yüzeydeki hava odun kömürü, sırlı sıklam odun ve okyanustan gelen sürekli tuzlu su kokuyordu. İkinci katmanda ise hiçbir ölümünün fark edemeyeceği sırlar açığa çıkıyordu: hayvanlara ve insanlara ait kan, sihirli iksirlerin içine şişelenmiş otlar ve kötü maddeler ve sıcak, fokurdayan katran.

Venom. Yaklaşıyorlardı.

Patika onları pazarın, çatılardan oluşan bir yamalı bohça tarafından korunan bir bölümüne çıkardı - teneke, plastik ve ahşap, malzemenin uyumsuzluğu, değerli taşlar gibi takırdayan yağmurdan gürültülü bir müzik parçası yaratıyordu.

Kylar onlara ilerlemelerini işaret etti ve her türlü şeyi -büyü korumaları, mucize iksirler, iyileştirici tonikler- vaat eden satıcıların yanından geçerek yollarına devam ettiler. İleride bir çember oluşturmuş, Chopping Block'a çok benzeyen bir kafeste gerçekleşen dövüşleri izleyen yoğun bir beden duvarı vardı. İçerideki adamların her tarafı kan içindeydi, yüzleri genellikle soğuktan korunmak için takılan siyah maskelerle gizlenmiş, sadece gözleri ve ağızları açıkta kalmıştı.

"Gölgeler bana dövüşmeyi sevdiğini söyledi," dedi Kylar gülümseyerek, yanağındaki küçük Kara Katil dövmesi kırışarak. "Adil bir uyarı: oradaki sihirli bariyerler yakan türden. İlk birkaç seferde heyecan verici ama sonrasında oldukça sıkıcı oluyor. İnsanlar yeterince sert bir yumruktan sonra parçalandığında maçlar uzun sürmüyor. Eğer gerçek bir dövüş istiyorsanız, Yılan Çukuru'nu tavsiye ederim." Sağ taraflarını işaret etti. "Orayı şu tarafta bulabilirsiniz." Darien'e o geniş gülümsemelerinden birini daha verdi, dişine gömülü elmas parlıyordu. "Bir tur atmak ister misin? Birini öldürmek istiyormuş gibi görünüyorsun."

Jack sırtı, kendi dişleri fener ışığında parlıyordu. "Her zaman böyle görünür."

Darien onu kafasının yan tarafına vurduğu bir avuç içiyle iterek kendisinden iki kat büyük bir kurt adama çarpmasına neden oldu. Kurt homurdanarak gülmekte olan Jack'i kendi yoluna geri itti.

Kylar hâlâ Darien'e bakıyordu. "Bir yerde durabiliriz," diye teklif etti.

İtiraf etmeliydi ki, birinin uzuvlarını koparmanın basit düşüncesi bile kanını elektriklendirdi ve içindeki o kana susamış canavarın hızlanmaya başladığını hissetti. Ama Darien, "Her zaman birini öldürmek *isterim*, ama *ihtiyacım* olduğunda

size haber veririm." O noktaya gelmişti ama Dalgalanmalarını elinden geldiğince uzun süre tutacaktı.

Kylar sadece kıkırdadı.

Darien uzaklara doğru uzanan sonsuz dükkân labirentini taradı. "Daha ne kadar var?"

"Bir dakika da olabilir, bir saat de... Burası belli olmaz. Köpeğini gölgede tutmak isteyebilirsin." Sesini alçalttı, gözleri Darien'e kaydı. Yüzünde her zaman var olan o mizah parıltısı kaybolmuştu. "Ve her neye sahipsen," dedi, şimdi Jack'e bakarak, "onu sakla."

"Neden?" Soruyu aynı anda sorduklarında Darien'in sesi Jack'inkiyle birleşti.

"Familiar'lar kayboluyor. Yüksek fiyatlara alıcı buluyorlar ve satıcılar talebi karşılayamıyor. Şu kafesleri görüyor musun?" Kahverengi eliyle yakındaki bir çadırı işaret etti; orada asık suratlı bir büyücü purosunu tütürüyordu, yuvarlak, kırmızı yüzü çelik parmaklıkların gölgesinde kalmıştı ve etrafında bir dizi asılı kafes sallanıyordu. "İki gece önce bu kafesler doluydu. Her biri."

"Familiar'ların mı?" Darien bastırdı. Böyle bir şeyi hiç duymamıştı.

"Parlayan tasmalar takıyorlar," dedi Kylar. "İnsanları görünürde yok."

"Bekle, bekle, bekle." Jack yavaşladı. Daha iyi görebilmek için boynunu bükte,

Ateş ışığı kapüşonunun gölgelerini uzaklaştırıyordu. "Bana diyorsun ki-"

Kylar onu kolundan yakaladı. "Yürümeye devam et. Burada bir amacın yokmuş gibi görünürsen, biri seni kendi amacına dönüştürür."

"Bana birilerinin Familiar'ları *çalmanın* bir yolunu bulduğunu mu söylüyorsun?" diye devam etti Jack, tamamen ilgisiz bir şekilde.

Darien, "Lanet olası sesini alçalt," diye tısladı.

Kylar kırmızı ahşap kapılı, teneke kutudan bir dükkânın önünde durdu. Ortadaki dairesel pencere, buğulanmadan dolayı buğulanmış camdan yapılmıştı ve içerisi görüleliyordu. "Tanıdık Ruhlar şu anda piyasadaki en sıcak ürün," dedi Kylar kapının kolunu tutarak, "ve kimse nedenini bilmiyor."

Gıcırdayan kapıyı açtı ve içeri adım attı.

DARIEN, Yveswich'in karaborsasındaki küçük uyuşturucu ticareti içinde Kylar ve Jack'in arasında duruyordu. Satıcının geri gelmesini beklerken sıcak katran kokusu Darien'in gözlerini yakıyordu.

Hiçbiri bir şey söylemedi, gerçi Jack birkaç kez ağızını açmayı denedi ama Darien sert bakışlar fırlatınca sustu. Böyle bir yerde konuşulmazdı - kişisel bir şey hakkında değil, ama tercihen hiç konuşulmazdı.

Sonunda iri yarı büyücü geri döndü. "En fazla otuz milyon yapabilirim," dedi ve etli bileğiyle alnındaki teri sildi.

"Ne demek istiyorsun?" Darien sordu. "Dışarıda mısın?"

"Tamam." şişeyi, kendisini müşterilerden koruyan büyü duvarının arkasındaki yüksek tezgâhın üzerine koydu. "Bu size üç bin GM'ye mal olacak."

"Bu normal fiyatın üç katı."

"Doğru." Tekrar alnını sildi. "Ödeme yapıyor musun, yapmıyor musun?" Jack, "Malın neden bu kadar az?" dedi.

"Peki neden bu kadar pahalı?" Kylar ekledi.

"The talep o yüksek," o dedi, gözler darting etrafta, "ve şu anda malzemeler çok az."

"Daha fazla alacak mısın?" Darien bastırdı.

"Birinin katran çukurlarındaki istilayla ilgilenip ilgilenmediğine bağlı." Jack ve Kylar Darien'e baktı. "Ne istilası?" Darien sordu.

"Katran çukurlarının yanında bir sürü tazi ve benzerleri var. Malzemeleri bulamazsak Zehir yapamayız ve kimse katran çukurlarına yaklaşmak istemezse malzemeleri de bulamayız."

Darien üç bin altın mynet çıkardı ve tezgâhın üzerine bıraktı. Adam parayı aldı ve şişeyi büyülerin arasından geçirdi.

"Eğer sana katranını verirse," dedi Darien, "bana daha fazlasını vereceksin ve indirim yapacaksın."

Satıcı cevap vermek için ağızını açtı-

"Bu bir soru değil," dedi Darien. Venom'u aldı ve dışarı çıktı.

Roman'ın evine döndüklerinde, Darien diğerlerinin rahat ettiğini görmekten memnundu. Ivy ve Joyce akşamı Evin Hobisi Itzel ile kurabiye pişirerek geçirmiş, Tanner ise

Paxton ve Eugene ile zemin kattaki oturma odasında video oyunları.

Loren'i üst kattaki boş yatak odalarından birinde kontrol ettikten sonra Darien duş aldı, hem de uzun bir duş. Cehennem gibi ağrıyordu, kasları o kadar gergindi ki gevşemeye fırsat bulamadan tüm sıcak suyu tüketene yemin edebilirdi. Çıktığında spor çantasında bir çift gri eşofman altı ve beyaz bir tişört buldu ve onları giydi, odanın bu kadar sessiz olmasından nefret ediyordu. Loren her zaman sessiz uyurdu ama bu sessizlik rahatsız ediciydi.

Bir saatten kısa bir süre içinde üçüncü kez onu kontrol etti ve başparmağını hâlâ atmakta olan bileğinin iç kısmına bastırdı. "Buradayım bebeğim," dedi fısıltıyla. "Yanımdayım." Yüzündeki güneş ışığıyla parlayan saç telini düzeltti ve mutfaka doğru ilerlemeden önce alnına bir öpücük kondurdu.

Ivy temizlik yapıyor, tezgahı nemli bir bezle siliyordu. Jack ve Atlas oturma odasında Rushin' Racers oynuyorlardı, gözleri ekrana yapışmıştı.

"Pax nerede?" Darien sordu. "Uyuyor mu?"

"Ky onu eve götürdü," diye yanıtladı Tanner, kan çanağına dönmüş gözleri hâlâ ekrandaydı. Siyahların Evi'ne, zavallı çocuk. Jack gürültülü bir "Hop!" sesiyle yarışta birinci olurken Tanner nefesinin altından küfretti. Tanner devam etti, "Yarın okulu var."

"Kylar geri geliyor mu?"

"Bir saat içinde."

Jack, "Okul günü olduğu için Pax'in evde iyi olacağına dair bir şeyler söyledi," diye ekledi. Darien bundan hiç hoşlanmamıştı.

Ivy mutfakta bezi durulayıp sıkarak kuruturken ona katıldı. Joyce uyumaya gitmiş olmalıydı ve Hob'a gelince, ortalıkta görünmüyordu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Kesinlikle hayır, sen yeterince yapıyorsun," dedi Ivy. Bez parçasını musluğun üzerine örttü. "Ayrıca, işim bitti."

Darien buzdolabının yanındaki tezgahta duran tarçınlı çörek kutusunu gördü. Odanın karşısına geçip kapağı açtı, tarçınlı şeker kokusu yüzüne yayılıyordu. "On ikiye başlamıştım, bire düştüm."

"Bu senin için," dedi Ivy. "Jack'i tam anlamıyla bir spatulayla dövmek zorunda kaldım, bu yüzden tadını çıkardığınızdan emin olun."

Darien onu aldı ve ısırды, yarısını tek bir lokmada yedi. Ocaktaki çaydanlık ısılk çalmaya başladı.

Ivy aceleyle yanına gitti ve ocağı kapattı. "Kara Pazar'da işler nasıl gitti?" Tezgâhın üzerindeki fincana sıcak su doldurdu, çay poşeti zaten içindeydi.

"Sadece otuz milyon bulabildim, o da üç katı fiyatına. Görünüşe göre, katran çukurlarında bir iblis istilasası var."

"Katran mı? Zehir yapmak için kullandıkları şey bu mu?" Çay poşetini aşağı yukarı salladı, nane ve papatya kokusu havada süzülüyordu.

"Görünüşe göre, anahtar bileşen bu."

Ona endişeli bir bakış fırlattı. "Gerçekten tekrar kullanman gerekeceğini mi düşünüyorsun?"

"Umarım değildir. Ama o şerefsizlerden biri tekrar ortaya çıkarsa, el altında olması olmamasından iyidir." Tarçınlı çöreği bitirdi ve ellerindeki yapışkan kalıntıları duruladı. "Soot'u yakınında tut." Musluğu kapattı ve ellerini kuruladı. "Kylar, Familiar'ların kaybolduğunu söyledi."

"Bu mümkün mü ki?"

Darien omuz silkti. "Görünüşe göre." "Nasıl? Ve neden?"

"Bilmiyorum. Ama gardını her zaman yüksek tut. Özellikle de koşuya çıktığında. Jack'i de yanında götürmeni tercih ederdim ama o çok tembel." Darien sesinin tonunu yükselterek Jack'e yöneltti.

Jack umursamaz bir el salladı. "Defol git buradan."

"Dikkatli olacağım," dedi. Çay poşetini attı ve bardağına döndü, eğilerek içinden süzülen buharı içine çekti. "Pax için çok kötü hissediyorum." Ürperdi. "O evde o... psikopatla kalmak."

"Woo-hoo!" Jack ellerini havaya kaldırarak tezahürat yaptı. "Beşte dört! Berbatsın Atlas."

Tanner elindeki kumandayı bir kenara fırlatıp mutfakta onlara katılmak için ayağa kalktı, Jack de kısa süre sonra onu takip etti. "Onun Paxton'ı yeneceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Tanner merak etti.

Darien'in kaşları havaya kalktı. "Bir Slade mi? Çocuklarından birini dövmek mi? Evet, bence de öyle. Ve Pax'e ne yapıyorsa, Roman'a on katını yapacağını garanti edebilirsin."

"Peki bu konuda ne yapacağız?" Jack söyledi. Tezgâha doğru yürüdü ve kendine bir kurabiye aldı.

Ivy kaşlarını çatı. "Onları daha yeni yaptım!"

"Bunlar yemek için, değil mi?" Aşırı seksi bir iniltiyle ısırdı, gözleri başının arkasına kaydı.

"Paylaşmak. Paylaşmak diye bir şey duydun mu hiç?"

"Don'un ikisinden birini fiziksel olarak taciz ettiğini öğrenirsem," dedi Darien, "o ölür."

"Gözünün yanında bir morluk vardı," dedi Tanner. "Bunu başka fark eden oldu mu?"

Darien, "Okuldaki zorbalarla bir sorunu var," diye açıkladı.

Ivy nefesini tuttu, dirseği kupaya çarptı ve neredeyse çayı dökülüyordu. "Benim tatlı küçük Pax'im değil!"

"Bugün onu bulduğumda bir ara sokakta ona sataşıyorlardı. Çocuklar öğle yemeği parasını çalıyordu, bu saçmalık."

"Ee," dedi Jack kurabiyeyi bitirirken. "*Bu* konuda ne yapacağız?" Elindeki kırıntıların tozunu aldı. Kırıntılar yere dökülürken Twitch gölgesinden sıyrılıp onları diliyle kucakladı.

"Sence Donovan biliyor mudur?" Tanner sordu.

"Pax öyle olduğunu söyledi," dedi Darien. "Don bunun karakterini geliştirdiğini ve sertleşmesi gerektiğini düşünüyor."

"Bekle," dedi Jack. "Pax'in sertleşmesi gerektiğini mi söylüyorsun yoksa bunu Donovan mı söylüyor?"

"Donovan, seni aptal."

Tanner araya girdi. "Yine de ona kendini nasıl savunacağını öğretmek kötü bir fikir olmaz." Darien, Roman'ın ona zaten birkaç şey öğrettiğine dair bir hisse kapılmıştı ama yumruk atmayı öğrenmek, iş başa düştüğünde onu takip edemezseniz hiçbir şey ifade etmezdi.

"Peki ya Roman?" Ivy çayından bir yudum alarak sordu. "Sence biliyor mudur?"

"Paxton onu istemiyor."

Onlar bu konu üzerinde düşünürken mutfak sessizliğe gömüldü.

"Pekala, iki seçeneğimiz var," dedi Ivy. "Ya müdahale edeceğiz ya da kendi işimize bakacağız."

Darien, "Pax'e zorbalarla nasıl başa çıkacağını kendi başına öğreteceğiz," diye karar verdi. "Ben babasıyla ilgileneceğim."

DARIEN AZ ÖNCE yatmaya gideceğini söylemişti ve Atlas ona yetiştiğinde ön kapının yanındaki merdivenin yarısına gelmişti.

"Hey, Darien?" Tanner sessizce seslendi. Darien döndü.

Tanner ellerini ceplerine soktu. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Elbette." Karanlık fuayede karşı karşıya geldiler. Darien, Tanner'ın Tanner konuşmak istiyordu ama kelime bulamıyor gibiydi. "Tanner, eğer bu kaleden olanlarla ilgiliyse-"

"Ne, annemle senin aranda mı?" Tanner kıkırdadı. "Olur böyle şeyler, Darien. O bir hata yaptı ve ikiniz de hayatınıza devam ettiniz. Bu kadar küçük bir şeyi sana karşı kullanmayacağım." Yüzündeki ani endişe Darien'e bu konuşmanın nereye varacağını gösteriyordu. "Bu seninle ilgili," diye başladı Tanner. "Kendini biraz rahat bırakmalısın."

"Atlas-"

"Her şey için kendini suçluyorsun. Loren komada olduğu için kendini suçluyorsun, Paradisi'de neredeyse ölüyordu diye kendini suçluyorsun ve şimdi de bir tedaviden sonra uyanmadığı için kendini suçluyorsun."

Cam yine ciğerlerindeydi. "Tanner, onu koruyacağıma söz verdim-"

"Ve harika bir iş çıkarıyorsun." Darien itiraz edemedi. Sanki içini dökmek için günlerdir bekliyormuş gibi kelimeleri aceleyle bir araya getirerek devam etti. "Darien, eğer onu o sokakta bulmasaydın altı ay önce ölmüş olacaktı." İfadesinin gerçekliği kalbini şişleyen bir bıçak gibiydi ve ciğerlerindeki camı alev alev yaktı. "Randal ve İmperator onu çok daha erken Kuyu Çoğaltma'ya koyarlardı, şehir çok daha erken havaya uçardı ve hiçbirimiz şu anda burada olmazdık." Belki bu doğrudu, ama *Kalendae*'deki mucizenin tüm sorumluluğunu üstlenemezdi - detaylara indiginizde gerçekten de hiçbir sorumluluğu.

"*Loren Kalendae*'de Angelthene'i kurtardı-"

"Çünkü o kıyafeti ona sen giydirdin," dedi Tanner. Darien yutkundu. "O şu anda senin sayende hayatta - *hepimiz* şu anda senin sayende hayattayız. Bu yüzden kendini biraz rahat bırakmalı ve bunun işe yarayacağına inanmalısın."

Darien nefes aldı, sesi son on gündür hissettiği kadar düzensizdi. "Başarısız olmuşum gibi hissediyorum."

"O kız senin sayende hâlâ nefes alıyor. Ve tahmin et ne oldu? Uyandığında, bu senin sayende olacak."

Aralarına sessizlik çöktü. Ivy ve Jack bir film izlerken televizyon arka planda uğulduyordu. Darien kız kardeşini, onun ekrana bakmadığını hissedecek kadar iyi tanıyordu.

"En azından deneyebilir misin?" Atlas sordu. Darien başını salladı.

"Deneyeceğim."

"Bir şey daha var." Biraz gülümsedi. "Bok gibi görünüyorsun."

Darien sırttı. "Teşekkürler."

"Uykuya ihtiyacın var. En son ne zaman iki saatten fazla uyudun?"

Darien yüzünü buruşturdu.

"Aynen öyle." Koridorda süzülerek mutfağa doğru ilerledi - Atlas'ı tanıyorsa muhtemelen doğruca kurabiyelere gitmiştir. "Uyumaya çalış, yorgunluktan ölürsen hiçbirimize faydan dokunmaz."

Ivy şarkı söyler gibi bir sesle ekledi: "Haklı, biliyorsun."

Evet, öyleydi. Ve Darien'in merdivenlerden çıkıp misafir odasındaki yatağa yığılması, bir kolunu Loren'in beline atması kendisi için değil, onlar içindi. Çünkü ölürse hiçbirine faydası olmayacaktı.

Loren hâlâ Avertera tılsımını takıyordu; imparatorun ne yaptıklarını, nerede olduklarını öğrenmesini engellemek için artık hepsi auralarını gizliyordu. Ama Darien Loren'e bu kadar yakınken onun aurasını hissedebiliyordu. Komodinin üzerinde parlayan tuz lambası kadar yumuşaktı.

Aurası her geçen gün daha da sönükleşiyordu. Bunu kabul etmek istemiyordu ama fazla zamanı kalmadığını hissedebiliyordu.

Yakında uyanmazsa, hiç uyanamayacaktı.

ANGELTHENE AKADEMİSİ

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

ANGELTHENE AKADEMİSİ, yüzyıllardır girilmemiş gibi görünen bir tünel ağının üzerinde yer alıyordu.

Karanlıkta yürürken Max görüşünü kullandı, SUV'de bulduğu bir el fenerinin ışığından başka onlara yol gösterecek bir şey yoktu. Onu grubun başında yürüyen Dallas'a vermişti, el feneri önlerindeki tünelleri aydınlatıyordu.

Buradaki aura izleri o kadar eski ve donuktu ki, onları tam olarak okuyamıyordu. Bu topraklarda pek çok ruh yürümüşü - geride bıraktıkları renkli çizgileri görebiliyordu, sulu boya izleri gibi. Muhtemelen artık çok yaşlı olan insanların ruhlarıydı; bir insanın aurası öldüğü anda yok oluyordu, bu yüzden burada hâlâ bulunan renkler hâlâ hayatta olması gereken insanlara aitti.

"Bütün bunlar da ne?" El fenerini duvarlara doğrulttuğunda Dallas'ın sesi yankılandı. Tüneller Max'e volkanik camı hatırlatan parlak siyah bir kabukla kaplıydı.

Malakai, "Yveswich'te tavşan maskesi yapmak için kullandıkları şeyle aynı şeye benziyor" dedi.

Max Malakai'ye baktı, Azrail'in yüzünde aurasının renklerinden başka bir şey göremiyordu, tıpkı yüz hatlarını belirleyen parlayan iplik iplikleri gibi. "Ne demek istiyorsun?"

"Maskelerini hiç duymadınız mı? Bir kişinin aurasının maskeye girmesini sağlayan çılgın ve pahalı bir şeyden yapılıyorlar, böylece Darkslayer'lar bir habercinin kendilerine gelmesini beklemek yerine gidip onu arayabiliyorlar. Yveswich'te çok fazla haberci var ve yeterince KaranlıkKatman yok, bu yüzden işlerini farklı şekilde ele alıyorlar. Habercilerin yaklaşmaması gerekiyor

Darkslayer'lar, bir tanesinin kendilerine gelmesini beklerler." Malakai'nin bunu söyleme şekli, Angelthene'de de bu şekilde çalışmayı tercih edeceğini gösteriyordu.

Dominic, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Şehre daha önce de gelmiştim ve birkaç arkadaşım yıllar önce Cerise Brinton için çalışmıştı."

"Wyvern'ler," dedi Dominic.

"Cerise bir amcık. Artık onun için çalışmıyorlar."

Tüneller uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca devam etti. Bazıları kapıların dışına kadar çıkıyordu ama çoğu Angelthene Akademisi'nin arazisi boyunca zikzaklar çiziyordu. Ancak ne kadar tünel yürürlerse yürüsünler, hiçbir zaman ilginç bir şey bulamadılar.

Ta ki, en uçtaki taş çıkıntının üzerine yığılmış bir grup eski mumun bulunduğu dairesel bir odaya girene kadar. Çıkıntının üzerinde grenli, siyah-beyaz fotoğraflar vardı.

Dallas el fenerini tavana doğrulttu. "Neredeyiz biz?"

Max görüş açısıyla yukarı baktı. "Görünüşe göre eski bir binanın altında." Büyü korumalı bir bina, tepesinde dikenli tel halkaları olan zincir bağlantı çitleriyle çevriliydi.

Dallas ve Sabine yüklü bir bakış paylaştılar. "Eski Salon mu?" dediler hep bir ağızdan.

"Bekle," dedi Dallas dudağını çiğneyerek. "Bu hiç mantıklı değil. Darien Eski Salon'u aradı. Buradaki tünelleri fark etmemiş olmasına imkân yok."

Malakai duvara doğru yürüdü ve parmak eklemine parlak yüzeye vurdu. "Bununla olmaz." Max de dahil olmak üzere birkaç şaşkın bakışla karşılaştı. Delaney ne zamandan beri sinir bozucu bir her şeyi bilen olmuştu? "Görü'yü kullanırken adamant'a bakıyorsanız," diye açıkladı Azrail, "sadece bir tarafını görebilirsiniz. Diğerisi tamamen görünmezdir. Yani Darien şuradaki açıdan bakıyor olsaydı-" Toprağı işaret etti. "Onu göremezdi. Aşağıda hiçbir şey yokmuş gibi görünürdü."

"Bunu neden binalarda kullanmıyorlar?" Jewels yüksek sesle merak etti.

"Öyle olsaydı çok kötü olurdu," dedi Travis. "Artık hiçbirimizin işi olmazdı." Sırıttı. "Eski özgeçmiş hazırlama zamanı."

"Malzeme çok nadir," diye açıkladı Malakai kız kardeşine, Travis'i tamamen görmezden gelerek. "Yeterince yok ve ayrıca çok pahalı." Tavani taradı. "Sence bu büyüklükteki bir şehirdeki tüm binaları yenilemeye güçleri yeter mi? Hayatta olmaz."

Max odayı geçti ve Dallas'a el feneriyle onu takip etmesini işaret etti. Kısa süre sonra diğerkleri de onlara katılarak mumların ve fotoğrafların bulunduğu çıkıntının etrafında toplandılar.

Dallas ışını, kameraya taş gibi suratlarla bakan bir grup insanın fotoğrafına doğrulttu.

"Anka Kafa Derneğı," diye mırıldandı o ve Dallas, sesleri birbirine karışarak.

"Kamyoncu anne," diye mırıldandı Dallas, parmağıyla grubun ortasındaki iki yüzü işaret ederek. "Onlar benim annem ve babam."

"Ve işte Erasmus," dedi Sabine, solundan içeri girerek. Fotoğrafta çok gençti ama kolayca tanınabilirdi. Saçları dalgalı, gözlükleri yuvarlaktı.

"Evet, işte bu o," dedi Travis. "Tüm sorunlarımızın kaynağı."

Malakai, "Bir dakika bekle," dedi. şu anda fotoğrafın ortasındaki kadına bakan tek kişi o değildi.

Cyra'ydı. Cyra, Erasmus ve Roark'ın arasında duruyordu. Belli ki grubun kalbi oydu, fotoğraftaki diğerk iki düzine kişi güneşin etrafında dönen gezegenler gibi onun etrafında yer alıyordu. Sanki bir gün bile yaşlanmamış gibi, neredeyse tıpatıp aynı görünüyordu.

"Cyra Anka Kafa Topluluğı'nun bir üyesi miydi?" Dallas fısıldadı.

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Max.

"Ama..." Sabine Cyra ile Erasmus'un arasını işaret etti. "Erasmus neden yine ölümlü ve bu kadar... yaşlı? Ve Cyra değil."

Kimsenin buna bir cevabı yoktu.

"Roark ve Taega," diye ısrar etti Sabine, sözcükleri bir açıklama için çıldırılmışçasına çaresizdi. "Hepsi de hâlâ genç." Başını salladı, Max'in hissettiğı kadar kaybolmuş görünüyordu. "Anlamıyorum."

Diğerk üyelerin yüzlerini taradılar. Max başka kimseyi tanımıyordu. Yalnızca... Bu-

Logan bir adım daha yaklaştı, titrek nefesleri duyulabiliyordu. "Bu..." Burun delikleri alevlendi ve kolları Vardiya'nın tehdidiyle titremeye başladı. Odanın sıcaklığı birkaç derece artarak Max'in sırtında ter damlalarının oluşmasına neden oldu. "Bu benim babam mı?"

Bleddyn Sands - o kadar gençti ki Max onu ilk başta tanıyamamıştı.

Max grubu tekrar taradı. İçlerinden altısı -ön sıradakiler

-Boyunlarına ince gümüş zincirler takmışlardı, ama kolyeler çok

ne olduklarını söylemek için küçük. İnce, dikdörtgen metal parçalarına benziyorlardı. "Ne giyiyorlar?"

"Anahtarlar mı?" Jewels tahmin etti. "Güneş tılsımı gibi, belki?"

Max, Vardiya ile başa çıkmakta zorlanan Logan'a döndü. "Babanın bunun için öldürüldüğüne dair bahse girmeye ne dersin?" Parmağını Bleddyn Sands'in grenli yüzüne ve boynuna taktığı kolyeye doğru uzattı.

"Jaden..." diye nefes aldı Sabrine. "Ya Jaden ve Calanthe bunu, onun cemiyetle ilişkisini biliyorlarsa ve bu yüzden Kurtadam Bölgesi'ne ölü vampirler yerleştiriyorlarsa? Çünkü bir şey *istiyorlar*. Belki de *bunu*." Tekrar fotoğrafı işaret etti.

"Sab," diye uyardı Dallas sessizce. Şu anda Logan'ı dikkatle izleyen tek kişi o değildi.

Max vücudunu eğerek Dallas'ı Logan'dan korudu.

Sabrina sakinleştirici elini Logan'ın titreyen koluna koydu. "Sorun yok," diye fısıldadı kolunu ovuşturarak. "Nefes al, tamam mı? Nefes al tatlım. Hepimiz yanındayız."

Herkes birkaç dakika boyunca sessizlik içinde durdu, Logan'ın titremesinin azalmasını ve gözlerindeki ateşin sönmesini bekledi. Max tetikte bekliyor, vücudunu kısmen Dallas'a siper ediyordu. Logan kadar güçlü ve öngörülemez kurtadamlar saatli bombalardı. Sadece birkaç saniyeliğine bile olsa kontrolünü kaybederse yaratacağı yıkım...

Sonunda Logan sakinleşti. Odanın sıcaklığı düşerken mırıldandı: "Darien de aynı şeyi söyledi. Saldırmak için bir bahaneye ihtiyaçları olduğunu düşünüyor - arazime gelip..."

Sabrina, Bleddyn'in boynuna taktığı kolyeyi -anahtar olabilir- işaret etti. "Bunu aramaya mı gideceksin?" diye nazikçe bitirdi.

"Belki." Logan yutkundu. "Babam... bana hiç söylemedi."

"Bu onun sır sakladığı anlamına gelmez, dostum," dedi Max. "Eğer Erasmus ve Cyra heceleniyor ve konuşamıyorsa, baban için de aynı şey geçerli olabilir."

"Bunlar ne burada?" diye sordu Lace. Duvara yapıştırılmış bir fotoğraf koleksiyonuna bakıyordu. Hepsi tek tek öğrenci fotoğraflarıydı.

Grup bakmak için ilerledi.

"Aman Tanrım," dedi Sabrine, bakışları genç bir adama takıldı - en üst sıradaki ilk fotoğraf. "Bu mu-"

"Vay anasını," diye nefes aldı Dallas. "Bu Bakışlı Genç mi?"

"Anka Kuşu Kafası Topluluğu'nun bir üyesi miydi?" Lace tahmin etti.

Dallas başını salladı. "Hayır, *bunlar* Anka Kafa Topluluğu'nun üyeleri." Sol taraflarındaki grup fotoğrafını işaret etti.

"O zaman bu insanlar kim?" Sabine'in sesi dalgalandı; muhtemelen Max'in vardığı sonucun aynısını o da çıkarıyordu.

"Kurbanlar," dedi, topluluk hakkında ortaya çıkardıkları birçok söylentiye hatırlayarak - İnisiyasyon olarak bilinen eylem. Gruplarındaki birkaç kişi dönüp ona baktı, gözleri sorularla doluydu. Max, "Bunlar Kuyu'da ölen insanlar," diye fısıldadı.

Travis, Sabine'e, "Şu kitabı görmeme izin ver," dedi. "Hani şu kütüphanede bulunduğun." Az önce ortaya çıkardıkları onca pislikten sonra, buraya gelmek için yanlış rafa konmuş bir kitaptan başka bahaneleri yokken Travis'in aklına bir fikir geldi. Yanılıyor olabilirdi ama yine de kontrol etmeye değirdi.

Sabine çantasını açtı, ağır bir kitap çıkardı ve ona uzattı.

Ön kapağı açtı. İç tarafına bantlanmış bir manila kılıf vardı. Kütüphane çıkış kartını karıştırdı ve farklı el yazılarıyla listelenmiş isimleri kontrol etti. Bu kitabı en son imzalayan kişi-

"T. Isley," diye yüksek sesle okudu. Soyadını tanıdı.

Dallas ve Sabine hep bir ağızdan, "Tamika?" dediler. Bir bakış attılar.

Tamika Isley, göz doktoru. Kısa bir süre önce Ruh Terra hakkındaki bilgilerini paylaşmak için Cehennem Kapısı'na gelen kadın.

"Sence o kitabı bilerek mi yanlış yere bıraktı?" Sabine sordu.

Travis, "Artık kimsenin kazara bir şey yapmadığını düşünmeye başlıyorum" dedi.

Dominic, "Onu oraya bırakan başka biri de olabilirdi," diye belirtti.

Malakai homurdandı. "Evet, yaşlı piç gibi. Sanki yumurta avındaymışız gibi her yere ipucu bırakıyor."

Sabine omuz silkti. "Eğer o yaptıysa, en azından tamamen işe yaramaz biri değil."

"Şimdi ne yapacağız?" Lace merak etti. "Tamika ile konuşmayı deneyelim mi?"

Max Travis'le yüzleşti. Travis bu bakışı daha önce de görmüştü; Reacher her ne söyleyecekse, bu yolu harekete geçirecekti. "Tamika'yı bulmanı istiyorum," dedi Max. "Ona bu kitabı neden imzaladığını sor."

yanlış yere koyan oydu. Ve seni Lacey'nin yanında istiyorum, şehirde sadece birimiz varken Cehennem Kapısı'ndan ayrılmak istemiyorum."

Travis'in kaşları çatıldı. "Nereye gidiyorsun?"

"Foxhill Rentals." Doğru-Maya. "Kasap'ın bana verdiği ipucunu takip ediyorum ama bana eşlik edecek birilerini bulabilirim." Gözleri grubun üzerinde gezindi.

"Ben giderim," diye teklif etti Dom.

Mavi onun elini tuttu. "O nereye giderse ben de oraya giderim." Aksanları kalındı ama onların dilini konuşmakta giderek ustalaşıyordu. Dom da bazen onun dilini konuşuyordu, Melek onun dilini öğrenmesinin adil olacağını düşünüyordu.

Max çenesini eğdi. "Mükemmel. Ben de senin istekli olabileceğini umuyordum." Max gözle görülür bir isteksizlikle Azraillerin liderine döndü. "Malakai?" Sesi gergindi.

Malakai'nin cevabı gecikmeden geldi. "Hayır."

"Evet!" Jewels araya girdi, keskin sesi parlayan duvarlarda yankılanıyordu. "Gidiyorsun."

"Ve seni burada mı bırakayım?" Malakai sıkılmış dişlerinin arasından hırladı. "Devlin'le mi?"

Travis'in elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Sikeyim onu.

"Evet." Jewels kararlı bir şekilde konuştu. Tanrım, Travis Jewels'ın onu parası için koşturmasına bayılıyordu.

Malakai yumruk atmak ister gibi görünüyordu ama Travis de öyle. Parmak eklemlerindeki yaralar hâlâ iyileşiyordu ama avuç içleri vurma arzusuyla karıncalanıyordu. Ve bu herifin yüzü yine onun hedefi olacaktı.

Azrail nefesinin altından küfretti.

"Haydi Malakai," dedi Max. "Darien seni sorumlu bıraktı, bu da işe yaramaz biri olup kışının üstünde oturmana izin olmadığı anlamına geliyor."

Kelimenin tam anlamıyla bir köpek gibi hırladı. "Tamam, ama bisikletimi alıyorum." Tekrar kız kardeşine baktı, dişlerini sıkarken çenesi kayıyordu. "Ben yokken iyi olacak mısınız?"

Jewels gözlerini devirdi. "Sanırım idare edebilirim."

"Ben ona göz kulak olurum," dedi Travis, sözleri aptal kardeşinden çok Jewels içindi.

"Eğer üzerinde en ufak bir çizik bile olursa," diye uyardı Malakai, "değerli aletine veda edebilirsin."

"Malakai!" Jewels öfkелendi. "Bu kadar tavır yeter!"

Max Dallas'a baktı. Cadı zaten onu izliyordu, gözbebeklerinin etrafındaki halkalar el fenerinin ışığında parlıyordu.

"Seni unutacağımı gerçekten düşünmedin, değil mi?" diye sordu ona.

Dallas ona sırtarak cevap verdi.

"Eşyalarını topla, Red. Gezmeye gidiyoruz."

ELSEWHERE

Evrenin kalbinde, iki bin yıldan uzun bir süre önce, kız ve köpeği Anka Kafa Topluluğu'nun şekillenmeye başlamasını izledi. Ve izledikçe, büyük yılanın onları verdikleri her canın farklı sonuçlar doğuracağı konusunda uyarırken ne demek istediğini anlamaya başladı.

Prima materia'ya erişimleri olan üç öğrenci, Helia'nın Eski Salon'un altında içinde uyuduğu küveti kullanarak bir icat yarattı. Bu onların temel malzemesiydi ve onu zeminle kaynaşan, içine batan ve bodrumu dibi volkanik cam gibi parlayan bir gölete dönüştüren dev bir kuyuya dönüştürdüler.

Buluşlarına 'Arcanum Kuyusu' adını verdiler.

Sonra kurbanlar başladı. Yaptıkları şey korkunçtu - ilk öğrenciyi, William'ı, arkadaşlık kulüplerine katılması için kandırdılar ve ona Kuyu'nun uhrevi büyüsunün onu Başka bir şeye dönüştüreceğini vaat ettiler. Eski halinden daha iyi ve daha güçlü bir şeye. Ne de olsa tek istediği buydu.

Ama bu bir yalandı. William'ın hayatını ve sihrini elinden almayı, onu her şeyden mahrum bırakmayı planlıyorlardı ve bunu yaparken başka bir şeye dönüşeceklerdi, eski hallerinden daha iyi ve daha güçlü bir şeye. William'a söz verdikleri her şey, onun asla göremeyeceği şeyler.

Yarı büyücü olan William, venefica sonucu verdi. Onu Kuyu'ya kurban etmek, William'dan sonra Kuyu'nun ateşine girecek olan Erasmus'u bir büyücüye dönüştürecekti.

Oradan, üç öğrenci -hepsi katil- Kuyu ile o kadar çok işlem, o kadar çok ölüm gerçekleştirdiler ki, dünyanın daha önce hiç görmediği bir şeye dönüştüler.

İnsanüstü bir güce ve hıza sahiptiler; eşsiz bir görme, dokunma, işitme ve koku alma duyuları vardı. Ancak asıl yetenekleri "Görme" adını verdikleri büyü, her şeyi görebilen bir yetenektir. Görme yeteneği gözlerini siyaha çeviriyor ve çıplak gözle görülemeyen auraları ve büyüleri görmelerini sağlıyordu.

Sonunda oldukları şeyden tatmin oldular ve artık bir lanet olarak gördükleri ölümlülükten utanmadılar, Anka Kafa Topluluğu'na katkıda bulunmaya başladılar, layık gördükleri yeni üyeleri kabul ettiler ve onlara bir cehennem zebanisi olarak hayat bahsettiler. Arada bir, eğer bir üye yaramazlık yaparsa, onu Kuyu'ya atıyor, canavarımsı yaratıklarını onun hayatını ve güçlerini çalmak için kullanıyorlardı.

Anka Kuşu Kafası Topluluğu'nun on iki üyesi diğerlerinden daha yüksek pozisyonlara sahipti. Erasmus, Helia ve Elix elbette en tepedeydi. Arcanum Well'in asıl üyeleri ve yaratıcıları olarak kararları tartışılmazdı.

Ardından Xinia Rose Croft, Bleddyn Sands ve Taega Tine geldi ve onları on ikinin son altısı izledi.

Ve on iki kişiden altısı *Anahtar Sahibi* ya da *Anahtarların Koruyucusu* unvanına *sahipti*. Anahtarlar, yaptıkları şeyi korumak için yaratılmıştı - Anka Kafası Topluluğu dışındaki herhangi birinin icatlarını kullanmasını veya çalmasını önlemek için.

Kendilerini başka bir şeye dönüştürdüklerini saklamak kolay değildi. Çok geçmeden insanlar fark etmeye başladı. Artık eskisi gibi değillerdi ve bu nedenle şüpheler ortaya çıkmaya başladı.

Okulu bırakmak gibi zor bir karar aldılar; kendilerine yeni kimlikler yarattılar ve Well'i onu aramaya başlayan insanlardan sakladılar.

O zamana kadar, Elix'in vicdanı yaptıkları her şeyden o kadar rahatsız olmuştu ki, toplumun bir parçası olmak istemiyordu. Ve kız arkadaşı Taega Tine çoktan ayrılmıştı - bunu yaptığı için herhangi bir tepkiyle karşılaşmadan ayrılan ilk kişi.

Anka Kafası Topluluğu dağıldı. Kurdukları dostluklar mesafeler ve zamanla, ama en çok da pişmanlıkla dağıldı. Toplum sonunda zebanileri yeni canavar türlerini kabul ettiği gibi kabul etti ve nereden geldiklerine dair yakıcı soru on yıllar geçtikçe köreldi ve zebanilerin gittikleri her yerde peşlerini bırakmayan hastalıklı bir merak olmadan yaşamalarına izin verdi.

Yıllar sonra bir gün, artık evli ve birbirlerine derinden aşık olan Erasmus ve Helia yalnız kaldılar. Kuyu'yu - toplumun sırlarını ortaya çıkaran, kendileri için güç ve ölümsüzlüğü tatmak isteyen umutsuz insanlar tarafından avlanan makineyi - bir çocuk yaratmak için kullandılar. Helia bir tanrıça olarak doğduğundan çocuk sahibi olamıyordu ve Kuyu'nun bunu değiştirecek gücü yoktu.

Kuyu ile değerli bir ölümlü bebek yarattıktan sonra, onları nihai hediyeleri ile kutsayan kadim yılanı tekrar ziyaret ettiler -

Dünya aksamaya başladı. Kız ve köpeği, o asırlık mağarayı saran sis ve parazitten tökezleyerek kurtuldular ve iki göz kırpışından sonra Kuyu tarafından yutulan ilk yemeğe geri ışınlandılar.

William, daha sonraki nesillerin "Bakışlı Genç" olarak adlandıracağı kişi.

Arcanum Kuyusu alevler içinde kaldı ve William çığlık atmaya başladı. Bir hayat için bir ölüm.

Kız ve köpeği bunu bir saniye bile görmeye tahammül edemediler - bu korkunç tarihi daha fazla izlemeye tahammül edemediler.

Eski salonun kapısından kaçtılar. Karanlık ve ıssız okul arazisi boyunca. Kapılardan geçtiler, ruhani bedenleri dövme demir parmaklıkların etrafında eridi ve ışıklarla parıldayan geniş şehre girdiler.

Ağlamak istedi. Ağlamak ve avazı çıktığı kadar bağlamak, ama gözyaşları gözlerini ıslatmadı.

Bu adil değildi. O zavallı öğrenciyi kandırmışlar, hayatını ve büyüsunü alıp kendilerini başka bir şeye dönüştürebilmek için onu öldürmüşlerdi.

Ve bunu tekrar yaptılar. Ve tekrar. Ve yine. Pek çok can alındı, pek çok insan öldü. Hepsi açgözlülük için.

Kız koştu, Singer yanında, opalesan elbisesi bacaklarında sallanıyordu. Angelthene'in üst bölgelerinin karanlık ve kirli sokaklarından geçerek güneye doğru, Meatpacking Bölgesi'ni ve kalın gölgelerden ona bakan boş gözleri geçti.

Canavarlar dışarıdaydı, ancak kendilerine Anka Kafa Topluluğu diyenlerin yanında soluk kalıyorlardı.

Şehri geçip Ebonfield bölgesine varana kadar koşmayı bırakmadı. Ancak o zaman hızını yavaşlattı. Dikkatli adımlarla, çıplak ayaklarının altında çıtırdayan altın çimen yapraklarıyla, bir X oluşturacak şekilde kesişen iki toprak yola yaklaştı.

Yollardan çok uzak olmayan bir yerde, gecenin bulanıklığında şekli zar zor görülebilen taş bir dilek çeşmesi duruyordu.

Yavaşça yaklaştı, uzun otların arasında manevra yaparken alışkanlıkla elbisesinin eteklerini topladı.

Çeşmenin önünde durup şeffaf eline baktı. Avucunda bunu daha önce de yaptığını gösteren eski yara izleri vardı

-Pazarlık yapan canavarlarla konuşmak için kendini kesti.

Ama artık kanaması yoktu.

Çeşmenin kenarında duran, dibi deliklerle dolu kovaya baktı.

Yavaşça, her seferinde bir çıplak ayakla kenarına kadar süründü ve üzerine çömeldi. İçerisi bir şey göremeyecek kadar karanlıktı; sadece onu yutmayı bekleyen, dipsiz gibi görünen siyah bir çukur vardı.

Onun arkasında, çimlerin üzerinde durduğu yerde, Singer sızlandı. Kulaklarını başına yasladı, kuyruğunu bacaklarının arasına sarkıttı.

"Yapmak zorundayız dostum," diye fısıldadı. Uzanıp onu yakaladı ve kendisiyle birlikte taş çıkıntının üzerine çekti. "Bana güvenmek zorundasın." Singer şimdi onun yanındayken, çeşmenin derinliklerine baktı.

Sonra derin bir nefes alarak Singer'a sıkıca tutundu ve canavarın karnına atladı.

MOTEL 58

WI THEREDGE'İN DURUMU

SHAY gece yarısından kısa bir süre sonra uyandığında Roman'ı yatağında sigara içerken gördü. Sırtüstü yatıyordu, tamamen giyinikti, yatağı hâlâ yapılıydı. Yalnız komodinin üzerindeki saatin ışıltısı, aptalca çekici profilini yumuşak kırmızı bir ışıkla aydınlatıyordu.

Adamın sigarayı ağzına götürüp bir nefes daha çekmesini izlerken, o akşam yatağıyla onunki arasına yerleştirdiği yastıklardan oluşan duvara sınır koyduğu için ne kadar akli başında olduğunu sorguladı.

Yakışıklı olduğunu inkâr etmek mümkün değildi, tabii kabul etmek isterse. Ama tek gecelik bir ilişki için bile olsa onun gibi biriyle birlikte olmak birçok nedenden ötürü kötü olurdu. En bariz olanı farklı çevrelerden gelmeleri idi, ama *hangi* çevrelerden geldikleri, birlikte yorganın altına girmelerinin ne kadar kötü olacağını daha da artırıyordu. Athene ve Donovan yıllardır birbirlerine rakipti; Gölge Efendileri ve Selkiler birbirlerinden kesinlikle nefret ederlerdi.

Bu da Shay'e Motel 58'e bir Shadowmaster'la gelerek yaptığı küçük hatayı hatırlattı. Sadece *bir* Shadowmaster değil, lanet olası Roman Devlin. Annesi öğrenirse, kızarırdı.

Yaptığı hatalar listesine Roman'a çıkmayı eklemese iyi olurdu, bu hata ne kadar cazip olursa olsun. Özellikle de bu kadar yorgunken ve en son seks yapmasının üzerinden *aylar* geçtiği gerçeğini bir kenara bırakırsak?

Evet-aylar. Ve son sefer iyi bile değildi. İşin içinde büyük O yok.

Hayır, önemli değildi. Olmuyordu. Roman yasak bölgedeydi, soru sorulamazdı.

O yatakta sigara içerken ne kadar seksi görüldüğü önemli değil.

"Küçük bariyerini yıktım," dedi Roman, sanki onun tartışan düşüncelerini okuyormuş gibi. Boğuk sesi karanlık odayı, duvarlar balon gibi patlayacakmış gibi hissedene kadar doldurdu. Bu ses Shay'in ürpermesine, kollarındaki derinin çakıllaşmasına neden oldu. "Yastıklardan birine takılıp düştükten sonra," diye bitirdi. Shay bir kahkaha attı; demek uykuya daldıktan kısa bir süre sonra duyduğu ses *buydu*.

"Sorun ne?" diye mırıldandı, sesi uykudan kalın ve çatlağı, "Gölgeler Prensi karanlıkta göremiyor mu?"

Roman yavaşça başını ona doğru çevirdi ve bir ağız dolusu dumanı ona doğru üfledi. Sihirli bir duvara çarparak tavana doğru tırmandı ve orada, yaklaşmakta olan bir fırtınanın küçük bulutları gibi asılı kaldı.

Shay, "Burası sigara içilmeyen bir oda," dedi.

Sigarayı bir kez daha dudaklarına götürürken, ucu parlak kırmızı renkte parlayan o sinir bozucu gözler karanlıkta onu izlemeye devam etti.

Anlaşıldı.

Saniyeler geçti ve Roman ona bakmayı bırakmadı. Oda o kadar karanlıktı ki, gözleri siyah çukurlar gibi görünüyordu, yine de Görü'yü kullanmadığını söyleyebilecek kadar görebiliyordu.

Havalandırmaya rağmen aniden terleyen ayaklarına dolanan çarşaflar yüzünden kıpırdandı. "Konuşmayı gerçekten sevmiyorsun, değil mi?"

Biraz daha sessizlik ve ardından "Söyleyecek ne var?"

"Sohbet, birini tanımanın anahtarıdır." Roman Devlin hakkında bilinmesi gereken çok şey olduğunu hissediyordu ve onu biraz merak ettiğini itiraf etmekten nefret ediyordu.

Birazcık. Özellikle de yolculuk sırasında kendisi hakkında verdiği küçük bilgilerden sonra. Küçük bir erkek kardeşi vardı, değer verdiği biri. Başka ne saklıyordu?

"Birinin beni tanımasını istediğimi kim söyledi?" Roman çizdi.

Gözlerini devirdi. "Peki," diye iç geçirdi. "Devam et ve bir tuğla duvar ol, umurumda değil." Cızırtılı battaniyeyi omuzlarından çekiştirerek ona sırtını dönmeye başladı-

Roman, "İnsanlarla aram hiçbir zaman iyi olmadı, yavrum," dedi.

Shay hareketsiz kaldı. Bir süre düşündükten sonra tekrar ona döndü ve soğuğu engellemek için battaniyeleri üzerine örttü. Adamın ona sunacaklarının bu kadar olup olmadığını merak etti ama adam konuşmaya devam edince şaşırdı.

"Annem bana yalnız kurt derdi. Çocukken bile, yaşıtlarımla oynamaktansa kendi başıma oynarken bulunma olasılığım daha yüksekti. Sosyal toplantılarda köşelere sıkışmış bir gölgeydim." Bir nefes daha çekti ve bir ağız dolusu duman üfledi. Shay onun büyüünün bulutu küçük, dalgalı bir kurda dönüştürmesini izledi. "Tuhaf adam," diye devam etti Roman. "Ucube." Bir kolunu başının üzerine doğru uzattı, parmakları yayılıyordu, gözleri ateşliydi ve yoğunluktan irileşmişti. Büyüsü kurdu canlandırdı; kurt öne doğru tırıs kalktı ve bir ulumayla başını geriye attı.

Shay karanlıkta Roman'ı tekrar incelemek için gözlerini büyüleyici görüntüden ayırdı. "Kulağa biraz üzücü geliyor."

Gülümserken saatin kırmızı ışığı dişlerinde taze kan gibi parlıyordu ve başlarının üzerinde buharlaşan duman kurduna çok benziyordu. "Üzgün müsün?" Dudaklarını büzdü, hâlâ dumanı izliyordu. "Hayır. Hiç arkadaş istemedim. Şimdi de istemiyorum. İnsanlar bana ucube ve dışlanmış diyecekse, bana verdikleri etiketleri sahiplenmeye karar verdim. Ve bana katil manyak demeye başladıklarında, ben de tam olarak öyle oldum: katil manyak." Shay cinayet manyağı olmanın Karanlık Katil olmakla aynı şey olduğundan emin değildi ama bu ifadeyi tartışacak insanlar da vardı.

"Peki artık büyüdüğüne göre sen nasılsın? Bir Shadowmaster olmak ve hepsi. Hiçbiri arkadaşın değil mi?" Kimsesi olmadan yaşamayı hayal bile edemiyordu. Eğer Shay'in sırtını dayayacağı Anna olmasaydı, asla bu kadar uzun süre dayanamazdı.

"Eğer akıllıysanız, bu işte arkadaş edinmezsiniz, ittifaklar kurarsınız. Biz Gölge Ustaları sadece müttefikiz. Eğer dostlarınız varsa, zayıflıklarınız da vardır. Ve zayıflık kimseye bir şey kazandırmaz."

Shay onun sözlerini düşündü ve sonra konuşmadan önce kendi sözlerinin tadına baktı, onları dikkatle seçti. "Tamamen kendi kurallarına göre yaşadığına inanmıyorum. Buraya kadar kimseyi umursamadan gelmiş olamazsın." Düşünmeden, "Hiç aşık olmadın mı?" diye ağzından kaçırıldı.

Roman yüzünü ona dönmek için yan yattı ve bir dirseğinin üzerine çıktı. Doğrudan ona bakarak ağzını açtı ve sigarayı dilinin düz yüzeyinde söndürdü, piercing'inin görüntüsü kadının yutkunmasına neden oldu.

Shay'in içi tedirginlikle sıkıştı, sanki etini kavuran ateşin acısını hisseden kendisiymiş gibi. Öte yandan Roman, sanki her gün dilinde sigara söndürüyormuş gibi hiç irkilmedi.

Sigarasının izmaritini uzun, dövmeli parmaklarıyla komodinin üzerindeki kül tablasına atarken dudak büktü. Sigara içilmeyen bir odada o kül tablasını nereden bulmuştu, hiçbir fikri yoktu. "Aşk, Bayan Hırsız," dedi Roman, "en büyük zayıflıktır."

ELSEWHERE

KIZ ve köpeği gürültülü bir sıçramayla Dilek Çeşmesi'nin içindeki suya düştüler. Yerçekimi onu karanlık derinliklere doğru çekti, aşağı, aşağı, aşağı...

Bir solukla yeniden ortaya çıktı, opalesan elbisesi güneşten içmek için açılan çiçek yaprakları gibi etrafında balonlaşıyordu.

Islak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve başını arkaya doğru eğerek çok çok yukarıdaki yıldızlı gökyüzüne baktı. Çeşmenin ağzı buradan ancak bir iğne ucu kadar görünüyordu.

Düşündüğünden çok daha derindi.

Singer onun yanında homurdanarak kulaç attı, karanlık ve pis su burnuna çarpıyordu.

"Dalmak zorundayız," dedi ona. Bunu nasıl bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu - sadece... hissedebiliyordu.

Singer kulaklarını geriye atarak sızlandı.

"Biliyorum dostum," diye fısıldadı, dişleri hayali bir soğukla gıcırdıyordu. "Ben de korkuyorum. Ama yapmak zorundayız." Onu kendine çekti, kollarını onun parlayan beyaz boynuna doladı, sıcak, yumuşak kürkünün rahatlığını hissetmeyi diledi. Parıltısı suyun üzerine süt gibi yayılıyor, başıboş yaprakları ve sümüksü yosunları aydınlatıyordu.

Singer kürek çekmeye devam etti, pençeleri suyu çalkalıyor, her dalgalanma beyaz parlıyordu.

"Üçe kadar sayıyorum." Sözleri yankılandı ve ona sadece kendisiyle ya da bir hayvanla konuşmak yerine birinin onunla konuşmasının nasıl bir his olduğunu hatırlattı. "Bir...iki...üç." İhtiyacı olmayan derin bir nefes alarak suyun altına daldı ve Singer'ı da kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Yüzdü, derinlere, daha derinlere. Çeşme onu yırtıcı bir yılan gibi yuttu ve kısa süre sonra artık yüzeyin nerede olduğunu anlayamaz hale geldi. Ayaklarını tekmelerken doğru yöne gittiğine güveniyordu, sol kolu önünden körlemesine uzanırken diğer eli sıkı bir yumrukla Singer'ın ensesine asıldı.

Yerçekimi eğildi ve aniden aşağı yerine yukarı doğru yüzmeye başladı. İleride mavimsi bir parıltı gördü; yeni bir yüzey.

Derinlerden bir solukla fırladı ve Dilek Çeşmesi'nin diğer ucunda, kavisli, penceresiz duvarları olan kasvetli bir odanın ortasında suda yüzdüğünü gördü.

Eğer kalbi atabilseydi, odanın etrafına yığılmış, kirden ve ağ tabakalarından yapış yapış olmuş kafataslarını ve kemikleri gördükçe çarpardı. Ve eğer koku alabilseydi, burası ölüm ve iğrenç, çürüyen şeyler kokardı.

Sekiz bacaklı, gölgeli bir yaratık bir oyuğa çömeldi.

"Liliana Sophronia," diye tısladı örümcek. "Ne muhteşem bir sürpriz."

Kız ve köpeği çeşmeden sürünerek çıktılar ve yere su damlattılar. "Bu benim adım mı?" Elbisesinin altını sıkarken kızın sesi yankılandı, su betona sıçradı. "Liliana Sophronia?"

Örümcek düşünceli bir mırıltı çıkardı. "Çoğu kişi sana

'Loren' diyor." "Loren," diye tekrarladı kız. Daha sessiz,

"Loren..." diye mırıldandı.

"Sanki bu konuşmayı daha önce yapmışız gibi hissediyorum," dedi Dul. Bir şeyin farkına varmış gibi durakladı, gözleri siyah yumurtalar gibi parlıyordu. "Ah benim sevgili tatlı çocuğum, hafızanı kaybetmiş gibisin. Ve şu ellerine bir baksana!" Küçümsedi.

Loren onları havaya kaldırdı ve sessiz bir nefes aldı.

İkisi de artık şeffaftı. Ve onun geri kalanı kırık bir yumurta kabuğu gibi hissediyordu. Kırılgan ve boş, içinde hayat kalmamış.

"Ben öldüm mü?" Soru içi boş bir fısıltıydı. Karanlığın içine baktı, gözlerini kısarak Dul'u görmeye çalıştı ama ondan görebildiği tek şey sekiz kalın bacak ve devasa bir tümsekti.

İsimsiz varlık cevabını vermeden önce dikkatlice düşündü. "Yaşam ve ölümün uçurumunda sallanıyorsun," dedi çocuksu sesi yankılanarak.

"Beni bekleyen biri var mı?" Loren yutkundu. Burada soğuğu hissetmiyordu ama aniden titremeye başlamıştı, "Evde mi?"

"Birçok insan seni bekliyor," dedi Dul kadın nazikçe. "Senin dönmen için savaşıyorlar. Çok emin ellerdesin, çocuğum." Keşke o insanların kim olduğunu bilseydi. Aklına gelenler sadece Dallas ve Sabrine'di; Roark ve Taega'nın onun geri dönmesi için savaşıacaklarından şüpheliydi. Şimdi onları hatırlıyordu; çocukluğuna dair az da olsa bir şeyler hatırlıyordu.

Ve ona evlat edinen ebeveynlerinin kavga etmediğini söyleyen de bu kırık çocukluktu.

"Buraya nasıl geldim?"

"Şehriniz ve sevdikleriniz için inanılmaz bir fedakârlık yaptınız. Özverili bir davranış, gerçek bir davranış." Bu onun yapacağı bir şey değildi. Özverili mi? Olabilir. İnanılmaz bir fedakârlık mı?

Kesinlikle o değildi. Olmadığı bir şey varsa o da cesur ve gözü pek olmaktı. Her zaman kendine böyle şeyler deme hakkına sahip olmayı hayal etmişti ama kendini tanıyordu ve o bir kahraman değildi.

"Nasıl geri döneceğim?"

"Sen İskelet Anahtar'sın." İskelet Anahtar mı? "Eğer bir kapı bulamıyorsan, sadece bir kapı yapmalısın."

"Bana yardım edebilir misiniz?" Duyguları kelimelerini boğdu ve midesi aciliyetle burkuldu. "Lütfen, eve gitmek istiyorum. Sanki... sanki insanları özlüyorum ve kim olduklarını bile hatırlayamıyorum." Nefesi boğazında düğümlendi, tavana yapışmış, uzun süredir ölü böceklerin yanardöner kozalar içinde asılı durduğu ağlar gibi yapış yapıştı. Tekrar, "Eve gitmek istiyorum," dedi. Son kelime duvarlarda yankılanan bir hıçkırıkla kesildi. Yüz hatları üzüntüyle buruştu ama gözyaşı akmadı. Ağlayamamak çok tuhaf bir kafesti.

"Elinizi sağ tarafınızdaki duvara koyarak başlayın."

Loren sırlıslık elbisesinin eteklerini toplayıp taşların ve kemiklerin üzerinden geçti. Duvara ulaştığında, ağlardan oluşan bir perdeyi kenara iterek altındaki pürüzsüz taşı ortaya çıkardı ve elini yüzeye bastırdı.

"Gözlerini kapat," dedi örümcek. "Kalbini dinle."

Loren gözlerini kapadı ve konsantre oldu. Dinleyecek bir kalp atışı yoktu; sadece göğsünde, varlığında derin ve sessiz bir boşluk vardı.

Ama denedi - gerçekten çok denedi, atmayı bırakan kalbe doğru bir çizgi attı.

Zihninde karanlığı gördü. Birkaç dakika sonra, sanki suyun içinden bakıyormuş gibi dalgalanmaya başladı.

Dalgaların ötesinde bir yüz vardı. Çok fazla göremiyordu ama erkekti. Erkek ve çok, çok yakışıklı. Ne kadar belirsiz olsa da bu gerçek çok açıktı.

"Kim o?" diye fısıldadı, adamın çenesinin keskin çizgisini, saçlarının gece karanlığındaki parıltısını inceleyerek.

Dul sadece "Sonsuza dek senin koruyucun" dedi.

Suyu berraklaştırmaya çalışırken kaşları birbirine dolandı. Onu görmek istiyordu ama derinlikler dalgalanmaya devam ediyor, yüz hatlarının netleşmesini engelliyordu.

"Şimdi ne yapacağım?"

"Kalbinizi takip etmeye devam edin. Hayata dönmek isteyen kişi bir inanç sıçraması yapmalıdır."

Dul'un son sözü uzaklarda yankılanırken Loren'in çevresi aniden eridi ve büyü onu bilinmeyene doğru fırlattı. Nefesleri hızlandı ve içindeki gümüş ipi Singer'a doğru fırlattı, onu ipin ucuna bağladı ve kendisiyle birlikte çekti.

Gözlerini tekrar açtığında, uçsuz bucaksız siyah uzayın üzerinde süzülen dar bir patikada duruyordu; rengârenk yıldızlar ve dönen ışık zerrecikleriyle süslü bir gece göğü. Üzerinde durduğu karanlık, çimenli yol, yaprakları gökkuşağının tüm renklerini taşıyan parlayan çiçeklerle beneklenmişti.

Artık gidebileceği tek bir yol vardı, o da ileriydi.

Yürümeye başladı.

RUHLARIN EVİ

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

MALAKAI, yatak odasının dışındaki koridorda Aspen'in karşısında durmuş, ondan ne yapmasını istediğini anladığı anda taşaklarına hızlı bir tekme atmayı bekliyordu.

"Ve senin de benimle gelmeni istiyorum," diyerek gürültülü bir şekilde boğazını temizleyerek sözlerini tamamladı.

Yeşil gözlerini kırıştırtarak ona baktı. Uzun, kırmızı bir tırnağıyla göğsünü dürttü. "Ben mi?"

Başını salladı. Kollarını kavuşturdu. Ayaklarının üzerinde kaydı. Döşeme tahtaları ağırlığının altında gıcırdadı.

Söylediklerini tam olarak algılaması uzun zaman aldı ve sessizlik uzadıkça Malakai karnında bir şeylerin kıpırdadığını hissetmeye başladı. Bu da *neydi* böyle? Umutsuz romantiklerin 'kelebekler' dediği şey bu muydu?

Eww.

Kaç dakika geçmişti? Terlemeye başlamıştı. Dilini gümüş bir köpek dişinin üzerinde gezdirdi, parmakları yumruk haline geldi.

Sonunda, "Peki ya Sylvan ve Valen?" diye sordu.

"Seni istiyorum." "Yani benimle gelmeni." diye açıkladı.

Onun kendisine gülümsemesini beklemiyordu ama yüzü güneş gibi parladı. "Tamam!" diye haykırdı. "Ne zaman gidiyoruz?"

Bu... tamamen beklenmedik bir şeydi. Ama çılgınca memnuniyetle karşılandı.

Malakai tekrar boğazını temizledi. "Sabahleyin. Bu gece toparlanın ve Reacher çağırdığında gitmeye hazır olun."

Hâlâ sırtıyordu. "Tamam. Elbette." Etrafindan dolandı ve yatak odasının kapısından içeri süzüldü, Tanıdığı ayak bileklerinin etrafında kıvrılmıştı, fenni tilki iri gözlerini Malakai'ye kırıştırtıyordu. "Teşekkürler, Malakai."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi sıkıca.

Gıcırtilı bir sesle kendini taklit ederek alt katta kayboldu. "'Hayır, teşekkür ederim'. Daha *aptalca* konuşabilir miydin?" diye sordu kendi kendine başını sallayarak. "Sen sakallı bir soytarısın."

Kendine çok yükleniyorsun, dedi Yaratık, Malakai'nin gölgesinden çıkıp omzuna tüneyerek. *Ve muzumuz bitti.*

"Bana zaten söyledin." Yaratık'ın muzlara karşı delice bir takıntısı vardı, hatta üzümlere olduğundan daha fazla.

Tekrar söylüyorum, dedi yarasa. *Çıkarken biraz almalıyız.*

"İhtiyacın var mı?"

İhtiyacım var.

Sylvan ve Valen'i oturma odasında spor kanalını izlerken buldu. Antika saat çanları çalıyordu; geç olmuştu. Uyuması gerekiyordu, yoksa yarın çok acımasız olacaktı.

Malakai, "Reacher'la birlikte kız kardeşini aramak için Foxhill'e gidiyorum," dedi.

Onu sadece Valen duydu. Sylvan'ın donuk gözleri düz ekrana yapışıp kalmıştı.

Malakai kanepenin kolundan kumandayı aldı ve kapattı.

Sylvan gözlerini kırptırdı ve yavaşça ona doğru baktı. "Reacher'la birlikte Foxhill'e mi gidiyorsun?" Leather vücudunu ona doğru çevirirken inledi.

"Demek beni duydun," dedi Malakai.

"Hangimiz seninle geliyor?" Valen sordu.

Sylvan ona "Yazı tura atmak ister misin?" diye sordu.

"İkiniz de," diye araya girdi Malakai. "Asp'yi ben alıyorum." İkisi de ona aptalca sırtıttı.

"Demek burada olan buymuş!" Valen söyledi.

"Ne? Hayır! Bir şey olduğu yok, kapa çeneni." Merdivenlere doğru baktı. "Sizden Jewels'a göz kulak olmanızı istiyorum. Travis'in geceyi burada geçirmesine izin vermediğinden ve Cehennem Kapısı'nda kalmadığından emin olun. Anladınız mı?"

Sylvan, "Gündüz seksi diye bir şey var, biliyorsun." dedi. "Onu gözetlememizi mi istiyorsun?" Valen sordu.

"Casus değil," diye tısladı Malakai. "Sadece onu izle, güvende olduğundan emin ol."

Sylvan ayağa kalktı ve Malakai'nin hâlâ elinde tuttuğu kumanda yerine köşedeki düğmeyi kullanarak televizyonu tekrar açtı. "Ve güvenli seks, var

o."

Valen sırtarak, "Sanırım seks yok dedi," dedi. Malakai'ye göz kırptı. Malakai gözlerini devirdi ve uzaktan kumandayı Valen'e fırlatarak kafasına vurdu.

dizini gümbürdetecek kadar sert vurdu. Yürüyerek uzaklaştı. "Sana güveniyorum," diye seslendi omzunun üzerinden.

ROMAN'IN EVİ

YVESWICH, KER EYALETİ

DARIEN, Roman'ın evindeki odasında uykuya dalmaya henüz başlamıştı ki, zemin kattaki televizyon açıldı ve sesi o kadar yüksekti ki, yattığı yatak kelimenin tam anlamıyla sarsıldı.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldandı. Başını yastıktan kaldırdı ve sehpanın üzerindeki tuz lambasının turuncu ışıltısı dışında karanlık olan odaya baktı. Bu odayı talep etmesinin nedeni o lambaydı; Loren'in o küçük parlayan taşı seveceğini biliyordu. Onu görür görmez, tıpkı bakkaldaki ezik teneke kutulara yaptığı gibi eve götürmek isteyecekti.

Alışkanlık gereği yavaşça kalktı, onu itip kakmamaya çalıştı. Bir gün daha yaşamak istiyorsa bir an önce kendinden geçmesini talep eden uykunun ağırlığıyla, onun sadece uyuduğunu düşünerek neredeyse kendini kandırabilirdi.

Televizyonun sesi daha da yükseldi ve pencereleri titretti.

Darien, gri boxer'ının üzerine gömlek ya da pantolon giyme zahmetine girmeden yatak odasının kapısını açarken Kylar'ın o öğleden sonraki uyarısını hatırladı. Bu saatte kimsenin uyanık olması pek olası değildi ama bu gürültü devam ederse yakında uyanmış olacaktı.

Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi olsaydı, hemen şimdi dururdu.

Kapıdan çıkıp koridordan aşağı indi ve kendisini zemin kata götürecek olan bölünmüş merdivene yöneldi. Basamakların yarısına kadar gürleyerek indi, Mortifer'dan daha küçük olan minik Hob'un deri koltukta oturduğunu ve elinde televizyon kumandası olduğunu görece kadar ilerledi. Parlayan gözleri sıcak pembeydi ve başındaki siyah-alaca alevler kek kreması gibi kıvrılıyordu. Yanında buz parçalarıyla dolup taşan bir kâse duruyordu.

Adı neydi onun?... "Itzel!" Darien havladı.

Hob ona doğru baktı.

"Bu çok gürültülü. Sesini kısın." Hob uzaktan kumandadaki bir düğmeye bastı. Bu kolay oldu.

"Teşekkür ederim-" Darien ses kısılmayıp yükselince çenesini kapattı. "*Aşağı!*" diye homurdandı. "*Çevir. Onu. Aşağı.*"

Itzel sadece bir yastığa yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve dikkatini filme verdi, minik eli bir buz parçasına uzandı. Cipsi yavaşça ağzına attı ve çiğnedi.

Bir daha onun tarafına bakmadı.

Darien başını salladı. "İnanılmaz."

Haydut, Darien'in gölgesinde kırırdandı. *Onu yiyeyim mi?*

"Cezbedici," diye mırıldandı

Darien. Haydut avuçlarını yaladı.

Ne zaman olduğunu söyle.

Arkasından boğuk bir kahkaha geldi. Darien döndüğünde Kylar'ın merdivenlerin başında durduğunu gördü.

"Gürültücü olduğunu söylemiştim," dedi Gölge

Ustası. "Her gece böyle mi?"

"Hiç şaşmadan. Onu Salı günleri görmelisin." "Salı günleri ne oluyor?"

"Tencere ve tava orkestrası."

Darien bir elini yüzünde gezdirdi. "Tanrılarım."

"Kulak tıkacı ister misin?"

"Yaparım."

Kylar'ı üst kata ve tuvalete kadar takip etti ve orada bir çekmeceyi açarak yepyeni kulak tıkaçları paketlerini ortaya çıkardı.

"Bunların hepsi Itzel yüzünden mi burada?" "Evet."

Darien onları taradı. "Hangisi en iyisi?"

"Hepsi hemen hemen aynı. Bunları kullanmanızı ve uyuyana kadar biraz büyü yapmanızı tavsiye ederim."

"Sakın bana bu şeylerin arasından onu hâlâ duyabildiğini söyleme."

Kylar gülümsedi, dışındaki elmas banyo ışığında parlıyordu. "Sana söylemeyeceğim."

Darien birkaç paket aldı ve odasına doğru yola koyuldu. "Teşekkürler, Kylar."

"Sabah görüşürüz." "Eğer o zamana kadar hala hayatta olursam."

Kapıyı kapatırken Kylar'ın kıkırdaması onu odasına kadar takip etti. Loren'i kontrol etti ve ardından kulaklık paketini yırtıp açarak gidebildikleri yere kadar soktu.

Uzandı ve nefes alışını Loren'in göğsünün inip kalkmasına uydurmaya odaklandı, sonunda uykuya daldı, yatak hâlâ altında titriyordu ama artık umursamayacak kadar yorgundu.

ERTESİ SABAH, Darien hiç uyumamış gibi hissediyordu.

Yediye on kala mutfağa doğru yürüdü -daha çok sendeleyerek-. Tüm vücudu sanki biri onu fena halde dövmüş gibi ağrıyordu ve gözlerinde kum taneleri varmış gibi hissediyordu. Kalktıktan kısa bir süre sonra aynaya baktığında gözleri kan çanağına dönmüştü. Yıllardır hiç bu kadar bitkin görünmemişti.

Kylar tezgâhtaydı ve kendine bir kâse mısır gevreği dolduruyordu. Darien'in giriş sesiyle omzunun üzerinden baktı. "Günaydın."

Darien'in cevabı homurdanmaktan öteye gitmedi. Kylar gülümsedi. "Anladığım kadarıyla iyi uyuyamamışsın."

"İyi' mi?" Darien yankıladı. "Hiç uyuduğumu sanmıyorum." "Mısır gevreği mi?"

"Elbette."

Kylar kutuyu ona doğru kaydırды. "Kaseler solundaki dolapta." Kalçasının yanındaki çekmeceyi açtı. "Kaşıklar burada." Bir kutu sütü ona doğru itti.

"Teşekkürler." Darien bir kâse buldu ve içine mısır gevreği ile süt doldurdu. İçine bir kaşık daldırdı, kendine bir fincan kahve doldurdu ve Kylar'la birlikte masaya oturdu. Kahvesinden bir yudum aldı ve *inledi*.

Kylar kıkırdadı. "İyi mi?"

"Şu anda beni bir iblise dönüşmekten alıkoyan tek şey bu." Bir yudum daha aldı. "Diğerleri nerede?"

"Hâlâ uyuyorum. Ivy dışında."

"Şu Hob'u susturmanın bir yolu var mı?"

Bir mısır gevreği parçası Darien'in alnından sekip kahve fincanına düştü. Hob'u göremiyordu, ama yönünden anlayabiliyordu.

ya buzdolabının üzerinde ya da dolapların üstündeydi.

Buzdolabının *üstünde*. Bütün ocaklar aynı mıydı?

Kylar bir lokma mısır gevreğinin etrafında, "Paxton'ı burada uyut," dedi. "Itzel buradayken sessiz çünkü ertesi gün okulu var. Geri kalanımız onun umurunda bile değil." Güldü.

Sanki çocuk onları duymuş gibi ön kapı açıldı ve Paxton içeri girdi. Okul kıyafetlerini giymiş, çantasını takmış, saçlarını taramıştı.

"Naber, dostlar!" Ceketinin koluyla el salladı.

Ivy onun arkasından içeri girdi, ceketini çıkarıp asarken gözleri hemen Darien'inkileri buldu. "Merak etme," dedi, "Siyah Ev'den birkaç blok yürüdü ve ben onu oradan aldım."

"Pax," diye seslendi Darien. "Bu gece burada uyumak ister misin?"

Ayakkabılarını çıkardı ve kollarını sırt çantasından çıkardı. "Sabah beni okula sen götürmek zorunda kalacaksın." Çantası yere çarptı.

"Anlaştık."

"Bu da demek oluyor ki erken kalkman gerekecek." Ivy'ye gülümsedi.

"Tabii Ivy beni tekrar götürmek istemezse."

"Ben 'anlaştık' dedim," dedi Darien.

Paxton'ın merakı elle tutulur gibiydi. "Neler oluyor?" Darien ve Kylar aynı anda cevap verdi.

"Itzel."

"Oh." Mutfaka gitti ve kendisine mısır gevreği -şekerli türden- yardım etti. Hiç şaşırmadım.

Darien çocuğun oturuşunu ve hemen vahşi bir hayvan gibi mısır gevreğine saldırışını izledi. "Baban seni beslemiyor mu yoksa?"

"Gölge Efendileri'yle yemek yemek istemiyorum!" dedi tiksintiyle, çenesinden aşağı süt damlıyordu. "Hepsi kötü. Kylar ve Willow hariç." Kylar'a gülümsedi.

Darien elindeki fincanı bıraktı ve mısır gevreğini ıslatmadan önce bir ısırık aldı. "Neden ceketini çıkarmıyorsun?" diye sordu Pax. Darien onun dün de ceketini çıkarmadığını fark etmişti.

"Ben böyle iyiyim. Zaten yakında gitmem gerekiyor." Ivy'ye baktı. O mutfakta kahve yapıyordu. "Ne kadar vaktimiz var?"

Saati kontrol etti. "On beş dakika."

Darien, "Onu ben götürebilirim, Ivy," dedi.

"Sorun değil, benim için sakıncası yok. Ayrıca, küçük Paxy'mi yıllardır görmedim." Masada bir sandalye çekti ve oturdu. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

bugün?" diye sordu Darien'e.

Darien bu konu hakkında fazla düşünmemişti. Tek amacı Loren'i uyandırmaktı ama onu tekrar odaya sokmak için akşama kadar beklemesi gerekiyorsa, bu öldürmesi gereken birkaç saat olduğu anlamına geliyordu.

Kylar'la yüzleşti. "Nerede bu katran çukurları?"

MOTEL 58

WI THEREDGE'İN DURUMU

SHAY gözlerini şafakla aydınlanan bir odada ve duşta akan suyun sesiyle açtı. Yavaşça, önceki gün ve gecenin olayları parça parça aklına geldi.

Motel 58'deydi. Dünün hiçbiri rüya değildi ve Roman Devlin duştaydı - bu da onu henüz terk etmediği anlamına geliyordu.

İtiraf etmeliydi ki, bu biraz sürpriz oldu.

On beş dakika geçti ve Roman'ın acele etmesini beklerken mesanesi patlamaya hazır bir şekilde huzursuzlanmaya başladı. Yorganın altında bir o yana bir bu yana dönüp durdu, saatteki rakamların düşüşünü izledi.

Orada ne yapıyordu?

Aklına gelen olasılıkları -özellikle de onun elini içeren yaramaz bir görüntüyü- zihninden hızla silip attı ve yataktan kalktı. Klimanın ürperttiği odanın bir ucundan diğer ucuna yürüdü.

"Roman?" diye seslendi kapalı kapıdan.

Bir şey yok. Kapıyı çaldı. Tekrar çaldı, bu sefer daha yüksek sesle. Hâlâ bir şey yoktu. Midesini bir huzursuzluk kapladı.

Birden, içeride otuz bir çekmiş olma ihtimali, yeni şüphesinden çok daha iyi geldi: duşu çalıştırmış, açık bırakmış ve onsuz uzaklaşmıştı.

Kapıya vurdu. "Roman, içeride misin?" Tanrım, çok fena işemesi gerekiyordu, içeri girip öylece *gitmek* üzereydi. Kapı koluna uzandı-

Duş kapatılırken musluk gıcırdadı.

Tanrılara şükür. Sabırlı olmaya çalışarak ama bir o yana bir bu yana sıçrayarak bekledi.

En azından o hâlâ burada, dedi kendi kendine. O burada. Seni terk etmedi.

O burada, seni terk etmedi.

Duş perdesinin çekilme sesini duydu, ardından askıdan bir havlu çekildi.

"Roman?" Sesi umutsuzluğa dönüştü. Bacak bacak üstüne attı ve kalçalarını birbirine bastırdı. Küçük mesanesine lanet olsun. "Eğer buradan çıkmazsan, altıma işeyeceğim-"

Kapı açıldı ve ortaya buhar, altın rengi ışık ve yarı çıplak, sırlıklam bir Kara Katil çıktı.

Bir anda arkasını döndü. Gördüğü son şey Roman'ın hiç etkilenmemiş yüzüydü, tamam, *bir de* kasları. Tamam, iyi, belki de her şeyden çok kaslarıydı.

"Kapıyı mı çaldınız?" Soru düzdü.

"Evet." Ona bakmayı reddetti. "İşemem lazım." Göz ucuyla onun belindeki havluyu sıktığını gördü.

Etrafindan dolaştı, teninden yayılan sıcaklığı hissedebileceği kadar yaklaştı. "Hepsi senin." Eliyle banyoyu işaret etti.

Aceleyle içeri girdi ve kapıyı kapattı, nemli hava Roman'ın şampuanı ya da vücut yıkaması -her neyse- kokuyordu. Duşa baktığında her ikisinin de olduğunu gördü. Onun gibi bir adamın kendi eşyalarını getirmesine neden şaşırmıştı ki? Shay'e gelince, motelin dandik şampuanını kullanması gerekecekti - duş başlığının altındaki metal rafta el değmeden duran şişeler, kuru ve karışık saçlar vaat ediyordu. Yüzünü buruşturdu.

Ya da... Roman'ınkilerden biraz çalabilirdi. Muhtemelen bu daha iyi bir seçenektir; gerçekten de güzel bir saçı vardı.

İşini bitirip ellerini yıkamak üzereydi ki motel odasının kapısının açıldığını duydu.

Olamaz.

Roman'ın gidişiyle artık sessiz ve boş olan odaya koşarak girdi. Nefesinin altında küfrederek çıplak ayaklarını ayakkabılarının içine soktu ve kapıdan dışarı fırladı-

Roman'ı tam orada dururken bulmak için. Bir sigara kıvılcımı.

"Seni kim incitti, yavrum?" Ağzından sarkan sigara yüzünden sözleri hafifçe boğuklaşmıştı. Üzerinde hâlâ bir tişört yoktu ama en azından bir çift gri eşofman giymişti. Shay gözlerinin aşağı doğru kaymasına izin vermemeye çalıştı,

kesinlikle bakmaması gereken bir şeye dikkatini çekecek olan eşofmanlara. Ama *buna* bakmamak için harcadığı çaba sadece adamın üst kısmıyla ilgili daha fazla şey fark etmesine neden oldu - yara izleri, dövmeleler. İkisinden de çok vardı.

Ve çok fazla kas. Karnı o kadar belirgindi ki, orada cehennem anatomisinde bile *var* olmayan kaslar olduğuna yemin edebilirdi.

Gözlerini hızla kırptırdı, adamın sorusuna cevap verememesi birden aklına geldi. "Pardon?"

Bir ağız dolusu duman üfledi. "Terk edilme sorununun olmaması için fazla güvenilmezsin."

Kollarını kavuşturdu. "Neden içeride sigara içmiyorsun?"

"Biraz temiz hava almak istedim."

Sigaraya eğlenerek baktı.

Roman sivri bakışları görmezden geldi. "Sana beş gün söz vermiştim," dedi bir nefes daha çekerek. "Bu ikinci gün. Boşa harcamasak iyi olur."

Açık kapıya doğru sürüklendi, ayağıyla körlemesine eşiği yokladı. "Hiçbir yere gitme," diye uyardı.

Güneşin doğuşuna baktı. "Zaman geçiyor." İçeri geri döndü ve kapıyı çarptı.

Dün gece erzak stokladıkları dükkânın -*Mutfak Lavabosu Dışında* Her Şey, deniyordu- binanın ön tarafında bir köşeye sıkışmış küçük bir anne ve pop lokantası bile vardı.

Dün akşam yemeğini atladıktan sonra Shay doğru düzgün bir yemek için yanıp tutuşuyordu, bu yüzden hazırlanmayı bitirir bitirmez Roman'ı buraya sürükledi. Saçları yeni yıkanmış ve kurutulmuştu, vücudu motelin çiçek sabunuyla kokuyordu -en iyisi değildi ama dün üzerindeki ter kokusundan daha iyiydi.

Şimdi, beş kabinden birinde Roman'ın karşısında oturuyordu. Roman gergin bir sessizlik içinde ona bakıyordu ve Roman da aynısını ona yapıyordu.

Vardiyadaki tek garson birkaç buzlu su, Shay için bir fincan kahve ve Roman için bir çaydanlık ve kupa ile masalarına geldi. Siparişlerini not ettikten sonra gitti.

O gider gitmez sessizlik ve bakışmalar yeniden başladı. Shay kahvesini yudumladı. "Gözlerin kurumadı mı?"

Roman çok sert bakıyordu. "Ne?"

"Beş dakikadır gözünü kırpmıyorsun."

"Dün gece de uyumadım."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sana güvenmiyorum."

"Az önce *beni* güven sorunu yaşamakla suçlamıyor muydun?"

Kahvesinden bir yudum daha aldı, sıvı boş midesini ısıtıyordu.

"Bir gözlem yapıyordum." Kendine bir fincan yeşil çay doldurdu. "İkimizden birinin güven sorunu olması gerekiyorsa, o benim." Altın rengi gözleri - böylesine şeytani bakışları olan biri için çok sıcak bir renk - onun fincanına kaydı. "Sade kahve mi içiyorsun?"

Onu görmezden geldi ve oturma bankosunun üzerindeki kedi şeklindeki saate baktı. "Seni kandırmadan neredeyse tam yirmi dört saat geçirdim." Gülümsedi. "Bence bu bir madalya gerektiriyor."

"Hâlâ nasıl yaptığını bilmek istiyorum." Çayını yudumladı.

Kendi kupasını dudaklarına götürerek ona ayna tuttu. "Kötü şans, dostum." Roman'ın göz seğirmesi geri gelmişti. Ve tanrılar, bu onu eğlendiriyordu.

Yirmi dakika sonra yemekleri geldi. İkisi de krep sipariş etmişti ama Roman'ınki yanında malzemelerle -çilek, krem şanti- gelmişti. Tereyağının bile kendi tabağı vardı.

"Çok seçici bir yiyicisin," diye gözlemledi. Adam onu görmezden geldi.

"Gölgeleriniz nasıl çalışıyor?"

"Benim sihrimden bahsedeceğiz ama seninkinden bahsetmeyeceğiz öyle mi?"

"Sihrim olduğunu kim söyledi?" Bir ısıruk daha aldı, yarısı bitmişti ve Roman daha başlamamıştı bile.

"Herhangi bir odadaki gölgeleri kontrol edebilirim" dedi. "Alan ne kadar büyükse, onları kontrol etmek o kadar zorlaşıyor."

"Yani senin *içinde* değil mi?" Çatalını ona doğru salladı.

Sadece ona baktı, yüz ifadesini okumak her zamanki gibi imkânsızdı. "Onlarla da sevişebilirim."

Gözlemesi boğazına kaçtı. Yumruğunu göğsüne vurarak suyuna uzandı ve krep parçasının boğazından aşağı süzülüğünü hissederek içti. Gözleri sulanarak bardağı yere bıraktı ve "Affedersiniz?" dedi.

Sessizce yemeğini yedi.

Shay ona başka bir şey sormadı.

Garson boş tabakları topladıktan sonra Roman suyunu içti ve "Seni susturmanın bir yolu da bu," dedi.

Yalan söyleyip söylemediğine dair hiçbir fikri olmadığını ve onu bu konuşmanın dışında bırakmayı çok kolay başardığını fark ederek ters ters baktı.

Garson kız elinde hesapla döndü. O hesabı Roman'a vermeden önce Shay bir ellilik uzattı. "Üstü kalsın," dedi Shay ona.

"Teşekkürler, bebek." Göz kırptı. "Günün tadını çıkar." Roman yine bakıyordu.

"Rica ederim," diye mırıldandı Shay.

Ağzının seğirme şekli ona ısırmak üzere olan bir kurdu hatırlatıyordu. Ve konuştuğunda sesi hırıltılıydı. "Teşekkürler *Roman*."

Motel 58'in küçük otoparkından geçerken Shay'in yürüyüş botlarının altında güneşten kavrulmuş toprak çıtırdadı. Roman birkaç adım arkasından yürüyordu; kronik öfkeli bakışlarının kafasının arkasında bir delik açtığını hissedebiliyordu.

Ama ona aldırmadı ve Ömer'in ofisine girerken ne yaptığına dair hiçbir açıklama yapmadı.

Kapının zili çaldı ve Shay masada oturan altmışlı yaşlarındaki ölümlü kadını görünce durdu; kırmızı teni, kıvrıcık bir topuzla bağlanmış kırışmış saçları ve dostça gülümsemesiyle Shay'in o güne kadar gördüğü en kibar görünümlü kadındı. Boynunda altın bir zincirle asılı bir gözlük vardı.

"Sen Omar değilsin," diye ağzından kaçırdı Shay.

Kapı Shay'in arkasında açıldı, Roman onu küçük ofise sıkıştırırken içeriye bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Shay'in kafa derisindeki tüyler diken diken oldu ama dönmedi, Roman'ın ezici varlığından uzaklaşma dürtüsüne direndi.

Kadın bir kahkaha attı. "Tanrım, hayır! Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Benim adım Priscilla. Ömer'in asistanı, muhasebecisi ve baristasıyım, hepsi bir arada." Gülümsedi, yanakları pembe elmalar gibiydi.

Roman, "Umarım dün gece içtiğinden daha iyi kahve yapıyorsundur," dedi.

Shay onun karın kaslarına dirsek attı; karın kaslarının ne kadar sert olduğu gözünden kaçmamıştı - bu sabah onları süzdüğünde gördükleri kadar sertlerdi. "Ben Shay. Dokuz numaralı odada kalıyoruz."

"Oh, ne kadar güzel! Lokantadan yeni geldiniz, değil mi? Bir dahaki sefere tercih ederseniz, ortak mutfakta hafif bir kahvaltı sunuyoruz. Kekler, kruvasanlar, kahve, çay. Ücretsiz." Gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedi Shay. "Kulağa çok hoş geliyor."

"Şimdiye kadar nasıl kaldınız? Odanız rahat mı?"

Roman, "Burası biraz sıcak ve kurtulamadığım bir haşere var gibi görünüyor," dedi.

"Oda gayet iyi!" Shay öfkелendi, yüzü kızardı. Neden dışarıda beklememişti ki? "Aslında size birkaç soru sormayı umuyordum."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım!"

Shay kot şortunun arka cebinden katlanmış posterini çıkardı ve masaya doğru ilerledi. Kâğıdı açtı, tahtanın üzerine koydu ve kırıksıklıkları düzleştirdi. "Bu kadını daha önce hiç gördünüz mü?" Kâğıdı Priscilla'ya bakacak şekilde çevirdi.

Priscilla gözlüklerini taktı ve kalın, dikdörtgen camların arasından burnunun ucuyla bakarak gazeteyi yavaşça eline aldı. "Yveswich'teki kayıp cehennem kızı o mu?"

"Evet. O benim kız kardeşim ve kısa bir süre önce burada kaldığına inanmak için nedenlerim var."

Priscilla ciddiyetle başını salladı. "Gerçekten de öyleydi. Üç numaralı odada."

Shay'in midesi bulandı. "Yanında kim vardı? Onlara iyice bakabildin mi?"

"Giriş yaptıklarında ben buradaydım. Üç erkekle birlikteydi; genç olan ikisi araçta kalırken, büyük olan odayı ayırtmak için içeri girdi."

Üç adam. Shay kusacakmış gibi hissetti.

Roman, "Odayı hangi isimle kaydetmişler?" diye sordu.

"Bir 'Samuel Spence'." Küçümsedi. "Bana sorarsanız sahte bir isim. Birkaç gün önce polis geldi ve aynı şeyi sordu."

"Özellikle ilgilendikleri bir şey var mıydı?" Shay bastırdı. "Hiçbir şey dikkatimi çekmedi. Polisin nasıl olduğunu bilirsin. bu tür şeyler."

Shay başını kaldırıp Roman'a baktı, yenilgi omuzlarına çökmüştü. Roman ona bakmadı.

"Bize başka bir şey söyleyebilir misiniz?" diye sordu Priscilla'ya.

"Çıkış yaptıklarında şu tarafa gittiler." Buruşuk bir parmağıyla işaret etti.

"Angelthene'e doğru mu?" Roman sordu.

"Mm-hmm. Ama o sırada bu zavallı kız artık onlarla birlikte değildi. Sadece mavi saçlı olan."

Shay'in kaşları çatıldı. "Mavi saçlı olan mı?"

"Ah, özür dilerim." Başıyla unutkanlığını işaret etti. "Grupta ikinci bir kadın vardı. Mavi saçlıydı."

Roman, "O hatunu haberlerde gördüm." dedi.

"Aranan kişi mi?" Shay, Roman ve Priscilla'ya bakarak sordu.

Tanrım, Roman uzun boyluydu; ona bakmak boynunu ağrıtıyordu.

"Onun baş belası olduğunu söylüyorlar," dedi Priscilla. "Ama unutmadan söyleyeyim, diğer zavallı kızı son gördüğümde şu tarafa doğru gidiyorlardı." Ters yönü işaret etti; çölün ve kuru, sarp tepelerin uzandığı devasa alanı. Shay'in incelediği haritalara göre, orada pek bir şey yoktu.

Shay dudaklarını ıslattı, kalbi küt küt atıyordu. "Bize bu mavi saçlı kız hakkında başka bir şey söyleyebilir misiniz?"

Mırıldandı. "Korkarım pek bir şey yok. Tek bildiğim, o üç adam öldüğünden beri polisin onu aradığı."

Öldü mü? Shay bunu neden duymamıştı?

"Nerede?" Roman sordu.

"Her şeyi gizli tutuyor gibi görünüyorlar ama... Angelthene'de bir yerde olduğunu duydum."

Shay masayı kavradı. "Peki ya Anna? Onlar..." Yutkundu. "Onu bulmak mı?"

Priscilla başını salladı ve gözlüklerini çıkardı. "Sadece adamları buldular."

SHAY kavurucu sığağa doğru ilerledi ve dokuz numaralı odanın kapısını arkasından kapattı. Kapıyı kilitlerken Roman'ın arabasına yaslandığı yerden onu izlediğini hissedebiliyordu ama neye baktığını görmek için dönmedi, buna ihtiyacı yoktu. Onu sadece birkaç dakika önce, sırt çantaları, su ve erzak almak için kısa süreliğine odaya dönmek üzere motel ofisinden çıktıklarında bakarken yakalamıştı.

Beyaz bir atlet ve kışını zar zor örten yıpranmış bir kot şort giymişti. Eğer adam bu ikincisinden başka bir yere bakıyorsa, özellikle de ofisten çıktıklarında onu düpedüz süzerken yakaladıktan sonra, şaşırırdı. Hâlâ öğrendikleri şey yüzünden dikkati dağınıktı ve ona bu konuda seslenemiyordu ama içindeki dürtü onu hızla harekete geçiriyordu.

Shay anahtarı sırt çantasına yerleştirdi ve fermuarını kapattı. Kayışlardan birini omzuna attı ve botlarının altında çakıllar çıtırdıyarak arabaya doğru yürüdü.

Roman hâlâ bakıyordu. Kızgın mı görünüyordu? Evet, bu onun '*kızgının*' yüzüydü. Daha önce ona attığı bakıştan çok farklıydı ve bu bakış onu şehvetten çok şaşırtmıştı.

"Neyin var senin?" diye sordu. "Daha kısa bir şort giyemez miydin?"

Ona sakarca bir sırıtış fırlattı. "Daha sinir bozucu olabilir miydin?"

Kapısını açtı. "Çölde kızaracaksın. Güneş kremin var mı?" Bu soru -ve bakışlarındaki gerçek endişe- neden içinde bir tuhaflık hissetmesine neden olmuştu? Bu... kesinlikle onun söylemesini beklediğı bir şey değıldi.

"Neden umursuyorsun ki?" Kapısını açtı ve çantasını onunkinin yanındaki arka koltuğına attı.

"Hayır, sadece başka bir mızmızlanma döneminden kaçınmaya çalışıyorum."

Arabaya bindiler ve Roman arabayı çalıştırdı. Shay klimaya uzandı, ancak Roman onu engelledi, parmak eklemleri statik elektrik gibi hissettiren bir kıvılcımla onunkilere çarptı.

Shay geri çekildi ve elini kalçalarının arasına soktu.

"Sakin," diye sert bir sesle başladı, elektrik sarsıntısından etkilenmemiş gibi görünüyordu, "kadrnlarıma dokunma." Shay, derisinin hâlâ karıncalanmakta olduğunu göz önünde bulundurarak, adamın bu kadar umursamaz görünmesine şaşırmıştı. Sanki bir grup minik diş parmaklarını kemiriyormuş gibi hissediyordu.

"Kıçıma bakma," diye karşılık verdi, elinin tersini gizlice kalçasına sürterek.

"Kıçına bakmıyordum." "Seni yakaladım."

Adamın çenesinde bir tüy belirdi ve gözleri aşağıya, kadının çıplak kalçaları arasında kenetlenmiş olan ele kaydđ. Dikkati orada gereğinden uzun süre kaldđ. Adam baktıkça Shay kendini daha da ateşli hissediyordu; bacaklarının arasında nabzının atmaya başlamasından utanđığını söylemeye bile gerek yoktu.

Roman yavaşça bakışlarını kaldırdı. Gözleri onunkilere kilitlendiğinde, irislerinde altın rengi yoktu; tıpkı Görü gibi simsiyahtı ama öyle değıldi. Bu... garipti. Ve şimdi bu değışikliğı hayal etmediğini biliyordu.

Shay tatlı tatlı fısıldadı, "Belki de bakmaya direnirsen, şort seçimimin seni o kadar da rahatsız etmeyeceğini göreceksin."

Yıllar gibi gelen bir süre boyunca birbirlerine dik dik baktılar. Onun yanındayken zaman garip şeyler yapıyor gibiydi. Birdenbire var olmamak gibi.

Sonunda Roman, "Sana dayanamıyorum." dedi. Shay kemerini bağladı. "Ben de öyle."

Otoparktan hızla çıktı, arabası bir tarafa sürüklendi ve güneş ön camdan parlak bir şekilde vururken otoyolda ilerlemeye başladı.

KATRAN ÇUKURLARI

YVESWICH, KER EYALETİ

Yveswich'teki katran çukurları Darien'e Angelthene'in doğusundaki banliyölerde bulunanları hatırlatıyordu ama burada evdekinden daha çok vardı.

Çukurlar Yveswich'in Finans Bölgesi'nin kuzey doğusundaki Tarafsız Bölge'deydi. Burası bir zamanlar müze ve diğer turistik yerlerin bulunduğu hareketli bir parkken, şimdi harap ve terk edilmiş bir haldeydi; müze ise eski halinin karanlık ve boş bir kabuğundan başka bir şey değildi. Katran çukurları parkın dört bir yanına dağılmıştı ve yakınlarda şelaleler vardı, suyun taze kokusu yağlı, toprak kokulu katrana karışıyordu.

Tazıların özelliği, diğer birçok iblis türünün aksine, gün ışığında ortaya çıkabilmeleriydi. Biri onları rahatsız etmediği sürece avlanmalarını gece yapmayı tercih ediyorlardı.

Darien kamyonu eski müzenin girişine yakın bir yere park etti ve motoru durdurdu. Jack ve Kylar da yanındaydı, ikisi de tabancalarına mermi dolduruyordu.

Darien orta konsolu çevirerek açtı ve morstone barutuyla güçlendirilmiş bir kutu mermi buldu.

"En son ne zaman bir Tazı öldürdüğümü hatırlamıyorum," dedi Jack.

Darien siyah kargo pantolonunun kemerinden tabancasını çıkardı ve şarjörü çıkardı. "Muhtemelen yapmadığın içindir."

Jack sinirlendi. "Evet, aslında öyle," diye karşılık verdi.

"O zaman neden tabancanı normal mermilerle doldurdun?"

"Çünkü hiç morstone mermim yok."

Darien ona mermi kutusunu fırlattı. "Tek yapman gereken istemektir." "Teşekkürler," diye mırıldandı Jack.

"Dün gece pek uyuyamadın, değil mi?"

Jack eski mermileri mor taşlı olanlarla değiştirmeye başladı. "Belki iki saatim vardır. Bu Hob cehennem gibi gürültülü."

Kylar kıkırdadı. "Sizi uyarmıştım çocuklar." Gözlerini fokurdayan katran çukurlarına dikti. "Kara Ev her zaman Tazıları öldürmek için kiralanır. Öldürmesi zordur ama imkânsız değildir."

"Her zaman mı?" Darien yankılandı. Mühimmatı bitirdi ve şarjörü geri taktı. "O kadar çok mu var?"

"Yveswich'i istila ettiler, yemin ederim."

"Ne zamandan beri?"

Kylar omuz silkti. "Her zaman yeterli sayıda vardı ama son zamanlarda daha fazla oldu."

Darien koltuğunda döndü. "Son zamanlarda'yı tanımla."

Kylar gözlerini kırptırdı. "Kahretsin Cassel, bilmiyorum. Fark eder mi?"

Darien şelaleye baktı ve kısa bir süre önce evinde söylenen sözleri hatırladı. "Sanırım öyle."

Jack ve Kylar ona baktılar. Kylar, "Belki de en fazla birkaç hafta? Aklın nerede senin?"

"Şelaleler," diye mırıldandı Darien. Jack'le yüz yüze geldi. "Tamika'nın şelaleler hakkında söylediklerini hatırlıyor musun? Neydi o?"

Jack'in kaşları havaya kalktı. "*Bana mı soruyorsun?*"

Darien küfretti. "Haklısın, işe yaramazın tekisin." Jack güldü ve Darien kapısını açtı. "Hadi gidelim." Koltuğunda kıkırdandı, tam inecekti ki eldivenlerini hatırladı. "Jacky, eldiven bölmesini aç ve eldivenlerimi uzat."

Mandalı açtı. "Bu yüzden mi torpido gözü diyorlar?" Onları Darien'e fırlattı ve hepsi dışarı çıkıp kapılarını sessizce kapattılar.

Park boyunca yürüyorlar, dikkatli hareket ediyorlardı. Tazılar genellikle şelalelerin arkasındaki ve yakınındaki kayalık yarıklarda yaşar, bazen de akıntıların hemen altındaki su havuzlarında uyumayı tercih ederlerdi. Darien, en yakın katran çukuruna yaklaştıklarında fark edemeyecek kadar yorgun olan Tazıların şimdi orada olduğuna güveniyordu.

Darien sessizce çukurun kenarına doğru yürürken Kylar ve Jack'e beklemeleri için işaret etti. Yine yağmur yağıyordu, hava o kadar soğuktu ki nefesi buğulanıyordu. Bölge ürkütücü bir sessizlik içindeydi, tek bir kuş bile ötmüyordu. Saksâğanlar bile burada oyalanmaya cesaret edemiyordu.

Çukur gürlediğinde ve Darien katrandan yükselen, damlayan sivri uçları gördüğünde neredeyse kenara varmıştı.

Dalga mı geçiyorsun benimle? Darien kıpırdamadan durarak düşündü.

Haydut onun gölgesinde hazır olda durdu. *Eğer orada uyuyan biri varsa, Tanıdık fısıldadı, daha fazlası olmalı.*

Darien parkı taradı ve her bir çukurdan çıkan ince, keskin sivri uçları fark etti. Katranla kaplı olan bu sivri uçların ilk bakışta dal ya da kök olduğunu düşünmüştü.

Ve Tazıların kalın, yapışkan bir katranın içindeyken nefes alabilmelerini beklemiyordu.

Bandit, *bunun çok kötü bir fikir olduğunu* söyledi.

Pozitif olduğun için teşekkürler.

Pozitif mi? Olumlu olabilirim. Bunun kötü bir fikir olduğuna eminim.

Darien yaklaştı ve boştaki elini ceketinin cebine soktu. Bir adım daha attı ve parmakları cam şişenin etrafına dolandı. Bir şişe ona en kötü ihtimalle en az bir ay yetecek kadar Zehir sağlayabilirdi.

Omzunun üzerinden Jack'e baktı. Darien, "Eğer uyanırlarsa," diye mırıldandı, "dikkatlerini dağıtın."

Jack'in gözleri büyüdü. "Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?" diye mırıldandı. "Sana ne için para ödüyorum?"

Jack bağırarak ister gibi görünüyordu ama bağırmadı. "Görünüşe göre yem olmak için!"

Darien çukurun yanında diz çöktü ve şişenin kapağını ısırarak açtı. Ellerini koruyan eldivenlerle şişeyi yavaşça katranın içine daldırdı. Çukurlar merkeze yaklaştıkça daha da ısınıyordu, bu yüzden burada, kenarda, katran ılıktı ama sıcak değildi, yine de daha az yapışkan değildi. Bu şeylerden birine düşerseniz, geri çıkmaya çalışırken çok zorlanırdınız, cildinize vereceği zarardan bahsetmiyorum bile. Önce içine düşüp boğulmazsanız, sizi bir sinek gibi hapseder ve hızla yakarak öldürürdü.

Bir kükreme tüm parkı sarstı.

Diğer çukurlardaki Tazılar gürültüden yükselen şelaleler sayesinde uyanmışlardı. Darien, Kylar ve Jack'in küfür ettiğini duydu. Emniyetlerini açtıklarını ve nişan aldıklarını hissetti.

Başka bir kükreme. Bir haykırış. Morstone mermilerinin çatırtısı ve kan donduran hırıltılar havayı kirletti. Arkasında kemikler kırılıp çatırdıyor, Jack ve Kylar'ın yere serdiği Tazıların cesetleri çimenlere çarpıyordu.

"Kahretsin Darien!"

Darien şişeyi henüz doldurup kapatmıştı ki omzunun üzerinden baktı- Jack'in bir katran çukuruna sürüklendiğini görmek için tam zamanında.

Darien hareket etti, Kylar da arkasındaydı. Katran kaplı Tazı -gözleri kırmızı parlıyor, boynuzlarından siyah damlıyordu- Jack'i parkın ortasındaki devasa katran çukurunun kenarına sürüklerken Jack'e doğru koşular.

Tazı'nın üzerini kaplayan katran tabakası yüzünden Jack'in silahından boşalttığı kurşunlar hiçbir işe yaramadı. Tazı etkilenmedi; gitmesine izin vermedi.

Darien bir sustalı açtı ve Tazı'ya doğru fırlattı. Fırlatışının ardındaki güç -bir kurşundan daha fazla güç ve hız- bıçağı yarattığın kafasına sapladı. Yaratık kükredi ve bıraktı, ama o bıçağın geldiği yerde bir düzine daha vardı.

"Kamyon!" Darien, Jack'in yanında kayarak dururken havladı. Onu ceketinin omuzlarından tutarak ayağa kaldırdı ve Kylar'a doğru itti. "Kamyona bin, hemen!"

Koşular ve Darien peşlerinden gitti, kendilerine doğru gelen herhangi bir saldırıyı engellemek için yeterince geride durdu. Birkaç tane vardı ve onları savuşturmak için mermi ve bıçak kullanmak zorunda kaldı, Tazı'nın gözlerini hedef aldı - eski katran kabukları ve sızan katmanlarla tamamen kaplanmamış herhangi bir yer daha taze, koyu renk bulutlu ışıktaydı parlıyordu.

Jack ve Kylar, Darien'den önce kamyona ulaştılar.

Bir şey kafasının yan tarafına isabet etti. Düştü, toprağın tadını aldı, görüşü beyazlaştı.

Kendisine saldıran Tazı'yı tam zamanında gördü.
-Boğazına doğru atlıyor.

Çeneler kapanmadan önce, siyah bir bıçak Tazı'nın kafasında patladı. Kan ve katran püskürdü ve Darien tam zamanında çimlerin arasından yuvarlandı, bıçak iblisi yere sabitledi. Bir saniye daha geç hareket etseydi, onu da şişleyebilirdi.

Darien ayağa fırladı. Jack'in fırlattığı siyah adamant bıçağını cesetten çıkardı.

Ve döndü, başka bir Tazı'nın başını kesmek için tam zamanında saldırdı, bıçaktaki güç kanını parçaladı ve dişlerini öttürdü.

Kafa yere düştü, katran püskürdü ve yuvarlandı, vücut kanlı bir yığın halinde parçalandı.

Başka bir Tazı soluna doğru hamle yaptı. Darien sıçradı ve dönerek bıçağını canavarın kafatasının arkasına sapladı. Deri ve kemik parçalandı.

Kayaların birbirine çarpması gibi bir ses. Yaradan fışkıran siyah kan Darien'in nn ıslattı.

Acımasız bir pençenin altından eğilerek yere düştü ve nefesi ciğerlerini parçalayarak kamyonu doğru koştu. Düzgün bir kabzası olmayan kılıcı tutmak zordu; sağ elindeki katran, sanki kılıç onu reddetmeye çalışıyormuş gibi kavramasının kaymasına neden oluyordu. Kabzadan uca doğru yayılan kutsal olmayan büyü Darien'in kulak zarlarını ve kanını titretmeye devam ediyordu, g o kadar yoğundu ki neredeyse dizlerini büküyordu.

Jack kamyonu çalıştırmış, Darien için yolcu tarafındaki kapıyı açmıştı. ılgınca el salladı, Kylar arka koltuktan bağırıyordu.

İçeri daldı ve koruyucu büyülerin yaktığı pençeleriyle kapıyı kapattı. Tazı, elindeki kemikler paramparça olurken acıyla kükredi.

Jack parktan uzaklaştı ve şeritleri ayıran barikatı kıl payı kaçırarak otoyola girdi. Kornalar çaldı ve arabalar yn değiştirdi, birkaçı eyaletler arası yolda tam bir daire çizerek döndü.

Jack kamyonu düzeltti ve hızını düşürdü.

Birkaç dakika boyunca hiçbiri bir şey söylemedi, hırıltılı nefesleri sessizliği doldurdu.

Ve sonra Kylar n koltukların arasına eğildi. "Bana katranın sende olduğunu söyle," dedi hâlâ nefesini tutarak.

Darien şişeyi bulana kadar ceplerini karıştırdı. Onu havaya kaldırdı, katran sıvı gece gibi parlıyordu.

"Yani Venom kullanıyorsan," dedi Kylar, "Tazıları daha kolay öldürebilirsin?"

"ok daha kolay."

"Peki ya Peçe canavarları?"

"Yaklaşık yarı yarıya şansımız var."

Jack kıkırdadı. "şanslıysan altmış kırk." Gözleri Darien'inkilerle buluştu, siyahlık gözlerinde kayboluyordu. "Bu arada kıımı kurtardığın için teşekkürler. lmek için boktan bir yol olurdu."

"Ne yani, bir Tazı karnını deşerken katran içinde boğulmak mı? lmek için çok daha kötü yollar var Jacky."

Buna sadece Jack gülerdi.

Darien Jack'e kamyonu durdurmasını söylediğinde Finans Bölgesi'nin kuzey ucundan geçiyorlardı.

Arabayı kaldırım kenarındaki bir durağa çekti. Caddenin karşısında, yaldızlı vurgulara sahip krem rengi bir bina olan devasa bir otel duruyordu. Tabelada 'Kan Kraliçesi' yazıyordu, el yazısı fontu ismiyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Darien bu oteli şehre ilk geldiklerinde reklam panolarında görmüştü, reklamlar beş yıldızlı olmasıyla övünüyor ve 'eyaletin lüks mücevheri' olarak tanımlıyordu. Döner cam kapıların yanında üniformalı iki güvenlik görevlisi duruyordu. Ancak Darien'in dikkatini çeken ne otel ne de güvenlik görevlileriydi.

Koltuğunda öne doğru eğilmiş, kaldırımdan otelin kapısına doğru ilerleyen iki adamı izliyordu. Ağır paltolar giymişlerdi, elleri ceplerindeydi. Elleriindeki kapüşonlara rağmen, ikisi de kapüşonlarını takıp yüzlerini gizlemeye çalışmamıştı - çaylak hatası. Nefesleri önlerinde buğulanıyordu ve Darien bu mesafeden bile yüz hatlarını gün ışığı kadar net görebiliyordu.

"Lanetleneyeceğim," diye mırıldandı.

Kylar ön koltukların arasına eğildi. "Neler oluyor?"

"Bunlar Gaven'in adamları."

"Ciddi misin?" Jack söyledi. "Yveswich'te ne işleri var?"

"Gaven kim?" Kylar araya girdi.

"Gaven Payne," diye yanıtladı Darien.

"Gaven Payne mi?" Kylar sordu. "Silah tüccarını mı kastediyorsun?"

"İşte o." Darien Gaven'in adamlarının gözden kayboluşunu izledi.

döner cam kapılar. Bu ikisi, Gaven'in kendi adamlarından birkaçını öldürdüğü ve geri kalanları tehdit ettiği zaman Darien'le birlikte depodaydılar. Darien'in adamlarını havada tuttuğu ve büyüyle onları neredeyse boğarak öldürdüğü gün. "Onunla görülecek bir hesabımız var."

Jack açıkladı, "Darien'in restoranını yaktı."

"Annemin restoranı," diye açıkladı Darien. Kapısını açtı. "Kylar, burada bekle. Jack, benimle gel."

Jack kamyonu çalışır halde bıraktı ve emniyet kemerini çözdü. "Onları güpegündüz öldürecek miyiz?"

"Onları izleyeceğiz," dedi Darien. "Nereye gittiklerini, kiminle olduklarını görmek istiyorum." Gaven - Gaven'la birlikte olup olmadıklarını görmek istiyordu. Onları bir şehirde öldürebileceğini düşünecek kadar aptal değildi.

onun değildi ve etrafta bu kadar çok insan varken, ama Gaven'in burada, bu boktan otelde saklandığını öğrenirse...

O zaman adam ölmüştü.

Yveswich'in bu kadar soğuk olmasının iyi bir yanı vardı; kimse kapüşonları, ağır ceketleri ya da eldivenleri sorgulamıyordu. Yolun karşısına geçerlerken Darien eşofmanının kapüşonunu çekti, Jack de onun yanında aynı şeyi yaptı. Hâlâ yağmur yağıyor, rüzgâr yüzlerine yarı donmuş damlalar yağıdırıyordu.

Yolun karşısına henüz geçmişlerdi ve otel patladığında kaldırıma yaklaşıyorlardı.

FİNANSAL DAĞILIM

YVESWICH, KEREYALETİ

DARIEN VE JACK patlamanın etkisiyle geriye doğru savruldular.

Otelin birinci ve ikinci katları patladı; ateş, tuğla, cam kırıkları ve yanan odunlardan oluşan bir patlama caddeyi yırttı, telefon direklerini ortadan ikiye ayırdı ve arabaları devirdi.

Darien yolun ortasında yere çarptı, etrafındaki tuğlalar kırmızı toza dönüştü ve yuvarlandı. Dönmeyi bıraktığı anda kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine itti. Acı tüm kemiklerine yayılıyordu, ama o bu acıdan kurtuldu ve çınlayan kulaklarındaki basıncı azaltmak için çenesini esnetti.

Kahretsin, ayağa kalkamıyordu. Gözleri dönüyor, kulaklarından ve burnundan kan damlıyordu. Çarpmanın etkisiyle giysileri yırtılmış ve içleri çamur ve çakılla dolmuştu.

Trafik gıcırdayarak durdu. Uzakta, yıkım balonunun ötesinde, insanlar araçlarından inip bakıyorlardı. Birkaç metre ötede Jack park halindeki bir arabaya çarptığı yerde iyileşmeye çalışıyordu. Başının yan tarafı kanıyordu ve kıyafetlerinde cam parçaları ve çamur vardı. Arabanın alarımını çalıştırmıştı, farlar yanıp sönüyor, korna çalışıyordu.

Darien bir ağız dolusu kan tükürdü ve tam bir polis arabası, ambulans ve itfaiye aracı filosu köşeden uçarak gelirken ayağa kalktı.

Kylar'ın kamyonundan indiğini gördü-

"Orada kal!" Darien burnundan sızan kanı parmaklarıyla temizleyerek havladı. Kylar'a içeri girmesi için el salladı. Kylar da onun yerine sürücü koltuğuna geçti. Büyüler ve renkli camlar onun her izini görüş alanından gizliyordu.

Güzel.

Sağlık görevlileri ve itfaiyeciler binaya doğru ilerlerken birkaç polis ve dedektif arabalarından inip elleri silahlarında bu tarafa doğru koşmaya başladı. Grubun başındaki büyücu dedektifin kafası tıraşlı, ağzının yanında bir yara izi vardı. Uzun boyluydu -neredeyse Darien'den bile uzundu ama daha az kaslıydı. Tipik MPU kıyafetlerini giymişti - takım elbise ceket ve pantolon, kalçasında YMPU'nun sembolü ile işlenmiş rozet parlıyordu.

"Arkanı dön!" diye bağırdı dedektif. "Tutuklusun." Jack, "Ne sikim için?" dedi.

Sık kafalı dedektifin ona doğru ilerleyişini izlerken Darien'in ağzında soğuk bir gülümseme belirdi. "Yanlış zamanda yanış yerde olduğum için," dedi Darien, nefesi önünde buğulanarak.

Dedektif polislerden birine işaret etti, o da öne çıkıp önce Darien'i sonra da Jack'i kelepçeledi.

Jack onların tutuşuna karşı mücadele etti. "Biz hiçbir şey yapmadık!" "Jack," diye uyardı Darien.

Dedektif Darien'in üç santim yakınına kadar geldi, yüzünde küçümseyici bir alay vardı. "O zaman eminim karakolda bazı sorulara cevap vermenin sakıncası yoktur," diye kestirip attı, gözleri hava kadar soğuktu, "*Darien Cassel*."

"Sana bir kez daha soracağım."

Darien, Yveswich Emniyet Müdürlüğü'ndeki birkaç sorgu odasından birinde bir sandalyede oturuyordu. Elleri masanın üzerinde duruyordu, kelepçelerinin uzun zincirleri ahşabın ortasındaki bir açıklıktan geçerek alt tarafa cıvatalanmış bir halkaya dolanıyordu.

Dedektif masanın diğer tarafında duruyordu. Elleri kalçalarında, yüzü taş gibi soğuktu. "The Queen'de ne yapıyordun?"

Darien düz bir sesle, "Sana söyledim ya," dedi, sert ve kırpışmayan gözlerle kendisini otelin dışında tutuklatan pisliğe bakarak. "Birkaç oda ayırtmak istiyorduk."

Dedektif elini masaya vurdu. "Bir kez daha yalan söylersen," diye homurdandı Darien'in göz hizasına eğilerek, "o beş para etmez lanet hayatının geri kalanında parmaklıkların ardından bakarsın!"

Darien tehdidi görmezden geldi ve dedektifin arkasına, bu odayı Jacky'nin bulunduğu odadan ayıran yansıtıcı pencereden baktı.

Jack sırtarak işaret ve orta parmağını ağzına götürdü, dilini parmaklarının arasında oynattı.

Darien sırttı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye öfkelenildi dedektif.

"Kayınbiraderim senin bir korkak olduğunu düşünüyör." Gözleri tekrar dedektifin soğuk bakışlarına takıldı. "Büyüleriniz biraz zayıf." Göz kırptı.

Adam masanın etrafında dönerek Darien'in sandalyesinin hemen yanında durdu. "Kendimi tekrar etmek zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum," dedi burun delikleri alevlenerek. "The Queen'de ne yapıyordun?"

"Size zaten söyledim. Oda arıyorduk." "Masum insanlar öldü," diye tükürdü.

"Şimdiden geçmiş araştırması mı yaptınız?" Dedektif onun yüzüne yumruk attı.

Darbe Darien'in başını yana savurdu. Acı çenesine doğru yayıldı ama o bunu memnuniyetle karşıladı. *Sonunda*, ruhunu parçalayan kalp kırıklığı dışında bir şey hissediyordu.

İçindeki canavar ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. Ağzından köpükler saçarak kana susamıştı. Darien onu serbest bırakmaya hazırlandı. Çenesini esnetti-

Ve güldü, sesi sessiz, ölümcül ve kısa süreliydi. "Sen de o pis polislerden birisin." Darien'in gülümsemesi dişlerini göstermeye dönüştü. "Polislerden nefret ederim. Özellikle de pis olanlardan."

"Ve senin gibi boktan suçlulardan nefret ediyorum."

"Otorite konumundaki biri için en iyi kontrole sahip değilsin." Ayrıca bu kadar yaklaştığı için de aptaldı.

Darien bacağını savurdu ve adamın ayaklarını altından çekip tekmeledi.

Kaburgalarının üzerine masanın yan tarafına nefesini kesecek bir güçle indi. Dedektif silahına uzandı ama silahını çekmeden ya da ayağa kalkmadan Darien harekete geçti ve kelepçelerinin zincirlerini sert bir hareketle kırdı.

Ve bir eliyle zincirlerin kırık ucunu yakalayıp hıyarın boğazına dolayarak saldırdı. Daha iyi kavramak için uçları ellerinin etrafına dolayan Darien, dedektifi döndürdü ve omurgasına bir diz atarak onu masaya sabitledi. Zincirleri sertçe çekerek solunum yollarını kesti.

Kapı çarparak açıldı.

Sesler bağırdı. Eller silahları çekti. Beş polis memuru, hepsi onun için. "Geri çekilin!" diye bağırdı içlerinden biri.

"Ellerini havaya kaldır!"

Darien elinin altında çırpınan dedektife seslendi. "Kimse benimle böyle konuşamaz," diye mırıldandı. Darien onu daha da sıkarak öğürmesine neden oldu. *"Hiç kimse."*

"Bırak onu Cassel!" Darien bu sesi tanıdı; Finn'di. Darien'in gülümsemesi ölümcüldü. "Bekle, neredeyse bitirdim."

Bir diğeri, "Bırakın onu, yoksa ateş ederim!" dedi.

Darien daha sert çektii, zincirler dedektifin boğazını kesti. Derinin yarıldığını duydu. Parmaklarının üzerinden kayan adamın kanının sıcaklığını hissetti. Darien titreyen siyah gözlerle yukarı baktı ve diğeri memurları sert bir bakışla yerlerinde sabitledi. Tek bir hareket yapmaları için onlara meydan okuyordu. Oda, Darien'in pençesindeki adamdan gelen hırıltılar ve zincirleri tırmalayan tırnaklarının çıkardığı çınlamalar dışında sessizdi.

Üç saniye daha ve sonra dedektifi iterek bıraktı. "Çok alıngansın," diye söylendi. İki elini masaya dayamış, nefes nefese kalmış mor yüzlü dedektife baktı. "Bunu kontrol ettirmek isteyebilirsiniz," dedi Darien. Finn'i başıyla onayladı. "İyi günler, Finn."

"Kelepçeleri çıkarın," dedi Finn. Sesi gergindi ve alnında boncuk boncuk ter vardı. Memurlar ona boş bakışlarla bakıyordu.

"Teselli mi?" diye sordu biri.

"Kelepçeleri çıkarın! Yanlış adamları yakaladınız." "Nereden biliyorsun?"

Finn cevap verdiğinde gözleri Darien'in üzerindeydi. "Çünkü o kadar da dağınık değiller. Bırak gitsinler, herkesin zamanını boşa harcıyorsun."

Darien gülümsedi ve ellerini uzattı, kırık zincirler sallanıyordu.

Memurlardan biri bir dizi anahtar çıkardı ve öne çıktı. Kelepçelerin kilidini açtı ve çıkarabildiği kadar kısa sürede geri adım atarak kelepçeleri çıkardı.

Darien bileklerindeki çizgileri ovuşturdu. "Kayınbiraderim, lütfen."

Sol taraftaki dedektif Finn'in yanına geldi. "Ama onunla henüz konuşmadık," diye Finn'in kulağına tısladı.

Finn patladı. *"Tanrı aşkına, biri gidip Steele'in kelepçesini çözebilir mi?"*

Gruptaki tek kadın memur ayrıldı. Bir süre sonra yanında Jack'le geri döndü.

Darien başını salladı. "Jacky."

Manzarayı seyreden Jack'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Görünüşe göre tüm eğlence burada yaşanıyormuş."

Hâlâ soluk soluğa olan ve boğazındaki kırmızı çizgileri ovuşturan dedektif, "Saçmalıyor. Aynaların arkasını görebiliyorlar."

"Onlar Darkslayer," diye karşılık verdi Finn. "Ne bekliyordun ki?" 'Darkslayers' terimi biraz genişti ve ünlerini hafife alıyordu ama Darien bunu kabul ederdi. Finn'in koyu renk gözleri Darien'in yüzüne kaydı. "Benimle gel."

Memurlardan biri takip etmeye çalıştı. "Solace?"

"Bizi yalnız bırakın." Finn kapıya doğru ilerlerken omzunun üzerinden Darien ve Jack'e baktı.

Onlar da takip etti. Darien birkaç subayın onları takip ettiğini hissetti ama kısa süre sonra durdular ve sonunda Finn'in emirlerini dinlediler.

Finn çıkışta bir odada durdu ve eşyalarını -ceketlerini, silahlarını- alıp geri verdi.

Darien ceketinin cebine koymadan önce cüzdanını kontrol etti.

Finn, "Kimse bir şey almadı." dedi.

"Buna ben karar vereceğim." Silahlarını kılıfına soktu ve ceketini giydi, Jack de aynısını yaptı.

İşleri bittiğinde Finn odadan çıkmalarına öncülük etti.

Darien onun yanında koridorda yürüyordu, Jack de hemen arkalarındaydı. Darien alçak sesle, "Bunun bizi eşitleyeceğini düşünüyorsan, daha çok yolun var Finn," dedi.

"Ödeşmeye çalışmıyordum. Sadece bir yanlış düzeltmeye çalışıyordum."

"Ne kadar da düzenlisiniz." Bir dakika boyunca sessizlik içinde yürüdüler. "Paradisi'den beri başka iblis var mı?"

Finn başını salladı. "Henüz yok - tahtaya vurun." Etraflarına bir göz attı. "Kimsede odun var mı?"

Jack sırtıttı. "Şu anda değil."

Binanın önündeki büyük odaya dağılmış masaların yanından geçtiler ve Finn ilk masanın kenarına bir parmak vurdu. "Öldürdüğün kişinin ilkiyle aynı olmadığını bilmek istersin diye düşündüm."

"Ne demek istiyorsun?"

Finn, "Hırdavatçıda ortaya çıkan," diye açıkladı. "Onu hiç bulamadık."

Darien kaşlarını çattı. "Ne düşünüyorsun?"

"Hiç bilmiyorum. Güvenlik ihlalinden bu yana epey yol kat ettiklerini tahmin ediyorum."

Bu doğruydu-Finn'in hâlâ Peçe'nin neredeyse düştüğüne dair hiçbir fikri yoktu; tarih kitapları dışında var olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Finn Darien'e yan gözle bakıyordu. "Kan Kraliçesi'nde ne yapıyordun ki?"

"Sakin bana bunun beni konuşturmamak için iyi polis, kötü polis oyunu olduğunu söylemeyin." "Benim sorularım bana ait. Neden Yveswich'tesiniz ve neden Kraliçe mi?"

"Kaç kayıp var?"

Finn'in çenesi büküldü. "Bunu söylemek için çok erken."

"Henüz bir isim bulamadınız mı?" İçinden bir ses Finn ve diğerlerinin patlamada ölenlerden en az ikisinin aranan suçlular olduğunu bildiklerini söylüyordu.

Finn tekrarladı, "Neden Kraliçe?"

Artık binanın girişindeydiler. Darien kapıları itti ve geriye doğru yürümeye başladı. "O şerefsiz dedektife bana yumruk atmadan önce söylediğim gibi: Kalacak bir yer arıyorduk." Geri döndü ve Jack yanında olduğu halde oradan ayrıldı. Kylar'ın yağmurdan yarılmış park yerinde kamyonetin içinde beklediği yere.

Finn onun gidişini izledi; Darien arkasını dönmedi ama onu izlediğini hissedebiliyordu.

Yveswich'te olduğu duyulduktan sonra daha fazlasının geleceğine dair bir his vardı içinde.

Ve şimdi arkasını çok daha fazla kollamak zorunda kalacaktı.

Roman'ın evine döndüklerinde, Darien'in damarlarındaki sıcaklık tam yatışmaya başlamıştı ki, yeniden şiddetle yükseldiğini hissetti.

Tanımadığı bir araç -siyah bir cip- evin önündeki çeşmenin yanına park etmişti.

"Bu da kim lan?" Kylar kamyonu kapıların önünde durdururken Darien havladı.

"Kahretsin." Kylar'ın sesi bir fısıltı gibiydi, gözleri o kadar açılmıştı ki irislerinin etrafındaki beyazlar görünüyordu.

Darien ona sert bir bakış fırlattı. "Kylar mı? Kim o?"

"Gölge Efendileri." Yutkundu. Geniş gözleri Darien'in yüzüne kaydı. "Ve Roman'ın değil."

DEVLETLERARASI

ANGELTHENE, W EYALETİ THEREDGE

Malakai Delaney motosikletiyle SUV'un önüne geçip liderliği ele geçirirken MAXIMUS frene bastı ve nefesinin altından küfretti.

Bileğindeki saatin yüzünü çevirdi ve mikrofona doğru homurdandı, "Ne halt ediyorsun?"

"Önde gidiyoruz," diye cevap verdi Malakai, sesi motosikletin kulak tırmalayan gürültüsünden zar zor duyuluyordu. "Neye benziyor?" O ağır motosikleti devirmeden saatle konuşmayı bir şekilde başarmıştı ki bu çok utanç vericiydi. Aspen motosikletin arkasına tünemişti, kızıl saçları rüzgârda bir alev gibi dalgalanıyordu.

Max nefesinin altından homurdandı ve saati kapattı. "Nereye gittiğimizi bile bilmiyor," dedi ve destek almak için yolcu koltuğunda oturan Dallas'a baktı. Dominic ve Blue arkada oturmuş, birincisi diğerine dilleri hakkında daha fazla şey öğretiyordu, aralarında bir kitap açıktı. Bu konuda gerçekten iyi olmaya başlamıştı.

Dallas telefonuna bakıp gülümsüyor, boyalı tırnakları ekranda şıngırdıyordu. Max'in söylediklerini duymamış gibi görünüyordu ama Max onun gamzelerinin pırpır ettiğini görünce umursamadığını fark etti. Onunla çıkmaya başlayalı bu kadar ay olmuştu ve hâlâ nefesini kesiyordu. Darien'in Loren'i şehir dışına götürmesinden önceki halinden çok daha iyi görünüyordu; yanaklarında yine o sağlıklı parıltı vardı, gözleri hayat doluydu.

Umut insana çok şey katabilirdi. Yveswich'te olanlar yüzünden hayal kırıklığına uğramamaları için sadece parmaklarını çaprazladı.

Darien'e mesaj gönderememek ya da onu arayamamak garipti. Ama her şeyin yolunda gittiğini düşündü; bir şeyler ters gitmiş olsaydı, Darien şimdiye kadar onlarla iletişime geçirdi. O ve diğerlerinin telefonları kapalıyken

ve Tanner'ın korumasını aşabilecek herhangi bir bilgisayar korsanı tarafından izlenmeleri engellendiğinden, Max ve hâlâ Angelthene'de bulunan diğer Şeytanların cep telefonu kullanımını durdurmak için hiçbir nedenleri yoktu.

Max tekrar Dallas'a baktı. "Neye gülüyorsun, Red?" "Casen için bir flört profili hazırlıyorum," dedi gururla.

"Kasap için mi?" Bir kahkaha attı.

"Uh-oh," diye söylendi Dominic. "Bu pek iyi gitmeyecek."

"Rahatla," dedi Dallas, Max'in umabileceğinden çok daha hızlı yazarak tıklarken gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü. "Ben ne yaptığımı biliyorum."

"Onun fotoğrafını kullanamazken nasıl bir flört profili oluşturacaksın?" Max sordu. Kasap'ın internette bir fotoğrafı mı? Otuzlu yaşlarının sonunda ve kırklı yaşlarının başında bekâr kadınlar aradığını mı duyuracaktı? Bu bir manzara olurdu.

Hızlı şeride geçmek için işaret verdi. Malakai ondan önce davranıp yine önünü kesti.

Max nefesinin altında ona küfretti.

"Onun yan profillerinden birini kullanıyorum. Gördün mü?" Ona ekranı gösterdi. Evet, o olduğu bile zar zor anlaşıyordu. Gittiği her yerde bir başparmak gibi göze çarptığı düşünülürse, bu şaşırtıcıydı.

"Bunu nasıl aldın?"

"Ben sinsiyim." Tekrar tıklamaya başladı. "Fikir almak için Sab'a mesaj atıyorum, o da bana yardım ediyor. Sence ilgi alanları neler?"

Dominic, "Yani uyuşturucu ve alkol dışında mı?" dedi.

"Peki ya dövüş ringleri ve porno?" Max ekledi.

"Çok olumsuz davranıyorsunuz. Bence o mutluluğu bulmayı hak ediyor, sizce de öyle değil mi?" Umbra Forumu'nda ona 'BP satıcısı bok parçası' diyen kızıdan bu yana çok yol kat etmişti. Yüzündeki ifadeden Max onun hâlâ bu konuda suçluluk hissettiğini anladı. Dallas duygularını saklamakta ustaydı ama Max onu nasıl okuyacağını bilecek kadar uzun süredir onunla birlikteydi. Özür dilemekte acele etmeyebilirdi ama üzgün olduğunu göstermenin başka yolları da vardı.

"Biraz değişiklik yap," diye önerdi Dominic. "Dövüş ringleri yerine, güreşle ilgilendiğini söyle."

"Ve konserler," diye önerdi Max. "Seyahat etmeyi sevdiğinden de bahsedebilirsin ama uyuşturucu işlerinden bahsetme." Gülüşü kısa sürede

Dominic tarafından yankılandı. Mavi söz konusu Meleğe baktı ama açıklama yapmadı.

Dallas kıs kıs güldü ve Grim Max'in gölgesinde kahkaha attı. *Başı büyük belaya girecek*, dedi dağ aslanı.

Evet, muhtemelen, diye cevapladı Max. *Ama izlemesi komik olacak.*

"Bunu öğrendiği anda kapatacağını biliyorsun, değil mi?" Max Dallas'a söyledi.

"O zamana kadar birkaç telefon numarası alabileceğimi umuyorum. Belki bir ya da iki akşam yemeği randevusu ayarlayabilirim."

Max bunu düşündüğü için onunla gurur duyduğunu itiraf etmek zorundaydı. Ve bir konuda haklıydı: Casen mutluluğu hak ediyordu. Nereden gelmiş olurlarsa olsunlar ya da ellerine hangi kartlar dağıtılmış olursa olsun, herkes mutluluğu hak ediyordu. Max Kasap'ın geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyordu ama Darien'in yıllardır görmediği bir kızı olduğundan bahsettiğini hatırlıyordu.

Dışarısı zaten sıcaktı, güneş ön camı dövüyordu. Geçen sonbahardan beri ilk kez klimayı açtı ve uzun kollu tişörtünü çıkarıp sadece altındaki siyah kas tişörtünü bıraktı.

Foxhill'e doğru gidiyorlardı. Uzun bir yolculuk olacaktı, özellikle de Malakai saldırganlığıyla neredeyse her birkaç milde bir kazaya neden olurken, ama Max'in yakında Maya hakkında cevaplar bulacaklarına inancı vardı. Blue'nun burada olması ve her geçen gün onlarla daha iyi iletişim kurması, inancını daha da artırıyordu.

Sadece diğerlerinin Angelthene'de iyi olacağını umuyordu. Darien'in Yedi Şeytan'ı kurup hepsini bir aileye dönüştürdüğü zamandan beri hiç böyle dağılmamışlardı, bu yüzden ayrılmak garip hissettiriyordu.

Saatine bir göz attı. Öğleden sonra erken saatlerdi. Birazdan Travis ve Lacey Cehennem Kapısı'ndan ayrılıp onları takip edeceklerdi. Bugün hepsine sağlıklı bir dozda şans dağıtılacağını umuyordu.

Ve cevaplar. Bir sürü.

TRAVIS DEVLIN, Jewels Delaney'nin yatak odasındaki eski bebek çeşitlerini incelerken yüzünü buruşturmamaya çalıştı.

Bütün o cam gözlerin kendisini izlediğini hissediyordu. Özellikle de Jewels mücevher kutusundan bir şey almak için şifonyerine yöneldiğinde ve kalçası bebeklerden birine çarpıp gözlerinin yuvarlanmasına neden olduğunda.

Titredi. "Yeesh."

Her iki kulağına da birer küpe takarken soru dolu gözlerle ona baktı. "Bir sorun mu var?"

"İzleniyormuşum gibi hissediyorum." Fırfırlı elbiseleri içindeki bebekleri taradı. "Bir sürü cam göz tarafından."

Sırıttı. "Onları bu yüzden seviyorum. Malakai'yi de korkutuyorlar; biz çocukken korkusundan yatak odama giremezdi." Bu çok komikti - Azraillerin lideri Malakai bebeklerden mi korkuyordu? Altın. Saf altın. Jewels sözlerine şöyle devam etti: "Ona bebeklerin konuşabildiğini söyledim, o da yalan söylediğinde ısrar ederdi." Ayaklarını bir çift siyah platform spor ayakkabının içine kaydırdı.

Travis'in gözleri tekrar bebeklere kaydı.

"Konuşabiliyorlar mı?" Kadın sadece gülümsedi ve omuz silkti.

Travis odasını tekrar taradı, bu sefer bebeklerden kaçındı. Dört direkli yatağının üzerinde dev bir mor jelibonun çerçeveli resmi asılıydı. Komodini esansiyel yağlar, atlıkarınca şeklinde bir müzik kutusu ve bir sürü parlak renkli silikon nesne ile doluydu.

"Bunlar vibratör mü?" diye ağzından kaçırdı.

Şifonyerden anahtarlarını ve telefonunu almak için döndü. "Evet."

Travis'in kanı elektriklendi, hayal gücü anında çılgına döndü. "En çok hangisini seviyorsun?" Elinde değildi, özellikle de bu eve ilk kez girdikten ve giydiği beyaz tişörtün altındaki göğüs uçlarını - delinmiş - gördükten sonra. Sütyensizdi. Ya o boyalı kotun içindeki kalp şeklindeki kıcı?

Lanet olsun.

Jewels kıs kıs güldü. "Dur bakalım kaplan, sanırım bunu tartışmadan önce biraz daha bekleyeceğiz." Ona baktı, yanaklarında bir parça kızılık vardı, dişleri alt dudağını endişelendiriyordu. "Hazır mısın?"

Gözleri yine vibratörlere takıldı, ne kadar da zayıftı. "Gül şeklindeki ne işe yarıyor?"

Yüzü her zamankinden daha karanlık bir tonda, onun yanından hızla geçti. "Hadi gidelim."

"Onları sormamı istemiyorsan, saklamalıydın." Yatak odasının ışığını söndürdü.

"Onlar hakkında soru sorulmasını umursamıyorum, sadece sırlarımı biraz daha uzun süre saklamak istiyorum."

"Elde etmesi zor, hoşuma gitti."

Gözlerini devirdi ama gülümsedi.

Onu siyah-kobalt koridora kadar takip etti. Yatak odasında bulunmasının tek nedeni hazırlanırken onu içeri davet etmiş olmasıydı. Ve içeri girmesine izin verilmesinin tek nedeni de Malakai'nin burada olmamasıydı.

Travis, Jewels'la birkaç gün baş başa kalıp onu daha yakından tanımayı umuyordu. O pislikten kurtulduğu için Max'e teşekkür etmeliydi. Max'in Malakai'yi kendisiyle Foxhill'e gelmesi için davet etmesinin nedeninin bu olmadığını biliyordu ama Travis'e göre bu da iyi bir nedendi.

Jewels ayakkabılarını gıcırdayan döşeme tahtalarına vurarak ön kapıya doğru ilerledi. Ev gün ortasında bile sürekli karanlıktı, koridorların dar labirenti ve sınırlı sayıda pencere onları duvar apliklerinin büyüğü alevlerle yanmasını sağlamaya zorluyordu.

Ön kapıya vardıklarında Jewels kapının yanındaki orak ay şeklindeki küçük, kirli pencereden içeri baktı. "Diğerleri nerede?"

"Lacey arabada. Logan ve Sabrina bizimle orada buluşacaklar."

Kapıyı açtı ve sırtıttı. "Nihayet!" Merdivenlerden sekerek indi ve başını arkaya eğerek mavi gökyüzüne baktı. "Sıcak, güneşli bir gün." Temiz havayı duyulabilir bir nefesle içine çekti.

Travis kapıyı arkasından çekip kapattı; o kadar eskiydi ki çarpmak zorunda kaldı, eğri tabanı eşige takıldı. "Güneşi sever misin?"

Kıs kıs güldü. "Ne yani, sırf solgunum ve siyah rengi seviyorum diye, biri yazdan her bahsettiğinde tıslayan bir gece yaratığı olduğumu mu düşündün?"

Gülümsemeye karşı koydu ve onu avlu boyunca takip etti. "Sanırım yanılmışım."

Lace arabanın arkasına yaslanmıştı, parmaklarında sigara yanıyordu, diğer eliyle de cep telefonuna bir şeyler yazıyordu. Onlar yaklaşırken başını kaldırdı. "Aspen, Oaklyn'de dinlenmek için durduklarını söyledi," dedi. Gökyüzüne doğru bir duman üfledi. "Ama oradan Foxhill'e kadar düz bir yol var."

"Kavga yok mu?" Travis sordu.

Lace ona çarpık bir gülümseme verdi.

"Henüz değil." "Önden mi arkadan mı?"

Jewels ona sordu.

Sigarasını söndürdü ve arabadan inerek telefonunu kot pantolonunun cebine soktu. "Sen ön tarafı alabilirsin, ben arkada iyiyim. Logan ve Sabrina'den haber alan var mı?"

"Bizimle orada b u l u ş a c a k l a r ı n ı söylediler," diye yanıtladı Travis, sürücü kapısına doğru ilerlerken. Saatini kontrol etti. "Saat neredeyse üç."

"O yer ne zaman kapanıyor?" Jewels, Lace'in içeri girebilmesi için koltuğu öne doğru kaydırırken sordu.

"Üç." Travis onun tarafına geçti ve arabayı çalıştırdı. "Kemerlerinizi bağlayın, acele etmemiz gerekecek."

ROMAN'IN EVİ

YVESWICH, KEREYALETİ

Eve önce KYLAR, ikinci olarak Jack, üçüncü olarak da Darien girdi. Darien sesleri dinledi -Svy ve Tanner, Joyce yok ve tanımadığı iki kişi daha -Garajdan çıkan koridorda yürürken oturma odası ve mutfaktan gelen sesler.

Gözünün önüne geldiği anda önündeki manzarayı katalogladı - oturma odasında duran iki Gölge Efendisi, mutfığa daha yakın duran Ivy ve Tanner'dan izole edilmişti. Ön kapıya daha yakın. Paxton ve Eugene kanepede oturuyordu; vücutları gergin, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Dişi Gölge Ustası, Darien'in neredeyse olduğu yerde durmasına neden oluyor, nefesi boğazında düğümleniyordu. Bu açıdan bakıldığında neredeyse Loren'e benzetilebilirdi. O kadar ufak tefek ve narin görünümlü değildi ama aynı oranlara, aynı dar bele ve biçimli bacaklara, yumuşak dalgalar halinde sırtının alt kısmına düşen aynı altın sarısı saç tonuna sahipti. Bir cehennem zebanisi ama neredeyse ikizi.

Bir an için o olduğunu düşündü. Evrenin ona söylediği acımasız yalan, ciğerlerindeki havayı dışarı attı ve botlarını birkaç adım sürüklemesine neden oldu.

Darien nefes almak için kendini zorladı. Kavramak için.

İçeri girdiklerinde dönüp üçlüye baktı; Loren'e ait olmadığı kesin olan yüz, göğsünde tutuşan aptalca alevi söndürüyordu.

O değildi. Öyle olduğunu düşünmemesi gerektiğini biliyordu ama bir an için öyle görünmüştü. Onu kandırabilirdi.

Yanında duran adam iri yapılı ve dövmeiydi, yüz hatları ve saçlarının rengi akrabalıklarını ele veriyordu. Kardeşler, Darien

tahmin ederdim. İki de yirmili yaşların ortasında.

Dişi Gölge Ustası hâlâ ona bakıyordu. Gözleri bile canlı bir mavi-okyanus mavisiydi, pek çok insanda görmediği bir ton. Loren'le tanıştıktan sonra fark etmeye başladığı bir ton.

"Dönmüşsün," dedi Ivy gülümseyerek. Sesi gergindi ama stresini iyi saklıyordu. "Blaine, Larina, bu Darien, kardeşim. Ve Jack, kocam. Darien, Jack- Blaine ve Larina Barlowe ile tanışın."

Resmi ve kısa tuttular; önce Jack, sonra da Darien el sıkışmak için öne çıktı. Darien adamın -Blaine'in- elini gereğinden fazla sıkıldığını biliyordu ama onu daha çok geren kızla karşılaşmasıydı. Kız ona bakmaktan vazgeçmiyor ve elini istediğinden daha uzun süre tutuyordu. İlk çekilmesi gereken kişi oydu.

"Sizin hakkınızda çok şey duyduk," dedi Blaine. "Pax ve Eugene bizi daha önce tanıştırsaydı iyi olurdu." Darien onun çocuklara attığı soğuk bakışı ve Pax'in bir beden küçüldüğünü fark etmedi.

"Komik," dedi Darien, Pax'a uzun süre bakmaya cüret eden Blaine'in gözünü yakalamak için kayarak. "Adınızı hiç duymadık."

Kylar boğazını temizledi ve mutfığa doğru ilerledi. "İçecek bir şey ister misiniz?"

Blaine, gözlerinde hâlâ bir tehditle Darien'e bakarak, "Ben de isterim," dedi.

Kylar dolaptan bardakları almaya başladı. "Size ne getireyim?"

Darien gözlerini Blaine'den ayırdı ve odadan çıktı.

Şiddete başvurmadan önce buradan defolup gitmesi gerekiyordu. Kimse arkasından seslenmedi; bundan daha iyisini biliyorlardı. Az önce polislerle yaşadıklarından sonra, bir Dalgalandan tarafından saldırıya uğramaya Angelthene'den ayrılmadan önceki halinden daha yakındı.

Sesi içeriye hapseden ağır metal kapılardan geçerek atış poligonuna doğru ilerlerken gözünü üst kattaki auralardan ayırmadı. Evde ne Loren'den ne de Joyce'tan bir iz vardı. Gölge Efendileri'nin burada başka birinin olduğunu anlamayacağına güveniyordu, eğer öyleyse bile -vy ve Tanner zamanları olsaydı onları başka bir yere saklamış olabilirlerdi- ve biraz stres atmak için silah rafına yöneldi.

Roman'ın ateşli silah seçimi som altındandı. Aralarından seçim yapabileceği o kadar çok silah vardı ki Darien karar vermekte zorlandı. Ama diğerlerinden daha çok dikkatini çeken bir tanesini seçti ve askıdan bir çift elektronik kulaklık aldı

ve gözlük takma zahmetine girmeden bariyere doğru ilerledi. Sokaklarda gözlük takmıyordu, burada neden taksındı ki?

Galeri etkileyici bir mesafe boyunca uzanıyordu - Roman'ın mülkünün tamamı, ki bu çok fazlaydı. En uzak uca yerleştirilmiş kâğıt hedefler gözüne çarpanlardı.

Kulaklıkları taktı ve silahı omzuna yerleştirdi. Emniyeti çıkardı ve nişan aldı. Tetiğe bastı.

Mermiler odanın içinde çatırdıyor, her birinin sesi boğuklaşıyordu. Omzuna dayanan silahın tanıdık hissi kaslarındaki gerginliği biraz olsun hafifletti ve vurduğu hedeflerin her birinin tam isabet olduğunu görünce neredeyse gülümseyecekti.

Sağında bir hareket var.

Darien silahını çevirdi ve Larina Barlowe'un menzile giren altın kafasına nişan aldı.

Kayarak durdu ve ellerini kaldırdı, ancak korkusu kısa sürede yerini bariz bir ilgiye bıraktı - bu kez sadece ona değil. Gözleri odada dolaşıyor, vurduğu hedefleri tarıyordu. Dolgun ağzı duyamadığı bir kelime oluşturdu.

Darien kulaklıkları çıkardı ve boynuna astı. "Ne?"

"Etkileyici' dedim." Daha yakına geldi, başını çevirerek daha uzaktaki hedefleri, yani kapıdan göremeyeceği hedefleri taradı. "Çok etkileyici," diye düzeltti. Tam yanında durdu, kolu neredeyse koluna değecek kadar yakındı. Ceketini çıkarmıştı; artık kollarındaki dövmeleeri görebiliyordu, sol kolunda tam bir kol, sağ kolunda ise tek bir dövme vardı. "Sen kesinlikle Roman'ın kuzenisin."

Darien silaha daha fazla mermi doldurdu. "Ne istiyorsun?"

"Pek kibar değilsin, değil mi?"

"Terbiye benim güçlü yanımdır değil." Sürgüyü silahın arkasına doğru hareket ettirdi ve kapattı. "Ne istiyorsun?" dedi tekrar.

"Seni daha iyi tanımak için. Roman her gün eve misafir getirmiyor, özellikle de diğer şehirlerden gelen Darkslayer'ları." Omuz silkti ve kollarını kavuşturdu. "Bana meraklı diyebilirsin."

"Ya da meraklı." Darien silahı doğrulttu ve ateş etti, kulaklığı olmadan çıkan mermi s e s i n i duymazdan geldi. "Müdahaleci." Tekrar ateş etti.

"İşgüzar." Üç el daha. *Çat. Çat. Çat.* Üç mükemmel boğa gözü daha.

Kıs kıs güldü. Boğazını temizledi. "Belki yanılıyorum ama Roman'ı ziyarete gelmen ve onun burada bile olmaması bana biraz garip geliyor."

"Meraklı, müdahaleci, işgüzar," diye tekrarladı. "Nerede o?"

"Çalışıyorum," diye kestirip attı Darien. "Ve eğer fark etmediysen, Roman bizim tek ailemiz değil. Kylar ve Paxton için de buradayız."

"Bu çok komik." Onu yakından inceledi, gözleri kısıldı. "Paxton buradan daha önce hiç bahsetmemişti. Roman da bahsetmedi." Dudakları kaşlarını çatarak büküldü. "Kylar da öyle." Son söylediği bir tehdit gibi gelmişti. Eğer o ya da kardeşi Kylar'a yaklaşırsa, Darien boğazlarını kulaktan kulağa kesecekti.

Darien silahını indirdi. "Onları o kadar yakından mı takip ediyorsun ki hayatlarıyla ilgili her şeyi sana anlatmaları gerekiyor?"

Sıkıca gülümsedi, ancak kaşları çatıldı ve sanki iyi bir noktaya değindiğini fark etmiş gibi başını salladı.

"Haklı mıyım, değil miyim?" Darien sordu.

"İtiraf edebilirim ki," diye başladı, "bazen diğer Gölge Efendilerini belki de olması gerekenden daha yakından izliyoruz."

"Roman," diye düzeltti Darien, bir el daha ateş ederek. "Roman'ı yakından takip et."

"İsteyerek değil. Donovan için çalışıyoruz."

"Bu bir sapığa dönüşmek için bahane değil."

"Emir alırız ve yerine getirmek için para alırız."

Tetiği çekti, yeni bir merminin aniden serbest kalması kadının sıçramasına neden oldu. Kollarında çakıllaşan tüylere baktı. Dişlerinin arasından, "Hâlâ mazeret yok." dedi.

Nefes aldı. "Tamam, yani... bu yüzden mi tam bir şeyler içmek üzereyken bizi terk ettin?" Saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için başını savurdu. "Buraya geldiğimiz için haddimizi aştığımızı düşündüğün için mi?"

"Evet." Son kurşunları *da* silahtan boş bir *tık* sesi gelene kadar ateşledi.

"Yeterince makul." Ona, hissedebileceği türden bir değerlendirmeye baktı. "Senin hakkında çok şey duydum, biliyorsun." Sesi, kulaklarındaki sıkıcı cınlama yüzünden biraz boğuk çıkmıştı.

"Öyle mi?" dedi açıkça. Silahı yeniden doldurdu.

"Evet," diye söze başladı, altın sarısı saçlarından bir tutamı kafatası şeklindeki çıtçıtlarla süslü delikli kulağının arkasına sıkıştırarak. "Ve itiraf etmeliyim ki, kötü şöhretli Darien Cassel'i biraz merak ediyorum. Ya da sizin deyiminizle 'işgüzar'."

Bir kahkaha attı. Sürgüyü geri itti.

Alaycı sesi daha fazlasını söylemesi için bir davet olarak algıladı. "Umarım bunu söylerken sınırı aşmıyorumdur ama... çok çekicisiniz."

Haydut gölgesinde oflayıp pufladı. *Cesareti var.*

"Teşekkürler." Birkaç el daha ateş ederek konuşmayı durma noktasına getirdi. Kulak zarını kesen kurşunların patlamasına daha önce hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Ama son silah sesi de duyulur duyulmaz tekrar konuştu. "Anladığım kadarıyla bunu çok sık yaşıyorsun."

"Genellikle bu kadar açık bir şekilde ifade edilmez." "İzin verir misiniz?" Silahı işaret etti.

Darien silahı uzattı. Elbette silahı tam da Darien'in elinin hala tuttuğu yerden tutmayı seçecekti.

Parmaklarını onunkilerin altından çekti ve bir adım geri çekildi.

Silahı tutuş şekli bile başlı başına bir davetti. Çoğu çocuğun hâlâ oyuncaklarla oynadığı yaşlarda silahlara aşına olmuştu, bu yüzden ellerinin ne zaman hiç olmaması gereken yerlerde gezindiğini çok iyi biliyordu.

Bariyerde asılı duran bir çift kulaklığı kaptı ve taktı. Nişan aldı. Ateş etti. Her hedefi tam ortasından vurdu ama odanın uzak ucundakilere nişan almadı.

Darien kendini medeni olmaya zorlayarak, "Etkileyici," dedi. Bu hatunun ve sik kafalı kardeşinin, onun pisliğini geri gelmek ya da daha kötüsü Don'a söylemek için bir bahane olarak kullanmalarını istemediğine karar verdi. Onları bir kez burada görmek yeterince kötüydü ve Darien onların dedikodularından sorumlu olmayı reddetti. "Uzaktakini dene."

Ateş etmeden önce bir süre tereddüt etti, omzu geri tepmeden dolayı sarsıldı. Mermi nişan aldığı yerin iki santim soluna düştü.

İç çekti. "Lanet olsun." "Yakın."

Kulaklıkları çıkardı ve silahı ona uzattı. "Yani... İçeri ilk girdiğinde bana biraz tuhaf baktın." Kulaklıkları bariyerin üzerinden sarkıttı. "Nedenini açıklamak ister misin?"

"Arkadan başka birine benziyordun."

Larina mırıldandı. "Eğer beni arkadan becermeyi tercih edersen," dedi, sesi sakarindi, "bunu ayarlayabiliriz." Larina ona kirpiklerini kırptırdığında Darien kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Sadece *bir* el bile ateş etmiyordu, birden fazla yere ve silaha ateş ediyordu.

Haydut hırladı ama bu uyarıyı Darien dışında kimseye duyurmamayı akıl etti.

"Alacağın tek şey," dedi Darien, hafifçe eğilerek, bu hareket onun sertleşmesine ve nefesini tutmasına neden oldu, "bir ipucu."

"Ouch. Tipin olup olmadığımı merak ederdim ama daha on beş dakika önce ağzının suyu akıyordu. Ne değişti?"

"Ben alındım."

"İlişki durumun bu kadar çabuk mu değişti?" diye alay etti.

"İçeri girdiğimde kapılmıştım, şimdi de hâlâ kapılmış durumdayım." "Şanslı bayan kim?"

"Burada olmaz."

"İçimden bir ses ikinizin arasının iyi olmadığını söylüyor. Ne zaman ondan bahsetsen, acı çekiyormuş gibi görünüyorsun." Onu tepeden tırnağa taradı. Dudaklarını ıslattı. "Bu konuda yardımcı olabilirim."

"Yeni tanıştığımızı düşünürsek biraz ileri gidiyorsun."

"Duyduğum söylentilere göre bu yolu tercih ediyormuşsun." Bu söylentilerin ve eski yaşam tarzının canı cehenneme. Elbette, yıllarını bunun gibi davetleri kabul ederek geçirmişti, kızları pantolonlarına girmeden önce tanımaya en ufak bir ilgi duymamıştı, ama artık değil.

"Şu anda gerçekten kaba olmamaya çalışıyorum," dedi Darien, ses tonu artık jilet gibi keskindi, görgü kuralları lanetlenmişti. "Ama geri çekilmen gerek."

Masumiyet gösterisi için ellerini kaldırdı. "Hey, kötü bir niyetim yoktu." Ona meydan okumasının hoşuna gittiğini belli eden bir gülümseme dudaklarında uçtu. "Eğer fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun." Topuklarının üzerinde dönerek geri çekildi. Kapıya doğru ilerlerken kalçalarını salladı, saçları sırtının alt kısmıyla dalga geçiyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Darien Cassel." Parmak uçlarını çırpı ve kapıyı iterek açtı.

Darien kulaklıkları taktı, en uzaktaki hedefe nişan aldı ve ateş etti. Tam on ikiden.

DARIEN ÖN KAPIYI ÇARPTI. "Bu da neydi böyle?" diye bağırdı ve antrede toplanan gruba doğru döndü. Gölge Efendileri az önce ayrılmış, kapı ciplerinin arkasından kapanmıştı. "Onları kim içeri aldı?"

Odadaki tüm gözler gruptan en uzakta duran Paxton ve Eugene'e çevrildi.

Paxton'ın omuzları öne doğru kıvrıldı ve şalvarının kollarını çekiştirdi. "Bizi buraya kadar takip ettiler."

"Ve sen de onları doğrudan lanet olası eve mi götürdün?" Darien sesini kontrol etmeye çalıştı ama başaramadı.

Kylar çenesini sıkarak, "Eugene," diye homurdandı. "Açıkla."

"Kapılara gelene kadar bizi takip ettiklerini fark etmedik. Gidecek başka yerimiz yoktu ve artık çok geçti."

Darien bir elini yüzünde gezdirdi. "Yani onları içeri aldın."

"Anlamıyorsun." Paxton'ın sesi düzensiz bir fısıltı gibiydi. "Arayan Blaine ve Larina'ydı. Babama hesap veriyorlar. Eğer onları içeri almasaydık, bizi Kara Ev'e götüreceklerdi." Her kelimeyi boğan korku Darien'e korktukları şeyin Kara Ev'e götürülmek değil, oraya vardıklarında başlarına gelecekler olduğunu söylüyordu.

Ivy, Paxton'a yaklaştı ve kolunu omuzlarına doladı. Konuştuğunda Darien'e sesleniyordu. "Loren'den haberleri yok. Tanner onu ve Joyce'u büyülerle birlikte senin odana sakladı." Darien rahat bir nefes aldı. Ne kalp atışı, ne nefes alma, ne de aura algılandı.

Darien Tanner'a baktı. "Teşekkür ederim." O sadece başını salladı.

"Onlara evi gösterdin mi?" Kylar yutkunurken boğazı düğümlenerek sordu. Şakaklarında ter parlıyordu.

"Bir tur istediler," dedi Ivy. "Ama bu siz içeri girmeden hemen önceydi." Çelik gözleri Darien'inkilere kayınca kaşlarını çattı. "Larina'nın dikkatinin Darien'de olması iyi olmuş."

"Evet," dedi Darien kesin bir ifadeyle, "iyi bir şey."

Jack, daha önce olanlardan dolayı kazınmış ve hâlâ kirli olan elini saçlarının arasında gezdirdi. "Roman çok kızacak."

Evet, öyleydi. Darien, Roman'ın burada kalmalarına aldırmayacağını biliyordu ama onlar gitmiş ve babasının bozguncu ellerinin dokunmadığı, kendisi için sakladığı tek güvenli yeri açığa çıkarmışlardı.

Artık sığınağı yoktu. Nihayet şehre döndüğünde, artık gidebileceği bir evi olmayacaktı.

ANGELTEN OPTOMETRİSİ

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

Angelthene Optometry'ye dakikalar içinde varmışlardı.

Travis, Tamika Isley vardiyasını bitirirken Lace ve Jewels ile birlikte arabasının önünde bekledi. Onun aurasının içeride uçtuğunu, çantalarını aldığını ve ışıkları kapattığını görebiliyordu.

Ne büyük bir sürprizle karşılaşacaktı.

Logan, onunkinin yanındaki park yerinde kamyonetin motorunu durdurdu.

-Eski bir klasik, yeni arabaların deri koltuklarda taklit edemediği o nane ve yağ kokusu. Bir cehennem zebanisinin koku alma duyusunun kesinlikle dezavantajları olsa da, avantajları genellikle bunlardan daha ağır basıyordu.

Travis eski araçlara olan düşkünlüğünü Roman'a borçluydu. Kardeşinin hâlâ onları restore etmek için zaman ayırıp ayırmadığını merak ediyordu. Roman, büyüyen koleksiyonuna eklemek için bazı modelleri saklasa da, favorisi olmayanları güzel bir kuruş karşılığında yeniden sattı.

Logan ve Sabrine kamyonundan inip gruplarına katıldılar ve kapılarını kapattıklarında Travis'in üzerine daha fazla koku yayıldı.

İri yarı erkek kurt, "Bugün çalıştığınan emin misin?" diye sordu. Travis, "Onu içeride görebiliyorum," dedi.

"Clover'a programlarını hacklettim," diye ekledi Jewels. Altın kolyesine taktığı cep saatini kontrol etti - bugünlerde çok sayıda eski model göz alıcı şey var. Ürkütücü bebekler hariç. "Saat üçte çıkıyor."

"Şu anda saat kaç?" Sabrine ona sordu.

"Çeyrek geçiyor."

Travis gözlerini binaya dikti. "Umarım polisleri bekledikleri için uzun sürmüyordur." Bundan hiç şüphesi yoktu. Tamika onlarla sadece bir kez karşılaşmıştı, o da Hell's Gate'e

Ruh Terra hakkında bilgi. Onlara bulaştığına pişman olmuş ve acil durum numarasını aramaya baş vurmuş olabilir.

Ön kapı açılana kadar beş dakika daha geçti. Önlük giymiş üç kadın çalışan çıktı; nane yeşili giysili olan Tamika'ydı. Şık, siyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve gözlükleri takılıydı. Darien haklıydı; bu cadı Tanner'ın kolunda gerçekten iyi dururdu. Ne yazık ki ikisi de birbiriyle bir şey yapmak istemiyor gibiydi. Gerçi Atlas böyle inatçı biriydi; işiyle hepsinden daha çok evliydi.

Diğer iki çalışan önce onların grubunu fark etti ve Tamika kapıyı kilitlerken fısıldaşmaya başladılar. İçlerinden biri çantasına uzandı - muhtemelen biber gazı ya da cep telefonu almak için.

Travis bir kadının 'Darien Cassel' ve 'Travis Devlin' isimlerini mırıldandığını duydu. Onun kim olduğunu anlayamamış gibiydi.

Gerçekten de birbirlerine bu kadar benziyorlar mıydı? Darien ondan daha iriydi ve saçları daha koyuydu ama yüz hatları ve göz renkleri onları birbirinden ayırmayı zorlaştıracak kadar yakındı. Travis'in saçları da biraz uzamıştı; artık Darien'in boyuna daha yakındı ve kısa süre önce saçlarının arkasını ve yanlarını soldurmuştu. Yine de saç kesiminin o kadar büyük bir fark yarattığından şüpheliydi.

Tamika anahtarlarını küçük el çantasına bıraktı ve karşıdan gelen grubu değerlendirdi. Panik içindeki çalışanlarına fısıldadı: "Kimseyi aramayın. Sadece benimle konuşmak istiyorlar."

"Sen mi?" diye tısladı içlerinden biri. "Neden?"

"Tamika!" diye yalvardı diğeri. Bayılacak gibi görünüyordu.

"Sorun değil," dedi Tamika. "Yarın ikinizle de işte görüşürüz." O bu tarafa doğru gitmeye başladı, diğer ikisi de arabalarına doğru sürükleniyordu.

"Evet, yarın!" diye seslendi içlerinden biri. "Vardiyanızda burada olmanızı sağlayacağız!"

Tamika bir elini alnına götürdü ve gözlerini devirdi.

Birkaç adım ötede durdu, iki eli de çantasının askısını kavramak için hareket etti. "Neden buradasın?" Gözleri, artık onlar ve arabaları dışında boş olan otoparkta gezindi. Travis'in Tamika'ya ait olduğunu düşündüğü üçüncü bir araba otoparkın köşesinde duruyordu.

Sabrine, vücuduna fazladan bir uzuv gibi sürekli bağlı olan kitap çantasından tarih kitabını çıkardı. "Bunu yanlış bölüme koymanızın özel bir nedeni var mı?"

Travis ekledi, "Ve neden ödünç verdiğinizizi."

Gözleri park yerinde gezindi. Küçük burnundan aşağı kayan gözlüklerini tekrar yukarı itti. "Beni takip edin." Arabasının anahtarlarını çıkardı ve aracına doğru ilerledi.

TAMIKA ISLEY, Victoria Amazonica Bölgesi'nde neredeyse Cehennem Kapısı kadar büyük bir konakta yaşıyordu.

Travis buna şaşırmıştı. Bu kadar varlıklı birinin Angelthene Optometry gibi küçük, mütevazı bir işletmede çalışmasını beklemiyordu.

Araçlarını uzun araba yoluna park ettikten sonra Tamika onları içeri aldı ve zemin katı gezdirdi. Burada çok sayıda cilalı ahşap aksan, neredeyse ev kadar pahalıya mal olmuş gibi görünen çok sayıda mermer ve altın heykel vardı.

"Burada tek başına mı yaşıyorsun?" Travis onu çalışma odasına kadar takip ederken sordu. Güneş ışığı desenli halıyı, devasa masayı ve pencere kenarındaki kahverengi deri mobilya koleksiyonunu aydınlatıyordu.

"Annem ve uşağımız Harold ile birlikte yaşıyorum."

Travis, Lace ile bakıştı ve bir kaşını kaldırdı. "Hep kendime bunlardan bir tane almak istemişimdir."

Sırıttı. "Arthur'u işe al." "O

bu işte iyi olur."

Çalışma odasının bir duvarı gözlüklerin sergilendiği cam bir vitrinle kaplıydı; çerçevelerden bazıları o kadar eskidydi ki toz haline gelecekmış gibi görünüyordu.

Logan vitrine doğru sürüklendi, cüssesi vitrini gölgede bırakıyordu. "İşini gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"İşimi seviyorum," dedi Tamika. "Genelde insanlara bunu söylemem, çünkü kulağa biraz kendini beğenmişlik gibi geliyor ama çalışmak zorunda değilim. Babam bana yeterince büyük bir servet bıraktı, ama zamanımı harcayacak değerli bir şeyim olursa yıllar daha iyi geçiyor." Vitrini incelerken gözlerinde duygular titreşti. "Bu babamın koleksiyonu. Bazıları çok nadir bulunur."

"Kırmızı olanlar ne için?" Jewels solgun eliyle kırmızı camlı altın çerçeveleri göstererek sordu.

"Mavi ışığı engelliyorlar."

Logan, "Peki ya yeşil?" dedi.

"Bunlar migren ve ışık hassasiyeti konusunda yardımcı oluyor."

Travis, "Kırmızı olanlar muhtemelen Atlas için iyi olur," dedi.

Lace sırttı. "Onu bunları giyerken asla yakalayamazsın."

Tamika koltukları ve uzun, derin düğmeli kanepeyi işaret etti. "İsterseniz oturun."

Travis ve Logan ayakta kaldı. Tamika da öyle. Lace bir koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı, bir kolunu sandalyenin arkasına geçirdi, Jewels ve Sabrine ise kanepeye oturdu.

Tamika sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi birkaç dakika sessiz kaldı. "O kitabı Kanlı Ay sırasında olanlardan sonra kiraladım," diye başladı. "Sana daha önce de söylediğim gibi, babam Ruh Terra efsanelerine ve dünyalarımızın nasıl bölündüğüne kafayı takmıştı. Bir yetişkin olarak onu hiç ciddiye almadım, ki şimdi o öldüğü için çok pişmanım, ama çocukken bir hayalperesttim. Fantastik olana karşı bir hayranlığım vardı." Hızlı gülümsemesi hüzünlüydü. "Sanırım hâlâ bir şekilde öyleyim. Peçe neredeyse düşmek üzereyken, gençliğimden beri ilk kez ilgimi çekti. Babam öldüğünden beri ilk kez. Bir daha olma ihtimaline karşı eski efsanelere aşina olmak istedim."

"Peki ne buldun?" Sabrine sordu.

"Öncelikle, kütüphanedeki şu sembol. O Kızıl Yıldız. Kitabı oraya koydum ki sizinle konuştuktan sonra nereye gideceğimi hatırlayayım."

Travis, "Daha dün gece oradaydık. Anka Kuşu Kafa Topluluğu'nun kullandığı eski tünellerden bir demet."

Lace ona sordu, "Anka Kafa Derneği'nin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum. O kitapta eski çizelgeler ve haritalar da buldum."

Kitabı işaret etti.

Sabrine'in kucığında. "Belki Arthur'un bulduklarının aynısı bile olabilir. Onun renk çemberiyle ne yaptığını hatırladım, ben de çalışmak için kendiminkini yarattım."

Maun masaya doğru yürüdü, önlüklerini salladı ve masanın arkasındaki duvara sabitlenmiş bir dünya haritasını aşağı indirdi. Haritanın üzerine, haritayla aynı boyutta şeffaf bir renk çarkı zımbalamıştı.

"Dünyalarımız ayrıldığında," diye başladı, "eylemi tamamlayan tanrıça, Perde'yi yerinde tutmak için bir tür zimba gibi sızdırmazlık noktaları oluşturmak zorunda kaldı." Açık kahverengi parmağını haritadaki bir sıra zımbanın üzerinde gezdirdi. "Ya da iplik delikleri. Hepsini tek seferde yapamazdı, bu yüzden gücünü yapıştırmak için bu alanları yaratmak eylemin vücudunu daha az zorlamasını sağladı. Sanırım altı tane var." Harita üzerinde her birini işaret etti. Dünyanın dört bir yanına serpiştirilmiş büyük başkentler.

Travis odayı geçti, diğeri de onu takip etti. "Neden Yveswich'in üzerine bir yıldız koydunuz?" diye sordu.

"ünkü bu en önemlisi. İlk mühürleme noktasıydı." Yutkunduğı duyulabiliyordu. Travis onun ani korkusunu sanki üzerine geçirdiğı bir ceketmiş gibi hissedebiliyordu ki kadın sessizce ekledi: "Şehir aynı zamanda doğrudan Boşluğun üzerinde."

Travis odanın birkaç derece düştüğüne yemin edebilirdi.

Roman. Roman doğrudan Boşluk'un üzerinde yaşıyordu. Paxton. Ve şimdi Darien de oradaydı. Ivy, Jack, Tanner, hepsi oradaydı ve hiçbir fikirleri yoktu.

"Neden bunu bize daha önce söylemedin?" Logan sordu.

"ünkü..." Tamika'nın gözleri sağa sola kaydı. "İzlendiğimi hissediyorum."

ÇÖL

WI THEREDGE'İN DURUMU

ÇÖL SONSUZ GIBİYDİ.

Saatlerdir bu yolda ilerliyorlardı ve hiçbir şey bulamamışlardı. Roman tam bir hız canavarıydı, bu yüzden Shay ona sürekli yavaşlamasını hatırlatmak zorunda kalıyordu, böylece etrafındaki araziye iyice bakabiliyordu.

Ayağı tekrar gaz pedalına gitti-

Shay gözlerini kırpıştırarak, "Gölgeler," diye homurdandı. "Yavaş. Aşağı."

Pedalı bıraktı. "Yavaş sürmekten nefret ediyorum." Direksiyonu sıkıca kavradı ve bükte, dövmeli derisi -bir elinde gölge salkımları, diğerinde eski rakamlar- parmak eklemlerini çekiştiriyordu. "Bu bir işkence."

"Evet, ama hız yapmaya devam edersen hiçbir şey bulamayacağız ve buradaki beş günümü mahvetmene izin vermeyeceğim."

Koltuğunda öne doğru eğildi, bir elini güneşin ısıttığı ön panele dayadı ve çöl dağlarını ve düz, kayalık araziye taradı. Çöl zambakları, kreozot ve yucca. Bir sürü bitki ve bir sürü kertenkele vardı ama Anna'dan tek bir iz bile yoktu.

İlerideki bir virajdan parlak bir şey görünüyordu.

Cristala enerji santrali.

"Bunu zaten geçmemiş miydik?" Shay dedi ki, parmağını Araba.

Roman sanki mikrop kapmış gibi eğildi. "Elinin ne zaman her beş dakikada bir yoluma çıkıyor."

Kaşlarını çattı ama bıraktı. "Daireler çizmediğimize emin misin?"

Ona sinirli bir bakış fırlattı, gözlerindeki altın rengi parlıyordu. "Burası düz, dümdüz bir yol, yavrum. Haritayı *gördün* mü?" Gösterge paneline yerleştirilmiş ekranın kenarına dokundu.

"Kenara çek."

Ona baktı. "Bana yine işemen gerektiğini söyleme." "Güzel, süslü arabana işememi tercih edersen-"

Aniden yolun kenarına çekti, engebeli banket arabayı itti ve zıplamasına neden oldu. Toz, bir bulut halinde kaputun üzerinde dalgalanıyordu - tüm bölgedeki tek bulut, mükemmel yumurta kabuğu mavisi gökyüzünü işaretleyen tek bir bulut bile yoktu.

Emniyet kemerini çözmeden ve kapısını açmadan önce temizlenmesini bekledi. "Hadi gidelim."

"İşemeye ihtiyacın olduğunu söylediğini sanıyordum." "Yalan söyledim. Yürüyüşe çıkacağız."

Motoru durdurdu ve arabadan inerek arka koltuktan sırt çantalarını aldı. Shay'inkini hiç uyarmadan ona doğru fırlattı ve Shay el yordamıyla çantayı düşürdü.

"Çok yumuşak," diye mırıldandı.

Kız ters ters baktı ama aldı ve giydi.

"Nereye yavrum?" Kollarını çantasının kayışlarından geçirdi ve Shay, hareketle birlikte kollarındaki kaslara bakmamaya çalıştı - grup tişörtünün yırtık kolları sayesinde fazlasıyla görünürdü.

Ne aptal bir gömlek.

Shay bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak, "Daha yüksek bir yer," diye cevap verdi. Roman'ın şampuanını kullanmak tekrarlamayacağı büyük bir hataydı. Artık onun gibi kokuyordu, bu yüzden ne zaman kurtulamadığı bir bulut gibi arkasında gezinmese, kokusu her yerde peşini bırakmıyordu. Hoşuna gitmesi de yardımcı olmuyordu. Erkeklerin bu kadar ağız sulandırıcı kokmasını sağlayan kolonya ve şampuan firmalarına lanet olsun. "Daha iyi bir manzara istiyorum." Batıdaki engebeli kızıl dağları işaret etti. "Oradan başlayalım."

Yürümeye başladılar, yürüyüş botlarının altındaki kuru toprağın çıtırtısı bir saatten uzun bir süre boyunca tek ses oldu. Kat etmeyi başardıkları geniş mesafeye rağmen, daha fazla çöl bitkisinden başka rapor edilecek bir şey yoktu - daha fazla kreozot, dikenli armut, mesquite...

Dışarıdaki sessizlik tedirgin ediciydi, özellikle de Roman arkasında belirmişken, gölgesi ara sıra onunkinin üzerine düşerken

çatlamış ve kavrulmuş toprak. Kuru hava Shay'in saçlarını kumla kapladı ve ter, giysilerinin dokunduğu her yere nahoş bir şekilde yapışmasına neden oldu.

Shay'in botunun burnu topraktaki bir tümseğe takıldı ve öne doğru savruldu, yorgun, titreyen bacaklarıyla kendini yakaladı.

Nefesinin altından küfretti, ayak parmağının bastığı yer ağrıyordu.

"İyi misin, yavrum?"

Orantısız çantasını düzeltti ve yürümeye devam etti. "İyi." Alnındaki teri gözlerine akmadan önce sildi. "Bence zaman geçirmek için konuşmalıyız."

"Konuşmak mı?"

Omzunun üzerinden bakınca Roman'ın ufku tararken bir yudum su içtiğini gördü. Sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen, insanın canını emecek kadar kuru bir sıcakta yürümüyorlarmış gibi rahat ve zahmetsizce hareket ediyordu.

"Evet, konuşalım," dedi ve adamın kendisine baktığını fark etmeden önce arkasını döndü. O günün erken saatlerinde onu kışını süzerken yakalamış olabilirdi, ama o da en az onun kendisine baktığı kadar sık ona bakıyordu. Belki daha da fazla. "Önümüzdeki beş gün boyunca burada mahsur kalacaksak birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz."

"Dört."

Gözlerini devirdi. "Senin için işi kolaylaştıracam ve temel bilgilerle başlayacağım.

En sevdiğin renk ne?"

Bir duraklama. Cevap vermeyeceğinden emin olduğunu düşünürken, birden "Yeşil" dedi.

"Benimki sarı."

"Ben sormadım."

Gözlerini devirdi. "Götlük yapmayı bırak." Kısa bir duraklama. Ve sonra:

"Neden sarı?" "Mutlu ve parlak," dedi.

"Bu sidik rengi."

"Ayçiçeği ve limon renginde-" "Ve sidik."

Kadın omzunun üzerinden kaşlarını çattığında, adam da kaşlarını çattı. "Bunu zaten açıkça belirtmiştin," diye homurdandı. Bu iş hiç de iyi gitmiyordu. Belki de onun böyle bir pislik olması iyi bir şeydi; bu kadar uzun süre onun kemiklerine atlamasını engellemiştii ve bunun devam edeceğine güveniyordu.

Ama zehirli pisliklere karşı bir ilgisi olduğunu öğrenmeye başlamıştı. Şimdiye kadar biriyle birlikte olduğundan değil, kendisini o noktaya yaklaştırmasına asla izin vermemişti ama yine de en çok onlar ilgisini çekiyordu.

Shay'in yattığı her erkek ona karşı dikkatli davranmıştı. Sanki porselenden yapılmış gibiydi. Bu ilk başta güzeldi. Hatta romantikti. Ama istediği şeyin naziklik olmadığını keşfetmesi uzun sürmemişti. Bu adamlarla daha uzun bir ilişki sürdürme arzusu hissetseydi, bunu iletirdi. Ama onun amacı şehriyle olan tüm bağlarını koparmaktı. Yveswich onun geleceği olmayacaktı, buna izin vermeyecekti. Ve aynı sebepten ötürü yatağına asla bir Kara Katili almamıştı. Karanlıkkatil olmak onun geleceğinde de yoktu. Bir cehennem zebanisi olabilirdi ama o kalabalığa uymuyordu.

İçinden bir ses Roman'ın ona yatakta istediğini vereceğini söylüyordu, hem de bunu ona söylemesine gerek kalmadan-

Bu saçma, zehirli fanteziye devam edemeden düşünceyi kesti. Onun nesi vardı? Sıcaklık aklını başından alıyordu! Roman Devlin bir geceliğine bile olsa tamamen yasak bölgedeydi.

Muhtemelen asla unutamayacağı bir gece.

Düşüncelerini rahatsız eden adama kaşlarını çatarak baktığını fark etmesi bir dakika sürdü; adamın da kaşlarını çatarak onu izlediğini fark etmesi bir dakika daha.

"Külotunuzu büken nedir, Bayan Hırsız?"

"Sen," diye ağzından kaçırıldı. Gerçek buydu.

Yüzüne yayılan gülümseme ona dişlerini gösteren bir köpekbalığı ağzını anımsattı.

"Çok sinir bozucusun." Onu geride bırakarak yoluna devam etti.

Yine sessizlik çöktü. Ona başka bir soru sormayı düşündü ama vazgeçti. Muhtemelen aptalca ya da kaba bir şey söyleyecekti. Tişörtü kadar aptalca ya da sürekli taktığı kupa kadar kaba.

"Anna neden gitti ki?"

Shay sırt çantasının askılarını büktü, kumaş terden nemlenmişti. "O gitmedi. Kaçırıldı."

"Bundan emin misin?"

"Senin saçmalıkların ve zorlama komplo teorilerin için havamda değilim. Kız kardeşimi herkesten iyi tanırım ve o beni asla terk etmezdi."

"Görünüşe göre ona çok güvenmişsin."

"Hâlâ seviyorum."

"Güven tehlikelidir. Diğer kişiye sizin üzerinizde güç verir. Kendi desteğiniz olmak daha iyidir; en azından kendinize güvenebilirsiniz."

"Son kez söylüyorum Gölgele, o beni terk etmedi." Eğer en ufak bir şüphesi varsa bile, Priscilla'nın verdiği bilgi onu silmişti. Anna buraya üç adam ve garip, mavi saçlı bir mahkûmla gelmişti; bu ona hiç benzemiyordu.

Daha dik bir araziye ulaşır dağın yamacına tırmanmaya başladıklarında Shay bu kez sessizliği memnuniyetle karşıladı. Bazı kayalar o kadar büyüktü ki, onları dikkatle manevra etmesi, daha yukarılarda tutamaklar bulması ve kendini bir maymun gibi tepeye çekmesi gerekiyordu.

Zaman geçtikçe ve tırmanış devam ettikçe, Shay'in bacaklarındaki kaslar çığlık atmaya başladı ve kolları o kadar kötü titredi ki lastik gibi hissettiler. Omuz ve boyun kaslarındaki yara dokusu, başına ve yüzünün bir tarafına batan küçük şimşekler gibi ağrımaya başladı. Bir migren daha geliyordu - ne mutlu. Suyunu idareli kullanmaya çalıştı ama kavrulmuştu. Öğleden sonra gelip de alçalmaya başladığında bile güneş daha da sıcak görünüyor, manzarayı süsleyen ağaçları ve kayaları yavaş yavaş keskin silüetlere dönüştürüyordu.

"Bunu yapabileceğinden emin misin, kısa bacak?" Roman hemen arkasından seslendi. Shay bir sonraki seviyeye çıkmak için tırmanması gereken kayayı değerlendirdi - tırmandığı diğerlerinden daha yüksekti.

Terli avuçlarını şortunun üzerinde kurular, malzeme tuzla sertleşmişti. "Ben hallederim."

Kuru havayı içine çekerek kayaya tırmandı, çıkıntılar derisine batıyordu. Kaya o kadar sıcaktı ki neredeyse onu yakacaktı ve avuç içlerinde patlayıp kanama tehdidi oluşturan kabarcıklar vardı.

Tepeye yaklaştığı sırada ayağı kaydı ve taş avucunun derinliklerine saplandı.

İçinden boğuk bir çığlık koptu ve açık havaya doğru düşerken midesi ayaklarının altına düştü-

Sert bir şeye çarptı ama bu toprak ya da kaya değildi, Roman'dı. Kollarını ona doladı ve lanet okudu, çarpmanın etkisiyle sendeleyerek kendini daha aşağıdaki bir kayaya dayadı ve ikisinin de kesin bir ölüme düşmesini engelledi.

Bir dakika boyunca onu tuttu, göğsü kolunun altında hızla inip kalkıyordu. Düşüş onu öyle şaşırtmıştı ki, vücudu o kadar yorulmuştu ki

Yürürken birden *titremeye* başladı - sadece kolları ve bacakları değil, her yeri titriyordu. Ciğerleri bile titriyordu ve dilini metalik bir tat kaplamıştı.

"İyi misin?" Roman'ın sorusu gergindi.

"Ben iyiyim."

"Kanaman var." Onu bir oyuncak bebek gibi kıcının üzerine yatırarak aşağı indirdi ve gömleğinin altından bir şerit kopardı.

"Gömleğini yırtmaya devam edersen, hiç gömleğin kalmayacak," diye uyardı, kollarına bakarak.

"Bandajları unuttuk."

"Sadece bir sıyrık-"

"Lütfen, lanet çöldeki tüm canavarları kendine çekecek kadar kanaman var." Kızın önünde çömeldi. "Şimdi bana elini ver ki bununla ilgilenebileyim ve yola koyulalım." Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. Elinde bir sürü yara izi, bir sürü nasır vardı.

Elini onunkinin içine koyarak rahatladı. Sıcak, kuru ve görüldüğü kadar sertti ve Shay bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama... eliyle onunki arasındaki boyut farkı hoşuna gitmişti.

Hayatta olmaz. Bunu hemen sil. Roman'la ilgili hiçbir şeyden, hatta sadece ellerinden bile *hoşlanmasına* izin vermesine imkân yoktu.

Kesiğin üzerine önce kendi şişesinden su döktü, onun şişesinden değil. -Yaranın içine gömülmüş olan kumları temizliyordu. Yara fark ettiğinden daha derindi ama cehennemden gelen iyileşme gücü yarayı birkaç saat içinde iyileştirirdi. Yine de acıyı durdurmadı. Avucunun etrafındaki kumaş şeridi hızla bağladı, hareketleri onun gibi birinden beklediğinden çok daha nazikti.

"Bana ellerinden bahsetmeliydin," diye azarladı. "Ne olmuş onlara?"

Diğerini tuttu ve avuç içini yukarı çevirdi. "Hepsi soyulmuş ve kabarcıklarla kaplanmış."

"Ben iyiyim."

"Direncisin," diye düzeltti. Bunu bir iltifat olarak kabul ederdi. Elleri yerine ön kollarından tutarak ayağa kalkmasına yardım etti. "Bu kadar küçük biri için," diye ekledi.

Shay kollarını adamın elinden kurtardı ve neredeyse onu öldürecek olan kayaya doğru adım attı. Bu ahmak yere düşecekti.

Roman anında oradaydı ve güneş tutulması gibi onu gölgeliyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Bir elini havaya kaldırdı. "Tırmanma-duh!"

"İyi deneme, Shay." Adamın dilinde 'küçük yavru', 'yavru' ya da 'Cousens' yerine Shay'in adının duyulması kadının omurgasında bir karıncalanmaya yol açtı. "Neredeyse bizi öldürecek olan o saçmalığın tekrarını yaşamak üzere değiliz." Shay düşüşün onu öldüreceğinden şüpheliydi; ona dirençli diyebilirdi ama o sınırlarını biliyordu. Ve dayanıklı olan *onun* vücuduydu. Cüssesi ve her gün yaşadığı acılar onu çoğu cehennem zebanisinin asla mücadele etmek zorunda kalmayacağı şekilde sınırlamıştı.

Çatlayan dudaklarını yaladı. "O zaman ne yapmam gerekiyor?" Sırt çantasını çıkardı ve yere bıraktı.

Sonra gömleğini çıkardı, en büyük bölmeye yerleştirdi ve fermuarını kapattı. Kız ona ne halt ettiğini soramadan önünde çömeldi ve sırtı ona dönük olacak şekilde döndü. Omuzlarının üstü güneşten kızarmış, çilleri daha da belirginleşmişti. Ve dövmeleleri... Tanrılar.

Sırtındaki mürekkep omurgasına göre bölünmüştü; sağ tarafında hiç dövme yoktu ama sol tarafı tamamen gri tonlamalı bir şaheserle kaplıydı ve tek bir bakışta fark edilemeyecek kadar çok ayrıntıyla doluydu.

Tamam, belki bir bakış değil ama sert bir bakış. Gerçekten sert bir bakış. "Atla," dedi Roman.

Shay gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Bunu gerçekten yapıyor muydu? "Shadowmaster ve deve mi?" diye nefes nefese kaldı. "Sen de *kimsin*?" Adamın sırtı yara izleri ve neredeyse bir çakmağın tepesine benzeyen garip, küçük buruşuk izlerle doluydu.

"Teklifimin süresi üç, iki, bir..."

Kollarını onun boynuna, bacaklarını da beline dolayarak bindi. "En azından sırt çantanı bana ver," dedi.

"Ben taşıyabilirim-"

"Shadows, şu lanet sırt çantasını bana ver! Onu da taşımak zorunda kalırsan beni düzgün bir şekilde dengeleyemezsin."

Ona uzattı ve o da kayışlardan birinden tuttu. Bu biraz garip olacaktı ama işe yarayacaktı. Elleri onu kalçalarının altından kavrayarak kolaylıkla ayağa kalktı ve kayaya tırmandı. Hareket etme şekli etkileyiciydi. Ama adamın sıcak elleri vücudunun böylesine mahrem bir parçasını kavrarken başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu.

Hayır, ellerini düşünmüyorum.

"Deve olayını bir kenara bırak," dedi Shay. "Sen bir dağ keçisisin." Bu ona küçük bir kıkırdama kazandırdı. Göğsünü onun sırtına yasladığında, kısa bir kahkaha büyüünün onun içinde gümbürdediğini hissedebiliyordu. "Roman 'Dağ Keçisi' Devlin-Begendim."

Hızlı adımlarla yürümeye devam etti. "Bunu kimse duymayacak, yavrum. Anladın mı?"

Ağzını fermuarla kapattı ve anahtarı fırlatıp attı.

Yirmi dakika sonra tepeye ulaştılar. Roman onu ayağa kaldırır kaldırmaz aceleyle kenardaki düz, yatay bir kayaya çıktı; bu kayadan aşağıdaki çöl vadisinin nefes kesici manzarasını görebiliyordu. Kendini, aşağıdaki toprakları görmeye hevesli olduğu için Roman'dan kaçtığına ikna etmeye çalıştı ve bu kısmen doğru olsa da, çoğunlukla aralarına biraz mesafe koymak istiyordu - hemen.

Roman kısa bir süre sonra ona katıldı ve karanlık enerjinin dalgalanan bulutunu da beraberinde getirdi. Roman bir yudum su alıp çenesinden aşağı birkaç damla damlatırken göz ucuyla onu inceledi.

Altın rengi gözleri onunkilere kilitlendi. "Biraz su iç, yavrum. Seni onca yol taşıyacak halim yok."

Yine Roman tarafından taşınmak istemiyordu, bu yüzden çantasını tozlu toprağa bıraktı ve matarasını çıkardı. Kapağını açıp son kalan ılık suyu içmeden önce ağrıyan omuzlarını esnetmek için bir an çaldı.

Birkaç dakika boyunca, o dağın üzerinde birlikte durup kızıl çöle bakarken nefeslerini tuttular.

Çok güzeldi. Shay çölü düşündüğünde çorak, cansız bir arazi hayal ederdi ama burası hiç de öyle değildi. Sadece çölün olabileceği şekilde canlıydı ve o kadar şaşılacak kadar güzeldi ki, kelimenin tam anlamıyla son nefesini de alıp götürmüştü.

Gözlerini güneşten korudu ve Anna'nın nerede olabileceğini söyleyebilecek herhangi bir şeyi taramak için keskin cehennem görüşünü kullanarak daha sert baktı.

Cristala enerji santrali sıvı gümüş gibi parıldıyordu. "Burada hiçbir şey yok," diye iç geçirdi. Ne büyük kayıp.

Ama çevresinde bir şey parıldıyordu. Boynunu büktü, daha kuzeye baktı-

Bir tane daha vardı.

"O bitkinin yanından iki kez geçtiğimizi biliyordum!"

İşaret etti. "Gördün mü?" Roman çoktan bakmaya başlamıştı. "Evet, görüyorum."

"Neden iki tane olduğunu düşünüyorsun?" Ve birbirlerine çok yakınlar. "Bu sadece bir enerji santrali, Shay."

"Ama neden iki tane?" Tüm bu lanet çölde ona tuhaf gelen tek şey buydu ve bunu bir kenara atmaya niyeti yoktu. "Bunun gibi tek bir bölgede hiç iki tane olur mu?"

Roman bunu düşündü. "Motele döndüğümüzde haritadan bakarız." Çölü tekrar tararken onu izledi, bakışları hızla çöken geceden daha tedirgin ediciydi.

İyi geceler! Kahretsin, zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlar.

"Görmek istediğin şeyi gördün mü?"

Shay elini bıraktı. "Bugünlük." Aramaya devam etmek istese bile başka seçenekleri yoktu.

"Güzel, çünkü hava kararıyor." Adamın sesinde kızgınlıktan kaynaklanmayan, daha önce sadece bir kez duyduğu, kolyesini sattığı yalanını söylediği rıhtımda duyduğu yeni bir gerginlik vardı. Bu... korku muydu? "Hadi gidelim."

Birlikte aceleyle geldikleri yoldan geri döndüler. Tek başına çıkamayacağı kadar dik olan çıkıntılardan inmesine Roman'ın yardım etmesine izin vermekten başka çaresi yoktu ama uçuşundan kafa üstü düşme fikrini hazmedemediği için tartışmadan kabul etti.

Ya da gün batımından sonra burada olmayı. Eğer gece çökerse ve o zamana kadar arabada olmazlarsa, ikisi de ölmüş olacaktı. Roman Devlin'le birlikte olması önemli değildi, burada onun tek başına başa çıkamayacağı kadar çok canavar vardı.

Kısa sürede bir rutin geliştirdiler; Roman önce aşağı atlıyor, sonra geri dönüp Shay'in aşağı inmesine yardım ediyor, ya tutması için bir elini uzatıyor ya da onu belinden kavrayıp aşağı kaldırıyor. Son hareketi kaç kez yaparsa yapsın kolları hiç titremiyordu.

Sonunda düz bir zemine ulaştıklarında Shay nefes nefese, "Arabayı görebiliyorum," dedi.

Hızlandılar, yan yana koşuyorlardı, nefesleri adaçayı ve güneşten kavrulmuş toprak kokan havada tizleşiyordu.

Sessizliği bölen bir uluma Shay'in omurgasını diken diken etti.

Karanlık hızla çöktü, güneşin son ışıkları dağdaki yarıklardan parlayan parmaklar gibi süzülüyordu. Gün ışığından geriye pek bir şey kalmamıştı.

Shay onları hissetmeye başladı - bu bölgelerde yaşayan, gündüzleri uyuyan ve geceleri avlanan iblisleri. Uyanıktılar.

Ve onlardan çok vardı.

"Daha hızlı hareket etmeliyiz." Roman'ın sözleri gergindi ve artık o da nefes nefese kalmıştı. "Bana elini ver." Elini uzattı.

"Ben iyiyim."

"Shay, çok yavaşsın." Hızını kesmeden batmakta olan güneşi işaret etti. "Şunu görüyor musun? İkimiz de ölmeden önce en fazla beş dakikamız var!"

Arkalarında, tepelerin derinliklerinde, canavarlar açgözlü iştahlarıyla avlanmaya başladılar. Bir uluma daha duyuldu, bu sayısız uluma tarafından yankılandı. Aç hırıltılar uçuşumları kesiyor, canavarlar onları takip ederken kayalar sarp kayalıklardan aşağıya doğru şaklıyordu.

Roman elini yaklaştırdı, hâlâ hiç yavaşlamıyordu. Tam önündeydi ve elini onun elinin içine sokmak için hızlanması gerekiyordu. Sıcak parmakları onunkilerin etrafına dolandı, sıkıca kavradı ve onu kendine çekti, ikisi de o kadar hızlı koşuyorlardı ki bacakları yere değmiyormuş gibi hissediyordu.

Canavarlar geliyordu - sürü halinde hareket ettiklerini duyabiliyordu. Omzunun üzerinden bakmak gibi bir hata yaptı.

Tepelerin arasında yüzlerce göz -sarı ve kırmızı- parlıyordu, ölümcül ve açlıktan ateş saçıyorlardı. O tepeler artık gölgelerle kaplıydı, canavarları uzak tutacak tek bir ışık kırıntısı bile kalmamıştı. Bazıları boynuzluydu ve ayakları çatalıydı, bazıları ise kurtlara benziyordu, sırtları gölgeye benzer bir şeyle dalgalanıyordu. Bunlardan daha da kötüsü, vücutları tazi ve yılan karışımı olan, aerodinamik, köpek vücutları grotesk, uhrevi kasların üzerinde sürekli değişen pullarla kaplı canavarlardı.

Shay gözlerini yürüyen kâbuslardan ayırarak bacaklarını daha hızlı itti.

Son güneş ışığı da önlerindeki zemine düşmüştü, koruyucu ışıktan turuncu bir perde. Ama karanlık onlara doğru yaklaşıyordu; artık peşlerindeydi ve ayaklarının altındaki güneşten kavrulmuş zemini soğutuyordu.

"Seni taşımak zorundayım." Roman'ın sesi onu şaşkına çeviren bir korkuyla boğulmuştu. Sırt çantasını çıkarıp kızın elini sıkıca kavradı ve kız tepki veremeden onu kendine doğru çekip, bacakları beline dolanmış halde, eskisi gibi sırt üstü yatana kadar yukarı kaldırdı.

Roman koşmaya devam etti, artık onu engellemediği için daha hızlıydı, gölgeler topuklarını kıştırırken solmakta olan güneş ışığının korumasında kalıyordu. Bir eliyle onu sağ kalçasının altından destekledi, sol eliyle

sırt çantasını kavıyordu. Işık perdesi solmaya devam etti, geçen her saniye daha da sönükleşti ve küçüldü. Gölgeler kazanıyordu.

"Onları uzaklaştıramaz mısın?" Shay nefes nefese kaldı. "Neyi uzaklaştıramaz mıyım?"

"Gölgeler!"

"Geceyi durduramam, yavrum. O kadar güçlü değilim."

Havlamalar ve hırlamalar havayı kirletti. Shay ve Roman ışığın korumasında kaçarken, üç adımdan fazla arkalarında değillerdi ve gölgelerin örtüsünde onları kovalıyorlardı.

"Roman," diye
homurdandı. "Biliyorum."

Neredeyse varmışlardı. Shay'in kalbi gümbürdüyor ve başı bir örs gibi çarpıyordu. Kolunu sıkıca Roman'ın boynuna doladığında, onun kalbinin de aynı sertlikte attığını hissedebiliyordu.

İblislerden biri şansını denedi ve üzerlerine atladı, ancak azalan güneş etini yakarken bir çılgınlıkla geri düştü.

Roman nefes nefese, "Bugün olmaz, göt herif." dedi.

Günün son ışıklarıyla parıldayan bir araba vardı.

Roman bir toz bulutu içinde kayarak arabanın yanında durdu. Shay'i çantalarla birlikte yolcu koltuğuna fırlattı ve sonra kendi tarafına geçti. Motoru çalıştırdı, hareketleri göz kamaştırarak kadar hızlıydı.

Shay arka pencereden dışarı bakmak için döndü ama bir şey göremeden kendini durdurdu, onları avlayan iğrenç şeyleri görmek istemiyordu.

"Roman," diye boğuk bir sesle konuştu. Arabanın etrafını sarmışlardı; bunu anlamak için onları görmesine gerek yoktu. Onları hissedebiliyordu.

Acıkmışlardı.

Arabayı döndürdü ve otoyolda hızla ilerledi.

Birkaç uzun dakika boyunca tek sesleri hızlı nefes alışları ve motorun uğultusuydu. Shay o yaratıklardan hiçbirinin arabaya saldırmayacağını umuyordu; büyüler sadece bir yere kadar koruma sağlıyordu. Araba devrilir ya da yeterince tahrip olursa, büyüler işlevini yitirirdi.

Sessizliği ilk Roman bozdu, sesi hâlâ gergindi. "Pup?"

"Evet?" Nefes alamıyordu.

"Bana bir iyilik yap."

"Elbette." Onun hayatını kurtardıktan sonra mı? *İki kere mi?* İsteddiği her şeyi yapardı.

Roman, "Aynalara bakma," dedi. O da bakmadı.

FOXHILL KİRALAMA

FOXHILL, W EYALETİİ THEREDGE

"MAX?" Dallas aradı. "Tanınmış bir Karanlık Katil'in kapalı bir binanın kapısını çekiştirip durmasının pek parlak bir fikir olduğunu sanmıyorum." Kolu tekrar tıkırdatınca Dallas gürültüyle boğazını temizledi. "Güvenlik kameraları!" diye bağırdı. "Alo?"

Foxhill Rentals'ın cam kapılarını itti ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ne tür bir iş yeri saat beşte kapanır?"

"Uhhhh," dedi Malakai, Max'e aptal mısın bakışı atarak, "bir sürü var. Gece büyük sorun, hatırladın mı?" Dövmeli parmağıyla donuk gökyüzünü işaret etti.

Max küfretti. "Bu çok uygunsuz." Cama yapıştırılmış çalışma saatlerine son bir kez daha baktıktan sonra tepinerek bisikletin ve cipin yanında duran gruba katıldı.

"Sabah ilk iş geri geleceğiz," dedi Aspen, rüzgârın maun rengi saçlarını karıştırıp düğümlediği eliyle mücadele ederek. "Ama muhtemelen nerede kalacağımıza karar vermeliyiz, yoksa SUV'de köpek gibi yığılmak zorunda kalacağız."

Dominic, "Oyumu Malakai'nin altta kalmasına veriyorum." dedi.

"Yolda herhangi bir boş yer işareti gören var mı?" Max sordu. Pek umutlu değildi; çok fazla otelin önünden geçmemişlerdi ve kasaba da onları gözden kaçırarak kadar büyük değildi.

Blue'nun kaşları çatıldı. "Boş mu?" Dominic'e baktı, spor şapkasının düşük kenarı onu Meleğin yüzünü görmek için başını daha geriye eğmeye zorluyordu.

"Bedava otel odaları," diye açıkladı. "Oh."

Dominic güneyi işaret etti. "Otoyolun hemen aşağısında bir yer vardı. Desert Haven Başka Bir Şey."

"Kulağa umut verici geliyor," diye mırıldandı Malakai, kaba bir şey söylememeye ya da Dominic'i köpek yığınları hakkında söyledikleri için yumruklamamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Max cipe doğru yöneldi. "Bu iş görür. Hadi gidelim."

DESERT HAVEN HOTEL otoyolun hemen üzerindeydi. Odalar muhtemelen gürültülü olacaktı ama seçici davranacak değildi. Umarım burada sadece bir gece kalacaklardı.

Dallas ve Blue, sonuncusu göz kamaştırıcıydı, üç oda ayırtmak için içeri girerken Max cipin içinde camı indirmiş bekliyordu. Malakai ve Aspen bisikletin yanında durup birbirleriyle sessizce konuşurken, Dominic cipin arka kapısına yaslanmış, bileğinin tersiyle alnındaki teri siliyordu.

Oteli işletenler tarafından görülmemek için otoparkın arka köşesine park etmişlerdi. Otel odası kiralamak gibi normal şeyler yapmalarına izin verilmiyor değildi ama dikkat çekmemeleri en iyisiydi. Ve üç farklı evden gelen üç Darkslayer'ın dikkat çekmesi kaçınılmazdı.

Özellikle de güvenlik kameralarını devre dışı bırakmadan Foxhill Rentals'a neredeyse girmişken. Aramaya devam etmek için yarına kadar beklemek zorunda kalmak işkenceydi ama kabul etmeliydi ki yapılacak en akıllıca şey buydu.

Ayrıca, bilgisayar korsanlığı Max'in istediği cevap değildi. Biriyle konuşmak istiyordu, küçük işletmenin veri tabanından alabileceğinden daha fazla bilgi istiyordu. Sistemin muhtemelen ortaya çıkaracağı tek şey kiralık arabanın kayıtlı olduğu sahte isimdi; Atlas gibi bir hacker'ın kolayca elde edebileceği bir şey. Max bilgisayarla değil, beyni ve bir çift gözü olan biriyle konuşmak istiyordu.

"Son zamanlarda hayat çok çılgın, değil mi?" Dominic kollarını Max'in açık penceresine dayayarak konuştu.

"Çok." İki cehennem ömrü yetecek kadar heyecan yaşamıştı.

"Onu bulduğunda ne yapacaksın?"

Max otoyolda hızla ilerleyen arabalara baktı, lastikler şeritleri ayıran yükseltilmiş kaldırım işaretlerinin üzerinde takırdıyordu. "O kadar ilerisini düşünmemiştim." Uğursuzluk getirmek istemiyordu - umutlarını olması gerekenden daha fazla yükseltmek istemiyordu. Umutları zaten çok yüksekti.

"Onu bulacağından şüphe duymuyorsun, değil mi?"

Max tek omzuyla omuz silkti. "Dışarıda bir yerde olması bana hâlâ çılgınca geliyor. Düşündüğüm gibi... ölü değil." Yutkundu.

"Blue, Scarlet-Maya'dan hoşlandığını söyledi. Anlaşılan iyi anlaşıyorlarmış." "Başka bir şey söyledi mi?"

"Sana söyledim." Bileğindeki siyah lastiği çıkardı ve saçını geriye doğru bağladı. "Ona tesis hakkında soru sormaya çalıştığımda hâlâ tuhaf tepkiler veriyor." Otelin ofisine doğru baktı, kanatları sarkmıştı. "Muhtemelen bu konuda konuşursa her şeyin yeniden gerçek olacağından korkuyor." Max evinin yandığı ve Maya'yı kaybettiği gece de böyle hissetmişti. O geceyi zaten mecbur olduğundan daha net hatırlamaktan korktuğu için terapiye hiç gitmemişti.

Max'in dikkati Malakai ve Aspen'e takıldı. "Siz ikiniz ne hakkında fısıldaşıyorsunuz?"

Malakai başını dramatik bir şekilde yavaşça çevirdi. Sıkılmış dişlerinin arasından "Fark eder mi?" dedi.

"Sır saklamak yok."

Malakai ona orta parmağını uzattı, yüzüğü sokak lambasının ışığında parlıyordu.

Aspen onun bileğini kavradı ve indirdi. "Jewels hakkında konuşuyoruz."

"Ne olmuş ona?" Max'in gözleri iki Orakçı arasında gidip geldi.

"Her şey yolunda mı?"

"Umursuyormuş gibi davranmayı bırak," diye karşılık verdi Malakai.

Max dişlerini gösterdi. "Numara yapmıyorum, seni ahmak! Herkes senin kadar pislik değil."

Aspen, "Sadece onun için endişeleniyoruz," dedi. Otoyoldaki araçları izlemekle meşgul olan Malakai'ye baktı. Gece hızla çöküyordu. Daha fazla sokak lambası yanıyor, kaldırımlara ışık havuzları yayılıyordu. "Çok uzun süre uzak kalmak istemiyorum."

"O kadar kötü mü?" Dominic sordu.

"Kandırmaca bu," dedi Malakai. "Kötü olan her şey var."

Otelin ön kapıları açıldı, ziller cama çarparak çınladı.

"İğrenç, burası hâlâ Ignis kadar sıcak," dedi Dallas bu tarafa doğru giderken, Blue da yanındaydı. Bir eliyle tişörtünü sıkıştırıp kabarttı, diğer eliyle de Blue'ya anahtarı uzattı. "Umalım da odalarda klima olsun."

Yaklaştıklarında Max, "Nasıl gitti?" diye sordu.

"Olabildiğince iyi." Aspen'e başka bir anahtar uzattı. "Odalar biraz aralıklı ama hepimiz zemin kattayız."

Max anahtarı almak için elini uzattı.

Dallas anahtarı yumruk yaptı. "Bize sadece bir tane verdiler, bu yüzden anahtar ayrıcalığını talep ediyorum."

"Nasıl bir otel size sadece bir anahtar verir? Bende olmalı, sigara içen benim."

"Haklısın." Ona doğru fırlattı ve o da yakaladı.

"Akşam yemeğinde ne yapıyoruz?" Dominic sordu. "Açlıktan ölüyorum."

Malakai bisikletine bindi. "Aspen ve ben gidiyoruz. Sabah görüşürüz çocuklar." Aspen arkasına bindi ve bisiklet gümbür gümbür hareket etti. Kimse cevap veremedi yirmi üç numaralı odanın önündeki park yerine doğru hızla uzaklaştı.

Dominic, "Bu kadar kibirli ve kendini beğenmiş bir ukalayla daha önce karşılaştığımı sanmıyorum," dedi.

Max, Dom ve Blue'ya cipe binmelerini işaret etti. "Yükümüzü boşaltalım, sonra da yemeğe gideriz." O da açlıktan ölüyordu. Ve kızgındı. Bu yüzden öfkesini vuracak bir şey aramak yerine bir hamburgerden çıkarmaya karar verdi.

SILVERWAY'DE KALİGİNOUS

YVESWICH, KERYALETİ

İKİNCİ GECE gelmişti ve Loren hâlâ uyanmamıştı.

Darien Beş Numaralı Oda'nın kapısının önünde volta atıyor, parmaklarını bir kıvrıp bir açıyordu. Oda'nın içinde Loren cam gibi bir masanın üzerinde uyuyor, parıldayan saçları üzerinde süzülüyordu. Yağmur damlaları zeminden tavana ve tavandan zemine doğru süzülüyor, rengârenk ışıklar ateşböcekleri gibi Loren'in etrafında salınıyor, birkaçı usulca bacaklarına yapışıyor.

İkinci gece ve Darien kendini kaybetmek üzereydi.

Darien bu gece Tanya'ya ekrandaki her rengi aktive etmesi talimatını vermişti. Geçen sefer beyaz işe yaramamıştı, bu yüzden şimdi hepsini deniyordu - gökkuşağının her rengini.

Ve hala çalışmıyordu.

Kapının yanındaki saate baktı. Otuz dakikaya yaklaşıyorlardı.

Yirmi sekizinci dakikada, Darien kırıldı.

Kolu kavradı ve kapıyı hızla açtı. Odaya doğru ilerlerken diğerlerinden hiçbiri onu durdurmaya ya da takip etmeye çalışmadı. Kapının açılması alarmı tetikledi, alarmın iniltileri binayı delip geçti. Kapı arkasından çarparak kapandı ve botlarının altından su sıçrayarak odayı geçerken kırmızı ışıklar uyarıcı bir şekilde yanıp söndü. Haydut gölgesinden çıkıp Darien'in yanında yürüyerek yüzen masaya ve ikisinin de sevdiği kıza yaklaştı.

Darien yan tarafta durdu ve kenarı kavradı, şeffaf malzemedeki büyü ızgaraları basınç altında parlayıp dalgalanıyordu. Siren kulak zarlarını zangırdatarak çalmaya devam ediyor, uyarı ışığının kırmızı çizgileri onun ve Loren'in yüzünden geçiyordu.

"Orada olduğunu biliyorum Loren," diye ısırdı. "Orada olduğunu biliyorum çünkü seni hissedebiliyorum. Ve korktuğunu da biliyorum. Korkuyorsun ve yalnız olduğunu düşünüyorsun ama değilsin." Altın sarısı saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, başparmakları yanaklarını okşadı. Sıcaktı; teni sıcaktı ama onun yanındayken sahip olduğu o olağan kızarıklıktan yoksundu. Yaşamdan yoksundu. "Yalnız değilsin, çünkü ben buradayım, tam buradayım tatlım. Ve savaşmana ihtiyacım var. Uyanmana ihtiyacım var bebeğim." Havadaki masaya bir yumruk vurdu ve sihrin püskürüp çatırdamasına neden oldu. "Bana geri dönmeni istiyorum, lütfen."

Arkasından kapı kolu tıkırdadı. Tanya tahtaya vurdu ve pencereden bağırdı, bağırışları bariyer tarafından boğuldu.

Yalvarışları kısa sürede diğerleri tarafından susturuldu ve koridora girmesi ya da çıkması engellendi. Atlas nasıl kilitleneceğini bulmuş olmalıydı - kayıtlı bir çalışanın bile içeri girmesini nasıl engelleyeceğini.

Darien odağını Loren'de tuttu, ona seslendikçe ve Loren cevap vermedikçe göğsü daralıyordu. İçinde bir Dalgalanma oluşuyordu, kendi büyüğü ortaya çıkmakla tehdit ediyordu. Loren'i korumak için onunla savaştı.

"Savaşmana ihtiyacım var bebeğim, savaşmana ihtiyacım var." Yumruğunu tekrar indirdi. Daha sert. Masayı titretti. Odadaki yağmur ve ışık topları titredi ve sıçradı. "Dövüşmene ihtiyacım var!" *Bang!* Siren çalmaya devam etti ve Darien masaya vurmaya devam etti. *"DÖVÜŞMENİ İSTİYORUM!"*

Haydut havlamaya başladı, tartışmak için değil, cesaretlendirmek için. Ses duvarlardan keskin bir şekilde yayılıyordu.

"Sana ihtiyacım var bebeğim. Sana ihtiyacım var, sana çok ihtiyacım var." Duygular her kelimeyi boğuyor, onu boğmakla tehdit ediyordu. "Lütfen bebeğim, lütfen."

Haydut havladı. *Onu görebiliyorum! Havla! Havla! Onu görüyorum!*

Darien'in başı köpeğe doğru savruldu, gözleri kamaşıyordu. "Onu görebiliyorum da ne demek?"

Dövüşüyor! Haydut yine havladı. *Havla! Havla!* Alarm çalmaya devam ediyor, kırmızı ışıklar odanın içinde salınıyor, Loren'i mor çizgilerle aydınlatıyordu. *Geri dönmeye çalışıyor! Bize geri dönmeye çalışıyor!*

Darien'in boğazına bir hıçkırık düğümlendi. "Git Haydut, lütfen!" Nem gözlerini yaktı. "Onu eve getir!"

Köpek bir havlamayla Loren'in gölgesinde kayboldu.

Ve Darien masaya bir kez daha vurdu, büyü damarları şeffaf malzemenin içinden fişkırdı. "Pes etme, tatlım. Vazgeçme. Ben buradayım. Buradayım ve bekliyorum. Seni bekliyorum bebeğim, bekliyorum. Beni duyabildiğini biliyorum, duyabildiğini biliyorum." Yumruğunun bir sonraki darbesi odaya gölge saçtı. "UYAN!"

Evrenin KALBİNDE, yaşamla ölüm arasında bir yerde, kız ve köpeği yürümeyi bıraktı.

"Hayır." Loren'in yumuşak iniltisi, ilerideki patikanın sonuna göz attığında uzay boşluğu tarafından yutuldu.

Sadece... durdu. Doğru ölçtüyse belki üç yüz metre daha vardı ve ondan sonra gidecek hiçbir yer yoktu.

Burası çok sessizdi.

Singer sızlandı ve ayağını mıncıkladı - hissedemediği bir başka şey.

Şimdi eskisinden daha kibirliydi - bunu hissedebiliyordu, sanki dibinde çip olan bir fincan gibiydi, hayatının son damlası çatlaktan çok hızlı bir şekilde damlıyordu.

"Ne yapacağız?" Soruyu daha yeni dile getirmişti ki, altındaki yol öyle şiddetli bir şekilde sarsıldı ki, neredeyse kışının üstüne düşecekti.

Kendini sabitlemek için kollarını açtı. Omzunun üzerinden baktı-

Yol parçalanıyordu. Toprak ve çimenler *dökülüyordu*, ve yıkım ona doğru hızla ilerliyordu.

"Koş!" diye bağırdı. Olabildiğince hızlı bir şekilde yola fırladı, Singer hemen önünde koşuyordu, hayalet gibi beyaz bedeni yolu aydınlatıyordu. "Sakin yavaşlama! Koşmaya devam et!"

Arkalarındaki toprak, şimdi daha hızlı bir şekilde, topuklarının altında ufalanarak düşmeye devam ediyordu.

İleride yolun sonu görünüyordu; yolun bittiği yerde, onu bütünüyle yutmayı bekleyen yıldızlarla dolu karanlık ve aralık bir ağızdan başka bir şey kalmıyordu.

Devam etmekten, sonsuz gökyüzünün ağzına doğru koşmaktan başka çaresi yoktu.

Başka bir köpek bu tarafa doğru koşuyordu - vücudu siyah ve puslu, kulakları ve kuyruğu kesilmiş, gözleri kırmızı. Havlıyordu, çıkardığı ses dalgalarını hissedebiliyordu; uzun zamandır hissettiği ilk şeydi bu. Eğer yapabilseydi sevinçten ağlayabilirdi.

Garip köpek onun yanında adım atmaya başladı, şimdi onunla birlikte koşuyordu, vücudundaki güçlü kaslar her adımda yer değiştiriyordu. *Devam etmelisin*, dedi ona.

Kız hayal kırıklığı ve bitkinlik içinde haykırdı. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

Eğer yapmazsanız, düşersiniz.

"Çok yorgunum," diye nefes nefese kaldı. Yorgunluk, nasıl hissettiğini anlatmak için yeterince iyi bir kelime değildi. Yorgun değildi, canı yanıyordu. Belki fiziksel olarak değil ama yine de acıyordu.

Devam et! Daha hızlı.

"Yapamam!"

Yapmalısın. O seni bekliyor.

"Kim?" diye sordu. Ama adamın yüzü aklına geldi ve koşarken hıçkıra hıçkıra ağladı.

ARADAKİ

Koş! Köpek havladı ve havladı. Koş, Loren! Sakın durma. Koşmaya devam etmelisin!

"Nereye?" diye nefes nefese kaldı. Gidecek hiçbir yer yoktu. Bir metre daha giderse, yolu kaybetmiş olacaktı. Aşağıya, bilinmeyene doğru düşecekti. Bu onu korkutuyordu.

Dul'un uhrevi sesi, yaşlı ama genç, zihnine vurdu. Mavi ışıklı bir mağarada söylenen sözler. "Hayata dönmek isteyen kişi bir inanç sıçraması yapmalıdır.

İleride yeni bir ışık parlıyordu; tüm yıldızlardan daha parlak. Aydan bile daha parlaktı, eğer bir tane olsaydı. Hayal mi görüyordu? Işığı mı? Kendisi için bir çıkış yolu mu yaratıyordu?

Hepsi yalan mıydı?

Ama sonra bir ses duydu. Güçlü bir erkek sesi, onun adını haykırıyordu.

"Savaşmana ihtiyacım var bebeğim," diyordu ses. "Ben buradayım, hiçbir yere gitmiyorum." Loren hıçkırarak ağladı ve bu garip yerde uyandığından beri ilk kez yanaklarında gözyaşlarının sıçradığını hissettiğine yemin edebilirdi.

Bu ses çok kırık ama çok güçlüydü ve içindeki duygu neredeyse onu paramparça ediyor, neredeyse dizlerini büküyordu. Elbisesini iki eliyle kaldırdı ve daha hızlı koştu.

"Seni bırakmayacağım," dedi ses, "şimdi değil, asla. Hadi Loren. Sana inanıyorum, bunu yapabilirsin!"

Arkasında, patikanın son birkaç metresi de gözden kayboldu. Ve ileride, yol sona erdi.

Hırıltılı bir nefesle yerden kalktı ve kendini bilinmeyene doğru fırlattı, iki yanında birer köpek, o sese doğru nişan aldı-
Onun inanç sıçraması.

DARIEN YUMRUĞUNU TEKRAR İNDİRDİ.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Ve tekrar-

Haydut, Loren'in gölgesinden yuvarlanarak ve yerdeki suya sıçrayarak siyah bir sis sürüsü içinde cisimleşti.

Darien bağırmaya devam etti, yumruğunu masaya vurmaya devam etti. "Uyan!" Bang. "Uyan!" Bang!

Haydut ayağa fırladı ve Darien'in yanına koştu. *Devam et!* diye bağırdı. Gergin havlamalar odanın içinde yırtıldı. Alarm çalmaya devam etti. *Haydi! Haydi!* Haydut daha iyi görebilmek için sıçrayarak yalvardı. *Havla! Haydi! Haydi!*

"U y a n !" Bang. "Uyan." Bang! "Uyan." *Bang!* "Siktir!" *BANG!*
"UPPPPPPPPPPPPPPPPPPP!"

Büyü bir gökkuşağı kasırgasıyla odayı yardı, onu kör etti ve her şeyi efervesan renk ve ışıkla kapladı.

Darien'e ait olmayan nefes nefese, kırık bir hıçkırık odayı böldü. Haydut havlamayı kesti.

Darien nefesini tuttu.

Renkler ve gölgeler bir sisin içinde yere düşüp kıvrıldılar- Ve Loren gözlerini açtı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DUNES

BAZI UNFAMILIAR

TERRA

Burası çok aydınlıktı. Çok kalabalıktı.

Ciğerlerini parçalayan hırıltılı bir solukla kendine geldi ve aradan birkaç dakika geçmesine rağmen hâlâ nefesini tutamıyordu.

Odanın duvarları bir akvaryum gibi kavisli ve opal gibi renkliydi. Yüzen bir masanın üzerine oturmuş, ellerini arkasındaki pürüzsüz, camsı malzemeye dayamıştı. Zemini kaplayan birkaç santimlik su, altıncıya katılmak üzere odaya sürüklenen beş kişinin ayaklarının altında çalkalanıyordu.

Tek bir kişiyi bile tanı mıyordu. O insanlardan birkaçı ona 'Loren' diye sesleniyordu.

Adı bu muydu? *Loren mi?*

Seçebildiği tek kelime buydu. Gerisi kafasını karıştırdı, aynı anda konuşan çok fazla insan vardı. Ya da belki de kulakları çınladığı, başı binlerce kilo ağırlığında olduğu ve kalbi göğsünde gümbür gümbür çarptığı için öyle hissediyordu.

Ve sonra örümceği hatırladı - İsimsiz varlığın ona adının 'Loren' olduğunu nasıl söylediğini. Başka bir boyuttaki hayata doğru nasıl koştuğunu hatırladı, Singer onun yanında-

Şarkıcı. Neredeydi o?

Kusacaktı. Burada çok fazla renk, çok fazla ses, çok fazla yüz vardı. Işıklar çok parlaktı. Başı dönüyordu, midesi bulanıyordu ve-

Dikkati ona en yakın olan adama takıldı.

Bir an için her şeyi unuttu, onun dışındaki her şeyi ve herkesi.

Bu, pes etmeye çok yaklaştığı o garip dünyada onu ayakta tutan yüzdü. Kaçtığı yüz.

Dövmeli eller yüzen platformun kenarını kavradı. O ellerde bir sürü yara izi vardı. Bazıları kollarında da vardı ama dirseklerine kadar uzanan kollarının arkasını göremiyordu, ön kollarındaki kaslar kaskatı kesilmişti. Ona doğru eğilmişti ama yine de nefes almasına izin veriyordu. Yüzü endişeyle çizgiliydi, kara kaşları gri ve mavinin fırtınalı bir karışımı olan gözlerinin üzerine düşmüştü. Pürüzsüz siyah saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı, ancak meydan okuyan bir tutam gevşemişti ve her nefes alış verişinde dalgalanıyordu.

O da en az kendisi kadar ağır nefes alıyordu. Keşke nedenini bilseydi.

Kulağının altına bir sembol işlenmişti. Küçük bir tane. Bu bir harfti - her iki ucunda şeytan boynuzu olan bir S harfi. Gözleri tekrar adamın yüzüne mıknatıs gibi çekilmeden önce sembole sadece bir an baktı.

Adamın hangi özelliğinin daha büyüleyici olduğuna karar veremedi: gözleri mi yoksa ağzı mı?

"Kimsin sen?" Sesi ancak bir vıraklamaydı.

Odadaki tüm sesler kesildi.

Teni karıncalandı. Sessizlik daha da bastırdı. "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye cüret etti.

Dövmeleri ve yara izleri olan siyah saçlı olan kıpırdamadan durdu.

Sonra masanın kenarını kavrayan elleri sıkılaştı ve bardağı sıktı. İçindeki büyü alevlendi, tutuşunun altında ışık çatırdadı. Adamın gözlerinde siyah bir ışıltı belirdi -Görüş, bunu fark etti- ama adam tekrar kaybolana kadar gözlerini kırptırarak onunla savaştı.

Başka bir adam öne çıktı. Bu adamın kısa kahverengi saçları ve gri gözleri vardı, uzun boyu dikkatini çeken adamdan daha zayıftı. Yüz hatları keskin ve sertti ama yine de yeterince dikkat ederseniz nazik görünmeyi başarıyordu, ağzı saat beş yönünde bir gölgeyle çerçevelenmişti. Bileziği ve kolyesi devre kartlarına benzeyecek şekilde tasarlanmıştı ve sol kolunda benzer tasarımlardan oluşan bir kol vardı.

"Sen..." diye söze başladı, gözleri kızın yüzünde geziniyordu. "Onu tanımadın mı?" Fırtınalı gözlerle siyah saçlı olanı işaret etti.

Hâlâ hareket etmeyen kişi. O da artık nefes almıyor gibi görünüyordu.

Odaya şöyle bir göz gezdirdi. Nefes kesici güzellikte, siyah saçlı bir kadın ağır dövmeli erkeğin arkasında duruyordu; onun ikizi olabilirmiş gibi görünüyordu. Kadının yanında üç cehennem zebanisi daha vardı; biri kahverengi tenli, elmacık kemiğinin üzerinde kanayan siyah bir kafatasının küçük bir dövmesi olan, diğeri ise kıvrıkcık kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü bir erkekti. Üçüncüsü otuzlu yaşlarında bir kadın zebaniydi, gri gözleri devre kartı takısı takan adamla neredeyse aynıydı. Belki de annesiydi. Hiçbiri gülümseliyordu.

Sessizlik ağırdı. Boğucu. "Yapmalı mıyım?" diye fısıldadı.

İşte o zaman dışarı çıktı - o, tüm yaraları olan ağır dövmeli olan.

Kapı çarparak açıldı ve gözden kayboldu.

Kimse bir şey söylemedi. Sadece birbirlerine baktılar, Loren'in hissettiği gibi kaybolmuş ve kafaları karışmış görünüyorlardı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Ne için özür dilediğini bilmiyordu ama bir şey ona bunun çok fazla olduğunu söylüyordu.

DARIEN NEFES ALAMIYORDU.

Asansörü gökdelenin çatısına kadar sürdü, küçük siyah ekranın nihayet çatıya ulaştığını duyurmasını izlerken elleri iki yanında kıvrılıp açıldı. Silverway'deki Caliginous en tepedeki son işyeri olduğu için kısa bir yolculuktu ama Darien'e milyonlarca yıl gibi gelmişti.

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Soğuk gece havasını içine çekerek çatıya çıktı. Ciğerleri çılgılık atıyordu ve kalbi o kadar hızlı atıyordu ki bayılacakmış gibi hissediyordu.

Bununla savaştı, tüm duygularıyla savaştı. Şu anda bir Dalgalanma ile uğraşmak zorunda kalırsa, Loren'e hiçbir faydası olmazdı.

Buraya bu yüzden gelmişti. O uyandıktan ancak beş dakika sonra dışarı çıkmasının nedeni de buydu. Hem onun hem de ailesinin güvenliği için ondan uzaklaşması gerekiyordu.

Ama aynı zamanda az önce olanları hazmedemediği için.

Loren onu hatırlayamadı. Ona sadece kim olduğunu sormakla kalmamış, aynı zamanda ona tamamen yabancıymış gibi bakmıştı.

Sanki son altı ay hiç yaşanmamış gibi.

Sanki birbirlerine iki günden fazla ayrı kalmaya dayanamayacak kadar çılgınca aşık olmamışlar gibi.

Sanki birlikte cehenneme gidip gelmemişler gibi.

Sanki onu bazen fiziksel olarak acı verecek kadar çok sevmiyormuş gibi.

Sanki tüm hayatını onu hak ettiği şekilde severek geçirmeyi planlamıyormuş gibi.

Darien çatıda volta atıyor, botları gümbürdüyor, elleri birkaç saniyede bir bilinçli olarak gevşetmek zorunda kaldığı sıkı yumruklar halinde geriliyordu. Yukarıda yıldızlar göz kırptıyor, şehrin dört bir yanında canavarlar kükreyip hurdaya dönüyor, lastikler kaldırım taşlarının üzerinde takırdıyor ve vampirler binaların arasında süzülüp av peşinde koşarken kanat çırpıyordu.

Geri dönmeliyiz, diye fısıldadı Bandit. Köpek ürkek patileriyle Darien'in gölgesinden dışarı süzüldü.

"Şu anda geri dönemem."

Haydut'un başı öne eğildi. *Eve yeni geldi.*

"Senin kim olduğunu bilmiyor!" Darien bağırdı. Haydut'un başı daha da eğildi ve Darien bunun için kendinden nefret etti.

Sonraki sözleri kırık fısıltılar halindeydi. "O da benim kim olduğumu bilmiyor."

Haydut sızlandı. *Onu özledim.*

Darien'in gözlerinin arkası ısındı. "Ben de öyle." Onu hâlâ özlüyordu. Sonunda geri dönmüştü ve onu hâlâ özlüyordu.

Asansörün kapıları hızla açıldı. Darien dondu kaldı.

Tanner içeri girdi, Silver onun yanında tırıs gidiyordu.

Darien'in elleri yeniden yumruk oldu. "Atlas-"

"Bana gitmemi söyleme," dedi Tanner, ondan birkaç metre uzakta durmasına rağmen. "Mesafemizi korumamızı istiyorsan, benim için sorun yok. Ben burada duracağım ve konuşacağız."

"Söyleyecek bir şeyim yok." "Bunun zor olduğunu biliyorum-"

"Sonunda onu geri getirdim ve beni hatırlayamıyor bile." Tamam, belki de söylemek istediği şeyler vardı. "Sonunda onu geri aldım ve onu öpemiyorum bile. Sonunda ona kavuştum ve ona dokunamıyorum bile çünkü kim olduğumu bilmiyor ve denesem muhtemelen beni iterdi."

Tekrar volta atmaya başladı. Haydut oturdu, başı öne eğikti. Silver ona doğru sürünerek yaklaştı ve kurt başını köpeğin omzuna yaslayarak oturdu.

Tanner konuşmadan önce Darien'e birkaç dakika verdi. "Bunun normal olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Normal olan ne?"

"Komaya girdikten sonra hiçbir şey hatırlayamamak."

Darien volta atmayı bıraktı. "Anılarının geri gelme olasılığı nedir?"

Tanner mırıldandı. "Kişiye göre değişir. Ama genellikle anılar birkaç hafta içinde yavaş yavaş geri döner. Ona zaman vermelisiniz. Ve destek. Sabır, senin iyi olduğun her şey."

Darien bir sigara çıkardı ve yaktı. "Başka bir şey söyledi mi? Ben gittikten sonra?" Bir nefes çekti.

"Neyi yanlış yaptığını sordu." Darien bunu o hâlâ odadayken söylediğinden emindi ama emin değildi.

"O asla yanlış bir şey yapmaz. Her şeyi doğru yapıyor ve hayat ona her zaman bunu veriyor." Her zaman dünyanın en kötü şansına sahip olduğuna inanmıştı ama Loren? Loren son altı ayda her şeyi yaşamıştı - çoğu insanın hayatı boyunca göremeyeceği kadar çok şey. Ve bunların çoğunu engelleyememiş olması onu öldürüyordu.

"Bak," diye başladı Tanner. "Bir köşeye çekilip kimsenin yardımını kabul etmeden savaşmayı tercih ettiğini biliyorum ama biz Yveswich'e sana yardım etmek için geldik Darien. Ve Loren konusunda sana yardım edeceğiz. Anıları geri gelecek, sadece buna güvenmelisin."

Darien çıkıntıya doğru yürüdü ve botlarının burnu neredeyse aşağıya indiğinde durdu. Bunun gibi binaların üzerinde sayısız kez durmuştu - çoğunlukla Elsie Cassel'in ölümünden sonraki aylarda. Bir zamanlar parçalanmış Slade ailesinin yaşadığı apartmanın çatısından düşüp öldükten sonra. Sonraki aylarda, yüksek çıkıntılarda durmuş ve onun son anlarında nasıl hissettiğini hayal etmeye çalışmıştı. Sözde atlamadan önceki anları.

Belki de atlamıştı. Belki de itilmişti. Her iki şekilde de, çok yüksekte düşerek ölmüştü. Nasıl olmuş olursa olsun, acımasız bir ölümle ölmüştü.

Bir cehennem zebanisini öldürecek kadar yüksek pek fazla bina yoktu ama bir ölümlünün canını alabilecek kadar yüksek pek çok bina vardı.

Yine de bu... Bu herkes için yeterince uzundu.

"Dare?" Tanner seslendi. Yaklaşırken botları sürtündü.

Darien sigarasından son bir nefes daha çekti ve sonra sigarayı önünde tutup yere bıraktı. Aşağıya, aşağıdaki yola düştü. Parlayan kırmızı ucun mesafeyle birlikte solmasını izledi. Annesinin bedeninin betona çarparken çıkardığı mide bulandırıcı sesi duydu. Ergenlik çağındaki benliği kanlı kalbini haykırırken ciğerlerinin acıdığını hissetti. Sonunda durduklarında polis arabalarının salınan kırmızı ve mavi ışıklarını gördü, bir şey yapmak için çok geçti.

Darien gözlerini kırptırdı. Döndü, Dalgalanmanın tüm izleri ve onu parçalayan pek çok duygu artık yok olmuştu ve asansöre doğru ilerledi. Tanner, Bandit ve Silver korkudan alarma kadar değişen duygularla onu izliyorlardı.

"Sen..." Tanner boğazını temizledi. "...tamam mı?"

"Ben iyiyim." Darien uzun yıllar boyunca bu iki kelimeyi söylemişti ama nadiren gerçek olmuşlardı. "Hadi gidelim. Burası çok soğuk."

SILVERWAY'DE KALİGİNOUS

YVESWICH, KEREYALETİ

LOREN ELIZABETH CALLA - Adı buydu.

Loren Elizabeth Calla.

Koyu saçlı erkek Şeytan'ın gidişinden bu yana geçen sürede hayatının parçaları ona geri dönmüştü ama geçen Eylül'den bu yana olan her şey hâlâ... yoktu. Sanki son altı aydır gezegenden ayrılmış gibiydi. Bu onu hem kızdırıyor hem de korkutuyordu.

Çileden çıkmıştı çünkü bu odadaki insanların ona anlattıklarına bakılırsa, hayatındaki hemen hemen her ilginç şey bu altı ay içinde gerçekleşmişti. Eğer söyledikleri her şey doğruysa, bunların hiçbirini hatırlayamaması çok yazıktı.

Korkmuştu çünkü ona söylediklerine inanmak zordu, bu insanların - Ivyana Cassel, Jack Steele, odadan çıkan diğer ikisi- onu koruduğu gerçeğini sindirmek zordu, bu da Angelthene'deki en tehlikeli ve korkulan Darsklaying çevresi hakkındaki söylentilere ters düşüyordu.

Yedi Şeytan'la arkadaştı, ne kadar tuhaf. Ve büyüü vardı, daha da tuhaf.

Ve sadece görmeyi hayal ettiği bir yer olan Yveswich'teydi. Elbette, hayalini kurarken, bir hasta yerine turist olarak ziyaret edebileceğini ummuştu...

Bu yerin adı neydi?

Silverway'deki Caliginous. Bir çeşit tıbbi tesis mi?

Odadaki diğer Kara Katil, Gölge Efendileri ve Hollow'un bir üyesi olan Kylar Lavin'di. Loren bu Karanlıkatil çemberi hakkında da en az kendi memleketindekiler kadar çok söylenti duymuştu. Ivy hemen

ona Kylar'la daha önce hiç tanışmadığını söyledi - nihayet, tanımadığı ama iyi bir nedeni olan bir insan. Herkesin ona kafasından boynuzlar çıkıyormuş gibi bakmasına neden olan o sahte, garip tanıştırmalar yerine bu sefer gerçek bir tanıştırma.

Odanın kapısı açıldı ve kırpılmış kahverengi saçlı, teknolojik takıları olan adam içeri girdi. Arkasında öbürü duruyordu; dışarı fırlayan siyah saçlı adam.

Burası soğuk değildi ama Loren, adamın gözleri hemen onunkilere kilitlendiğinde yarı çıplak vücudunda tüylerinin diken diken olduğunu hissetti, sanki o adamın etrafta olduğu her an göğsünde toplanan aynı manyetik çekimi hissetmiş gibiydi. Soğuk ve zayıf elleriyle oturduğu yüzer masayı kavradı, kalbi yüksek sesle çarpıyordu.

O gözler - fırtınalı, çelik mavisini - bir kez bile görseniz asla unutamayacağınız türden bir özellikti. Parlayan ağacın altında kaybolurken gördüğü yüz buydu - tüm anıları solmadan önce hatırladığı son şey. Kısmi hafıza kaybına rağmen zihni bu yüze sıkıca tutunmuş, ölürken bile o yüzün anısını bırakmak istememişti.

Şu ağız. O çene hattı.

Loren ürperdi.

Ivyana Cassel öne çıktı ve kısa kesilmiş kahverengi saçlı olanı işaret etti. "Loren, bu Tanner Atlas."

Tanner Atlas - onun hakkında çok şey duymuştu. Hell's Gate'in hacker'ıydı, Terra'daki en iyi hacker. Çok zeki ve çok iyi tanınan biriydi.

Bir adım öne çıktı ve onunla tokalaştı. "Tekrar hoş geldin, Loren." Ağzının bir köşesinde bir gülümseme belirdi.

"Teşekkürler," dedi küçük bir sesle.

Ivy derin bir nefes aldı. "Ve bu... Darien Cassel." Neşeli sesi birden gerildi. "Senin-"

"Arkadaş." Darien Cassel'in zengin ve derin sesi Loren'in vücudundaki ürpertiye daha da artırdı. Bir adım öne çıktı ve arkası dövmelemlerle kaplı büyük, yaralı bir el uzattı. "Biz arkadaşız."

Odadaki herkes aniden çok sessizleşti.

Loren ona baktı ama elini onunkinin içine kaydırdı. Adamın tutuşu sert ve sıcaktı ve eli Loren'in elini yuttu. "Arkadaş," diye tekrarlardı Loren, gözlerini kısarak ona bakarken. "Ben... Darien Cassel ile... arkadaşız." Odaya göz gezdirdi.

eli hala Darien'in elindeydi. Çelik yüzükleri soğuktu; dışarı çıkmış olmalıydı. "Ben... Şeytanların arkadaşıyım."

"Ve birkaç Ölüm Meleği," dedi Darien, o ses yine vücuduna tuhaf şeyler yapıyordu. Şimdiye kadar duyduğu en güzel sestiydi - bunu bilmek için son altı ayı hatırlamasına gerek yoktu.

"Vay canına, ben *kimim*?" Loren güldü, sesi soluk soluğaydı ve gülümserken Darien'in dikkatinin ağzına kaydığını gördü. Baktığı yerdeki ani değişim ürpertinin geri gelmesine neden oldu ama bu kez ona başını döndüren bir sıcaklık eşlik ediyordu. "Hatırladığımdan çok daha ilginç görünüyorum."

Darien'in ağzı bir gülümsemeyle seğirdi. "Kalkmanıza yardım edebilir miyim?" O el hâlâ onunkini kavırıyordu.

"Tamam." Havada duran masanın kenarına kaydı ve ayak parmakları aşağı bakacak şekilde bir ayağını yavaşça indirdi.

Tanrılar, bu saçma şey daha yüksek olabilir miydi? Yer gereksiz yere uzak görünüyordu - ya da belki de sadece çok kısaydı, bacağı sınırına kadar gerilmişti. Darien'in onu tutuşu hiç sarsılmadı ve kendini destek için onun koluna yaslanırken buldu - ve o kol sallanmadığında etkilendiğini hissetti.

Sonunda ayak parmakları toprakla buluştu. Yerdeki su banyo suyu gibi rahat bir sıcaklıktaydı. Yavaşça diğer ayağını da indirdi ve masadan kalktı.

Ayağa kalkar kalkmaz bacakları bir geyik yavrusunununki gibi altına kıvrıldı.

Darien'in ağır kaslı kolları belini sararak onu tam olarak düşmeden yakaladı. "İyi misin?" Yüzü *tam* karşısındaydı; o *kadar* yakındı ki gözlerindeki gümüş ve koyu mavi lekeleri görebiliyordu. Ciğerlerinde fazla hava kalmamıştı ve adam son havayı da çalıyordu.

"Sanırım öyle," diye mırıldandı, suyun içinde garip bir şekilde yarı çömelmiş olduğunun aşırı farkındaydı, Darien'in sağlam kolları onu tamamen oturmaktan alıkoyuyordu. Bunun için minnettardı; sırlıslık olmak istemiyordu.

"Seni taşımamın sakıncası var mı?"

Öyle miydi? Öyle düşünmüyordu ama midesi kıpır kıpırdı ve ağzı aniden kupkuruydu. "Tamam."

Onu kucağına aldı ve bacaklarını beline doladı. Onu taşımayı teklif ettiğinde beklediği tam olarak bu değildi ama... kendini güvende hissediyordu. Güvende. Yürümesine de gerek yoktu, ki şu an için en iyisi de buydu.

Darien onu koridora taşıdı, diğerleri de arkalarından geliyordu. Loren Darien'e o kadar yakındı ki, yüzüne bakmaktan başka bir yere bakamıyordu.

Gözleri adamın kulağının altındaki küçük dövmeyle kaydı. Evet, bu gerçektir, tamam. Bunun olduğuna inanamıyordu. Darien Cassel tarafından taşınıyordu; kendini çimdikleyecek gibi hissediyordu.

Darien kapısında buzlu bir pencere olan özel bir soyunma odasının önünde durdu. "Ivy?" diye seslendi. "Joyce."

Ivy onun etrafından dolanıp görüş alanına girdi. "Çantasını aldım."

Darien'in gözleri Loren'inkileri buldu. Kirpikleri o kadar koyuydu ki neredeyse gözlerini sürmeli gibi gösteriyorlardı. "Ivy ve Joyce üstünü değiştirmene yardım edecek."

Adam onu yavaşça indirdi. Bacaklarının Loren'in belini ne kadar sıkı kavradığını fark etmemişti, onu ayağa kaldırırken dizleri kemerine ve ceplerine takılıyordu. Ivy hemen kolunu Loren'in sağ koluyla birleştirdi, Joyce da diğer tarafa geçerek Darien'in hâlâ tutmakta olduğu sol kolunu tuttu.

Tereddüt etti, parmakları kızın bileğinde hafifçe gerildi.

Bir saniye sonra, dokunuşu teninde küçük ısı patlamaları bırakarak gitmesine izin verdi.

Ivy ve Joyce onun küçük odaya girmesine yardım ettiler. Darien, Loren'e son bir kez bakarak kapıyı kapattı.

Buradaki ışık yumuşaktı, gözleri yormuyordu. Loren duvara sabitlenmiş banka oturdu, bacakları şu anda bile yeni doğmuş bir geyiğinki gibi titriyordu. Ellerini dizlerinin üzerine koyarak titremeleri yatıştırmaya çalıştı.

"Bu çok utanç verici," diye mırıldandı. O kısa mesafeyi yürümek bile görüşüne yıldızlar serpmişti.

"Neredeyse iki haftadır komadaydın," dedi Ivy. Çantayı yere bıraktı ve ana bölmenin fermuarını açtı. "Utanmak şu anda hissetmen gereken son şey."

"O haklı." Joyce onun yanındaki banka oturdu. "Enerji seviyenin düşük ve vücudunun zayıf olması normal. Kısa sürede normale döneceksin." Onun 'normali' çok daha iyi değildi, ama her gün bunu tercih ederdi. Joyce bir meyve suyu kutusu çıkardı, bir pipet sapladı ve ona uzattı. "İçebildiğin kadar iç. Kan şekerin düşük."

Loren, farklı meyvelerden oluşan karışımın tamamını birkaç uzun yudumda içti ve üzerinde dövmesi bulunan yılan dolamalı çubuğu izledi.

ön kolu göz kamaştırıcı bir kırmızıdan yumuşak bir maviye dönüştü.

Joyce boş kartonu ondan aldı. "Daha iyi mi?"

Başını salladı. "Evet, biraz daha iyi." Tanrı'ya şükür yıldızlar artık sönüyordu. Ivy'nin çantadan giysilerini çıkarıp bankın üzerine koymasını izledi. En sevdiği kapüşonlu sweatshirt, dantelli bir sütyen ve iç çamaşırı, esnek siyah pantolon, bir çift çorap. "Lütfen içinde deodorant olduğunu söyle."

Ivy gülümsedi.

"Elbette."

"Muhtemelen
kokuyorumdur."

Joyce güldü, gri gözleri parlıyordu. "Vücudun büyüğü bir arafta tutuldu. Kokmadığını söylediğimizde bize güven." Bu rahatlatıcıydı ama yine de kendini koklama dürtüsüne direnmek zorundaydı. Gidecekleri yere vardıklarında yapacağı ilk şey duş almak ve dişlerini fırçalamaktı.

Ivy yine de ona bir deodorant çubuğu uzattı. "Tah-dah!"

Loren kapağı açtı ve birkaç kez kaydırıldı. "Teşekkürler." İşi biter bitmez Ivy onu tekrar yerine koydu. Loren tuvalet çantasını, saç fırçasını, cep telefonunu ve şarj aletini tanıdı. Hatta içinde kitap ayracı olan bir aşk romanı bile vardı. Neredeyse tüm hayatı o çantadaydı ve bu insanlar onun için her şeyi paketlemeyi başarmışlardı.

"Hepiniz çok nazıksınız," dedi Loren. "Bu..."

"Beklediğin gibi değil mi?" Ivy gülümsedi, mürekkep rengi kaşlarından biri yukarı kalktı.

"Sanırım öyle. Ve Yedi Şeytan'ın... liderinin beni pelüş bir hayvanmışım gibi taşımasını beklemiyordum."

Ivy'nin gülümsemesi büyüdü; yüz hatları Darien'inkine çok benziyordu ama ondan çok daha fazla gülümsüyordu. "Biz de öyle."

"Bunu çok sık yapar mı?" Kızın midesi bulandı.

"Sadece ihtiyacı olduğunda. Ve tabii senin için sakıncası yoksa." "Ve biz... arkadaş mıyız?"

"Mm-hmm." Ses tonunda bir tuhafılık var gibiydi ama Ivy daha o dürtmeden tekrar konuşmaya başlamıştı. "Hadi seni şu mayodan kurtaralım." Onu süzdü, dikkati tek parçadan tezgahın üzerinde katlanmış kıyafetlere kaydı. "Bu biraz zor olabilir."

DARIEN soyunma odasının kapısının diğer tarafında bekliyordu, bir kolunu kapıya dayamış, alnını tahtaya dayamıştı.

Burada sahiplenici bir psikopat gibi dikilmek aşırı bir tepki olabilirdi ama Loren zar zor yürüyebiliyordu. Üstelik daha uyanalı bir saat bile olmamıştı. İşi şansa bırakmayı reddetti.

"Baktığınızı biliyorum," dedi Darien. Jack, Tanner ve Kylar'ın hep birlikte gözlerini ondan ayırdıklarını hissetti.

Tanner, "Sadece etrafı kolaçan ediyoruz." dedi.

"Ve kopacağın için de çok endişeliyim," diye ekledi Jack.

Darien kolunu indirdi ve onlara doğru döndü. "Hiç kimse," dedi sessizce, "onunla benim aramdaki gerçeği ona söylemeyecek."

Kylar, "Bu biraz ters etki yapmaz mı?" dedi.

"Bir yolunu bulacaktır," dedi Jack. Zamanlaması kötü bir gülümseme ağzını çekti. "Ona dokunmadan ya da bakmadan duramıyorsun."

Darien, "Eğer bir yolunu bulursa ne âlâ," dedi. "Harika. Ama daha uyanalı bir saat bile olmadı. Benimle arkadaş olmaya nasıl tepki verdiğini gördün mü? Bizimle? Ona beni de becerdiğini söyleyerek kalp krizi geçirecek değilim."

Jack homurdandı.

Darien ona karanlık bir bakış attı. "Bunun neresi komik?"

Jack'in gülümsemesi kayboldu.

"Onu bir Şifacıya götürmeye ne dersin?" Kylar sordu. "Hafıza kaybından muzdarip insanlara yardım ettikleri biliniyor."

Darien, "Eğer onu bir hastaneye yatırırsak, imparator burada olduğumuzu anlar," dedi.

"Atlas'ın kayıtlarla oynamasına ne dersin?" Jack sordu.

"Yapabilirim," diye teklif etti Atlas.

"Ona birkaç gün verelim," diye karar verdi Darien. "Ona sakinleşmesi için bir şans verelim, bakalım anıları kendiliğinden geri gelecek mi? Ve bu arada çenenizi kapalı tutun." Jack'e fazladan uzun bir bakış fırlattı. "Sizden benimle aynı fikirde olmanızı istemiyorum ama kararıma saygı duymanızı istiyorum."

Tanner, "Bence bu şimdilik iyi bir fikir. Sen etraftayken kalbi zaten bir tuhaf oluyor."

"Ve kalbi zaten hassas," dedi Darien. "Bu yüzden onu zorlamayalım, olur mu?"

"Dul'a ne takas ettiğini bize söyleyecek misin?" Jack ağzından kaçırdı.

Darien arkadaşlarının üç ciddi yüzüne baktı. Tanner ona bu soruyu bir kez sormayı denemişti. Diğerlerinden birkaçı da öyle.

Kylar dedi ki, "Takas mı? Neyi takas ettiniz?" Gözleri Jack ve Tanner'a kaydı. "Ne oldu?"

"Şimdi zamanı değil," dedi Darien. Joyce ve Ivy'nin sesleri yaklaştıkça daha da yükseldi. Darien Jack'e bir parmak kaldırdı. "Tek kelime etme." Jack teslim olmak için ellerini havaya kaldırdı.

Soyunma odasının kapısı Darien'in arkasında açıldı ve o da yoldan çekildi.

Loren artık tek başına yürüyordu ama Ivy ve Joyce hâlâ onun elini tutuyordu. En sevdiği kapüşonlu sweatshirt'ünü giymişti - ilk kez onun evine giderken giydiği bebek mavisini - siyah tayt, çorap ve

-

Ayakkabı yok. Kahretsin.

"Ayakkabılarını Roman'ın evinde unuttuk," dedi Ivy.

Darien Loren'e baktı, *baktı* ve baktı. Kahretsin, Jack haklıydı, gözlerini ondan alamıyordu. Ama o da ona bakıyordu.

Bu, iki haftadır başına gelen en iyi şeydi - onun uyanık olması. Bir parçası rüya gördüğünden korkuyordu.

"Roman mı?" Loren yankılandı, iri, okyanus mavisini gözleri hâlâ Darien'e yapışmıştı.

İkisi de bakmama konusunda çok kötüydü. "Onunla tanıştım mı?"

"Henüz değil." Cevap veren Ivy oldu ve Darien buna sevindi çünkü dili işe yaramaz bir ağırlık haline gelmişti. Aşık bir köpek yavrusu gibi Loren'e bakmaya devam etti.

Bunu anlayacaktı. Onunla yüzleşmeden tam yirmi dört saat dayanırlarsa çok şaşıracaktı. Ama onu bunaltmak yapmak isteyeceği son şeydi.

Ve lanet olsun, ona her baktığında kalbi küt küt atıyordu. Son iki hafta içinde iki kez durmuştu kalbi. Ona bu kadar umutsuzca aşık olmasaydı, o güzel kalbin tekrar atmasını durduracak kişi olmaktan korktuğu için onu terk edebilirdi.

Darien sesini bulmayı başardı. "Eğer seni taşımamda bir sakınca görmüyorsan, taşıyım."

Loren'in tereddütü kısa sürdü. Başını salladı ve sonra yavaşça Joyce ve Ivy'nin ellerini bıraktı.

Koridorun kapısı açıldı ve Tanya içeri girdi, Loren'in uyanık olduğunu görünce yüzü şaşkınlıkla aydınlandı. Ama elinde bir

Bir Şey söyleme Şansı.

Çünkü Loren'in bacakları tutmuyordu. Ve kalbi, Darien'in ölümcül olduğunu hemen anladığı bir hıza ulaştı.

SILVERWAY'DE KALİGİNOUS

YVESWICH, KEREYALETİ

DARIEN DOVE, Loren'i kafası yere çarpmadan yakaladı. "Şıringalar!" diye bağırdı. "*Şimdi!*"

Diğerleri hemen harekete geçti. Joyce serumun bulunduğu çantayı ona uzatırken, Ivy de Loren'in başını desteklemek üzere yerini aldı. Darien yıldırım hızıyla çantanın fermuarını açtı ve bir şıringaya bir şişe serum doldurdu.

Loren henüz bayılmamıştı. Gözleri hâlâ açıktı, adamın yüzüne yapışmıştı ve korkudan irileşmişti.

Ama kalbi çok hızlı atıyordu.

Kolunu sıvadı ve şıringayı kolunun kıvrımındaki bir damara yerleştirdi. "Nefes almaya devam et Loren," dedi başparmağını pistonun üzerine bastırarak. "Nefes almaya devam et. Gözlerini benden ayırma." Şıringayı çıkarıp bir kenara attı ve kolundaki parlayan noktayı ovarak serumun kan dolaşımında daha hızlı hareket etmesini sağladı. Sonra ellerini Ivy'nin yerine onun başını desteklemek için kaydıldı.

"Darien," diye mırıldandı Loren. "Kalbim-"

"Biliyorum tatlım, biliyorum. Sadece nefes al. *Nefes al.*"

Denedi ama işe yaramıyordu. Kalbi hızlanıyordu - neredeyse uzun bir atım gibiydi.

Tanya grubun arka tarafına yakın bir yerde durmuş, Tanner'a telaşla mırıldanıyordu

-Ambulans çağırmakla ilgili bir şey.

"Ambulans yok, polis yok!" Darien bağırdı-

Loren'in nabzının zayıfladığını duyunca kendi kalbi de hızlandı. Başparmağının altındaki nabız noktası o kadar zayıftı ki zar zor hissedebiliyordu.

Loren'in gözleri buğulandı, kapakları çırpınarak kapandı-

"*Hazneyi açın!*" Darien omzunun üzerinden gürledi.
Tanya'nın yüzü bembeyaz oldu.
Darien'in sonraki sözleri o kadar yüksekti ki boğazını parçaladı.
"LANET ODAYI HEMEN AÇIN!"

DİYORLAR ki, bir insanın zamanı geldiğinde, bir parçası bunu bilir.

Loren son altı aydan hiçbir şey hatırlamıyordu ama ölümün nasıl bir his olduğunu, diğer taraftayken hayatta kalmak için ne kadar çaresiz olduğunu hatırlıyordu.

Ve bu anın son anı olabileceğini biliyordu.

Gözlerini kırptığında, bir göletin üzerinde parlayan o ağacı tekrar gördü. Yıldızlarla dolu o sonsuz gökyüzünü ve aynı anda hem her yere hem de hiçbir yere giden yolu gördü.

Bu görüntülere karşı savaştı ve kendini *burada*, bu insanlarla birlikte kalmaya zorladı. Onu önemseyen bu insanlar, hatırlanmayı hak eden insanlar-

Darien Cassel onu odanın içine taşıyordu. O kadar kendinden geçmişti ki, adamın koştuğunu, küfrettiğini ve avazı çıktığı kadar bağırdığını fark etmesi bir dakikasını aldı.

Onu sırt üstü masaya yatırdı. Yağmur odanın içinde süzölmeye başladı, ardından ateş böceklerine benzeyen küçük ışık topları geldi.

Kapı çarparak kapandı ve Darien onun ellerinden birini iki elinin arasına aldı. "Tuttum seni Loren. Yanındayım. Ben buradayım-"

Dişlerinin arasından kırık bir hıçkırık titredi. "Ölmek istemiyorum." "Ölmeyeceksin."

Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzöldü. Üşüdüğünü hissediyordu ve görüşünün kenarları beyazlaşıp sisleniyordu. "Ölmek istemiyorum, Darien." Sesi yankılandı ve soldu ve o ağacı tekrar gördü, ona sesleniyordu. Geri çekildi, çılgınca bir hıçkırık boğazını tırmaladı. Geri dönmek istemiyordu, burada kalmak istiyordu. "Hazır değilim-"

"Buradayım tatlım," dedi Darien. "Buradayım Loren ve bir yere gitmiyorum. Seni bırakmayacağım, tamam mı?" Daha yakına eğildi ve kadının titreyen elini çarpan kalbinin üzerine koydu. "Bunu hissediyor musun?"

Başını salladı. Göz kırptı. Yüzünden daha fazla gözyaşı süzöldü.

"Kalbime odaklan," dedi Darien. "Nefes alışıma. Benimle birlikte nefes almanı istiyorum Loren. Bunu yapabilir misin?"

Tekrar başını salladı, avucunun altındaki sıcak göğüs hissine yapıştı. Yüzünü kaplayan sisi göz kırparak dağıtmaya çalıştı ama bu hareket sadece daha fazla gözyaşını serbest bıraktı, dudaklarında tuzlu bir nem vardı.

Darien derin bir nefes alarak hareketi onun için vurguladı ve o da taklit etti.

Işık, renk ve gölge huzmeleri odanın içinde dokuma ipliği gibi dans ediyordu. Loren'e her yüz yılda bir kuzey göklerinden geçen doğa olayını hatırlatıyorlardı; her zaman şahsen görmek istediği bir manzaraydı bu. Ama ne kadar güzel olursa olsun, Darien'i izlemeye devam etti, nefes alışını taklit etti, eli her kararlı nefes alışta Darien'in sert göğsünde yükseldi.

Ondan başka tarafa bakamadı. İstese bile yapamazdı ve yapmak da istemiyordu. Ona bakmaya devam etmek istedi.

"Nefes al, tatlım." Darien'in sesi -güçlü ve dikkatini toplayan ama yine de onun için nazik olmayı başaran- vücudundaki gerginliği gevşetmede harikalar yarattı, dans eden ışıklardan, nefes tekniğinden ve etrafındaki uğultulu oda her ne yapıyorsa ondan bile daha fazla işe yaradı. Opalesan duvarlar parlıyor ve renklerle dalgalanıyordu. "Sadece nefes al." Adam tekrar nefes aldı ve kadın da aynısını yaptı.

İçeri.

Dışarı.

İçeri.

Dışarı.

İçeri...

Dışarı...

İçeri...

Dışarı.

Sonunda kalbi düzenli ve güçlü bir şekilde atmaya başladı. Artık zayıf, çırpınan ya da çok hızlı değildi. Hayatının en iyi uykusunu almış ya da kuru sıcakta geçirdiği uzun bir sürenin ardından nihayet su bulmuş gibi gençleşmiş hissediyordu.

Birkaç dakika daha geçti ve Darien konuştu. Bu sefer çok sessizdi. Sadece onun duyabileceği bir fısıltıyla. "Loren?"

Başını salladı. Yutkundu -ya da yutmaya çalıştı, ağzı ve boğazı çok kuruydu. "Ben iyiyim."

Onu kendine doğru çekti, kollarını ona dolayabilmek için üst yarısını masadan kaldırdı. Ona sarıldığını, olması gerekenden daha geç fark etti. Darien Cassel ona sarılıyordu. Göğsü onunkine bastırılmıştı, vücudu sıcak, katı ve güçlüydü. Onun kollarında kendini... güvende hissediyordu. Gerçekten güvende.

Gerçekten iyi sarılırdı.

"Bu işte iyisin," diye mırıldandı gömleğinin içine, elleri kollarını kavırıyordu. Derin bir nefes aldı, kalbini yokladı, içine çektiği nefes ciğerlerini onun kokusuyla doldurdu. Adam gerçekten güzel kokuyordu. Bu adamda çekici olmayan bir şey var mıydı? Onu çağırmayan bir şey? Bir saatten az bir süredir onun yanındaydı ve onun yanında komik tepkiler vermesine neden olmayan hiçbir şey yok gibiydi.

Arkadaşlar. Belki de son altı ayda ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı ve bu yüzden böyle hissediyordu. Bundan şüphe duymazdı; kötü adamı yerine süper kahramanı olmaya karar veren bir adama aşık olmak, onun yapacağı bir şey gibi görünüyordu.

"Mmm." Darien'in sesi göğsünde gürledi. "Çok sık sarılmam ama ne zaman istersen, seve seve sarılabilirim."

Kolları adamın kaslı sırtına dolandı, parmakları gömleğinin içinde kıvrıldı ve yumuşak malzemeyi yumruk yaparak kavradı. Birkaç dakika boyunca sadece birlikte nefes aldılar. Loren'in vücudu kendi şiddetli titremesini durdurduktan çok sonra bile etraflarındaki yağmur ve ışıklar titremeye devam etti. Artık sakindi, kalbi normal, sabit bir ritme sahipti ve artık üşümüyordu.

Darien'in bununla çok ilgisi var.

Hayır, *her şeyi* o yaptı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı onu daha sıkı kavrayarak.

İkisi de onun kucaklaşmayı kastetmediğini biliyordu ama Loren ona sarılmaya devam etti çünkü o kucaklaşma da oldukça güzeldi.

Çok iyiydi.

"Rüyamda seni gördüm," diye fısıldadı Loren, Eski Salon'da yağmurun başladığı o korkunç geceyi hatırlayarak. Sel olmuştu.

Darien biraz geri çekildi; sadece yüzünü görebilecek kadar. Kara kaşlarının arasında bir kırıksıklık vardı ve onu düzeltme, parmaklarının ucuyla yüz hatlarını çizme dürtüsüyle savaştı.

Loren yutkundu, gözlerinden yaşlar akıyordu. "Boğuluyordum ve sen... sen tekrar nefes almama yardım ettin."

MOTEL 58

WI THEREDGE'İN DURUMU

SHAY, motele döndükleri anda duşa atlamış, sıcak suyu kaslarındaki gerginliği hafifletmek için kullanmış, migreni kafatasını ikiye bölmüştü.

Sadece bu da değil, suyu kendini sakinleştirmek için de kullandı. Kalbi hala çöldeki yakın karşılaşmadan dolayı çarpıyordu, karanlıktan onlara bakan tüm o gözlerin görüntüsü her göz kırpışında onu rahatsız ediyordu.

Şimdi duştan çıkarken, vücudu bir havluyla sıkıca sarılmış halde, migreni geçtiği için rahat bir nefes aldı.

Ama tartışmasız daha kötü bir şey ona koçbaşı gibi çarptı.

Bir Dalgalanma.

Öne doğru tökezledi ve tezgâha tutunarak birkaç eşyasını devirdi.

"Kahretsin," diye tısladı. Sihir içinden geçerek kaslarının şişmesine ve gözlerinin Görü'yle kararmasına neden oldu. "Kahretsin, *kahretsin*, *kahretsin*."

Neden burası? Neden şimdi? Neden, Roman tam orada motel odasında

-

"Shay?"

"Lanet olsun," diye mırıldandı, göz kapakları kayarak kapandı. Tam üzerindeydi

Kapının diğer tarafında onu hissedebiliyordu.

Parmak eklemlerinden birini tahtaya vurdu. "Her şey yolunda mı?"

"İyi." Sözcük boğuk bir soluktu. İçinden bir büyü dalgası daha geçti ve nefes nefese kaldı, tezgâhı kavradı, ağzından kaçan utanç verici, nefes nefese iniltiyi durduramadı.

Ağır bir duraklama.

"Shay." Roman'ın sesinde bu kez farklı bir ton vardı. "Yavrum, kendine mi dokunuyorsun?"

"Ne?" diye çığlık attı.

"Hayır!" "O zaman neler oluyor?"

"Git buradan Roman." Tökezleyerek tuvalete gitti, kapağı indirdi ve havlusunun içinde titreyerek oturdu. Sırtından aşağı damlayan ıslak saçlar daha da titremesine neden oldu. "Lütfen, sadece... git buradan."

Tanrım, bundan nefret ediyordu! Vücudunun içi yanıyormuş gibi hissediyordu, sanki damarlarında bir elektrik yangını başlamıştı-

Kapının altından gizlice giren gölge parçalarını görecektik kadar uzun süre Görü'yü savuşturabilirdi.

"Roman!" Havluyu göğsüne bastırdı, dizleri birbirine çarpıyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Siyah bir dal topuzun kilidini çevirdi. Bir an sonra kapı açıldı ve Roman kapı aralığında belirdi. Yan pervaza yaslanmış, elleri yırtık pırtık gri kot pantolonunun ceplerindeydi.

Shay dişlerinin arasından konuştu. "Bil diye söylüyorum, bir kız banyoya barikat kuruyorsa yalnız kalmak istiyor demektir." İçinden başka bir büyü dalgası geçerken yüzünü buruşturdu.

"Sesin burada ölüyormuşsun gibi geliyordu." Kızın yüzünü inceledi; yeniden siyahlaşan gözlerini. "Bir Dalgalanma yaşıyorsun, yavrum. Utanacak bir şey yok."

"Gitmeniz gerekiyor."

Ellerini ceplerinden çıkardı ve odaya girdi-

Ayağa fırladı. "Gölgeler," diye ısırdı, ellerini havluya gömdü. "Benden uzak dur."

"Neyin var senin?"

Geri çekilmeye çalıştı ama hiç yer kalmamıştı. Bacaklarının arkası küvete çarptı ve düştü-

Roman onu yakalamak gibi bir hata yaptı. Kendini ileri fırlattı, elleri kızın kollarına dolandı.

"Roman!" diye bağırdı. "*Yapma!*"

Yıldırım onun bedeninden çıkıp onunkine girdi.

Küfretti. Bıraktı ve geri adım attı ama artık çok geçti.

Yıldırım damarları kollarında çatırdadı, omuzlarına ve boynuna doğru kıvrıldı. Yüzünün kenarlarından kıvılcımlar saçtı ve dişlerinin arasından geçerek gözlerini hayalet gibi gümüş bir ışıkla aydınlattı.

"Gölgeler!" diye bağırdı. Ona doğru uzandı ama ona tekrar dokunma hatasını yapamadan dondu kaldı. Tanrım, eğer onu öldürseydi-

Çılgın piç aniden gülmeye başladı; gözleri acıdan sulanırken bile gerçekten *güliyordu*. "Wooooo!" diye uludu, başını bir kurt gibi geriye attı ve omuzlarını yuvarladı. "Yıllardır bu kadar canlı hissetmemiştim!" Ağzı tüm dişlerini gösteren vahşi bir sırıtişşa dönüştü.

Shay kendini tutamayıp güldü ama onunki nefes nefese ve gergin bir kahkahaydı. "Genelde bundan daha küçük bir darbe senin gibi erkekleri dize getirir."

Dilini gıdıkladı ve çenesini patlayana kadar esnetti. "Yavrum, benim gibi erkek yok."

Bir elini kaldırdı ve tekrar düşmeden gidebildiği kadar geri çekildi. "Daha fazla yaklaşma." Parmaklarını sıkı bir yumruk haline getirdi ve avucunda şimşekler çakıp derisine yüzlerce küçük bıçak gibi batınca elini hızla indirdi. "Lütfen."

Duvara yaslandı. "Yani... fırtına büyüü." Gözleri artık şimşek yerine eğlenceyle dans ediyordu. "Baş ağrıların nereden bu mu?" Kahretsin, onun sandığından daha zeki ve gözlemciydi.

"İlaçlar acıyı hafifletiyor ama aynı zamanda... gizliyor." Tanrım, bunu hiç kimseye söylememişti. "Benim sihrim."

"Athene'nin bilmesini istemezsin."

Başını iki yana salladı. "Anna'dan daha güçlü olduğumu öğrenirse, Riptide'dan ayrılmama asla izin vermez."

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. "Gitmek mi istiyorsun?"

"İkimiz de biliyoruz. Planımız buydu, ta ki..." Yutkundu. Başının yan tarafındaki nabız yoğunlaştı ve avuç içlerinde uyarıcı karıncalanmalar hissetti. Parmaklarını açıp aşağıya baktığında derisinin üzerinde yıldızlar gibi dans eden küçük gümüş kıvılcımlar gördü.

Roman onu yakından inceliyordu, gözlerinde onun gibi birinden asla beklemeceği türden bir empati vardı. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Ellerini kapattı ve ona baktı, bu kadar çekici birine bakması *gerekenden* daha yakından.

Kollarındaki kas bantları. Keskin çenesinin kenarı. Elmacık kemiklerinin açısı. Ağzının şekli, küçük bir yara iziyle beneklenmiş sol köşesi... Onunkini görünce kendi ağzı kurudu ve

çekirdeği sıcak, zonklayan bir ihtiyaçla sıkılaştı. Vücudu bir yay gibi kıvrılmıştı ve daha ne olduğunu anlamadan, kalçalarının arasındaki nabzın şiddeti iki katına çıkmıştı.

Roman onun vücudundaki değişimi hemen fark etti. "Shay-"

"Yalnız kalmak istiyorum."

Omuz silkerek duvardan uzaklaştı. "Lütfen, bana zarar vermeyeceksin Shayla."

Onu kapıya doğru salladı. "Dışarı, Shadows!" "Shay-"

"Dışarı!" Avuçlarında şimşekler çakarak aralarındaki havayı yaktı ve adamın irkilmesine neden oldu.

Nihayet bu deliden *normal* bir tepki!

"Dışarı!" dedi tekrar, el sallayarak.

Geri adım attı ve adam kapıdan çıkar çıkmaz kapıyı çarparak kapattı ve tuvalet kapağının üzerine yığılıp başını dizlerinin arasına sarkıttı.

Bu çok yakındı, sadece onun şimşegi değil.

Neredeyse kendini onun kollarına atacaktı. Ve kendini Roman Devlin'e atmak, göze alamayacağı bir hataydı.

Bir an sonra, adamın gölgesinin tekrar kapının altından süzüldüğünü gördü, ancak bu sefer kapıyı onun için kilitlemişti.

"Bir şey değil." Sesi boğuk bir mırıltıydı. Ve lanet olsun bu ses çok seksiydi.

Bunu düşünmeyi reddetti, bunun yerine bacaklarını birbirine kenetledi ve havluyu sıkı yumruklar halinde sıkarak Dalgalanma'nın çabucak geçmesini umdu - dua etti.

OLMADI.

Üç saat sonra Shay yatakta dönüp duruyor, bir türlü uykuya dalamıyordu. Genelde, bu kadar kötü bir Dalgalanma ona saldırmaya karar verdiğinde, yalnız olduğu ve bununla mahremiyet içinde başa çıkabileceği için yeterince şanslıydı.

Bu gece, ikisinden de kurtulamayacağı iki sorunu vardı. Birincisi: cinsel dürtülerini doruğa çıkaran dalgalanmalarla ilgilenmek için genellikle bir vibratör kullanması gerekiyordu; bu küçük silikon mucizelere o kadar alışmıştı ki eliyle yeterince pratik yapamıyordu. Sorun neydi? Vibratörü kilometrelerce uzakta, komodinin çekmecesinde işe yaramaz bir şekilde yatıyordu. İkinci sorun: Roman Devlin onunla aynı odadaydı.

Dakikalar ilerledikçe ve yatakta dönüp durdukça, arzusu içini yakıp kavurdukça, yan yattı ve elini bacaklarının arasına soktu.

Onun yatağının yanındaki yatakta Roman sessiz ve hareketsizdi. Uyuduğunu umuyordu. Ayrıca o lanet ejderhanın da uyuyor olmasını umuyordu, yoksa Sayagül ciyaklamalarıyla başını derde sokacaktı.

Yavaşça elini iç çamaşırının içine soktu ve klitorisini kızdırmaya başladı.

Arzu onu puslu bir dalga halinde, öncekinden daha da güçlü bir şekilde sardı ve sessiz kalmak için battaniyeyi ısırmak zorunda kaldı.

Tanrım, şimdiden çok iyi hissettiriyordu. Ama daha hızlı hareket etmekten korkuyordu ve o hassas sinir demetini parmağının ucunun altında yuvarlamaya devam ettikçe, klitorisindeki delik çok iyi bir baskı uyguluyordu - ama onu boşaltmak için yeterli değildi - boyundan büyük bir işe kalkıştığını fark etti.

Bunu yapamazdı. Belki de Roman'ın arabasına gitmeliydi, orada kendi başının çaresine bakabilirdi-

"Shay." Roman'ın derin, boğuk sesi odayı doldurdu. Eli dondu. Klitorisi ihtiyaçla zonkluyordu.

Lanet olsun. Hiç uyudu mu?

Hareket etmeden karanlıkta ona bakmaya çalıştı ve sırt üstü yattığını gördü. Giysileri hâlâ üzerindeydi, bir dizini destekliyordu. Ellerinden biri avuç içi kadar yatağın üzerine uzanmış, diğeri ise sigarasını ağzına götürmüş, tavana odaklanmıştı. Derin bir nefes çekti, sigara kıpkırmızı yanıyordu.

"Ne?" diye ısırdı.

Bir duraklama. Ve sonra: "Buraya gel."

Lanet olsun, neden bu kadar davetkâr olmak zorundaydı?

Aslında o kadar davetkârdı ki, kendini ayağa kalkıp onun yatağının yanına giderken buldu.

"Ne?" Karanlığa doğru kaşlarını çatı. O kadar yorgun ve tedirgindi ki, burada dururken bile başı dönüyordu.

Yanındaki yatağı okşadı.

Yüzünü ona dönerek yan yattı. Roman'la aralarında birbirlerine dokunmamalarını sağlayacak kadar mesafe vardı.

Roman bir nefes daha çekmek için sigarayı ağzına götürdü ve tavana doğru bir duman üfledi. "Devam et," dedi.

Nefes almayı bıraktı. Belki yorganı soğuktu ama kendini titrerken buldu. 'Devam et' derken ne demek istemişti? Bir tür psikopat gibi tavana bakarken onun önünde kendine dokunmasını mı istiyordu? Bu yolculuk daha utanç verici olabilir miydi?

"Çekinme." Üç kelimeyi uzatarak söyledi.

Ve lanet olsun ki, bu davet onu o kadar tahrik etmişti ki, serbest bırakılmaya o kadar ihtiyacı vardı ki, eli karnının düzleminde gezindi, parmakları bacaklarının arasındaki nabza doğru ilerledi. Roman ona bu kadar yakın yatarken, herkesin sahip olabileceğinden daha çekici görünürken, kendi dokunuşu onu ürpertti ve birkaç dakika önce ondan kaçan zevkin tadına bakmayı vaat etti.

Elini iç çamaşırının içine soktu - dün satın aldığı kiraz desenli tanga - ve kendine dokunmaya başladı.

Roman ona bakmadı. Ondan hiç etkilenmeden sigara içmeye devam etti. Bu-

Aptalca. Utanç verici. Gerçekten ateşli bir an olabilirdi ama bunun yerine onu görmezden geliyordu. Bu bir çeşit oyun muydu? Fok yavrusunun akılsız bir aptal gibi Gölge Ustası'na ne kadar kolay itaat edeceğini görmek mi?

Belki de akılsız bir aptaldı. Öyle hissettirdiği kesin. Ama yine de, bir Dalgalanma sırasında bir cehennem zebanisinin bedenine saldıran arzu, çaresiz bir uyarılma adına onlara her türlü utanç verici şeyi yaptırabilirdi.

Tam duracaktı ki Roman aniden yüzünü ona döndü ve bir dirseğinin üzerine çıktı. Serbest eliyle onu çenesinden yakaladı, parmakları etine battı ve onu öptü-

Sayılr. Ağzı onunkinin üzerindeydi, delikli dili dudaklarını birbirinden ayırıyordu. Ağzının içine usulca üfledi, kadife duman onunkini doldurdu. Romantik hissettirmiyordu, hem de hiç, ama hissettiriyordu...

Güzeldi. İyi hissettirdi. Özellikle de parmakları o metal topu klitorisine doğru yuvarlarken.

Roman'ın ve tütünün tadı ağzına dolduğunda boğazından yumuşak bir inilti yükseldi. Burnundan dumanlar çıkıyordu ve kendine dokunduğunda vücudunu Roman'inkine doğru eğdi, göğüs uçları Roman'ın sert göğsünün baskısı karşısında sertleşti. Parmaklarını daha hızlı hareket ettirdi, hızlı bir şekilde inşa edilen serbest bırakma için çaresizdi-

Öpüşmeyi kesti ama burunlarının birbirine değeceği kadar yakın durdu. Sonra kızın yüzünü bıraktı ve elini pijama şortundan çıkardı. Dizlerini birbirinden uzaklaştırdı.

"Roman." Adamın adı dilinde boğuk bir soluk olarak kaldı ama itirazları ilk temasta azaldı; adamın elinin iç çamaşırına girdiğini hissettiğinde, ön bandı çekerken danteller kış yanaklarına battı. Sıcak ve sıkıydı ve şimdi serbest bırakılmaya ihtiyacı vardı.

Roman, "Evet mi hayır mı?" dedi.

"İzin almadan ağzını ağzıma dayamışken benden izin mi istiyorsun?"

İç çamaşırını tekrar çekiştirdi. "Evet mi hayır mı?" Gözleri onu iliklerine kadar kavuran bir şiddetle yanıyordu.

Başını salladı.

"Söyle, Shayla." Onun tam adını kullanması kalbinin şiddetle çarpmasına neden oldu. Onun kendisine dokunmasını istiyordu ve bunu hemen şimdi istiyordu. Klitorisi sıcak, ıslak ve zonkluyordu ve eğer şu lanet olası anda ona dokunmazsa, yalvarmaya başlayabilirdi.

O da ona "Evet" demiş.

O el hiç vakit kaybetmeden külotunun içine girdi. Adamın sıcak, sert parmakları şişmiş klitorisinin etrafında dolanırken, ilaçlarının yıldırım büyüsunü kontrol altına aldığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Ve metal topu bulduklarında durdular.

"Bu da ne?" Yüzü onunkine çok yakındı. Öpecek kadar yakın. Görüldüğünü hissetti, *çok* görüldüğünü.

"Buna cevap vermeyeceğim."

Gülüşü karanlıktı; ona kullandığı gölgeleri hatırlatıyordu.

Kıpırdandı, elini hareket ettirmeye zorladı.

Başparmağı hareketsizdi. Alay ediyordu. Kadın buna dayanamadı. "Çok muhtaçsın," diye mırıldandı.

"Kapa çenenin ve dokun bana Shadows."

Onun karanlıkta gülümsediğini görmekten çok hissetti. Ama Tanrı'ya şükür, ona tekrar dokunmaya başladı, o noktayı daire içine aldı, daha fazla baskı uygulamak için piercing'i kullandı. Ne kadar hafif olursa olsun her hareketin bacaklarının seğirmesine neden olması, adamın elini kadınların bacaklarının arasına sokma konusunda epey pratik yaptığını gösteriyordu.

"Bana bakmayı kes." Sözlerinin güçlü çıkmasını istiyordu, ama onu uçurumun kenarına getirmesi için ne kadar az çaba sarf etmesi gerektiğini söyleyen soluklarla noktalandılar.

"Eğer sana dokunacaksam, sana bakacağım."

Yine bacakları adamın elinin etrafında seğirdi. Neden bu işte bu kadar iyi olmak zorundaydı? Yine de, belki de beceri seviyesi en iyisiydi - bacaklarının arasındaki o kötü el ile daha az zaman geçirmesi anlamına geliyordu.

Çünkü bu kötüydü. Çok kötüydü. O bir Shadowmaster'dı ve o da bir Selkie'ydi ve bunu yapmamalı, birlikte olmamalıydılar.

Dudaklarını ıslattı. Roman ona bakmaya devam etti, o el günahkârca hareket ediyor, o küçük top onun hassas etine sürtünüyordu.

"Eminim bu iyi hissettiriyordur." Adam yaklaşp ağzını kızınkinin üzerinden geçirirken derin, boğuk sesi kızın teninde gezindi. "Öyle değil mi?" Onu daha sert ovaladı, o küçük topu etinin içine doğru yoğurdu. İçinden geçen zevk dalgaları bacaklarının seğirmesine, karın kaslarının çırpınmasına neden oldu.

Vücudu gerildi ve dudağını ısırarak kalçalarını adamın eliyle uyumlu bir şekilde döndürdü. Ama sadist piç, kız her yaklaştığında dokunuşunu hafifleterek onu sıkıştırmaya devam etti.

"Yalvar." Tek kelime çakıl taşı gibiydi.

Shay'in karşılığında söylediği kelime de en az onun hissettiği kadar zayıf ve çırıptılıydı. "Ne?"

"Yalvarmanı istiyorum." "Siktir git!"

Karanlık, sessiz bir kıkırdama tenini taradı, ses meme uçlarının sıkılaşmasına neden oldu. "Şu anda seni beceriyorum, yavrum. Ve boşalmana izin vermem için bana yalvaracaksın."

"Gideceğim," diye tehdit etti.

"Hayır, yapmayacaksın." Adam baskıyı artırdı ve kadın sırtını dikleştirdi, bacakları titriyordu. "Yapmayacaksın, çünkü bunu istiyorsun. Boşalmayı o kadar çok istiyorsun ki sıırıslıklamsın." İki parmağını aşağı kaydırđı, girişıyle alay etti ve klitorisinin etrafında döndürerek tekrar yukarı kaldırdı. O kadar iyi hissettirdi ki, kadın *kapris yaptı* ve Roman'ın gözlerinin karardığını gördüğüne yemin etti. "Şimdi yalvar," diye emretti, o derin, sert sesi tüm vücudunu ürpertti. "Lütfen' de."

"Lütfen."

"Daha yüksek sesle."

"Lütfen." Kadın kalçalarını döndürdü ama adam ona istediğini vermedi.

"Lütfen, Roman' de."

"Senden nefret ediyorum!"

"Söyle, ben de sana hayatının en iyi orgazmını yaşatayım." Tekrar hafıfledi-

"Gölgeler," diye soludu, vücudu serbest kalmak için yalvarıyordu.

"Tanrılar-lütfen." "İtaat etmekte pek iyi değilsin, değil mi?"

"Lütfen, Roman."

"Aferin yavru," diye övdü. Kız kaşlarını çattı. "Çok iyi. Geldiğinde adımı söyle." Hızını artırdı ve tanrılar o kadar iyiydi ki, tam da söylediği gibi yatağa damladığını hissedebiliyordu. "Gerçek adım, Shayla." Boştaki eliyle gömleğini yukarı iterek göğüslerini ortaya çıkardı ve üzerine eğildi, saçlarının telleri göğsünü sıyırdı. Klitorisini ovarken, ağzı meme ucunu buldu ve dişleriyle çekiştirerek onu inletti.

"Roman," diye bağırdı. Tanrım, daha oraya bile varmamıştı ve şimdiden onun adını söylemişti-

"İşte böyle, Shayla," diye mırıldandı. "Aynen böyle." Onu daha sert ovdu. Daha hızlı. Dili sert meme ucunun etrafında dönüyor, piercing'i derine bastırıyor, dişleri ucunu sıırıyordu. Ve parmakları... Tanrılar, parmakları-

Bir şimşek gibi kırıldı. Dudaklarından soluk soluğa bir inilti döküldü ve ardından tıpkı istediği gibi onun adını söyledi. Zevk sıcak bir dalga halinde üzerine çöktü ve tüm vücudunun bir yay kirişi gibi gerilmesine ve serbest kalmasına neden oldu. "Ooooh, işte orada." O lanet olası ses onay dolu ve Neredeyse çok fazla olana kadar orgazmını çeken tempo.

Baskıyı ve hızı azalttı ama ona dokunmaya devam etti, bu hassasiyet bacaklarının içinden yıldırım geçiyormuş gibi seğirmesine neden oldu. "Sen sessiz bir şeydin," diye suçladı, başını eğip tenini öptü göğüslerinin arasına. Bu jest kalbinin farklı bir şekilde çarpmasına neden oldu. Adamın gözleri yukarı kayarak onunkilere kilitlendi.

Atlama sesini duyduğuna şüphe yoktu.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye nefes nefese kaldı. Adam son derece hassas bir noktaya dokunduğunda içinden bir inilti daha çıktı. Onun durmasını istemiyordu, bunun bitmesini istemiyordu ve o da öyle görünmüyordu.

"Bir tane daha ister misin?" Gerçekten de ona bunu mu sordu?

Hâlâ onun gibi tadı olan dudaklarını ıslattı; Roman karanlıkta bu hareketi takip etti. "Lütfen." Tanrım, daha önce hiç bir erkek için yalvarmamıştı.

Ama daha önce hiçbir erkek onu bu kadar sert boşaltmamıştı.

Dizlerinin üzerine kalktı, böylece onun yanında değil, doğrudan üzerinde duruyordu... ve elini aşağıya doğru hareket ettirerek kaygan girişle alay etti.

Nefesi kesildi. Gidiyor muydu-

Evet, kesinlikle öyleydi. Orta ve işaret parmaklarını içine soktu, gidebildikleri kadar derine. Onu içinde ne kadar çok istediğini fark etmemişti -onun herhangi bir parçasını, parmaklarını ya da sikini, umurunda değildi- ta ki o içini doldurana, sıcaklığını gerene kadar.

Ve sonra onu eliyle sikmek için hareket etmeye başladı. Ve lanet olası sertti.

Elleri başının arkasına gitti, parmakları can havliyle yatak başlığını kavradı. Adamın parmakları içine girip çıktıkça, kadın ayaklarını yukarı çekti, dizleri göğsüne doğru çekildi - hem zevkten hem de adam onu sikerken elinin momentumundan. Sert. Hızlı.

"Birileri açgözlü," diye nefes aldı, sesi fazladan boğuktu.

Ayak parmakları kıvrıldı. "Senden nefret ediyorum," dedi tekrar. Çünkü bundan hoşlandığını itiraf etmekten daha iyiydi - ondan hoşlandığını itiraf etmekten daha kolaydı.

Sevdi, değil mi? Roman Devlin'den hoşlanıyordu. Çok sikilmişti.

"Ben de senden nefret ediyorum," diye hırladı Roman karanlıkta bir kurdunki gibi parlayan dişlerinin arasından. "Daha sert mi yoksa daha hızlı mı istiyorsun?"

"İkisi de." Kendinden geçene kadar onu becermesini istiyordu.

Ona boyun eğdi. Yatak başlığı duvara çarptı ve Tanrılar, tüm vücudu titriyordu. Tekrar ve tekrar ve tekrar, parmakları onun içine girip çıktı, sığabildikleri kadar derine.

"Ne kadar ıslak, sıkı bir sürtük." Boştaki eli leğen kemiğinin üzerinde düzleşti ve diğer parmakları onun içinde çalışırken aşağı doğru bastırdı. "Öyle değil mi? Shayla Cousens, parmaklarımın üzerine geliyor, sıkı, ıslak küçük bir sürtük gibi-" O iğrenç ağız ve diğer elinin uyguladığı baskı, tıpkı söylediği gibi, kadının tekrar boşalmasını sağladı, içi parmaklarının etrafında çırpınıyordu.

Boşalması o kadar yoğundu ki onun adını tekrar haykırdı. İkinci orgazmın sancıları onu bitirdiğinde bir dizi nefesli inleme kaçtı; tamam, belki de Roman için ondan önce birlikte olduğu erkekler için olduğu kadar sessiz değildi. Karanlıkta onu göremiyordu ama vücudunda dolaşan ve uzuvlarının seğirmesine neden olan bal gibi tatlı zevk kadar somut bir şekilde ondan gelen değerlendirmeyi de hissediyordu.

"Siktir," diye homurdandı Roman, "adımı söylemene bayılıyorum." Hareketsiz kalmadan önce anın tadını çıkarıyormuş gibi hareketlerini yavaş yavaş yavaşlattı.

Shay nefessiz kalmış ve bitkin düşmüştü, vücudu gevşekti, kalp atışlarının çarpıntısı kulaklarını dolduruyordu. Roman olduğu yerde kaldı,

sanki Şimdiye kadar gördüğü en baştan  ıkarıcı Şeymiş gibi ona baktı.

"Hâlâ benden nefret ediyor musun?" Parmakları hâlâ kadının içindeydi ve onu dolduruyordu. "Eskisinden daha fazla."

İçinden bir kahkaha yükseldi. Parmaklarını onun içinden çekti-

Bir şey kış yanağını yakıyordu. Çılgılık attı ve kalçalarını salladı.

Roman, etini yakan sigarayı yatağı tutuşturmadan önce kaptı. Sonra onun vücuduna doğru eğildi, sigarayı kül tablasında söndürürken gömleği çıplak göğüslerinin üzerine döküldü. Adamın kolonyasının ya da vücut yıkamasının, her neyse, kokusu kızın üzerine yayıldı ve kız bu kokuyu içine çektiğinde utandı.

Üstünü örtmek için gömleğini geri çekti.

Ve sonra sanki az önce akıllara durgunluk veren iki orgazm yaşamış gibi sırt üstü yuvarlandı.

"Uyumaya git," dedi.

Gözlerini devirdi. "Ne kadar nazik bir kovulma."

Ama titreyen bacakları üzerinde kalktı ve kendi yatağına döndü, yorganın altına girip çenesine kadar çekti.

"Bir şey değil," dedi.

"Bunu kendi başıma halledebilirdim." Ama Dalgalanma artık gitmişti ve onu öpebildiği için çok minnettardı.

Tabii ki yapmaz. Bu berbat bir fikirdi. Ve eğer bunu gerçeğe dönüştürürse bu akşamki ikinci berbat fikri olacaktı.

O bir hataydı. Çok muhteşem bir hata. Karşı koyamadığı için tekrar tekrar yaptığı türden.

Roman, "Üç saatini alırdı, fok yavrusu" dedi.

Odanın köşesinde, sırt çantasının üzerinde uyuduğu yerde, Nugget kıpırdanarak uyandı ve kocaman gözlerle ona baktı.

Roman, "Sen değil," dedi.

Nugget kıvrıldı ve uyumaya devam etti.

Shay az önce olanlar hakkında düşünmeyi reddetti. Bu sabah için bir sorundu.

Roman birdenbire, "Bana bir söz ver," dedi.

"Ne?" diye sordu, hâlâ nefes nefese, zevkten parlayan gözlerle tavana bakarak.

"Bağlanma."

"Kendini övme," diye alay etti. "Böyle bir şansın yok."

Bir süre sessizlik oldu, atmosferi okumak imkânsızdı ve sonra Kurt, "Güzel," dedi.

Artık vücudu bitkin düşmüştü, kalbi hâlâ yavaşlıyordu, hızla uykuya daldı, bazı yerleri hâlâ Roman'ın dokunuşuyla zonkluyordu.

SILVERWAY'DE KALİGİNOUS

YVESWICH, KEREYALETİ

LOREN, Darien Cassel onu odadan çıkarırken kollarını onun boynuna doladı. Deri bir ceket giymişti, yıpranmış malzeme avuçlarının altında serindi. Adamın kalçasına sıkıştırdığı silah her adımda kıza baskı yapıyordu ama kız ondan uzaklaşmaya çalışmadı; tek umudu yanlışlıkla emniyeti açmamasıydı. Bu, harika bir gecenin tepesindeki kiraz olurdu.

Singer nihayet uyanmış ve yanlarında yürüyor, Bandit'in kırılmış kulaklarını şakacı bir şekilde ısıırıyordu. Haydut gibi Şarkıcı da artık bir siluet kadar siyahtı. Loren, Singer'ın nasıl ve neden bir Tanıdık olduğunu soracak cesareti henüz bulamamıştı. Bunu başka bir güne saklayacaktı, kendini o kadar da...

bunalmış.

Darien onu daha çok bir tünele benzeyen beyaz koridordan geçirip Silverway'deki Caliginous'un ana salonuna götürürken çevresine hayretle baktı. Diğerleri de onları takip ederek koruyucu bir yarı kabarcık şeklinde etraflarını sardılar, farklı ayakkabı çeşitleri duvarlara çarpıyordu. Buradaki hava nane ve lavanta kokuyordu; Loren havayı içine çekti, dikkati büyük bir masanın üzerindeki koni ve küre şeklindeki difüzörlere kaydı, ağızlarından serin sisler çıkıyordu.

Kızıl saçlı bir cadı masanın arkasındaki döner sandalyeye oturmuş, parmaklarının altında tuşlar şakırdıyordu. Onlar içeri girince ayağa kalktı, elleriyle siyah kalem eteğini düzeltti. İçeride başka müşteri yoktu ama hademeler buradaydı ve kulaklıklarını takmış yerleri süpürüp paspaslarken onlara aldırış etmiyorlardı.

Odayı geçip çıkışa doğru ilerlerken Darien cadıyla konuştu, bas sesi odanın içinde yankılanıyordu. "Sana telgraf çekeceğim

para bu gece daha sonra, ama geri gelmemiz gerekebilir."

"Neye ihtiyacın olursa," dedi, "ben burada olacağım." Loren'e gülümsedi; çok güzeldi. "Seni uyanık gördüğüme sevindim."

"Teşekkürler." Bacakları kaymaya başladı ve Darien onu yukarı kaldırarak kalçalarını beline doladı. Onu bu şekilde taşımayı tercih etmesi hâlâ garip geliyordu ama bunun daha iyi bir seçenek olduğuna karar verdi. Bu şekilde kendini daha ilgili hissediyordu, çok samimi hissettiriyordu ve Darien onu her ayarlamak zorunda kaldığında midesinde kelebek kanatlarının seğirmesini hissediyordu ve kalbi yeterince yüksek sesle çarpıyordu, bunu duymamasına imkân yoktu. "Onunla daha önce tanışmış mıydım?" diye sordu.

"Hayır." Asansörü açmak için düğmeye bastı ve hepsi içeri girdi. İçerideki panelde birkaç düğmeye daha bastı ve kapılar tıslayarak kapandı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Roman'ın," dedi Darien. "Kendini nasıl hissediyorsun?" "Şu anda iyiyim."

"Kalbin stabil görünüyor," diye onayladı.

Asansör sarsıldı ve sarsıcı bir hızla zemin kata indi. Loren aynalarda kendine bakmaktan kaçındı; etrafı Yedi Şeytan'ın dördü tarafından sarılmıştı, liderleri onu taşıyordu, elleri kalçalarına dolanmıştı. Tüm bunlar hâlâ çok uzun, çok tuhaf bir rüya gibi geliyordu.

Uyanmamayı umduğu bir rüya.

"Ona biraz yiyecek getirmeliyiz," dedi Joyce. "Üstünü değiştirdiğinde ona biraz meyve suyu verdim ama bence daha fazlasını içmeli." Tanrım, onun hakkında bu şekilde konuşmalarını dinlemek kendisini çocuk gibi hissetmesine neden oluyordu ama alabildiği kadar yardıma ihtiyacı olduğunun farkındaydı ve bunu reddedecek değildi.

Darien ona baktı, yüzleri o kadar yakındı ki burnunun onunkinin üzerinden geçmesini engellemek için başını eğmek zorunda kaldı. "Dövmeni görelim."

Darien onu dengede tutarken, kollarını onun boynundan çözdü ve kolunu yukarı itti. Yılanla sarmalanmış çubuk yeniden kırmızı renkte parlıyordu.

"Hemen yemek yemeniz gerekecek," dedi.

"Roman'a gidene kadar iyi olacağımı düşünüyorum." Her neresiyse artık. Çok fazla sorusu vardı ama nereden başlayacağını bilmiyordu.

"Kendini baygın ya da kötü hissedersen, ne kadar küçük olursa olsun, bana haber vereceksin. Tamam mı?"

Kollarını tekrar onun boynuna doladı, kollarını parmaklarını örtecek şekilde yukarı çekerek doğrudan ten temasından kaçındı. Ona dokunmak içinde bir tuhaflık hissetmesine neden oluyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse kalbi için endişeleniyordu. Zaten ne yapacağı belli olmayan kalbi, ne zaman Darien yanında olsa çizginin dışına çıkıyor gibiydi. Onu kontrol edebilmeyi diledi. "Tamam."

Asansörün kapıları bir tıslamayla açıldı ve gökdelenin en alt katına çıktılar. Büyük açık alanın ortasında bir ıslak zemin tabelası duruyordu ve etrafında su parlıyordu.

Darien onu binanın önündeki döner kapıdan geçirerek kaldırımın kenarına park etmiş iki aracın yanına götürdü. Biri mat siyah jantları ve fümeye arka lambaları olan büyük siyah bir kamyondu. Diğer ise, modeli çok pahalı olduğu belli olan, güzel ve agresif, aerodinamik gövdeli siyah bir spor otomobildi. Her ikisinin de camları aşırı derecede karartılmıştı.

Hava yağmurlu ve soğuktu, rüzgâr yanaklarını ve kulaklarını ısıırıyordu. Bu caddedeki binalar çok yeni ve yüksekti, yıldızlarla süslü bir gökyüzünü delen gökdelenler. Trafik çok şeritli bir yolda hızla ilerliyor, lastikler yağmurdan sırlıslık olmuş kaldırımlarda takırdıyordu.

"Arabayı alacağız," dedi Darien, ceketinin cebinden bir dizi anahtar çıkarabilmek için onun kalçalarından birini bırakarak. Onları Tanner'a fırlattı. "Seninle evde buluşuruz."

Onu arabanın yanına ayaklarının üzerine yatırdı ve yolcu tarafındaki kapıyı açtı. Arabaya bindi, deri kokusunu ve Darien'in ağzını sulandıran parfümünü içine çekti.

Kemerini bağladıktan sonra kapıyı kapattı. Loren, sokak lambaları saçlarını yaldızlarken arabanın etrafında dönerken ona baktı ve motoru çalıştırırken yanına bindi. Loren anahtarlarına iştirilmiş etli bir anahtarlık fark etti.

"Üşüdün mü?" diye sordu, parmakları kadranslarda gezinirken.

"Biraz."

Isıtıcıyı açtı ve birkaç havalandırma deliğini ona bakacak şekilde eğdi.

Sonra arabayı vitesine taktı ve sokağa fırladı, diğerleri de kamyonetle onu takip etti. Sokak ışıklarının parıltısı açılır tavandan içeri süzülüyordu.

Loren uyuşmuş parmaklarını kalçalarının arasına sıkıştırdı. "Dallas ve Sabrina nerede?"

"Angelthene."

"Burada olduğumu biliyorlar mı?" "Evet."

"Peki ya Roark ve Taega?"

"Roark seni buraya getirme kararımı destekledi. Bana Caliginous Odaları'ndan bahseden oydu." Loren buna inanmakta zorlandı ama Darien'in doğruyu söylediğini biliyordu.

Son altı ayda yeni ve beklenmedik arkadaşlıklardan çok daha fazlası gerçekleşmiş gibi görünüyordu.

Yveswich çok güzel bir yerdi. Binaların çoğu eskiydi, yolların çoğu asfalt yerine taş döşeliydi. Yeni teknolojinin eski mimariyle harmanlanması, kentsel yayılmayı seyredilecek bir manzaraya dönüştürüyordu; gözlerini penceresinden ayıramıyordu. Yüksek arazilerde şelaleler vardı, birkaçı daha alçak seviyelerde okyanusa dökülüyordu ve kanallar mahalleler boyunca su yılanları gibi kıvrılıyor, havaya taze su kokusu yayıyordu.

Loren'in dikkati görülecek o kadar çok şey vardı ki Roman'ın evine giden yol kısa sürede bitti. Darien'in onu çok yakından izlediğinden şüpheleniyordu ama ne zaman ona bakmak için dönse, Darien bilerek başka bir yere bakıyordu.

Darien arabayı ferforje bir kapının önünde durdurdu. Koyu mavi çatılı devasa beyaz bir ev, yağmurdan parıldayan bir araba yolunun sonunda duruyordu.

Suyla ıslanmış pencereyi indirdi ve dahili telefonun tuş takımındaki bir düğmeye bastı. "Pax," diye seslendi, "kapıyı aç."

Genç, genizden gelen bir erkek sesi, "Yol kelimesi nedir?" diye sordu.

Darien gözlerini devirdi. "Eugene, Tanrı aşkına, ben Darien. Kapıyı aç, dışarısı işiyor."

"Çok otoriter," diye homurdandı Eugene. Hat bir cızırtıyla kesildi ve bir an sonra kapı açıldı.

Darien bir çeşmenin etrafından dolaştı, diğerleri de arkasından yaklaştı ve garajın önünde durdu. Kapılar homurdanarak açıldı ve o içeri girdi, diğerleri de sağ taraftaki yeri aldı.

"Burada kendini rahat hissetmeni istiyorum," dedi Darien farları kapatıp motoru durdururken. "Roman burada değil ama küçük kardeşi Paxton burada. Az önce bizimle konuşan Eugene'di - Kylar'ın kardeşi ve Paxton'ın arkadaşı. Bu evdeki herkese güvenebilirsiniz, söz veriyorum."

"Tamam."

Emniyet kemerini çözdü ve kapıyı açtı. "Orada bekle, çıkmama yardım edeceğim."

Loren kemerini çözdü. "Sanırım kendi başıma yürümeyi denemek istiyorum."

Ama Darien çoktan arabadan inmişti, cehennem zebanisi hızıyla herhangi bir ölümlüden çok daha çabuk kapısına ulaşabiliyordu.

Adam kapıyı açtı ve kadın dikkatle hareket ederek dışarı çıktı. Hâlâ kendini o kadar güçsüz hissediyordu ki en ufak bir hareket bile görüşüne yıldızlar serpiştiriyordu. En hafif tabiriyle sinir bozucuydu. Tüm hayatını düşük kan şekeri ve bayılma nöbetleri gibi sorunlarla uğraşarak geçirmişti ama hiçbiri bu kadar kötü olmamıştı.

Darien onun için kapıyı kapattı ve yanında yürüdü. Bir elini ona doğru uzatarak onun hızına göre hareket etti. "Elimi bu şekilde tutacağım," dedi, derin sesi kavernöz garajda yankılanıyordu. "Düşecek gibi olursan ya da desteğe ihtiyacın olursa bana tutunmaktan çekinme."

Yürümeye, kaslarının komutlarına itaat etmesini istemeye o kadar odaklanmıştı ki neredeyse cevap vermeyecekti. Çok ince bir baş sallama hareketi yaptı ve Darien'in eline bir bakış attı. Nasırlı ve gümüşü yara izleriyle benekli.

Diğerleri arkalarındaydı; mırıldanıyor ve araçların yanında oyalanıyorlardı. İlk onun binmesini beklediklerini fark etti. İç kapıya çıkan birkaç basamağa ulaştığında, tırabzanı kavradı ve tırmandı.

Hareket ettikçe Darien'e yukarı, yukarı, yukarı baktı. Tanrım, çok iriydi. Boyunun ne kadar olduğunu merak etti.

Evin içi dışından bile daha güzeldi. Koridorun hemen aşağısında ikisi de iri yarı, biri beyaz, diğeri kahverengi tenli iki genç duruyordu. İlkinin burnunda çiller ve koyu renk, dağınık saçları vardı. İkincisinin bir tutam siyah buklesi ve yüzüne büyük gelen kalın, yuvarlak gözlükleri vardı.

"Uyandı!" diye haykırdı çilli olanı gamzeli bir sırıtışla.

"Loren, bu Paxton," dedi Darien, hâlâ onun hızında ilerliyordu, eli onu yakalamaya hazırdı. Diğer çocuğu işaret etti. "Ve bu da Eugene, paranoyak termit."

"Vay anasını!" dedi Eugene kalın bir pelteklikle. "Uyanacağını sanmıyordum!"

"Eugene," diye seslendi Loren'in arkasında bir yerlerden gelen çakıllı, etkilenmemiş bir ses. Kylar Lavin. "Uyuyor olman gerekmiyor mu?"

"Acıktık," diye surat astı Paxton. "Siz saatlerdir yoksunuz."

Çocuklar kenara çekilerek grubun koridorun geri kalanından aşağıya inmesi ve eve girmesi için yer açtılar. Yüksek tavanlar tonozluydu ve

çok sayıda büyük pencere vardı, bu da evi açık ve inanılmaz derecede daha geniş hissettiriyordu. Odalar çok temizdi ve görebildiği kadarıyla mobilyalar yeniydi, neredeyse hiç yıpranmamışlardı. Tam karşıda kocaman bir oturma odası ve mutfak vardı, sehpanın ve mutfak tezgâhının üzerinde vanilya kokan mumlar parlıyordu. Ocağın üzerindeki ışık yanıyordu ama onun dışında burası oldukça loştu.

Darien oturma odasındaki bir düğmeye basarak televizyonun ve şöminenin üzerindeki alçak ışıkları aydınlattı.

Loren'in başı döndü. Şöminenin yanında durdu, eli duvarın köşesini kavramak için hareket etti.

Darien hemen onun yanındaydı. "İzin verir misiniz?" Teklif için kollarını ona doğru uzattı.

Kadın başını salladı ve adam onu tekrar kucağına aldı, ancak bu sefer farklı bir şekilde kaldırdı - bir kolu sırtının arkasında, diğeri bacaklarının arkasındaydı. Onu mutfığa taşıdı, masadaki bir sandalyeyi tekmelemek için botunu kullandı ve onu oturttu, bırakmadan önce dengede olduğundan emin olmak için bekledi.

Boğazını temizledi. "Duş alabilir miyim?" Her şeyi gözden geçirmek ve saçlarını fırçalamak için gerçekten birkaç dakika yalnız kalmak istiyordu. Ivy ve Joyce kokmadığını iddia etmiş olabilirlerdi ama iki haftadır ilk kez doğru dürüst bir duş alırsa kendini daha iyi hissedecekti. Görebildiği kadarıyla saçları karmakarışık ve kıvrıkcıktı; fırçayla düzeltmeye çalışmak için sabırsızlanıyordu.

"Önce yemeğini ye, sonra duş alabilirsin." Darien buzdolabına doğru yürüdü ve kapağını açtı. İçindekileri karıştırdı, içeriden gelen ışık botlarına, ceketine, kafatası ve boynuzlu canavar kafası şeklindeki yüzüklerine yansıdı. "Ne yemek istersiniz?"

"Önemli değil." Onun buzdolabına bakmaya devam etmesini izledi. "Bu saatte bana koca bir yemek pişirmeyeceksin, değil mi?"

"Yardım edebilirim," diye teklif etti Ivy içeri girerken, diğerleri de arkasından geliyordu.

Trençkotunu çıkardı ve koridorun hemen aşağısındaki fuayeye astı.

Darien doğruldu, o olağanüstü gözleri onunkilerle buluştu. "Yemek yemen gerek."

"Evet, ama bir şeyler sipariş edebiliriz?"

"İstedığın bu mu?"

Eugene tısladı, "Ben de bunu istiyorum."

"En kolayı neyse onu istiyorum." Gözleri şimdi mutfağa ve oturma odasına dağılmış olan diğerlerine kaydı. Herkes onu izliyordu, genç oğlanlar bile. "Ve diğer herkes ne isterse," diye ekledi.

Darien, "Senden de başkalarını memnun etmeye çalışmayı bırakmanı istiyorum," dedi. Buzdolabının kapağını kapattı ve telefonunu çıkardı. "Bir yemek söyle ve senin için sipariş edeyim."

Dudağını dişledi. "Tavuk burger lütfen." Bunu bulmak yeterince kolay olmalı. Ve nispeten ucuz. "Ve belki bir salata?"

"İletişim hâlâ devre dışı mı?" Darien'in sorusu Tanner içindi.

"Hiç kaldırmadım," diye yanıtladı Tanner. Mutfak masasında bir sandalye çekti.

"Diğer kredi kartı numarasına ihtiyacım olacak."

Tanner oturmak üzereyken durakladı. Kot pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkardı, yuvalardan birine sıkıştırılmış bir kâğıt kart buldu ve Darien'e uzattı.

Darien'in menüsünde tavuk burger olan bir restoran bulması uzun sürmedi. "Ekstra turşu?" Telefonuna odaklanmış olan Loren'in, sorusunun kendisine yönelik olduğunu anlaması bir saniye sürdü.

Bir cevap beklerken, gözleri onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı. Kadın dudağını çiğnedi. "Ekstra ücreti var mı?"

Cevap vermedi ve onun siparişini vermeyi bitirir bitirmez diğerlerininkini de hesaba ekledi.

"Cüzdanımı almayı hatırlayan oldu mu?" Loren sordu.

Jack kanepeye oturdu ve televizyonu açtı. "Darien senin cüzdanın." Güldü ve sehpadan bir video oyunu kumandası kapmış olan Kylar koluna bir yumruk attı. "Ah!"

Loren'in yüzü ısındı. "Kesinlikle hayır."

Darien ona bakıyordu, telefonu ağır dövmele ellerinde donup kalmıştı. "Eve gittiğimizde bana geri ödeyebilirsin. Ama şimdilik herhangi bir fiyat etiketi için endişelenmeyeceksin. Anlaştık mı?" Sanırım bununla yaşayabilirdi.

"Tamam." Başını salladı. "Anlaştık."

Yemek otuz beş dakika sonra geldi.

İlk lokmayı ağzına attığında, dilinin üzerinde patlayan tatlar Loren'in ne kadar aç olduğunu fark etmesine neden oldu. Hamburgeri -ve ekstra turşuları- hayatında hiçbir şeyi yemediği kadar hızlı yedi, bir kez olsun herkesin ona bakışlarını dikmiş olmasını umursamadı, hepsi daha

kendi yiyeceklerinden çok onunla ilgileniyorlardı. Özellikle de yemeğini en son yiyen Darien. Loren yemeğini ilk bitirenlerden biriydi, sadece Jack ve Tanner onu geçti, onlar da hemen oturma odasına çekilip oyunlarına devam ettiler. Görünüşe bakılırsa bir yarış oyunu. *Rushin' Racers*, diyordu ekranda.

Herkes yemeğini bitirdiğinde Kylar ayağa kalktı ve paket servis kaplarını temizledi. "Pax, Gene yatağa. Hemen şimdi."

Paxton neredeyse oturma odasına varmıştı. "Ah, dostum!" diye yakındı başını arkaya atarak. "Yapmak zorunda mıyız?"

Eugene, "Sadece bir yarış oynayabilir miyiz?" dedi.

"Neredeyse Cadı Saati geldi," diye belirtti Kylar. Paket servis kaplarını çöpe attı. "Şimdi yat."

Çocuklar dramatik bir şekilde merdivenlere doğru yürüdüler ve omuzlarının üzerinden kinle "İyi geceler" diyerek üst kata çıktılar.

Loren masanın karşısındaki Darien'e baktı. Her zamanki gibi onu izliyordu.

Kızın konuşmasına fırsat vermeden konuştu. "Kaldığınız yeri görmek ister misiniz?"

Loren ayağa kalktı. "Evet, lütfen."

ODASI ikinci kattaydı.

Yatak bir kraldı, arka duvarı arka bahçeyi ve gece gökyüzünü gösteren tavandan tabana bir pencereyle kaplıydı. Mobilyalar açık renkli ahşaptan yapılmıştı, yatak takımları bulut gibi kabarıktı. Sehpanın üzerinde turuncu renkte parlayan sevimli bir tuz lambası duruyordu.

Darien ışığı yaktığında bu parıltı tavandaki ışık tarafından bastırıldı. "Ivy kamyonundan çantayı alıyor," dedi. Onun hemen arkasında durdu, varlığı elektrikliydi. "Yardıma ihtiyacın olursa, orada olacak." Loren onun düş almak için harcayacağı çabadan bahsettiğini biliyordu ama yemek yedikten sonra kendini daha iyi hissediyordu. Aslında tıka basa doluydu. Ve enerjik. Bunun, güzel ve sıcak bir duşu düşmeden ya da bayılmadan tamamlayabileceği anlamına geldiğini umuyordu. Ya da daha kötüsü.

"Banyo iki kapı aşağıda," dedi Darien. "Hepsi senin." Yüzünü ona döndü. "Nerede kalıyorsun?"

"Koridorun tam karşısında."

"Şu odada mı?" İşaret etti.

Darien başını salladı.

O da başını salladı. "Tamam. Umm-teşekkür ederim. Her şey için." Dikkat dağıtıcı ağzının köşesi seğirdi ama bu gerçek bir gülümseme değildi.

-Hiç de değil. "Bir şey değil."

"Sen..." Yutkundu. Boğazını temizledi. "İyi misin?" Bir süre sessizlik oldu. Ve sonra: "Sadece senin için endişelendim."

Aralarında sessizlik uzadı. İfadesindeki dürüstlük ve ham duygu, ona bir an için nasıl konuşacağını unutturdu. Ve ona bakma şekli, gözlerinin yüzünde gezinmesi... Onu bir daha asla göremeyeceğinden korkuyormuş gibi görünüyordu.

Sonunda sesini buldu. "Bir şeye ihtiyacım olursa sana haber veririm?" Bir kez başını salladı. "Lütfen söyle."

Ve sonra kapıyı usulca kapatarak gitti. Adam koridoru geçip kendi odasının karşısındaki odaya girerken onu dinledi. Açılan bir elektrik düğmesinin sesini duydu.

Şimdi o gittiğine göre, kendini biraz boş hissediyordu. Bunu sinirlerine ve bu yabancı yerde, yabancı olan ama olmayan bu insanlarla uyandığından beri yanından neredeyse hiç ayrılmamış olmasına bağladı ve düş almak için banyoya yöneldi.

Ivy, Darien'in odasına girerken, "Yorgun görünüyorsun," dedi.

Yatağının kenarına oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini iki elinin arasında kavuşturmuştu. Koridorun karşısındaki Loren'in kısmen kapalı kapısına bakıyordu. Uzun bir düş almıştı ama yardım almadan atlatmayı başarmıştı.

Bunu bir kazanç olarak değerlendirdi.

"Öyleyim," diye itiraf etti.

Ivy onun yanına oturdu. "İşte olacaklar." Ellerini kucığında birleştirdi. "Diğerleriyle çoktan konuştum - hepimiz sırayla Loren'i izleyeceğiz. Ve sen-" Parlak siyah tırnağıyla adamın omzunu dürttü. "-uyuyacağız. Sıra dışı bir şey olursa, söz veriyorum seni uyandıracacağız."

Loren'in kapısına bakmaya devam etti, tuz lambasının turuncu ışıltısı kapının kenarlarını aydınlatıyordu. Henüz ceketini ya da botlarını bile çıkarmamıştı. Onu Silverway'deki Caliginous'a geri götürmek için yarışmak zorunda kalma ihtimaline karşı onları yemek boyunca çıkarmadı. "Denesem bile uyuyabilecek miyim bilmiyorum."

"Dene," diye ısrar etti. "Ayaklarının üzerinde duramazsan onun işine yaramazsın. O yaşıyor, Darien. Nefes alıyor. Şu anda bu gerçekle yaşamak ve biraz dinlenme fırsatını değerlendirmen gerekiyor. Söz veriyorum, bu gece hiçbir şey olmayacak ve eğer olursa-"

"Beni uyandıracaksın."

"Tamamdır."

Başını salladı. "Teşekkürler, Ivy."

Ayağa kalktı. "Bir şey değil." Açık kapıya ulaştığında durakladı. "Bu arada, çantasından birkaç şey aldım." Darien'in onun ne demek istediğini anlaması bir saniye sürdü - prezervatif ve iç çamaşırından bahsediyordu. Kız kardeşi zeki biriydi.

"İyi düşünmüşsün."

Gülümsedi. "İyi geceler, Darien."

Yaklaşık otuz dakika boyunca orada oturup Loren'in kalp atışlarını dinledi. Avertera tılsımı tekrar takılmıştı, bu yüzden onu göremiyordu ama nefes alıyordu.

Hayattaydı ve nefes alıyordu.

Sonunda uyanık kalamayacak kadar yoruldu. Botlarını ve giysilerini çıkardı ve donundan başka bir şey giymeden yorganın altına girdi.

Lanet olsun, onu kısıtlayan hiçbir şeyin olmaması, temiz çarşafların yumuşak baskısını teninde hissetmek iyi geldi. Kapıya bakacak şekilde yan yattı ve göz kapakları ağırlaşırken koridora baktı.

Çabucak bayıldı. Ve Loren komaya girdiğinden beri ilk kez gece boyunca uyudu.

Kabus yok. Rüya yok.

DESERT HAVEN OTEL

FOXHILL, WYOMING THEREDGE

Dallas'ın dili sikinin başına değdiğinde MAX bir iniltiyle başını yastığa doğru eğdi.

Otel odalarındaki yatakta adamın bacaklarının arasına diz çöktü, parmakları adamın sikinin etrafına sıkıca sarıldı. Yumuşak eli onu aşağı yukarı okşuyor, ritmi ağzının hareketleriyle eşleştiriyordu.

Lanet olsun, bu işte çok iyiydi. Onun için diz çöktüğü her gün en güzel gündü.

Kalçalarını yukarı itti, kendini onun ıslak, mükemmel ağzına daha da soktu, eli başının arkasındaki ipeksi saçları yumrukladı. "Kahretsin, durma Dallas," diye homurdandı. Adam itmeye devam etti ve kadın her seferinde onu bir şampiyon gibi derinden içine aldı. "Sakın durma."

Bacakları titriyor ve kalbi göğsünde gümbürdüyordu. Ağzının sıcak, ıslak kayması ve dilinin fiskesi onu çılgına çevirdi. Neredeyse oradaydı-

Kapı sert bir şekilde çalındı.

Kendini yavaşlamaya zorlayarak küfretti. Dallas ağzını tekrar tepeye doğru kaydırmaya başladı ama adam bir eliyle saçlarını sıkarak onu durdurdu.

"Defol git, Delaney!" diye bağırdı. O pisliğin bunu mahvetmesine asla izin veremezdi.

Yeniden hızlandı, her hamlesi umutsuz ve kararlıydı. Dallas ona dudaklarını sikinin etrafında sıkarak karşılık verdi, dişleri yeterince sıyrırıyordu-

Bir kapı daha çalındı. Tanımadığı bir kadın sesi kapıdan seslenirken Max yeni bir karşılık vermek için ısırıldı: "Polis. Kapıyı açın."

MAX, polise odada bir erkek olduğunu söylememiş olsaydı Dallas'a kapıyı açmasını söyleyecekti.

Kot pantolonunu giymeyi bitirdiğinde bir kapı daha çaldı, aleti hâlâ sertti ve kotun altında zonkluyordu. Mavi taşaklar hakkında konuşun.

Dallas geri çekildi, saçını düzeltti ve Max kapıya doğru yürürken ağzını sildi, bir başka sabırsız parmak darbesi ahşabı titreştirirken gömleğiyle uğraşmadı.

Sürgüyü açıp kapıyı açtı ve vücudunu kulağının altındaki Şeytanlar dövmesini gizleyecek şekilde eğdi.

Otuzlu yaşlarının sonlarında bir polis onu gülümseyerek karşıladı, çıplak, yaralı ve dövme üst bedeninden hiç etkilenmemişti. Üniforma giymişti, kızıl-sarı saçlarını geriye doğru topuz yapmıştı. "İyi akşamlar." Keskin, yeşil gözleriyle arkasındaki odayı süzdü, gülümsemesi sırtmaya doğru ilerliyordu. "Böldüğüm için özür dilerim."

Arkasındaki otoparkın LED ışıkları kaldırımı ve arabaları beyaza boyuyordu. Kiraladıkları odalar zemin kattaydı ve kapıları dışarıdan açılabilirdi. Güneş saatler önce batmıştı ama hava hâlâ sıcak ve kuruydu, yolları kaplayan yüksek palmiye ağaçları heykel gibi hareketsiz duruyordu.

"Sorun değil," dedi Max sıkıca. "Size nasıl yardımcı olabilirim memur bey?" Yakınlarda park etmiş, mavi ve kırmızı ışıkları yanıp sönen sivil polis arabasına baktı.

"Bu kişiyi görüp görmediğinizi bize söyleyebileceğinizi umuyoruz." Elinde bir fotoğraf tutuyordu.

Kız Dallas'la hemen hemen aynı yaşıydı ve çok da güzeldi. Çilek sarısı saçları uzun ve gürdü, gözleri yeşil, teni soluk ve hafif çilliydi. Görebildiği kadarıyla ne dövmesi ne de piercingi vardı; etrafta dolaşırsa onu tanımasını kolaylaştıracak hiçbir şey yoktu. Muhtemelen eve dönüş yolunu asla bulamayan kayıp genç kadınların sonsuz yığına atılacaktı.

"Görmedim," dedi Max.

"Belki bayan arkadaşınız bir göz atmaktan rahatsız olmaz."

"Red," diye seslendi Max sessizce. Dövmesini gözden uzak tutarak döndü.

Dallas onun yanına geldi. Saçlarını kulağının arkasına topladı ve fotoğrafı kontrol etti, kanatları bir büyüyle kapatılmıştı. "Özür dilerim," dedi başını sallayarak. "Onu daha önce hiç görmedim."

Memur fotoğrafı ceketinin içine yerleştirdi. "Üç gün önce kayboldu. Ailesi onun için çok endişeleniyor. Onu görürseniz mutlaka karakolu arayın."

"Elbette," dedi Max.

Veda etmek için başını eğdi. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Max onun gidişini izledi. Kadın polis arabasının yolcu koltuğuna oturdu, ortağı da sürücü tarafına geçti. Adam arabaya bindiğinde, Max'e bir saniyeliğine baktı, sonra içeride kayboldu, ağzının kenarı bir gülümseme imasıyla kıvrıldı. İkisi de cehennem zebanisiydi ama Max'in Darkslayer'larda sıkça gördüğü türden bir özgüvenle hareket ediyorlardı.

Dışarı çıktıklarında otoparkta ışıklar salınıyordu. Ama-

Max, çıplak ayaklarına batan gevşek çakıl parçalarıyla otel odasından gümbür gümbür çıktı. Kaldırım günün sıcağından dolayı hâlâ sıcaktı.

Arabanın geçtiği dur levhası, farlardan gelen huzmeler dışında hiçbir ışık yansıtmıyordu. Caddenin karşısındaki karanlık pencerelerin camları da öyle.

"Max?" Dallas eşikten içeri adımını attı. "Neler oluyor?"

"Işıklar," diye fısıldadı, bunun ne anlama geldiğini ve buraya gelirken bir ara aklını yitirip yitirmediğini merak ediyordu. "Yansıtmıyorlardı."

Bir adım daha yaklaştı. "Ne?"

Max'in telefonu odanın içindeki masanın üzerinde vızıldadı. Dallas'ın peşinden içeri girdi. Telefonu aldı ve Malakai'den gelen mesajı okudu.

MALAKAI

O amcık polis senin kapına da mı geldi?

MAX

Buraya gel.

Max kapının yanında bekledi, Delaney'nin hayatında bir kez olsun söz dinleyip buradan çıkıp çıkmayacağını görmek için kapıdan eğildi. Beklerken Dom'a bir mesaj göndererek Blue'yla birlikte dışarı çıkmalarını istedi.

İki dakika geçti ve sonra hepsi oradaydı. Duşta olan Aspen hariç hepsi.

Malakai çıplak ayakla, gömleksiz, nemli saçlarını arkadan düğümlemiş bir şekilde yürüdü. Dominic ve Blue, Max'in kapısının karşı tarafındaki bir odadan çıkıp gruba katıldılar.

"Ne?" Malakai birkaç adım ötede durarak ısırdı.

"Polis. Onu bana tarif et."

"Kızıl-sarı saçlar, yeşil gözler, tam bir polis kıyafeti. Neler oluyor?"

"Peki ya araba?"

"Ne olmuş ona?" "Neye benziyordu?"

"Lanet bir polis arabası gibi. Tanrı aşkına Reacher, uyuşturucu mu aldın sen?" "Bana tarif et."

Malakai bıkkınlıkla ellerini kaldırdı. "Siyah. Ön koltukları arkadan ayıran çubuklar. Işıklar açıktı."

"Işıklarla ilgili tuhaf bir şey fark ettin mi?"

Malakai gözlerini abartılı bir şiddetle açtı. "Hayır, ama belki de uyuşturucu kullanmadığım içindir."

"Bu bir ilk olurdu," dedi Dominic.

Malakai ona dişlerini gösterdi.

"Max'i biraz tanısaydın," diye araya girdi Dallas, "onun asla uyuşturucu kullanmayacağını bilirdin." Kadın ona baktı, gözleri anlayışla yumuşamıştı. "Doğruyu söylüyor."

"Cazibe gibi bir şeydi," dedi Max. "Büyü mü?" Bu soru Mavi'den geldi.

Dominic şöyle açıkladı: "Bir kişinin sihir kullanarak insanları başka bir şey görmeleri için kandırmasıdır."

"Sana daha önce de böyle yapmıştım - seni kılıktan kılığa soktuğumda," dedi Dallas. "İşte-izle." Kot pantolonunun arka cebinden asasını çıkardı ve havada salladı. Alçak, robotik bir sesle bir büyü sözü söyledi ve bir an sonra dudaklarının rengi yakut kırmızısına dönüştü.

"Göz gibi," dedi Mavi, gözlerini kısarak Dal'ın yüzüne bakarken. "Göz mü?" Max tekrarlardı.

"Orası bir yer değil mi-"

"Ruh Terra," diye bitirdi Dallas. "Belki de veneficae'lere büyü kullanma yeteneği veren büyü türü budur?"

Dominic araya girdi. "Ama büyüler sadece *insanlar* üzerinde işe yarar."

"Tabii," diye ısrar etti Dallas, "birileri onu nesneler üzerinde de kullanmanın yolunu bulmadıysa?" Max bunun zorlama olduğunu biliyordu. Büyü, içlerinden herhangi birinin yaşamayı umut edebileceğinden çok daha uzun süredir vardı. Birinin bu kadar basit görünen bir şeyin nasıl yapılacağını aniden bulmuş olmasına imkân yoktu. Çoktan yapılmış olmalıydı.

"Ya da," dedi Malakai hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle, "çok fazla yorum yapıyor."

"Dövmeni görmediğinden emin oldun mu?" Max'in sorusu Malakai içindi; Dominic'in kimliğini gizlemek için gerekli önlemleri alacağına güveniyordu ama Malakai o kadar ukala olabiliyordu ki Max ondan ne bekleyeceğini asla bilemiyordu. Ve buraya gelmeden önce gönderdiği mesajdan anlaşıldığı kadarıyla, Malakai polise 'amcık' demesini gerektirecek kadar tavırlı davranmıştı.

Malakai gözlerini kıstı. "Hayır, tam onu işaret ettim ve 'Ben Malakai lanet Delaney'im' dedim!" diye tersledi. "Işıkları bu kadar komik yapan neydi?"

Max dur işaretine baktı. "Yansıtmıyorlardı." "Ve bu senin büyük gizemin mi?"

"Defol git, Malakai," diye hırladı.

Malakai uzaklaştı. "İşten çıkardığınız için teşekkürler. Gerçekten önemli bir şey olursa beni ara." Odasına girdi ve kapıyı kapattı.

Dominic sırtıttı ve kanatlarını çırpıttı. "O bir pislik, değil mi? Onu neden davet ettin ki?"

"Darien onunla çalışmamı istedi." Max iç çekti. "Ve çünkü o sert bir orospu çocuğu." Darien ve diğerleri gittiğinden beri etrafta sert insan kıtlığı vardı ve evinden bu kadar uzakta, burada nelerle karşılaşabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Teselli olacaksa," dedi Dominic, "sana inanıyorum." Başını çevirip otoparkın hemen ötesindeki yola baktı, siyah saçları taze katran gibi parlıyordu. "Gerçekten anlamıyorum ama sana inanıyorum."

Max başını salladı. "Belki Malakai haklıdır. Ama o polisle ilgili bir şey... Bilmiyorum. Tuhaf." Dur işaretine tekrar bakarken dudağını çiğnedi. "Sadece ne olduğunu bilmiyorum."

MALAKAI otel odasının kapısını çarptı ve sürgüye uzandı.

Korkak kedi, dedi buğulu bir ses. Yaratık kapıya en yakın yataktaydı ve bir parça muzı gürültüyle çiğniyordu.

Malakai omzunun üzerinden ters ters baktı. "Yatağımı mı dağıtıyorsun?"

Yaratık ağzı açık bir şekilde şapırdatmaya devam etti.

Malakai tekrar sürgüye uzandı. Durdu. Parmaklarını yumruk yaptı. Arkasında Yaratık kıs kıs güldü.

"Ah, siktir et," diye mırıldandı, vazgeçerek. Sürgüyü çevirdi, odada o kadar büyü varken bunu yaptığı için kendini aptal gibi hissediyordu.

"Sanırım ilk kez kilit kullandığını görüyorum," dedi Aspen arkasından.

Döndüğünde onu banyonun kapısında dururken gördü. Beyaz bir havlu nemli vücuduna sarılmıştı ve saçlarındaki fazla suyu sıkmak için daha küçük bir havlu kullanıyordu.

Aval aval bakmayı bırakmaya zorladı kendini ve "Kapıya bir polis geldi. Üç gün önce kaybolan bir kızı arıyorum."

"Ve?" Kapı pervazına yaslandı. "Genelde bir polis hakkında bu kadar sinirlenmezsin. Ya da herhangi bir şey hakkında, gerçekten." Ona güzel bir gülümseme fırlattı.

Ağzının kenarı yukarı kalktı ama kısa süre sonra mizah izi kayboldu. "Max bunun garip olduğunu düşünüyor. Polis arabasının ışıklarının yansımadığını söyledi."

Bakır kaşları birbirine yaklaştı. "İçki mi içiyordu?"

"Ayık olduğunu iddia ediyor ama şimdi tüylerim diken diken oldu." Omurgasına bir ürperti yayılırken omuzlarını silkti. Yatağın ucuna doğru yürüdü - kapıya en yakın olana - ve oturdu. "Sanırım ona biraz sert davrandım." Ellerini arkasında şiltenin üzerine koydu.

Aspen dilini şaklattı. "Sen mi?" diye alay etti soluk soluğa.

"Hayır!" Sırıttı. "Hemen uyumak mı istiyorsun?"

"Bir dizi izlemeyi düşünüyordum." Elindeki havluyu arkasındaki banyo tezgahının üzerine attı.

Kapının yanındaki sandalyenin üzerinde duran sırt çantasına uzandı ve bir torba ekşi şeker çıkardı. "O zaman buraya gel ve bunları benimle paylaş." Poşeti yırtarak açtı ve bir tanesini ağzına attı, şekerin dilinin üzerinde eridiğini hissetti-

Ve tat alma tomurcukları asitten çıldırırken yüzünü buruşturdu.

Aspen güldü. "Ekşi mi?" Odayı geçti, her adımda banyo havlusundaki yarıktan bir dizi görünüyordu.

"Çok," diye mırıldandı.

Başını salladı ve yatağa tırmandı. "Sen ve senin tatlı düşkünlüğün."

CEHENNEM KAPISI

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

TRAVIS ağzına bir avuç dolusu patlamış mısır attı. O kadar tuzluydu ki, hemen suya ihtiyacı vardı.

Lace kanepede onun yanına oturmuş, bir yandan elindeki kâğıda bir şeyler karalarken bir yandan da ekrandaki filmi izliyordu. Elinin kenarı grafitle kararmıştı.

Omzunun üzerinden baktı. "Bu senin telefonun mu?"

"Ne benim telefonum mu?"

"Şu uğultu."

Boynunu bükerek onun görüş alanından mutfığa doğru ilerledi.

Ve mısır gevreği kutularının arkasına saklanan Hob, gizemli, mavimsi bir parıltıyla silüetini oluşturuyordu.

Travis patlamış mısır kasesini bir kenara koydu. "Morty?" Ayağa kalktı ve eşofmanına sürdüğü yağı sildi. "Ne yapıyorsun?" Mutfığa doğru yürüdü.

Saat geç olmuştu ve televizyon dışında Cehennem Kapısı'nın her yeri sessiz ve karanlıktı.

Ve ona ait olmayan bir cihazın üzerindeki küçük parmakların tıkırtısı. Kahretsın.

"Hey!" Travis aceleyle buzdolabının yanına gitti. "Mortifer, Darien'a mesaj atmasan iyi edersin, yoksa çok kızacak-"

Hob mikrofona gevezelik ediyordu - hiçbirinin anlayamayacağı küçük meleme sesleri.

Sonra da Travis'in telefonunu ona fırlattı.

Travis onu elinden kaçırdı ve yere düşmeden önce zar zor yakaladı. Mortifer'ı azarlamak üzereydi ki ekrandaki ismi gördü ve

Devam eden aramadaki zamanlayıcı
ilerliyordu. Telefonu kulağına
götürdü. "Max?"

"Az önce ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Max, her
kelimesi gergindi. "Neler oluyor? Telefonun neden ondaydı? Ödümü
kopardı."

"Bilmiyorum, Lace ve ben film izliyorduk. Ben bakmıyorken almış.
Beni mi aradın yoksa Morty mi seni aradı?"

"Seni aradım. Kontrol etmek istedim. Her şey yolunda mı?"

"Uhhhhh..." Bugün Tamika'yla geçirdikleri zamanı, onun izlenmekten
duyduğu korkuyu ve Ruh Terra'ya olan takıntısını hatırladı. Anka Kuşu
Kafası Topluluğu tarafından kullanılan gizli tünelleri ve Cyra, Bleddyn
Sands, Roark ve Taega Bright'ın da içinde bulunduğu grup fotoğrafını
hatırladı.

"Trav?"

"Her şey... iyi..."

Travis başladı Yavaşça, "içinde ve
duyu şu anda hiçbir şey... kötü..."

olmuyor."

Bir sessizlik. "Bu da ne demek şimdi? Endişelenmeli miyim?" "Hayır,
endişelenme," dedi Travis hızla. "Bazı şeyler öğrendik ama
"ATM'ler gerçekten önemli değil, anlıyor musun?"

Bir sessizlik daha. "Her ne ise, biz dönene kadar bekleyebilir mi?"

"Evet." Parmaklarını saçlarında gezdirdi, saç telleri hâlâ ıslaktı.
düşünü. "Evet, sanırım olabilir. Orada işler nasıl gidiyor?" Dolaptan bir
bardak aldı ve buzdolabından aldığı suyla doldurdu.

"Birkaç tuhaf şey var ama yeni olan başka ne var ki? Gerçekten şikayet
edemem. Yine de devam etmek için sabaha kadar beklemek zorundayım."

"Bu konuda kızgın gibisin." Travis içti.

"Nereden biliyorsun?" diye şaka yaptı. "Her neyse acil bir duruma
dönüşürse arayacaksın, değil mi?"

"Evet, emin olabilirsiniz." Boş bardağı lavabonun yanına koydu. "Kimden
haber aldığınızı biliyor musun?"

"Bir şey yok. Sanırım bu her şeyin yolunda olduğu anlamına geliyor."

"Evet. Umarım öyledir." Travis ne zaman meşgul olmasa akli Roman ve
Paxton'da kalıyordu. Bir yanı, kendisi yerine diğerlerinin kardeşlerini
görmesini kışkırttığını hissediyordu. Paxton'ın şimdi neye benzediğini, ne
kadar büyüdüğünü merak ediyordu. Roman'ın nasıl olduğunu merak etti.
İkisinin de onu, onun onları düşündüğü kadar düşünüp düşünmediğini
merak etti.

Max, "O zaman yakında görüşürüz. Birkaç gün içinde,

umarım." "Tamamdır."
"Sonra görüşürüz."

Travis telefonu kapattı. Buzdolabına doğru döndü. "Morty?"

Ocak dönmedi. Dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını etrafına sarmış bir şekilde buzdolabının üzerine oturdu.

"Böyle davranmana gerek yok," diye yumuşak bir sesle azarladı Travis. "Yakında geri dönecekler. Aşırı tepki veriyorsun."

Bir duman bulutu içinde kayboldu.

Travis iç çekti. "Denemediğimi söyleyemem." Arkasını döndüğünde Lace'in omzunun üzerinden kendisine baktığını gördü, televizyonun ışıltısı yüz hatlarında titreşiyordu.

"Gitti, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Muhtemelen yine üst kattaki şöminelerde saklanıyordur."

Çizim yapmaya geri döndü. "İçlerinden canavarlar çıkmadığı sürece," diye mırıldandı.

Travis yüzünü buruşturdu. "Artık bununla ilgili kabuslar görüyorum."

Odayı geçti ve tekrar yerine oturdu. Nadiren kâbus görürdü ama Kanlı Ay'dan beri birkaç kez kâbus görmüştü ve Loren'in onlara şömineler hakkında anlattıklarının bunda payı olduğunu biliyordu. Cehennem Kapısı onların eviydi, asla omuzlarının üzerinden bakmak zorunda kalmadıkları tek yerdı. Ve şimdi Travis sık sık kendini gecenin geç saatlerinde süitindeki şöminenin ağzına bakarken buluyor, orada bir şeylerin gizlenip gizlenmediğini merak ediyordu. İzliyordu. Onu yutmak için bekliyordu.

Uzaktan kumandayı kaptı ve sesi açtı. "Bir süre daha uyuyacağımı sanmıyorum." Gözlerini açık tutamayacak kadar yorulana kadar değil. Darien ve diğerleri gittiğinden beri gece boyunca birkaç kez uyanıyordu, grup korumasının eksikliği onu geriyordu. Yedi Şeytan en iyi birlik olarak çalışırdı ve kuruldukları günden beri hiç bu kadar ayrı kalmamışlardı.

Lace çizmeye devam etti ama Travis onu omuzlarındaki gerginliği fark edecek kadar iyi tanıyordu. "Kanepelerde uyumak ister misin?" diye sordu.

Onlara korkak diyebilirsiniz ama Ruhlar Bölgesi'ndeki o yaratıklar herkesin korkması gereken türden canavarlardı.

Travis başını salladı. "Kesinlikle."

MOTEL 58

WI THEREDGE'İN DURUMU

ŞAFAK motel odasına doldu.

Shay yavaşça uyandı, uzuvlarını gerdi ve yastığa doğru hafifçe inledi.

Gerçekten iyi bir uyku çekmişti. Dün gece zihnine saldıran o korkunç Dalgalanma göz önüne alındığında bu beklenmedik bir şeydi.

Bekle bir dakika.

Yatakta doğruldu, yorganı göğsüne bastırdı. Odaya göz gezdirdi.

Roman burada değildi.

Dün gece gerçekten olmuş muydu? Rüya mı görmüştü?

Orada oturduğu süre uzadıkça, tamamen uyandığında, hiç de rüya görmediğini fark etti. Bacaklarının arası hafifçe ağrıyordu ve bakmaya cesaret ettiğinde kıcının yanağında küçük bir yanık izi gördü.

Shay başını ellerinin arasına aldı. "*Ciddi* misin Shayla?" diye tısladı avuçlarının içine. Ayaklarını battaniyenin altında salladı ve saçlarını sıkıca yumrukladı. Onu koparmak istiyordu! Belki bu ona böyle... böyle *aptalca* şeyler yapmamayı öğretirdi. "Neden bu kadar *aptalsın*?"

Roman'ın kendisine dokunmasına izin vermişti ve bundan zevk almıştı - iki büyük hata. "Tamam, korkma," dedi kendi kendine. Başını kaldırdı ve

birkaç yavaş, derin nefes. "Korkma. Muhtemelen bunun önemli bir şey olduğunu düşünmüyordur. Ve önemli bir şey *değildi*. Önemli. Olmayacak. Olmayacak. Tekrar olmayacak." Birkaç nefes daha aldı ve inledi. "Sen tam bir *aptalsın*!"

Battaniyeleri bir kenara attı, bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve hazırlanmak ve Roman'dan saklanmak için banyoya yöneldi.

geri geldi.

Belki de bu sefer gerçekten gitmişti. Bu düşünce onu eskisi kadar panikletmiyordu. Eğer gittiyse, bu muhtemelen en iyisiydi.

Duş alıp giyindikten, saçlarını ve dişlerini fırçaladıktan sonra ayakkabılarını giydi, çıkarken Nugget'ın başını okşadı ve ortak mutfağa doğru ilerledi. Roman'ın çoktan orada olmasını, sanki yarın ölecekmiş gibi yediği çifte çikolatalı kek ve kruvasanlarla karnını doyurmasını bekliyordu. Ama onu hiçbir yerde bulamadı.

Kendine bir fincan yeşil çay yaptı, balla tatlandırdı ve bir kâğıt tabağa taze kesilmiş kavun, dilimlenmiş çilek, bir salıkım üzüm ve Roman'ın çok sevdiği mini çikolatalı kruvasanlardan birkaç tane doldurdu. Ama hey, onları o da severdi. Çayı ve tabağı kaptığı gibi otoparka doğru ilerledi.

Dışarısı kaynıyordu, gömleği sırtına yapıştıyordu. Ciğerleri ağırlaşmıştı ve gökyüzü alabildiğine mavi olmasına rağmen ensesinde bir migren başlangıcının sızladığını hissetti. Neşe.

Diğer motel odalarının önünden geçerken ağustos böceklerinin vızıltısı ve klima ünitelerinin uğultusundan başka ses yoktu.

Dokuz numaralı odaya girdi -hâlâ Roman yoktu- ve kapıyı tekmeleyerek kapattı.

"Aç mısın, Nugs?" Tanıdık sandalyeden yatağa geçmişti. Karnının üzerine uzanmış, klimanın önünde serinliyordu. Tanıdık ayakkabılarını çıkarıp yanına otururken ona kurnaz bakışlarla baktı. "Sana biraz üzüm getirdim." Asmadan bir tane kopardı ve önündeki şiltenin üzerine koydu.

Fok yavrusunun ona bakma şekli tam olarak ne düşündüğünü anlatıyordu. Bir Tanıdık'a sahip olmak, cevap vermesi gereken bir hayvana sahip olmak demekti. Her zaman. Nugget onun tüm hatalarını biliyordu ve onu her zaman kolayca paçayı sıyrmasına izin vermiyordu.

Gözlerini devirdi. "Bir hata yaptım, tamam mı? Bir daha yapmayacağım." Ağzına bir kare kavun attı.

Nugget yemeyi reddetti. Gözleri kısılmıştı. Üzümü yaklaştırdı. "Söz veriyorum."

Yavaşça başını eğdi, gözleri hâlâ kızdaydı ve üzümü ağzına alıp bütün olarak yuttu.

Shay irkildi. "Bunu neden yaptığını bilmiyorum," dedi dilimlenmiş bir çileği yerken ve normal bir varlık gibi çiğnerken. "Tadını alamıyorsun

çiğnemezsen hiçbir şey olmaz." Ona bir üzüm daha verdi. Bu kez, yutmadan önce dilinin üzerinde yuvarladı - yine bütün olarak.

Garip bir hayvan.

Yemeğini bitirdiğinde ayağa kalktı ve baş ağrısının karıncalanması şiddetlenerek çantalarına gitti ve ilaçlarını bulana kadar ceplerini karıştırdı. Roman'ın kolyesinin tam olarak olması gereken yerde, yan ceplerden birinde olduğundan emin olmak için kontrol etti-

Uh-oh.

İçini karıştırarak ince gümüş zinciri ve kolyeyi aradı. Yveswich'ten ayrıldığından beri her gün yerinde durduğundan emin olduğu kolyeyi. *Koy.*

Cebin alt kısmında küçük bir delik vardı. Roman'ın en sevdiği kolyesinin geçebileceği kadar büyük bir delik.

Kalbi acı dolu bir şekilde çarptı. "Olamaz," diye mırıldandı. Titreyen elini dudaklarına götürdü.

Nugget yuvarlak gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Boku yedim," dedi ona. Nugget sızlandı.

Motel odasının kapısı açıldı ve odaya güneş ışığı doldu. Shay çantasını bıraktı ve doğruldu.

Roman yırtık gömleği, gri kot pantolonu ve güneş ışığının silüetine bürünmüş uzun boyuyla kapının girişinde duruyordu. Güneş gözlüklerini indirdi ve ona baktı. Yakından. "İyi misin?"

"İyi," diye mırıldandı. Boğazını temizledi.

Yavaşça başını salladı, ona inanmamış gibi görünüyordu. "Dün gece için tuhaflaşmanı istemiyorum. O sadece bir arkadaşın arkadaşına yardım etmesiydi. Büyütülecek bir şey değil."

Doğru. Roman muhtemelen pek çok arkadaşına yardım etmişti.

Bunun neden midesini sanki biri göbek deliğinden balık oltası sokuyormuş gibi sızlattığını bilmiyordu.

"Bir saniye buraya gel." Tekrar kapıdan çıkmaya başladı ama durakladı ve geri dönüp güneş gözlüklerinin üzerinden tekrar ona baktı. "Ne yapıyordun sen?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şeye benzemiyor."

"Üzerimi değiştiriyordum," diye kekeledi.

Güneş gözlüklerini yerine kaydırды. "Benimle gel." Ve sonra güneş ışığına doğru yürüdü. Botlarının altında çıtırdayan çakılların sesi

mesafeyle birlikte yavaş yavaş soldu.

Shay aceleyle yürüyüş botlarının yanına gitti ve ayaklarını botlarının içine soktu. Botlarını çabucak bağladı, masadan anahtarını aldı ve Nugs'a hemen döneceğini söyleyerek oradan ayrıldı.

Roman kurumuş yüzme havuzunun yanında onu bekliyordu. Ayaklarını iki yana açmış, kollarını kavuşturmuştu.

Ondan birkaç metre uzakta durdu. "Ne?" "Bugün ilaçlarını aldın mı?" "Hayır, neden?"

Parmaklarındaki yüzükler parlak güneş ışığını yansıtırken havuzu işaret etti. "Doldurun."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Sana sihir dersi veriyorum."

"Büyü dersi dediğin bu mu?"

Sadece başını havuza doğru eğdi. "Doldurun," diye tekrarladı.

"Orada öylece durup bana emir mi yağdıracaksın? Talimat yok, hiçbir şey yok mu?"

"Doldur."

"Tanrım, sen tam bir papağansın!" diye tersledi.

Havuz kenarındaki şezlonglardan birine doğru yürüdü, kendini yere bıraktı ve yerde bıraktığı birasını aldı.

"Saat sabahın sekizi," diye işaret etti.

Bir yudum aldı. Şişeyi kalçasına dayadı. "Doldur." "Ben kışımı yırtarak büyü yaparken sen içki mi içiyorsun?"

"Şikayet etmeyi bırak ve doldur."

"Eğer bunu bir kez daha söylediğini

duyarsam-" "Doldur. Doldur. Doldur."

Damarlarındaki kan kaynıyordu. Başı patlayacakmış gibi hissediyordu.

"Doldur-"

"Roman," diye uyardı. Avuçlarında şimşekler çaktı. Dün gece yaptıkları onca iş buraya kadarmış.

Yaptığı onca iş. Bira şişesine sarılmış o eliyle. O büyük, sert el.

Tanrılar.

"O," diye devam etti Roman, altın gözlerinde hınzır bir parıltıyla. Kanı kaynadı ve avuçlarındaki şimşekler ön kollarında çatırdadı. "Yukarı-"

Bir gök gürültüsü gökyüzünü parçaladı. Ses o kadar yüksekti ki, Shay'in midesi ve kalbi birlikte sıçradı, teninde bir ürperti dolaştı.

Şaşkınlıkla başını kaldırıp hiç yağmur görmemiş bir coğrafyanın üzerinde toplanan bulutlara baktı.

Roman gülümsediğinde, Shay de gülümsemekten kendini alamadı.

Kadeh kaldırmak için birasını ona doğru kaldırdı. Sonra da yağmurun ilk damlaları gökyüzünden düşerken uzun uzun ve derin derin içti.

"SANA DAYANAMIYORUM!" Shay gürledi.

Yağmur sadece birkaç dakika sonra durmuştu ve Roman hemen onu 'tembelliği' için azarlamaya başlamıştı. Havuzun kenarında karşı karşıya, neredeyse göğüs göğüse durmuşlar, birbirlerine bağarmaktan ikisinin de yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Sinir bozucu ve kalın kafalısın ve-ve-" diye devam etti. "Ve ne?" Roman homurdandı.

"Ve kıcımda bir ağrı!"

"Bu ortak noktalarımızdan biri."

Onu göğsünden itti ve tepinerek uzaklaştı.

"Sanırım bana bir teşekkür borçlusun!" diye seslendi.

Arkasına döndü, saçları omuzlarının üzerinde dalgalanıyordu. "Ne için? Bana emir yağdırdığın ve buna ders dediğin için mi?"

Bir omzunu silkti. "Evet."

"Sen," diye onu işaret etti, "kendini beğenmiş bir pisliksin." "Az önce beni zaptlamadan bana dokunmadın mı?" "*Sessiz olur musun?*" diye tısladı, gözleri etrafta geziniyordu. "Soruya cevap ver."

Kollarını kavuşturdu. "Olabilirdi," diye homurdandı.

"İlaca ihtiyacın yok, Shayla. Tabii acıya iyi gelecek türden bir şey değilse. İhtiyacın olan şey büyüünü nasıl kontrol edeceğini öğrenmek. Çıkışlara ihtiyacın var. Tüm bu gücü içinde tutmak sonunda sadece sana zarar verecek."

Volta atmaya başladı.

"Büyü kafese kapatılmak için değildir," diye devam etti. "Bu Athene ile ilgili olsun ya da olmasın, eninde sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalacaksın. Ve bunu yaptığında, ondan korkamazsın."

"Doktorum soğuk hindiyi bırakmanın tehlikeli olduğunu söyledi."

"O zaman bırak."

Volta atmayı bıraktı. "Yirmi dört saatten daha az bir süredir kullanmadığım halde yağmur yağmasına neden oldum," diye fısıldadı. "Günler geçerse ne olacağını kim bilebilir. Haftalar."

"Öyleyse öğren."

"Annemin önünde küçük bir şimşek çaksa, Anna'ya yaptığı gibi beni de hapse atar." Yine aydınlık olan ufka baktı. Bulut yoktu, yağmur yoktu. Kimse fark etmemişti bile, onlardan başka kimse. O ve Roman, çok şey bilen avcı. "Riptide'dan asla kaçamayacağım."

"Bana Nugget'ın neden hâlâ yavru

olduğunu söyle." Ona gözlerini

kırptırdı. "Ne?"

"Neden o hâlâ bir yavru ve sen kaç yaşındasın, on dokuz mu? Yirmi mi?"

"Gelecek ay yirmi yaşına giriyorum." Kadın onu inceledi. "Nereye varmaya çalışıyorsun?" "İlaçlarını ne zamandır kullanıyorsun?"

"Sanırım sekiz yaşından beri. Babam hayattayken bana aldırmaştı. Almayı asla bırakmamamı ve kullandığımı kimseye söylemememi söyledi. Ve almayı bırakmak istemiyorum çünkü..." Yutkundu. İtiraf etti, "Çok acıyor. Baş ağrıları."

"Bu bastırılmış sihir."

"Hepsi değil. Omuz ve boyun kaslarımda yara dokusu var." Eli boynunun sol tarafına, kimsenin göremediği ağrıya doğru kayd. Bu ağrı bazı günler o kadar şiddetleniyordu ki buz torbasıyla yatakta kalmak zorunda kalıyordu. "Çok gençken bir yüzme kazası geçirdim. Kaslarım yırtıldı ve hiçbir zaman tam olarak iyileşmediler."

"Ve havadan dolayı hareket ediyorlar mı?"

Başını salladı; bu basit hareket bile kaslarından kafatasının tabanına doğru yeni bir acı dalgasının yayılmasına neden oldu. "Doku şişiyor ve acıyor. Migreni daha da kötüleştiriyor."

Roman yaklaştı. Bir adım. İki adım. "Seçim senin." Sesi şimdi daha yumuşaktı. "Acıyla yaşamak istememeni anlıyorum ama büyüden sonsuza dek kaçman gerektiğini düşünmüyorum. Eğer önerimi istersen, büyüü bastırmayan ama acıya ve şişliğe yardımcı olan bir alternatif bul derim." Adam uzaklaşırken gömleği kızın koluna değdi. Adamın kolonyasının kokusunu bir gelgit dalgası gibi içine çektiği için kendinden nefret etti. "Elbette, bu sadece benim fikrim," diye seslendi omzunun üzerinden. "Ben ne bilirim ki?"

Shay havuzda kurumakta olan birkaç yağmur damlasına baktı - muhtemelen Roman sayesinde enkaz ve kirden arındırılmış bir havuzdu bu. Ona havuzu temizleyecek kadar güvenliğ olması gözünden kaçmamıştı.

Ve bir serpintiye bile neden olmamıştı. "Shayla?"

Tam zamanında dönüp adamın fırlattığı elmayı yakaladı. Yeşil bir tane.

Roman ona daha önce hiç görmediği bir gamzeyi gösteren yakışıklı bir sırıtış fırlattı. "İyi yakaladın, ufaklık."

ROMAN'IN EVİ

YVESWICH, KER EYALETİ

LOREN UYANDIĞINDA, nerede olduğunu hatırlaması birkaç dakikasını aldı.

Güneş ışığı zayıf bir şekilde odanın içine süzülüyor, ışınlar sarındığı kabarık, krem rengi battaniyelerin üzerine düşüyordu. Pencereden, Yveswich'in kayrak grisi gökyüzünü delen sarp tepelerini görebiliyordu. Saksaganlar bahçede didişiyordu ama Loren onları saymayı reddetti.

Pençeleri parkeye vurdu. Gözlerindeki uykuyu sildi ve doğruldu. Singer yatağın yanında yerde durmuş, biri diğerinden daha sarkık olan sarkık kulaklarıyla ona bakıyordu.

"Hey, dostum," diye fısıldadı.

Kuyruğunu salladı, bu hareket odanın içinde siyah sis dallarının kıvrılmasına neden oldu.

Loren battaniyeleri bir kenara atmadan önce kendini destekledi, serin hava teninde bir ürperti yarattı. Ayağa kalktı ve parmak uçlarında yürüyerek çantalarının şifonyerin üzerinde durduğu yere gitti.

"Gidip hazırlanalım," dedi onu izlemeye devam eden ve her konuştuğunda başını bir o yana bir bu yana eğen Singer'a. "Açlıktan ölüyorum." Kızarmış tereyağı kokusundan anlaşıldığına göre, birileri kahvaltı hazırlamaya başlamıştı bile -gözleme ya da krep. Ve kahve. Midesi guruldadı.

Pijamasının üzerine beyaz bir sweatshirt giydi ve çişini yapıp dişlerini fırçalamak için banyoya doğru ilerledi. Saçları dün geceki duştan dolayı hâlâ kısmen nemliydi ve bu da onu daha da soğuk hissettiriyordu. Son kalan saçlarını fön makinesiyle kuruttu ve elindeki saç kurutma makinesiyle düğümleri çözmeye çalıştı.

kürek fırçası. Aşağı inmeden önce çantasının yan gözüne sıkıştırılmış terliklerini buldu ve ayaklarını onların içine soktu.

Ve Darien'in kısmen kapalı kapısının önünden gereğinden yavaş bir tempoyla geçmiş olabilirdi. Henüz kalkıp kalkmadığını merak etti.

Mutfak hareketliydi. Paxton, Kylar, Joyce ve Eugene masada kahvaltı ederken, Ivy, Jack ve Tanner waffle yapıyordu -Daha fazlası. Masa meyve suyu sürahileri, akçaağaç şurubu şişeleri, taze yaban mersini kaseleri ve sıcak waffle'larla dolu tabaklarla doluydu.

Loren kendini nasıl duyuracağından emin olamadan odaya daldı. Bütün bu durum hâlâ çok tuhaf geliyordu.

Ve Darkslayer'lar söylentilerin bahsettiği kalpsiz katillerden çok sıradan bir aileye benziyorlardı.

"Günaydın, Loren!" dedi Ivy. Neşeli gülümsemesi Loren'in kendini hemen evinde hissetmesini sağladı. "Aç mısın?"

"Çok."

"Oturun. Yaban mersinli waffle yapıyoruz. Masada zaten biraz var, hadi git ve kendine yardım et." Parmağını hamurun içine daldırdı ve Jack'in burnuna soktu.

Elinin tersiyle sildi. "İğrenç." "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Loren sordu.

"Sakin ol, sen bizim misafirimizsin!" Ivy onu masaya doğru itti, parmaklarından hamur parçaları fırlıyordu. Teknik olarak burada herkes misafirdi ama Loren'in tartışmaya niyeti yoktu.

"Kahve?" Tanner teklif etti. "Çay da var."

"Çay lütfen. Ama ben getirebilirim."

"Ben de yapabilirim," diye karşılık verdi. "Oturun, sizin için hazırlayacağım."

Kylar gazeteyi karıştırıyordu. "Çay solunuzdaki iki kapılı dolapta."

Loren, ağzına şurupla ıslatılmış kocaman waffle lokmaları tıkıştırarak Paxton'ın yanına oturdu, uzun bacaklı yavru Familiar kucağında sallanıyordu. Eugene onun yanına oturmuş, tabletinde bir video izliyordu. Ekrana o kadar dalmıştı ki, bir ısırık almaya çalışırken ağzını ıskaladı ve yanağını şuruba buladı.

Tanner çay dolabını açtı ve içindeki birçok kutuyu karıştırdı. "Ne tür bir çay istersiniz?" diye sordu ona.

"Ne türler var?"

"Nane, portakal pekoe, yasemin yeşili, hibiskus, bir gemi dolusu beyaz çay ve... matcha." Dolaptan küçük bir kutu çıkardı ve havaya kaldırdı.

"Şu lütfen." En son ne zaman iyi bir matcha latte içtiğini hatırlamıyordu.

Kylar, "Nasıl yapılacağını biliyor musun ki?" dedi. Gazetenin bir sonraki sayfasını çevirdi. Ön sayfadaki manşet, Tricking'in yeni türlerinden ve daha fazla sağlık çalışanına duyulan umutsuz ihtiyaçtan bahsediyordu.

"Talimatları okuyabilirim," dedi Tanner, keskin gri gözleriyle etiketi taramaya başlamıştı bile. Başının üzerinde duran gözlükleri aldı ve taktı. Loren, görmek için onlara ihtiyacı olmadığını bildiğinden gülümsemeye karşı koydu. "Çay içen kim?" diye sordu Kylar'a.

"Roman. Müdahaleye ihtiyacı var, o bir keş."

Tanner çayı yapmaya başladı, hatta sıcak suyun içindeki topakları ayırmak için küçük tahta çırpıcıyı bile kullandı. Kararsız görüldüğü tek an buzdolabını açıp kaşlarını çatarak içine baktığı andı. "Roman'da sadece süt var," dedi kapıya doğru eğilip onu görmek için.

"Sorun değil." Bir misafirin evinde seçici davranacak değildi; özellikle de Yedi Şeytan'ın hacker'ı ona çay hazırlarken. Ve özellikle de midesi laktoza karşı hassas olduğu için bitki bazlı sütü tercih ettiğini biliyor gibiyken.

Evet, bu insanlar kesinlikle onu öldürmeye çalışmıyordu. Rüya görüp görmediğini tekrar merak etmeye başladı.

Birkaç dakika sonra Tanner, dumanı tüten matcha bardağını

On

u. "Teşekkürler," dedi Loren.

"Bir şey değil."

Dirseklerini masaya dayadı ve sıcak fincanı avuçladı. Onun Parmakları soğuk ve sertti ama bunun kötü bir anlama gelmediğini umuyordu. Çok daha sıcak iklimlere alışkındı; televizyon dışında hiç kar bile görmemişti. Yveswich, Angelthene'den çok daha soğuktu ve ev büyüktü ve sabah soğuğuna yatkındı.

Joyce waffle tabağını ona doğru uzattı. "Lütfen ye. Kimse seni tekrar baygın görmek istemiyor."

Kendine bir waffle hazırladı ve üzerine biraz yağlı yaban mersini koydu. "Darien nerede?" Sıcak, kadifemsi matchadan bir yudum aldı, tadı cennet gibiydi. Daha önce hiç matcha yapmamış biri için Tanner tam bir profesyoneldi.

"Hâlâ uyuyor," dedi Ivy.

Sabah dokuz buçukta hâlâ uyuyordu. Ama dün gece çok yorgun görünüyordu. Çok... perişan.

Ve gizemli. Bu adam hakkında anlaşılması gereken çok şey vardı ve Loren onun hakkında biraz meraklı olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Birazcık.

DARIEN ÖLÜ GIBI UYUDU.

Uyandığında, hangi gün olduğunu ya da hangi gezegende bulunduğunu zar zor hatırlayabiliyordu.

Kıpırdandı, yavaşça odayı gözden geçirdi. Şifonyeri, dolabı, yatağın ucundaki minderli bankta duran çantalarını, perdelerden içeri süzülen güneş ışığını.

Burası Roman'ın eviydi ama daha önce uyuduğu oda değildi. Aynı yatak değildi.

Sarsılarak ayağa kalktı, çarşafı ve battaniyeleri tekmeledi ve çıplak ayakları buz gibi zemine vurarak odayı geçti. Kalbi gümbür gümbür atmaya başladı, görüşü bir kasırganın kalbinde sıkışmış gibi dönüyordu-

Zemin kattan sesler yükseliyordu. Kylar, Jack, Tanner, Ivyana, Joyce, çocuklar ve-

Loren.

Darien ağzından nefes verdi. Dün gece gerçektir. Bir rüya değildi.

Vücudunu kaplayan rahatlama o kadar yoğun ki, kapı pervazına yaslandığı yerde Loren'in tatlı, köpüklü sesini dinlerken neredeyse kendinden geçiyordu. Bandit'le lastik tavuğu hakkında konuşuyordu. Ondan tavuğu atmasını istiyordu. Daha çok *talep ediyordu*, küçük pislik.

Darien spor çantasına gitti ve temiz giysiler ile tuvalet malzemelerinin bulunduğu deri çantasını bulana kadar içeri karıştırdı.

Gün için hazırlanmayı bitirir bitirmez -neredeyse, saçları hâlâ dağınıktı, yüzünün tıraşa ihtiyacı vardı- aşağı indi.

Onu hatırlayamayabilirdi ama onu görmek için sabırsızlanıyordu.

"EĞER ATMAMI İSTİYORSAN," dedi Loren, lastik tavuğu boynundan kavrarken, Bandit de yumuşak karnından tutuyordu, keskin dişleri tavuğun ciyaklamasına neden oluyordu, "bırakmalısın." Hâlâ mutfak masasındaki yerindeydi, diğerleri etrafında yaban mersinli waffle ziyafeti çekiyordu, ev tereyağı ve kahve kokuyordu. O kadar doluydu ki, patlayabilirdi.

Atacağına söz ver, dedi Haydut masanın altında, dizlerinin arasında durduğu yerden, buğulu sesi odadaki herkes tarafından duyulabiliyordu. Lastik tavuğu tekrar çekiştirdi, başının tepesi masaya çarptı. Bir şişe şurup devrildi ve Tanner onu almak için masaya doğru eğildi.

Loren sıkıca tutundu. "Sana daha önce hiç yalan söyledim mi?" Gerçekten de öyle olup olmadığını merak etti. Bu şımarık Tanıdık ve onun 'Cluckles' adını verdiği ödüllü lastik tavuğuyla kaç kez etkileşime girdiğini merak etti.

Haydut'un kırmızı gözleri onun sorusunu düşünürken bir o yana bir bu yana kaydı.

Sonra oyuncağı bıraktı, ağzından salyalar akmaya başladı.

"Hazır mısın?" Fırlatmaya hazırlandı...

Haydut havalandı, onun sandalyesi ile Paxton'ınki arasına sıkıştı ve neredeyse çocuğu deviriyordu.

"Hey!" Paxton kendini toparlayarak haykırdı. Kucağına kıvrılmış olan sırik gibi yavru Tanıdık inledi.

Haydut mutfağa doğru sıçradı, adımları o kadar ağırdı ki evi salladı.

Loren kauçuk tavuğu fırlatarak oturma odasını hedef aldı ve içeri giren Darien'in yüzünün yan tarafına isabet ettirdi. Ayağa fırladı. "Çok özür dilerim!"

Darien tavuğu düşmeden yakaladı.

Onu mahvettin! Haydut bağırdı, tırnaklarıyla yeri tırmalayarak çığlık atarak durdu. *Oyun zamanımızı mahvettin! Her şeyi mahvettin!*

"Her şey mi?" Darien sorusuna eğlence katarak cevap verdi. Gece karası saçları dağınıktı, birkaç teli yüzüne doğru sarkıyordu. Tavuğu kaldırdı. "Bu şeyi sana kim aldı?"

Haydut havladı ve zıplayarak Darien'in ulaşamayacağı bir yerde tuttuğu tavuğu kapmaya çalıştı. *Havla! Fırlat! Havla! At onu, lanet olası!*

"Atmamı mı istiyorsun?"

Havla! Havla! Dalga geçmeyi bırak! Havla! Fırlat!

Darien oturma odasını geçti. Güverteye açılan kapıyı açtı, soğuk esinti içeri girdi. Kolunu arkadan yaraladı. Fırlattı-

Ve çok sert fırlattığını fark ettiğinde küfretti.

Loren pencereden tavuğun havaya fırlayışını ve araziye koruyan büyü duvarına bir patlama ve cızırtı ile çarpışını izledi.

Haşladın onu! Haydut bağırdı. Köpek güverteden gürleyerek geçti ve bahçeye çıkan merdivenlerden aşağı indi.

Jack ve Kylar gülmemeye çalışıyorlardı.

"O tavuğu gerçekten sevmiyorsun, değil mi?" dedi

Tanner. "Bu hiç hoş değildi," diye azarladı Ivy.

Darien mutfığa yöneldi ve Bandit'in tekrar içeri girebilmesi için veranda kapısını açık bıraktı. "Bu şey çok gürültülü. Alacağı bir sonraki oyuncak sessiz bir oyuncak olacak."

Loren tekrar yerine oturdu ve çatalını aldı. Waffle'ından son bir ısırık aldı, şuruba batırdı ve ağzına attı.

Bir dakika sonra, Bandit ağzında lastik tavukla içeri girdi. Biraz yanık lastik gibi kokuyordu. *Cluckles'in iyi olduğunu bildirmekten mutluluk duyuyorum. Sadece tarağı eksik.* Tezgâhta durmuş kendine bir fincan kahve dolduran Darien'e ters ters baktı. *Çünkü biri onu yakmış.*

"Dikkat et, yoksa bir dahaki sefere gıcirtısını koparırım." Haydut tavuğu ısırды ve hırıldamasına neden oldu.

Darien köpeğe doğru sahte bir hamle yaparak Bandit'i tekrar oturma odasına fırlattı. Bandit hırladı ve kafasını geriye doğru savurdu, lastik tavuk çırpındı.

Loren köpeği izlemekle o kadar meşguldü ki, Darien yanındaki sandalyeyi çekip oturduğunda biraz sıçradı.

"Nasıl uyudun?" diye sordu kahvesinden bir yudum alarak. "Ölüler gibi."

Kaşlarını çattı. "Öyle söyleme."

"Yaşayan... ölüler gibi mi?" diye tekrar denedi.

Darien'in ağzı kıpırdadı -bir başka neredeyse gülümseme. Jack homurdandı. "Bunun daha iyi olduğundan emin değilim."

"Gerçekten iyi uyudum," diye düzeltti Loren. "Kendimi harika hissediyorum." "Güzel. Bir değişiklik olursa bana haber verirsin."

Ivy araya girdi. "Tabii ki yapacak." Masanın öbür ucuna uzandı ve Darien'in önüne bir tabak waffle koydu. "Ve sen de yiyeceksin."

"Bütün bunları sen mi yaptın?"

"Yardım ettim," dedi Jack.

Ivy kaşlarını kaldırdı. "Yoluma çıkıp durdu, bir sürü yumurta düşürdü ve hamurun yarısını yedi."

"Mmm," dedi Darien. "Salmonella."

Tanner kahvaltısının son kısmını da bitirdi, eşofmanının bantlarını yeniden ayarladı ve sandalyesine geri oturdu. "Bugünün programında ne var?"

Loren de dahil olmak üzere birkaçı Darien'e baktı ve Darien zaten ona bakıyordu.

"Kışlık bir cekete ihtiyacın var," dedi

Darien. "Hiç param yok."

"Ve sana fiyat etiketleri hakkında endişelenmemeni söylemiştim."

Kaşlarını çattı. Ama... gerçekten de bir cekete ihtiyacı vardı. Burası çok soğuktu ve... düşününce, doğru düzgün bir kışlık ceketi bile yoktu.

"Ve," dedi Darien, masanın altından uzanıp başparmağını kızın kolunda gezdirerek, "bunlardan bir tane daha yapmaya ne dersin?"

Dövmesine baktı. Bu soruyu sormak için ona dokunmasına gerek olmadığı gözünden kaçmamıştı.

Ayrıca, dokunuşunun teninde bir sıcaklık izi bıraktığı da gözünden kaçmadı; bu iz, adam çekildikten sonra da devam etti.

Kendi eliyle dövmeyi ve devam eden sıcaklığı kapattı. "Başka bir dövme mi?"

"Bence iyi bir fikir olurdu," dedi Darien. "Seninki bize sadece kan şekerinin ne zaman düştüğünü söylüyor. Bence sana Silverway'e ne zaman gitmen gerektiğini bize söyleyecek bir şey almalıyız." Gözleri başının üzerinde gezinerek Kylar'a baktı. "Hangi salonları önerirsiniz?"

"Roman'ın Yeri," diye yanıtladı Kylar. "Sahibi lanet olası bir dahi ama... orası Gri Bölge'de. Ve Donovan oraya gitmeyi seviyor."

"Yani arkamızı kollamamız gerekecek," dedi

Darien. "Evet."

"Donovan kim?" Loren sordu.

Mutfakta sessizlik hüküm sürüyordu. Çocuklar bile artık birbirleriyle konuşmuyordu.

Darien, "Roman'ın babası. Ve biz buralarda olduğumuz sürece endişelenmene gerek olmayan biri." Loren, Darien'in gözlerinin, yavru köpeğine asık bir suratla bakan Paxton'a kaydığını kaçırmadı.

Loren bu Donovan Slade'den hiç hoşlanmamıştı ama Darien onun için endişelenmesine gerek olmadığını söylediğinde ona güvenmişti.

FOXHILL KİRALAMA

FOXHILL, W EYALETİİ THEREDGE

KİRALAMA DÜKKANI dokuzda açılacaktı.

"Saat neredeyse on oldu!" Max öfkeleni. Dün tıkırdattığı kapıyı iterek uzaklaştı ve boş otoparktaki diğerlerine katıldı.

Bugün tatil günüydü ve oraya varıp da mekânın kapalı olduğunu görene kadar hiçbirinin bundan haberi olmamıştı. Bunu, gruplarında normal bir programla çalışan tek kişi olan Dallas'ın takvimini kontrol etmesinden sonra anlamışlardı. Foxhill Rentals tatil için çalışma saatlerini güncellememişti ama saat ondan sonra açarlarsa ya da hiç açmazlarsa Max saçını başını yolmak zorunda kalabilirdi.

Güneşin aydınlattığı otoparka tek bir aracın girmesi için beş dakika daha geçti. Beyaz hatchback binanın yan tarafına doğru ilerledi ve üzerinde SADECE ÇALIŞAN PARKI yazan bir tabelanın bulunduğu duraklardan birine park etti.

Adam motoru durdurduktan sonra bir süre arabasında oturdu. Aracın çok iyi büyüleri yoktu; Max görüş olmadan da içeriği görebiliyordu. Adam -sarlock- bu tarafa bakıp duruyordu.

Dallas boğazını temizledi. "Belki de siz kabadayılar bakmamalısınız," diye fısıldadı.

Kahretsin, hepsi bakıyordu, ama en çok Max, Malakai ve Dominic -kabadayılar.

İşler iyi gitmiyordu.

Birkaç dakika sonra büyücü, elinde kahve fincanı ve beslenme çantasıyla arabasından indi ve belli belirsiz bir gülümsemeye yaklaştı. Hava zaten çok sıcaktı, palmiye ağaçları kaldırıma uzun gölgeler düşürüyordu. "Araba kiralamak isteyen var mı?"

"Aslında size birkaç sorumuz var," dedi Max.

"Yardım etmek için elimden geleni yapabilirim." Beslenme çantasını kolunun altına sıkıştırdı ve cebinden bir dizi anahtar çıkardı. "Bu neyle ilgili?"

"Kız kardeşim," dedi Max. Dürüstlük burada en iyi seçenektir, özellikle de büyücünün aurası ona altına işemek üzere olduğunu söylerken. "O kayıp ve ben sadece onu bulmak istiyorum, hepsi bu."

Max'in sözlerini düşünmesi bir saniye sürdü. Sonra kapıların kilidini açtı ve birini açtı. "İçeri gelin. Teknik olarak bir saat daha açılmayacağınız ama yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım."

Max diğerleriyle yüzleşti. "Dal ve ben içeri gireceğiz. Siz burada bekleyin."

Adam içeri girdi ve onlar için kapıyı tuttu. Max ve Dallas içeri girerken, "Ben Paul," dedi. Kapıyı kapattı ve kilitledi. "Foxhill Rentals karımın ve benim bebeğimiz. Son otuz yıldır aileye ait ve işletiliyor."

Max kendini işaret etti. "Max." Dallas'ı işaret etti. "Dallas."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Eliyle odanın diğer tarafını işaret etti. "Beni ofisime kadar takip ederseniz, hemen bu tarafta."

Paul arka taraftaki kapıya doğru ilerledi. İçeride üç sandalyeli basit bir masa, eski bir bilgisayar, bir dosya dolabı ve eski bir hotrod resminden başka bir şey yoktu. Masanın arkasına oturdu. "Anna Cousens, değil mi?" Kahve fincanını ve beslenme çantasını monitörün yanına koydu.

Max oturmak üzereyken durakladı. "Yine mi geldin?"

"Aradığınız kişi bu, değil mi?"

Max oturdu, Dallas da aynısını yaptı. "Hayır," dedi. "Kız kardeşimin adı Maya."

Dallas, "Kim bu Anna denen kız?" dedi.

"Yveswich'ten kayıp bir Kara Katil."

"Bir Kara Katil mi?" diye sordu Max. Bu Paul'ün neden hemen sonuca vardığını açıklıyordu; bir Karanlık Katil'in başka bir Karanlık Katil araması çok mantıklıydı.

Mantıklı *olmayan* şey, bir Karanlık Katil'in nasıl ve neden kaybolmuş olabileceğiydi. Kara Katiller *kaybolmazdı*, kaçırma işini onlar yapardı. Elbette bazen ölüyorlardı ama ölümleri neredeyse her zaman sümen altı ediliyor, haberlerde bulunması gereken kayıp insanlar olarak yayınlanmıyordu. Ve eğer ölümleri yeraltı dünyası tarafından halının altına süpürülmediyse, cesetler açıkta bırakılırdı. Darkslayer'lar öldürmekten korkmadıkları gibi, birinci derece cinayetten dolayı kanun güçleriyle karşı karşıya gelmekten de korkmazlardı. Of

Elbette, kolluk kuvvetleri Darkslayer'ların cinayet davalarıyla nadiren ilgilenirdi; diğer yanaklarını çevirmeyi tercih ederlerdi. Bazı polisler ve mahkeme yargıçları Darkslayer'lardan tutkuyla nefret etse de çoğu, onlar olmadan her şehirdeki muazzam miktarda iblis ve suçluyla baş edemeyeceklerini çok iyi bildiklerinden, onlara kinle tahammül ediyordu.

Paul masum bir tavırla ellerini kaldırdı. "Sadece duyduğuklarım bunlar. Polis kısa bir süre önce kasabayı araştırıyordu ama bir şey bulup bulmadıklarından emin değilim." Bilgisayara tıkladı ve bir şifre yazdı. "Nasıl yardımcı olabilirim? Sanırım bazı kayıtları görmek istersiniz?"

"Üç adam arabalarınızdan birini kiraladı ve birkaç hafta önce Angelthene'e götürdü. Vampir Bölgesi'nde bir gölde bulundu. Bundan haberiniz var mıydı?"

Paul fareye birkaç kez tıkladı. "Geri dönmeyen bir arabamız vardı. Muhtemelen aynı arabaydı; o hariç geçen ay kiraladığımız diğer tüm arabalar geri geldi." Kaydırdı. "Kız kardeşin de onlarla mıydı?"

"Hayır, ama onun kayboluşuyla bağlantılı olduklarına inanmak için nedenlerim var."

Burnundan iç çekti ve başını salladı. "Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Benim de bir kız kardeşim var." Kaydırmaya devam etti. "Ve bir kızım." Birkaç kez tıkladı ve görebilmeleri için bilgisayar ekranını çevirdi. "Model buydu."

Max onu inceledi. Basit bir arabaydı; sadece siyah bir sedan, zil ya da düdük yoktu.

Paul, "Eğer bakmak isterseniz, tüm sürücü belgelerinin fotokopilerini alıyoruz" dedi.

"Muhtemelen sahtedirler," dedi Max. "Peki ya otoyola bakan kameralar? Nereye gittiklerini görmek istiyorum."

"Sadece bir tane var." Ekranı bu kez onlara dönük tutarak, bir grup canlı yayın görünene kadar tekrar tıkladı. Görüntüler harika değildi, grenli ve siyah beyazdı ama hiç yoktan iyiydi. "Bekle, tarihi tekrar kontrol etmeliyim."

Yaklaşık yirmi dakika, üç çift şaşı göz ve bir sürü yakınlaştırma gerekti ama sonunda hiçliğin ortasına doğru giden arabanın tekerlerini bir anlığına da olsa görebildiler.

Kelimenin tam anlamıyla.

"Orada ne var?" Max sordu.

Paul nefes verdi. "Dürüstçe mi? Hiçbir şey yok. Orada bir sürü çöl, bir motel, vahşi yaşam var. İş ya da yürüyüş için olmadığı sürece oraya pek fazla insan gitmez."

Birini saklamak için mükemmel bir yer o zaman.

Max ayağa kalktı, arka cebinden bir zarf çıkardı ve Paul'e uzattı. "Zahmetin ve neredeyse geçirdiğin kalp krizi için."

Paul gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Hayır, bunu kabul edemem."

"Lütfen dostum, al şunu." Max, Paul'ün parmakları zarfın kenarını kapatana kadar zarfı orada tuttu. "Bunu kimse bilmemeli. Biz hiç burada olmadık."

Paul başını salladı. "Kimseye söylemem."

Ofisten ayrıldılar. "Teşekkürler Paul," diye seslendi Max.

Max dışarı çıkar çıkmaz, doğru kararı verdiğinden emin olmak için Paul'ün aurasını inceledi - ona güvenerek, ona ödeme yaparak ve bugünkü anılarını silmeye çalışmayarak.

Paul'ün aurası açık ve parlaktı, sır saklamıyordu. Bu, her şeyini koluna takan bir adamdı.

"Eee?" Malakai'nin sesi neredeyse bir havlamaydı. "Burası Ignis'in göt deliği kadar sıcak!"

"Hava daha fazla soğumayacak," dedi Max, cipin sürücü kapısını açarken. "Çöle gidiyoruz."

GIOVANNI'NIN DÖVMESİ

YVESWICH, KER EYALETİ

LOREN kamyonunda oturmuş, Darien'in yeni kışlık ceketinin etiketlerini koparmasını izliyordu - bu acımasız soğuk şehirde sıcaklık vaat eden kabarık beyaz bir şey. Neredeyse bahar gelmişti ama Yveswich'te bunun bir önemi yok gibiydi. Gün kapalıydı ve sokakları buğulandıran yağmur serpintisi yarı donmuştu, sıcaklıktaki düşüş kamyonun camlarını buğulandırıyordu.

Giovanni's Tattoo'nun önüne park etmişlerdi. Jack ve Kylar da gezintiye katılmışlardı ve arka koltukta oturmuş, Frostfire Ridge adlı kış sporları merkezine snowboard yapmaya gittikleri zamandan bahsediyorlardı.

Darien ceketini ona uzattı ve o da giydi. Dış malzemesi soğuk ve kaygandı ama içi tüylü ve iyi yalıtılmıştı. Fermuarını çekti ve ellerini kollarının içine soktu.

"Daha iyi misin?" Darien ona sordu, gözleri bu ışıktaki maviden çok griydi. Kız başını salladı.

"Güzel." Kapısını açtı, Jack ve Kylar da aynısını yaptı, Travis adındaki Şeytan'ın siyah elmaslı bir yamaçtan atlayışıyla ilgili bir anısını anlatırken ilki hâlâ gülüyordu. Her zaman snowboard yapmayı denemek istemişti ama kulağa korkunç geliyordu. Loren emniyet kemerini çözdü ve o da indi.

Sürüşleri sırasında Yveswich'teki bölgelerin bölgelere ayrıldığını öğrenmişti ve hangisinde olduğunuzu bölgeleri tasarlama şekillerinden anlayabiliyordunuz. Tarafsız Bölgelerde hepsinden parçalar görülebiliyordu: alev, şimşek ve ağaç şeklindeki trafik ışıkları; su, merhamet ve yeniden doğuş tanrıçası Caligo'nun özenle oyulmuş heykellerinin bulunduğu su çeşmeleri; Hollow için antik kemikten yapılmış sokak lambaları.

Dunes için büyümlü meşalelerle kaplı kırmızı tuğladan köprüler; Hollow için Obitus'un kaldırım sanatı; Labyrinth için sürünen sarmaşıklar; Eyrie için alışveriş merkezlerinde yıldırım gösterileri ve Riptide için yapay şelaleler vardı, sanki şehirde bunlardan zaten yeterince yokmuş gibi.

Ama şu anda Gri Bölge'deydiler, bu yüzden mimari karanlık ve ürkütücüydü, yollar uzun zaman önce ölmüş bir leviathan'ın kemikleri ile kaplıydı.

Elbette belediye başkanını onurlandıran anıtlar da vardı; birkaç heykel ve çok sayıda duvar resmi. Loren'in gördüklerinin çoğu tahrip edilmişti. Şehir çalışanları, eğer sihirle doğmuşlarsa sihirle ya da ölümlüyseler ve böyle zahmetli bir göreve atanacak kadar talihsizlerse boya fırçalarıyla onları onarmak için etrafta toplanmışlardı.

Gerçekten büyüleyici bir şehirdi ama bu Loren'in evini özlemesine engel olmuyordu. Dallas'ı, Sabrine'i ve Angelthene Akademisi'ndeki derslerini özlüyordu. Hayatının o bölümünü -sözde büyü okulunda eğitim gördüğü ayları- hâlâ hatırlayamıyordu ama küçüklüğünden beri hep oraya gitmeyi hayal ettiği için, yine de kendini orayı özlerken buluyordu. Okul müdürü ve profesörlerin onun yokluğu hakkında ne düşündüklerini, geri dönmesine izin verecek kadar affedici olup olmayacaklarını merak ediyordu.

Dört bir yanı Darkslayer'larla çevrili Loren, kaygan kaldırımı geçip Giovanni'nin Dövme'sine girdi. Eşikten adımını atar atmaz etrafını saran sıcaklık onu karşıladı ama silahların vızıltısı kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Küçüklüğünden beri nefret ettiği tüm dövme randevuları ne yazık ki unutulmazdı.

Gri at kuyruklu ve sakallı bir erkek zebani masanın arkasında durmuş, yıpranmış elleriyle bir randevu defterini karıştırıyordu. Giriş sesleri üzerine başını kaldırdı ve onları nazik bir gülümsemeye karşıladı. "Hoş geldiniz. Kylar, seni görmek güzel."

"Hey, Giovanni," dedi Kylar aynı derecede parlak bir gülümsemeye, dışındaki elmas minik bir yıldız gibi göz kırparak. "Çocuklar, Giovanni ile tanışın, mürekkep ustası ve lanet olası dahi."

Jack sırtıttı. "Dahi Giovanni. Kulağa hoş geliyor."

Kıvrık bıyığı bir gülümsemeye kalktı. "Bugün eski sopa ve dürtmeyi kim alıyor?"

Kylar ve Jack perdelerin ayrılması gibi kenara çekildiler.

Giovanni, Loren'i gördüğünde, artık Kara Katiller duvarı tarafından gizlenmiyordu, başı hafifçe eğildi ama dostane gülümsemesini korudu.

Darien'in eli kadının sırtının alt kısmında gezindi. "Şuradaki güzel bayan." Bu kez Loren'in kalbi küt küt atarken bunun silahların vızıltısıyla bir ilgisi yoktu ve Darien ellerini çekip ceketinin ceplerine soktuğunda kendini hayal kırıklığına uğramış buldu. Bugün giydiği ceket siyah kanvastan yapılmıştı, her zamanki deri ceketine kıyasla daha ağır ve sıcak tutuyordu.

"İçeri gelin." Giovanni masanın arkasından çıktı ve onları takip etmeleri için işaret etti. "Arka parça istemediğiniz sürece sizi şu anki programıma sıkıştırabilirim."

"Hayır, arka parça değil, teşekkürler," dedi Loren. Giovanni'yi arkadaki özel bir odaya kadar takip eden adamlarla birlikte hareket etti. Giovanni odanın ortasındaki büyük deri koltuğun başlığını okşadı. "Oturun. Rahatınıza bakın." Ceketini çıkarıp oturur oturmaz, bir tabure çevirdi ve eşyalarını toplamaya başladı -tepsi, mürekkep, eldiven, dezenfektan. "Bugün ne yapıyoruz hanımefendi?" Tabureye oturdu ve kendini yaklaştırdı.

Darien, "Kan şekerinin ne zaman düştüğünü bize söyleyen tıbbi bir dövmesi var. Silverway'deki Caliginous'ta ne zaman tedaviye ihtiyacı olduğunu bize söyleyecek başka bir dövmeye ihtiyacımız var."

Giovanni'nin gri gözleri hafifçe aralandı. Kylar'a baktı, o da başını hafifçe salladı.

"Ve kanal dövmeleri," diye ekledi Loren. Şimdi dört çift göz ona bakıyordu. Kanal dövmeleri onun fikriydi. Onları istediğini ya da neden istediğini kimseye söylememişti.

Beklenmedik yeni arkadaşlarının ona söylediklerine göre, büyüsü vardı. Ve onu neredeyse öldüren de vücudunun bununla baş edememesiydi. Ya acil bir durum olursa ve büyüsünü tekrar kullanmak zorunda kalırsa? Nasıl olduğunu hatırlayamıyordu ama... önlem almak kötü bir fikir değildi.

Darien ayaklarının üzerinde kaydı. "Loren, güneş tılsımın bir kanal."

Giovanni'nin gözleri grupta gezinirken kaşlarındaki kırıksıklık derinleşti.

Loren bunun bir kanal olduğunu biliyordu; komadan çıktığı ilk gece bunu ona söylemişlerdi. Ama stave kullanan bir venefica değilseniz, dövmeler daha çok

Mürekkebin deri ve kan dolaşımıyla doğrudan teması sayesinde fiziksel kanallardan daha etkiliydi - bunu herkes biliyordu.

Darien'in ifadesini okumak imkansızdı. Sanki işkence görüyormuş gibi görünüyordu. Tepkisi o kadar aşırı ve o kadar... beklenmedikti ki, nasıl karşılık vereceğini bilemedi.

"Gerçekten kanal dövmesi yaptırmak istiyorum," dedi ona. "Onları yaptırmamam gerektiğini düşünmeniz bir nedeni var mı?"

"Güvenliğiniz için endişelenmeniz yeterli bir sebep mi?" Verdiği cevap kadının omurgasında bir sıcaklık dalgası yarattı. Birdenbire onun neden bu kadar işkence çekmiş gibi görüldüğünü anladı ve bu farkındalık vücuduna yayılan sıcaklığı daha da yoğunlaştırdı.

"Onları kullanmayacağım," dedi usulca, "acil bir durum olmadığı sürece. Söz veriyorum." Komada geçirdiği zamanın tekrarlanmasını Darien'in istediği kadar o da istemiyordu.

Darien, "Ne istersen yapabilirsin ve ben de bunu destekleyeceğim," dedi. Gözlerindeki endişe hâlâ devam ediyordu ama ses tonu kararlıydı. Dikkatini Giovanni'ye çevirdi. "O ne derse onu yap."

Dönüp Giovanni'ye baktı, Giovanni aniden herkesten daha yıpranmış görünüyordu, gözleri şüpheyile doluydu.

"Bu bir sorun olur mu efendim?" diye sordu ona. Tanrım, bunun böyle bir olaya neden olacağını ve Darien'in beklenmedik tepkisi yüzünden kendisini komik hissedeceğini hiç düşünmemişti.

Giovanni boğazını temizledi ve tepsisini yaklaştırdı. "Aletlerim öyle olup olmadığını bana bildirecek." Bir çift siyah nitril eldiven giydi.

Loren bu kez Darien'in bakışlarından kaçınarak etrafına bakındı; bu yoğunluğa tekrar dayanabileceğinden emin değildi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Giovanni'nin aletleri büyülü," diye açıkladı Kylar. "Silahlar ne tür mürekkep alacağınıza ve nereye gideceğine karar veriyor. Auranıza ve yaydığı mesajlara tepki verecektir." Loren kabul etmek zorundaydı, kulağa hoş geliyordu.

Giovanni gözlerini bağlayana kadar. "Bu ne için?" diye sordu.

"Görebilmek sürecin bir parçası değil," dedi, gözleri bağlı olmayan bir insanın sahip olabileceği türden bir güvenle bir şeyleri yakalayarak. "Aletler bana yol gösterecek." Avuç içi yukarı bakacak şekilde bir elini uzattı. "Bileğiniz lütfen, bayan."

İlk dövme küçüktü, sadece siyah mürekkeple yapılmış temel çizgi çalışmalarından oluşuyordu. Tıbbi dövmesi ile aynı kola yapılmıştı ve bir

Kaligrafik C harfi, kalp atış hızı monitöründeki bir çizgi gibi zikzak çizerek biten bir kalbin içine dolanıyordu. Bitmiş dövme bakarken, C'nin başlangıcında bir ışık damlası tomurcuklandı, kalbin içinden geçti ve derisine batmadan ve sönmeden önce kuyruğa doğru zikzak çizdi.

Silverway'deki Caliginous'un C'si.

Giovanni mürekkep kaplarını değiştirdi ve elini tekrar uzattı. "Şimdi senin avucun, canım."

En çok avuç içi acıyordu. Cildi yanıyormuş gibi hissetti ve metalik mürekkeple küçük sembolü gölgelendirirken o kadar yoğunlaştı ki gözleri yaşarmaya başladı ve nefesi sığılaştı.

Darien bir anda onun yanındaydı. Boş bir sandalyeyi sürükleyerek getirdi ve oturdu. Aralarında süregelen gerginliğe rağmen, onun daha yakın olması garip bir şekilde onu daha rahat hissettirdi.

Ve yanma hissi bıçak saplanır gibi bir acıya dönüştüğünde, eli sanki kendi aklına sahipmiş gibi dışarı fırladı ve adamın ceketinin kolunu kavradı.

Tanrım, bu ne kadar utanç vericiydi?

Özellikle de Darien parmaklarını tuvalin üzerinden çektiğinde. "Özür dilerim," dedi, çekilmeye hazırlanarak-

Ama parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Zihninde bir şeyler titreşti. Kör edici beyaz bir hastane odasının, altında kırışan krepon kâğıdının ve Kara Katil'in iri elinin kendi elini kavradığını hissettiği kırık bir anı. Hatırlayamadığı ama hatırlamayı dilediği sözcükleri mırıldanan zengin sesi.

Loren gözlerini hızla kırıştırdı ve anı, bileğine batan küçük ışık topu gibi kaybıldı. "Bunu daha önce yapmış mıydık?" Sözleri gergin ve soluk soluğaydı.

Darien'in yutkunduğu görülüyordu. Gözleri hâlâ eskisi gibi temkinliydi ama şimdi farklı bir şekilde. "Evet."

Giovanni, "Sıradaki el." dedi. O ve Darien yer değiştirdi.

Ve Loren, Karanlık Katil yeni mürekkebin etrafındaki iltihaplı deriye dokunmamaya dikkat ederek diğer elini nazıkçe kavradığında midesindeki keleklerle başa çıkamadığı gibi acıyla da başa çıkamadı.

Uğultu yeniden başladı.

"Geçen sefer neden yaptın?" diye sordu Darien'e, silah uzaklaşırken irkilerek. "Elimi tut, yani."

"Çünkü acı çekiyordun ve seni rahatlatmak istedim," dedi Darien, sesi sessiz bir gürültüydü. "Gerçi o zamanlar seni çok iyi tanı mıyordum."

Onu inceledi, yüz ifadesini okuyabilmeyi diledi ama bunu asla başaramadı. O, herhangi birinin çözmeyi umabileceğinden çok daha fazla katmana sahip, yürüyen bir gizemdi. "Peki şimdi beni ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Desteğe ihtiyacın olduğunu ama bunu isteyemeyecek kadar inatçı olduğunu anlayacak kadar." Çekici ağzının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama benim göbek adım 'İnatçı', bu yüzden seni suçlamıyorum."

Acıya rağmen gülümsedi. "Nedir gerçekten? Göbek adın." "Benim yok."

"Adı 'Sikişmek'," diye şaka yaptı Jack. "Darien Lanet Cassel." Kıkırdadı. Ne Loren ne de Darien Jack'e baktı ya da cevap verdi; sadece birbirlerini izlediler.

Giovanni işini bitirdiğinde Loren, Darien'i bırakması için kendini zorlamak zorunda kaldı. Bunu ilk yapanın o olmaması gözünden kaçmamıştı. Bu adamla derin bir ilişkiye girdiğini hissedebiliyordu ve onu zar zor hatırlıyordu.

Son altı aydır ona aşık olmuş olmalıydı. Bu, tüm bu duyguların nereden geldiğini açıklıyordu.

Loren avuçlarındaki mürekkebe bakmak için ellerini kaldırdı.

Bir elinde altın mürekkeple çizilmiş, hareket ettiğinde parıldayan küçük bir güneş vardı. Diğerinde ise ışıltılı, metalik gümüşten bir hilal vardı. Çok basit şekillerdi ama bu onları güzel olmaktan alıkoymuyordu.

Jack'in nefes verışı duyulabiliyordu. Mırıldandı, "Güneş. Ay." Sanki dövmeleer göründüklerinden çok daha önemliymiş gibi söylemişti.

Darien hâlâ onu izliyordu. "Aynı ama farklı," dedi, sesi Jack'inki kadar şaşkıındı. "Farklı ama aynı."

ON DAKİKA SONRA, Darien Giovanni'nin kapısını kız arkadaşı için açık tuttu. Ellerini ceplerine sokmuş, soğuğa doğru yürüyordu. Yürürken, Giovanni'nin ona attığı bakışların aynısını Giovanni'ye atıyordu ama Giovanni onu bunu yaparken asla yakalayamazken, Giovanni onu her seferinde yakalıyordu.

Ceketi tekrar giyene kadar, Darien onun bileğinin iç tarafındaki dövmele bakmaktan kendini alamadığını fark etti.

C harfi Silverway'de Caliginous anlamına geliyordu ama Darien onu ilk gördüğünde Cassel anlamına geldiğini düşünmüştü.

Bu sadece bir mektuptu ve sadece hayal gücünün aptalca bir fikirle çıldırmasıydı, ama kalbini o kadar doldurmuştu ki.

Boku yemişti. İyi ve gerçekten becerdin.

Kamyona binip Roman'ın evine dönerlerken duygularının her izini saklamayı başardı.

Loren yol boyunca hiç konuşmadı ama ne zaman bir bahanesi olsa, örneğin Jack ya da Kylar onun da bir şey söylemesini gerektirecek bir şey söylediğinde ona baktı. Loren'in gergin olduğunu hissedebiliyordu ama duygularını tam olarak kavrayamıyordu.

O odada aklına bir anı gelmişti, bunu gözlerinde görmüştü. Ve bunun onu korkuttuğunu biliyordu.

Birlikte geçirdikleri onca andan hangisinin bugün ona geri döndüğünü ve çok daha önemli başka anıların onun o güzel zihnine geri dönmesi için ne kadar zaman geçeceğini merak ediyordu.

Belki de ona söylemeliydi ama... acele etmek istemiyordu. Kızın ona korku ve şaşkınlıkla bakışı, kalbinin göğsünde tökezleyişi, çok daha önemli olan diğer anıların aklına geleceği gün için endişelenmesine neden olmuştu.

Sabırlı. Sadece sabırlı olması ve bunun yakında sona ereceğine inanması gerekiyordu.

Ama rol yapmak ona aklını kaçırmış gibi hissettiriyordu. Kız arkadaşını geri istiyordu ve onu hemen şimdi istiyordu.

CRISTALA ENERJİ SANTRALİ

WI THEREDGE'İN DURUMU

ROMAN gün ışığı yerini alacakaranlığa bırakırken arabasının sürücü koltuğunda oturuyordu. Shay'in birkaç dakikada bir kendisine bakış attığının farkındaydı -bunu bütün gün yapmıştı- ama gözlerini yolun hemen yukarısındaki cristala bitkisinden ayırmıyordu.

Ondan, onun kendisinden kaçtığını bildiği sebeplerden dolayı kaçmıyordu. Aralarına mesafe koyma nedeni, dün geceki karşılaşmalarından dolayı garip hissetmek yerine, cazibe ile ilgiliydi - çünkü elini onun kalçalarının arasında tutmaktan biraz fazla zevk almıştı.

Ona bunu büyütmemesini söylemişti ama kendi tavsiyesine uyması gerektiğini düşünmeye başlamıştı.

O sadece başka bir kızdı. Dokunmaktan zevk aldığı bir başka güzel vücut. Daha önce pek çok kadınla birlikte olmuş, yatak odasında dün geceyi hiçbir şeymiş gibi gösterecek her türlü sapkınlığı yapmıştı, bu yüzden ilişkilerinin küçük ayrıntılarına, örneğin boşalırken çıkardığı nefesli seslere ya da göğüs uçlarını göğsüne bastırarak ona doğru eğilmesine neden bu kadar takıldığından emin değildi.

Ve klitorisindeki o küçük metal top.

Sikeyim.

"Gitmeye başlıyorlar." Shay'in sesi arabayı doldurdu; bir saatten uzun süredir gelen ilk sestir bu.

Roman boğazını temizledi. "Evet."

Onun gölgesinde saklandığı yerde Sayagül tısladı ve ok başlı kuyruğunu kamçıladi. *Boynuz köpek gibi davranmayı bırak! Seninle aynı zihni paylaşmaktan nefret ediyorum.*

Bir aydır biriyle yatmadım, diye karşılık verdi. Belki de onun sorunu buydu. Sevişme düşüncesi bile onu yarı baygın bir hale sokuyordu.

Uyarılma.

Oh boo-hoo, diye ofladı Sayagül. Çok zor durumda kaldım. Şu soruşturmayı bitir de eve gidelim. Üç gündür Pax'tan uzaktayız.

Roman, *Pax'in iyi olduğunu* söyledi. Bir sorun olsaydı Kylar ona ulaşmanın bir yolunu bulurdu. Itzel'in arabası üzerinde kontrolü vardı; gerekirse oradan bir mesaj gönderebilirdi.

Ama yine de uzun süre uzak kalmak istemiyordu. Bakması gereken küçük bir kardeşi varken beş gün ona sonsuz gibi geliyordu ama o beş günün yarısını çoktan geçmişti. Sadece iki gün kalmıştı.

Elbette bu beş gün dolduğunda Shay'i bir daha göremeyecekti. İstedikinden değil. Kolyesini çalmış ve ona şantaj yapmıştı. Yapmak istediği şey onu öldürmek olmalıydı, tıpkı başka birini öldüreceği gibi.

Sokaktaki o ilk gece yapması gerektiği gibi. Shay'in yaptığından çok daha azı için insanları öldürmüştü.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?" Shay sessizce söyledi.

Roman gözlerini kırıştırdı. "Sadece yorgunum." Çalışanlar vardiyalarını bitirirken arabaların fabrikanın kapısından çıkmaya başlamasını izledi.

"Burada olmana sevindim," dedi Shay, sesi neredeyse fısıltıdan farksızdı. Adam ona baktı ama Shay ellerini çıplak dizlerinin arasında kavuşturmuş, dümdüz ileriye bakıyordu. "Aramızdaki bu şeyin manipülasyon, tehdit ve benzeri şeylerle kötü başladığını biliyorum ama bunu tek başıma yapabilir miydim bilmiyorum."

Roman, ağzını yasak bir gülümsemenin kapladığını hissetti. "Shay Cousens bana teşekkür mü ediyor?" Kız bir ışık düğmesi gibi dönebiliyordu; bu, boş yüzme havuzunun yanında ona öfkelenen Shayla'dan çok farklıydı.

Ama bu tavır onu tahrik etmediyse ne olayım.

"Hayır," dedi hemen. "Sadece onaylıyorum."

Hava kararmaya başlamıştı. Neredeyse tüm çalışanlar gitmişti ama fabrikanın ötesindeki yol sessizdi, tek bir çift far bile aydınlatmıyordu.

"Diğer fabrikadan neden hiç araba gelmiyor?" Roman koltuğunda öne doğru eğilerek konuştu. Buradan diğer fabrikayı göremiyordu ama uzak da değildi. Hız sınırını aşmazsanız belki otuz, kırk dakika. İlk önce bu fabrikaya gelmişlerdi, teker teker ele almaya karar vermişlerdi ama görünüşe göre yanlış fabrikayı seçmişlerdi.

Arabayı çalıştırdı ve yola çıktı.

Bu saatte, gölgeler onları yutmaya hazırlanırken burada olmak omurgasında neredeyse sürekli bir karıncalanmaya yol açıyordu. Ama o bununla savaştı ve

Farların kaldırımı ağartan beyazlığı ve derin nefes alıp yavaşça verirken ciğerlerinde hissettiği hava.

Sürdüğü hızla diğer fabrikaya kısa sürede varmışlardı. Roman vites küçültüp arabayı kırık bir çitin önünde durdururken, önce buraya gelmediği için kendine lanet okudu; hava kararmadan önce bu fabrikaya ulaşamadığı için.

Roman arabayı binanın uzak tarafına çekti ve çöl dağının diğerlerinden daha fazla çıkıntı yapan bir kısmının arkasına park etti. Arabayı yoldan ya da otoparktan kimse göremeyecekti.

Binanın bazı bölümleri patlamaya maruz kalmış gibi görünüyordu. Pencereler paramparça olmuş, enkaz boş otoparkı kaplamış ve dış duvarların bazı kısımları sanki alevle kavrulmuş gibi kararmıştı.

Dışarıda kimse yoktu. Ve tabii ki içeride hiç ışık yanmıyordu.

Tanrılar.

Shay kapısını açtı.

Roman'ın kafası ona doğru döndü. "Dur bakalım, ufaklık. Kapıyı kapat."

İsteksizce yaptı. Kapısının sıkıcı gümbürtüsü dayanılmaz derecede yüksek görünüyordu. "Bu kesinlikle araştırmaya değer, öyle değil mi?" diye sordu.

Muhtemelen, ama- "Büyü falan yok." Ağzı o kadar kurumuştur ki zorlukla konuşabiliyordu. "Orada ne olduğunu bilmiyoruz."

"Öyleyse bak," diye sordu. Karanlık binaya baktı, gölgeler o kadar dikkatini dağıtmıştı ki bir an için onun kendisini izlediğini unuttu. "İyi misin?" diye sordu ona.

"Ben iyiyim."

"Onun yerine bakabilirim-"

"Yapacağım." Gözlerindeki siyahı kırıştırdı ve binayı iyice taradı. Buradaki auraların izleri birkaç günlüktü ve canavarlara ait herhangi bir aura tespit edemedi.

Güvenli o zaman. Ama bu yine de havanın neredeyse tamamen karardığı gerçeğini ortadan kaldırmadı.

"Gölgeler mi?" Shay sessizce başını eğerek onun dikkatini çekmeye çalıştı. "Gerçekten etrafa bir göz atmak istiyorum ama güvenli olmadığını düşünüyorsan-"

"Temiz." Orta konsolu açtı, bir tabanca aldı ve pantolonunun kemerine soktu. Bir tane daha aldı ve Shay'e uzattı. "Dikkatli ol," dedi Shay tabancayı alırken, parmakları onunkileri okşuyordu. "Ne bulursak bulalım dikkatin dağılmasın."

Kot şortunun arkasına sokmadan önce emniyetini kontrol etti.

Dışarı çıktılar, kapılarını usulca arkalarından kapattılar ve ayaklarının altındaki çakılların çıtırtısını azaltmak için dikkatlice hareket ederek otoparkı geçtiler. Ön kapıya çıkan yıpranmış beton basamaklara yaklaştıklarında Roman, "Önce ben gireceğim," diye mırıldandı. "Beni koru." Silahlarını çektiler ve

merdivenlerden yukarı süzüldü.

Roman kapıyı hafifçe araladı, menteşelerin gıcirtısı yanmış duvarlara sürtünüyordu. İçerisi yanık et ve kimyasal madde kokuyordu, kokular oldukça yeniydi.

Etrafa bakmaya başladıklarında, bunun bir cristala bitkisi olmadığı, başka bir şey için paravan olduğu hemen anlaşıldı.

Hiçbir şeyin üzerinde şirket adı yoktu ama bir sembol vardı: arkasında üst üste binmiş üç daire bulunan bir Anka Kuşu.

"Bütün bunlar da ne?" Shay, daha çok bir odaya ya da metal bir kutuya benzeyen devasa, bağımsız bir odaya adım attı. Kapıda küçük bir pencere vardı, Roman'a saunayı hatırlatan türden. Kapının üzerinde bir sembol vardı; kırmızı metal bir alev. Duvarların her yerinde insanlara mesafelerini korumalarını ve kapıyı kapalı tutmalarını söyleyen uyarı işaretleri vardı.

Koridorun sonunda benzer bir oda vardı ama bu daha çok bir tanka benziyordu. Tepesindeki kapıya ulaşmak için yan tarafındaki merdiveni tırmanmanız gerekiyordu. Cam çatlamıştı, yani içinde su yoktu ama uyarı işaretlerinin yanında tıpkı alevde olduğu gibi bir sembol vardı. Gerçi bu bir su damlasıydı.

Roman, Shay'in parmaklarını elmacık kemiğindeki küçük dövmeyle götürmesini izledi.

"Bütün bunların ne olduğunu sanıyorsun?" diye fısıldadı elini bırakarak.

Roman tam konuşmak üzereydi ki arkalarından bir ses geldi; ön kapıların gıcirtısı ve ayakkabıların altındaki camların çıtırtısı.

Shay'e saklanmasını söyledi ve sonra sert bir göz kırpmasıyla büyüünü yeniden topladı, burun delikleri alevlendi.

Yalnız bir adam ateşe dayanıklı odanın önünden geçti ama Roman'ın gölgeleri uzuvlarını yakalayıp onu duvara yapıştırmadan önce daha fazla ilerleyemedi.

Roman, gölgeleriyle beton duvara yapıştırdığı adama yaklaşıırken SHAY, illüzyon büyüyle iyice gizlenmiş bir halde KARANLIKTA BEKLEDİ.

Önünde gelişen sahneyi izlemek -Roman'ın sabit tutuşu altında çırpınan adam ve insanları öldürmekten ne kadar zevk aldığını ima eden acımasız, uzun hareketlerle yaklaşan Gölge Ustası- Shay'e birkaç gün önce Roman'ın kendisine aynı şeyi yaptığı o geceyi hatırlattı.

Gerçekten bu kadar kısa bir süre önce mi olmuştu?

"Kimsin sen?" Roman'ın sesi alçak ve ölümcüldü. Dumanların ardındaki adamı bir an için gördükten sonra maskesini tekrar takmasını izlemek tuhaftı. "Ve burada ne yapıyorsun?" Tanrım, bu ses o kadar soğuk ve uzaktı ki, kadının omurgasına bir diken battı.

"Ben Doktor Brennan Rowe," diye mırıldandı adam. Ter kokusu havaya sinmişti. "Eskiden burada çalışırdım."

"Burası neresi? Ve bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme." Roman gölgelerini sıkılaştırdı. "Bunun bir cristala bitkisi olmadığını biliyorum. Bu tanklar ve odalar ne için?"

"Burası gizli bir büyü tesisiydi. Adı buydu: *Tesis*. Odaları bir kişinin büyüsunü geliştirmek için kullandık." "İsteyerek mi, istemeyerek mi?"

Cevap yok.

Roman'ın gölgeleri adamın nefesini keserek onu sıktı. "İstiyor musun," diye tekrarladı Roman keskin bir sesle, "yoksa istemiyor musun?"

"Deneklerin çoğu gönüllü değildi."

"Onları kaçırdığınızı söylemenin güzel bir yolu. Burada ne oldu? Neden her şey mahvoldu?"

"Güçlü deneklerden birkaçı firar etti. Bana geri dönüp izimizi kaybettirdiğimizden emin olmam söylendi."

"Denekler-isimlerini söyleyin." Sessizlik. Shay nefesini tuttu.

"İsimler, Doktor Rowe," diye uyardı Roman. Adam onun sesinin yüksekliğinden ürktü.

"Altın, Menekşe, Adaçayı, Eflatun, Aurora, Mavi, Alev..." Nefes nefese durakladı. Gıdılarından aşağı ter damlıyordu. "Ve Scarlet." Shay'in kaşları birbirine çatıldı.

Roman homurdandı, "Bunun bir şaka olduğunu mu sanıyorsun?" Büyüsünü esnetti, gölgeler doktorun derisini kazıyor, neredeyse kemiğe kadar kesiyordu. "Sana şaka gibi mi görünüyorum?"

"Hayır, hayır, ben-"

Shay gölgelerin arasından çıktı. "Anna?"

Tesis sessizliğe gömüldü.

Kadın yaklaştı; adam dikkatle onu izliyor, gözleri Roman'la onun arasında gidip geliyordu. "Burada Anna diye biri var mıydı?"

Başını iki yana salladı. "O isimde kimse yok. Az önce saydığım insanlar, geriye kalan tek şey onlardı. Diğerleri..." Yutkundu. Yüzünü buruşturdu. Göğsü gürültülü, zor nefeslerle kabardı. "Diğerleri öldü."

Shay'in midesi bulandı.

Burada değildi. Anna burada değildi.

"Bırak onu, Gölgeler," dedi usulca.

Roman'ın gölgeleri adamı duvardan çekti ve sırtı ön kapılara dönük olacak şekilde ayaklarının üzerine yatırdı.

Shay bir kez başını sallayarak Roman'a baktı. Kadının ona ne söylemeye çalıştığını hemen anladı - adamın bu gece onlarla karşılaşmasına dair anılarını silmek.

Roman, "Kıpırdamadan durmanızı istiyorum Doktor Rowe," dedi. Nefes aldı, burun delikleri açıldı, gözleri parlayan bir siyah tarafından yutuldu. "Bu sadece bir dakika sürecek."

Adam bekledi ve Roman'ın yapmak üzere olduğu şeyi memnuniyetle karşılayan bir hareketle ellerini kaldırdı. "Hiçbir yere gitmiyorum-"

Doktorun son sözü, pençelerin arkadan karnına saplanmasıyla bir hırıltıya dönüştü. Kan havaya püskürdü, damlacıklar Shay'in yüzünü buğulandırdı.

Doktor Rowe'un nefesi kesildi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Shay'in gözleri, kanla kaplı pençelerini şingırdatırken doğaüstü bir sis içinde arkasında beliren canavara takıldı.

FAKİRLİK

WI THEREDGE'İN DURUMU

CANAVAR kör edici bir hızla hareket etti.

Roman'ın daha önce hiç görmediği ya da duymadığı bir türden, devasa bir hayvandı. Vücudu kemiği andırıyordu, fiziği canavar gibiydi, omurgası ve kuyruğu zehirli olduğuna bahse girebileceği uzun, siyah uçlu dikenlerle kaplıydı. Kafası bir kafatası ya da güneşte dövülmüş bir taş gibi pürüzsüz ve kuruydu ve ağzında oniks gibi siyah, tırtıklı dişler vardı. Ama onunla ilgili en tuhaf şey alnındaki taşı; korkunç bir çift dar gözün hemen üzerinde parlıyordu.

Yaratık acımasız, kana bulanmış pençeleriyle Roman'ı duvara fırlattı, saldırının arkasındaki güç onu yere serdi. Ayaklarının üzerine düştüğünde, yarattığın uzun, çivili kuyruğu havaya doğru savruldu.

Saldırıyı büyüsüyle engelledi ve sivri uçlar görünmez bariyer boyunca kırılırken yüzünü buruşturdu. Büyüsü kendisinin bir uzantısıydı, bu yüzden dokunduğu her şeyi hissedebiliyordu - her darbeyi, her kan damlasını, bir pençenin her kesici sürükleyişini.

O ölümcül kuyruğun bir başka darbesiyle büyüsü büküldü ve inceldi. Tökezleyerek geri çekildi ve saldırıyı zar zor savuşturmayı başardı. Bir darbe daha alırsa kalkanlarının işi bitecekti.

Shay silahını boşaltırken kurşunlar havada çatırdadı. Her biri doğru yere düştü, ama-

Hiçbir şey canavarın derisini delip geçemedi. Shay'ın kurşunlarından hiçbirisi sekmekten başka bir şey yapmadı, iblis hiç etkilenmedi bile.

Roman elinin bir hareketiyle gölgelerini canavarın etli bileklerine ve ayak bileklerine kırbaç gibi doladı.

Roman o karanlık, ince ipleri geriyormuş gibi yaparak onları gerdi-

Binayı sarsan bir böğürmeyle, o şey bağları kırılğan camdan yapılmış gibi kopardı ve Roman her birinin bir lastik bandın kızaran acısı gibi kırıldığını hissetti.

Tökezleyerek geri çekildi, topuğu bir kaya parçasına takıldı.

"Shay," diye mırıldandı Roman, alnında boncuk boncuk terler belirmişti, "Bu lanet şeyi öldüremem. Kaçman gerek-"

O kadar hızlıydı ki, onu durdurmak için bir duası bile yoktu, canavar onu duvara fırlattı, boğazının etrafında dev bir pençeyle onu orada sabitledi, jilet keskinliğindeki tırnaklar derisinin üst katmanını kazıyordu. Kan damlaları boynunu ısıttı ve boğazının çukurunda birikti.

Yaratık havayı üfledi ve keskin, dudaksız dişlerini göstererek onu kokladı. Her biri bir köpekbaliğıninki gibi uzun ve kancalıydı, yaşlılıktan kahverengi benekli çeneleri arasında salya ve kan akıyordu.

"Yoo-hoo!" Shay bağırdı. Onun sesi Roman'ın kalbini yerinden oynattı. Ellerini havada sallayıp lanet olası bir tavşan gibi aşağı yukarı zıplamaya başladığında da kalbi bir kez daha tökezledi. "Buraya gel, seni çirkin canavar parçası!"

"Shay!" Roman, o acımasız pençe soluk borusunu ezerken uyarıyı güçlükle çıkarabildi. Ona buradan defolup gitmesini söylemişti ama o dinlemiyordu, lanet olsun. "*Yapma-*"

Ama canavar onu bıraktı ve Shay'e doğru ilerledi.

Aniden odanın karşı tarafında duran kişi. Roman çömelerek ayağa kalktı. Gözlerini kırıştırdı. Ne oluyor be?

Canavar diğer tarafa giderken, "Hadi, hadi," diyerek onu takip etmesi için el salladı.

Roman hareket etti. Birlikte binanın derinliklerine doğru koşular, nefesleri duvarlara çarpıyordu. Ayakkabılarının sürtünme sesi dayanılmaz derecede yüksekti.

Arkalarında canavar öfkeli bir şekilde kükredi.

Shay onun elini tuttu. "Buranın altına." Onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti ve zeminde kayarak yukarı doğru çıkıntı yapan kırık bir çimento döşeme levhasının altına uçtular ve altında bir saklanma yeri yarattılar. Karanlık, dar alanda yere çarptıklarında havayı toz kapladı.

Ve hareketsiz kaldı. Roman hızla büyüsunü kullanarak bir ses bariyeri oluşturdu.

-

Yaratık yaklaştı. Etrafı kokladı. Ama her nasılsa Roma'nın korktuğu kadar görünür olsalar da onları görmedi.

Tesisi sarsan son bir gök gürültüsüyle ayrılmadan önce bir ömür geçti, çakıl taşları dolu gibi etraflarına çarptı.

Nefes almak için birkaç dakika harcadılar. Sadece nefes almak. Roman'ın ciğerleri yanıyor, boğazında kan çizgileri kuruyordu. Yıllarını bir Kara Katil olarak geçirdiği için birkaç kez kıl payı kurtulmuştu ama bu?

Bu farklıydı. Diğerlerinden daha kötüydü.

Yanında ağır ağır nefes alan kıza bir teşekkür borçluydu.

Shay'in bileğindeki dövmeyle baktı; daha önce hiç dikkat etmediği balık iskeletine. Bir kanal.

"Yani," dedi, hâlâ nefes nefese. "İllüzyon."

Roman sırrını yüksek sesle söylerken SHAY, Tesis denen bu korkunç yerde, o soğuk çimento levhanın altında ÇOK SESSİZDİ. Anna ve babam dışında kimseye söylemediği sırrını.

Yavaşça başını ona doğru çevirdi. Yapabildiği en iyi gülümsemeyi sundu. "Evet."

Piyango kazanmış gibi ona bakıyordu, gözlerindeki benekler bir nehir yatağındaki altın gibi parlıyordu. "Bu inanılmaz bir şey. Bunu daha önce hiç duymamıştım."

"Çok fazla insan sahip değil," diye fısıldadı. "Bu... çok nadir bir büyü türü. Hakkında neredeyse hiç kitap yok. Bu yeteneğe sahip olduğumu ilk kez beş yaşındayken babamla saklambaç oynarken öğrendim."

"Nasıl çalışıyor?"

"Bir tür cazibe merkezi gibi ama daha az sınırlama var. İnsanları ekranlarda farklı bir şey görmeleri için kandırabilirim."

Yüzü farkındalıkla yumuşadı. "Telefonumun ekranını böyle değiştirmiştin."

Başını salladı. "Yine de çok güçlü değilim. Bu dövmenin bana sihrimi tekrar kullanmanın ne zaman güvenli olduğunu söylemesine ihtiyacım var." Ona kuyruğu yeni yeni parlamaya başlayan balık iskeleti dövmesini gösterdi. "Çok kısa ömürlü. Illüzyonun etkisi geçmeden önce insanları sadece birkaç dakikalığına kandırabiliyorum."

"Rıhtım," diye düşündü.

O günü de hatırlayarak sırtıtmaktan kendini alamadı. "Yüzündeki ifadeyi görmeliydin."

Ağzı seğirdi ama hâlâ ona yürüyen bir para işaretiymiş gibi bakıyordu. Merak ederken midesinin sıkışmasına ve burkulmasına neden oldu

Eğer onu doğru okuyorsa.

"Kimseye söyleyecek misin?" diye fısıldadı, midesinde bir çukur açılmıştı.

Roman onun gözlerini aradı. Başını salladı.

"Hayır." "Söz veriyor musun?"

"İstersen sana kendi sırrımı söyleyeyim." Kadın bekledi ve adam birkaç kez yutkunduktan sonra etrafına bakındı ve zar zor duyulabilen bir sesle, "Karanlıktan korkuyorum," dedi.

Shay birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Devam et ve gül." Roman 'Gölgeler' Devlin-karanlıktan korkuyordu. Bunu asla tahmin edemezdi.

Shay boğazını temizledi. "Küçük yerlerde sıkışıp kalmaktan korkuyorum."

Sırtarak çevrelerine dikkatle baktı - sıkışık ve karanlık. "Sanırım şu anda ikimiz de dezavantajlı durumdayız, değil mi?"

O zaman fark etti, kalbini. Hızla çarpıyordu. Onu korkutan pek bir şey yok gibiydi, ama bu?

Gölgeler Prensi ve Hollow'un Kurdu Roman Devlin karanlıktan korkuyordu.

Shay olabildiğince sessiz bir şekilde onun yanına kayarak yakınına sokuldu. İkisi de yüzüstü yatıyordu, birbirlerini zar zor görebiliyorlardı.

Shay risk almayı severdi, o yüzden bir tane almaya karar verdi. Roman'ın gözleri çoktan onun üzerindeydi ve Shay yavaşça eğilip burnunun ucunu Roman'ın kine değdirdiğinde Roman'ın gözleri de onun üzerindeydi...

Durakladı, yüzleri birbirine o kadar yakındı ki Roman'ın tenindeki sıcaklığı hissedebiliyordu. "Kurt ısıracak mı?" diye fısıldadı.

Bu sefer eğilen Roman oldu. Ve cevabını mırıldandığında, nefesini ağzında hissetti. "Bugün olmaz."

Başını eğdi ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi.

Geri çekilmedi. Aslında, kadının her hareketinden büyülenmiş gibi sabırla bekledi. Tüy kadar hafif bir dokunuşla ağzını keşfederken, nefesi boğazında düğümlendi, kalbi onunki kadar hızlı çarpıyordu. Karnında kelekler uçuştı ve kanı ısındı.

Sonra Roman daha da yakına eğildi ve yumuşak dudaklarını sertçe onunkilere bastırdı.

Her şeyin tadı vardı ama hiçbir şey hayal ettiği gibi değildi. Ağzında duman olmadan, motel odasındaki o gece gibi, deneyimleyebildi

gerçek onu. Tadı o kadar hoşuna gitmişti ki, yemeğin tamamını yemek istiyordu.

Shay'in istediğinden çok daha kısa bir süre sonra öpüşmeyi kestiklerinde Roman onu izledi, yüzü Shay'inkine o kadar yakındı ki burunları birbirine değiyordu.

"Kalbin çok hızlı atıyor," diye mırıldandı, nefesi ağzını yelpazeliyordu. Bu his onu tekrar öpmek istemesine neden oldu. "Dar alan mı yoksa uzman öpüşme becerilerim mi kalp atışlarını hızlandırıyor?"

Fısıltıyla güldü. "İkisinden de biraz. Ama çoğunlukla..." Ona karşı koyamayarak bir öpücük daha almak için eğildi ve adam da onu yarı yolda karşıladı.

İkinci gerçek öpüşmeleri.

Diliyle dudaklarını araladı, delici aleti ağzının çatısına sürtünerek başka bir yerde coşku vaat etti. Boğazından bir inilti yükseldi ve öpücüğü derinleştirirken eli başının arkasına geldi. Tanrım, bu işte çok iyiydi, kadının hayal ettiğinden bile daha iyiydi. Motel odasındaki o gece, onun ağzını kendi ağzıyla kapattığı zaman? O gerçek bir öpücük değildi. Ama bu?

Bu gerçektir. Gerçektir ve tamamen ona aitti. Ona sonsuza dek sahip olamayabilirdi ama şu anda ona sahipti.

Birbirlerinin ağızlarını keşfettiler, tam orada, karanlık, dar alanda, her ikisinin de çok az kişinin duyacağına güvendikleri sırları fısıldadıkları yerde. Shay, Roman'a kendinden tek bir parçadan fazlasını verdiğinin farkındaydı ve bu parçaları asla geri alamayacağını daha da farkındaydı.

Ama o anda umurunda değildi. Küçük alanlardan korktuğunu unutmuştu. Kendisinin Shayla Athene Cousens, onun da Roman Donovan Devlin olduğunu ve bunu yaptıkları için öldürülebileceklerini unuttu.

Hayatında ilk kez kendini canlı ve özgür hissediyordu. Ve Roman'ın ona sarılışından, sanki hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi onu arzuladığı kadar arzulamamış gibi onu öpüşünden, onun da aynı şekilde hissettiğini anladı.

ÖNCE ROMAN ÇIKTI.

Yavaşça hareket etti, küçük saklanma yerlerinin etrafını hâlâ bir ses bariyeri sarıyordu. Her zamankinden daha dikkatli hareket ederek kendini ayağa kaldırdı.

Arkasında, Shay karanlıkta karnının üzerinde bekliyordu, başını her eğdiğinde gözlerinin ara sıra parlaması dışında görünmezdi.

Roman canavarın burada olmadığını hissetti. Ama böyle bir gecede oyalanmamalıydılar. Sabah geri gelecekler ve

gün ışığının koruması altında arama.

Sahilin temiz olduğunu işaret etti. Shay titreyerek dışarı çıktı ve adam parmaklarını Shay'in parmaklarıyla birleştirerek onun kalkmasına yardım etti.

Binadan çıkarken ikisi de bir şey söylemedi. Roman'ın sessiz kalmasının bir nedeni, çok uzağa gitmiş olamayacak olan iblisti. Diğer kısmı ise Shayla Cousens'in onu öpmüş olmasıydı.

Genelde böyle şeyler onu etkilemezdi. Ama bu gece onu şaşırtmıştı. Shay Cousens'in tahmin edilebilir olmaktan çok uzak olduğunu fark etmeye başlamıştı.

Eğer onun gibi bir kadına sahip olacak kadar şanslı olsaydı, asla sıkılmazdı.

Motele döndüklerinde Roman sigara içerken Shay duş aldı. Vücudunu tek bir toz ve kan izi kalmayana kadar keseledi ve sonra Roman'ın şampuanını kullanarak tekrar saçlarına geçti.

Tüm bunlar bittikten sonra raflarda bu markayı araması garip olur muydu?

Muhtemelen.

Kalın telli saçlarındaki köpükleri durularken, tesiste öğrendikleri üzerine düşündü.

Burası bir büyü tesisiydi; çoğunlukla isteksiz olan deneklerin yeteneklerini geliştirdikleri bir yerdi. Bu deneklerden bazıları bir kaçış sahnelediğinde yok edilen bir yer.

Ama adam Anna'nın adını vermemişti. O isimde bir kadının tesiste hiç bulunmadığını iddia etmişti. Shay'in cehennem hisleri onu okumasına izin vermişti ve yalan söylediğini gösteren hiçbir şey fark etmemişti. Titreme ya da gölge değişikliği yoktu.

Ama bir parçası Anna'nın hâlâ bir şekilde Tesis'e bağlı olduğunu hissediyordu. Anna'nın da Shayla gibi çok güçlü büyülerini vardı ama Anna'nın sadece bir türü vardı, o da fırtınaydı. Şimşek, rüzgâr, yağmur.

Onu kaçırıp tesise götürmeye mi çalışmışlardı? Fırtına büyüsunü kendi avantajlarına kullanmak için mi? Her neyse. Belki de onlarla savaştı ve...

Düşüncesini bitirmedi. Suyu kapattı ve duştan çıktı. Kurulandıktan sonra vücudunu havluya sardı ve

Saçlarını kuruttu. Saçları ıslakken uyumayı sevmezdi; kuruması sonsuza kadar sürerdi.

İşi bittiğinde kapıyı açtı ve motel odasını hâlâ boş buldu. Nugget, Shay'in yatağındaki yastığa uzanmış, televizyonda bir çizgi film izliyordu.

"Roman'ı gördün mü?" Shay sordu.

Nugs başını salladı.

Temiz kıyafetler giydi - yarın da giyeceği kıyafet, çünkü seçenekleri azalıyordu - ve Roman'ı aramaya çıktı.

Onu arka taraftaki boş havuzun kenarında otururken buldu, ayaklarını havuzun kenarına sarkıtmıştı. Bulutsuz yıldızlarla dolu gökyüzüne bakıyor, saçları ip ışıklarının altında volkanik cam gibi parlıyordu. Geceyle sohbet ediyormuş gibi görünüyordu ve Shay, konuşmasını böldüğüne dair garip bir hisse kapıldı.

"Bu annemin öldüğü gece." Sessiz, çakıllı sesi onu durma noktasına getirdi. Havuzun basamaklarının hemen yanında durdu, nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

"Nasıl öldü?" diye fısıldadı.

Roman tek omzunu silkti. "Görünüşe göre Kandırma."

Shay aralarındaki mesafeyi kapattı ve onun yanına oturdu. Roman hareket etmedi; sadece gökyüzüne bakmaya devam etti. Shay o akşam ikinci kez risk aldı ve başını onun omzuna yasladı. Teni gece esintisiyle serinlemişti.

Bu hareket Roman'ın transını bozdu ve onun kendisine baktığını hissetti. "Çok sıcak ve soğuksun," diye gözlemledi.

"Sen de öylesin."

Tekrar yıldızlara baktı. "Birbirimizi iyi dengeliyoruz o zaman," diye mırıldandı. "Ben soğukken sen sıcak olabilirsin, ben sıcakken de sen soğuk olabilirsin. Kulağa nasıl geliyor, Bayan Hırsız?"

Gülümsedi. "Gerçekten iyi."

Birkaç dakika boyunca onunla birlikte yıldızları inceledi, her nefes alışında omzu yanağının altında kayıyordu. Bunu rahatlatıcı buluyordu. Rüzgâr palmyelerin arasından ılık çalıyor ve çölün uzaklarında cırcır böcekleri cıvıldıyordu.

Birkaç dakika daha gecenin seslerini, üzerlerinde dönen galaksileri dinledikten sonra, "Gerçek mi yalan mı?" diye sordu.

Roman dikkatini gökyüzünden ayırdı ve gözlerini kırıpıştırarak ona baktı. "Ne?" "Anna ve benim eskiden oynadığımız bir oyun." Özlemle gülümsedi. "Diyeceğim ki ve yalan mı yoksa doğru mu söyledığımı tahmin edebilirsiniz."

Biraz zaman aldı ama Roman "Tamam" dedi.

"Sekizinci sınıftayken okulu bıraktım. Doğru mu yalan mı?" Roman'ın cevabı hemen geldi. "Yalan."

"Hayır, gerçek bu!" Ona sırtıtmak için başını geriye eğdi.

"Okulu mu bıraktın?"

"Elbette." Bunu gururla söylemişti; okuldan nefret ederdi. Anna hep A alan çalışkan biriydi. Shay dikiş ve resim dersleri dışında hiçbir dersten zar zor geçmişti.

"Pekâlâ, doğru ya da yalan," dedi Roman. "Okulu bırakmadım."

Adam kendisine bakarken gözlerini kısarak ona baktı. "Yalan," diye karar verdi. "Gerçek."

"Lanet olsun."

"Mezun oldum." Tekrar yıldızlara baktı. "Ve bununla da gurur duyuyorum." Dudakları, Shay'in göğsünün şefkatle ısınmasına neden olan gururlu bir gülümsemeyle yayıldı. "Senin sıran."

Shay bir çakıl parçasını kalçasından uzaklaştırdı ve yumuşak takırtılarla havuza yuvarlandı. "Benim hiç arkadaşım yok," diye fısıldadı.

"Pfft-bu çok kolay." Onun burnuna bir fiske vurdu. "Bunu herkes biliyor, Shayla."

Adamın kaslı kalçasını tokatladı. "Ahmak." Kadın kıs kıs güldü ve adam da güldü. Onunki sessiz ve kısa süreliydi ama yine de bir kahkahaydı. Shay başka bir tane düşünürken mırıldandı. "Seninle bu kadar iyi anlaşacağımızı beklemiyordum. Gerçek mi yalan mı?"

"Neden bahsediyorsun, biz anlamıyoruz," diye alay etti, sırtışı o ele avuca sığmaz gamzesini gösterecek kadar büyüktü. "Yalan," diye ilan etti.

"Seni çimdikleyeceğim."

"Isıracağım."

Gülümsemesi yanaklarını acıttı. "Senin sıran."

Yüzündeki mizah sanki bir ışık açılmış gibi kayboldu ve gözlerindeki altın rengi hiçbir şeye bakmazken karardı.

Shay serçe parmağını adamın kalçasında gezdirdi, pantolonun kotu parmağının ucunu gıdıklıyordu. "Roman?" Adamın boğazının düğümlenmesini, göğsünün bir nefesle titremesini izledi.

"Rüyamda babamı öldürdüğümü görüyorum," diye fısıldadı. Sesi boğuktu ve gözlerinde soğuk, manik bir parıltı vardı, onunla ilk çarpıştığı birkaç seferde gördüğü parıltı. Dünya sahnesine çıktığında taktığı yüz. Nadiren ç ı k a r d ı ğ ı maske. Gülümsemesi biraz eğildi,

daha çok dişlerini göstermeye benziyordu -köpekbalığı ağzı- ona her zaman yaptığı gibi. Bunu tekrar görmek omurgasında şiddetli bir ürperti yarattı.

"Gerçek mi yalan mı?"

"Gerçek," diye mırıldandı.

Ağzının kenarı, gözlerinde parlayan o aynı kara mizahla seğirdi. "Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

Kollarındaki ve bacaklarındaki deri çakıllaştı. "Hayır," diye karar verdi. "Sana böyle hissettirdiği için o kötü bir insan."

SHAYLA, Roman'la birlikte onun yatağında yattı.

Roman hiçbir zaman kadınlarla gerçekten yatacak bir tip olmamıştı. Genellikle sevişme biter bitmez oradan ayrılırdı, bu yüzden motel odasına döndüklerinde Shay'e "Buraya gel" dediğinde inandığı her şeye ters düşmüştü. Shay'in güzel yüzündeki ifadeden, bu sözlerin ona bir gece önce parmaklarının üzerine boşalırken adını inlettiği zaman sağladığı faydaların aynısını sağlamasını beklediğini anlamıştı.

Ama yine de onunla yattı. İkisi de birbirlerine bir şey yapmaya çalışmadı. Roman sadece ona sarıldı, sırtı ön tarafına yaslandı, göğsü kolunun altında yükselip alçaldı.

Çabucak uykuya daldı, Roman da öyle.

Bu gece seks istemiyordu. Annesi öldüğünden beri ona verilmeyen rahatlığı arzuluyordu.

Peki ya Shay'i çok az tanıyorsa? Peki ya Shay ondan çalmışsa? Gölge Ustası ve Hollow'un Kurdu olarak sürdürmesi gereken bir itibarı varsa ne olmuş? O sadece bir adamdı ve çölde, bu küçük, havasız motel odasında, yirmi yedi yıldır aradığı bir şeyi bulmayı başarmıştı.

Buna ne ad vereceğinden henüz emin değildi ama içindeki boşluğu dolduruyor ve kendisini bütün hissetmesini sağlıyordu.

Yine de ruhunda pek çok çatlak vardı. Bu yüzden bu hissin uzun sürmeyeceğini biliyordu. Ama içindeki boşluğu dolduran o tuhaf şey çatlaklardan kayıp onu bir kez daha boş bırakmadan önce bu anın, bu huzur ve rahatlık diliminin tadını çıkarmayı hak ettiğine karar verdi.

ROMAN'IN EVİ

YVESWICH, KEREYALETİ

LOREN, Roman'ın mutfağında oturmuş, beş dakikadan kısa bir süre içinde ikinci bardak suyunu içiyordu. Son damlası da bitince buzdolabının üzerindeki su sebiline özlemle baktı.

Sabah olmuştu. Birkaç dakika önce sersemletici bir susuzlukla uyanmıştı. Ağzı bir çölden daha kuru hissediyordu ve uyandığı andan itibaren midesine öyle acı veren sancılar saldırmıştı ki neredeyse koşarak buraya inmişti. Evin geri kalanı sessizdi ama yalnız bırakılmayacağını biliyordu.

"Susadın mı?" dedi arkasından gelen sessiz bir erkek sesi.

Döndüğünde Tanner Atlas'ın gri eşofman altı ve bol beyaz tişörtüyle mutfağa girdiğini gördü. Kaşlarını çatmış, onu izliyordu. Tanıdığı kurt yanı başında durmuş, başını sola doğru eğmişti.

"Sanki doyamıyorum," diye itiraf etti. Yutkundu, boğazı zaten kuru ve ağrıyordu.

Elini uzattı, arkası ona dönüktü ve alnına doğru işaret etti. "Alabilir miyim?"

Bardağı yere bıraktı ve başını salladı. Adam bir adım daha yaklaşarak parmaklarını kadının alnına dayadı.

Kaşları daha da çatıldı. "Üşüyor musun?"

Ayaklar yere vuruyordu. Ivy egzersiz kıyafetleriyle odaya girdi, saçları bağlıydı, Soot yanında tırıs gidiyordu. Köpek, Bandit'in dişi versiyonuydu; neredeyse tıpatıp aynıydı.

Ivy yavaşladı, bakışları aralarında gidip geliyordu. Kablosuz kulaklıklardan birini çıkardı. "Bir sorun mu var?"

"Loren üşüyor," dedi Tanner. "Ve susuzluğunu gideremiyor."

Ivy diğer tomurcuğu çıkardı ve yanına gitti. "Dövmeni görebilir miyim? Caliginous olan."

Loren kapüşonlu sweatshirt'ünün kolunu kıvrıp onlara gösterdi. Teni o kadar solgundu ki damarlarının mavisi görünüyordu ama en azından bu yeni bir şey değildi; bronzlaşmakta her zaman zorlanmıştı.

Yeni mürekkep beyaz renkte titreşiyordu, ışık kalp atışlarıyla uyumlu bir şekilde dalgalanıyordu, C harfinin kıvrımından kalbin halkasına ve zikzaklı ucuna kadar.

Garaj kapısı çarparak açıldı. Çarpan ayaklar ve erkek sesleri evin içine doldu.

"Darien!" Ivy panik içinde seslendi.

"Onu korkutmayın!" Loren tısladı. Ama artık çok geçti.

Tüm konuşmalar kesildi. Çizmeler hızla yere vurdu.

Darien ortaya çıktı, gözleri hemen Loren'i buldu. Arkasından Jack ve Kylar içeri girdiler. Çoktan giyinmiş ve hazırıldılar; Loren nereye gittiklerini merak etti.

"Loren?" Darien'in derin sesi gergindi.

Ivy onun bileğini yakaladı ve havaya kaldırdı. "Silverway'e gitmesi gerekiyor."

Darien parmağını asansörün düğmesine beşinci kez sokarken LOREN ayaklarını kaydırды - onları Silverway'deki Caliginous'a götürecek olan asansöre.

Asansörde onunla birlikte durdu, Ivy ve Tanner da buradaydı. Binada başka insanlar da vardı ve onları içeride görünce adımlarını diğer asansörlere doğru yönlendirmek zorunda kaldılar. Loren de dâhil olmak üzere gruptakiler kukuleta takıyordu ama kimse kim olduklarını anlayamasa bile üç Karanlık Katil'in hâlâ korkunç bir şekilde göze çarptığını biliyordu.

"Saat dört oldu," diye homurdandı Darien. "Kapalı olmalarına imkân yok."

Asansörlerin yanından geçen cehennem zebanisi bir işadamı yavaşladı, elinde evrak çantası sallanıyordu. "Caliginous'a mı gitmeye çalışıyorsun?"

"Evet," dedi Darien

sıkıca. "Kapandılar."

"Neden?" Bu kelime yankılanan bir havlamaydı.

Adam omuz silkti. "Randevumu iptal ettiler ve nedenini söylemediler." Yürüyüp gitti.

Darien siyah gözleriyle katların arasından yukarı baktı. Nefesinin altında lanet okudu. Loren büyülerin, mesafenin ve birçok katın muhtemelen onu kör ettiğini biliyordu. Neredeyse düğmeye tekrar basarak arka ışığın dalgalanmasına neden olacaktı.

"Darien," diye azarladı Ivy. "Onu kıracaksın."

Tanner ekledi, "Ve sonra yarın da buraya gelemeyeceğiz ve sen daha da sinirleneceksin."

Asansörden dışarı çıktı. Loren onu takip etti, Ivy ve Tanner iki yanında duruyordu.

Darien topuklarının üzerinde döndü. "Atlas, bir saniye buraya gel."

Kenara çekilip birkaç dakika boyunca sessizce konuştular ve Loren'i Ivy ile yalnız bıraktılar. Her iki adam da birkaç saniyede bir ona bakıyordu.

"Ne diyorlar?" diye sordu Ivy.

"Eminim dedikoduları bittiğinde bize söyleyeceklerdir." Ses tonu alaycıydı ama gülümsemesi sertti.

Darien ve Tanner da bu tarafa doğru geliyorlardı.

"Arabaya binin," diye talimat verdi Darien.

Binadan çıktılar ve Darien'in arabasına bindiler. Loren'in emniyet kemerinin takılma sesi ağır sessizlikte yüksek sesle duyuluyordu.

"Bana ne düşündüğünü söyleyecek misin?" Loren parmaklarını ceketinin kollarına sokarak sordu. Ivy'nin cehennem kulaklarının içeride konuştuklarını anladığını biliyordu ama Darien açıkladığında, sözleri herkesin işine yarayacakmış gibi konuşmuştu.

"Mavi adında bir arkadaşımız var," diye başladı. "Onunla daha önce tanışmıştın. O da senin gibi güçlü ama büyüğü sadece mavi. Angelthene'deyken dostumuz Dominic onu büyüünü yeniden şarj etmesi için okyanusa götürdü. Beş Numaralı Oda gibi Caliginous Odaları bir insanın büyüünü şarj eder. Komadan çıktığında, ancak her renk -her tür büyü- sana akıtıldıktan sonra uyandın." Adam onun titrediğini fark etmiş olmalı ki arabayı çalıştırdı ve kaloriferi açtı. Sonra başparmağını kaldırdı ve sıraladığı şeyleri işaretlemeye başladı. "Üşüdüğünü söyledin. Sanırım bunun nedeni kırmızı büyü ateşine ihtiyacın olması." İşaret parmağı başparmağıyla birleşti. "Her zaman susadığını söyledin. Mavi sihirli su. Başka? Telaşa neden olmaktan korktuğun için kendini tutma."

"Yeterince derin nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum." Çok küçük gelen göğsünü ovuşturdu.

Orta parmağını ekledi. "Oksijen. Yeşil büyü." Elini bıraktı ve arka koltuktaki Ivy ve Tanner'a bakmak için döndü. "Terra Firma."

Ivy, "Terra Firma, Mist ve Inferno" dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" Loren sordu.

"Bunlar gizli büyü türleri," dedi Darien. Kapüşonunu çıkardı ve bir elini saçlarında gezdirerek gevşek tutamları düzleştirdi. "Çok eski, güçlü bir büyü, görünüşe göre uzun zaman önce kaybolmuş." Onu inceledi. "Başka bir şey var mı?"

Dudağını dişledi.

"Kendini tutma," dedi nazikçe, yüz hatlarını süzen o yoğun bakışlarıyla. "Her şeyi bilmem gerekiyor."

Nefes aldı, vücudunun ona söylediklerine odaklandı ve ters gelen bir şey olup olmadığını araştırdı. Başını iki yana salladı. "Şu anda bu kadar."

Arabayı vitesine taktı ve yıldırım hızıyla trafiğe çıktı, lastikler gıcırıyordu. "O zaman seni Roman'ın evine geri götürelim. Bir fikrim var."

MOTEL 58

WI THEREDGE'İN DURUMU

SHAY, Roman'ın kollarında, dün geceyle aynı yerde uyandı. Uyurken Hollow'un Kurdu'nun hiç hareket edip etmediğini merak ediyordu.

Ağzında bir gülümseme belirdi. Ama kısa süre sonra bu gülümseme, bugünün dördüncü gün olduğunu ve Roman'ın kolyesini kaybettiğini hatırladığında soldu.

Bu bir hataydı. Asla adım atmaması gereken bir yoldu. Roman'ın kendisine dokunmasına izin vermiş, bir öpücük başlatmış ve şimdi de geceyi onun kollarında geçirmişti.

Kendini hiç bu kadar aptal gibi hissetmemişti. Ancak bu yol kesin bir yıkıma yol açsa ve frenleri tutmasa da, araçtan atlamak gibi bir isteği yoktu.

Tam burada kalmak istedi. Kendisinden çaldığı Karanlık Katil'in güçlü kollarına sarılmak. Onu o sokakta tehdit eden adamın.

Onu birden fazla yönden şaşırtan adam.

Birkaç dakika sonra uyandı ve vücudunu onunkine karşı gerip esnettiğinde, ereksiyonunun kışına girdiğini hissetti ve planladığından çok daha erken çarpmak üzere olduğunu hissetti.

Yüzünü ona dönmek için yuvarlandı. Altın rengi gözleri ona sabitlenmişti ve bu bakışlardaki yakıcı arzuyu kaçırmadı.

Erkekler ve sabahın erken saatlerindeki uyarılmaları. Yine de ona tehlikeli olabilecek bir şey sormak üzere olduğunu düşünürsek zamanlamanın iyi olduğunu düşündü.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi, ona nefes vermemeye çalışarak, bir diş fırçasına ihtiyacı olduğunu farkındaydı.

"K lotunu  ıkar."

Vay be. Yüzü ısındı. Dudaklarını ıslattı ve Roman bu hareketi takip etti. "O değil," dedi, onu reddettiği için kendi akıl sağlığını sorgulasa da. Ama ona zaten bir iyilik yapmıştı ve o hâlâ karşılığını vermemişti. Yeni, tamamen farklı, cinsel olmayan bir iyilik istemesini boş verin. "Altıncı güne ihtiyacım var," dedi ona.

Ağzının köşesi aşağı doğru çekilerek yara izini derinleştirdi. "Beş dakikadır uyanığım ve sen benden altıncı gün için şantaj yapmamı mı istiyorsun?"

"Karşılığında senin için bir şey yapacağım."

Kızgın bakışlar vücudunda aşağılara doğru sürüklendi, en uzun süre kalçalarının birbirine değdiği bölgede ve pijama tişörtünün altından görünen meme uçlarının sert tepelerinde kaldı. Teknik olarak bu bir pijama tişörtü değildi. *Onun* gömleği bile değildi. Roman'ın g mleğiydi.

Bir başka kötü fikir. Bir erkeğin kıyafetlerini giymek her zaman büyük bir bağlılık gibi gelirdi, kalbinizin tek anahtarını kıyafetlerinde boğulduğunuz adama teslim etmek gibi.

O kadar da ciddi olmadığından emindi ama nedense Roman'ın yanında öyle hissediyordu.

Roman onun teklifini düşündü. "Hayır."

Shay onun tarafından reddedilme fikrini hazmedemeyerek yüzünü buruşturdu ve hayal kırıklığına uğradığını itiraf etmek zorunda kaldı. Onu boşalttıktan sonra, karşılığında onunla ilgilenme arzusu daha da artmıştı. "Neden olmasın?"

"Bir kadın benim için cinsel bir şey yapacaksa, bunu *istediği* için yapmasını isterim. Kazanacağı bir şey olduğu için değil."

Tamam, belki de ona karşı daha açık olmalıydı.

"Ya kazanacak farklı bir şeyim varsa?" Dudaklarını yaladı; adam yine daha da yakıcı bir bakışla bu hareketi takip etti. Teklifini kabul ederse ondan ne isteyeceğini çok iyi biliyordu. "Ya seni boşaltmak istiyorsam?"

Roman sessizdi.

Sonra küfür etti, alçak sesle ve sertçe. Bir elini karmakarışık siyah saçlarında gezdirdi. "Seninle başa çıkamıyorum."

"Neden olmasın?"

"     öyle şeyler söylüyorsun ki yüzünde patlamak istiyorum, Shayla."

Kemerini çıkardı - dün gece yatağa girmeden önce soyunmamıştı - ve altındaki bronz tenini ve sikini gördüğünde

Dışarı çıkmak için zorlanırken, bacaklarının arasındaki bölgenin Roman'ın bakışları kadar güçlü bir ihtiyaçla nabız gibi attığını hissetti. Adam iriydi, bunu anlaması için pantolonunu çıkarmasına gerek yoktu. Ve onun her santimini içinde istiyordu. Şimdi istiyordu. Tanrım, hemen şimdi istiyordu.

"Ağzını üzerime koy," diye emretti, sözleri kızın külotunu ıslatıyordu, "ve altıncı günden sonra senin hakkında konuşacağız."

SONRA, Shay banyoya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Aynada kendisiyle yüzleşti.

Yüzü kızarmış, dudakları pembeleşmiş ve şişmişti. Gözleri şiddetle parlıyordu ve bir yanı hâlâ dokunulma özlemiyle yanıp tutuşuyordu. Ama bugün sıra Roman'daydı.

Ona ne oluyordu? Roman Devlin'le çölde çok fazla zaman geçirmişti, olan buydu. Bahse girerim adam bu tür şeyleri başka pek çok kızla da yapmıştı ve şimdi onunla uğraşmasının tek nedeni, onu beş gün boyunca ıssız bir yerde birlikte olmaya zorlamış olmasıydı. Adam muhtemelen aklını kaçırarak kadar sıkılmıştı ve kız onun için sadece oynayabileceği bir oyuncaktı.

Onu bağlanmaması konusunda uyarmıştı ve o da işbirliği yapmaya niyetliydi. Burada ne yaptıklarını düşünmenin bir anlamı yoktu, onun başka kızlarla birlikte olduğunu düşünüp üzülmeyenin bir anlamı yoktu.

Adam onun değildi ve asla da olmayacaktı. Birlikte olmak isteseler bile ve onunla birlikte olmaya izin verilse bile, çok farklıydılar. Birbirlerinden dünyalar kadar farklıydılar ve kız kardeşini bulur bulmaz Yveswich'ten ayrılacaktı. Roman Devlin bir yabancı olmaya geri dönecekti; birkaç hafta sonra unutulacağı kısa bir kaçamak.

Dişlerini fırçalarken ve yüzünü yıkarken iki basit gerçeğe karar vermişti.

Onunla fiziksel bir ilişkiye girdiği için aptalın tekiydi. Ve hiçbir hafta ona Hollow'daki Gölge Efendisi'ni unutturamazdı.

ROMAN BİR SİGARA İÇMEK İÇİN **D I Ş A R I** ÇIKTI- VE KENDİSİNE NE YAPTIĞINI DÜŞÜNDÜĞÜNÜ SORDU.

Başka bir evden bir Kara Katil ile ilişki kurmak yasaktı. Bunu yapmak sizi yavaşça ve acı çektirerek öldürtebilirdi. Ölüm, kuralları çiğneyenler için gelirdi ve onu gönderen kişi Donovan Slade'di. Adam, halkının kuralları çiğnemesine bayılırdı.

Bu işe bulaşan tek kişi Roman olsaydı bu kadar umursamazdı ama kuralları kendi başına çiğnemiyordu. Ve eğer biri onun ve Shay'in burada ne yaptığını öğrenirse, ödeyecek cehennem olurdu.

Başka bir kız olsaydı, umursamazdı. Onu kurtların önüne atardı, çünkü kendisi de bir kurttu. Ama boyundan büyük işlere kalkıştığını fark etmeye başlamıştı. Shayla Cousens'in içinde boğuluyordu ve işin en endişe verici kısmı da kendini dalgaların içinde kaybetmekten ne kadar keyif aldığıydı.

YAKLAŞIK BİR SAAT SONRA Shay, Roman'ın kendisi için odaya getirdiği meyve ve kekleri karıştırırken dışarıdan bir arabanın geldiğini duydu.

Midesini kötü bir his kapladı.

Tabağı yatağın üzerine koydu. Ayağa kalktı ve odayı geçti. Perdelerin arasından baktı-

Siyah arabayı, çilek sarısı saçlı uzun boylu kadını ve ona eşlik eden iri yarı adamı görünce perdeyi indirdi ve bacaklarının arkası yatağa değene kadar geri geri gitti.

Perdeler sallandı. Shay aralarındaki boşluktan, çiftin otoparkı ve küçük moteli kurnaz bakışlarla değerlendirdiğini, ağızlarının tiksintiyle bükülüştüğünü izledi.

Shay'in kahvaltısı geri gelmekle tehdit etti.

Roman banyodan çıktı; duş almış, siyah kot pantolon ve beyaz gömlek giymişti, saçları ıslaktı, botları bağlıydı. Plan, Tesise geri dönüp etrafa daha iyi bakmaktı ve şimdi bu plan mahvolmuştu.

Roman'ın kara kaşları alçaldı ve bal rengi gözleri derin bir gölgeye gömüldü. "Neler oluyor, yavrum?"

Shay sesini bulamadı.

"Yavru?" Yaklaştı, o çalkantılı enerji fırtınasını da beraberinde getirdi. Ve onun kokusu - parfüm, vücut yıkama, o. Bu koku onun her yerindeydi. Her yerinde. Her yerinde. Kızın. Ona doğru uzandı ama dokunmadı, parmakları aralarındaki havada bir yumruk haline geldi. "Shayla."

Geniş gözlerle ona baktı. "Annem burada."

Saklanmanın bir anlamı yoktu. Shay yaptığı küçük hatayı, motel odasının gerçek adıyla kayıtlı olduğunu unutmuştu. Aurlarını gizlemeleri, telefonlarını kapatmaları... Hepsi boşunaydı.

Çünkü Athene Cousens onu bulmuştu. Otoparkta duruyordu, kalem eteği ve blazer ceketi okyanus kadar maviydi, Shay'inkiyle aynı renkteki saçları mükemmel, parlak dalgalar halinde sırtından aşağı dökölüyordu. Odayı tuttukları gece Shay, Roman'ın saçmalıklarından o kadar bıkmıştı ki yaptığı hata aklına bile gelmemişti. Bu daha önce hiç yapmadığı türden aptalca bir hataydı.

Ve şimdi, her şeyi mahvetti.

Kapının tokmağına uzanmadan önce birkaç derin nefes alarak kendini topladı.

Roman'ın sesi elini durdurdu. "Bunu yapmak istediğine emin misin, yavrum?"

Yutkundu, gözleri doldu. "Başka ne seçeneğim var ki?" Sesi titriyordu. "Yarın beşinci gün. Sanırım bu kadar uzun süre dayanabildiğimiz için kendimi şanslı sayabilirim."

"Seni alıp götüreceğ..." Aniden durdu. Shay onun yutkunduğunu duydu. "Buradan," diye bitirdi.

"Başka seçeneğim yok," diye fısıldadı. Bir an sadece ona baktı, enerjisini hissetti, Roman'ı bir daha görmeme ihtimaline karşı beynine kazımaya çalıştı. Muhtemelen de görmeyecekti. "Sana teşekkür etmek istiyorum Roman," diye fısıldadı. "Bana yardım ettiğin için. Beni terk etmediğin için."

Roman'ın ağzı ince bir çizgiye dönüştü. "Seni ondan kurtarabilirim." Shay ona hüznölü bir gülümseme verdi.

"Hayır, kurtaramazsın," dedi nazikçe.

Sonra kapıyı açtı ve gün ışığına doğru yürüdü.

ROMAN yerinde kalması gerektiğini biliyordu ama siktir et, yapması gerekenin tam tersini yapmak konusunda kötü bir üne sahipti. Yapmalıydı, yapmalıydı, yapabiliirdi, hepsinin canı cehenneme.

Kolu çoktan Athene Cousens'in pençeleri tarafından kavranmış olan Shay'in peşinden motel odasından çıktı.

Athene onun yaklaşmasıyla başını kaldırdı. Gözlerini kırıştırdı. "Gölgeler." Bakır dudakları bir sırıtışla aralandı. "Ne kadar... beklenmedik." Zehirli gülümsemesini kızına yöneltti. "Şimdi eve geliyorsun."

Roman'ın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Neredeyse yirmi yaşında ve sen ona kendi malınmış gibi davranıyorsun."

"Donovan mazeretini duymakla çok ilgilenecek, Devlin."

"Ona söylemen için sana meydan okuyorum," diye tükürdü. "Eminim kızının Gri Bölge'de avlandığını ve doğrudan Kara Ev'den çaldığını duyunca çok heyecanlanacaktır." Bunun ucuz bir şaka olduğunu biliyordu ama Don'un bunu Athene'nin dedikoducu ağzından öğrenmesi halinde Shay'e zarar vermekle kalmayacağını, ona işkence edip öldüreceğini de biliyordu. Psikopat babasının intikamını almaktansa annesinin gazabına uğraması daha iyiydi.

Athene Shay'i arabaya doğru çekti. "Gidiyoruz, şimdi."

Shay direndi, yürüyüş botlarını sürükledi ve ağırlığını diğer tarafa verdi. "Bekle, çantalarım." Kolunu çekti ama Athene onu sıkıca tuttu. "Bırak beni!" Shay'in sesi çaresizleşti, kelimelerindeki ham panik Roman'ın kanını kaydattı. "Bırak beni, canımı yakıyorsun!"

Roman ileriye doğru yürüdü, göğsü gergindi ve öfkeyle ağrıyordu. "Bırak gitsin Athene."

Shay'i arabanın açık arka kapısına doğru itti, öyle sert itti ki kapıya çarptı ve menteşeleri üzerinde sallanmasına neden oldu. "Balthazar, eşyaları lütfen."

Koruması odaya yöneldi ve Shay arabaya binip kapıyı kapattığı anda Athene, Roman'ın yanına geldi. Çenesini kaldırıp kemikli burnunun altından ona bakarken çirkin topuklu ayakkabıları onu Roman'la eşit boyda gösteriyordu. "Eğer bir daha kızımın yanına yaklaşırsan, bunu bir savaş sebebi say."

"Eğer ona bir daha dokunursan, bunu bir savaş sebebi say."

Athene'in gülümsemesi zehirliydi. "Bu her neyse, şimdi sona erecek. Beni anlıyor musun?"

"Seni anlıyor muyum? Evet. Uyuyor muyum? Bunu göreceğiz, Bayan. Cousens."

"Eğer uzak durmazsan, büyük bir hata yapmış olacaksın." Topuklarının üzerinde döndü ve kasılarak arabaya doğru yürüdü.

Balthazar elinde Shay'in çantaları ve ceketiyile göründü. Saç kesimi ve kare çenesiyle bir talim çavuşuna benziyordu. Roman'ı kesebilecek bir bakışla inceledi ve sonra ona yaklaşma hatasını yaptı; nefes alabilecek kadar yaklaştı. "Hanımefendinin dediğini yaparsan akıllıca davranmış olursun."

Roman şahlandı ve yüzüne tükürdü. "Benden uzak durursan akıllıca davranmış olursun."

Balthazar göz kapağındaki ve yanağındaki damlayı sildi. Sırıttı. Parmaklarındaki tükürüğü silkeledi, döndü ve arabaya bindi.

Roman'ın o arabayı takip etmemesi, takla attırıp Athene'i ve korkak korumasını öldürmemesi ve kavrulmuş toprağın kanlarını yalamasını izlememesi için muazzam bir irade gücü gerekiyordu.

Özellikle de Shay'in dönüp arka camdan ona baktığını ve gözyaşlarının yüzünden aktığını gördüğünde.

Shay hiç ağlamazdı, bunu kendisi de söylerdi. Bu gözyaşlarının onun için mi, bulamadığı kız kardeşi için mi, yoksa onu kafese kapatan annesi için mi olduğunu bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu.

Yine de içi içini yiyordu.

SHAY en son ne zaman ağladığını HATIRLAYAMIYORDU.

Athene'in arabasının arkasında oturuyordu, yüzü ıslaktı. Gözyaşları durmuştu ama tekrar gelme tehdidinde bulunduklarını hissedebiliyordu.

Muhtemelen en kötüsü de bunların neden olduğunu anlamaktı. Annesi onu bulduğu ve Riptide'a geri götürdüğü için miydi? Anna'yı hâlâ bulamadığı için miydi?

Yoksa Roman yüzünden miydi? Athene onu arabaya doğru sürüklerken yüzünde beliren ifade... Saf, su katılmamış bir öfkeydi. Ne kadar uzun yaşarsa yaşasın, Shay o bakışı asla unutamayacaktı.

Anna ve rahmetli babaları dışında ilk kez biri onun için savaşmıştı. İlk kez biri Roman'ın verdiği tepkiyi verecek kadar önemsemişti.

"O çocuğu bir daha asla görmeyeceksin." Athene'in soğuk sesi çiçek parfümü kokan arabanın içine girdi. Gözlerini yuvarlak güneş gözlükleriyle siper etmiş, dosdoğru önüne bakıyordu. Shay, Roman'ın yirmi yedi yaşında ve bir çocuktan çok uzakta olduğunu belirtme zahmetine katlanmadı. Ama sonsuza dek yaşayabilecekken, bazı ebeveynler çocuklarına yetişkinliklerinde de çocukmuş gibi davranma eğilimindeydi. "Shay? Beni anlıyor musun?"

Shay pencereden dışarı baktı. Gözlerinin arkası yanıyordu ve yeni bir migren ağrısı daha başlıyordu.

Athene'in aurası şimşek çakan bir fırtına bulutu gibi diken diken oldu. "Bir daha asla Roman Devlin'e bakmayacak, onunla konuşmayacak ya da onunla yatmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Mantıksız davranıyorsun."

"Onunla yattın mı?"

"Hayır." Yalan değildi.

"Eğer bana yalan söylediğini öğrenirsem, bunun bedelini cehennemde öderim."

Shay dişlerini sıktı. "Belki de Anna'yı kendin arıyor olsaydın, bir Shadowmaster'dan yardım isteme ihtiyacı hissetmezdim."

"Eğer hak ettiğim gibi bir kız olsaydın, bana güvenir ve sözümü dinlerdin."

"Asla hak ettiğin gibi bir kız olamayacağım, o Anna'ydı. Ve onun kayıp olması umurunda bile değil-"

"*Yeter!*" Athene'in sesi o kadar yüksekti ki çatladı. "Yeterince duydum, Shayla! Riptide'a geri dönüyorsun ve orada kalacaksın. Artık gizlice kaçmak yok, çölde saçma galavantlar yok." Koltuğunda dönerek güneş gözlüklerinin ardından ona baktı. "Ve hayır. Daha fazla. Roman. Devlin." Ağzı sıkışmış, nabızı boynunda öfkeyle çırpınıyordu.

Arkasını döndü ve radyoyu açtı.

Araba yolculuğunun geri kalanı, annesinin berbat müzik zevki dışında sessizdi ama Shay'in zihni gürültülüydü. İçinde, hayatı boyunca olduğu gibi çılgılık atıyordu ama bu seferki çılgılık farklıydı.

Hayvani bağırışlar ve kendisinden başka kimsenin göremediği parmaklıkların tıkırtısı yerine, bir ismi haykırıyordu.

Roman'ındı.

ROMAN'IN EVİ

YVESWICH, KEREYALETİ

Loren kendini yavaşça Roman'ın evindeki kapalı yüzme havuzuna bırakırken vücudunu bir ürperti kapladı.

Üzerinde kaburgalarına kadar uzanan beyaz, tek parça bir mayo vardı. Darien ona bu mayoyu Finans Bölgesi'ndeki küçük bir sörf mağazasından almıştı; yeni malzeme raflardaki güneş kremi ve hindistancevizi bronzlaştırıcı losyon kokuyordu. Loren'e Dallas ve Sabrine ile Angelthene'deki plajlarda geçirdiği yazları hatırlatıyordu.

Onları çok özliyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Darien'in bas sesi kavernöz odada yankılandı. Havuzun kenarında durmuş, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ayaklarını iki yana açmıştı. Siyah uzun kollu bir elbise ve siyah kot pantolon giymişti, savaş botları hâlâ ayağındaydı.

Su göğüslerine değene kadar suya battı. "Bu kadar soğuk olmasaydı biraz daha iyi olurdu." Dişleri gıcırdadı.

Darien çömeldi ve parmaklarını suya daldırdı. Ağzının bir köşesini aşağıya doğru eğen kaşlarına bakılırsa, su sandığı kadar soğuk değildi.

"Soğuk değil, değil mi?" diye sordu ona.

Tekrar ayağa kalktı ve elindeki suyu silkeledi. "Birkaç dakika sonra nasıl hissettiğine bak. Endişe verici bir şey olursa bana söyle." Kızın suyun içinde parmak uçlarında sallanmasını izledi. Sürekli onun tarafından izleniyor olmak tedirgin ediciydi ama aynı zamanda onun gitmesini de istemiyordu. Darien'de ne olduğundan emin değildi ama o yanındayken kendini daha güvende hissediyordu, sanki gerçekten kötü bir şey olmasını engelleyebilirmiş gibi. "Neden biraz yüzmeyi denemiyorsun?" diye önerdi.

"Bana katılmak ister misin?" Belki o da suya girerse kendini bu kadar garip hissetmezdi.

Ya da belki daha kötü hissedecekti çünkü bu gömleğini çıkarması gerektiği anlamına geliyordu.

Evet, onu yarı çıplak görmek muhtemelen bunu daha da kötüleştirecekti. "Belki başka zaman," dedi.

"Başıma kötü bir şey gelme ihtimaline karşı giyinik kalmak ve botlarını çıkarmak istemiyorsun, değil mi?"

Adam cevap vermedi ama kadın onun tam on ikiden vurduğunu biliyordu.

"Bütün bunları neden yapıyorsun?" Sesi sessiz ve soluk soluğaydı ve dişleri yine takırdıyordu.

Sadece "Çünkü önemsiyorum" dedi.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir an boyunca birbirlerine baktılar. Adamın ona her zaman gösterdiği kesintisiz ilgi kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu.

Aniden arkasını döndü, gözlerini sıkarak kapattı, kare şeklindeki çenesinde bir kas çalışıyordu. Gözlerini tekrar açtığında Loren, kaybolmadan önce siyahın bir anlık görüntüsünü yakaladı.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim." Havuz boyunca volta atmaya başladı. "Sadece biraz yüz. Burada değilmişim gibi davran." Girdiği her odanın havasını emerken burada değilmiş gibi davranmak neredeyse imkânsızdı.

Ama kadın adamın dediğini yaptı ve adam ilk kez onu izlemedi. Volta atmaya devam etti, birkaç dakikada bir gözlerini sıkarak kapattı.

Sonra evin içine açılan cam kapılara doğru yürüdü, birini iterek açtı ve merdivenlerden yukarı bağırdı. "Ivy!" Bir duraklama. "Ivy!"

Buraya inmesi birkaç dakika sürdü ve indiğinde Loren'in duyamayacağı kadar sessiz bir ses tonuyla konuşuyorlardı.

Ve sonra Darien içeride kayboldu.

Ivy havuzun kenarına geldi. Çoraplarını çıkardı, kot pantolonunu sıyırdı ve ayaklarını suya daldırdı. "Darien birazdan dönecek," dedi sıkı bir gülümsemeyle.

Ama Loren onların bir şeyler sakladığını anlamaya başlamıştı ve Ivy'nin onda bir sorun olduğunu sakladığını biliyordu.

"BAĞIMLISIN, DEĞİL Mİ?" Tanner sordu.

Darien mutfakta karşısında durmuş, gözlerinden Zehir damlıyordu. Jack ve Kylar da buradaydı.

Darien, "Sanırım Surg'larımı daha da kötüleştiriyor," dedi. Kapağını tekrar taktı ve şişeyi kot pantolonunun arka cebine soktu.

Jack sıırttı. "Bu mümkün mü ki?"

Kylar gözlerini kocaman açarak, "Şaka yapmak için uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum Jack," dedi.

"Ama kötü zamanlanmış şakalar benim uzmanlık alanımdır." Jack'in gülümsemesi Darien'in bakışlarıyla karşılaştığı anda soldu. "Lütfen beni aforoz etmeyin."

Tanner endişeli görünüyordu. Darien'e, "Biraz ağırdan almak isteyebilirsin," dedi. "Kaç şişe aldın?"

"Üç. Beklediğimden daha fazla."

Jack, "Umarım sulandırmamıştır." dedi.

"O kadar aptal olabileceğini sanmıyorum," dedi Kylar. "Belki başkalarını soyabilirdi ama Darkslayers'ı değil."

Jack, Darien'in parlayan siyah gözlerinden uzaklaşan ince, karanlık çizgilere baktı. "Bu haldeyken bir şey görebiliyor musun?"

"Normal görüş ile Görü arasında geçiş yapabiliyorum." Mutfak tezgahını itti ve mikrodalganın yansımasında kendine bakmak için döndü.

Kahretsin, bir canavara benziyordu; ruhunda sürekli sinsice dolaşan bir canavara. "Loren'in beni böyle görmesini istemiyorum."

"Hâlâ anıların yok mu?" Kylar sordu.

Darien mikrodalgaya yaklaştı ve tüm siyahı incelemek için alt kapağını aşağı çekti. Kapağının içi bile gri ve perdeliydi.

"Neden ona seninkini göstermiyorsun?" Tanner önerdi. "Bu ona yardımcı olabilir."

Hob buzdolabının üstünden izliyordu, ancak bozuk para kavanozunun ve mısır gevreği kutularının arkasına saklandı ve Darien ona her baktığında tamamen eğildi.

"Sana zarar vermeyeceğim Itzel," dedi Darien. "Ama bu gece biraz daha sessiz olsan fena olmazdı." Loren bunu bilmiyordu ama Darien her gece derin bir uykuya dalana kadar onun için ses bariyerleri oluşturuyordu. Bu onun için daha az uyumak anlamına geliyordu ama bunu onun için yapardı. Onun için her şeyi yapardı.

Arkasını döndü ve tezgâha yaslandı. Bir elini saçlarında gezdirirken yüzükleri saç tellerine takıldı. "Bunu yapmak istemiyorum," dedi Darien, Atlas'ın sorusunu yanıtlarken. "Ona anılarımı göstermek

Ona film izletmekten daha iyi. İşin içinde duygu yok. Kendi başına hatırlamasını tercih ederim. Özellikle de benimle ilgili bir şeyi."

Jack başını salladı, yüzünde yeni bir aptalca sırıtış vardı. "Patlama seanslarını kastediyorsun."

Darien'in dişlerinin gıcırdaması duyulabiliyordu. "Her şeyi."

"Bence hatırlayacaktır," diye cesaretlendirdi Tanner. "Sadece birkaç gün oldu."

Darien havuza inen merdivenlere doğru baktı; Loren ve Ivy'nin konuşmasının yumuşak yankısını zar zor duyabiliyordu. "Umarım."

Yerdeki çıplak ayak sesleri dikkatini üst katlara çıkan koridora çekti. Joyce yaklaşıyordu, vücudunu bir havuz havlusuna sarmış, elinde fazladan bir mayo vardı.

Darien, "Uyuşturucu bağımlıları için doktor tavsiyesi var mı?"

diye sordu. Sırıttı. Joyce siyah gözlere ve ağırlara dikkat etti.

"Onları kullanmayın."

LOREN şişme bir donutun üzerinde havuzda dolaştı.

Ivy, Joyce'un kendisi için getirdiği mayoyu giymiş ve turlar atarak yüzüyordu. Joyce küvette uzanmış, kollarını arkasındaki kenara açmış, gözleri kapalı ve başı gerideydi.

Bu cennet gibiydi. Loren'in boğazındaki o garip, sıcak his, mide ağrılarıyla birlikte gitmişti. Uğursuzluk getirmek istemiyordu ama... kendini çok daha iyi hissettiğini itiraf etmek zorundaydı.

Bilardo salonunun kapıları açıldı ve Darien içeri girdi.

Loren ayaklarını tekmelemeyi bıraktı ve kollarını ortasından geçirdiği çöreğin içinde sallanmaya başladı. Uzun saçları sıırılsıklam olmuş ve sırtına yapışmıştı.

Çelik mavisi gözleri doğrudan ona dikilmişti; sanki *onu* sadece o görüyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Bas sesi yankılandı.

"Daha iyiyim."

"Artık susamadın mı?"

Başını salladı.

Ivy suyun yüzeyine çıktı ve ıslak saçlarını geriye doğru itti. "Sen bir dahisin, Daredevil. Bunu asla düşünemezdim."

"Eminim yapardın," diye karşılık verdi. Odağı Loren'e geri döndü. "Peki ya diğer şeyler?"

Eli göğsüne ve hâlâ çok küçük gelen ciğerlerine doğru kayd.

Kız cevap veremeden adam tekrar konuşmaya başladı. "Dişlerin hâlâ takırdıyor."

İnkâr etmedi.

"Neden dışarı çıkmıyorsun, biz de başka bir şey deneyelim?"

Havuzun basamaklarına doğru yüzdü, çöreği kenara itti ve yere su damlatarak dışarı çıktı. Darien ile birlikte sauna ve buhar odasının kapalı kapılarına doğru yürüdü.

"Hangisini denemek istersin?" diye sordu. Ivy havuzdan çıktı. "Bekle, ben de geliyorum!"

Loren'in gözleri kapılar arasında gezindi. "Sauna." Artık ıslanmış gibi hissetmiyordu.

Darien onun için ağır kapıyı açtı, dışarı kuru bir sıcaklık yayılıyordu. Ivy ıslak ayaklarını yere vurarak aceleyle kalktı, vücudu kabarık bir havluya sarılmıştı. İkinci bir havluyu Loren'e uzattı ve birlikte saunaya girdiler.

Darien de araya girmek istedi ama tereddüt etti.

Ivy, "Bu kıyafetlerle burada kavrulacaksın. Ayrıca, zaten açık ve iyi çalışıyor. Ben onunla kalacağım, sen dışarıda bekle."

Darien kapıyı kapatmadan önce Loren'e sadece bir kez daha baktı.

Sauna çok güzeldi ve kırmızı ışıkla aydınlatılmıştı. İçerisi sedir ağacı kokuyordu, katmanlı ahşap banklara teşekkür borçlu olan tatlı bir koku. Duvarlar kaya tuzundan yapılmıştı ve arada bir vantilatör açılarak öğütülmüş tuzu odaya üflüyordu. Dudaklarının tadı çoktan gelmişti.

En üstteki banka oturdular ve sırtlarını sıcak duvara yasladılar. Loren dizlerini çenesine kadar çekip nefes almaya ve sırtını ısıtan, kaslarına batan ve orada olduğunu fark etmediği düğümleri gevşeten kayanın verdiği hisse odaklandı.

"Sanırım," diye başladı Ivy, yumuşak sesi odayı dolduruyordu. Başını duvara yaslamış, gözlerini kapatmıştı. "Roman'a bir oda arkadaşına ihtiyacı olup olmadığını sormam gerekecek."

Loren gülümsedi. "Burası oldukça inanılmaz bir yer." Kapıya doğru baktı. "Hiç gitmiyor, değil mi?" Darien'i göremiyordu ama bir şekilde onun orada olduğunu biliyordu.

"Yapmasını istiyor musun?" Hiç de değil.

Loren başını salladı. "Hayır. Ben sadece... Sanırım etrafımda beni bu kadar önemseyen insanların olması benim için biraz garip."

Ivy gözlerini açtı ve daha dik oturdu.

Loren devam etti, "Roark ve Taega hiçbir zaman... sevecen tipler olmadılar. Dallas ve ben birbirimize çok sarılırdık ama-" Durdu, boğazı aniden düğümlendi. Dallas hakkında konuşmak kalbinin sıkışmasına neden olmuştu.

Dallas da hiçbir zaman sevecen bir tip olmamıştı. Ama birçok açıdan Loren'in tek ailesiydi. Loren ise her zaman verecek çok sevgisi varmış ama verecek kimsesi yokmuş gibi hissetmişti. Belki de bu yüzden bitkilerden ve hayvanlardan bu kadar hoşlanıyordu. Onlar her zaman sevgiye muhtaçtı ve bunu asla reddetmezlerdi.

Ivy hâlâ onu izliyordu. Hâlâ her kelimeyi dinliyordu. Kırmızı ışıkla aydınlatıldığında bile yüzü gerçekten nefes kesiciydi.

Loren tuzlu havayı içine çekti ve gülümsemeye zorladı. "Sanırım benim için aile diğerlerinden biraz daha farklıydı. Bu yüzden tüm bunlara alışık değilim." Bir elini kapıya doğru salladı ve arkasında tanıdığı adam duruyordu.

"Henüz her şeyi hatırlayamadığımı biliyorum," dedi Ivy, "ama sen ailemizin bir parçasısın. Seni bizden biriymişsin gibi seviyoruz." Ivy'nin sözleri kalbinin aynı anda hem garip bir şekilde dolu hem de boş hissetmesine neden oldu.

Loren tekrar kapıya doğru baktı, son altı ayda unuttuğu her şeyi, Yedi Şeytan'ı korkunç yabancılardan aileye dönüştüren olayları düşündükçe zihni dönüyordu.

Ivy sırtını duvara yasladı. "Tüm bunlar için bize geri ödeme yapmaktan bahsedip duruyorsun ama inan bana bu konuda endişelenmene gerek yok. Bunu önemseydiğimiz ve aileden olduğumuz için yapıyoruz ve aileye borcunu ödemek zorunda değilsin."

Yirmi dakika sonra, uyandığı gecedan beri hiç olmadığı kadar sıcak hissediyordu.

Ivy kapıyı iterek açtı ve Loren de onu takip etti. Saçları dışında tamamen kurulanmışlardı.

Darien tam da düşündüğü gibi orada bekliyordu. Loren'in gözleri hemen ona, onunkiler de Loren'e kaydı.

Sauna kapısını sıkıca kapattı. "Sanırım bir şeyler bulmuş olabilirsin."

WITcHLiGHT

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

TRAVIS, Witchlight Simya ve Arşivleri'nin karşısındaki sokağa park etti. Jewels ve Lace yanındaydı, Logan ve Sabrina de arabanın arkasındaki boş yere doğru ilerliyorlardı. Logan motoru durdurmadan önce kamyon birkaç saniye gürledi.

Buraya gelmeye Tamika'nın izlenme korkusunu dile getirmesinden sonra karar vermişlerdi. Darien ve diğerleri kasabadan ayrıldığından beri Arthur'la kimse konuşmamıştı, bu yüzden Travis onu kontrol etmek istedi. Tamika izleniyorsa, Lucent Enterprises'ın eski silah teknisyeninin de izleniyor olma ihtimali çok yüksekti. Özellikle de yaşlı adam Arcanum Kuyusu'nun kopyasının planlarını çaldığı için kovulduktan sonra.

Travis dikiz aynasına baktı. Logan ve Sabrina onu izliyorlardı. Bekliyorlardı. Birdenbire tüm kararları veren kişi olmak garip hissettiriyordu. O kişi Darien'dı, Darien olmadığına ise Max'ti. İkisi de olmadığına, ki bu pek sık olmazdı, yetki Travis ya da Jack'e geçerci. Bundan hoşlanıp hoşlanmadığına karar veremiyordu.

"Sahil temiz görünüyor," diye mırıldandı Lace. Gözleri kararmıştı ve etraflarındaki park etmiş arabaları ve işyerlerini tarıyordu. "Kimse oyalanıyor gibi görünmüyor ve kimse izliyor gibi de görünmüyor."

Travis arabayı kapattı. "Şu anda tehlikede olan biri varsa o da Arthur'dur." En azından Travis ve diğerlerinin kendilerini koruyacak imkânları vardı ama yetmişli yaşlarında bir insan? Arthur resmen yürüyen bir hedefti. Kapısını açtı. "Yakın durun."

Dışarı çıktılar, Logan ve Sabrine de aynı şeyi yaptılar ve caddeyi geçmeden önce trafikte bir boşluk olmasını beklediler. Öğleden hemen sonraydı, blok hareketliydi. Yayalar her zamanki gibi kaldırımında onlardan kaçıyor, tek tük insanlar da daha iyi görebilmek için arabalarını yavaşlatıyordu. Tipik bir Kara Katil hayatı. Sanırsınız ki ünlüler.

Üzerinde WITCHLIGHT ALCHEMY AND ARCHIVES yazan ahşap tabelanın altından geçtiler, ahşap bir büyü kitabı şeklinde kesilmişti ve ağır, gıcırdayan kapıyı iterek açtılar.

Travis o kadar uzun zamandır Şeytanlar'la birlikteydi ki artık onu şaşırtan pek bir şey kalmamıştı ama darmadağın odanın diğer tarafında, Arthur'un masasının yanında duran uzun boylu, kırmızı kafalı adamı görünce durdu.

Jewels Travis'in durmasını beklemiyordu. Ona doğru yürüdü ve yüzünü onun sırtına çarptı.

Sabrine etraflarından dolandı. "Roark?"

Arthur J. Kind, Roark Bright ve şimdi de Travis ve grubu dışında boş olan odanın üzerine çöken sessizlik kesilecek kadar yoğundu.

İlk konuşan Arthur oldu. "Pekâlâ." Nefesini içine çekti ve yavaşça dışarı üfledi. "Bunun eninde sonunda olacağı belliydi," dedi Roark'a. "Çok meraklılar." Sulu gözleri kapının yanındaki gruba kaydı. "İçeri gelin. Tabelayı çevir ve kapıyı kilitle lütfen Travis."

Diğerleri odayı geçip masanın Arthur'un tarafında toplandılar. Travis, sürgüyü çevirip tabelayı çevirirken gözünü Roark'tan ayırmadı.

Travis diğerlerine katılarak Lace ve Jewels'ın arasında pozisyon aldı. Logan Sabrine'e yakın durdu, alfa sürekli ısı yayıyordu ama neyse ki titremiyordu.

Arthur açıklamaya başlarken Roark sessizliğini korudu.

"Roark bazı... vahim haberler getirdi," diye söze başladı Arthur. "Kalendae öncesinden bu yana ilk kez, Arcanum Kuyusu kopyasının planlarını içeren dosyalara erişildi."

Sessizlik çöktü. Sonra Travis, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Lace, Roark'a sorduğu soruyu ekledi, "Sonunda tüm bu saçmalıklar hakkında bizimle konuşacak mısın, yoksa tahmin yürütmeye ve kuyruğumuzu kovalayarak daireler çizmeye devam mı edeceğiz?"

Roark şaşırmamıştı. Yine de konuşmadı.

Arthur dedi ki, "Roark heceleniyor. Erasmus gibi. Anka Kuşu Kafası Topluluğu dağılmadan kısa bir süre önce, o ve diğer üyeler, toplulukta olan şeylerden bahsetmelerini engelleyen bir büyüyle bağlanmışlardı - özellikle de Arcanum Kuyusu hakkında."

Sabrine, "O zaman seninle replika hakkında nasıl konuşabildi? Tüm bunları nereden biliyorsun?"

Arthur kırıışmış ellerini önünde kavuşturdu. "Çünkü bu bir kopya," diye yanıtladı sabırla. "Susturma büyüü kopyalar için geçerli değil, gerçek olan için geçerli." Sinsi.

"Peki ya Taega?" Travis, Darien ve diğer birkaç arkadaşının Kalendae'den önce Bright çatı katını ziyaret ettikleri zamanı hatırlayarak sordu. Roark'a şöyle dedi: "Taega Anka Kafası Topluluğu'nun bir üyesiydi; onu Angelthene Akademisi'nin altındaki tünellerde bulduğumuz bir fotoğrafta görmüştük. Tutuklanmadan önce Darien'e Kuyu ve Loren hakkında bir sürü şey anlattı."

Soğuk bir kadın sesi odanın içinde süzülüyordu. "Çünkü Devlin, ilk ayrılan bendim."

Arthur ve Roark hariç tüm grup Taega'nın arka odalara açılan bir kapıdan geçtiğini görmek için döndüler.

Odayı geçerken topukları yerde tıkırdadı. Gruba ulaştığında kocasının yanında pozisyon aldı ve ellerini önünde kavuşturdu.

"Taega," diye başladı Arthur, "Anka Kuşu Kafası Topluluğu dağılmadan önce oradan ayrıldı. Roark kaldı ve kısa süre sonra gizliliğe bağlandı. Artık cemiyette olup biten hiçbir şey hakkında konuşamıyordu; daha sonra karısı olacak kadınla bile." Yaşlı adam Taega'ya sıcak bir gülümseme verdi.

"Bunu başından beri biliyor muydun?" Travis, Arthur'a ihanetin ensesinde yarattığı karıncalanmaya engel olamayarak sordu. "Neden bize söylemedin?"

Arthur sakince, "Bilseydim elbette sana söyledim, Travis," diye cevap verdi. "Kanlı Ay'dan sonra Roark ve Taega yıllardır korudukları bazı sırları bana emanet etmeye karar verdiler. Ben de onlara güvenme cüretini gösterdim. Bence hepimizin birlikte çalışmasının tam zamanı. Ben de onlara anlattım," diye sözlerini tamamladı. "Erasmus hakkında."

Travis, Roark'ın yüz ifadesini okuyamıyordu ama adamın gözlerinin, öldüğüne inandığı eski arkadaşının adını duyunca gerildiğine yemin edebilirdi.

Taega konuştu. "Kopyanın planlarına erişilmiş olması bize elimizde büyük bir sorun olduğunu gösteriyor." Onunla yüzleşti

Kocası. "Roark, eğer onlara söyleme şerefine nail olursan."

Roark'ın hakkında rahatça konuşabildiği tek şey: Kopya. Roark, "Dosyalara Yveswich'te bir yerden erişilmiş," diye söze başladı. "Elimizde kesin koordinatlar yok ama dosyalara erişen kişinin biz konuşurken orada olduğundan eminiz. Ve bunun imparator ve adamları olabileceğine inanmak için nedenlerimiz var." Travis, Roark'ın yanağındaki bir kasın oynamasını izledi. Sıkıca ekledi, "Ve korkarız ki başka bir kopyasını inşa ediyorlar."

Travis'in yüzündeki kan çekildi. Bir an için grup sessizliğe gömüldü.

Ve sonra Logan dedi ki, "Ne anlamı olabilir ki? İlk seferinde Angelthene'i havaya uçurdular, bir daha olmayacağını düşündüren ne?"

Travis ekledi, "Peki neden Yveswich?"

"Yveswich çok önemli bir yer," dedi Taega. "Peçe'nin ilk kurulduğu zamanki ilk mühürleme noktasıydı." Titreyen bir nefes aldı, gözleri Roark'a kaydı. "Şehir aynı zamanda Boşluk'la da örtüşüyor." Aynen Tamika'nın dediği gibi. "Doğrudan onun üzerinde yer alıyor -Ruh Terra'da tarih kitaplarında Nekropol olarak bilinen bir yerin aynası." Eski bir dilde *Ölüler Şehri* anlamına geliyordu.

Travis'in yüzündeki kan çekildi, düşünceleri hemen Paxton ve Roman'a kaydı.

Darien'e.

Roark sert bir bakışla grubu taradı. "Aranızdan herhangi biri imparatora Yveswich'e gitmek istemesi için bir neden verdi mi?"

MOTEL 58

WI THEREDGE'İN DURUMU

Alfabedeki her şeyi sattığını iddia eden bir mağazanın yanı sıra, Motel 58 kilometreler boyunca etrafta bulunan tek işletmeydi.

Grup, küçük motelin önünde duruyordu; cipin içinde görünmez olan Blue ve Dominic hariç hepsi. Blue'yu saklamanın iyi bir fikir olduğuna karar vermişlerdi ve Blue buna itiraz etmemişti; burada olmak bile onu geriyordu. Arabayı park ettikleri andan itibaren paniklemiş gözlerle üç numaralı odaya doğru bakmaya devam etmişti ve Max şu anda büyülerin arasından onu göremese de, bunu hâlâ yaptığını hissediyordu.

Konuştukları çalışanın adı Clark'tı. Otuzlu yaşlarının ortalarında yarı insan bir büyücü olan Malakai'nin tepesi atmak üzereydi.

"Sen," diye yavaşça başladı Malakai, adama daha önce iki kez sorduğu soruyu tekrarlayarak, "polisin burada olduğu gün vardiyalı var mıydı, yok muydu?"

Clark boşluğa bakıyordu. Kan çanağına dönmüş gözlerini kırıştırdı ve sanki sonunda Malakai'nin orada olduğunu fark etmiş gibi Azrail'e baktı. "Ha? Oh-hayır. Hayır, o gün çalışmadım, sadece duydum."

"Her gününü böyle mi geçiriyorsun?" Malakai tersledi.

Adam tekrar gözlerini kırıştırdı, ağzı açık kalmıştı. "Ne gibi?" "Lanet bir uçurtma kadar yüksek!"

Aspen bir adım öne çıktı. "Clark," diye söze başladı, kibar ses tonunun altında kaynayan sabırsızlıkla, "konuşabileceğimiz başka biri var mı?"

Clark sonunda bir şey anlamış gibi aptalca gülümsedi. "Ohh-sen bir Azrail'sin!"

Aspen gözlerini kırıştırdı. O da en az Malakai kadar sinirli görünmeye başlamıştı.

"Son zamanlarda burada birkaç Darkslayer daha kalıyordu, biliyor musun?" Clark söyledi. "Sizler havalı olmanın ötesindesiniz. Vigilantizm falan." Başıyla aptalca bir onay işareti yaptı.

Max gözlerini devirdi.

"Vigilantizm mi?" Malakai homurdandı. Parmağını Clark'ın yüzüne doğrulttu. "Bana bir daha asla böyle hakaret etme-"

Max öne çıktı ve hepsini tutuklatmadan önce Malakai'nin kolunu kenara itti. "Neye benziyorlardı?"

Clark gözlerini

kırpıstırdı. "Ha?"

"Darkslayers!"

"Oh. Uhhhhhh... Seninki gibi bir dövmesi vardı, adamın." Boynunu kaşıdı. "Kızda olup olmadığını anlayamadım."

"Ne demek söyleyemedim?"

Omuz silkti. "Makyaj. Saç. Cazibe. Kim bilir?"

"Hangi sembol?"

Clark yine boşluğa bakıyordu. "Ha?"

"Hangi," diye homurdandı Max, "sembol mü?"

Omuz silkti. "Gözlerim kötü. Gözlüğe ihtiyacım var ama sağlık sigortam bunu karşılamıyor."

Max Malakai'ye baktı. "Sence Darien miydi?"

"Darien neden burada olsun ki?"

"Darien Cassel?" Clark o rastgele, açıklanamaz netlik anlarından biriyle araya girdi. "Hayır. O olsaydı bilirdim. Bu senin sembolün değildi." Yanağını işaret etti. "Buradaydı."

Max, Malakai ile bir bakış daha paylaştı.

"Yveswich," dedi Malakai. Clark'la yüzleştirdi ve sabırsız bir el hareketiyle işaret etti. "Bana konuklarınızın isimlerini verin."

Clark'ın ağzından gergin bir kahkaha yükseldi. "Bunun bir tür politikaya aykırı olduğuna eminim-"

Malakai öne doğru yürüdü. "Kıçına silah dayama politikasına ne dersin?" diye hırslanarak Clark'ın üzerine yürüdü.

Clark bembeyaz kesildi ve tökezleyerek geri döndü-

Motel ofisinin kapısı açıldı ve çiçekli bluzuna 'Priscilla' yazılı bir isimlik iştirmiş altmış yaşlarında bir kadın telaşla dışarı çıktı. "Tanrı aşkına burada neler oluyor?" Kısa boylu olmasına rağmen bir şekilde Malakai'ye tepeden bakmayı başarmıştı. Max çok etkilenmişti. "Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye gıdıkladı.

Önce Max konuştu. "Küçük kız kardeşimi arıyoruz, kendisi kayıp. Bize birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz lütfen? Sadece birkaç dakika, sonra sizi rahat bırakacağız. Söz veriyorum."

Priscilla dudaklarını büzerek ona baktı ama gözleri kibardı ve Max'e onu ciddiye aldığını söyleyen de bu gözlerdi.

Tam zamanında.

Clark yan adımlarla Priscilla'ya doğru ilerledi. "Artık öğle yemeğine gidebilir miyim?"

Priscilla onun kolunu okşadı. "Gidebilirsin." Hemen oradan ayrıldı. Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz Priscilla'nın gözleri grupta gezinmeye başladı. "Onun kusuruna bakmayın, kendisi yeni."

Malakai dedi ki, "Ve zonkladı. Ne içiyorsa onu istiyorum." Priscilla onları ofise çağırdı. "Gelin, gelin."

Oda beşini birden alacak kadar büyük olmadığı için içeri doluştular ve Priscilla masanın arkasındaki döner koltuğa otururken masanın etrafında toplandılar.

"Anna Cousens hakkında mı?" Boynundaki altın zincire taktığı gözlüğünü taktı.

Max'in kaşları çatıldı. "Hayır. Bunu sana sorduran nedir?"

"Birkaç cehennem zebanisi onu aramaya geldi." Kaşlarını çattı ve küçük, gıcır gıcır merceklerin ardından ona baktı. "Sakın bana başka bir kaçırılma olayı olduğunu söyleme."

Max yanıtını düşündü. "Yakın zamanda değil ama bağlantılı olabileceklerini düşünmeye başladım. Bu zebaniler hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Kanun 'hiçbir şey' demiyor," dedi arsızca, kollarını masanın üzerinde kavuşturarak. Gülümsemesi yanaklarını kırmızı elmalara dönüştürdü. "Neden bana sizi buraya getiren şey hakkında biraz ayrıntı vermiyorsunuz, ben de yardımcı olmaya çalışayım?"

"Kiralık bir araba," diye cevap verdi Max hemen, "ve buraya mavi saçlı bir kızla gelen üç adam."

Priscilla'nın ifadesi anlamlıydı. "Bu Anna Cousens'ın başına gelenlere çok benziyor."

"Kız kardeşim yıllar önce kayboldu," dedi Max. "Öldüğünü sanıyordum ama öyle olmadığına inanmak için sebeplerim var. Eğer bize herhangi bir şey söyleyebilirsiniz -herhangi bir şey- size minnettar olurum. Sadece onu bulmak istiyorum, tek istediğim bu."

Priscilla durumu düşündü. Derin bir nefes aldı ve burnundan verdi. "Pekâlâ. Diğerlerine söylediğimin aynısını size de söyleyebilirim. Üç adam ve genç, mavi saçlı bir kadın birkaç hafta önce giriş yaptı. A

İkinci kadın -Anna Cousens- sonunda onlara katıldı. Çıkış yaptıklarında yanlarında sadece mavi saçlı olan vardı. İki kez ayrıldıklarını gördüm; ilkinde şu tarafa doğru gidiyorlardı." Buruşuk bir parmağıyla güneşin altında parıltıyan uçsuz bucaksız çölü işaret etti. "İkincisinde, yani çıkış yaptıklarında, şu tarafa gittiler." Şimdi Angelthene'i işaret ediyordu.

Max boş çölü işaret etti. "O tarafta ne var?"

Dudaklarını büzdü. "Fazla bir şey yok. Bir enerji santrali ve bazı dağınık konutlar."

"Başka bir şey var mı?" Malakai kırptı.

Kadın kaşlarını çatı. "Sabırsız bir hayvansın, değil mi?"

Dallas bir elini ağzına götürerek kahkahasını bastırdı.

Priscilla'nın bakışları Max'e döndüğünde yüz ifadesi yumuşadı - ki zaten kadının patates püresinden daha yumuşak olduğu düşünülürse bu çok şey ifade ediyordu. "Hepsi bu kadar canım."

Bir adım öne çıktı ve elini uzattı. "Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Elini sıktı, eli sıcacıktı. "Rica ederim."

Ofisten çıktılar. Öğleden sonra inanılmaz derecede sıcak olmuştu ve içeride sadece birkaç dakika kalmışlardı.

Malakai gıcırtilı bir sesle, "'Teşekkür ederim, gerçekten minnettarım' diye taklit etti."

Max ters ters baktı. "Kimse senden hoşlanmıyor," diye karşılık verdi. Malakai gülümsedi. "Bunu çok ama çok büyük bir kazanç olarak görüyorum."

Max, Blue'yu gizlemeye dikkat ederek cipin kapısını açtı. "Bir oda kiralamamız gerekecek," dedi sessizce. "Hava kararıyor." Neredeyse hiç cevap alamadıkları bir gün daha, ama yarın o çöle doğru yola çıkacaklardı.

Dominic'in ağzı bir gülümsemeyle seğiriyordu. "Malakai bunu senin için tamamen mahvetti mi, yoksa ne?"

"Neredeyse," diye mırıldandı Max. Dallas'a döndü. "Onu büyüleyebilir misin?" dedi Blue'ya.

Dallas sihirli çubuğunu çıkardı ve Dominic ve Blue ile birlikte arkaya tırmandı. "Kıpırdamadan dur," dedi Blue'ya. "Hadi sana yeni bir saç rengi verelim." Gözlerini kısarak baktı. "Bu sefer pembeye ne dersin?"

Mavi gözlü Dallas. "Kırmızı."

ÇÖL

WI THEREDGE'İN DURUMU

Yveswich'e dönüş yolculuğu sessizdi - tam da Roman'ın sevdiği gibi. Ama bu sefer sessizlik farklıydı. Ve berbattı, hem de çok.

Çünkü Shayla Cousens burada onunla birlikte değildi.

Dördüncü güne ulaşmışlardı ve bu süre Roman'ın ikisinin de boğazına yapışmadan önce dayanmasını beklediğinden daha uzundu. Altıncı günü de kabul etmişti, en azından Paxton'ın güvende olduğundan emin olduktan sonra bunu planlamıştı. Ama o kadar ileri gitmemişti ki, Athene orospusu Cousens çıkageldi.

Shay şu anda burada olmalıydı. Onunla klima, müzik zevki ve ekranlarda sürekli uzaklaşan noktalar hakkında tartışıyordum.

Ve ona her yirmi dakikada bir işemesi gerektiğini söylüyordu.

Ön tampon hâlâ ayakkabısından dolayı çizik içindeydi. Neden temizlemeye zahmet etmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunu Yveswich'te, onunla bu yolculuk başlamadan önce yapabiliirdi. Ve şimdi, onu çıkarmak için daha da az istek duyuyordu. Bunun pek bir mantığı yoktu ama bu iz onu hatırlatıyordu ve artık o gittiğinden beri bu izlerin sayısı azalmıştı. Son dört gün bir rüya gibiydi. *O* bir rüya gibiydi.

Kendini başka bir şey düşünmeye zorlamaya çalışıyordu ama kız onun her anını tüketiyordu. Ve şimdi onun muhteşem ağzını sikinin üzerinde hissettiğine göre, onu düşünmemek daha da zor bir görevdi. Kahretsin, Shayla'nın onun için dizlerinin üzerine çökmesi güne harika bir başlangıçtı. Dilini ve dudaklarını çok iyi kullanıyordu. Daha önce bir kadın tarafından hiç bu kadar sahiplenildiğini hissetmemişti ve bundan hiç bu kadar zevk almamıştı.

İçini çekti ve güneşin ısıttığı kapısına yaslandı, dakikalar sonra ilk kez araba kullandığını ve muhtemelen parasını ödemesi gerektiğini hatırladı

dikkatini yola verdi. Her zaman dikkatinin dağılmasını ve buna rağmen kaza yapmamayı başarmasını komik bulmuştu.

Sayagül, Roman'ın gölgesinden çıktı ve kanatlarını salladı, siyah ısıltılı toz arabanın içinde sürüklendi. Kaportanın üzerine süründü, pençeleri havalandırma deliklerinde şingırdadı ve güneşlenmek için karnının üzerine uzandı.

Onu *ben de özlüyorum, biliyorsun*, dedi ejderha uzun boynunu uzatarak. "Seni mi?" Roman alay etti.

Yeşil, sürüngen gözlerinden birini açtı. *Evet, ben. Ondan hoşlanmaya başlamıştım. Yine de bitmek bilmeyen özlemin olmadan yapabilirdim. Kız da öyle. İkiniz de çekilmez ve çaresizsiniz. Bir çift azgın, çekilmez, umutsuz aptal.*

"Bütün Familiar'lar senin gibi küstah mı? Yoksa sadece ben mi şanslıyım?"

Belki de içinize bakmalısınız. Biz sadece halkımızın bir parçasıyız. Ağzının pullu köşesi yukarı doğru eğildi ve bir miktar siyah diş etini ortaya çıkardı. Gerçi senin tarifi bana daha küstahça gelebilirdi. Sen yapılırken şımarıklık çalkalayıcısının kapağı düşmüş olmalı.

Bir kahkaha attı.

Belki de kız senin için düşündüğüm kadar kötü değildir.

Elleri direksiyonda sıkılaştı ama ona hâlâ şefkat ve dikkatle bakan ejderhaya baktı. "Neden böyle söylüyorsun?"

Sayagül burnundan mum gibi kokan, sihir gibi bir duman üfledi. *Ona açılmaya başlamıştın. Kylar ve Willow'dan beri bunu kimseye yapmamıştın.*

Pencereden dışarı baktı, güneş ışınları pencereye vuruyordu. "Sonunda bana bir faydası olmadı. O gitti."

Bunun son olduğunu kim söyledi? Sayagül karşı çıktı. *Gitmek istemedi, aptal çocuk.*

"Fark etmez, tamam mı?" diye tersledi. Bir nefes aldı ama ciğerleri ezilmiş gibi hissediyordu. "O gitti. Ona sahip olamam." Ellerini direksiyonu ezmeden önce gevşetmeye zorladı. "Zaten sadece kız kardeşini bulmak istiyordu."

Sayagül'ün göz kapağı kapandı. *Belki de ihtiyacı olduğunu bilmediği başka bir şey bulmuştur*, dedi uyuklu bir sesle.

Ejderha uykuya daldı. Roman uzun yolculuğun geri kalanında onun sözlerini düşündü.

Ve Yveswich'teki hayatının enkazıyla yüzleşmeye hazırlandı.

MAVİ EV

YVESWICH, KEREYALETİ

SHAY Mavi Ev'e DÖNELİ SADECE BİR SAAT OLMUŞTU ve şimdiden boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Kendine ait diyebileceği tek kişilik odada yatağının kenarına oturdu. Burası cereyan yapıyordu, tuzlu su ve küf kokuyordu; ev gibi kokmak bir yana, içinde derin bir korku uyandıran kokular.

Gözleri mobilyaların üzerinde gezindi - üzerinde bir el aynası ve bir müzik kutusundan başka bir şey olmayan şifonyer. Eşyalarının çok azı buradaydı; tüm önemli eşyalarını Zima semtindeki dairesinde, annesinin bilmediği dairesinde saklıyordu. Gün batımının turuncu ışıltısı pencerelerin mavi camından içeri süzülüyor, yere safir ışıktan dikdörtgenler düşürüyordu.

Shay uzun süre o dikdörtgenlere baktı. Göz kırpmadan. Hareket etmedi. Çantaları yatağın üzerinde, el değmemiş bir şekilde duruyordu. Yapmak istediği son şey bavullarını boşaltmaktı. Burası onun evi değildi ve Athene ona ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın burada kalmayacaktı.

Roman'ı düşünmeden edemiyordu. Tesis hakkında düşünmeden edemiyordu. Anna'yı.

Tüm bunlar boşuna mıydı? Çöldeyken Anna'ya yaklaştığını, cevaplara yaklaştığını hissetmişti ama şimdi geri döndüğünde zamanını boşa harcamış gibi hissediyordu.

Bir yanı sanki o dört gün hiç yaşanmamış gibi hissediyordu.

Odasının kapısı açıldı ve Pia içeri adım attı.

"Kapı çalmak diye bir şey duydun mu hiç?" Shay'in sesi düzdü. Gözleri kuruyarak o renkli karelere bakmaya devam etti.

Pia içini çekti. "Athene seni görmek istiyor."

ON DAKİKA SONRA, Shay annesinin çalışma odasında durmuş, pencerelerin dışındaki gökyüzünün kararmasını, ufuktaki son turuncu şeridin kaybolmasını izliyordu.

Athene masanın arkasındaki sandalyeye oturmuş, sanki Shay diye biri yokmuş gibi, sanki onu bu cehennem çukuruna bizzat çağırmamış gibi kâğıtlara bakıyordu.

"Bu işkenceye daha ne kadar katlanmak zorundayım?" Shay talep etti.

Annesinin gözleri yukarı kaydı. Birkaç kez gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Sonra kâğıtları bıraktı, ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve Shay'in kusacakmış gibi hissetmesine neden olacak bir şekilde gülümsedi. Bu bakışı pek çok kez görmüştü; bir saksağanın ötüşü kadar alametti.

"Shay," diye başladı Athene, sesi fazla neşeliydi. "O dönene kadar Anna gibi davranmanı istediğime karar verdim."

Shay'in midesi bulandı. Aman Tanrım, kusacaktı.

Annesi sonunda onunla aynı zor büyüüyü paylaştığını mı öğrenmişti? Shay bunun nasıl mümkün olabileceğini düşünmeye çalıştı ama hiçbir şey bulamadı.

"Anna gibi davranmak mı? Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Elbette benim yardımımı alacaksın. Güçlerimi kullanacağım, kimse aradaki farkı anlayamayacak." Bu sözler onun endişelerini gidermeliydi ama bunun ne anlama geldiğini anladığında daha da kötü hissetmesine neden oldu.

Shay dişlerini sıktı. "Sen hastasın." Başı zonklamaya başladı.

Athene'in ağzının köşesi seğirdi. "Dramatiksin."

"Bunu yapmayacağım."

"*Shayla!*" Athene havladı, adı kavernöz odada boş bir şekilde yankılandı. "Bunu ailen için yapacaksın."

"Ne ailesi?" Shay öfkeden kudurdu. "Ben hiç görmüyorum."

Döndü ve Balthazar'ın kapattığı kapıya yöneldi - Athene'in yatağına götürdüğü adam. Riptide'da Athene'in illüzyon büyüsünün gerçekliği konusunda kendisine güvenilen birkaç kişiden biriydi.

Annesi ayağa kalktı. "Nereye gideceksin, Shayla?"

"Benimle konuşma." Balthazar'a ters ters baktı. "Çekil yolumdan."

"*Onunla mı?*" Athene, Roman'ı kastederek devam etti. Kasıla kasıla Odaya. "Seni sandığın kadar önemsemiyor."

Shay dönüp baktı. "Öyle mi? O beni senden çok daha fazla önemsiyordu!"

"Roman Devlin çok yetenekli bir aktör. Eğer şehrinize biraz ilgi gösterseydiniz ve Selkie rolünüzü ciddiye alsaydınız, bunu bilirdiniz. O adam bir zehir ve bacaklarını bu *hastalığa* açtığın için senden utanıyorum. Bundan daha iyi olduğunu sanıyordum."

Shay'in burun delikleri alevlendi. "Bacaklarımı onun için açmadım."

"Bir cehennem zebanisine yalan söyleyemezsin, Shayla. Onun kokusu senin üzerindeydi, seninki de onun üzerinde."

"Ne söylememi istiyorsun anne? Onun beynini siktiğimi mi? Çünkü ben yapmadım."

"Onunla bir şey yaptınız ve bu bir daha asla olmayacak."

Shay patladı. "*Buradan nefret ediyorum!*" diye bağırdı. "Buradan nefret ediyorum ve senden de nefret ediyorum!" Annesinin yüzünü işaret etti.

Athene'in bakışları Shay'i iliklerine kadar haşladı. "O adam seni kullandı." "Tanrılar!" Shay volta atmaya başladı.

"Seni aptal yerine koydu. Bu aptallığınla dalga geçilecek, yakında etrafta duyulacak! 'Riptide'in Fahişesi Kolay Bacaklarını Hollow'un Kurdu için Açıyor'. Eğer hayatlarımız yayınlanıyor olsaydı, sen ön sayfada olurdun!"

"Benden ne istiyorsun? Üzgün olduğumu söylememi mi istiyorsun? Çünkü üzgün değilim. Üzgün değilim. Anna'yı bulmak için yapmam gerekeni yaptım."

Alay etti. "Peki ya sen? Onu buldun mu? Eğer bulduysan söyle sevgili kızım, çünkü ben onu kesinlikle göremiyorum."

Shay annesine baktı, gözleri yanıyordu, ağzı sıkıydı ve titriyordu. Balthazar'a doğru döndü. "Çıkarın beni."

Balthazar'ın küçük, keskin gözleri Athene'e kaydı.

Athene, Shay'in başının arkasına bakarak, "Bırak onu," dedi. Shay'in bunu anlaması için annesini görmesine gerek yoktu; bunu hissedebiliyordu. O nefret dolu bakışın kör olduğunu anlayabilirdi. "Geri dönecek."

Balthazar kenara çekildi ve Shay hışımla dışarı çıktı, mavi camlı pencerelerin sıralandığı cereyanlı eski koridorlardan geçti. Aldığı her nefes boğazında düğümleniyordu ama gözyaşı dökmedi, dökülmesine de izin vermedi. Bugün zaten bir kez ağlamıştı ve bir kez çok fazlaydı.

Athene, Roman'ın yetenekli bir aktör olduğunu söylemişti ama Shay buna inanmayı reddetti. Dünya sahnesine çıktığında bir maske takıyor olabilirdi ama Shay onun gerçek yüzünü görmüştü, bundan emindi.

Bundan emindi.

HOLLOW

YVESWICH, KEREYALETİ

Hollow'a gitmek eve dönmek gibi hissettirmeliydi. Bunun yerine, sadece görüntüsü bile Roman'ın omurgasına buz gibi bir karıncalanma gönderdi.

Buradaki binalar eski ve karanlıktı; her ev, lamba direği ve dolambaçlı, Arnavut kaldırımlı yol, tuhaf ve olağandışı olanı takdir eden gözleri tercih eden bir şaheserdi. Çatılar cadı şapkaları gibi sivriydi ve her lamba direği kurt, yarasa, orak ay ve örümcek ağı desenleriyle oyulmuştu. Şehirdeki tüm mezarlıklar buralardaydı, mezar taşları kırık kemikler ve sivri dişler gibi topraktan çıkıyordu. Saksaganlar hiç durmadan ötüyor ve sis cepleri güneşin hiç gülümsemediği kuytu köşelerde sürekli asılı duruyor gibiydi.

Babası her şeyini elinden almasaydı Roman bunu çok sevecekti.

Büyükbabası Slade, Roman küçükken ölmüştü, bu yüzden onu hiç tanıma fırsatı olmamıştı. Ama Roman adamın iki korkunç oğul doğurduğuna göre gerçek bir pislik olduğunu düşündü. Üçüncü bir oğul daha vardı, Dean Slade. Hiç çocuğu olmamış ama olması gereken tek kardeş. Dean iyi bir elmaydı, hiçbir şeyden çekinmeyen bir baş belasıydı ama iyi anlamda. Roman çocukken ona hayrandı; onuncu yaş gününde, sönmüş mumların üzerinde Dean Amca'nın babasıyla yer değiştirmesini dilemişti.

Roman bugün bile bazen, kendisine Donovan yerine Dean rehberlik etseydi şu anda nerede olacağını merak ediyordu.

Siyah Ev ilerideki sokağın sonunda beliriyordu. Mahalledeki diğer tüm evlerden daha büyük ve daha siyahtı.

Sayagül arabanın ön koltuğuna kıvrılmıştı. Roman arabayı eve doğru sürerken başını kaldırdı. *Babanı öldürmek konusunda neden isteksiz olduğunu anlayabiliyorum*, dedi ejderha nazıkçe, kesik gözleri

Eve bakarken duygularına hakim olamadı. *Ama belki de bunun yerine Athene'i öldürebilirsin.*

Roman gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Yine de, "Öldürmek her şeye çözümünüz, değil mi?" diye şaka yaptı.

Ejderha, *bazen bunun tek çözüm olduğunu* söyledi. *Bir ruh etrafındaki ışığı lekeleyecek kadar karardığında.* Pişman gözlerle ona baktı, burnundan sıcak nefesler çıkıyordu. *Işığın karardı, sevgili Roman ve bunu izlemek gerçekten akıl almazdı. Ama ona hâlâ yardım edebilirsin.*

Roman titrek bir nefes aldı. "Belki," dedi usulca.

Kapılar açıldı ve Roman elleriyle direksiyonu sıkarak, araba yolunun ağzını bir devin kırık göğüs kafesi gibi çevreleyen kemik kemerlerin arasından içeri girdi.

Sayagül banketten indi ve gölgesinde kayboldu. *Bana ihtiyacın olursa burada seninle olacağım,* dedi.

Roman park etti ve motoru durdurdu.

Burada çok fazla araç vardı, şaşırtıcı değildi. Büyülerin bu kadar yoğun olması çok kötüydü, yoksa içeri girme zahmetine girmeden önce Paxton'ın aurasını kontrol ederdi.

Roman, Pax'in ve kendisinin iyiliği için çocuğun burada olmamasını umuyordu.

Sakin bir nefes alarak kapısını açtı ve dışarı çıktı. Karanlık avluyu jöle gibi hissettiği bacaklarının üzerinde geçti. İnsanoğlunun bildiği her canavarla karşılaşmış olmasına rağmen, onu en çok korkutmayı başaranın bu evdeki canavar olması komikti.

Merdivenleri çıktı, gıcırdayan kapıyı açtı ve içeri girdi. Başı dik, omuzları geride. Koridoru uzun ve kararlı adımlarla geçerek tam karşısındaki deri koltukta içki içen üç adama doğru ilerledi.

Donovan'ın sahip olduğu tek şey dış görünüşüydü. Aslında Randal'a çok benziyordu; birkaç küçük fark dışında ikisi ikiz olabilirdi. Don'un gözleri Randal'inkinden daha parlak bir maviydi ve saçları daha uzundu, koyu renkli, dalgalı teller geriye doğru kaymış, uçları yakasının tozunu alıyordu. Slade'lerin iyi genleri vardı, Roman bunu kabul edebilirdi; bu ailede doğmanın getirdiği tek avantaj buydu. Ama iyi görünmek kafadan hasta olmayı telafi etmiyordu.

Don'un yanında oturan iki adam Trey ve Simon'dı; kırklı yaşlarının başında, daha çok kas gücüyle tanınan iki büyük Shadowmaster

beyinlerinden daha fazla.

Roman ikisinden de nefret ediyordu ama en çok ortadaki adamdan nefret ediyordu.

Onun yaklaşma sesiyle Donovan koridora doğru baktı, keskin bakışları Roman'ı tepeden tırnağa süzüyordu. "Demek sonunda ortaya çıkmaya karar verdin," diye alay etti. Ayağa kalktı, birasından bir yudum aldı ve şişeyi büyük bir *gürültüyle* sehpanın üzerine bıraktı. "Nerelerdeydin?"

Roman'ın nabızı çoktan atmaya başlamıştı. "Bir iş üzerinde."

"Bu doğru mu?" Manik bir sırıtışla parladı. "Peki para nerede?" "Henüz almadım." Etrafına bakındı, avuçlarında terler vardı. ve ensesini. "Pax nerede?"

Don'un gözlerindeki şeytani parıltı daha da şiddetlendi ve Roman'ın ağzını kuruttu. "Sen benden daha iyi bilirsin."

Gitmek zorundaydı. Gitmek zorundaydı, şimdi, hemen şimdi.

Roman döndü, sırtını babasına karşı savunmasız bıraktığı için omurgası karıncalandı.

Donovan anında oradaydı.

Onu gömleğinin omzundan kavradı ve koridoru sarsacak kadar sert bir şekilde duvara çarptı.

"Sende bir şeyler var," diye tısladı babası, bira kokan nefesi yüzüne çarpıyordu.

"Bırak." Roman'ın kalbi patlayacaktı.

Don daha sert itti, parmak eklemleri Roman'ın omzunu zedeledi. Duvar baskı altında eğildi, ince bir çatlak tavana doğru yarıldı.

Oturma odasındaki adamlar televizyondaki bir şeye güldüler.

Roman gözbebeklerinin altın renginin koyulaştığını, saçlarının gölgesinin siyaha dönüştüğünü hissetti. "Bırak. *Bırak.*" Odadaki gölgeler onun öfkesine karşılık olarak kıpırdandı, saldırmaya hazırlandılar ama babasınıninkiler daha hızlı kıpırdandı ve Roman onların fısıldaşmalarını duyabildi.

Donovan gülümsedi, siyah gözlerini yutarak. "Yap beni."

Roman yapmadı; kesin çizgileri aşmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Paxton hiç doğmamış olsaydı, burada bile olmazdı. Hatta şimdiye kadar babasını, ona yaptığı her şey için öldürmüş bile olabilirdi.

Ya da kendini öldürdü, hangisi önce gelirse.

Don'un gülümsemesi büyüdü. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye tısladı, burnunun ucu neredeyse Roman'ınkine değecekti. Roman başını çevirmeye çalıştı ama babası ona ayna tutmaya devam ederek onu göz teması kurmaya zorladı. Kulağına yaklaştı ve "Sen bir korkaksın" diye fısıldadı. Geri çekildi. Onu değerlendirdi, başını

Bir o yana bir bu yana eğiliyor, yaralı ağzı seğiriyordu. "Oğlum için bir amım var mı?"

Kelimeler. Bunlar sadece kelimelerdi. Donovan'ın genellikle ona yaptıklarıyla kıyaslanamazdı, özellikle de böyle sarhoşken. Sözleri kabul ederdi. Sadece o odaya tekrar girmek istemiyordu.

Donovan eğildi. Gömleğini sıkıca kavradı, büktü. "Amcık," diye tısladı. Gölgeler onu yankıladı, tüyler ürpertici, uhrevi sesleri sıcak kömürlerin üzerine atılan suyun tıslaması gibiydi. *Kedicik*, diye taklit ettiler, sesin içi boş ve saf kötülüktü. *Kedicik*. Yankının içinden kahkahaya benzer bir şey geçti. Don yüzünü daha da yaklaştırarak, "Söyle," dedi.

-Ona nefes verirken. "Korkak olduğunu söyle."

Roman homurdandı, "*Sen lanet bir korkaksın.*"

Babası onu tekrar duvara çarptı, Roman'ın kafasının arkası duvara o kadar sert çarptı ki neredeyse dilini ısıracaktı. "Bir yanlış kelime daha edersen," diye tısladı Don, "o odaya giren Paxton olur." Sıcak, mayalı nefesi Roman'ın yüzünde gezindi. "Şimdi söyle. Söyle yoksa o çocuğu ikiye bölerim ve sana da izletirim."

Babasının gözlerinin içine baktı. Çenesini esnetti ve dedi ki, "Ben lanet bir korkağım, baba. Benimle gurur duyuyor musun?"

Donovan'ın yeni gülümsemesi öncekinden daha da soğuktu ve Roman bu genetik özelliklerde kendinden bir iz görmekten nefret ediyordu -ağzının kıvrımı, gözlerinin açısı, çene çizgisinin şekli. "Zerre kadar bile değil."

Duvar parçalarının yere dökülmesine neden olan bir itmeyle bıraktı. Birkaç adım geri çekildi, yüzü hâlâ sarhoş ve ukala bir gülümsemeyle aydınlanıyordu, sonra tamamen dönüp oturma odasına yöneldi.

Roman nefesini verdi ve babasının onu duvara yapıştırdığı süre boyunca neredeyse ciğerlerindeki havayı tuttuğunu fark etti. Omzu ağrıyordu ve gömleği babasının tutuşundan dolayı hâlâ sıcaktı.

Duş almak istedi. Suyun içinde kendini yakmak.

"O çocuğu bulduğunuzda eve getirdiğinizden emin olun," diye seslendi Donovan. Birasını eline aldı ve bir yudum aldı. Kadeh kaldırır gibi şişeyi kaldırdı. "Alması gereken birkaç ders var."

Sanki Paxton'ı buraya getirecekmiş gibi.

Evin geri kalanını arama zahmetine girmeden oradan ayrıldı. Pax burada değildi; bunu hissedebiliyordu, aurasının bir süredir burada olmadığını Görüşüyle görebiliyordu. Günlerdir belki. Eğer şanslıysa.

Güzel.

Kapıya yaklaştığında, Donovan'ın kadını Clare Slade merdivenlerden indi. Paxton'ın annesi. İnce burnundaki çillere ve uzun, siyah saçlarına kadar Helen Devlin'e benziyordu. Clare onun bir yedekten daha iyi olmadığını bilmiyordu - pratikte bir klon. Donovan öldüğü gün Helen'in tüm fotoğraflarını yakmış, sevdiğini iddia ettiği kadını hatırlatacak hiçbir şeye tahammül edememişti.

Clare, Roman'a bir şey söylemedi ama kapalı ağzı sanki söylemek istiyormuş gibi kıpırdadı.

Onun canı cehenneme. Kadın, Donovan büyü derslerine başladığından beri Pax'e yardım etmek için hiçbir şey yapmamış, kocasının zavallı çocuğa çektirdiği acıyı durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı. Roman kadının ölmesini umursamıyordu. Bir parçası ölmesini umuyordu; o pislikle evli olmaktan daha iyi bir kaderdi bu. Roman bazen Donovan'ın onu dövüp dövmediğini merak ediyordu, kıyafetlerinin örttüğü yerlere vurmaya tercih ediyordu. Bir cehennem zebanisinin sihrinin yaratabileceği ses bariyerleriyle gerçeği gizlemek kolay olurdu ama sıkık babasının sırf eğlence olsun diye onun da ağzını tıkamasına ihtimal vermiyordu. Böyle şeylerle ilgilenirdi.

Roman bilirdi; bunu annesine de yapmıştı.

Kendisine ait olması gereken evden çıktı ve tüm dünyada *gerçekten* benim diyebileceği tek yere gitmek üzere arabasına bindi.

Ama önce durması gereken bir yer vardı.

RIPTIDE

YVESWICH, KER EYALETİ

SHAY Mavi Ev'den çıkıp adanın kayalık sahiline ulaştığında, şekil değiştiren bilekliğini çıkarıp takmaya hazırlandı. Uzun bir yüzme olacaktı ama nadiren kullanılan motorlu tekneler ve jet skiler dışında bu adadan çıkmanın tek yolu buydu.

Okyanus dalgalarının yuvarladığı deniz camı ve taşlar ayaklarının altında takırdıyordu. Hâlâ yürüyüş botlarını, kot şortunu ve beyaz tankını giyyordu; giysileri hâlâ çöl gibi kokuyordu. Roman gibi. Dışarısı soğuktu ve bir fırtına yaklaşıyordu, rüzgâr ağaçları kırbaçlıyor ve dalları ölmek üzere olan hayvanlar gibi inletiyordu. Ama bu onu rahatsız etmiyordu. Hele ki kanı kaynarken ve kafası patlamak üzereyken.

İleride üç figür belirdi. Dalış kıyafetleri giymiş ve suda sıırılsıklam olmuş üç güzel kadın.

Pia, Beatrice ve Kailani bu tarafa doğru gidiyorlardı.

Shay kısa bir süre durdu. Üçünün akbabalar gibi etrafını sarması uzun sürmedi.

Kailani, "Bakın sonunda kim ortaya çıkmaya karar vermiş," diye söylendi. "Ne istiyorsun?" Shay ısırıldı.

Beatrice'in geniş gülümsemesi, Shay'in saçlarını yırtan sert rüzgâr kadar soğuktu. "Temelli gittin." Su ayakkabılarının altındaki taşlar kayarak onun etrafında döndüler.

"Anna öldü," dedi Pia. "Ve ben onun unvanını istiyorum."

"Bunu sana kim söyledi?" Shay tersledi. "O ölmedi-"

"Haftalar oldu, Shayla!" Kailani rüzgâra karşı bağırdı. "Geri gelmeyecek."

"O *ölmedi!*" Shay'in sesi bir gök gürültüsü gibiydi. Gökyüzü yankılandı, ses kayaların birbirine çarpması gibiydi.

Shay bunu hissetti, uyarıyı. Derisinin altında şimşekler çaktı ve şimşekler ensesinde çatallanıp kafatasının derinliklerine inerken dişlerini sıkı.

Pia kıpırdandı, yağmurla kaplanmış gökyüzünü paramparça eden şimşek kadar hızlıydı. Parmaklarını Shay'in bileziğine geçirdi ve çekti.

Lastik gerildi ve koptu. Denizkızı camı havada uçtu ve kayaların üzerinde çınladı.

Shay gırtlaktan gelen bir hırıltıyla Pia'ya doğru hamle yaptı.

Bir yıldırım mızrağı aralarındaki havaya çarptı, çıkan ses kulak zarlarını patlattı ve Pia'nın kık üstü düşmesine neden oldu.

Diğer iki kız korku dolu gözlerle sendeleyerek uzaklaştılar. Kailani Pia'yı ayağa kaldırdı.

Pia sanki onu tanımamış gibi Shay'e baktı. "O da neydi öyle?"

Fırtına büyüğü Shay'in gözlerini parlatırken, dişlerini sıkarak, "Bir daha asla yanıma yaklaşmayın, yoksa hepinizi diri diri yakarım," dedi.

Geri çekildiler, panik içindeki bakışları Shay'in avuçlarındaki kıvılcımlar ve dişlerinin arasından geçen şimşekler arasında gidip geliyordu.

Selkie'ler kaçtı.

Shay aceleyle rıhtıma çıktı ve teknelerden birine bindi. O üç kaltağın Athene'e ispiyonlamasına sadece dakikaları kalmıştı - hayatının sona ermesine dakikalar kalmıştı.

Tekneyi çalıştırdı ve dalgalara doğru yönlendirdi.

OKYANUS onu boğmaya çalışıyordu.

Rüzgâr buz gibi ve acımasızdı. Suyu keserek esiyor, beyaz şapkalı dalgaların tekneye çarpmasına neden oluyordu.

Shay okyanusun gerçekte ne kadar tehlikeli olduğunu neredeyse unutmuştu. Bir Selkie olmak onu şımartmıştı. Denizaltının kendine has pek çok tehlikesi vardı ama fırtına sırasında dalgaların altı, üstünden çok daha güvenliydi.

Rüzgâr ve dalgalar onu engellediğinden, Yveswich kıyılarını fark etmesi normalden çok daha uzun sürdü. Sonunda şehir ışıklarının pırıltısını gördüğünde neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti.

Gece çöküyordu. Kıyıya çıkıp kendisini dairesine götürmesi için bir taksi çağırması ve bunu hemen yapması gerekiyordu.

Rıhtım yaklaşırken bir şey tekneye çarptı, darbenin gücü tekneyi neredeyse dalgalara savuracaktı.

Ayaklarını dikti ve yağmurdan ıslanmış direksiyonu uyuşmuş, kaygan parmaklarıyla kavradı. Karanlığı yaran yağmurun içinden baktı.

Bir su yılanının çıkıntılı sırtı okyanustan yukarı doğru kavis çizdi.

"Kahretsin," diye tısladı Shay. Ayağını pedala çarparak gaza bastı. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Yılan onu takip etti, yaralı, pullu vücudu bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı dalıyordu. Her birkaç metrede bir sağa sapıyor ve tekneye çarpıyordu. Ve her birkaç adımda bir, Shay neredeyse denize fırlıyordu.

Dümeni olabildiğince sıkı kavradı ve tekneyi maksimum hızda itti. "Haydi, bebeğim. Hadi, bebeğim."

Rıhtım yaklaşıyordu. Neredeyse varmıştı.

Su yılanı aniden yüzeyin altına daldı, uzun kuyruğu havaya su püskürtmeye başladı. Kuyruğu da kısa süre sonra kayboldu.

Shay yavaşlamadı ama bakışları tekneyi çevreleyen bulanık suda geziniyor, karanlık şekiller ya da pulların belirgin parıltısını arıyordu.

Tam görüşünü kullanmak üzereydi ki yılan tekrar yükseldi ve bu kez gövdesini teknenin ön tarafına doladı. Motor meydan okurcasına inledi, pervaneler püskürdü ve yılan uzun, güçlü gövdesiyle hızını keserken sıçradı.

"Tanrılar." Shay gökten inen yağmurun altında gözlerini kısarak yukarı baktı. Sihrinin tekrar uyanmasını ve bu iğrenç şeyi yakıp kül etmesini diledi.

Cevap vermedi.

Gemi inledi ve ayaklarının altında titredi. Yılan kavrayışını sıkılaştırdı, tekneyi ezici bir ölüm pençesiyle sıktı-

Tekne burun üstü çakıldı.

Shay soluk soluğa kendini toparladı ve can havliyle direksiyonu kavradı. Üst yarısı direksiyona çarptı ve ayakları kaydı.

Onu öldüremezdi. Bu büyüklükteki bir yılanı ancak donmuş zıpkın gibi bir şey öldürebilirdi.

Tekne baş döndürücü bir hızla dönerek güneye yöneldi. Yılan ona tekrar çarptı. Ve tekrar.

Sikilmiş. Boku yemişti.

ROMAN'IN EVİ

YVESWICH, KEREYALETİ

LOREN öğleden sonranın geri kalanını Roman'ın evindeki farklı olanaklar arasında gidip gelerek, sürekli Darien, Ivy ya da Joyce'un koruyucu gözetimi altında geçirdi.

Sauna, Darien ve Ivy'nin kırmızı büyüyle bağlantılı olduğunu söyledikleri bir parçasını doldurmuştu. Ateş büyüü. Bunun için kullanılan gizli terim Ignis'in kendisi tarafından doğurulan 'Inferno'ydü. Öte yandan havuz onun susuzluğunu gidermiş ve mavi büyüünü yenilemişti. Bunun için kullanılan gizli terim 'Sis' idi, bu hediyeler Caligo tarafından verilmişti.

O öğleden sonra ikinci kez saunadan çıktığında Darien'i her zamanki gibi kendisini beklerken buldu ama bu kez havuz kenarındaki sandalyelerden birine oturmuştu. Dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini iki elinin arasında kenetlemişti. Ne yapıyor olursa olsun ya da kiminle birlikte olursa olsun, her odada dikkatleri üzerine çekmeyi başarıyordu. Bu kez Ivy ve Joyce da yanındaydı ve Jack de ona katılmıştı. Tanner üst katta video oyunları oynuyordu ve Kylar, Paxton ve Eugene'i Tiyatro Bölgesi'ndeki bir atari salonundan almak için ayrılmıştı.

"Hâlâ iyi misin?" Darien sordu. Yaklaşık bir saat önce ikinci kez ortadan kaybolmuş olmasına rağmen Loren onu neyin rahatsız ettiğini hâlâ anlayamamıştı.

Başını salladı ve kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu, teni sıcaklık değişiminden dolayı çakıllı bir hal almıştı. "Hâlâ iyi."

"Yeşil konusunda ne yapacağız?" Ivy havlusunu saçındaki fazla nemi almak için kullanarak sordu. Bir kez daha dalmaya gitmişti.

"Yeşil mi?" Jack kaybolmuş gibi bakarak sordu, buklelerinden su damlıyordu. "Bu da ne demek? Biri bana anlatsın."

"Loren'de her renkten büyü var, değil mi?" Ivy başladı.

"Tamam mı?"

"Caliginous Odası'nda onu bu şekilde uyandırdık." "Tamam mı?"

"Caliginous bugün erken saatlerde kapalıydı-" "Duydum."

"Ama Darien büyüsunü yenilemenin başka bir yolunu buldu. Sürekli susuzluk hissediyor ve susuzluk su ve mavi büyüyle bağlantılı. Bu yüzden yüzmeye gitti ve şimdi kendini daha iyi hissediyor. Ayrıca üşümekten de şikayet ediyordu. Sauna buna yardımcı oluyor. Ateş büyüü ısıya eşittir - oldukça açık. Ama..." Alt dudağını çiğnerken gözleri, en az kız kardeşi kadar derin düşüncelere dalmış görünen Darien'e kaydı. "Yeşil. Hmm." Bir parmağını çenesine vurdu.

Joyce jakuziden çıktı ve şezlongun üzerine serdiği havluya sarındı. "Bir fikrim var." Darien'in arkasındaki pencereleri işaret etti. "Avlu. Topraklama diye bir şey duydun mu hiç? 'Topraklama' bunun için kullanılan başka bir terim."

Jack, "Hayır," derken Ivy, "Evet, Joyce!" diye haykırdı. Kulaktan kulağa sırtıyordu. "Evet, sen bir dahisin! Dâhilerle dolu bir evdeyim!" Kocasının dövmeli kolunu coşkuyla kavradı ve dişleri birbirine çarpana kadar onu salladı. "Dahiler!"

Jack, "Ben kesinlikle onlardan biri değilim," dedi. Darien ayağa kalktı. "Topraklama nedir?"

Joyce havlusunu kollarının altına bağladı ve saçları sırtından aşağı damlayarak odanın karşısına geçti. "Benimle gel."

Onları dışarı çıkaracak cam kapıya doğru götürdü. Kapıyı iterek açtı ve onlar da ılık avluya çıktılar. Dışarısoğuktu, şehrin üzerinde bir fırtına esiyordu. Gökyüzünden bir yağmur serpintisi düşüyor ve sıcaklık yakacak kadar soğuk olduğu için mahallede sert rüzgârlar uğulduyordu. Rüzgâr Loren'in ıslak saçlarını buz tutmuş kırbaçlara dönüştürmüş, tenine batırmıştı.

"Topraklama," diye söze başladı Joyce, yüzünü onlara dönerek, "çıplak ayakla toprağın üzerinde durduğunuzda topraktaki enerji sizi elektriksel olarak doğaya yeniden bağlar. İnsanlar bunun iltihaplanmaya, kan akışına ve uykuya yardımcı olduğunu iddia ediyor."

"Denemeye değer," dedi Darien. Biraz şüpheli görünüyordu ama Loren'e, "Devam et, bir zararı olmaz," dedi.

Çimenlere doğru yürüdü, saunanın ısıttığı ayaklarının altındaki çimenler serindi. Herkes -özellikle de her zamankinden daha güçlü bakışlarıyla onu izleyen Darien- tarafından görüldüğünü hissetti.

Loren'in burada tek başına dururken kendini garip hissettiğini açıkça fark eden Ivy, ona katılmak için dışarı çıktı. "Ben de yaparım," diye teklif etti. "Yogayla ilgileniyorum

- "Böyle şeylere bulaşabilirim." Loren'le yüzleşti. "Ayak parmaklarını oynatmayı dene. Ayağınızın altındaki zeminin nasıl hissettirdiğine odaklanın."

Jack Darien'e tısladı, "Bu guguk kuşu." Darien yanıt vermedi.

Joyce, "Nefes alma tekniklerini dene." dedi.

"Bu konuda iyiyimdir," dedi Loren. Burnundan derin nefes aldı... ve yavaşça ağzından verdi. Tüm bunları Ivy'ye bakarken yaptı, ikisi birlikte nefes alıyordu.

Gir... Çık...

Gir... Çık...

Birkaç dakika sonra göğsündeki sıkışma hissi azaldı. Yveswich'te uyandığından beri ilk kez tam bir nefes alabildiğini hissetti. Hâlâ rahatça ısınabiliyordu ve en ufak bir susuzluk hissetmiyordu.

Ne kadar tuhaf.

Darien, "İşe yarıyor, değil mi?" dedi. Şaşırmış görünüyordu. Ve rahatlamış.

Loren başını salladı ve bir nefes daha çekerek ciğerlerinin oksijenle dolduğunu, organlarının nihayet doyduğunu hissetti. "İşe yarıyor."

AKŞAM YEMEĞİ İÇİN PIZZA SİPARİŞ ETTİLER.

Darien son parçasını da bitirdi -bütün gün yediği ilk şeydi bu- ve sandalyesine geri oturarak Loren'in Ivy ve Joyce'la birlikte masanın etrafında dolaşmasını izledi; üçü de bu gece temizlik yapmakta ısrar etmişti. Jack ve Kylar hâlâ tıkınıyorlardı ve Tanner masanın diğer tarafında, yere yayılmış bir kablo karmaşası içinde birden fazla dizüstü bilgisayarda çalışıyordu.

"Cehennem Kapısı nasıl?" Darien ona sordu.

"Bana kalırsa büyüler hâlâ kusursuz." En azından bu şekilde diğerlerini kontrol edebiliyorlardı.

Ivy'nin parmakları Paxton'ın tabağına dolandı; birkaç pizza kabuğu ve bir parça ayran dışında boştu. "Bitirdin mi?"

Çocuk telefonuna şifresini yazıyordu ve belli ki ekrana domates sosu bulaştırmamaya çalışıyordu. "Evet, teşekkür ederim."

Darien Pax'in uzun, bol kollarına baktı. "Üşüyor musun, Pax?"

Bir dirseğini masaya dayadı ve çenesini ellerinin arasına aldı, gözleri hâlâ telefonundaydı. "Yok, ben iyiyim."

Darien tam daha fazla soru soracaktı ki -kendi işine bakmayı bırakıp- çocuk aniden öyle yüksek sesle soludu ki Jack'in boğulmasına neden oldu. Jack bir yumruğunu göğsüne vurarak hıçkırmaya başladığında Kylar onun sırtını sıvazladı.

Darien, Paxton'a "Ne-" diye sormaya başladı.

"Roman geri döndü!" Paxton'ın sırtışı bulaşıcıydı; Darien çocuğun hiç bu kadar kocaman gülümsediğini görmemişti. "Az önce bana mesaj attı, bir yere uğrayacakmış ama sonra doğruca buraya gelecekmiş!"

Gözleri sulanan Jack uzun bir yudum su içerken Kylar ellerini peçeteyle sildi. "Tam zamanında," dedi Kylar.

"Merak etmeyin." Paxton Darien'e bakıyordu, sırtışı hâlâ yerindeydi. "Senin hakkında hiçbir şeyden bahsetmedim."

Dışarıda bir yerde bir siren çalmaya başladı. Ses kısa süre içinde diğer aynı sirenlerle yankılandı.

Sivil savunma sirenleri.

Darien bir anda sandalyesinden kalktı. Arka bahçeye ve ötesindeki ışıltılı şehre bakan pencerelere doğru yürürken diğerleri de birbirlerine mırıldanarak onu takip etti.

Kylar yanına geldi. "Kahretsin." Yemini sessiz ve titrekti.

Darien onunla yüzleşti ve Ky'nin boğazının nasıl titrediğini, gözlerinin korkuyla nasıl parladığını fark etti. "O da ne?"

"Sis uyarısı."

Darien gözlerini şehre dikti. Kalın beyaz bir bulut Yveswich'in üzerine çökmüş, dokunduğu her şeyi yutuyordu. Sıradan bir sis olamayacak kadar hızlı hareket ediyordu, sanki *başka* bir yerden çağrılmış gibiydi... *başka* bir yerden. Kimsenin kavrayamayacağı güçler tarafından buraya itilmişti.

Tanner, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"İblisler," diye yanıtladı Kylar. "Hem de çok sayıda. Bir tür Kanlı Ay gibi ama... muhtemelen daha kötü."

Ulumalar ve gırtlaktan gelen hırıltılar şehri kesiyordu. Ve lanet olsun, onlardan çok vardı - her yerde, her lanet sokakta. Darien, ön taraftan gelen kana susamış böğürtüleri duyunca, bu sokak da dahil, diye fark etti.

Gözleri grubun en arkasında duran Loren'e kaydı. Kollarını kavuşturmuş, küçük ellerini kapüşonlu sweatshirt'ünün kollarına gömmüştü. Darien onun kalp atışlarını duyabiliyordu.

Paxton, Darien'in kolunu çekiştirdi. Çocuk ona bakıyordu ve konuştuğunda sesi titrek bir fısıltı gibiydi. "Roman dışarıda."

S. KIYI UZAKLIĞI

YVESWICH, KER EYALETİ

sis genellikle daha iyi bir uyarıyla gelirdi.

Roman arabasını limanın yanında gıcırdatarak durdurdu ve arabadan indi. Su seviyesine inen en yakın merdivenden hızla indi, yağmurdan sıırıslıklam olmuş basamakları gümbür gümbür indi ve rıhtıma geldiğinde yavaşladı. Limanı taradı, sisten kurtulmak için sadece saniyeleri, en iyi ihtimalle dakikaları olduğunu biliyordu.

Dalgalı suyun üzerinde tek bir tekne vardı. Tekneyi bir kız kullanıyordu; uzun, çilek sarısı saçları rüzgârda arkasından savruluyordu. Tekne durmaksızın sallanıyor, onu bir o yana bir bu yana savuruyordu.

Sırtında serülan sivri uçlarla kaplı bir yılan suya girip çıkıyordu. Büyük yılan teknenin etrafını sararak onu rıhtımdan uzaklaştırıyor ve neredeyse alabora olmasına neden olacak kadar sert bir şekilde pruvasına çarpıyordu.

"*Shay!*" Roman'ın sesi boğazını parçaladı. Botları ıslak tahtaya vurarak rıhtıma fırladı. Yağmur durmuştu ama gecenin çöküşü rıhtımı yarı donduran düşük sıcaklıklar getirmişti. Tehlikeliydi ve saatte elli mil hızla esen soğuk rüzgâr tenini yakıyor, gözlerini sulandırıyor.

"Mükemmel zamanlama!" diye seslendi. Yılan tekrar tekneye çarparken kendini dümene dayadı. "Bu lanet şey beni rahat bırakmıyor!" Bunu bir şaka gibi anlatmaya çalıştı ama Roman sesindeki gerginliği fark edecek kadar onunla vakit geçirmişti. Çok korkmuştu ve haklı olarak da korkuyordu.

En uzun rıhtım olan bu rıhtımın sonunda gümbürdeyerek durdu. Bir elini uzattı, keskin hareket büyüsunü bedeninin dışına itti. Bir elastik gibi gerildi ve kopmamasını diledi.

Gücünü sanki kendisinin bir uzantısıymış gibi hissedebiliyordu, bu yüzden yılanın etrafını ip gibi sardığında bunu hissedebiliyordu. Roman büyüsunü daha geniş bir alana yayarak bir balık ağı gibi savurdu. Canavarın meydan okuyan uluması okyanusu gümbürdetti. Çırpındı ve çırpındı, su püskürterek-

Roman elini aşağı doğru salladı ve dizlerini büktü, bu hareket yılanı dalgaların daha da derinlerine çekti. "Acele et!" diye bağırdı.

Kendini tekrar yukarı itti, büyüsu yılanı okyanus tabanına hapsetti. Soğuğa rağmen şimdiden terlemeye başlamıştı ve yılan bağları koparmadan önce büyüsu ancak bu kadar dayanabilirdi.

Shay tekneyi iskeleye yanaştırdı ve atladı. Ayakkabısı ıslak kenarda kaydı ve neredeyse suya düşüyordu.

Roman'ın elleri onun koluna dolandı ve yolun geri kalanında onu çekti. Kadın ona çarptı, yanağı adamın göğsüne çarptı.

"Burada ne işin var?" diye soludu, nemli saçlarını yüzünden savurarak. "Roman, kolye yanımda değil-"

"Bu yüzden burada değilim. Senin için buradayım."

Uğuldayan rüzgârdan sivil savunma sirenlerini duymak zordu ama kulakları onları duyar duymaz gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Aman Tanrım, Roman! Bu bir sis uyarısı."

"Biliyorum." Elini tuttu ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Rıhtımdan aşağı koştular, botlarının tabanları pırıl pırıl ayazda tutunmak için mücadele ediyordu. Buradaki su insan ve ölümsüz standartlarına göre derindi ama yılan onların peşinden gidemeyecek kadar büyüktü. Pullu kuyruğunun son bir hamlesiyle okyanusta kayboldu, böğürmesi suyun üzerinde rüzgâr kadar güçlü bir şekilde yırtıldı.

Sis rıhtımı yuttuğunda neredeyse varmışlardı. Opak beyaz bir bulut ve uzak, bulanık silüetlerden başka bir şey göremiyorlardı.

"Kahretsin, kahretsin-Roman! Göremiyorum." Shay onun elini bir mengene gibi kavradı; parmakları soğuk ve kaskatı kesilmişti.

"Biliyorum, ben de yapamam. Devam et, yavaşlama."

İleride bir şekil belirdi. Korkunç bir vücut kütlesi.

Roman yavaşladı.

Shay kayarak onun yanında durdu. Botu dışarı kaydı, boştaki eli kolunu tutmak için yukarı çıktı.

Roman başını salladı, kırbaç gibi kuyruğu ve sırtındaki sivri uçları olan canavar kıyı boyunca ilerlerken gözlerine inanmak istemiyordu.

Tesis'te onlara saldıran şeyle aynıydı. Onu neredeyse öldüren şeyle aynıydı.

Roman fısıldadı, "Siktir."

SHAY, rıhtımda volta atan yaratığa bakarken kafasında hiç kan yokmuş gibi hissediyordu. Onları bekliyordu. O pürüzsüz, kafatasına benzeyen kafa. Derisi daha çok kuru kemiğe benzeyen o grotesk vücut. O canavarca ayaklar ve pençeler.

"İllüzyonumu tekrar kullanmamız gerekecek," diye fısıldadı. Gözleri canavarınki kadar karardı.

"Shay, geçen sefer iki dakika bile sürmedi ve ben oraya park ettim." Roman işaret etti. Bir cehennem gemisinin hızıyla bile oraya varmaları iki dakikadan uzun sürerdi.

İblis onları bir kâbustan fırlamış gibi boş gözlerle izledi. Üçgen burun delikleri genişledi, nefesler havada şişti.

Safra yuttu. "Başka bir fikrin var mı, Shadows?"

Yaratık aniden sürünerek suya girdi ve karanlık yüzeyin altında kayboldu.

Roman'ın fısıltısı bir törpü gibiydi. "Aman Tanrım."

Shay, Roman'ın elini sıktı. Birlikte bir adım ilerlediler. Bir adım daha. Dalgalandıran suya baktılar, hava kabarcığı ya da hareket aradılar. Shay hiçbir şey göremiyordu-

"Neden göremiyorum?" diye homurdandı, gözleri Görme'yle kararmıştı. "Aurası yok-"

Rıhtım ayaklarının altında patladı.

Bir su ve köpük spreyi halinde havaya fırlatıldılar. Rıhtım paramparça olurken tahta ve metaller uçtu.

Liman onları yutmak için yükseldi ve Shay, karanlık ve buzlu derinliklere çekilmeden önce ancak bir nefes alma şansı buldu.

LİMAN

YVESWICH, KEREYALETİ

SHAY'İN VÜCUDU suyu bir mızrak gibi kesti. Yerçekimi onu altına çekerek elini Roman'ın tutuşundan kopardı.

Keskin bir şey kalçasına saplandı. İçinden bir çığlık koptu, ağzından baloncuklar fişkırdı. Suyun ağırlığı onu eziyordu. Hareket etmeye çalıştı. Yüzmek için, ama-

Yüzey neredeydi? Parçacıklar, deniz yosunları ve dalgaların sürüklediği odunlar etrafında yüzüyordu ama başka bir şey göremeyecek kadar karanlıktı. Kanının demir tadını alabiliyordu. Bu da canavarın da tadına bakabileceği anlamına geliyordu.

Kafatasına benzeyen bir kafa gördü; çukura benzeyen gözlerin üzerinde titreşen bir taş. Canavar büyük beyaz bir köpekbalığının hızı ve gücüyle suyu yararak ilerlerken Shay tekrar çığlık atma dürtüsüyle savaştı. Ağzı onu yutmak için açıldı, çift sıra keskin dişleri siyah cam parçaları gibi parlıyordu-

Shay sağlam bacağıyla tekme attı ve kollarını geriye savurarak kaçmaya çalıştı.

İblis şimdi ona daha hızlı saldırıyordu.

Hayır, hayır, hayır, hayır-

O şey sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi aniden durdu. Tıpkı yılanın yaptığı gibi çırpındı ve kükredi.

Shay hiç vakit kaybetmeden harekete geçti.

Etrafında döndü. Kıyayı bulmak için görüşünü kullandı.

İşte oradaydı -binaların üzerinde parıldayan renkli büyüler vardı; telefon direklerine ve sokak lambalarına akan anima mundi'nin iplikleri vardı.

Hızla kıyıya doğru yüzdü. Hemen oradaydı ama çok uzakta gibi geliyordu. O yüzerken gökkuşağı balıklarının auraları ruhlar gibi uçuşuyordu. O

Suda yüzmeye, su altında nefes almaya o kadar alışmıştı ki, ilk başta ciğerlerinin neden yandığını fark etmedi.

Yapabildiği en kısa sürede yüzeye çıktı ve ağız dolusu soğuk havayı soluyarak yuttu.

Roman oradaydı, kıyafetleri ve saçları sıırılsıklamdı. Kadının kolundan tuttu ve onu sudan çıkardı. "Acele et," diye nefes nefese kaldı. "Kaçmalıyız, hemen." Sis hâlâ görüş alanındaki her şeyi yutuyordu; önlerini bir metreden fazla göremiyorlardı ama Shay uzaktaki sokak lambalarının dumanlı parıltısını fark etti.

Ona ayak uydurmaya çalıştı ama sakat bacağı altına çöktü, dizi tamamen yere eğildi. "Yapamıyorum, bacağım!" Kanama hâlâ durmamıştı.

Roman yemin etti.

İblis kulakları yırtan bir kükremeye arkalarındaki sudan fırladı.

Roman onu yakaladı ve çölde yaptığı gibi sırtına attı. Kaldırımı itti ve koştu-

Yaratık daha hızlıydı ve uzun, keskin kuyruğunu acımasızca savurarak saldırdı.

Onlara çarptı, acı o kadar şiddetliydi ki Shay omurgasının ikiye ayrıldığına yemin etti ve birkaç korkunç saniye boyunca nefes alamadı.

Havada oyuncak bebekler gibi uçuyorlardı.

Roman ona tutunma gücünü kaybetti. Taş duvara çarptı, başının yan tarafı duvara öyle sert çarptı ki anında kanadı.

Shay birkaç metre ötedeki kaldırıma çarptı ve yuvarlandı, kollarının ve bacaklarının derisi yırtıldı. Bacağına saplanan odun daha da derine saplanırken, beyaz bir acı görüşünü parçaladı.

Acıyla savaştı ve canavar peşinden giderken kendini ayağa kaldırdı.

Roman'ın büyüü doğanın bir gücüydü ve saldırısı yarattığı en yakındaki merdivene çarptırdı. Ahşap ve taş patladı.

Ve Roman hala kalkmamıştı.

Gözle görülür bir güçlkle kendini ayağa kaldırdı, başı dönüyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. Yüzünün ve boynunun yan taraflarından aşağıya doğru kırmızı bir renk aktı, gözüne kaçan kan onu kısmen kör etti.

Canavar anında ayağa kalktı ve merdivenlerin yıkımından dışarı fırladı.

Tüyl r ürpertici bir b   rmeyle kuyruğunu havaya savurdu ve onlara doğru bir diken fırtınası fırlattı.

Roman eğildi ve Shay diğer tarafa atladı, bu hareket Roman'la arasına daha fazla mesafe koydu. Dikenler duvara çarptı, ta  çatırdadı ve toz haline geldi.

Sivri uçlar iğrenç bir patlamayla anında yeniden büyüdü ve kırbaça benzeyen kuyruğunu bir kez daha  aklatarak tekrar saldırdı.

Roman küfrederek tekrar kaçtı. Sivri uçlardan biri ba ının yanından vızıldayarak geçerken, bir diğeri g mle inin kısa kolunu yırttı.

"Roman!" Shay a ladı. Kahretsin, hareket edemiyordu. Baca ı tekrar b k lecekti, kasları yanıyor ve yırtılıyordu.

Canavar Roman'a saldırdı.

Bir bulanıklık içinde hareket etti - neredeyse cehennem gözleri için çok hızlıydı. Roman'ı kaldırıp duvara çarptı ve tıpkı Tesis'te olduğu gibi boğazına ölümcül bir pençe atarak onu orada sabitledi.

Shay topallayarak ilerledi, sakatlı ına lanet olsun. *"Roman!"*

"Git buradan, Shay!" Sesi  atırdıyordu. "Git buradan, lütfen git!"

Shay bir ta  kaptı ve fırlattı. "Onu rahat bırakın!" Gök gürledi ama ona yardım edecek bir  im ek  akmadı. *"Ondan uzak dur!"*

Yaratık pençesini Roman'ın boğazına geçirdi-

Roman'ın altın rengi gözleri son bir kez kızın yüzüne kaydı. "Kaç," diye fısıldayarak yalvardı.

Mide bulandırıcı kemik kırılması havayı

yarmı tı. Shay'ın midesi titredi.

Yüzündeki kan çekildi.

"Hayır." Kelime boğuk bir fısıltı gibiydi.

Hayır, hayır, hayır, lütfen!

Ses tellerini parçalayan hayvani bir  ı lık atarak kendini ileri fırlattı, kendisinin de ölmesi umurunda bile değildi-

Yaratı ın kafası aniden patladı.

Shay tökezleyerek durdu, etli siyah kan ve kemik parçaları havaya saçılırken iri gözlerle baktı.

Roman yere d  t  ve bir an sonra canavarın ba sız cesedi de d  t .

Shay orada çok içinde, kanlar içinde ve acı içinde duruyordu ve anlamaya çalışıyordu-

Uzun boylu, karanlık bir siluet duvardan sıçradı ve Roman'ın yanına ayaklarının üzerine indi.

Siyah, arkaya taranmış saçları ve dövmeleri olan bir adam yaklaştı, siyah savaş botlarının altında kemik ve moloz parçaları çıtırdıyordu. Kapüşonlu sweatshirt'ü ve kot pantolonu kan, kir ve parlak don lekeleriyle kaplıydı. Güçlü yüz hatları Shay'e Roman'inkileri hatırlatıyordu; hem çarpıcı hem de ürkütücü, bakmak isteyip de bakmaya korktuğunuz türden bir yüz.

Yere diz çökmüş, göğsü zorlukla aldığı nefeslerle kabarmış olan Roman, Shay'in ona göz kırptığı kadar sert bir şekilde adama göz kırptı.

Adamın kulağının altında küçük bir dövme vardı. Her iki ucunda boynuz olan bir S harfi.

"Kuzen," dedi yabancı çenesini eğerek, kalın sesi hafifçe soluklaşmıştı. "Biraz kötü görünüyorsun." Roman'a elini uzattı.

Sırılsıklam olmuş, *titreyen* ve kana bulanmış Roman, "*Darien?*" diye homurdanırken hâlâ ağzı açıktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EYR EI

S. KIYI UZAKLIĞI

YVESWICH, KEREYALETİ

DARIEN, kanlı bir cinayet ılığı atan bir kadının sesini takip ederek kuzeninin yerini tespit etmişti. Her zamanki iz sürme yöntemi bu değildi ama bu sefer işe yaramıştı.

Roman sis uyarısından önce Pax'a bir mesaj göndermiş ve limanda mola vereceğini söylemişti. Bu basit bilgi Darien'in onun nerede olduğunu bulmasını sağlamıştı ve kanlı cinayet çığlıkları atan kadın kuzeninin adını haykırmaya başlayınca Roman'ı bulmak daha da kolaylaşmıştı.

Darien'in o gün erken saatlerde aldığı tüm Zehir geri kalanına yardımcı olmuştu. Görünüşe göre ilacın depoları kanında kaynıyor ve serbest bırakılmayı bekliyordu. Arabasından indiğı andan deniz kenarına atladığı ana kadar neler olduğunu pek hatırlayamıyordu ama giysilerindeki kandan çok fazla yıkım olduğu anlaşılıyordu. Ve bir sürü canavar.

Darien artık sisin içinden geçiyordu, Roman da arabasıyla onu takip ediyordu. Sis görmeyi zorlaştırdığı için yol boyunca sürünmek zorunda kaldılar. Darien limana zamanında varabilmek için hız yaparak risk almış, binaların üzerindeki büyüleri görebilmek ve kaldırımlara ya da vitrinlere çarpmamak için Görü yeteneğini kullanmıştı. Ama şimdi oldukça bitkin düşmüştü. Bu yüzden körlemesine sürünmesi gerekecekti.

İblisler tekrar inlerine doğru ilerlemeye başlamıştı, sis inceliyordu. Sonu yaklaşmıştı.

Roman'ın mahallesine vardıklarında sis tekrar azalmıştı, bu yüzden gaz pedallarına basabildiler. Darien, Roman'ın hâlâ orada olduğundan emin olmak için periyodik olarak dikiz aynasını kontrol etti; onun

Kuzen çok kötü kanıyordu ve Darien onu bulduğunda gözündeki kan yüzünden kör olmuştu.

Roman'ın mahallesi artık çok uzakta değildi. Darien yolculuğun geri kalanını düşüncelerini sıralamak ve altı aylık bilgiyi ona nasıl açıklayacağını bulmak için kullandı.

Ve her şeyi berbat ettiklerini ve evinin artık bir sır olmadığını haber vermek için.

ROMAN az önce olanları aklına getirmekte hâlâ zorlanıyordu. Birkaç kez akıl sağlığını sorguladı ve rüya görmesinin ya da ölmüş olmasının ne kadar olası olduğunu merak etti.

"Ee," diye başladı Shay. Arabaya bindiğinden beri ikisinin de ağzından çıkan ilk kelimeydi bu. Bacağındaki kan akışını durdurmaya başarmıştı ama Roman acısının arabaya sinen kokusunu alabiliyordu. Dayanılmazdı. "Darien Cassel senin kuzenin."

Roman gözünün etrafındaki kurumuş kan kabuğunu karıştırdı, kafasını duvara çarptığı zamanki görüşü hâlâ parıldıyordu. "Evet."

"Bu... oldukça şanslıydı," diye teklif etti. "Belli ki ziyarete geldiğinden haberiniz yoktu?"

"Hayır."

"İyi misin?" diyene kadar aralarında sessizlik sürdü.

"Dürüst olmak gerekirse henüz emin değilim. Her şey oldukça berbattı. Hâlâ kendimi bunun olduğuna ikna etmeye çalışıyorum." Kadına baktı ve onun kendisini dikkatle incelediğini gördü. "Nasıl hissediyorsun?"

"Hayattayım, o yüzden şikayet edemem."

"Bacağın nasıl?"

"Dürüst cevabımı mı istiyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Olmayabilir. Seni evde düzene sokarız. Bir süreliğine bana gelebilir misin?"

"Gidecek başka bir yerim yok. Yani, dairem var ama tüm bunlardan sonra," elini uzaktaki limana doğru salladı, "şu anda yalnız kalmak gibi bir isteğim yok."

"Evet, sen de ben de." Şimdi, boşluğa bakarken onu inceleme sırası ondaydı. "Mavi Ev'de olanlar hakkında konuşmak ister misin?" Oradan ne kadar çabuk kaçtığını düşünürsek, olağanüstü bir şey olmuş olmalıydı.

Ama Shay, "Siyah Ev'de olanlar hakkında konuşmak istemiyorsan olmaz" dedi.

Sadece babasını düşünmek bile direksiyonu ezici bir şekilde kavramasına neden oldu. "Belki başka zaman."

Sessizlik geri geldi. Ve sonra Shay fısıldadı, "Benim için gelmene sevindim." Bu inatçı, inatçı kızdan gelen bir teşekkürden daha iyiydi ve bunu memnuniyetle kabul etti.

Ve bir teşekkür olmasa da, yine de "Bir şey değil" dedi.

Shay topallayarak Roman'ın evine girdiğinde başı tüy gibi hafiflemiş, görüşü yıldızlarla beneklenmişti. Kolunu rahatça Roman'ın omzuna atamayacak kadar kısaydı, bu yüzden onun yerine belinden kavramak zorunda kaldı. Adamın kolu da onun beline sıkıca sarılmıştı; daha az acı çekiyor olsaydı, bu basit jest karşısında bayılabilirdi.

Garajdan uzaklaşırlarken, "Beni burada bırakıp bir havlu falan getirmelisin," dedi. Darien onlardan önce eve girmişti. "Her yerim kan içinde kalacak."

"Bunun için endişelendiğimi mi sanıyorsun?"

Göz ucuyla ona baktı ama adam bilerek dümdüz karşıya bakıyordu. Hâlâ biraz sersemlemiş görünüyordu, yüzünün ve boynunun her tarafı kan içindeydi.

Oturma odasına varmaları sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi ve vardıklarında Shay onları bekleyen tanıdık olmayan yüzler karşısında şaşkına döndü.

Darien hariç üç Şeytan daha; Shay'in Kylar Lavin olduğunu tanıdığı bir Gölge Ustası; on iki yaşlarında görünen iki erkek çocuk; otuzlu yaşlarının sonunda bir kadın zebani.

Ve... bir insan kız. Görünüşüne bakılırsa Shay'in yaşındaydı. Mavi gözleri, beline kadar uzanan parlak sarı saçları ve çok yumuşak, kadınsı yüz hatları vardı.

Kesinlikle çok güzeldi - Darien'in yörüngesinde döndüğü enfes bir gezegen. Birbirlerinin zıt kutuplarıydılar ve Darien bir koruma gibi onun önünde hafifçe duruyordu. Shay'in Darien'in limanda gördüklerinden sonra, bu kıza yaklaşacak kadar aptal olan her kimse ona acımasına neden olmuştu.

Otuzlu yaşlarının sonundaki kadın cehennem zebanisi öne atıldı. "Ne kadar kötü?" Dikkati Shay'in yüzü ile sakat bacağı arasında gidip geldi.

Roman, "Kesinlikle dikiş atılması gerek." dedi.

"Koridorun sonunda bir banyo var," dedi kadın Roman'ın yerine geçip kolunu Shay'in kolunun altına sokarken. "Ben Joyce, Angelthene'den bir doktorum. Seni hemen iyileştirebilirim."

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı Shay, banyoya doğru dönerken yüzünü buruşturdu. Kendisini takip edecekmiş gibi ona doğru adım atan Roman'a son bir kez bakarak koridorda topallayarak ilerledi. Tıpkı korktuğu gibi her yerde kanlı ayak izleri bırakarak.

ROMAN oturma odasındaki insan grubuyla yüzleşmek için henüz arkasını dönmüştü ki Paxton ileri atılıp ona çarptı.

"Senin için çok korktum," diye fısıldadı Paxton gömleğinin içine, ince kolları Roman'ı sıkıca kavıyordu.

Roman da ona sarıldı. Paxton'ı fark ettiğinden çok daha fazla özlemişti. "Korktun mu? *Benim için mi?* Aşağılandım."

Pax parlayan gözlerle ona baktı. "Babamı gördün mü?"

"Bunu sonra konuşuruz." Kollarını kardeşinin boynundan çözdü ve oturma odasını işaret etti. "Hadi gidip oturalım, vücudum beni öldürüyor."

Eugene ve Ivy hariç diğerleri ayaktaydı. Roman kendisine bakılmasından hiç rahatsız olmamıştı ama bu gece rahatsız olduğunu fark etti. Ailesinin ona söyleyecek çok şeyi olduğunu hissedebiliyordu ve bunun en azından bir kısmının gruptaki sarışın insanla ilgili olduğunu tahmin etmeye istekliydi. Darien ona mıknaş gibi yapışmış gibiydi, sanki ona doğru nefes alan birini yok etmeye hazırmış gibi sürekli etrafında konumlanıyordu.

Roman bu ikilinin yanında birkaç dakikadan fazla kalmamıştı ama bunu çok açık buluyordu. Belki de kuzenini daha önce hiç kimseye karşı bu şekilde davranırken görmemişti. Bu... garipti. Darien bir anlamda her zaman Roman gibi yalnız bir kurt olmuştu. Belli ki çok şey değişmişti ve Darien de öyle.

"Bir sürü bilgi bombardımanına tutulacakmışım gibi bir his var içimde," dedi Roman kanepeye doğru ilerlerken, Paxton onu gölgeliyordu. Kendini yavaşça aşağıya bıraktı ve Paxton yanına oturdu.

Ivy, "Sizi bunaltmamaya çalışacağız ama..." dedi. Darien'e baktı. "Bu bir meydan okuma olabilir." Roman'a sıcak bir gülümseme sundu. "Bu

Seni görmek güzel, kuzen."

"Aynı şekilde." Tanner ve Jack'e baktı ve ikisine de başıyla selam verdi. "Atlas. Jack."

Jack'in sırtışı tıpkı Roman'ın hatırladığı gibiydi. "Dayak yemiş gibi görünüyorsun."

"Yaptım." Darien'e doğru minnettar bir bakış fırlattı. "Ölebileceğimi düşünmüştüm."

Darien'in ağzının kenarı seğirdi. "Her gece en az bir kere ölebileceğini düşünmezsen bir Kara Katil olarak yaşamak nedir ki?"

"Travis yüzünden burada değilsiniz, değil mi?" Midesinde bir çukur açıldı.

"Yaşıyor ve iyi," dedi Darien çabucak. "Ne yazık ki," diye ekledi Jack.

Ivy kıs kıs güldü ve koluna bir tokat attı. "Şunu söylemeyi kes."

Roman artık yeniden nefes alabildiğine göre, dikkati Darien'in yanında duran kıza takıldı.

Kuzeni bunu hemen fark etti -bunda şaşılacak bir şey yoktu- ve kenara çekildi, böylece artık kas ve dövmelelerden oluşan bir duvar gibi onu engellemiyordu. "Bu Loren. Loren, bu kuzenim Roman."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Sesi sessizdi ve görüldüğü kadar nazikti.

Roman yorgun bir el sallayışla elini kaldırdı. "Hey." Eliyle Darien ve onun arasında bir işaret yaptı. "Siz çocuklar...?"

Darien'in cevabı anında ve kesin oldu. "Hayır."

Roman elini indirdi.

Sikerler. Bu ikisi arasında bir şeyler olmamasına imkân yoktu. Ama şimdilik bunu görmezden geldi.

Kanepeye yaslandı, nemli ve kirli kıyafetleriyle kanepeyi mahvetmek üzere olduğunu çok iyi biliyordu. "Bu son derece rastgele zevki neye borçluyum?"

Diğerleri başlarını çevirip Darien'e baktı ve "Uzun hikâye," dedi. Bir nefes aldı. "Gerçekten uzun bir hikâye."

ROMAN'IN EVİ

YVESWICH, KER EYALETİ

Roman'a her şeyi açıklamak neredeyse bir saat sürdü. Darien bunun hayatında yaptığı en uzun konuşma olduğuna yemin etti. Muhtemelen öyleydi.

Shay Cousens adındaki Karanlık Katil açıklamanın sonuna doğru onlara katıldı ve buraya ilk geldiği zamankinden çok daha iyi görünüyordu. Kanepenin yanındaki sedirde otururken Roman'ın kısa özetini -çoğunlukla kendi çıkarı için verdiği özet- yakalamayı başardı. Joyce onun arkasından geldi ve koltuklardan birini kaptı.

"Bütün bunları doğru anladığımdan emin olmak istiyorum," dedi Roman. Konuşmanın çeyreği boyunca Ivy'nin yanına oturmak için kanepeye taşınan Loren'e bakıyordu. "Arcanum Kuyusu gerçek. Baban tarafından yaratıldı, onu cehennem zebanilerini yaratmak için kullandı ve sonra da seni yaratmak için kullandı. Kuyu'nun güçlerine ve onu takip etme yeteneğine sahipsin, bu da seni son derece değerli kılıyor. Darien sonbaharda seni avlaması için tutulmuştu ama senin insan olduğunu öğrenince onun yerine koruman oldu."

Adam durakladı ve kadın başını salladı, Roman kadar o da bilgiyi özümsemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Roman başını kaldırıp Darien'e baktı. "Çünkü kuzenime *çok* benziyor." Darien gülümsemekten kendini alamadı.

Roman sözlerine şöyle devam etti: "Kaçırılan ve fidye olarak alınan kayıp arkadaşını bulmak için Darien'le birlikte çalıştın çünkü kaçırılanların onun yerine seni istiyorlardı ama sana ulaşamadılar. Bu diğer boktan sahte Darkslaying çemberi Kuyu'yu kendileri için istiyordu ve Kuyu'yu da isteyen İmparator için çalışıyorlardı."

Loren tekrar başını salladı, Roman konuştuğuca daha da kaybolmuş görünüyordu.

Roman, "Bir sürü Well wanter var," dedi. Jack hayatında ilk kez bir kahkahayı bastırdı.

"Kuyu'yu kendi mükemmel dünya vizyonunu yaratmak için kullanmak istiyor," diye devam etti Roman, "ölümlüleri hemen hemen ortadan kaldırıyor ve Kuyu'yu Kandırma'daki insanları iyileştirmek ve kendisine sınırsız büyü vermek için kullanıyor - bencil piç. Kuyu'nun bir kopyasını yaratmaya çalıştı ama baban," diye Loren'i işaret etti, "tüm kopyaların lanetli olmasını sağladı, bu yüzden onun yerine tüm Angelthene'i yok eden bir bombaya dönüştü. Sen Yalancı Tempus'tan aldığın hediyeği kullandın."

Loren güneş tılsımını sıkıştırdı ve herkesin görebilmesi için havaya kaldırdı. Bu hareket Darien'in dudaklarına hafif bir gülümseme getirdi.

"-zamanı tersine çevirmek için. Sonra da auranı şehri patlamadan korumak için kullandın. Ve birkaç hafta sonra, patlamanın Ruh Terra'da bir yırtık açtığını öğrendiniz. Kanlı Ay ve televizyonda meydana gelen güvenlik ihlali aslında Peçe'nin düşmek üzere olmasıydı ama sen onu yine büyüyle kapattın. Ama insan vücudun büyüyle başa çıkamıyor, bu yüzden kalbin durdu. Darien, Malakai Delaney'nin yardımıyla kalbinin tekrar atmasını sağladı, ki buna inanmakta gerçekten güçlük çekiyorum ama sen komada kalmıştın. Ve sonra bu insanlar -" odayı işaret etti "- seni buraya getirdiler çünkü üvey baban Roark Bright, Darien'e Caliginous Odalarından birinin seni uyandırabileceğini söyledi." Sözlerini şöyle bitirdi: "Ve belli ki uyandırmış."

Loren tekrar başını salladı.

Roman dramatik bir şekilde ona ve Darien'e baktı. "Ve siz çıkmıyorsunuz," diye kesin bir dille belirtti.

Darien sertleşti. "Tanrı aşkına Roman," diye ısırdı. "Gözüne çarpan tek şey bu mu?"

"Sadece takılıyorum," dedi Roman ama sesi hâlâ ciddi ve biraz da keskindi, zihni ona az önce anlattıkları tehlikeli şeylerle meşguldü ve hâlâ diğer meseleye, burayı -evini- öğrenen iki Gölge Efendisi'yle ilgili meseleye değinmemişlerdi. Roman burnundan nefes aldı ve yavaşça ağzından aceleyle verdi. "Bu gece bana saldırmak istediğin başka bir bok var mı?"

Tanner dakikalar sonra ilk kez konuştu. "Muhtemelen bazı şeyleri unutuyoruz ama özeti bu."

Roman'ın altın rengi gözleri tekrar Darien'inkilere kilitlendi. "Ve Randal öldü. Ama ben bunu zaten biliyordum. Sen miydin o?"

Darien ağırlığını kaydırđı. "*Teknik olarak değil.*"

Jack dedi ki, "Onu bir tuzağıa düşürdü." "Ne tür bir tuzak?"

Roman sordu.

"Blackgate Malikânesi," dedi Tanner. "İblis," diye ekledi. Roman'ın gülümsemesi hınzırcaydı. "Çok nazıksın." Darien sırtıttı.

"Hayır, senin adına sevindim," dedi Roman. Şimdi dizinin üzerinde piyano notalarına vuran Ivy'ye baktı, ağzı ince bir çizgi halindeydi. "İkiniz için de. Bu çok gecikmişti."

Ivy derin bir nefes aldı. "Onun etrafta olmaması çok güzel." Roman'ın yüz hatları biraz çöktü. "Evet, eminim."

Oturma odası sessizleşti. Paxton kollarındaki gevşek ipleri karıştırdı.

Sonunda Ivy öne doğru oturdu ve Shay'e gülümsedi. "Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Ivy Cassel, bu da kocam Jack." Önce Jack'i, sonra da Tanner'ı işaret etti. "Bu Tanner Atlas, olağanüstü hacker." Atlas küçük bir el salladı. "Ve bu da Loren Calla, az önce hakkında çok şey duyduğunuz olağanüstü genç bayan."

Shay el salladı. "Shay Cousens. Riptide için çalışan bir Karanlık Avcı'yım." "Athene Cousens?" Tanner söyledi.

Shay'in gülümsemesi gözle görülür biçimde zorlanmıştı. "O benim annem."

Roman toplu katliam yapmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Athene tam bir sürtük." Shay'e, "Burada istediğın kadar kalabilirsin," dedi.

Darien bu fırsatı kaçırmadı. "Siz çıkıyor musunuz?"

Roman kaşlarını çatıttı. "Siktir git."

Darien kıkırdadı.

"Biz sadece arkadaşız," dedi Shay, ama Roman'ı Darien'in bir mil öteden fark edebileceğı bir sıcaklıkla izliyordu. "Gerçekten iyi arkadaşız."

Jack o meşhur sırtışılarından birini daha takındı. "Gerçekten iyi arkadaş olduğunuzda çok şey olabilir."

Roman ayağıa fırladı ve mutfağıa doğru ilerledi. "Değıştiğınızı sanmıştım ama hâlâ aynısınız amına koyayım. Bu evde hiç yiyecek kaldı mı, yoksa hepsini yediniz mi?"

"Pizza artıkları var," dedi Darien.

Tanner ekledi: "Yemeğinizi tüketmemek için çoğunlukla dışarıda yiyoruz."

Roman pizza kutularından birini aldı ve tezgâha vurdu. "Merak ettim de, siz espri anlayışınızı Angelthene'de falan mı bıraktınız?" Kapağı çevirip açtı ve kaşlarını çattı. "Kim pizzanın üzerine ananas sipariş etti?"

Loren ve Ivy ellerini kaldırdı. Roman yüzünü buruşturdu ve kapağı kapattı.

"Orada sucuk da olmalı," dedi Darien.

Roman çoktan harekete geçmiş, jambon ve ananas kutusunu buzdolabına geri itmiş ve sucukları çıkarmıştı. Bir dilim aldı ve kocaman bir ısırık aldı. Yemeğini yerken grubu inceledi. Kylar'a "Ben yokken bir şey oldu mu?" diye sordu.

Kylar tereddüt etti. Darien'e baktı.

Darien bunun eninde sonunda gerçekleşmesi gerektiğini biliyordu. Bu yüzden çiğnemesi yavaşlayan ve alnında bir kırısklık oluşan Roman'a, "Yemeğini bitir, sonra seninle yalnız konuşmak istiyorum," dedi.

Roman'ın garajına girerken Darien'in botları betona çarptı, kuzeni de onu takip etti. Kapı çarparak kapandı ve Roman'ın botlarının sesi Darien'inkilere katıldı.

Motosikletler floresanların altında parlıyordu, parlak krom o kadar cilalıydı ki odayı ayna gibi yansıtıyordu.

Darien motosiklet sırasının yanında durdu. "Burada gerçekten etkileyici bir koleksiyonunuz var."

"Ve beni üzecek bir şeyi söylemekten kaçınmak için etkileyici bir yöntemin var." Roman hemen arkasında durdu ve tekrar konuştuğunda kelimeleri isteksizlikle gerilmişti. "Beni üzecek, değil mi?"

Darien onunla yüzleşmek için döndü, kuzeninin yüzündeki o bakışı tanıdı - taşaklarına sert bir tekme atmaya hazırlandığını söyleyen bakış. Bu,

Roman'ın canını yaktığı kadar Darien'in de canını yakacaktı; bunu hissedebiliyordu. Kollarını kavuşturdu, dili birden kelime bulmakta zorlanmaya başladı.

Yutkundu. Yavaş, derin bir nefes aldı.

Roman ellerini çaresiz bir hareketle kaldırdı. "Darien-"

"Siz yokken bir kaza oldu," diye söze başladı Darien. "Pax ve Eugene eve geliyorlardı ve bir çift Gölge Efendisi tarafından takip edildiklerini fark ettiler. Blaine ve Larina."

Roman'ın yüzü soldu.

"Evden başka gidecek yerleri yoktu. Blaine ve Larina da onları takip etti."

Roman gözlerini Darien'e dikti. Yüzü bomboştu ve birkaç yutkunmayla boğazı düğümlendi.

Sonra volta atmaya başladı, bir eli çenesindeki kirli sakalı ovmak için yavaşça kalktı. "Tanrım, Darien- Tanrı aşkına-"

"Bu bir kazaydı-"

Onunla yüzleşmek için döndü. "Yani bu lanet *evde* miydiler?" İçeriye açılan garaj kapısını işaret etti.

Darien başını salladı.

Roman elini bıraktı ve eli kalçasına çarptı. "Sanırım bu kadar o zaman." Sesi dalgalandı ve titreyen elini saçlarında gezdirdi. Odadaki birkaç gölge kıpırdanmaya başladı.

"Roman-"

"*SİKTİR!*" Kelimeyi dişlerini sıkarak kükredi. En yakındaki hotrod'un tamponunu tekmeledi, ezik kromun çınlaması garajda çınladı. "Lanet olsun!" Göğsü ağır, titrek nefeslerle sarsıldı ve tekrar volta atmaya başladı. "Asla gitmemeliydim-"

"Pax neden hiç kısa kollu giymiyor?"

Roman dişlerini sıktı. "Başlama bile."

"Başlıyorum ve durmayacağım. Bana nedenini söyle." Roman volta atmaya devam etti.

"Bana nedenini söyle Roman. Baban ona ne yapıyor?"

Volta atmaya devam etti. "Hiçbir şey, ben orada olduğum sürece."

"Bu ne anlama geliyor?" Darien'in gözleri Roman'ın üzerinde gezindi ve kolları ile omuzlarındaki, dövmele ve çok daha 'normal' yara izleriyle kısmen gizlenmiş tuhaf yara izlerine odaklandı. "Bu yara izlerini nereden aldın?" Sessizlik. "Bu yara izlerini nereden aldın, Roman?"

"Ben bir Kara Katil'im, tüm Kara Katillerin yaraları vardır." "Onlar gibi değil."

"Bırak onu!" Roman havladı, adımlarını durdururken botları yerde gıcırdayıyordu. "Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, tamam mı? Birkaç eski yara izinden daha büyük sorunlarım var."

"Bahse girerim bunların hepsi eski değildir."

"Bak-" Roman nefes almakta zorlandı. "Babanı garip bir şans eseri öldürmüş olman, benimle hayatımı yanlış yaşıyormuşum gibi konuşabileceğin anlamına gelmiyor. Fark etmediysen söyleyeyim, burada sıkışıp kaldım. Her şeyim elimden alındı ve sadece Pax yüzünden kaldım. Pax yüzünden babamın saçmalıklarına katlandım. Benim Don'dan korktuğum kadar sen de Randal'dan korkuyordun. Bu yüzden," diye bitirdi Roman, dişlerinin arasından nefes nefese, "benimle sanki birdenbire tüm cevaplara sahipmişsin gibi konuşma."

Darien kuzenine nefes alması için bir an verdi. Birbirlerine baktılar ama Darien Roman'a bakarken Roman da yere bakıyordu.

Ve sonra Darien teklifini yaptı. "Ben yaparım."

Roman'ın gözleri onun yüzüne kaydı. "Ne yapacağım?" Sesi kısıktı, gözlerindeki yenilgiyi görmek dayanılmazdı.

"Öldürün onu."

"Ne yani, yapamaz mıyım?"

"Ben öyle bir şey demedim. Sadece teklifin orada olduğunu bilmeni istiyorum, eğer kabul etmeye karar verirsen. Sadece söyle Roman, ben de yapacağım."

"Ve bu konuda iyi hissetmem mi gerekiyor? Siyahların Evi'ne girip kanlı bir savaş başlatmana izin mi vermeliyim? Sonra bunu kim temizleyecek, Darien, ha? Kim temizleyecek?"

"Zamanı geldiğinde bununla ilgileneceğiz."

"Harika," dedi, sesi alaycı ve sertti. "Harika. Benim için savaşacaksın ve sonrasında babamın adamları seni avlayacak diye kendimi iyi mi hissetmeliyim? Çünkü avlarlar, avlayacaklarına inansen iyi edersin. Onlar *ölümcüldür*."

"Onlardan korkmuyorum."

Alay etti. "Sen bir tanrı değilsin, Darien. Sadece bir insansın. Ama aynı zamanda benim kuzenimsin ve üzerime saldıgın tüm bu pisliğe rağmen seni önemsiyorum. Ve senden asla Don gibi biriyle yüzleşmeni istemem." Roman burun deliklerini açarak nefes aldı. "Asla."

Darien kuzenine doğru adım attı. Yavaşça, iki uzun adımda aralarındaki mesafeyi kapattı. Roman artık ona bakmıyordu. Darien, "Çok üzgünüm Roman," diye nefes aldığı anda bile.

Roman'ın tüm vücudu gergindi ve Darien özür dilediği için boğazında düğümlenen nefesini duydu.

Darien devam etti, "Gerçekten üzgünüm. Ve teklifim hâlâ geçerli - kabul etmek istesen de istemesen de." Roman onunla göz teması kurmayı reddetti. Darien nefes aldı ve kendi yumruklarını gevşetmeye zorladı. "Ve," diye ekledi, ses tonundan tehdit damlıyordu, "eğer Don ben etraftayken sana ya da Pax'e elini sürerse..."

Roman sonunda onun yoğun bakışlarıyla karşılaştı.

Darien dişlerini sıkarak, "Oyun bitti amına koyayım," dedi.

SHAY üçüncü kattaki misafir odasında yatağa oturmuş, sargılı bacağını dinlendiriyordu. Ivyana Cassel ona evi gezdirmiş ve müsait odaları seçmesini söylemişti; Shay birini seçtikten sonra Ivyana ona biraz zaman tanımak için oradan ayrılmıştı.

Hâlâ olan biten her şeyi sindirmeye çalışıyordu. Sadece limanda değil, bu hafta içinde olan her şeyi de. Roman'la geçirdiği birkaç gün, gizemli Tesis, Anna'nın devam eden yokluğu...

Ve Shay'in, onu limanda aramaya çıkan Roman'a karşı giderek artan hisleri - bu sefer kolyesi için değil, başka bir şey için. Shay buna tam olarak ne diyeceğinden emin değildi ama Roman onu önemseydiği için gelmişti. Ve bu gerçekle ne yapacağından emin değildi.

Roman sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi kapıda belirdi. "Nasılsın, yavrum?"

Onu inceledi; alnındaki kırıışıklığı, yaralı ağzını, gözlerindeki boşluğu. "Yüzündeki ifadeden bunu sana sorması gerekenin ben olduğumu anlıyorum," dedi.

İçeri girmek istedi ama durakladı. "İçeri girmemin sakıncası var mı?"

Temiz, nemli saçlarını bir omzunun üzerinden toplayarak yana kayd.

İçeri girdi ve yatağın kenarına oturdu. "En azından bana bacağının nasıl olduğunu söyle."

"İyileşiyorum. İyileştirme yeteneklerimiz için tanrılara şükürler olsun." Belki birkaç gün sonra tamamen iyileşmiş olur.

Roman bir şey söylemedi.

Shay yutkundu. "Şimdi bana nasıl olduğunu anlat," diye fısıldadı. Garajda bir şeyler olmuş olmalıydı. Darien, Roman'a duymak istemediği bir şey söylemiş olmalıydı.

"Babam biliyor." Roman'ın sözleri o kadar sessizdi ki neredeyse duyulmuyordu. Shay'in midesi **b u l a n d ı**, ağzı kurudu. "Babam hakkında

ev," diye açıkladı. Gözlerini duvara dikmiş, yutkunurken boğazı düğümleniyordu. "Ben yokken birkaç Gölge Efendisi Pax ve Eugene'i buraya kadar takip etmiş."

Sen benimle çöldeyken, diye kafasında düzeltti Shay, suçluluk duygusu kalbinin tellerini çekiştiriyordu. Roman ona bir iyilik yaparken, kendisi için son derece önemli olan bir şeyi kaybetmişti. Hayatının fırtınası içindeki sığınağını. Athene, Shay'in dairesini öğrenirse... Roman'ın şu anda nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordu.

"Çok üzgünüm Roman," diye fısıldadı Shay.

"Öğrenecek," dedi Roman sessizce. "Henüz öğrenmediyse yani." Derin bir nefes aldı ve gülümsemeye zorladı. "Her şey yoluna girecek," dedi ama bu açıkça bir yalandı. "Bununla başa çıkacağım."

Bunun için acı çek, demek istiyorsun, dedi Shay neredeyse. Roman bunun için acı çekecekti.

Yalan.

"Korkmak sorun değil," diye fısıldadı Shay. "Tanrım, ben kendimden korkuyorum."

Anne. Donovan gibi bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Cehennem," dedi Roman, başını çevirip tekrar duvara bakarak. "Burası cehennem ve o da şeytan."

Darien sakinleşmek için kendine birkaç dakika verdikten sonra, Roman'la yaptığı konuşma onu tahmin ettiğinden daha fazla etkilemişti, eve girdi.

Roman'ın üst katta Shay'le konuştuğu anlaşılıyordu. Diğerleri oturma odasında ve mutfaktaydı, Loren de dahil, oturma odasına ulaşır ulaşmaz dikkati Darien'e yöneldi-

Bir Dalgalanma ona öyle sert çarptı ki, beyni patlayacakmış gibi hissetti.

Başını iki eliyle kavradı ve sendeleyerek duvara çarptı, Angelthene'de o gece, o ara sokakta Reaper'larla birlikteyken yaptığı gibi yüzünü ve eklemelerini duvara çarptı.

Loren ayağa kalktı. "Darien?"

Ivy, Tanner ve Jack ayağa fırladılar.

Darien döndü ve garaja doğru ilerledi. "Uzak durun." Dinlediler.

Garaja girdi ve ışık düğmesini bulmaya çalıştı. Işık yandı ama onu kör eden görüşle hiçbir işe yaramadı.

Kapı arkasından açıldı.

"Loren." Uyarıyı sıkılmış dişlerinin arasından çıkardı. "Benim."

Kylar'dı.

Darien maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. "Savaşmam gerek."

Kylar merdivenlerde durmuş, kahverengi ellerinden birini kapının koluna dayamıştı. "Tüm bunlardan sonra bile mi?"

"Bir sorunum var," dedi. "O yerin adı neydi? Yılan gibi bir şey-"

"Yılan Çukuru mu? Kara Pazar'daki dövüş ringini kastediyorsun."

"Evet, işte bu. Bu konuda bilmem gereken bir şey var mı?" Görüden kurtulmayı başardı ve Kylar'ın yüzündeki temkinli ifadeyi gördü... Elinin kapı kolunu daha sıkı kavrayışını.

"Orada pek çok insan ölüyor, o yüzden dikkatli olmanızı söyleyebilirim. Katılmak için para ödemek zorundasınız ama öldürülmezseniz binlerce dolar kazanırsınız."

"Kar masken falan var mı?"

Kylar garaj kapısını iterek açtı. "Bir saniye." İçeride kayboldu.

Bir saniye yedi acı dolu dakikaya dönüştü ve kapı tekrar açıldığında dışarı çıkan Kylar değildi. Roman'dı.

Birkaç basamak indi ve Darien'e siyah bir maske uzattı. Darkslaying ulaklarının taktığının aynısıydı ama bu tavşan yerine bir kurttu.

"Nedir bu?" Darien nefes nefese kaldı, henüz almamıştı.

"Bazen dövüşüyorum ve bunu giyiyorum. Artık odaları kullanmayı tercih ediyorum, vücudum için daha kolay." Darien hâlâ almadı. Roman onu daha yakın tuttu. "Eğer bunu giyersen, herkes senin ben olduğunu düşünecek. Böylesi daha güvenli."

Darien maskeyi aldı. Kurdun dişleri ve gözleri beyaza boyanmış olsa da, geri kalanı hareket ettirdiğinizde hafifçe parlayan koyu bir siyahtı.

Roman, "Umarım bir dahaki sefere bu olduğunda, onun yerine odalardan birini deneyebilirsiniz" dedi.

Darien anahtarları için ceplerini kontrol etti, hâlâ oradaydı.

Roman onu inceliyordu. "Soru sormak için iyi bir zaman olmadığını biliyorum ama seni soruyor." Başını eve doğru eğdi.

"O benim kız arkadaşım," dedi Darien. Loren uyandığından beri bu gerçeği ilk kez yüksek sesle söylemek onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu. "Komadan uyandığında son altı aya dair tüm hafızasını kaybetti." Onun

sesi titriyordu. Tanrım, gözyaşlarına boğulmak üzere miydi? Öyle hissediyordu.

Roman'ın yüz ifadesi anlayışla yumuşadı. "Seni hatırlamıyor," diye fısıldadı.

Darien yutkunmaya çalıştı ama başaramadı. "Onu bunaltmak istemiyorum. Anılarının kendiliğinden geri gelmesini istiyorum, lütfen." Roman'ın bakışlarıyla karşılaştı, onu kırdığını fark etmedi ve fısıldadı, "Hiçbir şey söyleme."

Roman'ın bakışlarından anlayış fışkırıyordu. "Acele etmek yerine onu beklemeye istekli olman senin hakkında çok şey söylüyor." Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı. Sonra kapattı. "Bak, Darien-"

"Sorun yok Roman," dedi Darien yumuşak bir sesle - bir Dalgalanma sırasında yapabildiği kadar yumuşak bir sesle. "Anlıyorum. Ve hâlâ üzgünüm."

"Üzülme. Ne olursa olsun eninde sonunda olacaktı."

"Yine de ben buradayken olmamasını tercih ederdim."

Omuz silkti. "Olur böyle şeyler." Kendi gözlerini işaret etti. "Birkaç dakikadır konuşuyorsun ama..."

"Hâlâ orada, o kadar şanslı değilim." O konuşurken, sanki çağrılmış gibi görüşünde siyah bir ışık titreşti. Maskeyi kaldırdı ve "Teşekkürler" dedi.

Sonra döndü ve arabasına doğru ilerledi.

"Sürebileceğine emin misin?" Roman aradı.

"Bunu evde her zaman yapıyorum." Sürücü kapısını açtı ve arabaya bindi. "Hayatta kalacağıma eminim." Kapıyı kapattı ve motoru çalıştırdı.

Roman duvara doğru yürüdü ve garajı açmak için düğmeye bastı.

Darien geri geri gitti ve arabayı döndürdü. Kapılar açılır açılmaz hızla içeri girdi.

Farklı şehir, aynı tren enkazı hayat.

LOREN'İN İKİNCİ kez hatırladığı anı onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu.

Darien gitmişti ama Loren hâlâ oturma odasında duruyor, sanki geri dönecekmiş gibi garaj kapısına doğru bakıyordu. Ama motorunun homurtusu çoktan kaybolmuştu ve Loren onun dönmesinin saatler alacağını biliyordu.

Ivy, Jack ve Tanner koltuklardaydı. Onu izlediklerini biliyordu. Surges ve Darien hakkındaki sorularını yanıtlamışlardı. Snake Pit adında bir ringde dövüşmeye gitmişti. Dövüşmek onun başa çıkma mekanizmasıydı -

terapiden daha çok işe yarayan bir şey.

Tüm dünyanın korktuğu böylesine güçlü ve yetenekli bir insan hakkındaki bu derin ve acı verici sırrı bilmek Loren'in kalbini sızlattı.

Ancak daha da fazla acı veren şey, adamın kapıya doğru koştuğu anda zihnine hücum eden anıydı.

Ona parçalar halinde gelmişti. Cam bir masanın üzerinde çiçeklerle dolu aydınlık, güzel bir fuaye; Loren'in engellemek için acele ettiği bir dizi büyük kapı; yuva haline gelmiş bir evin kokuları.

Ve Kara Katil, omzundan sarkan spor çantasıyla önünde duruyordu. Yırtık ve kanlı henleyi ve kot pantolonu, yıpranmış botları, gözlerindeki ıstırap dolu bakış.

Sonra elinin onun elinin içinde durduğu anı geldi aklına. Kadın ona şaka yapmasını istemiş, adam da onu oturma odasına götürmesine izin vermiş ve dizlerini iki yana açarak kanepeye oturmuştu. Kadın onun bacaklarının arasında yere diz çökmüş ve ona kendisiyle birlikte beyaz kumlu bir plajı olan pırıl pırıl bir okyanusa doğru yürümesini söylemişti.

Yanağındaki bir damla gözyaşını silmiş, sonra başparmağıyla önce çenesini, sonra da dudaklarını yoklamıştı. Onun dokunuşunu gün gibi hatırlıyordu ve şu anda teninde hissedebildiğine yemin edebilirdi.

O geceyi nasıl unutmuştu?

"Loren?" Ivy'nin yumuşak sesi onu tekrar dikkatini toplamaya çağırdı. Döndü ve geçmişe dair anılarını göz kırparak uzaklaştırdı.

Ivy ve Tanner onu izliyordu. Jack televizyona odaklanmıştı, gözleri donuk, ağzı gevşekti.

Ivy dedi ki, "O iyi olacak. Bu onun için normal. Eminim birkaç saat içinde geri dönecektir."

Loren başını salladı. "Evet." Sesi de en az kendisi kadar acı çekmiş gibiydi. "Sanırım gidip bir duş alacağım." Boğazının yarısına kadar takılan bir nefes çekti. "İyi geceler."

Tanner ve Jack "İyi geceler" dedi.

Merdivenlere doğru gözden kayboldu, Ivy ve Tanner onun gidişini izliyordu.

Uzun süre duşta kaldı ve bu sırada daha fazla anının geri gelmesini diledi.

Ama unutmadılar. Bu yüzden beklemek ve Darien Cassel hakkında başka hangi olağanüstü şeyleri unutmuş olabileceğini merak etmek zorunda kaldı.

YILAN ÇUKURU

YVESWICH, KER EYALETİ

DARIEN kendini öfkesine kaptırdı, tıpkı evde savaştığı zamanlardaki gibi. Ne kadar zaman geçtiğini ya da kaç kişiyi öldürdüğünü hatırlayamıyordu ama her ikisinden de çok olduğunu biliyordu. En az dört saat ve iki düzine ceset. En az.

Karanlık ve iğrenç zihnine geri döndüğünde, Yılan Çukuru'nda sadece bir rakip kalmıştı. Cehennem zebanisi kaçmak için kendini ringin çimento zemininde sürüklüyordu, ıslak ve pis kokulu bir leke pantolonunun önünü karartıyordu.

Darien yırtık kot pantolonu, siyah botları ve gömleğiyle ona doğru yürüdü. Roman'ın kurt maskesini takmıştı; göz delikleri yoktu ama büyü sayesinde maskeyi görebiliyordu. Bir elinde çivili bir sopa tutuyordu. Sopayı arkasında sürüklüyor, paslı çiviler çimentodaki çukurlara takılıyordu. İnsanlardan çok hayvanlara benzeyen seyirciler ringin etrafını sarmış, kendi aralarında kavgı ederken ağızlarından köpükler saçıyor, uyuşturucu ve alkolün etkisiyle en az onunki kadar öfkeleniyorlardı.

Darien sopasını arkasında sürükleyerek yürürken kalabalığın içinde tanıdık bir yüz gördü.

Ön sırada iri yarı bir büyücü duruyordu, yüz hatları ağır bir kukuleta tarafından gölgelenmişti.

Darien sopayı kaldırdı, kanlı çivilerden birini sıkıca kavradı ve tahtayı parçalayarak yerinden söktü. Kör edici bir hızla fırlattı.

Doğrudan Finn Solace'ın yüzüne.

Çivi, ringi çevreleyen büyü duvarına yakıcı bir çatırtıyla çarptı. Finn büyülerin yerinde olduğunu biliyor olmalıydı ama yine de irkildi ve geriye doğru düşerek

onu diğerk tarafa itmek için acele etti. Finn, büyüler derisini kemirmeden önce kendini iplere zorlukla tutturdu - öldürmek için yeterli değil ama sakat bırakmak için.

Darien dikkatini yerde yatan adama, yani üzerinde yükseldiğı kurbana verdi. "Son bir sözün var mı?" Darien'in derin sesi maske yüzünden biraz boğuk çıkıyordu. Dövüşe katılmadan önce Şeytanlar'ın dövmesini kendi elindeki kanla kapatmıştı. Avucuna hızlıca bir kesik atmış, sonra da elini boynunun kenarlarından aşağı doğru sürükleyerek kırmızıya bulamıştı.

Yerdeki cehennem zebanisi, "Sen delisin," diye mırıldandı.

Darien başını salladı. "Evet. Sanırım öyleyim."

Sopayı iki eliyle kavradı, başının üzerine geri sardı... Ve vurdu.

Tüm o bastırılmış öfkenin açığa çıkması Darien'in kendini yepyeni bir insan gibi hissetmesini sağladı.

Burada Chopping Block ya da Perez's Pit'teki gibi duş alabileceğı bir yer yoktu, bu yüzden dövüştüğü kıyafetlerle çıkmak zorunda kaldı. En azından önceden ceketini ve kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkarıp saklaması için ring spikerine verecek kadar akıllıydı, bu yüzden ıslak ve kanla ağırlaşmış olan sadece pantolonu ve botlarıydı.

Finn'i Yılan Çukuru'nun yakınındaki harap bir barda içki içerken gördü. Büyücü, bardağında döndürdüğü viskiye baktı ve böyle köhne bir yerde içki sipariş etme kararını açıkça düşündü.

Darien ona doğru yöneldi, insanlar o ilerledikçe yolundan çekiliyordu.

Dedektif Darien'in yaklaştığını hissetmiş olmalıydı. Döndü, gözleri hemen onunkileri buldu.

"Orada bir büyü duvarı olduğunu biliyor muydun?" Finn'in her kelimesi gergindi ve hâlâ hayalet görmüş gibi görünüyordu.

"Öyle mi?" Darien karşı çıktı. "Yine de irkildin," diye suçladı.

"Hâlâ fırlatıyorsun."

"Ne istiyorsun?"

"Konuşmak."

"Beni nasıl buldun?"

"Nerede olacağınızı kendime sordum ve biraz tahmin edilebilir olduğunuzu söylemeliyim."

Darien, "Başka bir şehir, farklı bir dövüş ringi. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Finn'in gözleri pazarda gezindi. "Bunu başka bir yerde yapmayı tercih ederim." Darien homurdandı. "Kabul etmeden önce ne hakkında olduğunu bilmeyi tercih ederim."

Finn tekrar etrafına bakındı, birçok gözün a r a l a r ı n d a k i alışverişi incelediğinin farkındaydı ve "Kan Kraliçesi'ndeki adamlar," diye fısıldadı.

Kara Pazar'dan çok da uzak olmayan köhne bir lokantada konuşmaya karar verdiler. Hash House yirmi dört saat açık kalmaya cesaret eden birkaç yerden biriydi ve saatin geç olması nedeniyle burada sadece onlar vardı. Tezgâhta, kutu gibi televizyona donuk gözlerle bakan bir sarhoş ve kapıdan en uzak köşede sızmış bir evsiz vardı.

Darien ve Finn pencere kenarındaki bir kabinde karşılıklı oturuyorlardı. Kapüşonları yukarıda, başları aşağıda. Uzun oturma bankosu, kabinlerle aynı mavi-yeşil renkte minderli taburelerle kaplıydı. Tezgâhın üzerindeki menü panolarında çok çeşitli kahvaltılıklar, milkshake'ler ve dipsiz kahve vardı - Darien ve Finn'in sipariş ettiği kahvenin aynısı. Sudan daha zayıftı. Hiçbir krema ya da şeker bunu düzeltemezdi.

Finn, "Kan Kraliçesi'nde ölen adamlardan ikisi Gaven Payne'in adamlarıydı," diyordu. Siyah, acı suyundan bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Otopsileri tamamlamamız daha uzun sürdü çünkü cesetleri çıkardığımızda geriye pek bir şey kalmamıştı."

"Ve sen," diye söze başladı Darien, elindeki fincanı bir kenara itip kollarını masanın üzerinde kavuşturarak, "bunu yapanın ben olup olmadığımı sormak için buradasın."

Finn kupasını yere bıraktı. "Sen ya da senden biri."

Darien ters ters baktı. "Eğer Gaven'in adamlarını öldürmek isteseydim, bunu özel olarak yapardım, onları parçalara ayırmak için zaman ayırabilirdim."

"Patlama olduğunda sen de oteldeydin," diye meydan okudu. "Ve fark etmediysen diye söylüyorum, neredeyse ölüyordum."

"Zamanlamayı kötü ayarlamış olabilirsin. Ham büyü söz konusu olduğunda hata yapmak kolaydır-"

"Hata yapan birine benziyor muyum?"

Finn elindeki fincanı kenara kaydırarak kahve halkasını bulaştırdı ve parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi. "Şu anda sorumluları bulmak için ensemde soluyan bir sürü insan var."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama senin çerçevelediğin biri olmayı reddediyorum."

"Sana komplo kurmayı planlamıyordum. Sadece gerçeği bilmek istiyorum. Ve eğer sen değilsen, belki de neden olduğunu ve kimin yaptığını bulmamda bana yardım edebilirsin."

Darien'in kaşları havaya kalktı. "Başka bir iyilik mi?" Kelimeler keskin hatlara sahipti. "Buna iyilik demek zorunda değilsin, diyebilirsin ki..."

Dudaklarını yaladı

soğuktan çatlamıştı. "Güçlerimizi birleştiriyoruz. Sen Gaven ve adamlarının ölmesini istiyorsun, ben de onları parmaklıklar ardında istiyorum. Birlikte çalışırsak onları daha çabuk adalete teslim edebiliriz." Adalet. Hay sikeyim. Darien'in adalet anlayışı Finn'inkinden çok farklıydı ve kurbanlarının onun istediğinden daha uzun süre nefes almasına izin vermeyi kesinlikle içermiyordu. "Ve bu arada," diye devam etti Finn, "bunu gerçekten yapan kişiyi bulun. O patlamada pek çok masum insan öldü-"

"Bana acıklı bir hikâye satmaya çalışma Finn, bu sefer işe yaramayacak."

"Bak." Finn'in sesi yalvaran bir tona dönüştü. "Bu işten senin de benim de çıkarımız var. O patlamalara kim sebep olduysa tutuklanmalı, aynı şekilde Gaven ve adamları da-"

"Bekle," diye araya girdi Darien. "*Patlamalar mı?* Birden fazla mı vardı?"

Finn başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "İkinci patlama bu sabah oldu, Finans Bölgesi'ndeki bir gökdelende. Ölen adamlardan birkaçı patlamanın olduğu yerin yakınlarında olduğu için kimliklerini hemen tespit edebildik. İkisi de Gaven için çalışıyordu."

Darien'in zihni bunun nasıl ve neden olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Ve bu kişi Gaven'in adamlarını nasıl bu kadar kolay bulabiliyordu. Auraları Loren'inkiyle aynı şekilde gizlenmişti. Darien onları takip edebilseydi, çoktan bulmuş ve boğazlarını kesmiş olurdu.

"Üçüncüsü," diye devam etti Finn, "bu öğleden sonra oldu. Rıhtımda bir otel. Aranılan üç suçludan ikisi Payne'in adamlarıydı."

"Peki ya diğeri?" Finn cevap vermedi. Darien, "Diğer adam kimdi?" diye sordu.

Finn iç çekti. Tekrar konuştuğunda kelimeleri zar zor duyuluyordu. "İmparator'un emrindeydi."

Darien dişlerini sıktı. "İmperator." Masanın üzerinde duran ellerini yumruk şeklinde sıktı. "O Yveswich'te mi?"

Bu bir tesadüf olamaz mıydı? Eğer imparator gerçekten buradaysa, Darien adamın ayrıldıktan sonra onu takip edip etmediğini merak etmekten kendini alamadı

Angelthene. Hastanedeki pusu... O saldırı Quinton Lucent tarafından organize edilmişti.

Ama takip etmek için bir nedeni yoktu -en azından şimdiye kadar yoktu ve amacı kesinlikle Darien'e misilleme yapmak değilse. Tek bildikleri, Loren'in hâlâ komada olduğu ve onun oyununda bir piyon olarak tamamen etkisiz olduğuydu.

Darien bu gerçeğe rahatladı. Ama birinin yine onun peşinde olabileceği düşüncesi bile Roman'ın evine koşup onun güvende olduğundan emin olmak istemesine neden oldu. Onu korumak. Gerekirse onun için ölmek. Eğer onu korumak hayattaki tek amacı olsaydı, onun için gururla ölürdü.

Finn'in dikkati Darien'in sıkılı yumruklarına kaydı. "Bilmiyorum," dedi sessizce, birisinin vahşi bir hayvanı yatıştırmak için kullanabileceği aynı dikkatli tonu seçerek. "Ama belli ki adamlarından bazıları öyle."

"Bunun alışılmadık olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Şart değil. İmparatorun her başkentte adamları vardır ama genellikle bu şekilde ölü bulunmazlar." Finn çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. "İki kez olursa buna tesadüf deriz. Üç kez olursa, buna endişe verici deriz." Darien'i inceledi, gözlerinde bir umut parıltısı vardı, aptal herif. Bir dedektife göre insanları okumakta pek iyi değildi. Ya da belki de okuyamadığı tek kişi Darien'di. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Sana tekrar güvenmek istediğimden emin değilim."

"Seninle taşak geçmiyorum, Cassel-"

"*Bu sefer,*" diye tısladı Darien. Masayı yumruklamamak için kendini zor tuttu, onun yerine parmağıyla Finn'i işaret etti, çelik canavar yüzüklerinin boynuzları parlıyordu. "Bu sefer benimle taşak geçmiyor olabilirsin ama sonuncusunun üzerinden o kadar da uzun zaman geçmedi."

Finn'in çenesi büküldü. "Fikrini değiştirmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Silahını ağzına sokup tetiği çekmeyi deneyebilirsin." Finn neredeyse bir dakika boyunca ona baktı.

Darien gözlerini dikip baktı.

Sonra Finn kabinden kayarak çıktı ve cüzdanını çıkardı. Bir yirmilik attı ve Darien'in önündeki masaya bir kartvizit koyarak karton kenarını kapattı. "Fikrini değiştirirsen diye." Kartı yaklaştırdı.

Ve sonra gitti, kapıdaki çanlar onun gidişiyle birlikte çalmaya başladı.

Darien bir dakika boyunca orada oturdu. Düşünmeye başladı. Finn'in otoparkta oyalandığını, arabasına binip uzaklaşmak yerine lokantanın dışında durduğunu hissetti.

Birkaç dakika daha düşündükten sonra Darien ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

Dışarıda gece, ağır tabakalar halinde yere çarpan yağmurla ıslanmıştı. İblisler karanlıkta sinsice ilerliyor, gözlerinin parıltısı gölgelerde zar zor seçiliyor, diğerleri ise lokantanın kenarındaki çöp bidonlarını kazıyor, çöpleri keskin dişleriyle eziyordu. Her şeyi yiyorlardı; cam, metal, aklınıza ne gelirse.

Finn elleri ceketinin ceplerinde arabasına doğru gidiyordu.

"Finn!" Darien'in derin sesi sağanak yağmuru yararak geldi. Dedektif döndü, yağmurun altında gözlerini kısarak baktı. "Yarın sabah benimle morgda buluş. O cesetlere bir göz atmak istiyorum."

ÇAYI SOĞUMUŞTU.

Loren, Roman'ın mutfak masasında tek başına oturuyordu. Bildiği kadarıyla diğer herkes derin uykudaydı. Saatin neredeyse sabahın üçü olduğu düşünülürse bu anlaşılabilir bir durumdu. Singer bile üst kattaki yatak odasında uyuyordu.

Ev sessizdi. Duyabildiği tek ses saatin tik takları ve atıştırmalık dolabındaki Itzel'in yumuşak horlamasıydı. Görünüşe göre Hob, Paxton buradayken sessiz ve usluymuş ama Paxton dışındaki herkese, hatta Roman'a karşı çok dramatik bir tavır takınıyordu. Loren bunu biraz komik bulsa da Itzel'in televizyonun sesini en yüksek seviyeye çıkarma eğilimi onu gece boyunca sık sık uyandırıyor.

Garaj kapısı açıldı, ses evin içine kadar ulaştı.

Loren daha dik oturdu ve Darien'in arabasının garaja girerken çıkardığı homurtuyu dinledi. Bir süre sonra kapının titreyerek kapanması duyuldu ve bir arabanın kapısının kapanma sesini duyana kadar bir dakika kadar daha geçti.

Loren pijama gömleğiyle oynarken midesini kelebekler sarmıştı.

Darien eve girdi. Onu henüz göremiyordu ama yürüyüşünden tanıdı; her zaman gururla yürüyordu. Kimliğini bir onur rozeti gibi taşıyordu. Loren hiç kimsenin ve hiçbir şeyin bu adamın ayaklarını sürüyemeyeceğine bahse girerdi.

Köşeyi döndüğünde üzerinde evden çıkarken giydiği kıyafetler vardı: siyah kapüşonlu sweatshirt ve kot pantolon. Pantolonunun kotu kırmızıya boyanmıştı.

-Loren düşüncelerinin ne olduğu konusunda oyalanmasına izin vermedi.

Darien onu gördüğü anda dondu kaldı, hem endişeli hem de şaşkın görünüyordu. "Yukarıda ne yapıyorsun?"

Ayağa kalktı. "İyi olduğundan emin olmak istedim." O akşamın erken saatlerindeki aynı anı zihninde canlandı.

Darien, *on beş yaşından beri iyi olmadığımı* söylemişti.

Ama şu anda, ona "Ben iyiyim," demişti.

Pijama gömleğinin eteklerini düzeltti. "Nereye gittin?" Darien kısa bir süre tereddüt ettikten sonra, "Birkaç yere uğramam gerekiyordu," dedi.

Ellerinin arkasında kurumuş kan vardı. Çelik halkalarına kan bulaşmıştı.

Onun dikkatinin nereye gittiğini görünce ellerini eşofmanının cebine soktu. "Biraz dinlenmelisin."

"Senden korkmuyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Diğerleri dövüşmenin senin başa çıkma mekanizman olduğunu söyledi. Tanrı biliyor ya, hepimizin buna ihtiyacı var."

Gözlerini ondan ayırdı ve mutfığa doğru yürüdü. Adamın ona gerekenden çok daha geniş bir mesafe bıraktığını fark etmemişti. Buzdolabının yanındaki dolabı açıp bir bardak alırken sırtı ona dönüktü. Bu açıdan, boynundaki kanı da görebiliyordu, kalın lekeler çete dövmesini gizliyordu. "Çoğu insan terapiye ya da destek gruplarına gider," dedi Darien. "Adsız Boktanlar falan." Bardağı buzdolabından aldığı suyla doldurdu.

"Ivy bana terapiyi denediğini söyledi."

"Ben yaptım. Beni tükürdüler çünkü çok berbat durumdayım." İçti, hepsini bitirene kadar bardağı geri devirdi ve sonra bardağı lavaboya koydu.

"Hepimiz kusurluyuz," dedi nazikçe.

Kollarını tezgâha yasladı. "Sen hariç. Sen mükemmelsin."

Yüzü kızardı. "Kıskanmıyorum. Kıskanıyorum ve güvensizim. Çok fazla ağlıyorum.

Kendimi savunmak konusunda kötüyüm."

Çekici ağzında hüznü bir gülümseme belirdi. "Şu son birkaç ayda ne kadar uçtuğunu bir görebilseydin. Beni utandırdın."

Tanrım, yüzü yanıyormuş gibi hissediyordu. "Bundan şüpheliyim."

"Hepimiz kusurlu olabiliriz ama aynı zamanda kendimize özgü yollarla güçlüyüz. Ve anılarınız geri geldiğinde, dönüştüğünüz kadınla gurur duyacağınızı düşünüyorum."

Saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırdı. "Aslında bir anım geri geldi."

Ağzı çöktü, mürekkep rengi kaşları birbirine yaklaştı.

"Sana yardım ettim," dedi. "Bir Dalgalanma ile. Senin evindeydik... ve gitmeni engelledim. Sana bir okyanus hayal etmeni söyledim." Kız ona baktı, o da kıza baktı. Yüz ifadesini okuyamıyordu ama nefes almadığına yemin edebilirdi. "Bu benim sihrim miydi?"

Darien'in sesi sessiz bir mırıltıydı. "Bunu henüz çözebilmiş değilim."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar.

Ta ki Loren onun bakışlarını kırıp boğazını temizleyene kadar. "Yarın ne yapıyoruz?" Göz temasını kesmiş olmasına rağmen Darien hâlâ gözlerini ondan kaçırmamıştı.

"Tanner Joyce'u havaalanına götürüyor. Hastaneden aradılar, işe dönmesi gerekiyormuş. Daha fazla Tricking vakası, yeni türler." Bir elini yüzüne götürdü, Loren'in gözlerinde ne olduğunu anlayamadığı bir şeyin gölgesi oynayıyordu. "Sabahın bir kısmında yokum. Bir arkadaşım ile buluşmak için morga gidiyorum."

"Umarım yaşayan bir tanedir."

Yüzünde sınırsız bir gülümseme vardı. Ve çok, çok yakışıklıydı. "Ne zaman döneceksin?" Bir yanı onunla gitmek istiyordu ama sormaya isteksizdi.

"Birkaç saat sonra, umarım." Ağzı yine çöktü. "Sıra dışı bir şey olursa-"

"Diğerlerine söyleyeceğim." Gülümsedi.

"Kulağa abartılı gelmeye çalışmıyorum-"

"Sen değilsin. Bu hoşuma gidiyor. Tüm bunları kabullenmek çok zor oldu, bu yüzden kontrolü ele alman ve bana bu şekilde yardım etmen... gerçekten minnettarım."

Ağzının kenarında bir seğirme. "Bir şey değil."

Arkasını, merdivenleri işaret etti. "Belki de artık yatmalıyım." Adam sadece onu izledi.

"İyi olmana sevindim," diye ekledi. Ona el salladı. Döndü ve koridorda ilerledi.

"İyi geceler, Loren Calla." Bas sesi, çoğu insanın onun yapabileceğine inandığından daha yumuşaktı.

O da dahil.

Merdivenlerin dibine ulaştığında dönüp ona baktı. Adam kıpırdamamıştı ve hâlâ onu izliyordu ama ifadesi değişmişti, bu

Yeni bir tanesini okumak diğçerlerinden daha da imkânsızdı. "İyi geceler,
Darien."

HİÇBİR YERDE

KER EYALETİ

MALAKAI taşaklarını yuvarlıyordu.

Son suyunu da içti -sıcak ve iğrençti- ve plastik şişeyi buruşturup posa haline getirdi. "Burada hiçbir şey yok!" diye homurdandı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca çölde bir avuç aptal gibi dolaşıp durmuşlardı. Tişörtünü çıkarıp kot pantolonunun arka cebine sokmuş ve Angelthene bronzluğu kırmızı, soyulan bir yanığa dönüşmeye başladığında, Aspen'in hindistancevizi kokulu güneş kreminden sürmeye başlamıştı.

Hindistan cevizi her zamanki tercihi değildi, ama hiçbir yerin ortasında taşaklarını terletmek de öyle.

"Şikâyet etmeyi keser misin?" Max tersledi, ter şakaklarından aşağı yuvarlanıyordu. "Hepimiz en az senin kadar rahatsızsınız."

"Belli ki değil, yoksa kendimize bu şekilde işkence ediyor olmazdık."

"Bilmiyorum çocuklar," diye nefes nefese kaldı Dallas. "Bence daha uzağa gitmeliyiz - belki Priscilla'nın bahsettiği şu konutu kontrol edebiliriz."

"Blue onun bir tesisten geldiğini söyledi," dedi Max. "Bir evden değil. İlk aklıma gelen Tesis'in çölün ortasında, kimsenin kapı aramayı düşünmeyeceği bir sığınak olabileceğiydi." Akıllıcaydı -Malakai ona bunu vermek zorundaydı. Ama akıllıca düşünmek, kot pantolonunda devam eden bu şişko sorununa hiçbir şekilde yardımcı olmuyordu.

Aspen bir eliyle gözlerini siper etti ve cipe baktı. Araç buradan iğne ucu kadar görünüyordu, ön camı güneş ışığıyla parlıyordu. Dominic ve Blue içerideydi. Muhtemelen klimanın içindeydiler. Şanslı melek herif. "Sonunda onu oradan çıkardıklarında uyuşturulmuş olması çok kötü," dedi Aspen.

Malakai öfkeli ses tonunu bastıramayarak, "Evet, tabii ki," diye cevap verdi. Her şeyi ateşliydi; saçları bile yanıyor gibiydi. Yaklaşık bir saat önce yüzüklerini çıkarmıştı, çelik o kadar sıcaktı ki yakıyordu.

Dallas mırıldandı. "Bir işyeri ya da fabrika gibi bir şeye ne dersiniz? Belki de bir tanesi bu tesis için bir paravandır."

Max güneşten yanmış dudağını çiğnedi. "Cristala enerji santrallerinden bahsetti."

Malakai kolunun geniş hareketleriyle cipi işaret etti ve bunun bu saçmalığın sonu olmasını umdu. "Harika, hadi gidelim."

Max kaşlarını çatı. "Orayı henüz kontrol etmedik-"

Malakai elindeki boş, ezilmiş su şişesini gösterdi. "Ya da şurayı. Ya da şurası. Ya da başka bir yer. Burada ölmek mi istiyorsun Reacher? Çünkü ben güzel, lezzetli bir Reaper etine dönüşmek üzereyim."

Kaşlarını çatı. "Sen tanıdığım en sinir bozucu, en dramatik insansın."

"Sinir bozucu değilim, komiğim." Dişlerini gösterdi. "Ha ha."

"Eğer esprilerine gülen tek kişi sensen komik değilsin." "Yaratık onlara güler."

"Yaratığın espri anlayışı yok."

Yarasa öfkeli bir cıvıltıyla Malakai'nin gölgesinden çıktı. Kanat çırpışları saçlarını karıştırarak Reacher'ın yüzünün etrafında uçtu. Malakai güldü.

Max el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Onu geri çağır." Yaratık kafasına doğru hamle yaptığında eğildi. "Onu geri çek, yoksa Grim'e onu yediririm." Tekrar eğildi.

"Denemesini görmek isterdim." Ama Malakai ıslık çaldı ve Yaratık son bir öfkeli cıvıltıyla gölgesine çekildi.

Reacher tekrar araziye baktı -sanki burası bir barbeküymüş ve onlar da talihsiz sosislilermiş gibi sığağın altında kıvranıyordu- ve *sonunda* ne kadar boyundan büyük işlere kalkıştığının farkına vararak küfretti.

Tam zamanında.

Malakai araca doğru ilerledi, kavrulmuş toprak çelik burunlu sıcak botlarının altında çatırdıyordu. Aspen de kısa sürede *onu* takip etti - en azından kendini koruma duygusu vardı. "Gidip şu enerji santrallerini bulalım," diye seslendi omzunun üzerinden, yumruğu plastik şişeyi daha da buruşturarak, "hepimiz ölmeden önce."

Zaman ayırmalarına değdiği ortaya çıkan ikinci enerji santraliydi.

Max cipi çok katlı binanın önündeki park yerine çekti. Herkes aracın içine tıklılmıştı, bu da terleyen şikâyetçilerle dolu sıcak ve gergin bir yolculuk yapmalarına neden olmuştu. Max aracı durdurup motoru kestiğinde Dominic ve Malakai birbirlerini boğazlamaktan üç saniye kadar uzaktaydı.

Malakai kapısını açtı. "Eğer burada bir saniye daha kalırsam, beni buraya gömmek zorunda kalacaksınız."

"Tesis." Blue'nun sesi yüksek ve panikliydi. "Tesis bu. Yapamam-"

Dominic onun elini sıktı. "Sorun yok, sorun yok, burada kimse yok. Gördün mü?" Binayı işaret etti. Haklıydı, tamamen terk edilmişti. "Gördün mü? Kimse sana zarar vermeyecek, Blue. Söz veriyorum."

Nefes alış veriş yavaşlamadı. "Yapamam çocuklar, üzgünüm. Dominic oraya giremem. Geri dönemem-"

"Gerek yok. Burada bekleyeceğiz." Dikiz aynasından Max'e baktı ve Max bir kez başını salladı. Melek tekrar Mavi'ye döndü, Tesis'e duyduğu nefret bakışlarında alev alev yanıyordu. "Tamam mı?" diye sordu ona.

Sakinleştirici birkaç nefes aldı. "Benimle kalacak mısın?" "Evet," diye söz verdi. "Gitmeyeceğim."

Malakai, "*Ben* gidiyorum." dedi. Dışarı çıktı. "Bu yolculuktan bıktım artık." Tişörtünü arka cebine sokarak binaya doğru yürüdü. "Sonra görüşürüz şerefsizler."

Max kapısını açtı. "*Bir* daha kimse onu davet etmeme izin vermedi."

"Bunu duydum." Malakai'nin sesi devasa, boş binaya yaklaşırken yankılandı.

Max dışarı çıktı, Dallas ve Aspen de onu takip etti. "Dikkatli ol," diye seslendi Dominic.

Malakai çoktan içeri girmişti.

İçinden küfreden Max, Dallas ve Aspen'in hemen arkasından onun peşinden koştu.

Bina -Tesis- içinden bir kasırga geçmiş gibi görünüyordu. Her yer enkazla doluydu, duvarların çoğu parçalanmış ya da kararmıştı ve çatıda büyük delikler vardı. Deliklerden içeri süzülen güneş ışığı beton zemin üzerinde tereyağımsı altın rengi lekeler oluşturuyordu. Çok fazla olmasa da burası daha serindi.

Max kararmış duvarlara bakmaktan kendini alamadı. Bir parmağını duvarlardan birinin üzerinde gezdirdi ve kireçli siyah maddeyi başparmağıyla

İşaret parmağı.

İs.

"Max?" Dallas aradı. "Şuna bir göz atmak isteyebilirsin."

Dallas ve Aspen'e büyük bir metal bölmenin yanında katıldığında ayaklarının altında cam ve taşlar çıtırdayıp takırdadı.

Yangına dayanıklı. Kapının üzerine bir alev amblemi asılmıştı ve odanın dış duvarlarının her yerinde -Levyn de dahil olmak üzere- birçok dilde uyarılar vardı.

Max Görü'sünü çağırdı ve auraları kontrol etti. Burada çok fazla aura yoktu -muhtemelen bu bina kadar iyi gizlenmişlerdi- ama kalan birkaç iz öylesine ıstırap doluydu ki neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu. Buranın -bu ateşe dayanıklı odanın- bir işkence aleti olduğunu anlamak için bu insanların kim olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Arkasını döndüğünde Aspen'i yakındaki büyük bir su tankını incelerken buldu. Azrail, paramparça olmamış bir cam parçasına parmağıyla vurdu ve "Mavi dostumuzun burada çok zaman geçirdiğine dair ne kadar bahse girmek istersin?" dedi.

Max tekrar ateşe dayanıklı odaya doğru döndü...

Maya. Tanrılar-

Kapı gıcırdadı.

Max silahını çekti. "Delaney nerede?" diye mırıldandı.

Kızların hiçbir fikri yoktu. Kendi silahlarını çektiler ve birlikte ön kapılara doğru süründüler, Max önden gitti.

Max köşeyi dönerken kızlar arkasını kolluyordu. Silahını kapılara doğru doğrulttu. Koridoru taradı.

Boştu. Kapı hâlâ rüzgâr tarafından itiliyormuş gibi yavaşça sallanıyordu. Girişe güneş ışığı vuruyordu ama orada kimse yoktu.

Max dönmek üzereydi ki kafasının yan tarafına bir şey çarptı-

MALAKAI alnındaki teri silerek binanın ikinci katına doğru ilerledi. Bitmek bilmeyen lanet ter.

Bu kat düzinelerce hücreyle kaplıydı. Parmaklıklar yerine kapılar vardı, evet, ama hiçbir fark yaratmıyordu. Burası hapisane hayatı kokuyordu. Malakai bilirdi; hem Blackwater'da hem de

Darkwater, ama cümleleri kalıcı olmamıştı. Bu kapıların üzerinde numaralar vardı, odalar yatak ve masalar dışında boştu. Berbat. İç karartıcı.

"Eğer biri beni buraya getirmeye çalışırsa, onu öldürürüm," diye mırıldandı. "Onları öldürürdüm ve bunu yavaşça yapardım."

Zemin kattan sesler yükseliyordu. Kurşunlar binanın içinde çatırdadı.

Malakai durdu. Döndü.

Daha fazla mermi patladı. Biri onun adını haykırdı-

Aspen.

"Kahretsin."

Koşmaya başladı, ayak sesleri duvarlara çarpıyordu. Yıkık dökük merdivene ulaştığında en üst basamaktan atladı-

Ateş ona doğru püskürdü ve inmek üzere olduğu alanı yuttu.

Oh kahretsin, oh kahretsin-

Kendisine doğru koşan ateş tarafından yakılmamak için büyüsunü tam zamanında bir kalkana dönüştürdü. Botları sarsıcı bir etkiyle yere çarptı ve kendini duvara yasladığında Max ve Aspen'in kendilerini alevlerin önünden attığını gördü.

Isı odayı kavuruyordu; büyüsunün görünmez duvarından bile bunu çöl güneşini hissettiği kadar güçlü hissedebiliyordu.

Cehennem büyüdü, doğruca Aspen ve Max'e yöneldi.

Malakai'nin büyüsu kırbaç gibi şakladı ve Max ile Aspen'i ateşe dayanıklı odaya atmak için kullandı.

Ama Dallas'ı oraya sokamadı. Odanın diğer tarafındaydı ve altın sarısı saçları parıldaayan bir kızla göğüs göğüse çarpışıyordu. Onu odaya doğru fırlatmak onu sadece cehennemin yoluna sokacaktı. Dallas silahını kaybetmişti ve kanatlarının büyüyle gizlenmiş olması iyi bir şeydi, yoksa çoktan yanmış olacaktı.

Malakai büyüsunü bir kalkan olarak kullanarak zemine atladı ve kayarak odanın önünde durdu. Bir elini arkasına atarak Max'in kapıyı açmasını engelledi.

"*Aptal olma!*" Malakai kükreyerek tüm ağırlığıyla kapıya yüklendi. "Orada kal!" Max'in korkusunun kokusunu alabiliyordu; bunu, durmak bilmeyen ateş yağmuru kadar güçlü bir şekilde hissedebiliyordu.

Max çığlık çığlığa Dallas'ın adını haykırıyor, yumruklarıyla kapıya vuruyordu.

Hâlâ odadaki diğer kişiyle, bir Elemental ile savaş halindeydi. Ve kazanamıyordu.

Malakai irkildi, büyüsü titriyordu. Bunu daha fazla tutamayacaktı.

Böyle ölecekti, değil mi? Tıpkı söylediği gibi bir parça Azrail kurutulmuş etine dönüşecekti. Acınası. Her zaman bir patlamayla ölmek istemişti ama bu öyle bir şey değildi.

Büyü -yeni büyü- odanın içinde patladı ve Ateş Elementalini tanka çarptı.

Dominic odaya daldığında siyah kanatlar Malakai'yi bir anlığına kör etti.

Melek ona elini uzattı.

Malakai onu görmezden geldi ve ayağa kalktı. "Hâlâ senden nefret ediyorum." Islanan gözlerindeki teri sildi.

Altın Elemental -altın da neyin nesiydi zaten- onu merdivenlere fırlatırken Dallas haykırdı.

Dominic onun yardımına koştu-

Ateş Elementalı Dominic'in saldırısından kurtulurken odayı alevler kapladı. Saçları alev alevdi, gözleri kor gibi yanıyordu ve tanktan sıçrayıp korkunç bir kedi gibi ayaklarının üzerine indi.

"Bir fikrin var mı?" Dominic homurdandı.

Malakai görünmez kalkanlarını güçlendirdi, Dominic de onun yanında aynı şeyi yaptı. Malakai büyüsünü Dallas'a doğru savurdu ve Dallas sendeleyerek ayağa kalkarken onu korudu. Kan şakağından aşağı akıyordu.

Her iki Elemental de bu kez saldırdı, ateş büyüsü-

Tanrılar. Bu, altın olanın derisinin altında toplanan tam gelişmiş bir fırtınaydı, şimşekler boynundan yukarı fırlıyordu.

Buz mavisi bir su dalgası Elementallere çarparak ikisini de tankın üstündeki duvara fırlattı ve orada sabitledi. Sis Malakai'nin cildine püskürdü ve yanmakta olduğunu fark etmediği bölgeleri soğuttu.

Ilevyn'le konuşan bir kadın sesi odanın içinde süzülüyordu.

Mavi içeri girdi. "Yapma," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, "ona zarar verme.

Onları. Yoksa ben-" diye nefes nefese kaldı, gözleri elektrik mavisiydi, "-seni öldürürüm."

Ateş Elementi kelimenin tam anlamıyla sakinleşmişti. O ve altın renkli olan şok içinde Mavi'ye baktı.

Sesi şaşkınlıkla kaplanmış olan erkek, "Mavi?" diye homurdandı.

Onları bıraktı ve suyu kullanarak güvenli bir şekilde yere indirdi.

Malakai, iri gözleri kendi grubu ile Mavi arasında gidip gelen ateşli olana dişlerini gösterdi. "Dışarısı senin için yeterince sıcak değil mi yoksa?" Malakai tersledi. "Lanet olası Ignis."

Adamın adı Blaze'di ve o da Maya gibi bir Ateş Elementaliydi. Elbette, Maya'nın kim olduğunu bilseydi, onu 'Scarlet' olarak tanırdı.

Kıza gelince, adı Gold'du ve bir Fırtına Elementaliydi. Büyüsü Aether'dandı.

Max ayağına vurma dürtüsüne direndi. Henüz Maya'dan bahsedilmemişti. Nereye gittiğinden ya da hayatta olup olmadığından bile bahsedilmemişti.

Sonunda, dakikalar sonra ilk kez Blue gruplarıyla yüzleşti ve yeni bir şey tercüme etti. "Blaze onların... kaçtığını söylüyor."

Grupları ateşe dayanıklı odanın etrafında toplanmıştı, neredeyse hepsini yakıp kül eden karşılaşmadan dolayı hâlâ terliyor ve nefes nefese kalıyorlardı.

Max'in omurgası dikleşti. "Ayrılmak mı? Ona Maya-Scarlet'i sor, yani. Lütfen."

Mavi, ilk tehlike işaretinde kapılara doğru kaçmaya hazır gibi görünen Blaze'e doğru döndü. Kavga sırasında en büyük yıkımı Blaze yapmış olabilirdi ama Max, kızın -Gold- potansiyel olarak daha da tehlikeli olduğunu hissetmişti.

Blaze ve Blue birkaç saniye boyunca gergin, sessiz Ilevyn'de konuştular, Gold Blaze'in yanında sessizce gözlemledi. Dominic de tüm bu süre boyunca dinledi, belli ki anlamaya çalışıyordu.

Sonunda Mavi, Max'le yüzleşti. "Scarlet grubun bir parçasıydı. Kaçan grubun." Max'i işaret etti, şimdi Blaze ve Gold'la konuşuyordu.

Dominic, Max'e, "Onlara senin Scarlet'in kardeşi olduğunu söylüyor," diye mırıldandı.

Blaze isteksizce Max'le yüzleşti ve bu kez konuşurken Max'e hitap ediyordu, tabii ki Ilevyn'e.

"Ne dedi?" Max'in dikkati Mavi'ye kaydı.

"Blaze, Scarlet'in senden birkaç kez bahsettiğini söyledi." Blue'nun dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Onun anılarını silmeye çalıştılar, tıpkı... benimkileri sildikleri gibi." Gözleri hüznle doldu. "Ama seni asla unutmadı."

Max'in boğazı birden nefes alamayacak kadar daraldı. Bunca zamandır Maya bu binadaydı. "Nerede o?"

Blue'nun bir sonraki çevirisi biraz titrekti. "Blaze, Maya ve diğerlerinin Eve'e doğru yola çıktıklarını söylüyor... Eve'in... Cadısı mı?"

"Yveswich," dedi Max. Dominic ile bakiştılar.

Mavi başını salladı. "Yveswich," dedi tekrar. "Aile arıyorlar. Evlerini mi? Onlarla gitmek istemedi. O ve Gold kızı aramak için geri döndüler. Onu savaş sırasında kaybetmişler..." Sesi kesildi ve kendine kızgın bir şekilde başını salladı.

"Kaçış," diye teklif etti Dominic.

Mavi başını salladı. "Kaçış, evet. Aurora. Adı Aurora'ydı."

Dallas mırıldandı, "Aurora." Gözleri Max'e kaydı. Gökkuşığı aurası, eğer adı bir gösterge ise. Ve görünüşe göre, isimler burada her şey demekti.

Mavi fısıldadı, "O... o daha fazlasını söylemek istemiyor. O- onlar," diyerek Blaze ve Gold'u işaret etti, "özgür olmak istiyorlar."

Malakai, "Ve bu baş ağrısından kurtulmak istiyorum," dedi. Max Blaze'le yüzleşti. "Teşekkür ederim," diye nefes aldı.

Bunu anlamış gibiydi ve bir kez başını salladı.

Üst katları aradıktan sonra Tesisten ayrıldılar. Daha fazla tank, oda, havuz, yastıklı oda vardı - Max'in tüm vücudunu ürperten bir sürü şey. Ama diğer Elementallerden iz yoktu. Aurora'dan da iz yoktu. Blaze ve Gold da bunu fark etmiş olmalılar; arama sırasında bir ara ortadan kayboldular ve ayrıldıklarına dair hiçbir belirti vermediler.

Araca bindiklerinde neredeyse öğlen olmuştu, güneş o kadar sert vuruyordu ki Max tenini yaktığını hissedebiliyordu. Bu sıcakta kendini tuhaf hisseden bir başka ürperti daha duydu. Görünüşe bakılırsa kendi damarlarında da dolaşan aynı sihir yüzünden orada kül olmasına ramak kalmıştı.

Dallas onun yanında adımlarını hızlandırdı. Hafifçe topallıyordu ve yüzünün yan tarafında ve boynunda kurumuş kan izleri vardı ama bunun dışında iyiydi. Malakai onu odadan çıkarmayı reddettiğinde Max neredeyse kendini kaybediyordu. Dallas'a bir şey olmuş olsaydı...

Yutkundu, boğazı düğümlendi. Dallas'a bir şey olacağı düşüncesi kanını kaynattı.

"Buradan nereye gidiyoruz koca adam?" Dallas ona sordu. "Sen söyle, ben takip edeceğim."

Max yüzündeki kiri silmek için gömleğinin kenarını kullandı. "Artık gidecek hiçbir yer yok. Yveswich'te boşa kürek çekmezsek tabii."

Bu da Darien ile aynı yere gitmek anlamına gelir ki bu anlaşmanın bir parçası değildi.

"Takip edeceğimi söyledim," diye yemin etti.

"Okulun var, Dal. Geleceğini mahvetmeye niyetim yok." Onu isteksiz yapan sadece okulu değildi, o lanet binada az önce olanlardı. O bir Filo stajyeriydi ve kışına tekneyi yemişti. Belli ki yürüdüğü bu yol, hiçbirinin başa çıkmak için uygun donanımına sahip olmadığı türden düşmanlarla doluydu.

"Hiçbir şeyi mahvetmiyorsun," dedi Dallas. "Bu senin için olduğu kadar benim için de önemli." Onu kolundan yakaladı ve durması için çekti. "Sen benim geleceğimsin, Max," dedi ona. "Maya'yı bulmayı ne kadar çok istediğini biliyorum ve bunu yapmana yardım etmek istiyorum. Lütfen sana yardım etmeme izin ver."

Elini kaldırdı, parmak eklemleri başının yan tarafındaki yarayı hafifçe sıyırdı. "Dallas, sen harika bir öğrencisin. Sen harika bir Filo askerisin-"

"Stajyer," diye düzeltti.

"Önünde büyük bir fırsat var. Eğer Filo bu kadar eğitimi kaçırdığın için seni atmazsa, o zaman baban seni postalayacak."

Boğazı düğümlendi. "Umurumda değil." "Ama umursamalısın."

"Hiç kimse bana ne istediğimi sormadı. Tüm hayatım rakamlarla işaretlenmiş basamak taşlarıyla önüme serildi. Hiçbir şeyi atlamama izin verilmedi, kendi taşlarımı kendim koymama izin verilmedi. Ben bir cadıyım, önümde yüzyıllar var. Her zaman yetişebilirim."

"Bazı fırsatlar bir kereden fazla ele geçmez." Dallas'a duyduğu aşk da bir kereden fazla karşısına çıkmayacaktı.

Onu kaybedemezdi.

"Bu da öyle," dedi. "Hiçbir şeyi bir kenara atmıyorum, sadece şu anda benim için en önemli olan şeye karar veriyorum, o da *sensin*."

"Lanet olsun." Bir elini kirli yüzünde gezdirdi. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin."

"Neden?" Ona şakacı bir gülümseme fırlattı. "Seni tahrik ediyor mu?"

"Aslında şu anda ağlamak istiyorum. Ve benim ağlamamam gerekiyor.

"Ben bir Karanlık Katil'im."

Gülümsemesi büyüdü. "Seni hiç ağlarken gördüğümü sanmıyorum."

"Ve ben yardım edersem etmeyeceksin." Eliyle cipi işaret etti. "Gidin hadi."

Cipin yanında ya da içinde bekleyen ve kapıları açık olan diğerlerine katıldılar.

Malakai, "Eğer gideceğiniz yer orasıysa, sizi Yveswich'e kadar takip edemem. Angelthene'e geri dönmem gerek."

Max başıyla onayladı. "Hepimiz gideceğiz. Travis'le konuşup Angelthene'de her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyız. Ne yapacağıma sonra karar veririm." Grubun arasına bir göz attı. "İyi mi?"

Malakai, Aspen'e arka koltuğa geçmesini işaret etti. "Önce bayanlar." Kıs kıs güldü. "Sadece ortada sıkışıp kalmak istemezsin."

"Sizinle daha fazla başa çıkamayacağıma karar verirsem dışarı çıkabilmem için bir kapıya ihtiyacım var." Omzunun üzerinden Max'e baktı. "Bir dahaki sefere sana ateşe dayanıklı bir odada kalmanı söylediğimde, cehennemlik bir pislik üzerimize geldiğinde beni dinle." Doğru, muhtemelen şu anda Delaney sayesinde hayattaydı.

Ona bir teşekkür borçluydu ama bu kabul etmek istediği bir şey değildi. Özellikle de Azrail'in Max'in ateşten korktuğunu bildiği için onu oraya attığını bildiği halde. Malakai yıllar önce, Darien'le arkadaş oldukları dönemde Şeytanlar hakkında çok şey öğrenmişti. Ama...

Max sıkıca, "Teşekkürler," dedi. Azrail sadece başını salladı.

MORGUE

YVESWICH, KER EYALETİ

Finn morgda ısı kontrollü bir morg çekmecesini çekip çıkarırken METAL TIKIRDADI. İçinden çıkan soğuk hava, dağılana kadar içindeki cesedi kısmen gizledi.

Finn, "Bu seferki Finans Bölgesi'nden," dedi. "Dün sabah meydana gelen patlama."

Darien cesedi işaret etti. "*Bu* daha tanınabilir olanlardan biri mi?" Derisi neredeyse erimişti, sanki asit onu çiğnemişti. Darien diğerlerinin neye benzediğini görmek konusunda isteksizdi.

"Korkarım öyle." Finn, Darien'in tepkisini yakından inceledi.

Darien onu hâlâ bir şüpheli olarak gördüğü için yumruklama dürtüsüne direnmek zorunda kaldı - sanki *bunu* yapabilecekmiş gibi.... Eğer yapabilseydi, düşmanlarına acı sonuna kadar acı çektirmek için harika bir yol gibi görünüyordu. Ama bu yaralar normal değildi.

"Onu tanıdın mı?" Finn dürttü. "Gaven ile geçirdiğin zamandan mı?"

Darien başını salladı. "Yine de çok adamı var. Diğerini görelim, bu saldırıdaki ikinci adamı."

Finn çekmeceyi çarpana kadar yuvarlayarak kapattı. Çekmeceli dolabın sonuna doğru yürüdü ve bir tane daha çıkardı. O soğuk sisten daha fazlası dışarı fişkırdı.

Darien yanına gidip baktı. Kısmen erimiş,
tıpkı son adam gibi. Ama-

"Bunu tanıyorum," dedi Darien. "Angelthene'deydi. Sence Gaven'in bu kadar çok adamı neden Yveswich'te olsun?"

Finn omuz silkti. Çekmeceyi itip kapattı. "Belki de onu korkutup kaçırmışsındır." Darien Finn'in tam olarak neyi ima ettiğini biliyordu - Finn'in

Darien'in Angelthene'de açtığı intikam yolu. Bunu inkâr etmeye çalışmadı ama doğrulamadı da.

"Ölüm nedeni ham büyü mü?" Darien sordu.

"Biz de öyle düşünmüştük. Ölümlerden birkaçı böyle görünüyor. Ancak Pearl adlı sahil otelindeki olay oldukça tuhaftı. Hâlâ bunların sonuçlarını bekliyoruz."

"Ne açıdan tuhaf?"

Finn'in ağzı köşeden kıvrıldı. "Belki bana gerçekten yardım etmeyi kabul edersen sana söylerim."

"Belki," diye mırıldandı Darien, onun küstah tonuna uyarak, "eğer güvenilir olduğunu kanıtlarsan, kabul ederim. Bir sonraki saldırıda beni ara. Adamlarınız ellerini sürmeden önce olay yerine bir göz atmak istiyorum."

Soğuk odayı geçti. Finn de onu takip etti ama Darien'e bugün tartışmaya çalışmayacağını söyleyen bir hızla.

Good-Darien, Roman'a geri dönmek istedi. Loren'e dönmek. Ayrılmadan önce onu kontrol etmişti ama Loren onu fark edemeyecek kadar derin uyuyordu. Onun uyuklayan yüzünün hatırası kalbinin etrafındaki buzları eritti.

Darien ekledi, "Sirenler çalmaya devam ederken beni aramazsanız, hiç gelmeyeceğim."

"Bu sefer gerçekten aramalarımın cevap verecek misin?" Kahretsin, telefonu.

Kapının yanında durakladı. "Bir şeyler ayarlayacağım," dedi. Sonra kapıyı iterek açtı ve gitti.

LOREN her zamankinden daha geç uyandı.

Gözlerini açtığı anda komodinin üzerindeki saat onu çeyrek geçeyi gösteriyordu. Birinin onu kontrol etmek için geldiğini hatırlıyordu ama o zamandan bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Onu kontrol etmeye gelen kişinin kim olduğundan da emin değildi ama siyah saçlı ve çok dövmeli olduğuna dair bir his vardı içinde.

Kendini sersemlemiş hissetmemesi birkaç dakika sürdü ama o zamana kadar yüzleşmesi gereken başka bir sorun vardı.

Boğazı kurumuş ve yanıyordu, midesi düğümleniyordu ve vücudunu yoğun bir titreme sarıyordu.

Yataktan kalktı ve neredeyse yerde kıvrılmış olan Singer'ın üzerine basıyordu.

Gölgeli ayaklarına doğru sıçradı ve hızla yoldan çekildi.

"Özür dilerim dostum," dedi odanın içinde sendeleyerek. Kapının pervazına tutundu, kendini sabitlemek için bir saniye bekledi ve sonra aceleyle aşağı indi.

Zemin kata iner inmez çamaşırhaneden yeni yıkanmış mayosunu ve havlusunu alıp havuzun yolunu tuttu. Bir bardak su içmek için durmanın bir anlamı yoktu; bunun bir faydası olmayacağını biliyordu. Havuz odasından sesler yükseliyordu, bu da ona neredeyse herkesin orada olduğunu gösteriyordu. Bahse girerim Darien hariç herkes. O da muhtemelen hâlâ morgdaydı.

Arkasından bir erkek sesi "İyi misin?" dediğinde neredeyse korkudan çışı gelecekti.

Tanner koridordan geliyordu. Ceketini ve çizmeleri hâlâ üzerindeydi, kamyonun anahtarları -Darien'in anahtarları- elindeydi. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Semptomlarım geri döndü," dedi. Boğazı o kadar kurumuştur ki kelimeler çatırdıyordu. "Yüzmeye gitmem gerek."

"Ben de seninle geleceğim." Aceleyle onun yanına gitti ve merdivenlerden aşağı onunla birlikte yürüdü. "Darien yakında döner."

"Joyce gitti mi?"

Başını salladı. "Onu az önce havaalanına bıraktım."

Yavaşça yürüdü, Tanner da onun hızına ayak uydurdu. Tanner'la olan ilişkisini pek hatırlayamıyordu ama onun annesi için endişelendiğini anlayabiliyordu. "O iyi olacak, değil mi?"

Omuz silkti. "Umarım. Sistemleri hackledim ve güvenliklikten geçtikten sonra tüm bilgilerini değiştirdim." Etkileyici.

"Bu zor mu?"

"Bu benim için ikinci doğa gibi bir şey."

Kahkahalar ve yankılanan seslerle dolu odaya girdiler. Jack ve Ivy havuzdaydı ve şişme bir topu ileri geri atıyorlardı. Kylar jakuzideydi ve Eugene gözlükleri suyla benek benek olmuş, şişme bir eriştenin üzerinde kürek çekiyordu. Roman, Paxton ya da Shay'den iz yoktu.

Ivy, Loren'i fark ettiği anda sessizliğe gömüldü.

Jack topu fırlattı ve top ıslak bir tokatla karısının kafasının yan tarafına çarptı.

Ivy onu kenara itti ve havuzun kenarına doğru yüzdü. "Her şey yolunda mı?"

"Ben iyiyim." Loren tek kişilik soyunma odasına doğru ilerledi. "Semptomlarım geri geldi ama yüzmeye gittiğimde daha iyi hissedeceğime eminim." Soyunma odasının içinde kayboldu ve kapıyı kapattı, artık sohbet konusu olduğunun farkındaydı. Bunu bilmek için bir ölümsüzün duyma yetisine sahip olmasına gerek yoktu.

Çabucak üzerini değiştirdi, neredeyse pijamalarını yırtarak çıkardı. Tek parça kıyafetini giyer giymez aceleyle dışarı çıktı ve havuza girdi.

Artık kimse konuşmuyor ya da top oynamıyordu. Ona bakmaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Eugene bile o eriştenin üzerinde süzülürken ağzı bir karış açık kalmıştı.

Kendini tam bir oyunbozan gibi hissetti.

"Merak etme," dedi, su çenesine değene kadar dibe battı. "Ben iyi olacağım." Görevden almak için bir el salladı. "Eşyalarını topla."

Ivy suda yüzen topu kaptı ve Jack'le oyununa devam etti ama Loren ikisinin de artık oyundan hoşlanmadığını anlayabiliyordu.

Neredeyse otuz dakika geçti ve sorun ortadan kalkmıyordu, daha da kötüye gidiyordu.

Ve Caliginous dövmesi, titreşimi hiç durmayan bir ılık huzmesiyle parladı.

DARIEN Roman'ın evine döndüğünde, ailesinin seslerinin yankısını takip ederek yüzme havuzuna gitti.

Buzlu kapıları itip odaya girdiğinde Ivy, Jack, Kylar, Tanner ve Eugene'i gördü. Hâlâ botlarını ve ceketini giyen ve Darien'in hoşuna gitmeyecek kadar endişeli görünen Tanner dışında hepsi kurulanıyordu.

Darien tam Loren'in nerede olduğunu soracaktı ki, Loren taş yağmur duşlarından birinin perdesini çekti ve her omzunda bir örgü olan mayosuyla dışarı çıktı.

Kimse bir şey söylemedi, sanki başka birinin konuşmasını bekliyordu, ki Darien bir şeyler olduğunu tam da bu şekilde anladı.

"Biri bana neler olduğunu anlatsın." Sesi yankılandı.

Ivy, "Ufacık bir sorunumuz var," dedi.

Loren kendini bir havluya sardı. "Sorun değil, ben sadece-"

"Dövmen." Darien, Caliginous on Silverway dövmesine baktı; C harfinin kıvrımından zikzaklı çizgiye uzanan ışık damlasına. "Giyin, hemen gidiyoruz."

Kylar konuştu. "İçeri girmek sorun olabilir."

Darien saatini kontrol etti.

Kahretsin, daha öğlen bile olmamıştı ve Tanya genellikle kapanmadan hemen önce onları içeri sokardı.

Darien Kylar'a "Roman'a mesaj at. Ona asgari şeyleri söyle, bizimle en kısa zamanda Caliginous'ta buluşmasını sağla."

THE BOARDWALK (MOR BÖLGE)

YVESWICH, KEREYALETİ

SABAHTI ve hava serindi.

Shay kayalık sahilde Roman'ın yanında durmuş, soğuktan kaskatı kesilmiş parmaklarını fındıklı lattesinin sıcaklığına sarmıştı. Paxton yakınlardaydı, suyun üzerinde taş sektiriyordu. Chance adındaki yavru tanıdığı, kuyruğunu sürekli sallayarak uzun bacakları üzerinde onun yanında duruyordu.

Uzakta, buradan ancak bir leke kadar uzakta, Riptide'ın adası ve Mavi Ev vardı. Shay henüz kimsenin onu yakalayıp oraya sürüklememiş olmasına şaşırmıştı. Athene'in her yerde gözü vardı, bölgenin rengi ne olursa olsun. Yandaşlarından birinin onu fark edip saldırması an meselesiydi.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" Roman'ın sessiz, çakıllı sesi onun düşünceli halini yarıp geçti.

Lattesini yudumladı, kadifemsi kahve karnını ısıtıyordu. "Sana söylemişim: Don ile olanlar hakkında konuşmaya hazır olduğunda, Athene ile olanlar hakkında konuşacağım." Paxton'ın iyiliği için sesini alçalttı. Gerçekten çok tatlı bir çocuktı. Onun bir Slade olduğunu kabul etmek zordu; böyle kirli bir soyadı için fazla iyiydi. Don gibi biri için fazla iyiydi.

Roman, "Paxton'ı bulmak için House of Black'e gittim ama orada değildi. Ben de oradan ayrıldım." Kendi kahvesini yudumladı. "Sıra sende."

Kıs kıs güldü ve sonra içini çekti. "Athene Anna'nın öldüğünü kabul etmeyi reddediyor. Beni kızdıran bazı şeyler söyledi, ben de ayrıldım." Roman kendi hikâyesini sulandırıcaksa, o da kendi hikâyesini sulandıracaktı. Ama şimdi ona açıldığına göre, o geceyle ilgili en kötü kısmı göğsünden atmak için ona daha fazlasını anlatmak istediğini fark etti. "Üç Selkie

Sahilde benimle karşılaştılar," diye itiraf etti, sesi boş bir fısıltı gibiydi, "ve yanlışlıkla onlara küçük bir ışık gösterisi yaptım."

Roman lattesinin yarı tatlı yudumunun ortasında dondu kaldı. "Biliyorlar mı?" Keskin çenesinde bir kas seğirdi - muhtemelen bu tiki, sebebi kendisi olmadan ilk kez görüyordu.

"Dün gece anlamadırlarsa bile, eminim şimdiye kadar anlamışlardır." Gözlerini adaya, hapishanesine dikti. "Ve anneme söyleyecekler. Buna hiç şüphe yok." Parmakları fincanı sıkıca kavradı.

"Bileğini daha fazla oynat!" Roman Paxton'a seslendi. Hafif bir esinti kumsalı süpürdü ve Shay, Roman'ın siyah saçlarının yumuşak dalgalarında oynamasını izledi. Bu esintiyi kıskanıyordu. Roman motel odasında ona dokunmaya doymuş olabilirdi ama Shay, Roman'ın önünde diz çökme zevkini tattığı o sabah dışında ona neredeyse hiç dokunamadığını fark etti.

Paxton gösterdi. "Bunun gibi mi?"

"Dene bakalım," dedi Roman. Denedi ama taş sadece bir sıçrayıştan sonra suya düştü. Roman başını salladı. "Acınası."

Paxton kaşlarını çattı. "Sen dene o zaman!"

Roman fincanını Shay'e uzattı. "Şunu tutar mısın?" Shay bardağı aldı ve o da Paxton'ın yanına gitti.

Shay, Roman'a bakmaktan kendini alamıyordu. Her zaman ona bakardı, bunu yapma dürtüsü kemiklerine ve kanına işlemiş derin bir korkudan kaynaklanırdı - ona her baktığında bunun son bakışı olabileceğinden korkardı. Siyah bir ceket ve kalçalarından yırtılmış gri bir kot pantolon giymişti - bunda şaşılacak bir şey yoktu - ceplerine ince zincirler takılmıştı.

Bunu daha fazla inkâr edemezdi ve etmek de istemiyordu.

Roman'a kesinlikle takıntılıydı. İtiraf etmeye cesaret edebilseydi, buna aşk bile diyebilirdi.

Ama aşk son derece korkutucuydu. Roman'ın güven hakkında söyleyecek pek çok kötü şeyi vardı ama asıl suçlu aşktı.

Aşk birine seni kırma gücü verir. Ve şimdi, eğer öyle hissederse, Roman onu camdan bir eve atılan bir taş gibi paramparça edebilirdi. Bu canını yakacaktı, buna şüphe yoktu ama Roman'dan uzak durmak daha da çok yakacaktı.

Bir adam onu nasıl bu kadar çabuk değiştirebilmişti? "İzle ve öğren, küçük pislik," dedi Roman.

Shay gülümsedi. İki kardeş bu şekilde yan yana dururken, aralarındaki benzerliği görmek çok kolaydı. Paxton büyüdüğünde Roman'a çok benzeyecekti.

Roman uygun bir taş bulmak için eğildi, uzun, dövmeli parmakları seçeneklerini gözden geçirdi.

Paxton şikayet etti, "Cryptic Crypts'te yaptığın gibi işini kolaylaştırıyorsun. Şimdiden bir taş seç ve fırlat!"

Shay güldü.

Bir taş seçip ayağa kalkarken Roman ona eğlenerek baktı. Bir ayağını arkasına dayadı, topukları yukarıdaydı. Bileğini salladı-

Altı atlayış ve ardından taş okyanusa düştü, su bugün sakindi. Burası kaya atlamak için Yveswich'teki en iyi yerlerden biriydi.

"Etkileyici!" Shay aradı.

Roman Pax'a tekrar talimat verdi ve çocuk bir sonraki atışında kayayı dört kez atlamayı başardı.

Paxton kardeşine sırttı. "Bunu gördün mü?"

"Neyi gördün?" Roman alay etti. "Gözlerimi kapatmış olmalıyım." Paxton'ın saçlarını karıştırdı.

"İyi iş, Pax!" Shay bağırdı.

Paxton'ın gülümsemesi büyüdü ve başını eğerek Shay'in ta buradan görebileceği kızarıklığını gizlemeye çalıştı.

Roman geri geldi ve ona kahvesini uzattı.

"Seninki yavan," dedi ona.

"Denedin mi?" Bir yudum aldı.

"Senin damak tadın bir avuç züppeden ibaret. Senin için asla yemek yapmam, çöpe gider diye korkarım."

"Onu önce Sayagül'e yedirirdim."

Ejderha oflayıp pufladı, sözleri Shay'in duyabileceği şekilde duyulabiliyordu. *Hiç sanmıyorum!*

Roman, Shay'e "O kadar da hıyar değilim," dedi. "Bana yemek pişirseydin, aldığım şey için minnettar olurdum."

"Ciğer ve soğana ne dersiniz?"

Ağızına kusmuş gibi yaptı. "Yağmur çeki alacağım." Telefonu çaldı. Kahvesini diğer eline geçirdi ve telefonunu çıkardı. Mesajı okuduğunda yüzü kaşlarını çatı.

"Ne oldu?" Shay sordu.

"Pax!" Roman'ın sert sesi sahilde yankılanarak birkaç kişinin bakışlarına neden oldu. Shay, Roman nereye giderse gitsin insanların ona bakma eğiliminde olduğunu öğrenmişti.

Gölge Efendileri diğer tüm hanelerin üyelerinden daha çok korkuyordu. "Hadi gidelim. Gidiyoruz." Telefonunu yerine koydu. "Bir şeyler oluyor," dedi Shay'e. Pax aceleyle yanına gelirken, Tanıdığı da beceriksiz bacaklarıyla onun peşinden koşuyordu. "Silverway'e gitmemiz gerek."

DARIEN kendini kaybetmek üzereydi ve bu hiç kimse için iyi olmayacaktı. Özellikle de son sinirini test eden Tanya için.

Beş Numaralı Oda'ya giden koridorda diğerleriyle birlikte duruyordu. Tedavisi sırasında Loren'le birlikte odaya girmesine izin vermek istemeyen Tanya'yla tartışıyordu.

Ama odanın kapısına en yakın duran Loren, kendisiyle birlikte içeri girmesini istemişti. Ve ne olursa olsun her zaman sözünü dinlediği tek kişi oydu. Silverway'deki Caliginous'un tek parça kıyafetini giymişti, altın sarısı saçları dalgalı bir şekilde omuzlarına dökülüyordu.

Koridorun kapısı çarparak açıldı, üç çift ayak sesi kavisli duvarlarda yankılandı.

Zamanı gelmişti.

"Tanya, Tanya, Tanya." Roman'ın boğuk, alaycı ses tonu dar alanda daha da güçleniyordu. Bu tarafa doğru ilerliyordu, Shay ve Paxton da peşindeydi, ikincisi daha iyi görebilmek için yüksek ağabeyinin etrafından bakıyordu. "Darien Cassel ile mi tartışıyorsun?"

Roman'ı görünce Tanya'nın kalbi küt küt atmaya başladı, verdiği tepki aşık olduğunu ele veriyordu. "Bu benim işim," dedi çenesini kaldırarak. "Uymam gereken kurallar var."

Roman Darien'in yanında durdu ve dudak büktü. "Arada bir kuralları çiğnersen daha eğlenceli olmaz mı?"

"Birine zarar verebileceklerse hayır." Son kelimeyi söylerken kekeledi, gözleri Roman ve grubun geri kalanı arasında gidip geliyordu.

"Sorun nedir?" Darien Tanya'ya çenesini esneterek sordu. "Onunla daha önce de oradaydım. *İki kez.*"

Tanya düz bir sesle konuştu. "Sorun şu ki, efendim-" Jack homurdandı. "*Efendim.*"

"-Oda bazen diğer kişinin enerjisini alıp müşteriye aktarabilir. Ve her enerji iyi enerji değildir." Kadının ona bakışları imaliydi ve Loren için *iyi* olmadığını ima etmesi avuçlarının karıncalanmasına neden oldu.

"Tanya," dedi Roman, o alaycı gülümsemesi hâlâ sesini kaplıyordu. "Eğer adam odaya girmek istiyorsa, girmesine izin vereceksin."

Dikkatli bakışları grubun arasında gezindi. "Burada çalışan kişinin ben olduğumu unutuyor musunuz? Yetki bende. Ben burada olmasaydım, odayı bile açamazdınız."

Kylar ve Jack, hemen arkalarında duran ve gri gözleri soru dolu bakışlarla etrafı süzen Tanner'ı ortaya çıkarmak için ayrıldılar.

Jack, "Tanner Atlas ile *tanıştın* mı?" diye sordu.

"Pekâlâ, bu kadar yeter," dedi Darien. "Hıyarlık yapmayalım, bunu yeterince yaptık." Bunu yeterince yapmıştı ve buradan atılmak üzere değildi. Tanya'yla yüzleşti ve tekrar konuştuğunda ses tonundaki gerginliği azaltmayı başardı. "Senden çok şey istediğimi biliyorum ve bana yardım ettiğin için minnettarım. Ama o beni o odada istiyor ve ben de ona hayır diyecek değilim. İlk seferinde onu incitmedi, ikincisinde de incitmedi ve şimdi de inciteceğinden şüpheliyim." Bu konuda en ufak bir şüphesi olsaydı -Loren için *kötü* olduğunu düşünseydi- oraya adımını bile atmazdı. Tanrı aşkına, pencerenin camından nefes bile almazdı. Loren'in güvenliği söz konusu olduğunda hiçbir şeyi şansa bırakmazdı ama bu bir şans değildi, bunu biliyordu.

Tanya'nın gözleri yine çaresizce grubun üzerinde gezindi. "Bu bir vicdan meselesi."

Jack, "Bir kez olsun karanlık yolu seç." dedi. Kendi şakasına güldü.

Darien ses tonunu yumuşattı. "Bu kararı verecek olan sen değilsin, Tanya. Vicdanınız rahat olsun."

Gözlerini Darien'a dikmişti ama Darien onun içindeki mücadelenin gitmekte olduğunu, gözbebeklerinin etrafındaki gümüş halkaların karardığını hissetti. "Eğer kötü bir şey olursa, bundan ben sorumlu tutulmayacağım." Aralarına girerek omzunu Darien'inkine çarptı ve koridoru terk etti. İnce topuklu ayakkabılarının sesi mesafeyle birlikte azaldı ve kapı onun gidişiyle birlikte çarparak kapandı.

Darien saçlarını geriye itti. Loren'le yüzleşti ve dikkati Loren'in üzerinde toplandığı anda kalbi iki kez çarptı. Titriyordu, meme uçları mayosunun kaygan malzemesinden dışarı çıkıyordu. Normalde Darien o diri göğüslere bakarken azgın bir aptal gibi ağzının suyu akardı ama bugün çok endişeliydi. Burası çok sıcaktı - ağır siyah ceketinin içinde terlemesine neden olacak kadar sıcaktı - kızın bu kadar soğuk olması için.

Kollarını ortasına sardı, kollarına yayılan gözle görülür bir ürperti vardı. "Eğer bunun güvenli olmadığını düşünüyorsa-"

Darien, "Sen nasıl istersen," dedi.

Şimdi grubun arasına bakma sırası *ondaydı*. Ona cevap verdiğinde, odağını boynundaki zincirlere kaydırdı - tıpkı çıkmaya başlamadan önce yaptığı gibi göz temasından kaçındı. "Orada benimle olmanı istiyorum," dedi sessizce. "Lütfen."

Darien ilk üç kelimeyi diğerlerinden daha çok duydu. Ve buna hayır demesinin hiçbir yolu yoktu - *ona* hayır demesinin hiçbir yolu yoktu.

Ceketinin fermuarını açtı. "Bu kadar yeter."

LOREN, Darien'in üstünü değiştirmeyi bitirmesini beklerken odanın içindeki havada duran masanın üzerine oturdu.

Pürüzsüz kenarı kavradı ve bacaklarını sallayarak etrafına bakındı, sedefli duvarların renk noktalarıyla değişmesini izledi. Bu ona bir opali, ruhlar âleminde giydiği elbiseyi hatırlattı.

Bu anı vücudunda şiddetli bir ürperti yarattı ve Singer'ın gölgesinde inlemesine neden oldu.

Tiz bir onay ısıldı havayı yararak geçti.

Loren başını kaldırdığında Darien'in koridordan geldiğini gördü; üzerinde Silverway'deki Caliginous tarafından sağlanan beyaz bornozlardan biri vardı. Ayakları çıplaktı ve hiçbir takı takmamıştı. Caliginous arması bornozun sol göğsüne işlenmişti ve gümüş iplik ışığı yakalıyordu.

Islık çalan Jack'ti. "Zeki görünüyorsun, koca oğlan."

Darien yanından geçerken omzuna bir yumruk attı. "Kapa şu lanet çeneni." Diğerleri gülümsüyordu.

Tanner, "Beyaz senin rengin değil." dedi.

"Bazen beyaz gömlek giyiyor," diye karşı çıktı Ivy. "Ona yakışıyor."

Jack, "Evet ama bahse girerim sadece beyaz şortları vardır," dedi.

Mürekkepli parmaklarıyla işaret etti. "Haydi, bizim için modellik yap."

Darien sessiz bir kahkaha attı. "Sikeyim hayır."

Roman onu kışkırttı. "Hadi yap şunu." Paxton ağabeyini yineledi, ama küfür kelimesini atladı.

Darien gruba doğru döndü, şimdi geriye doğru yürüyordu ve Caliginous şortunu göstermek için cübbesini açtı. Beyaz olduğu belliydi.

çıgllklara ve kakhahalara cevap veriyor.

Kapıya vardığında bornozdan sıyrıldı ve kapının yanındaki kancaya astı.

"Bir seansa gidiyorum," diye seslendi Roman. Koridorun yarısını çoktan geçmişti, sesinde bir gülümseme vardı. "Pax'e göz kulak ol."

Paxton, "Bana göz kulak olunmasına ihtiyacım yok!" diye sızlandı.

"Evet, öyle," diye yanıtladı Roman. "Hey, Shay, Ivy, burada masaj yapıyorlar. Gidip Tanya'yla konuşun. Onları faturama ekleyin." İkisi de cevap veremeden gitmişti.

Darien odaya girdi ve kapıyı kapattı. Oda ses geçirmezdi, bu yüzden artık diğerlerinin söylediği hiçbir şeyi duyamıyorlardı.

Loren, Ivy ve Shay'in Roman'ın gittiği yöne doğru gözden kaybolduklarını gördü. Yürüyüşlerindeki sıçrama Loren'e masajlar hakkında bilgi alacaklarını söylüyordu.

Ama diğerlerinin ne yaptığını fark etmeyi bıraktı çünkü Darien bu tarafa doğru yürüyordu.

"Haklılar," dedi bas sesi yankılanarak, "beyaz aslında benim rengim değil." Bu şortlar bakılmayı hak ediyordu ve bunun renkle pek ilgisi yoktu, ki bu renk onun üzerinde ısrar ettiğinden çok daha iyi duruyordu ve çok daha fazlası da bedene oturuşuyla ilgiliydi. Loren'in gözlerinin aşağıya kaymaması için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Beyaz gerçekten de bronz tenini ortaya çıkarmıştı.

"Sanırım öyle." "Saten hakkında bir şey bilmiyorum ama" diye ekledi.

Gülüğü derin ve zengindi. "Ben de öyle." Masanın yanında durdu, elini sağ cebine attı ve bir çift beyaz deri eldiven çıkardı. "Bunlar senin için. Kanal dövmelelerini kapatman gerekiyor."

"Bunlar çok küçük görünüyor." Sığacaklarına ikna olmamıştı.

"Ellerin gerçekten çok küçük," diye karşı çıktı. Ellerini yumruk yapıp sıkarak ona verdi ve o da taktı. Adam haklıydı, tam oturmuştu.

Sanırım sandığımdan daha küçüğüm, dedi Singer'a. Köpek ona kuyruğunu sallayarak cevap verdi.

Darien omzunun üzerinden bakarak kapıdaki dairesel pencereden dışarı baktı. Tanner ve Kylar onu izlediğini fark ettiler ve Darien bir kez başını salladığında Tanner kapının yanındaki panele doğru adım atarak odayı açtı.

Küçük ışık topları havada yıldızlar gibi göz kırıyor ve titreyen yağmur damlaları zikzaklar çizerek yerden tavana ve tavandan yere süzülüyordu.

Çizgiler.

"Neden uzanmıyorsun?" Darien önerdi. "Sanırım teknik olarak yatmanız gerekiyor ama belli ki kurallara uymayı sevmiyoruz." Göz kırptı.

Karnı zangır zangır titriyordu. "Peki ya

sen?" "Peki ya ben?"

"Yeterince yer yok."

"İstersen üstüme uzanabilirsin." Yüzü

domates kırmızısına döndü.

"Sadece takılıyorum," dedi, ağzını bir gülümseme kapladı. Yeterince göstermediği gerçekten sevimli bir gamzesi vardı. Yüzünü yumuşatıyor ve onu biraz daha cana yakın yapıyordu. Başının bir ucuyla masayı işaret etti.

"Uzan. Rahatına bak. Ben hemen geliyorum."

Sırt üstü yattı, kollarını ortasına koydu ve dizlerini destekledi. Saçları masanın bir tarafına dökülüyordu; saçlarını örmemeliydi. "Sence Tanya haklı mı?" diye sordu ona. Şimdi uzandığına göre, Darien daha uzun boylu ve daha korkutucu görünüyordu.

Adamın bu şekilde yan tarafta değil de doğrudan üstünde nasıl görüneceğini hayal ederken yüzüne kan hücum etti.

Darien, "Ne hakkında?" diye sordu.

"Bunun bana zarar verebileceğini mi? Ya da sana?"

"Bana zarar vermez," dedi kararlılıkla. "Ve zaten burada seninle iki kez bulundum. Alakası var mı bilmiyorum ama ben seninle odaya girene kadar uyanmadın." Adam odadaki büyüye rakip olabilecek bir yoğunlukla ona baktı. "Yani bu konuda gerçekten endişeli değilim," diye sözlerini tamamladı.

Başını salladı. "Tamam." Burası taze sıkılmış portakal ve yağmurlu toprak gibi kokuyordu. "Bu sabah ilginç bir şey oldu mu?"

"Ölü arkadaşım mı?" Kalçasını masaya yasladı. "Pek sayılmaz. Yakın zamanda Gaven Payne adında bir silah tüccarını düşman edindim. Senin komaya girdiğin gece annemin restoranını yaktı. Biraz intikam çılgınlığına kapıldım." Karanlık gülümsemesi kadının omurgasına bir ürperti gönderdi. "Angelthene'de onun bir grup adamını avladım. Ve şimdi, bir sebepten dolayı, geri kalanları burada. Yveswich'te. Ve ölü bulunmaya başladılar."

"Bunu yapanın sen olmadığına emin misin?" diye alay etti.

Sırıttı. "Kim olursa olsun, sanırım onlara teşekkür etmeliyim. Uğraşmam gereken bir sorun daha azaldı."

"Ölüm nedeni nedir?"

"Anladığım kadarıyla ham büyü."

"Patlamalar mı?" Ham büyü -binalardaki koruma büyüleri için kullanılanla aynı türden- çok ölümcül ve bazen öngörülemez patlayıcılara dönüştürülebilirdi.

"Mmhmm. Gaven'ın Blackbird'ü havaya uçurduğu gibi." "Blackbird?"

"Annemin restoranı."

"Ah." Derin bir nefes aldı. Küçük ışık topları uzuvlarına yapıştı, dokunuşları rahatça sıcak ve bir tür bulanıktı.

Darien dikkatle onu izliyordu.

"Bunu zaten biliyordum, değil mi?" diye sordu ona. Dişleri sözcüklerin etrafında şakırdıyordu ama ürpertileri hafifliyordu. "Blackbird hakkında yani."

"Hatırlamadığın için kendini kötü hissetme. Eminim kısa sürede eski haline döneceksin."

"Bunun normal olup olmadığını biliyor musun? Yoksa sadece bana mı öyle geliyor?"

Başını salladı, koyu renk saçlarından bir tutam yüzüne düştü. Saçlarını düzeltti. "Sadece sen değilsin. Roman ve Tanner hafıza kaybının komada olmanın yaygın bir belirtisi olduğunu söyledi."

"Umarım yakında geri gelirler. Her şeyi hatırlamak istiyorum. Diğerlerini hatırlamak istiyorum." Dikkati kapıya doğru kaydı. "Ben seni hatırlamak istiyorum. Seni sandığımdan çok daha iyi tanıdığımı hissediyorum."

"Tanıştığımızdan beri birlikte takılıp kaldık, bu yüzden... birbirimizi iyi tanımalıyız." Cevabı yüklü hissettirdi ama ne şekilde olduğunu bilmiyordu.

Boş boş mayosunun dikişlerini takip etti. "Zebanilerin insanlara anılarını gösterebildiklerini duydum." Ona göz ucuyla baktı. "Bu doğru mu?"

Bir sessizlik ritmi. Ve sonra: "Ne görmek istiyorsun?"

"Tanıştığımız günü." diye fısıldadı.

SILVERWAY'DE KALİGİNOUS

YVESWICH, KER EYALETİ

Darien'in zihnine girmesine izin vermek en hafif tabirle garip hissettirdi. Kendisini başka birinin gözünden görmek de... tuhaftı.

Bu duygu pek de iyi bir duygu değildi - en azından ilk başta.

Darien bunu hissetmiş olmalıydı çünkü kızın yumruk haline gelmiş ellerinden birini nazikçe tuttu ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Soru sorarcasına ona baktı, zihnindeki o rahatsız edici baskı -kendisine ait olmayan anılar- hâlâ oradaydı.

"Dokunmak yardımcı olur," diye açıkladı Darien, sesi fısıltı yumuşaklığındaydı. "Ama durmamı istersen dururum." Tam olarak ne demek istediğini bilmiyordu - el ele tutuşmaktan mı yoksa anı paylaşımından mı bahsediyordu?

Ama ikisine de "Hayır, ben iyiyim" diye fısıldadı.

Alnında bir endişe kırıklığı oluştu. "Gözlerini kapatmayı dene," diye önerdi. "Derin nefes al."

Onun önerisini kabul etti, göz kapaklarının kapanmasına izin verdi ve içine çekti. Eldivenin içinden bile Darien'in eli hoş bir şekilde sıcaktı, başparmağı parmak eklemleri üzerinde rahatlatıcı desenler çiziyordu.

Darien yavaşça ve dikkatle ona göstermeye çalıştığı görüntüleri netleştirdi ve kısa süre sonra bu görüntüler bir sinema filmine dönüştü.

Tekrar gerilmiş olmalı çünkü Darien, "Nefes al. Burada sadece ben varım. Sadece biz varız."

Tekrar nefes aldı.

Hava çok sıcaktı. Güneş parlak bir şekilde vuruyordu ama Darien'in boynundaki ince zincire takılı tılsım aşırı ısınmasını engelliyordu. Kızıl Yıldız Bulvarı kalabalıktı ama o gözünü kıza dikmişti -hedefine

-Medea'nın Sihirli Numaraları ile Tuzlu Karamel adlı dondurmacının arasındaki ara sokağa koşarak girdi.

O ara sokağa dalmak kızın ilk hatasıydı. İkincisi ise orada kalmasıydı - çıkamaz sokağın ortasında telefonunu kot pantolonundan çıkarması. Telefonlar dikkat dağıtıcıdır; ailesi her kimse, bunu ona öğretmiş olmalıydılar. Onun gibi bir kız, bu kadar tehlikeli bir şehirde nasıl farkında olunacağı, kendini nasıl savunacağı konusunda daha iyi talimatlarla büyümeliydi. Önlem almak onun gibi biri için her şeydi.

Sokağın ağzına ulaştığında yavaşladı. Başını bir tarafa eğdi.

Kız acil durum numarasını tuşluyordu, sırtı sokağın girişine dönüktü - üçüncü hatasıydı bu. Daha büyük pençeleri olan bir yırtıcı onu gölgelerde takip ederken yardım için miyavlayan savunmasız küçük bir kedi yavrusundan daha iyi değildi.

Onda tehdit edici hiçbir şey yoktu. Silah yok, hiçbir şey yok. Bilgisiz ve ufacıktı, bir kuş gibi kırılıyordu. Kemiklerini kırmak bir kalemi kırmak gibi kolay olurdu.

Telefonu kulağına götürdü. "Yardıma ihtiyacım var." Sesi hafif bir cızırtıydı ve elleri o kadar çok titriyordu ki neredeyse telefonu düşürecekti.

Darien sokağı yarım saniyeden kısa bir sürede geçti. Bir kolunu arkadan kadının boğazına doladı ve tabancasının namlusunu kadının şakağına dayadı.

Telefonu düşürdü. Kaldırım taşlarına çarptı ve çatladı.

Kız -hedefi- nefes almıyordu. Kulağına "Tek bir ses çıkarırsan ölürsün" diye tıslarken kızın yere yığılabileceğine yemin etti.

Anı parıldadı ve hızlandı. Hafızanın tekrar yavaşlayıp netleşmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

Anıda, Darien yüzünü ona dönmesi için onu döndürmüştü, hareket o kadar hızlıydı ki yüksek topuklu ayakkabılarının içinde sallanıyordu-

Kızın yüzü adamın ciğerlerindeki havayı emdi. Cehennem gözleri bu kızın hakkını verememişti.

Bir an için, en koyu mavi gözleriyle ona göz kırparken, neden burada olduğunu, ne yaptığını unuttu. Ne yapması gerektiğini.

Onu al ve teslim et, parayı al ve git. Hiç soru sormadan. Tüm işlerini bu şekilde hallediyordu; Yedi Şeytan'ın lideri olarak ününü ve statüsünü bu şekilde kazanmıştı.

Her nasılsa, bu kız ona tüm bunları unutturdu. O yüzü. O saç.

Aptal bir sessizlik içinde bakan tek kişi o değildi. Kız da bakıyordu. Sanki kendisine silah doğrultan, paraya aç, soğukkanlı bir katil değil de bir sanat eseriymiş gibi onu özellik özellik inceliyordu.

Dördüncü hatasıydı ve eğer devam etmeye karar verirse sonuncusu olacaktı.

Eğer. Eğer mi? Onun içine ne girmişti? Bu bir soru bile olmamalıydı, ama

-

"Buna inanmıyorum," diye mırıldandı Darien. "Sen insansın."

Hafıza dalgalandı, sanki suyla ıslatılmış bir tablo gibi, renkler bir bulanıklığa dönüşüyor.

Loren gözlerini açtığında Darien'in masaya yaslandığı yerden ona baktığını gördü.

Konuştuğunda kelimeleri boğuk bir fısıltı gibiydi. "İyi misin?"

Konuştuğunda da tıpkı o gün sokakta olduğu gibi titrek sesler çıkarıyordu. "Oldukça korkutucusun."

Elini bırakmaya çalıştı-

Ama parmaklarını onunkilere doladı. "Senden korkmuyorum," diye fısıldadı. "Artık korkmuyorum."

"Güzel." Bir yutkunmayla boğazı düğümlendi. "Korkmanı istemiyorum, benden değil." Çelik gözleri yüzünü taradı. "Sana asla zarar vermem."

Hayır, yapmayacaktı. Şansı vardı ve bunu kullanmamıştı.

"Sonra ne oldu?" diye fısıldadı.

"Seni arayan dört kişiyi öldürdüm."

Derin bir nefes aldı ve nefes verirken "Bayıldım mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Beni öğle yemeğine davet ettin." Adamın ağzının kenarı seğirdi ve kadın gülümsedi.

"Senden kaçmaya çalıştım mı?" "İlk başta."

"Beni yakalardın. Kolayca."

Kaşları düşünceyle çatıldı. "Deneyeceğimi sanmıyorum. Ama güvende olduğundan emin olmak için seni takip edebilirdim. Geriye dönüp baktığımda, beni yemeğe davet etmemiş olsaydın bile seni yalnız bırakabileceğimi sanmıyorum." Göz kırpı.

"Neden?" Kelime zar zor duyulabiliyordu. "Seni merak ediyordum."

"Beni merak mı ediyorsun? Neden? Sen çok daha ilginçsin."

Mırıldandı. "Farklı düşünmek için yalvarıyorum." Bir an için onu inceledi. "Sanırım insanlara karşı da zaafım var. Benim annem de insandı."

Bir nefes aldı

titrek bir sesle. "İnsanım ve şansım yeni yaver gitti." Biraz gülümsedi ama bu mutlu bir gülümseme değil, hüzünlü bir gülümsemedir. "Tıpkı senin gibi." Loren'e yardım etmeyi teklif ettiği gibi annesine yardım edecek kimsenin etrafta olmadığını eklemesine gerek yoktu.

O zaman ne kadar şanslı olduğunu fark etti. Onu Darien'dan başka biri bulmuş olsaydı şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu.

Oda kapanırken vınladı ve küçük ışık topları göz kırparak söndü.

Loren elini Darien'inkinden çekmeye başladı ama Darien parmaklarını onunkilerle birleştirmeye devam etti.

"Kalkmana yardım edeyim," dedi. "Ufacıksın." Yüzen masa üstü ile zemin arasında uzanan mesafeyi işaret etti.

"Kuş gibi mi?" diye şaka yaptı.

Ona bir gülümseme verdi, gerçek bir gülümseme. "Bir kuş gibi."

ROMAN Caliginous Chambers'ı her kullandığında, dışarı adımını attığı anda kendini yepyeni bir insan gibi hissediyordu.

Loren'in tedavisi yaklaşık on dakika önce bitmişti. Çoktan giyinmiş ve gitmeye hazırdı -Darien de öyle- ama burada işleri bitmemişti. Roman, Darien'i Yedi Numaralı Oda'yı denemeye ikna etmeyi başarmıştı ve kuzeni oraya girene kadar oradan ayrılmayacaktı.

Darien üzerinde yedi yazan kapının önünde durmuş, ceketini omuz silkerek çıkarmış ve duvardaki kancaya asmıştı.

"Mücevherler de," dedi Roman. "Hepsinin çıkarılması gerekiyor."

Darien yüzüklerini çıkardı. "Bunları daha yeni taktım. Bana daha önce söyleyemez miydin?" Roman sırttı. Darien yüzükleri küçük rafa yerleştirdi ve üç kolyesini çözdü.

Mücevherlerinin görüntüsü -özellikle de Roman'ın Elsie Teyzesinin ona verdiği kanat şeklindeki madalyon- Roman'a kendi mücevherlerini hatırlattı. Kolye boynunda olmadan kendini hâlâ çıplak hissediyordu.

Omzunun üzerinden Loren'le birlikte bekleme alanında duran Shay'e baktı. Onu izlediğini hissetti ve bakmak için döndü ama o sırada Roman'ın sırtı yine ona dönüktü.

"Botlar da mı?" Darien sordu.

"Hayır. Onları takmakta fayda var."

Başını salladı. "Tuhaf."

Kapı bir tıslamayla açıldı.

Darien bir elini iki yanına dayayarak kapı aralığına girdi ve zifiri karanlığa baktı.

Burası Terra'da Roman'ın fobisini tetiklemeyen tek karanlık yerdi. İlk seansı açık ara en zorlusuydu; o kadar paniklemişti ki, sakinleştirici verilip hastanede sedyeye bağlanabileceğini düşünmüştü. Ama vücudu alıştığında ve zihni buranın bir tehditten çok uzak olduğunu anladığında, oda bir tuzak yerine bir beşiğe dönüşmüştü. Şimdi vücudu eskiden dövüşmeyi arzuladığı gibi bunu arzuluyordu. Ancak bu, milyonlarca korkunç yansıması olmayan türden bir bağımlılıktı.

Darien, "Bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu.

"Sadece atlayın ve rahatlayın. Sonrasında kendini yepyeni hissedeceksin. Arka arkaya birkaç kez orgazm olmak gibi bir şey." Roman'ın dudakları kıpırdadı. "Bu harika."

Darien sırttı. "Siktir, ihtiyacım olan şey bu."

"Kendine işkence etmeye devam etmek yerine ona söyleyebilirsin."

Darien'in başı bir anda ona doğru döndü. "Sesini *alçalt*," diye sert bir fısıltıyla uyardı.

"Beni duyamaz. Şimdi içeri gir de senin tavırlarına biraz ara verelim."

"Benim tavrım mı?"

"Git."

Darien kapı çerçevesini bıraktı ve odanın içine atladı.

Kapı arkasından kayarak kapandı ve otomatik bir kilit yerine oturdu. Duvara monte edilmiş ekrandaki görüntü yeşil bir onay işaretinden kırmızı bir X işaretine dönüştü.

"Onu gerçekten içeri girmeye ikna ettiğine inanamıyorum." Kylar'ın sesi koridorda yankılandı. Bu tarafa doğru ilerliyordu, diğerleri de arkasından geliyordu, Eugene neredeyse topuklarına basarak ilerliyordu.

"Bu onun için iyi olacak," dedi Roman. "Buna benden daha çok ihtiyacı var."

Shay, "Bir ara ben de denemeliyim" dedi. Saçları dağınıktı ve cildi badem masaj yağı gibi kokuyordu.

"Sık sık Dalgalanmalar yaşıyor musun?" Ivy ona sordu. Bu ikisi gerçekten çok iyi anlaşıyordu.

"Çok sık," diye itiraf etti Shay, gözleri Roman'a kayarak. Güzel yüzündeki ifade, düşüncelerinin Roman'ın inkilerle aynı yere, Motel 58'deki o geceye, Roman'ın elinin bacaklarının arasına gittiğini gösteriyordu. "Hem de çok sık."

Bütün bina sanki bir patlamayla sarsıldı. Shay ve Loren kendilerini duvara yasladılar. Başlarının üzerindeki ışıklar titriyor ve eşek arıları gibi vızıldıyordu.

Kimse bir şey söylemedi.

Roman odaya doğru döndü-

Bir patlama daha. Çizmelerinin altında zemin titredi.

Tanya kolundaki anahtarlar şingirdayarak bu tarafa doğru koştu. "Neler oluyor? Kim var orada?"

Ivy dedi ki, "Darien. Neler oluyor? O iyi mi?"

Tanya anahtar bobinini kolundan çıkardı. "Bunu kapatmalıyız."

Roman eliyle tarayıcının önüne geçerek onu engelledi. "Bırakın onu," dedi, odağı odadaydı. Enerjiyi *hissedebiliyordu* - içeride tam anlamıyla bir fırtına vardı. Roman'ın ağzında bir gülümseme belirdi. "Bu inanılmaz."

Jack kıkırdadı. "Tüm binayı yerle bir edene kadar."

Bir başka enerji patlaması zemini gümbürdetti. Darien'in yüzükleri rafta takırdadı.

Loren, "O iyi mi?" dedi.

Tanya kasılarak tarayıcıya yaklaştı. "Çekil lütfen Roman."

Önüne geçerek onu tamamen engelledi. "Tanya, Tanya," diye mırıldandı. "Sakin ol, tatlım. Çok gerginsin. En son ne zaman biriyle yattın?" Kadın ofladı, yanaklarının üstü kızardı. "Senin odaların bunun için inşa edildi, değil mi?" Buna verecek bir cevabı yoktu. Gözleri sanki destek arıyormuş gibi gruptaki yüzler arasında gezindi. "Sakin ol," diye nefes aldı Roman. "Onu kırmayacak."

Tanya bobini tekrar koluna sardı. "Siz çocuklar beni griye boyayacaksınız." Stilettolarını hızlı hızlı vurarak çıktı ve masanın üzerindeki telefonlarla meşgul oldu.

Jack, "Binayı yıkmayacağından emin misin?" diye sordu.

Roman hepsine hınzırca bir gülümseme verdi. "Hiç emin değilim."

DARIEN, Roman'ın abartmadığını görünce ŞAŞIRDI.

Bu olağanüstü bir şeydi. Daha önce hiç büyüyle bu tür bir rahatlama yaşamamıştı - onu öldürmekle tehdit eden gerçekten sert, şiddete yakın bir seks maratonu yaşamadığı sürece. Ve o zaman bile, bazen bu her zaman işe yaramıyordu.

Ama bu?... Sonsuza kadar burada kalabilirdi.

Bu yerde zaman duygusu yoktu. Işık yoktu. Sadece o ve yıldızlar vardı. Toz zerrecikleri ve vücudunu boşaltan büyü patlamalarının yarattığı takımyıldızlar.

Vücudundan bahsetmişken... Sadece lezzetli olarak tanımlanabilecek bir şekilde kaldırma kuvveti hissediyordu. Kendini bir milyon dolar gibi hissediyordu. Bu şeyin içinden hiç çıkmak istemiyordu.

Cehennem Kapısı'na bir tane kurmanın ne kadara mal olacağını merak etti. Bu iyi harcanmış bir para olurdu.

Süzülürken zaman tüm anlamını yitirdi. Seans sona erdiğinde, kaç dakika ya da saat geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu ama bunun yeterli olmadığını biliyordu. Asla yeterli olmayacaktı.

Oda sarsıcı bir titremeyle kapandı. Büyüsünün yarattığı galaksiler birer birer söndü, ışığın yokluğu odayı bir kez daha karanlığa gömdü.

Yerçekiminin geri dönüşü ona elastik bir bandın kopması gibi çarptı.

Odanın derinliklerine doğru düştü ve tüm oda boyunca uzanan siyah bir ağın içine düştü. İpler sertti ve fazla esnemeleri yoktu; ölümlü bir bedeni mahvedecekleri kesindi. Burası hâlâ karanlıktı; hiçbir şey göremiyordu. Çatının ya da zeminin nerede olduğunu söylemenin hiçbir yolu yoktu.

Kapı kayarak açıldı. Odaya düşen bir ışık huzmesi, üzerinde yattığı ağı aydınlattı.

Roman kapının çerçevesini doldurdu, diğerleri de arkasında bir kalabalık oluşturdu.

"Sen," dedi Roman, ağzı vahşi bir sırıtışa dönüşerek, "çok güçlü bir puştsun."

FİNANSAL DAĞILIM

YVESWICH, KEREYALETİ

"BEYNİN bu dünyanın dışında," dedi Darien Tanner'a, tabletine tıklarken hacker'ın omzunun üzerinden bakarak.

Asansör -neredeysse tam kapasite, tüm grup içeride tıkış tıkış- herhangi bir ölümlüyü şaşkına çevirecek bir hızla gökdelenin zemin katına doğru alçaldı. İşte bu hız, Darien'in dengesini kaybetme ihtimaline karşı Loren'e daha da yakın durmasına neden oldu.

Ama tedaviden sonra çok daha iyiydi, şükürler olsun. Caliginous'tan ayrılmadan önce aurasını kontrol etmişti - tılsımını tekrar takmadan önce. Tüm renkleri eşit derecede parlaktı ve yanaklarında sağlıklı bir kızarıklık vardı. Gözleri bile enerji doluydu.

Angelthene'e geri döndüğünde, en büyük teşekkürü Roark'a borçluydu.

"İltifatlardan hoşlanmıyorsun," dedi Tanner mırıldanarak, keskin gözleri tabletindeki kodları tararken, "ben de hoşlanmıyorum."

Asansör ekranındaki sayılar birer birer kayboldu; neredeyse varmak üzereydiler.

Tanner, "Üç...iki...bir...aaaaaaaaaand..." dedi. Tabletın yan tarafındaki bir düğmeye bastı ve cihaz uyku moduna geçti. Eğlenceyle dolup taşan gri gözler Darien'in yüzüne kaydı. "Telefonunu kontrol et," diye meydan okudu Atlas, gülümsemeye karşı koyarak.

Darien cebinden çıkardı ve ekranı açtı. "Bir şey var mı?"

Tanner sordu, ses tonu ukalaydı.

"Hiçbir şey." Darien'in ağzının kenarı seğirdi ve cihazı cebine attı. "Teşekkürler Atlas." Finn artık kartvizitindeki numaradan ona mesaj gönderebilecekti ama başka kimse gönderemeyecekti.

Kapılar kayarak açıldı. Darien asansörden çıkmaya hazırlanıyordu ki döner kapılardan içeri giren tanıdık bir yüzle karşılaştı ve buz gibi bir korku mızrağı omurgasına saplandı.

Tekrar iterek Roman'ı içeri soktu ve Tanner'ı kolundan tutup geri çekti. Sorular asansörün içinde yankılandı ama Darien onları duymazdan geldi ve kapıları tekrar kapatmak için düğmeye basarken bir koluyla çıkış yolunu kapattı. Kalbi küt küt atıyordu.

Jack dedi ki, "Kimi gördün?"

"Gaven'in adamlarından biri. En azından biri -daha fazlası da olabilir-"

"Burada öylece duramayız," dedi Kylar, sesi gergindi. "Düğmeye basarlarsa işimiz biter."

Shay bedenlerin etrafından dolanarak ve ayaklardan kaçarak Darien'in yanına doğru ilerledi. "Bir fikrim var ama bana güvenmek zorundasınız."

Darien Roman'a baktı. "Bu da ne demek oluyor?"

Kuzeni dedi ki, "O ne derse onu yap. Soru sormak yok." Ama çenesindeki bir kas tüylendi ve Darien onun gözlerindeki bakışı çıkaramadı.

Shay, Darien'in kolunun altından eğildi ve bir düğmeye basarak asansörü açtı.

Darien tısladı, "*Ne yapıyorsun?*"

"Soru sormak yok," dedi kararlı bir şekilde. "Beni takip edin. *Yakın* durun."

Asansörü beklerken imparatorun adamları *tam orada*, *üç* adım ötelerindeydi. Asansörden çıkıp odanın karşısına geçerken gruplarına doğru baktılar. Ama-

Tepki vermediler.

Darien, Loren'in görüş alanını kapatmış, bir elini ona doğru uzatmış, diğer eliyle de pantolonunun ön kısmına sıkıştırdığı silahını tutuyordu.

Omzunun üzerinden baktı.

Adamlar asansöre doluşuyordu. Bir daha ona doğru bakmadılar ve ikisi de onları tanıdıklarına dair bir işaret göstermediler, *her* ne kadar bu *iki* pislik *de* Gaven için çalışıyor olsalar da.

Öğleden sonranın ısıracı soğuşunda binadan çıkmayı başardılar. Diğerleri araçlara doğru acele ederken, Darien döner kapıların yanında oyalandı ve asansördeki kat numaralarının ilerleyişini izledi.

Görmek istediği şeyi gördükten sonra araçların yanında diğerlerine katıldı. Zaten yerlerine oturmuşlardı ama her birinin birkaç kapısı açıktı, bu yüzden Roman'ın arabasının yanında durduğunda herkes onun konuşmasını duyabiliyordu.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu, gözleri Shay'in üzerindeydi. Shay yolcu koltuğundaydı, Paxton da arkada.

Selkie'nin ağzı ince, kansız bir çizgiye dönüştü. Sanki bir şey saklıyormuş gibi ceketinin kolunu çekiştirdi.

Bir kanal dövmesi, Darien bahse girerdi.

Az önce ne halt etti? Onları *gizledi* mi?

Roman öne doğru eğilip bir elini direksiyona dayayarak, "Shay..." diye başladı, "çok nadir bir yeteneği var. Bunu sana evde açıklayabilir-" Shay ona sert bir bakış fırlattığında, ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak, "Eğer isterse, lanet olsun" diye düzeltilti.

Ivy başını Darien'in arabasından çıkardı. "Nereye gidiyorlardı?" diye sordu Darien'e, sesini alçak tutarak. "Gaven'ın adamları mı?"

Darien en üst kattaki gökdelene baktı ve "Lanet olası Silverway'deki Caliginous" dedi.

LOREN durakladığında kamyonun kapısını kapatmak üzereydi.

Darien telefonunu kontrol etmek için kaldırımda durmuştu. Roman, Shay ve Paxton çoktan gitmişti ve Jack, Kylar, Ivy ve Eugene'le birlikte Darien'in arabasıyla uzaklaşmak üzereydi. Kamyonette Loren'le birlikte sadece Tanner vardı.

Sokakta uğuldayan sert bir rüzgâr Darien'in arabaya, "Benimle evde buluş, durmam gereken bir yer var," diye bağırırken söylediği sözleri neredeyse bastırıyordu. Sonra kamyonun etrafından dolanıp şoför mahalline bindi.

Tanner, "Finn seninle çoktan iletişime geçti mi?" diye sordu.

Darien kamyonu çalıştırdı ve Loren'i koltuğuna doğru çeken bir hızla trafiğe çıktı. "Başka bir otelde daha yangın çıktı."

"Gaven'ın adamlarından daha fazlası mı?" Loren tahmin etti.

"Belki. Muhtemelen." Gözleri kızın üzerindeydi. "Bizimle gelmek ister misin?" Yüzündeki ifadeden gelmemesini tercih ettiği anlaşılıyordu ama başka seçenekleri yoktu.

Loren de başını salladı.

Otel sadece birkaç blok ötede, dumanla boğulmuş işlek bir cadde üzerindeydi ve havalandırma deliklerinden keskin bir koku yayılıyordu. Darien binanın önündeki kapılarda durduğunda, polis ve itfaiye araçları yeni geliyordu.

İri yarı bir warlock, bir dedektif, Loren onun rozetine bakınca fark etti. -Kamyona yaklaştı. Loren büyülerden bir şey göremediğini bilse de aracı tanıyor gibiydi.

Tanner, "Sanırım burada bekliyoruz?" dedi.

Darien kapısını açtı. "Anahtarlar kontakta. Eğer bir şey olursa ya da on beş dakika sonra geri dönmezsem, onu güvenli bir yere götürün." İkisi de cevap veremeden gitmişti.

Loren, Darien'in binanın içinde kayboluşunu izledi. Bina artık yanmıyordu ve bu ona tuhaf gelmişti; itfaiye araçları daha yeni gelmişti, öyleyse yangın nasıl sönmüştü? Duman bulutlu gökyüzüne doğru yükseliyordu ve binanın büyük bir kısmı açıkça yanmıştı ama...

Alev yok.

"YANGINI KİM SÖNDÜRDÜ?" Darien, Finn'le birlikte dumanla boğulmuş otel koridorlarında yürürken sordu. Çok sayıda polis ve dedektif bu pisliğe burunlarını sokmadan önce en iyi ihtimalle birkaç dakikaları vardı.

"Bilmiyorum," dedi Finn, gözlerini yoğun dumandan korumak için elini kullanarak. "Senin tahminin de benimki kadar iyi ve senin tahminin de burada olma sebebin, o yüzden işimi kaybetmeden önce elini çabuk tutmaya çalış."

İki yüz kırk iki numaralı otel odasına ulaştılar.

-Saldırıya uğramıştı. O kadar çok dumanla doluydu ki, görmek neredeyse imkânsızdı.

Darien'in gözleri siyahla doldu, Görüşü auraların çizgilerini ortaya çıkardı. Odanın içinde, kapıdan iki yatağa ve banyoya kadar belli belirsiz renkler dolaşıyordu. Görünüşe bakılırsa temizlik personeli ve oda servisi. Adamlar dün gece yemek sipariş etmişlerdi ve bu auraların renkleri herhangi bir gösterge ise, bazı striptizciler.

Finn öksürdü. "Bir şey var mı?"

Darien odanın derinliklerine doğru yürüdü. "Oda servisi," dedi, "ve birkaç striptizci."

Üç ceset yere saçılmıştı; yanmışlardı. Dördüncüsü klima ünitesine yaslanmıştı, sadece alt yarısı yanmıştı.

Darien cesede doğru yürüdü, kül ve yanmış odunlar ayaklarının altında çıkırdıyordu ve çömelip dumandan yanan gözleriyle cesedin üst yarısını inceledi.

Adamın ağız ılık atarcasına açılmıştı ve gözlerinin altında kırmızı, eğreli otu benzeri izler vardı. Bir başka çizgi kümesi de boynunun yanından çenesine doğru uzanıyordu.

Finn, Darien'in hemen arkasında durmuş, telsizine bir şeyler mırıldanıyordu. Telsizi kapattı ve şöyle dedi: "Diğerleri geliyor. Buradan ıkmalısın."

Darien'in dikkati o kırmızı izlere yapışmıştı. Tüm dünyada sadece tek bir şeyin neden olduğu türden.

"Önce bana bir şey sor," dedi Darien. "Lanet olası bir binanın *içindeyken* yıldırım çarpma olasılığı nedir?"

Darien dumanla dolu odaya göz gezdirdi.

Ateş. Yıldırım. Bunu kimin yaptığını çok iyi biliyordu.

LOREN, Tanner'la birlikte sessizce bekledi.

Neredeyse on dakika geçmişti ve Darien henüz dönmemişti. Polisler, itfaiyeciler ve dedektifler binaya doluşuyordu, birkaçı çoktan içeri girmişti.

Telsiz, onu sıçratan bir parazit patlamasıyla açıldı.

Tanner dinlemek için koltuğunda öne doğru eğildi, radyo istasyonlar arasında geçiş yaparken yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi vardı.

Tek başına. Bu garip ötesiydi.

Ve hoparlörlerden süzülen kelimeler -kanal hızla değiştii için hepsi farklı seslerde- bir cümle oluşturduğunda daha da ürkütücü hale geldi: "Siz ezikleri özledim."

Loren koltuğunda dönerek Tanner'a baktı ve "Sen de benim kadar bu durumdan korkuyor musun?" diye sordu.

Hacker'ın ağız nadir görülen bir gülümsemeyle seğirdi. "Kim olduğunu bilmeseydim ben de öyle olurdum. Endişelenmene gerek yok, bu sadece bizim Hob," diye açıkladı. Sesini yükselterek, "Biz de seni özledik Mortifer," dedi.

Kanallar tekrar değiştii ve Loren sesin farklı seslerle başka bir cümle oluşturmasını dikkatle dinledi. "Nerede. Nerede. Dare. I. An."

Tanner, "Şu anda meşgul ama selamını söylerim" dedi. Loren fısıldadı, "Bunu nasıl yapıyor?"

Tanner daha cevap veremeden hoparlörlerden bir kutlama şarkısı çalmaya başladı.

Tanner kısık bir kahkaha attı. "Evet, uyandı."

Loren Tanner'a bakakaldı. "Bu *benim* için miydi?" Kendini göğsünden dürttü.

Tanner başıyla onayladı. "Sana çok düşkün."

Mortifer tekrar kanallar arasında gezindi. "Koşuyorum. Kaçıyorum. Kaçıyorum. Kaçıyorum."

Buz."

Loren, Tanner'ı daha önce hiç bu kadar büyük bir gülümsemeye görmediğini düşünüyordu. "Dondurucuların böyle çalışmadığına eminim, dostum," diye cevap verdi Tanner. "Diğerleri nerede?"

Araçta statik bir hava oluştu ve ardından tek bir kelime

duyuldu: "Görmezden gelme." Loren kaşlarını çatı. "Aww."

Kanal tekrar, inleyen bir köpeğin sesine benzeyen bir ses klibine döndü.

Ve sonra kamyon sessizleşti.

Loren, "Gitti mi?" diye sordu.

"Öyle görünüyor."

Sürücü kapısı açıldı ve Darien yüzünü kapüşonunun gölgesinde saklayarak arabaya bindi. "On altı dakika," dedi kemerini bağlarken. "Arabayla gitmediğin için hayal kırıklığına uğradım." Tanner'a aynadan bir bakış attı.

"Mortifer'dan bir çağrı aldık."

Darien bir heykel gibi kıpırdamadan döndü. "Her

şey yolunda mı?" "Buzunun bittiğini söyledi."

Darien'in vücudundaki gerginlik gözle görülür biçimde eridi. "Dondurucuların bu şekilde çalışmadığına eminim." Kamyonu vitesine taktı.

"Ben de öyle dedim. Ne buldun?"

"Cesetlerin çoğu yanmıştı ama bir tanesinde yıldırım izleri vardı." "Elementaller mi?"

"Parasına bahse girerim." Ön kapıdaki polis ve dedektif grubuna baktı. "Buradan gitmeliyiz - o dedektif benden nefret ediyor." Direksiyonu çevirdi ve trafiğe girdi.

Tanner arka pencereden dışarı baktı. "Seni tutuklayan adam bu mu?"

Loren ağzından kaçır, "Tutuklandın mı?"

Darien, "Patlama olduğunda ben başka bir oteldeydim - bu siz uyanmadan önceydi," diye açıkladı. "Jacky ve ben yanlış zamanda yanlış yerdeydik, bu yüzden sorgulanmak üzere içeri alındık." Arabayı yavaş sürüyordu, dikkat çekmemeye çalıştığı belliydi, gözleri aynalarla yol arasında gidip geliyordu.

"Peki," diye başladı Tanner, "eğer Elementaller Gaven ve imparatorun adamlarının peşinden gidiyorsa... Neden?"

"İntikam ılgınlığı. Gaven'ın depolarındaki aura büyüsunü hatırlıyor musun? Onlar için Elementalleri öldürüyordu. Eminim onlar ölene kadar büyülerini hortumluyordu."

Tanner, "Ateş ve şimşek... Sence-" diye düşündü.

Darien gözleri dikiz aynasında Tanner'ınkilerle buluşunca, "Emin ol biliyorum," dedi. "Maya Yveswich'te."

YVESWICH'TE BİR YERDE

KER EYALETİ

GAVEN PAYNE, Yveswich'in kuzey semtindeki cipinde tek başına oturmuş, bir zamanlar zümrüt yüzüğünün bulunduğu parmağındaki soluk deri bant ile telefonunun ekranındaki gelen arama arasında gidip geliyordu.

BILINMEYEN NUMARA.

Telefon o kadar çok çalmıştı ki, sesli mesaja düşmek üzere olduğunu biliyordu. Ayrıca telefonun diğer ucunda kimin beklediğini de çok iyi biliyordu ve Quinton Lucent'ın söyleyecekleri üzerine bahse girebilirdi.

Sakin bir nefes alarak başparmağını ekranda kaydırdı ve telefonu kulağına götürdü.

Arama bağlandığı anda, imparatorun derin sesi hoparlörden yılan gibi süzüldü. "Darien Cassel Yveswich'te görülmüş. MPU ile birlikte suç mahallerine burnunu sokuyor." Bir süre düşmanca bir sessizlik oldu. "Bundan haberin var mıydı?"

Gaven yutkundu. "Söylentiler duydum." Cassel hastanedeki saldırıdan kurtulmuştu; onu öldürmek ve insan ödülünü almak için tasarlanmıştı. Ama Şeytan'ın oradan nereye gittiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Görünüşe göre hiçbirinin düşünmediği kadar yakındı.

Gaven'in cevabının ardından gelen sessizlik, boğazına bir bıçak saplanması gibiydi ve elinin boynundaki gümüşü yara izi halkasına doğru kaydığını, titreyen parmaklarıyla çıkıntıların izini sürdüğünü fark etti.

"Ona bir mesaj göndermenizi istiyorum," dedi imparator. "Hâlâ Angelthene'de olan arkadaşları ve ailesi? Öldürün onları."

Gaven otoyolda ilerleyen arabalara baktı - işe ya da eve gidip gelen insanlar. "Evet, efendim."

"Ve Malakai Delaney, o orospu çocuğunun da ölmesini istiyorum. Cassel'in çok sevdiği şu Arthur Kind denen ihtiyarın da. Biraz gösteriş yap, acımasız ol. Mesajımın Cassel'in kalın kafasına girmesini istiyorum. Bunu benim için yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet, efendim."

"Güzel."

Gaven telefonu kapatmaya yeltendi -imparatorun onunla işinin ne zaman biteceği konusunda her zaman kesin bir fikri vardı- ama Quinton'ın sesi hoparlörü tekrar kesti.

"Bir şey daha var," dedi Quinton.

Gaven telefonu kulağına götürdü.

"Onun evi..." Quinton düşündü.

Gaven talimatları bekledi. "Yakın onu."

Hat kesildi.

ROMAN'IN EVİ

YVESWICH, KEREYALETİ

DARIEN, Roman'ın evinin kapısına yanaştığında, bir daha asla görmemeyi umduğu, özellikle de Loren kamyonunda yanındayken görmemeyi umduğu cipi görür görmez frene bastı.

Sürücü motoru durdurduğunda cipin arka lambalarının kırmızısı karardı. Tanner ön koltukların arasına eğildi ve mırıldandı, "İmkânı yok." Darien dişlerini o kadar sert sıkıyordu ki, toz haline geleceklerine yemin edebilirdi.

Blaine ve Larina Barlowe araçtan indiler, Larina Barlowe dönüp ona el salladı.

"Kim onlar?" Loren'in sorusu nefes nefese ve gergin bir şekildeydi.

Darien başını iki yana salladı ve Larina'nın mağrur adımlarla merdivenleri çıkarken arkasından baktı. "Orospu çocuğu."

DARIEN garajdan eve girerken Loren'e yakın durdu, Tanner da onu yakından takip ediyordu. Onu saklamanın, bu pislikten kaçmanın hiçbir yolu yoktu; bunun için tek şansları Shay Cousens'dı ve o da ortalıkta görünmüyordu.

Roman muhtemelen cip sokağa çıktığı anda saklanması için ısrar etmişti. Roman'ın bu evi Donovan'dan saklaması yeterince kötüydü; oğlunun da başka bir çemberden bir Karanlık Katil'le ilişkisi olduğunu öğrenirse... Darien o hıyarın neler yapabileceğini düşünmekten nefret ediyordu.

Darien, Shay hariç diğerlerinin toplandığı oturma odasına girer girmez grup sessizliğe gömüldü. Larina'nın gözleri hemen

Loren'in üzerine düştü, açık ifadesi buz gibi ve keskin bir şeye dönüştü
-Tam da şüphelendiği gibi.

Böyle şeylerin olduğunu çok görmüştü; yıllar boyunca çirkin yüzünü her gösterdiğinde kıskançlığı fark edebilecek kadar çok kadınla birlikte olmuştu. Ama hiç kimseyi taraf tutacak kadar önemsememişti.

Ama şimdi? şimdi, başını ciddi bir belaya sokabilecek kadar önemsiyordu.

Larina başını eğdi ve Darien'e sıkı bir gülümseme verdi. "Vay canına, Darien," diye mırıldandı. "Abartmıyormuşsun." Zehirli gülümsemesiyle Loren'i kıstırdı. "Tıpkı bana benziyor." Tabii ki onun lanet olası ağzına farklı kelimeler koyacaktı, kaltak.

Darien insanların kafasını kesmeye başlamadan önce Ivy tanıştırma faslına geçti. "Larina, Blaine, bu Loren. Loren, bunlar Blaine ve Larina Barlowe. Kara Ev için çalışıyorlar."

Loren öne çıkıp onlarla tokalaşırken korkmadı.
-Önce Blaine, sonra da Loren'in elini Darien'in istediğinden çok daha uzun süre tutan Larina. Görüşünün kenarlarında siyah titriyordu, ruhundaki canavar ağzından köpükler saçıyordu.

Larina'nın gülümsemesi saf zehir gibiydi, Loren'in elini tutuşu gözle görülür biçimde sıkılaşmıştı. "Çok güzelsin," diye yalandan kızardı. Sesini alçalttı ve ekledi, "Bir insan için yani."

Loren etkilenmemişti; son altı aydan pek bir şey hatırlamıyor olabiliirdi ama omurgası hâlâ çelikle güçlendirilmişti. "Teşekkür ederim, çok nazicsiniz." Elini Larina'nınkinden kurtardı ve Darien'in yanına döndü.

Roman grubun ortasına doğru adım attı ve Larina'nın hâlâ Loren'e sabitlenmiş keskin bakışlarının arasından geçti. "Size etrafı göstereyim," dedi, sesi düz ve soğuktu. Roman gerçek duygu ve düşüncelerini ele vermeme konusunda yetenekliydi; dış görünüşünün ardını görebilmek için onu çok iyi tanımanız gerekirdi ve pek çok insana onu tanıma zevkini tattırmazdı.

Blaine ve Larina bir saatten fazla kaldılar - acı verecek kadar uzun bir süre, evdeki gerilim kesilecek kadar yoğundu.

Roman -haklı olarak- kızgındı; duyguları ne kadar gömülü olsa da, Darien kuzeninin gözlerinde kaynayan nefreti görebiliyordu. Ve bu kızgınlık katmanının altında bir korku parıltısı vardı. Bu küçük ziyaretin, iki Gölge Efendisi'ni sonunda Don'a Roman'ın kendisinden sakladığı evi anlatmaya itmesinden korkuyordu.

Atış poligonundaydılar, bodrumun derinliklerinde, grupları ziyareti medeni tutmaya çalışıyordu. Ama Darien saatli bir bombaydı; buradan bir an önce çıkmazlarsa patlayacaktı ve bu hiç de hoş olmayacaktı.

Blaine ve Larina birkaç kadeh sert içki içmiş, diğerlerinin de içmesi için ısrar etmişlerdi. Darien tek bir damla bile içmedi; bu ikisi etraftayken duyularının karışması isteyeceği son şeydi, özellikle de etki altındayken ateş ettikleri için. Ivy kendi içkisini atarken stratejik davranıyordu; ayıktı ama ayık değilmiş gibi davranmak konusunda çok ikna ediciydi.

Loren tavan arasında Shay'e katılmıştı; ikisi de Itzel'in yerleştirdiği büyülerle gizlenmişlerdi. Darien birkaç dakikada bir bu büyüleri kontrol ediyordu; Morty burada olsaydı buna gerek duymazdı. Ama Darien, Itzel'in büyülerinin ne kadar güvenilir olduğu konusunda hiçbir fikre sahip değildi, bu yüzden riske girmeyi reddetti.

İstenmeyen ziyaret her şeye rağmen iyi gidiyordu. Ta ki Blaine söylememesi gereken bir şey söyleyene kadar.

"NEDEN gelip oturmuyorsun?" Shay önerdi. Roman'ın tavan arasındaki kanepeye oturdu ve rahatlaması için Nugget'ın kadifemsi kürkünü okşadı.

Loren buraya geldiklerinden beri kapının yanında duruyordu. Bir tahta gibi kaskatı kesilmişti, ince kolları ortasına sarılmıştı. Bir Avertera tılsımı taktığı için Shay onun aurasını okuyamıyordu ama yüzündeki endişe düşüncelerini ele veriyordu.

Loren iç çekti. "Keşke gitseler."

"Larina'dan hoşlanmıyorsun, değil mi?" Shay cüret etti. Kadın Shadowmaster'ın Darien'e nasıl baktığını görmüştü - yırtıcılığın sınırında bir şehvetle. Darien'den başka birine -kendini idare edemeyen herhangi birine- o bakışı atmış olsaydı, Shay onu polise ihbar etmeyi düşünebilirdi. Bu kız büyük bir belaydı.

Loren kıpırdandı. "İkisinden de hoşlanmıyorum ama seçim yapmak zorunda kalsaydım, kardeşini ona tercih ederdim." Bir kez daha iç çekerek kollarını kavuşturdu ve Shay'in yanına oturdu.

"Tedavin nasıl gitti?" Shay onun dikkatini dağıtmaya çalışarak sordu.

"İyiymi. Bunu nasıl yaptın?" Büyük mavi gözlerini kıstı. "Ne tür bir büyü var?"

"Bu bir illüzyon. Çok gizemli bir şey. Bu yeteneğe sahip başka biriyle hiç tanışmadım." Annesi dışında, ama Athene hakkında konuşmak istemiyordu. Onun hakkında konuşmak onu çağırmak gibi geliyordu ve bu yapmak istediği son şeydi.

"Bunu daha önce hiç duymamıştım. Zor mu?"

"Pek sayılmaz. Sadece yapmak istediğim illüzyonu gözümde canlandırmam gerekiyor, sonra da o oluyor. Bunu küçüklüğümden beri yapıyorum, bu yüzden benim için ikinci doğa gibi. Bisiklete binmek ya da ayakkabılarımı bağlamak gibi."

Loren tekrar kapıya baktı.

"Sen de çok özelsin," dedi Shay. "Her renk büyüsü oldukça etkileyici."

"Teşekkürler, ama öyle hissettirmiyor. Kullanamadığım zaman bile." Açık avuçlarına baktı; avuçlarındaki dövmelere.

"Bunlar kanallar mı?"

"Evet, ama henüz kullanmadım. Bu mu?" Shay'in eliyle -Balık iskeleti dövmesi.

"Öyle."

"Onları ne zaman kullanacağıma dair bir ipucu var mı?" Avuçlarına kazınmış güneş ve aya tekrar baktı.

"Büyünüzün uyandığını hissettiğiniz anda ellerinizin hissine konsantre olun. Sihrini dövmelere doğru yönlendir, eğer bu mantıklı geliyorsa."

Loren başını salladı. "Sanırım öyle." Ayaklarını altına sıkıştırdı ve parmaklarını kucağında birleştirdi.

Shay'in ölümsüz kulakları bir erkeğin bağırışını duydu.

Kaskatı kesildi ve başını kapıya doğru çevirdi.

Bir başka bağırış evin içinde yankılandı. Loren bu kez başını çevirdiğinde, Shay bunun bir ölümlünün duyabileceği kadar yüksek bir ses olduğunu anladı.

Loren fısıldadı, "Darien miydi o?"

"Küçük sikik oyuncağın nereye gitti, Darien?" Blaine sordu, ukala ses tonu nasıl bir kavga çıkardığını tam olarak bildiğini gösteriyordu.

Darien sustu.

"Geri mi geliyor?" Blaine devam etti, gözlerinde bir tehdit parlıyordu.

"Yoksa bizim için fazla mı iyi?"

Darien ona doğru yaklaştı. "Az önce ne dedin sen?"

Blaine kollarını meydan okurcasına uzattı. "Ne? O senin oyuncağın, değil mi? Onun gibi yarı-hayat kızlarının iyi olduğu tek şey."

Darien onu öyle sert itti ki, adam üç adım geriye sendeledi. "Çık dışarı." "İtme beni."

"Seni itmekten çok daha kötüsünü yaparım," diye hırladı Darien. Onu tekrar itti ve bu sefer adam dört adım sendeledi. "Bir şey yapacak mısın, yoksa orada öylece durup itilecek misin?" Onu bir kez daha itti. Blaine neredeyse düşüyordu.

Larina ileri atıldı. "Dur, dur, dur, sadece şaka yapıyordu."
_"

Darien ona bakmadan, "Hayır, lanet olası değildi," dedi. Kapadı Blaine ile arasındaki mesafeyi açıp kapıları işaret etti. "Çık dışarı."

"Burası senin evin değil," diye bağırdı Blaine.

"Haklısın," dedi Roman, Darien'in yanına yaklaşarak. "O benim. Ben de defolun gidin diyorum."

Yoğun bir sessizlik çöktü. Blaine ve Larina grubun arasına baktı.

Tüfeği hâlâ elinde olan Jack, "Hoş geldiniz çocuklar," diye araya girdi. Parmağı tetiğe dokunuyordu. "Ve sayıca çok azsınız."

Odadaki ani gerilim o kadar yoğundu ki, ceket silkmek gibi bir şeydi. Bu gerginlik, daha az sayıda insanı geri çekilmeleri, olaylar tırmanmadan durmaları konusunda uyarmış olabilir.

Darien değil. O bu bok için yaşadı.

Blaine'e dik dik baktı. "Bu sana son uyarım," dedi karanlık bir sesle. Dişlerini gösterdi, tekrar kapıyı işaret etti ve hırladı, "Defol... siktir git..."

LOREN ayağa fırladı ve odayı geçti, alt kattan yükselen öfkeli sesler karşısında kalbi hızla çarpıyordu.

Shay koltuktan atladı ve onu takip etti. "Bekle." Loren kapıyı açmak için çömeldi. "Ben aşağı iniyorum."

Shay onun yanına çömeldi ve avucuyla vurarak kapıyı sabitledi. "En azından önce kontrol etmeme izin ver." Ağır bir göz kırpışla, Görü onun soluk yeşil gözlerini siyahla yuttu.

"Büyülerin içini görebiliyor musun?" Büyülerin içini görmek kolay değildi, Karanlık Avcıların bu kadar ölümcül olmasının nedeni de buydu. Ama bazıları vardı ki en iyi avcılarının bile içini görmesi zordu ve Loren, Roman'ın büyülerinin piyasadaki en iyi büyüler olduğundan emindi.

Shay'in tek cevabı, "Pek çok şeyin içini görebiliyorum," oldu; Loren'in anlayamadığı bir tonda konuşuyordu.

Loren, Selkie'nin birkaç kat aşağıda olup bitenlere bakarken Shay'i izledi. Simsiyah gözlerinin Loren'in göremediği hareketleri takip ederek sağa sola kayışını izledi.

Sonunda Shay, "Sanırım gidiyorlar," diye fısıldadı.

Ama Loren'in kalbi çarpmaya devam etti. Çünkü o sesleri tekrar duyabiliyordu; bağırışları, hırıltıları, tehditleri. Tehditlerin çoğunu Darien yapıyor, Roman ve Jack de arada bir araya giriyordu. Kylar ve Tanner durumu yatıştırmaya çalıştılar ama hiçbiri işe yaramadı.

Loren ön kapı olduğunu tahmin ettiği kapının çarpma sesini duyar duymaz, Shay çıkışlarını engelleyen eli kaldırdı ve tavan arası kapısını açmasına yardım etti.

Merdivenden indi, Shay de arkasından onu takip etti.

DARIEN diğerleriyle birlikte kapalı ön kapıda durmuş, cip kapıdan geçerken buzlu camlardan içeri bakıyordu.

Merdivenlerde iki çift ayak sesi duyuldu ve Darien tam zamanında dönerek Shay ile Loren'in aşağı indiğini gördü.

İlk konuşan Kylar oldu. "Ona söylememişler." Sözlerini şaşkınlık ve rahatlama karışımı bir duygu kapladı. Roman'a baktı. "Don'a söylememişler."

Roman volta atmaya başladı. "Şimdi yapacaklar."

Paxton sesini yükseltti. "Nereden biliyorsun? Belki de yapmazlar-"

Roman ses tonunu kontrol etmeye çalışarak, "Edecekler, evlat," dedi. "Neden şimdiye kadar yapmadıkları hakkında hiçbir fikrim yok, ama söyleyebilirim ki... sadece o kaltak Larina'ya bakarak bile, şimdi yapacağı ilk şeyin Don'a söylemek olduğunu söyleyebilirim."

"Darien yüzünden," dedi Ivy sessizce. Gözleri ona dikilmiş, ağzı kaşlarını çatmıştı. Roman ve Shay şaşkınlıkla ona baktılar. Ivy açıkladı, "Larina'nın ona karşı bir ilgisi var - sanırım bu yüzden ilk seferinde Don'a söylemedi. Ama şimdi..." Gözleri Loren'e doğru kaydı.

Jack, Darien'e, "Her zaman takım için bir tane alabilir ve onunla hızlı bir şekilde sevişebilirsiniz," dedi.

Loren, "Kesinlikle hayır," diye söze girdi, kelimeler keskin hatlara sahipti. "Yani... bu bir cevap değil, bu bir çözüm değil. Bunu yapmak zorunda kalmamalı

."

"Değilim," diye usulca araya girdi Darien. Jack'e sert bir bakış fırlattı. "Cevap bu değil."

Roman elini reddedici bir şekilde salladı. "Fark etmez bile. Biz konuşurken muhtemelen Don'a ispiyonluyordur." Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Ben sigara içmeye gidiyorum." Arkasını döndü ve evin arka tarafındaki balkona yöneldi. Kimse onu takip etmedi, Pax bile.

Ama çocuk da eğitim odalarından birine doğru yola çıkmadan önce sadece birkaç dakika geçmişti. Darien Görü'yü göz kırparak görüşüne soktu - bir Dalgalanma ile savaştığını düşünürsek kolaydı- ve Paxton'ın aurasını o uzaklaşırken okudu.

Pax acı çekiyordu; söylediğinden çok daha fazla acı çekiyordu. Sarsılmış bir duygu şişesi idi ve patlamayı bekliyordu.

Darien, Pax'e birkaç dakika verdikten sonra onu kontrol etmek için içeri girecekti.

DARIEN, Paxton'ı eğitim odalarından birinde kum torbasına vururken buldu. Aurası o kadar çok acıyla kaplıydı ki Darien odaya girdiğinde karnına bir darbe yemiş gibi hissetti.

Çocuk onu fark etmedi, duvarlardaki aynalara rağmen. Darien'in her uzun adımında aralarındaki mesafe küçülürken bile. Pax'in gözlerinde yaşlar vardı, kızgın nem onu kör ediyordu.

Darien alçak bir ıslıkla girişini duyurdu. "Seninle o çantanın arasına girmek istemem."

Paxton dondu ve yumruklarını iki yanına indirdi. Başını eğdi, koyu renk saç telleri görüş alanına düştü. Bunu ne zaman yapsa, Roman'ın kendi yaşlarındaki haline benziyordu. Bu görüntü Darien'e çocukluğunu hatırlattı; kuzenleriyle yaptıkları nadir ziyaretler tamamen kesilmeden önceki hallerini. Travis Angelthene'e taşınmadan önce.

Darien kum torbasının yanında Paxton'a katıldı. "Sana bir bahşiş verebilir miyim?" Paxton yumruğunun tersiyle yanağını sildi. "Elbette."

"Fırlatma gücü vücudunuzun alt kısmından gelir," diye başladı Darien, "bu yüzden duruş önemlidir." Ayaklarını birbirinden ayırarak gösterdi. Paxton hemen büyülenmiş bir şekilde onu izledi ve aynısını yaptı. "Ayaklarınızı omuzlarınızın altında tut. Baskın ayağınız arkanızda olsun."

Paxton sol tarafını arkasına almak için yana kaydı.

Darien, "Solak mısın?" diye sordu.

Paxton başını salladı.

"O zaman ayaklarınızı değiştirin. Baskın olan arkana geçecek - baskın olan senin sağında." İşaret etti.

Bu kez Pax anladı, sağ elini arkasına, sol elini de öne doğru kaydırды.

"Güzel. Şimdi yumruk zamanı." Darien kendi yumruğunu kaldırdı.

"Başparmağın

diğer dört parmağının üstüne." Paxton gururla kendi parmağını değerlendirmek için kaldırdı ve Darien bir kez başını salladı. "Doğru-iyi. Bunu sana Roman mı öğretti?"

Paxton başını salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ama gözleri hâlâ üzüntü, suçluluk ve Darien'in Pax'in yaşındayken aynada gördüğünü hatırladığı bir nefretle doluydu.

"Başparmağınızı orta parmak eklemenizin üzerine koyun," dedi Darien. "İşte böyle." Paxton kopyaladı ve Darien devam etti: "Bileğini mümkün olduğunca düz tut, hedefine vurduğunda asla bükme. Anladın mı?"

Pax tekrar başını salladı.

Darien çantayı işaret etti.

"Başla." Paxton vurdu.

"Tereddüt ettin," diye suçladı

Darien. "Tereddüt etmedim!"

Çocuğun sesi yankılandı.

"Yaptın. Dizlerini biraz bük - biraz, çok değil." Paxton yeniden ayarladı. "Dizlerini bükersen biri sana yumruk attığında yere düşmen zorlaşır." Çantayı işaret etti. "Tekrar dene."

Bir yumruk daha attı, bu sefer biraz daha sertti.

"Hâlâ tereddüt ediyorsun."

"Ben değilim!"

"Birine yumruk atmanız gereken bir noktaya gelirse, sonuna kadar gitmelisiniz. Tereddüt etmek yok, geri çekilmek yok."

Paxton tekrar yumrukladı ama hâlâ başaramıyordu. Tereddüt ediyordu - hâlâ tereddüt ediyordu, parmak eklemleri deriye çarpmadan önceki son saniyede fırlatma gücünü azaltıyordu. Merhamet, çocukta merhamet vardı. Ve zorbalarla uğraşırken merhamet diye bir şey olamazdı.

"Seni ara sokakta sıkıştıran çocuğun adı neydi?" Paxton zar zor sallanan çantaya ters ters baktı. "Zac."

"Zac pisliğin teki, değil mi?" "Evet."

"Bu çanta Zac'miş gibi davranmanı istiyorum. Zac'in boyu ne kadar?" Paxton'ın gözleri çantanın üzerinde bir aşağı bir yukarı

gezindi. "Benden biraz daha uzun."

"Buraya nişan al." Darien eliyle işaret etti. "Ve onu yere ser. Başla."
Paxton tekrar vurdu.

"Hâlâ kendini tutuyorsun," dedi Darien. Paxton'ın gözle görülür bir şekilde sinirlendiğini görebiliyordu.

Güzel. İhtiyacı olan şey buydu.

Darien, "Zac ve arkadaşları sana lakap takıyor mu?" diye sordu. Paxton'ın cevap verirken kaşlarını çatması anlamlıydı. "Sana korkak diyorlar mı?"

Paxton burnunu çekti. "Evet." Burnunu sildi.

"Buraya gel, yüzünü bana dön. Baskın ayak tekrar arkada." Paxton dediğini yaptı. "İki yumruğunu da kaldır. Sağ yumruğunu hafifçe yanağına yasla, işte böyle." Darien kendi yumruğunu yanağına bastırarak Paxton'a gösterdi, Paxton da hemen onu taklit etti. "Sıkı tutmana yardımcı olacak," diye açıkladı Darien. Darien her iki elini de kaldırırken Paxton pozisyonunu korudu - bu sefer açıktı - böylece Zac'in yüzüyle hemen hemen aynı yükseklikteydiler. "Bu el," diye sağ avucuna vurdu, "bu Zac'in lanet olası surati. Vur ona."

Paxton vurdu ama Darien bunu neredeyse hiç hissetmedi. "Tekrar. Bacaklarına daha fazla güç ver." Bir yumruk daha.

"Hâlâ kendini tutuyorsun. Korkak mısın, Pax?"

"Hayır," dedi kalın bir sesle. Tekrar vurdu.

"Emin misin? Çünkü bir amcık bana vuruyormuş gibi hissediyorum."

Ağır ağır nefes alarak tekrar saldırdı, yüzünde kırmızı lekeler belirdi.

"Kuku."

Paxton daha sert vurdu.

Darien uzanıp onu omzundan itti, şaşkınlıktan neredeyse kışının üstüne düşecekti. Paxton'ın gözlerinde kısa süreli bir telaş belirdi.

Bu zordu ama yapılması gerekiyordu. Darien tükürdü, "Lanet olası amcık." Paxton ileri atıldı ve vurdu.

Darien onu omzundan tekrar iterek birkaç adım geriye itti. Çocuk minderde tökezledi ama düşmedi. Bu iyiydi. "Korkak," diye hırladı Darien. Bu kez Paxton'ın gözleri parladığında, korku ya da üzüntüden değildi.

-Öfkeyle. "Sen bir korkaksın-"

Paxton daha sert vurdu -birkaç kez. Sayamayacağı kadar çok kez, parmak eklemleri Darien'in ellerine çarptı-şak, şak, şak, şak-

Ve sonra onun yerine karnına yumruk atmaya başladı. Karmakarışık, hayvani çığlıklar atıyor, çiğ, kırık dökük sözleri duvarlarda keskin bir şekilde yankılanıyordu. "Senden nefret ediyorum, *senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum!*"

Darien, Pax'in sözlerinin onun için olmadığını çok iyi bildiğinden, Paxton'ın kim bilir ne kadar zamandır bunları içinde tuttuğunu bildiğinden, onu kucaklayarak kendine çekti. "Sorun yok."

Paxton yumruklarını karnına dayayarak hıçkırdı, "Onlardan nefret ediyorum, onlardan nefret ediyorum! *Onlardan nefret ediyorum!*"

"Şşş. Sorun yok, sorun yok."

Paxton'ın kolları onun beline dolandı. "Hepsi bana öyle diyor," diye bağırdı. "Zac ve onun aptal arkadaşları." Daha sert hıçkırdı, kolları titriyordu. "Ve babam," diye ekledi kalın bir fısıltıyla.

Darien onu daha sıkı tuttu, kendi kanı da kaynıyordu. Onu öldürecekti.

"Sen bir korkak *değilsin*," dedi Darien. "Ne söyledikleri ya da kaç kere söyledikleri umurumda değil, sen onların söylediği şeylerin hiçbirisi değilsin. Ve onlara inanmanı *asla* istemiyorum - bir saniye bile. *Onlar* korkak. Beni anlıyor musun?"

Paxton karnına doğru başını salladı.

Paxton gömleğine sarılıp ağlamaya devam ederken Darien, "Bana bir söz vermeni istiyorum," dedi. "Bir dahaki sefere Zac ya da arkadaşlarından biri seninle uğraşmaya kalkarsa..." Darien, Paxton'ı omuzlarından tuttu ve çocuk gözlerinin içine bakana kadar onu nazikçe geri çekti.

Pax gözlerini kırıştırdı, gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyordu. Darien, "Sen onları bayılt" dedi.

LOREN bunu görmek istememişti. Darien'i antrenman odalarına kadar takip etmiş ve onu Paxton'la kum torbasının önünde bir an için gördüğünde pek bir şey düşünmemişti - ilk başta.

Ta ki Darien'in Paxton'a okuldaki zorbalarla nasıl başa çıkılacağını öğrettiğini fark edene kadar.

Ta ki Paxton'ın Darien'in karnını yumrukladığını ve o zorbalardan ne kadar nefret ettiğini söyleyerek hıçkıra hıçkıra ağladığını görene kadar.

Ve bu zorbalardan birinin de kendi babası olduğunu fark etti.

Koridora doğru geri geri gitti ama topuğu bir şeye takıldı -bir çizmeye-ve tökezledi.

Roman onun hemen arkasında duruyordu. Darien'in Pax'i sıkıca kucakladığı eğitim odasına ölü gözlerle bakıyordu. Çocuk hâlâ titriyor, hâlâ ağlıyordu. Loren ve Roman'ın onu izlediğinden tamamen habersizdi.

Darien'in gözleri önce Loren'inkilere kilitlendi. Sonra da Darien'le aynı öfkeli ifadeyi takınan Roman'a kaydılar -neredeyse aynıydı.

Roman çenesini yukarı kaldırarak üst katı işaret etti.

Darien bir kez başını salladı ama Paxton'ı bırakmadı.

Loren auraları okuyamıyordu ama bu alanda çok şey hissedebiliyordu. Çok fazla acı vardı, evet, ama sevgi de vardı.

Bu insanlar birbirlerini seviyorlardı. Darien ve Roman'ın gözlerindeki ifadeden, ikisinin de okuldaki zorbalar yüzünden ağlayan on iki yaşındaki çocuk için savaşıacaklarını anlayabiliyordu.

Babası için ağlıyor.

Boğazı o kadar sıkılmıştı ki, sanki biri onu boğuyormuş gibi hissetti ve gözlerinin arkası yanmaya başladı.

Roman'ın etrafından dolandı ve sessizce merdivenleri çıkararak oradan ayrıldı.

DARIEN Roman'ı çatıda buldu. En yüksek tepede oturuyordu, botları kenardan sarkıyordu, altın rengi gözleri şehrin parıldayan yayılımına sabitlenmişti. Darien adımları yankılanarak çatıyı geçip yanına oturduğunda Roman başını kaldırıp bakmadı.

"Zorbalar mı?" Roman sordu. Darien sert bir şekilde başını salladı.

Roman'ın sırtışı soğuktu, dikkati hâlâ Yveswich'in solgun yayılışına sabitlenmişti. "Sanki zaten yeterince kötü değilmiş gibi."

"Sana söylemek istemedi. Onları öldüreceğinden endişeleniyordu."

"O pislikler bunu statü için yapıyorlar. Donovan Slade'in çocuğuna zorbalık yapmanın yanlarına kâr kalmasının onları daha sert göstereceğini düşünüyorlar."

"Lanet olası haklar. Ama artık değil."

"Gerçekten bunu yapacağını düşünüyor musun?"

"Öyle mi?" Darien karşı çıktı. "Eğer yapmıyorsan, yapana kadar ona talimat vermeye devam et. O zorbalar kendi başına başa çıkabileceği tek şey ve onlarla başa çıkacak."

Bir süre sessizlik içinde oturdular. Bu gece hava daha ılımandı, hâlâ soğuktu ama o kadar ısıracı değildi, rüzgâr sadece sessiz bir esintiydi.

Darien, "Bana Pax'a ne yaptığını söyleyecek misin?" dedi. Soru ağzından çıkar çıkmaz Roman'ın gerildiğini hissetti. Darien gözlerini şehre dikerek Roman'a izleniyor olmanın ağırlığı olmadan nefes alma ve düşünme -ve umarım cevap verme- şansı tanıdı.

Sonunda Roman nefes verirken konuştu, soğuk kelimeleri hayalete çevirmişti. "Bana yaptığı şeyin aynısı." Titrek bir nefes aldı. "Daha az uygulamalı çöp, ama aynı bok. Kimsenin Pax'e vurmasına izin vermiyor, sadece onun bunu yapmasına izin var, ama bunu sadece bir kez yaptığı için şanslıyız. Yine de bu onu sağlam bir tutuşa sahip olmaktan alıkoymuyor." Bu, Paxton'ın uzun kollu dışında bir şey giyme konusundaki isteksizliğini açıklıyordu. "Peki ya ben?" Roman'ın ağzının kenarı seğirdi. "Ben şanslı olanım. Bütün vuruşları benim için saklıyor. Bazen, fazladan faturaların ödenmesi gerekiyorsa o kadar sert davranmıyor." O soğuk sırıtış yayıldı. "Diğer zamanlarda, Pax'in dersleri onu o kadar kızdırıyor ki, beni birkaç gün yürüyemeyecek hale gelene kadar dövüyor." Sırıtışı tamamen kayboldu ve boğazı sıkı bir yutkunmayla düğümlendi.

"Pax'ın büyüğü ne kadar güçlü?"

Roman omuz silkti. "Don henüz ortaya çıktığını bile bilmiyor. Pax'e birkaç yıl önce baskılayıcılar verdim - Don büyüğü olduğunu öğrenmeden önce. Pax'in benim kadar güçlü olacağına inanıyor, belki de daha güçlü. Ve sihri ortaya çıkmadan geçen her gün, o..." Bir yudum daha. "...daha da sinirleniyor."

Şimdi nefes almaya odaklanma sırası Darien'deydi. Ellerini arkasındaki çatıya dayadı ve yumruk yapamasın diye düzleştirdi. Bu gece hava daha ılıman olmasına rağmen, çatı buz gibiydi ve bu his onu topraklıyordu.

Roman tekrar konuştuğunda, buraya geldiğinden beri ilk kez gözlerini Darien'e dikti. "Babamın bir kâbus olduğunu söylerken şaka yapmıyorum. Randal güçlüydü, biliyorum, ama Don, o..." Roman başını salladı. "Bilmiyorum. Son birkaç haftada çok değişti. Hiç onunki kadar korkunç bir büyü görmemiştim. Dürüst olmak gerekirse en yakın seninkini gördüm. Sanırım ben de bu hale böyle geldim-" Kendini işaret etti, yüzükleri parlıyordu. "Yveswich'teki en kötü şöhretli Kara Katil ve ben babama bile karşı koyamıyorum." Kahretsin, Roman, Randal ölmeden önce Darien'in aklına her an hâkim olan düşünceleri dile getiriyordu.

"Randal hayattayken ben de senin gibiydim. Ve sen haklıydın. Onu öldüren şey şansın garip bir cilvesiydi." "Her neyse, ne oldu?"

Darien güç alanına baktı. "Loren'in hayatını tehdit ediyordu." Kollarındaki kaslar hatırladıkları yüzünden sertleşti. "Ben de onu ve adamlarını bir tuzağa düşürdüm. Blackgate Malikânesi deniyor. Korkunun kokusunu alırsa seni öldürecek bir iblisin yaşadığı eski bir ev."

"Ve Randal'ı öldürdü mü?"

Darien başını salladı. "Randal'ı öldürdü."

Roman onu hayranlık gibi bir şeyle inceliyordu. "Ama sen değil."

Darien, "Ondan korkmuyordum. Keşke aynı şeyi babam için de söyleyebilseydim."

Roman başını salladı ve tekrar şehre baktı. "Pişmanlık üzerine pişmanlık."

"Doğru söyledin."

Bir süre sessizlik içinde nefes aldılar; sadece birlikte oturdular, hiçbir şey söylemediler, nefeslerinin hayaletleri onların tek arkadaşıydı.

"Bazen buraya tek başıma geliyorum," dedi Roman birkaç dakika sonra, sesi fısıltı kadar sessizdi. "Tuhaf, ne zaman gece gökyüzü gibi bir şeye baksam, kendimin ve sorunlarımın ne kadar küçük olduğunu hatırlıyorum. Hepimiz kendi küçük dünyalarımızdan oluşuyoruz - sadece bazılarında daha az yıldız var."

ANGELTHENE

WI THEREDGE'İN DURUMU

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?" Dominic cipten inerken, Finans Bölgesi'ndeki sokak lambaları vızıldarken siyah kanatlarının yağ gibi parladığını söyledi. Güneş batıyordu; işyerleri yakında kapanacaktı.

Max, Death's Landing'in çatı katını barındıran gökdelenin önünde kenara çekilmişti. Mavi, Dallas'ın büyülerinden biriyle gizlenmiş bir şekilde kaldırımında bekliyordu. Dal büyü kullanmada gittikçe daha iyi oluyordu; büyüleri eskisinden daha uzun sürüyordu.

"Yapacağım," diye seslendi Max.

Dominic kapıyı kapattı ve binaya girerken Blue'nun elini tuttu - her zaman yaptıkları gibi çatı katına uçmak yerine yürüyorlardı. Max bunun nedeninin Blue'nun uzun yolculuk yüzünden araba tuttuğundan yakınması olduğunu biliyordu. Motel 58'den ayrıldıkları andan Angelthene'e vardıkları ana kadar araba kullanmayı neredeyse hiç bırakmamışlardı. Max bitkin düşmüştü ve hemen bir duşa ihtiyacı vardı.

Dallas, Melek ve Elemental'in binanın önündeki sürgülü cam kapılardan geçerek gözden kaybolmasını izlerken sırtarak, "Çok sevimliler, beni hasta ediyorlar," dedi.

Max trafiğe çıktı. Artık sadece o ve Dallas vardı. Malakai ve Aspen şehre onlardan önce varmışlardı, Azraillerin lideri Max'in hızıyla gidemeyecek kadar sabırsızdı.

"Cehennem Kapısı'na mı geliyorsun, yoksa seni akademiye götürmemi mi istersin?" Max, Dallas'a büyük bir esnemeyle sordu.

"Cehennem Kapısı'na geleceğim," diye karar verdi, gözleri sulanmıştı. Bir köşeye kaçan gözyaşını sildi. "Biraz kestirmem lazım."

Tam cevap vermek üzereydi ki bir şey SUV'un sol tarafına çarparak aracı iki şeride savurdu.

Max'in kalbi boğazında düğümlendi. Direksiyonu çevirdi ama durduramadı.

SUV beton barikata çarparak takla attı.

TRAVIS BÜYÜK BİR HATA YAPMIŞTI.

Çok ama *çok* fazla yemek yemişti. Jewels'ı bir randevuda Lakehouse'a götürmüştü - Kurtadam Bölgesi'nden çok uzak olmayan bir restoran - ve şimdi de caddenin hemen aşağısındaki küçük bir salonda dondurma yiyorlardı.

Adı *May Teyze'nin* dondurmasıydı. Dondurma aroması? Kurabiye hamuru. En sevdiği.

"Sakız nasıl?" Travis, açık hava masalarından birinde karşısında oturan Jewels'a sordu. Güzel bir geceydi; neredeyse cekete ihtiyaç duymayacak kadar sıcaktı. Karanlık çöküyordu, bu yüzden otoparkta toplanan birkaç aileyi saymazsak, geriye kalan tek müşteriler onlardı.

Jewels pamuk şeker rengindeki dondurmasından kocaman bir yudum daha alarak, "Çok güzel," diye bağırdı. Travis onun başka bir şey yaladığını hayal etme isteğiyle savaştı. "Küçük bir kızken en sevdiğim dondurmaydı bu. En son ne zaman yediğimi hatırlamıyorum."

Travis waffle külahının son lokmasını da bitirdi ve yapış yapış olmuş ellerini temiz bir peçeteye sildi. Jewels da neredeyse bitirmişti ama rüzgârın karıştırdığı saç tellerini savuşturmak zorunda kalıyordu.

Bir diğeri yüzüne doğru süzüldü ve dondurmasına yapıştı. "Ugh," diye homurdanarak morumsu sarı saç telini tatlıdan sıyırdı. Travis gülmekten kendini alamadı. "Bazen uzun saçlı olmaktan nefret ediyorum."

Jewels işini bitirdiğinde ayağa kalktılar ve peçetelerini ön kapının yanındaki çöp kutusuna götürdüler.

"Söylemem gerek," diye söze başladı Jewels, park yerindeki sokak lambaları canlanırken Travis'le yüzleşmek için topuklarının üzerinde dönerek. Ona baktı, Travis'in aurasını hissedebileceği kadar yaklaştı. "Harika bir randevuydu." Dudaklarında bir gülümseme belirdi; bunu görmek Travis'in kalbinin hızlanmasına neden oldu.

"Akşam yemeği ve dondurma mı? Bana sorarsanız oldukça klişe görünüyor."

Gülümsemesi büyüdü, Travis'in kanını kaynatacak kadar güzel bir görüntüydü. "Az önce kendine hakaret mi ettin?"

Travis omuz silkti. "Ben hiç flört etmedim. Ben daha çok..." Biraz sırtıttı. "Belki de kendimi aşağılamayı bırakmalıyım."

Gözleri parladı ve bir adım daha yaklaşarak parmaklarını ceketinin fermuarında gezdirdi. "Sanırım senden hoşlandım."

Travis'in kalbi çarpmaya başladı. "Ne kadar?"

Başparmağını ve işaret parmağını kaldırdı, aralarında küçük bir boşluk vardı. "Bu kadar."

Kısık bir ısıklık çaldı. "Vay canına. Bu çok fazla-" Travis konuşmayı kesti, omurgasına bir diken battı.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Jewels'ın gözleri arkasındaki bir şeye kilitlendi. "Travis." Eli kot pantolonunun arkasına sıkıştırılmış tabancaya doğru kaydı.

Travis kendi silahını, Jewels da kendi silahını çıkardı, ikisi de göz kamaştıracak kadar hızlı hareket ediyordu.

Ama Travis dönüp onun dikkatini neyin çektiğini göremedi, çünkü Travis'in dikkatini başka bir şey çekmişti. Travis silahını arkasına, yaklaşmakta olan ve kendi silahlarını kaldırmış olan adamlara doğrulturken, Travis de silahını onun arkasındaki bir şeye doğrultmuş, tıpkı Travis'in kendi silahını koruduğu gibi Travis'in sırtını da korumaya çalışmıştı.

Daha fazla adam. Artık onları hissedebiliyor, aurlarını hissedebiliyordu. Travis'in kalp atışları sendeleyerek hızlandı.

Etrafları sarılmıştı.

Etrafım sarıldı ve sayıca üstünüm.

İlk çarpışmanın ardından gelen sessizlik, çimento üzerindeki metalin kulakları sağır eden çatırtısıyla bozuldu.

SUV havada takla atarak barikatın diğer tarafındaki işlek otoyola defalarca çarptı.

Lastikler

gıcırdadı.

Kornalar çaldı.

Dallas çığlık attı, ses camın kırılması ve metalin kulakları yırtan sıkışmasıyla bastırıldı.

Buz gibi şok Max'in vücuduna yayıldı, cehennem refleksleri ancak zamanında devreye girdi.

Büyüsü bir koruma şemsiyesi gibi yayıldı ve takla atmaya devam eden cipin son birkaç darbesini yumuşattı.

Ve saygısızlık.

Ve saygısızlık.

Son darbe iki lastiği patlattı ve aracı bir topaç gibi döndürerek arka tarafını trafiği ayıran barikata çarpmasına neden oldu. Ne zaman Sessizlik düştü Tekrar, Max'in Dünya oldu Yüzme, onun Kendini toparlamaya çalışırken felç edecek kadar yoğun bir şokla boğuşuyordu.

rulmanlar.

"Dallas?" Kendi sesi kulaklarındaki çınlama yüzünden boğuk çıkıyordu. Başı binlerce kilo ağırlığındaydı ve burun deliklerinden ılık nem damlıyordu, alnından da ıslak bir çizgi damlıyordu.

Dallas sersemlemişti, başının yanından kan geliyordu. "Lanet olsun." Fısıldamış mıydı? Yoksa Max hiçbir şey duyamadığı için sözleri boğuk muydu?

"Dallas," dedi tekrar. Kulaklarındaki cızırtı şiddetlendi ve midesi bulandı. Kusma isteğiyle savaştı.

Dallas işaret etti. Duymaktan çok gördüğü bir uyarıyı haykırdı.

Max koltuğunda döndü. Silahını çıkardı. Ateş etti.

Silah seslerini duymamıştı ama kurşunların üç adamın vücudunu parçaladığı sırada sıçrayan kanı gördü ve doğru nişan aldığını anladı.

Dördüncüsü aracın arkasından geldi ve parçalanmış camdan -işlevini yitirmiş büyüler aracılığıyla- bir el ateş etti.

Kurşun Max'in koltuğunun deri arkalığını parçaladı. Mermi kolunu sıyırdı, derisinin üzerinden geçen bir bütan meşalesi gibi acı verdi.

Derisinin üst tabakası yırtılırken bir küfür savurdu.

Grim Max'in gölgesinden kör edici bir hızla fırladı, silahlı adamın üzerine atladı ve onu dişleri ve pençeleriyle parçaladı. Ancak Tanıdık da kaza yüzünden sarsılmıştı ve Max'in ilk başta göremediği başka bir adam Grim'in arkasından gelip bir ucunda ilmik olan gölgeli bir iple ağzını kapattı.

"*Grim!*" Max kapının kolunu itti ama kapı açılmadı. Bacağını geriye doğru sardı ve kapıyı tekmeledi ama o kadar ezilmişti ki yerinden bile kıpırdamadı.

Ve Grim otoyolda sürükleniyordu. "Dallas-

Dallas, *Grim'i yakalayın!*"

Kendi kapısıyla savaştı ve kısa süre sonra dışarı çıkmak için son penceresini de kırmaya başladı.

Max de aynısını kendi tarafında yaptı. Dar açıklıktan kafa üstü daldı ve omzunun üzerine kaldırırma sert bir iniş yaptı. Cam ve çakıl parçaları

çıplak kollarına.

Ayağa kalktı ve iki adam tarafından yakındaki bir arabanın açık kapılarına doğru çekilen Grim'e doğru koştu.

"*Grim!*" Max'in sesi geceyi bir bıçak gibi kesti. Tekrar ateş etti ve iki adamı daha öldürdü. Buğday sapları gibi yere düştüler, kan kaldırımı buğulandı.

Sıcak bir şey Max'in omzunun arkasındaki kası ısırды ve Max yere düştü.

"*Exarmaueris!*" Dallas çığlık atarak sihirli asasını havada salladı. Otoyoldan aşağıya doğru süzülen bir sihir saçılımı, onun yanına koşarken diğer iki saldırganı etkisiz hale getirdi. "Max!" Onun omuzlarına tutunarak düşmesini engelledi. Max gözlerini şiddetle kırıştırdı, silah sesinin acısı göğsünün ön tarafına doğru yayılıyordu. "*MAX!*"

Siren sesleri otoyolda yankılandı. Adamlar onu arabanın arkasına doğru iterken Grim artık topal, siyah bir bulanıklıktan başka bir şey değildi.

Grim'in boynunda parlayan kırmızı bir tasma vardı. Tanıdık savaşıma devam etti ama sanki bir şey onu engelliyormuş gibi çabaları gözle görülür bir şekilde zorlanıyordu.

Max bağıırıyordu, boğuk bir çığlık atıyordu. "*Grim! GRIM!*" Max ayağa kalkıp arabanın peşinden koşarken kendi kanının pası havayı dolduruyordu.

Şoför tekerlekleri gıcırdatarak hızla uzaklaştı. Max, Ruh Bağı aracılığıyla Grim'le konuşmaya çalıştı ama sanki orada bir duvar vardı ve onu yıkamıyordu.

Tekrar dizlerinin üzerine çöktü, gri görüşünü bulandırıyor.

"Hayır," diye hırıldadı. "Hayır, hayır, hayır, *Grim-*"

Grim gitmişti. Max'in aracı ezilmiş, sırtı kanla ıslanmıştı.

Ve o kıymık gibi, kabarcıklı acı-

Max'in ağzından çıkan son kelime bir isimdi: Travis. Eve

dönmek zorundaydı. Travis ve Lacey'i bulmalıydı-

Dünyası kararırken dönen kaldırım onu karşılamak için yükseldi.

TRAVIS yeterince kavgaya karışmıştı - yumruklar, silahlar, adını siz koyun - hepsinin aynı şekilde başladığını biliyordu. Aynı sebepten değil, ama ona fırtına öncesi sessizliği hatırlatan ürkütücü bir sessizlik ritmiyle.

Bir an için, sadece bir an için, tek ses palmiyelerin arasından tıslayan rüzgâr ve uzaktan gelen araba korna sesleriydi.

Sonra kurşunlar geldi.

Çabucak harekete geçerek bir duvar oluşturacak şekilde yayılan altı adama ateş etti, onlar da tetiklerini ona doğru çektiler.

Travis'in büyüğü ortaya çıktı; bu tarafa doğru uçan mermileri yok etti, şarapnel parçaları havada uçuştı.

Kan fişkırdı. İki adamı yere sermişti ama diğerleri hâlâ geliyordu. Travis tekrar ateş etti. *Bam. Bam!*

Bangbangbangbangbang.

Arkasında daha fazla adam düştü. Daha fazla kan fişkırdı.

Bir el koluna yapıştı. *"Yere yat!"* Jewels'ın sesi geceyi bir ok gibi yarararak geçti.

Eğildi. Bir bıçak kulağına saplandı ama acıyı hissetmedi.

Travis döndü ve kendini Jewels'ın önüne attı. Deri ceketinin içinde duran bıçağı kaptı.

Fırlattı. Bıçak döndü, kabzası ucuna geçti.

Travis'in darbesinin arkasındaki güç bıçağı kabzasına kadar gömerken, bıçak cehennem zebanisinin alnında izini buldu.

Travis'in bir sonraki atışı bir büyücünün boğazının dibindeki yumuşak oyuğa saplandı. Yoğun bir kan fişkırması yere sıçradı ve ceset yankılanan bir gümbürtüyle betona çarptı.

Üçüncüsü bir adamın şahdamarını kesti.

Dördüncü bir mızrak başka bir büyücünün gözüne saplandı. Daha fazla kan püskürdü ve büyücü yere yığıldı, silahı kaldırıma çarptı.

Jewels, Travis'in bıçaklarından birini kapmak için beşinci elini uzattı.

Etkileyici bir güçle, fırlattı-

Bıçak cehennem zebanisinin boynunu kesti. Yere düştü. Ve sonra sessizlik oldu.

Travis'in hırıltılı nefesleri Jewels'ınkilerle birleşerek gece havasını dolduran tek ses oldu.

Travis bunun sonuncusu olduğunu fark etti. Hepsini ölmüştü, on dördü de.

On dört ceset.

Vay anasını.

Kendine bir dakika izin verdi ve sonra ayağa kalkarak Jewels'ı da kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı. "İyi misin?" Jewels'ın saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve elleriyle yüzünü kavradı.

Bir dakika sürdü ama başını salladı. "Evet." Yutkundu, solgun eli boynunda çarpan nabzına bastırmak için yukarı kalktı. "Evet, ben iyiyim."

Travis onun boğazına bastıracağı elini tuttu ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Hadi arabaya binelim." Onu harekete geçirdi. "Hadi, acele et."

Otoparkı el ele geçtiler, ayak sesleri aniden eskisinden daha karanlık görünen otoparkta yankılanıyordu. Travis, Jewels'ı kapısına kadar getirip içeri girmesine yardım ederken, geride kimsenin kalmadığından emin olmak için Görüşünü kullandı. Otoparkı bir kez daha taradıktan sonra arabanın etrafından dolaştı ve kendi tarafına geçti.

Arabaya bindiğinde, kapı kapandığında, koruyucu büyüler yerine oturduğunda, kalbini yavaşlatmak için kendine birkaç saniye daha izin verdi. Ama zihni o adamların bu gece buraya gelme nedenine ve başka kimlerin hedef olabileceğine kayarken, kalbinin yeniden hızlandığını fark etti.

Travis'in gözleri Jewels'ınkilerle aynı anda onunkilere takıldı. Travis konuştuğunda, o da konuştu.

Ama Travis 'Lacey' ismini söylerken, Jewels başka bir isim söyledi. "Malakai."

MALAKAI, arka cebindeki telefonu çaldığında Umbra Forumu'n d a n henüz ayrılmıştı.

Aspen'i Ruhlar Evi'ne bıraktıktan sonra buraya yalnız gelmişti. Ona biraz Venom için yanıp tutuştuğunu söylemekte tereddüt etmişti ama yine de itiraf etmişti. Onun bir uyuşturucu sorunu olduğunu zaten biliyordu - Tanrı aşkına, onunla birlikte yaşıyordu - bu yüzden yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Ayrıca, Asp'in peşinden gidecekse, bunu doğru yapmak istiyordu - yalan yok, sır yok. Hayatında yeterince hata yapmıştı ve Aspen gibi bir kadının bir başkası olmasına izin vermeyi reddediyordu.

JEWELLY BEAN ismi Malakai'nin ekranında yanıp söndü.

Cevap verdi ve telefonu kulağına götürdü. "Beni özledin mi?"

"Malakai, yardıma ihtiyacımız var!" Küçük kız kardeşinin sesindeki panik, omurgasında buz gibi bir karıncalanmaya yol açtı.

Malakai adımlarını hızlandırdı; motor ileride park edilmişti. "Ne haltlar dönüyor? Sen iyi misin?"

"Travis ve ben saldırıya uğradık. Biz iyiyiz, ama-" Nefes nefese kalmıştı. "Gidip Arthur'u bulman gerek."

"Yaşlı piç mi? *Neden?* Ve nerede?"

"Onun da bir hedef olabileceğini düşünüyoruz. Lacey'e gidiyoruz-"

"Bekle, bekle- Arthur'un kışını kurtarmaya gitmemi ve *Sen?*"

"Malakai, ona *ihtiyacımız var*, ona yardım etmelisin! Lütfen."

Malakai homurdandı. "Tamam. Ama dikkatli ol, anladın mı?"

"Yapacağım-"

"Bekle, bekle, nerede o? Arthur."

Travis'in sesi arka plandan geliyordu. "Witchlight Simya ve Arşivleri."

Malakai telefonu kapattı ve bisikletine bindi. Çalıştırdı ve gaza basarak Angelthene'in şehir merkezine doğru ilerledi.

Motosikletini sonuna kadar zorladı, trafiğe girip çıktı ve sarı ışıkların arasından hızla geçti. Witchlight'ı bulacağı bölgeye yaklaştığında, sadece binaların, araçların ve sokakların üzerindeki büyülerin parıltısı tarafından yönlendirilen Görüşünü göz kırparak görüşüne soktu.

İleride bir ham büyü kütlesi vardı. Yeraltındaydı ve büyülerin arasından zar zor görülebiliyordu. Bir Kara Katil'den başkası olsa onu göremezdi.

Bir bombaydı.

Malakai hızlandı, kırmızı ışıktaki hızla geçerken şansını denedi. Kamyonlar ve arabalar yoldan çıktı; bir tanesi telefon direğine çarptı.

Witchlight'tan çıkmadan önce patlarsa, bombanın yolunun dışında bir blok öteye park etti. Motordan indi ve koşmaya başladı.

Gece boyunca silah sesleri duyuldu.

Malakai eğildi, solundaki bir arabanın camı patladı. "Orospu çocuğu, benim de ölmemi mi istiyorlar?!"

Gecenin içinden bir silah sesi daha geldi. Bir sokak lambası paramparça oldu.

Malakai tabancasını çıkardı ve omzunun üzerinden ateş etti. Islak bir fokurtu duydu, ardından bir cesedin betona çarpma sesi geldi. Bir arabanın arkasından çıkan ceset yığınının gördü.

Malakai cadde boyunca koştu. Yayalar telaş içinde bağıarak yolundan çekildiler. Arabalar direksiyonu kırdı ve gıcırdayarak durdu.

Witchlight'ın kapısını açıp sürgüyü kırdı ve odanın diğer ucuna koşarak silahını kılıfına soktu.

Arthur Witchlight'ın en ucundaydı ve buruşuk ellerinde düzgün bir kâğıt yığınıyla ona şaşkınlıkla bakıyordu. "Malakai? Ne-"

"Açıklayacak zaman yok, gitmeliyiz." Arthur'un yanında gümbürdeyerek durdu ve ona doğru uzandı.

Yaşlı adam onu bir sinekmiş gibi elindeki kâğıtlarla uzaklaştırdı. "Tanrı aşkına, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Burası havaya uçacak." Bombayı hissedebiliyordu. Zeminin altındaydı - ayak kabıllarının sadece üç fit altındaydı. Bütün bu iş havaya uçmadan önce on saniyeleri vardı. "Seni taşımam gerek."

"Böyle bir şey yapmayacaksın!"

Malakai elindeki kâğıtları yırttı ve fırlattı. Arthur,

"Yürüyeceğim," demeye çalıştı.

Ama Malakai onu çoktan kaldırmıştı.

Arthur onu itmeye çalıştı ama başaramadı. "Malakai, tanrılara yemin ederim, eğer beni kaldırırsan seni asla affetmeyeceğim!"

Malakai, Arthur'u bir patates çuvalı gibi omzunun üzerinden atarken, "Bununla yaşayabilirim," diye homurdandı. "Ama sen ölüyor musun? Yapacak bir şey yok."

Ve sonra koşmaya başladı. İşyerinin karşısına, kapılara doğru.

Kalbi bir örs gibi gümbürdeyerek, bir mermi kadar hızlı bir şekilde kaldırımı aştı, caddeye indi-

Witchlight patladı.

Malakai'nin ayakları yerden kesildi.

Malakai'nin omzundan fırlayıp beton zeminde yuvarlanan Arthur'u korumak için büyüünü savurdu.

Malakai park halindeki bir arabaya çarptı ve patlamanın gürültüsüyle boğulan alarm sistemini tetikledi. Çömelerek ayağa kalkmayı başardı ve Witchlight Simyası ve Arşivlerinin alev ve havai fişek gibi görünen renkli ham büyü tarafından yutulmasını izledi.

Arthur yakınlarda bir yere çökmüştü; yüzüstü yatmış, yanan binaya bakarken elleri başının üzerinde çırpınıyordu.

"Kırık kalça var mı?" Malakai bağırdı.

Arthur ağzı açık kalmıştı, sulu gözleri patlamanın ışıltısını yansıtıyordu.

Malakai, "O sen olabilirdin!" dedi.

Sonunda Arthur onun bakışlarıyla karşılaştı ve kaşlarını çatı. "Bunu belirttiğiniz için teşekkür ederim, Bay Delaney."

Malakai sırttı.

KURTADAM BÖLGESİ

ANGELTHENE, W EYALETİ THEREDGE

LACE RIVERA'NIN arabası Silverwood Bölgesi'nde rölantide çalışıyor, tabancasını Morstone mermileriyle doldururken omzuna kıvrılmış Familiar kedisi gibi mırıldanıyordu.

Sence ne zaman dönerler? Cinder patisini yalarken sordu, kabarık kuyruğu Lace'in omzunun üzerinden geçiyordu. *Günler oldu.*

"Yakında," dedi Lace ama bundan emin değildi. Birbirlerini eskiden olduğu kadar sık kontrol edemedikleri için Max ve diğerlerinin ne zaman dönecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve özellikle de Darien'in ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Darien'in sürekli yokluğunun getirdiği tek iyi şey, Yveswich'te onun için bir şeylerin yolunda gidiyor olması gerektiği bilgisiydi. İşler kötü gitmiş olsaydı, çoktan dönmüş olurdu. Lace ekledi, "Haydut'a ara vermenin hoşuna gittiğini sanıyordum. Sakın bana onu özlediğini söyleme."

Cinder patisini yalamayı bıraktı ve tavırla kuyruğunu salladı. *Bayan Haydut mu? Hayatımda hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştım.*

Lace kıs kıs güldü. Şarjörü yerine taktı ve silahı kılıfına soktu. Tam arabayı kapatacak ki telefonu çalmaya başladı.

Telefonu çıkardı ve arayanın kimliğini kontrol etti. Onun adını görür görmez hemen cevap verdi.

"Travis?"

"Lacey, neredesin?" Travis'in sesi panikle karışıktı ve arka planda motorun homurtularını duyuyordu.

"Silverwood," dedi, kaşları çatılmıştı. "Queenswater Rapids'in yanındayım.

."

"Arabanda mısın?"

"Evet, neden? Neler oluyor?" Konuşurken gözüne bir hareket ilişti ve Queenswater Rapids'in içinden geçen caddeye baktığında, farlarının ışıkları ağaçların arasını kesen birkaç karanlık aracın yaklaştığını gördü.

Omurgasından aşağı buz damladı.

"Jewels ve ben az önce saldırıya uğradık," dedi Travis, sözleri Lacey'nin zihnine dolan adrenalin baloncuğundan zar zor duyulabiliyordu. "Senin de hedef olduğunu düşünüyoruz."

Araçlar yayılıp onu içeri sokmazken telefonu elinde titriyordu. "Travis," diye fısıldadı, "sanırım yem oldum." İşe alındığı iş, o öğleden önce kabul ettiği iş...

Gerçek bir iş değildi.

Sessizlik. Sonra Travis havladı, "*Ne oluyor lan?*"

"Buradan çıkmam gerek. Etrafım sarıldı. Bekle." Telefonu kucağına koydu, arabayı vitesine taktı ve gaza bastı.

Araçlar onun tek çıkış yolunu kapatmaya çalışmış ve o da tam zamanında aralarından sıyrılarak aracının sol tarafını bir tampona çarpmıştır. E-freni çekti, araba yana doğru sürüklendi ve ardından freni tekrar indirerek aracı gidebildiği kadar hızlı itti.

Gözleri dikiz aynasına kaydı. Onu takip ediyorlardı.

"*Travis!*" diye bağırdı. "Travis, beni takip ediyorlar!"

"Logan'ın evine gidin!" Bağırışı hoparlörden çatırdadı. Lace arabayı daha hızlı itti, hız göstergesindeki ibre dalgalanıyordu. Cinder omzundan atladı ve gölgesinin içinde kayboldu. "Seninle orada buluşuruz!"

Ciplerden biri ona çarptı.

Arabayı daha hızlı itti. "Travis, *Travis* - beni yoldan çıkarmaya çalışıyorlar!"

"Sihirini kullanmayı denemeni istiyorum!" Motorun homurtusu o kadar yüksekti ki, Lace onu zar zor duyabiliyordu. "Dene, tamam mı? Darien'in kullandığı gibi kullan- yapabilirsin Lacey. *Yap hadi.*"

Lacey birkaç derin nefes aldı ve iki araç arka tarafına çarparak onu yoldan çıkarmaya çalışırken sihrini toparlamaya odaklandı. Arabayı daha hızlı itti-

Ve siyahı gözlerinin içine itti.

Gırtlaktan gelen bir ılıkla, sihrinin kıvılcım saçan bir kütlesini bedeninin dışına çıkarıp bir koçbaşı gücüyle arkasındaki araçlara çarpmasını diledi.

İki tanesi çarpışmadan önce savruldu ve döndü. Biri barikata çarptı, diğeri Queenswater Rapids'in ağaçlarına çarparak alevler içinde patladı.

"Lacey!" Travis bağıırıyordu. "Lacey, neler oluyor?"

"Ben iyiyim," diye geri seslendi, kalbi küt küt atıyordu. "Birkaçını kaybettim ama diğeri üçü peşimde."

"Ne kadar uzaktasın?"

"Az önce Göl Evi'nin önünden geçtim."

"Neredeyse Logan'ın evindeyim. Telefonda kal, tamam mı?" Gözleri aynalara kaydı.

Araçlar ona doğru yaklaşıyordu.

TRAVIS HAYATI BOYUNCA HİÇ BU KADAR HIZLI SÜRMEMİŞTİ.

Arabayı Kurt Adam Bölgesi'ne doğru sürdü, dur işarelerinden ve kırmızı ışıklardan geçti. Logan'ın mahallesi uzakta değildi; birkaç dakika sonra orada olmalıydı.

Logan ve Sabrine telefonlarına cevap vermiyorlardı. Travis kuma isteğiyle savaştı, hayatta olduklarına, bu saldırıların arkasında her kim varsa İmperator ya da Gaven'ın kurtları hedef almadığına inanıyordu.

"Travis," diye bağırdı Jewels telaşla, ileriye göstererek, "Travis, bu duman!"

Kahretsin. İlerideki bir sokaktan yoğun dumanlar yükseliyordu - Logan'ın mahallesi.

Sadece Logan'ın mahallesi değildi, onun eviydi. Alevler gökyüzüne doğru yükseliyor ve uzaktan siren sesleri geliyordu. İnsanlar bakmak için evlerinden dışarı fırlıyordu.

Logan'ın evinden geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı.

Travis arabayı daha hızlı itti, ama motor meydan okurcasına inliyordu.

İleride, üstü açık kırmızı bir araba gördü. Lacey.

Arkasında, tam kışının üzerinde üç tane SUV vardı. Ona defalarca arpıyorlardı; arabanın yanlarını ve arkasını eziyorlardı.

Arkasından bir tane daha geldi. Başka bir SUV, bu diğerlerinden daha hızlıydı. Ama Lacey'ye çarpmak yerine, onu kovalayan insanlara çarptı ve birini bir yangın musluğuna, diğerini de bir telefon direğine çarptı. Direk titredi, sihir kıvılcımları çaktı. Yangın musluğu patladı ve havaya su fişkırdı. İnsanlar çığlık attı ve kaçıştı.

"Bu da kim?" Jewels bağırdı.

"Kimin umurunda?" Her kimse, yardım ediyordu. Ayrıntılarla sonra ilgilenecekti.

Son kalan SUV, Lacey'nin üstü açık arabasına onu ters çevirecek kadar büyük bir güçle çarptı.

Travis frene basıp direksiyonu kırdı ve Lacey'nin arabasını kıl payı kaçırdı.

Üstü açık araba rüzgârda savrulan bir yaprak gibi yuvarlandı, gürültü kulakları sağır etti.

Travis'in lastikleri gıcırdayarak patinaj yaptı ve arabası hız tabelasını kıl payı atlatarak durdu.

Travis kapıyı açıp dışarı çıktı, Jewels da onu takip etti ve Lace'e doğru koşmaya başladı. "Lacey!" Sesi çığ ve kırıktı, geceyi yırtarcasına ilerlerken kalbi milyonlarca parçaya bölünmüştü, ceketi kösele kanatlar gibi etrafında çırpınıyordu. "LACEY!"

Sarışın bir kafa belirdi. Lacey kendini ezilmiş pencereden dışarı attı, yüzünün yan tarafından kan akıyordu.

"Lace!" Travis hızlandı. "Dayan! Dayan, tuttum seni!" Kadının yanında durup ona yardım ederken botları çakılların üzerinde kayıyordu, kollarını tutuşu derisini kaplayan kandan dolayı kaymıştı. "İyi misin? İyi misin?" Onu ayağa kaldırdı, Jewels diğer tarafından geldi, ellerini ona ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı ona doğru uzattı.

"Ben iyiyim." Lace gözlerini kırptırdı. Sallandı. "Ben hayattayım."

Eski model bir kamyon gümbürdeyerek yanlarında durdu. Logan indi, onu Sabrine izledi. "Chrysantha?!" diye gürledi alfa. Yanan eve doğru koştu. "Chrysantha!" Sesi kırık dökük, gök gürültüsünü andıran bir kükremeydi. "CHRYSANTHA!"

Lace başka bir yere, bu tarafa doğru yürüyen karanlık bir figüre bakıyordu. Altın sarısı saçlı, uzun boylu bir erkek vampir. "Ne," diye başladı Lace nefes nefese, "onun burada ne işi var?"

Şahıs bir SUV'den inmişti - Lacey'ye saldıranları yoldan çıkaran SUV'den.

Jaden Croft'tu.

Arkasından da kız kardeşi Emilie koşuyordu, beyaz-sarı saçları gecenin karanlığında altından daha gümüştü.

Logan bu tarafa, Jaden'a doğru ilerliyordu, Vardiya'yla savaşırken tüm vücudu titriyordu.

"Ne yaptın sen?" Logan tükürdü. "Chrysantha nerede?"

"Açıklayabilirim-" diye denedi Jaden.

"Nerede o?"

"Logan!" diye bağırdı boğuk bir kadın sesi. Genç bir kadın cipten - Jaden'in cipinden- indi ve bu tarafa doğru koşmaya başladı. "Logan, dur!"

Logan'ın bacakları gözle görülür bir şekilde titrerken, Chrysantha kıvrıcık siyah saçları arkasında savrulurken ve gözleri kardeşininkilerle aynı ateşli fırçayla boyanırken yüz hatları rahatlayarak yumuşadı.

Ve sonra alfanın yumruğı Jaden'in suratına çarptı.

Angelthene'de vurulmanın TEK İYİ yanı, sihir yardımıyla kurşunu çabucak çıkarabilmektir.

Max kendine geldiğinde bir ambulansın arkasındaydı. Etrafında üç sağık görevlisi ve bir Şifacı vardı. Dallas da buradaydı; sağık çalışanlarının bedenleri arasında geziniyordu, gözlerinde alarm vardı. Siren sesleri kulakları tırmalıyor, ambulans keskin virajlar alıyordu.

Sadece dakikalar geçmiş olmalı. Otoyolun kenarında bayılmasından bu yana dakikalar, o adamların onu öldürmeye çalışmasından bu yana dakikalar.

O adamlar Grim'i çalalı dakikalar olmuştu.

Travis.

Lacey.

Max ayağı fırladı.

"Efendim!" diye bağırdı

Şifacı.

Bir sağık görevlisi "Bayım, lütfen oturmalsınız!" dedi.

Bir anda ceketine uzandı ve üstünde duran silahını kaptı.

Max onlarla yüzleşmek için döndü ve nişan aldı. Emniyeti kapattı. "Ambulansı durdurun." Gövdesi çıplak ve kan içindeydi, yüzü kirli ve terden yapış yapıştı.

Elleri havaya kalktı. Ama kimse

kımıldamadı. "AMBULANSI

DURDURUN!"

Şifacı telsizle şoförü aradı.

Saniyeler geçti. Ambulans durmadı.

Max arka kapılara nişan aldı, kasları kıpırdarken yaranın ısırmasına aldırmadı ve tetiği çekti.

Pencerelerden biri kırıldı, camlar etrafa saçıldı. Şifacı çığlık attı.

Max, şoförü arkadaki dağınık alandan ayıran duvara bir yumruk indirdi. "*Kenara çek!*" Sürücüyü küçük camdan görebiliyordu; başını bir kaplumbağa gibi omuzlarının arasına sıkıştırmış, camdan dışarı bakıyordu.

Adam direksiyonu kırdı, ambulansın üzerinde tozlar uçuştı ve yavaşladı, lastikler gevşek çakılların üzerinde dönmeye başladı.

Durur durmaz Max kapılara doğru yürüdü, Dallas'a takip etmesini işaret etti ve kapıları zorla açtı. Gece serinliğindeki havayı içine çekerek dışarı çıktı. Dallas arkasından atladı, gömleği elindeydi. Gömleği ondan aldı ve yarasını daha fazla deşmeden giymek için mücadele etti, acıdan kıvranıyordu.

Max parkmetreye para koymayı yeni bitirmiş bir büyücünün yanına yaklaşırken kaldırımdaki insanlar ona bakıyordu.

"Arabana ihtiyacım var," dedi Max. Adam ona bakakaldı, aurası korkuyla yılanıyordu. "Bana anahtarlarını ver, hemen."

Onları teslim etti ve titreyen ellerini avuçlarının üzerine kaldırarak geri çekildi.

Max sürücü kapısını açtı ve Dallas yolcu koltuğuna oturdu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu adam arabayı çalıştırıp vites takarken. "Araba sürebilecek durumda mısın?"

Sadece "Cehennem Kapısı" dedi ve ayağını gaz pedalına vurdu.

CEHENNEM KAPISI

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

CEHENNEM KAPISI YOK EDİLDİ.

Max garaj yoluna iner inmez kendini arabadan dışarı attı ve menteşeleri kırılmış kapılardan içeri koştu.

"*Lacey?*" diye kükreyerek antreden içeri daldı, kızın adı çıkarken kırılmıştı. Kalbi her atışta boğazında düğümlenirken, odanın içinde, kırık mobilyaların, paramparça camların ve parçalanmış resim çerçevelerinin üzerinden geçti. Cam masa parçalara ayrılmış, ezilmiş çiçekler ve Crossroads paraları yere saçılmıştı. "*TRAVIS!*"

Cevap yok.

Ayak sesleri arkasında gıcırdadı. Dönüp baktı ama gelen sadece Dallas'tı; soluk yüzlüydü ve içinden hortum geçmiş gibi görünen evi incelerken gözleri dolmuştu.

Max kusacaktı. Attığı her adım iliklerine kadar korku salıyordu; evinin yıkıntıları arasında kan ya da ceset parçaları göreceği korkusu. Ailesinin parçalarını.

Sikeyim.

Sikeyim.

"Morty?" Bu kez Max'in sesi ancak boğuk bir hıçkırıktı.

Oturma odasına adım attığında bacakları bükülme tehlikesi geçirdi. Bakışlarını kanepelere, kırık televizyona, etrafa saçılmış cam parçalarına, yüzeyinde kanatlı bir şeytanın resmi olan devrilmiş masaya kaydırды.

Max'in nefes alış verışı yavaşladı ama içindeki hastalıklı his geçmedi. Henüz ölüme dair bir kanıt bulamamış olabilirdi ama evin geri kalanını da araması gerekiyordu ve-

Ve Mortifer gitmişti.

Kanepenin arkasından alçak bir inilti geldi.

Grim kırık tahta parçalarının altından çıktı. Topallıyordu, koyu renkli vücudu cam parçalarıyla benek benekti.

Max çömeldi. "Grim, dostum, hey." Max ona seslendi ve Grim yaklaştı, boynu hâlâ o lanet olası parlayan tasmayla sıkılıydı. Grim yaklaşır yaklaşmaz, Max iki elini kullanarak tasmayı sıkıca kavradı ve çekti.

Bir şey yok. Daha sert çekti. "Haydi," diye mırıldandı, ter şakaklarını sıızlatıyordu.

Koptu-

Ve alevler içinde patladı.

Max tasmayı bıraktı ve geri çekildi, tasma parçalanırken neredeyse kışının üzerine düşüyordu. Birkaç saniye içinde, ahşap zeminde küçük bir kül yığınının başka bir şey kalmamıştı.

Grim oturdu, başı öne eğikti ve kuyruğunu ön bacaklarına dolayarak inledi. *Onu aldılar, Maximus.*

"Kim?" Max dilini safra kaplamış bir halde sordu. "Morty mi?"

Grim başını salladı. *Onları içeri almam için beni zorladılar, diye fısıldadı. Onları durduramadım, kontrolüm yoktu. Özür dilerim.* Tekrar söyledi, *beni zorladılar. Mortifer, o... o çok korkmuştu.* Grim sızlandı. *Ve ben hiçbir şey yapamadım.*

"Seni bu yüzden götürdüler," dedi Max. "Eve girmek için."

Davetsiz misafirleri dışarıda tutmak için programlanmış büyüleri aşmak için... Ve sadece sahiplerinin ve onların Familiar'larının içeri girmesine izin vermek için.

Kahretsın.

Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Max bugüne kadar bir Tanıdık çalmanın mümkün olduğunu bile bilmiyordu.

Max Grim'i kendine çekti ve kollarını dağ aslanının kalın, tüylü boynuna doladı.

Grim yüzünü Max'in omzuna gömdü, zayıf vücudu titriyordu, her titrek nefes siyah burnundan ılık gibi çıkıyordu. *Özür dilerim. Çok üzgünüm.*

"Bu senin hatan değil," dedi Max, ona sıkıca sarılarak. "Bu senin hatan değil."

Çakıllı garaj yolundan gelen tekerlek gıcirtısı Max'i ayağa kaldırdı. Silahını kaptı ve emniyetini açtı... hızlı ayak sesleri evin içine doğru sürüklenirken kırık ön kapıya doğru işaret etti-

İlk gelen Travis oldu, onu Lace ve Jewels takip etti.

Max silahını indirdi. "*Travis?*" Sesi kırık bir hıçkırığa dönüşmüştü ve bacakları o kadar sert titriyordu ki neredeyse düşüyordu.

Travis kendi silahını indirdi, Lace de aynı şeyi onun yanında yaptı ve ısırarak, "Max?" diye sordu.

"Siktir git!" Max aralarını işaret ederek bağırdı. Gözyaşları gözlerini yakarak onu kör etti. O konuşurken Travis odayı geçti. "İkinizin de canı cehenneme," diye devam etti Max, göğsü kabarıyor, ciğerleri yanıyordu, "öldüğünüzü sanmıştım-"

Ve sonra Travis oradaydı, onu kucakladı. "Hayır," dedi Travis onu sıkıca kucaklayarak, "ama ellerinden geleni yaptılar."

Max arkadaşına -kardeşine- sıkıca sarılmıştı, kalp atışları hâlâ hızlı ve acılıydı, kurşun yarası çok fena ağrıyordu. Birkaç dakika sonra ve gerçekler kalbinin artık korkuyla dolup taşmamasına yetecek kadar yerleştikten sonra geri çekildi. "Bunu kim yaptı?" diye sordu, silahıyla evlerinin yıkılışını işaret ederek.

Şimdi kusacakmış gibi bakma sırası Travis'teydi. "İmperator, sanırım. Gaven, belki?" Tek omzunu silkti. "Jewels ve ben saldırıya uğradık ve Lacey bazı sahtekârlar tarafından tutuldu."

Lace odayı geçti, Jewels da onun arkasındaydı. "Ucuz atlattık," dedi Lace ve uzanıp Max'in elini sıktı. Max de sıktı. "Neredeyse kandım." Yüzünün bir tarafı kan içindeydi ve eli titriyordu. Tanrılar.

Max'in bakışları yıkılmış evi taradı. "Eve döndüğümde karşılaşmayı beklediğim şey bu değildi."

"Maya'yı buldun mu?" Lace ona sordu.

"Hayır. Ama onu ve Blue'yu tuttukları tesisi bulduk. Ben Yveswich'e gidiyorum." Artık burada kalmanın bir anlamı yoktu, bundan sonra olmazdı. Birlikte daha iyiydiler ve Darien neredeyse, olmaları gereken yer de orasıydı.

Travis, "Darien'i bulmak için mi?" dedi.

"Ve Maya. Tesiste birkaç Elemental vardı." Hâlâ nefesini tutamıyordu. "Neredeyse bizi öldürüyorlardı. Maya ve diğer birkaçının bir kaçış düzenlediğini ve Yveswich'e doğru yola çıktıklarını söylediler." Bakışları Travis ve Lace arasında gidip geldi. "Benimle geliyorsunuz. Burada kalmanıza imkân yok, bundan sonra olmaz."

Travis buzdolabına, üstündeki boş alana bakıyordu. Devrilmiş mısır gevreği kutuları, içindekiler mutfak zeminine, kırılmış camların arasına saçılmıştı.

Bir motosikletin gürültüsü eve doğru sürüklendi. Her kimse, garaj yolundan aşağı inmeye programlanmıştı. Muhtemelen Malakai.

"Mortifer nerede?" Travis'in boştaki eli yumruk şeklinde kıvrıldı, diğer eli de silahına sıkıca sarıldı.

Max cevap vermekte zorlanırken nefes alamadığını hissetti. "Gitti."

Travis'in gözleri Max'in yüzüne kaydığında, kor gibi yanıyorlardı. "*Gitti mi?*" diye hırladı.

Max başını salladı. "Onu götürdüler."

"BU," dedi Arthur Malakai'nin motorundan sendeleyerek inerken, titreyen bir parmağını aralarında havada sallayarak, "bu lanet olası şeylerden birine son binişim olacak!"

Malakai motosikleti destek ayağının üzerine koyarken gülmekten kendini alamadı. "Bana biraz bile eğlenmediğini söyleyemezsin, yaşlı adam."

"Eğlence mi?" Arthur tekrarladı, yüzü hayalet gibi solgundu. "*Eğlence mi?* Bu pervasızlık!"

Halkı tehlikeye atmak, işte bu-"

"Arthur?" Max'in sesi ön bahçeyi yarıp geçti. Merdivenlerden indi, onu Travis, Lace ve Jewels izledi. Beyaz gömleğinin yarısı kanla ıslanmış, diğer yarısı da kana bulanmış haldeydi. Lace ve Travis de pek iyi görünmüyordu, yüzleri çizik içinde ve kirliydi. "Neler oluyor?"

Malakai, "Bu yaşlı piçi daha yeni kurtardım ve araç zevkim yüzünden bana bok atıyor" dedi. Max sersemlemiş gibi görünüyordu, bu yüzden Malakai açıkladı, "Jewels, Travis'le birlikte saldırıya uğradıktan sonra beni aradı - Arthur'un da hedef olduğuna dair bir önsezisi vardı. Elbette, Witchlight Kalendae festivalindeymiş gibi aydınlandı." Bakışları tekrar Max'in kanlı gömleğine kaydı. "Vuruldu falan mı?"

Max, "Kimse *beni* aramayı düşünmedi *mi?*" dedi. Kendi göğsünü dürttü.

"Biz de tam ona yaklaşıyorduk," dedi Travis. "Geri döndüğünüzü bile bilmiyorduk, Jewels Malakai'yi arayarak risk aldı."

Malakai o zaman evi fark etti; kırık kapıyı, antredeki dağınıklığı. "Burada ne olmuş böyle?"

Max hiç bu kadar kızgın görünmemişti. "İmparator ya da Gaven'in adamları, kim olduklarını bilmiyoruz... İçeri girdiler. Bunu yapmak için Grim'i çaldılar-"

"Grim'i mi *çaldı?*" Bu soru Malakai'ninki de dahil olmak üzere birkaç ağızdan geldi.

Max kanlı elini saçlarında gezdirdi ve saçlarının diken diken olmasına neden oldu. "Nasıl yaptıklarını bilmiyorum ama... Dallas ve ben bir araba kazası geçirdik, saldırıya uğradık. Birisi Grim'e parlayan bir tasma taktı ve onu kaçırdı. Büyüleri aşmak için onu kullanabildiler. Hob'umuzu aldılar." Çenesi büküldü, gözleri intikam ateşiyle doldu.

Malakai ellerini yumruk yaparak, "Yanan Ignis," diye homurdandı. Gözleri Jewels'a kaydı. Onu tepeden tırnağa taradı ve Kandırma'dan kaynaklanmayan türden bir hasar olup olmadığını araştırdı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Travis sağ olsun." Travis'in elini tutacakmış gibi ona doğru uzandı ama son anda durup parmaklarını önünde birleştirdi. Üzerinde tek bir iz bile yoktu; Malakai'nin hayatında ilk kez Travis'e minnettar hissetmesinin nedeni de tam olarak buydu.

Kahretsin, bir şeyleri *hissetmekten* nefret ederdi. Hisler iğrençti.

"Sylvan ve Valen'le konuştun mu?" Malakai ona sordu, akıllı Ruhlar Evi'ne bıraktığı Aspen'deydi.

Kahretsin, onu bırakmamalıydı. Eğer ona bir şey olursa ve yardım etmek için orada değilse-

Ama Jewels, "Az önce onlarla konuştum. Hepsi iyi." Saçlarını piercingli bir kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bunu her kim yaptıysa, sanırım seni istediler. Ve tabii ki Şeytanları da." Gözleri Travis'in yüzüne kaydı, kurumuş kan damlalarına, mor ve sarı çürüklere takıldı.

Max araya girdi. "Yveswich'e gidiyoruz," diye açıkladı. Max kan lekeli, titreyen eliyle Malakai'ye işaret etti. "Ve sen de geliyorsun."

Malakai'nin kaşları havaya kalktı. "Öyleyim, değil mi?"

Max onu görmezden geldi ve Arthur'u işaret etti. "Sen de," dedi Max.

Yaşlı adam kaşlarını çatıyordu. "Sanırım fazla seçeneğim yok, değil mi?"

"Eğer yaşamak istiyorsan?" Max sordu. "Üzgünüm Art, ama sanmıyorum."

"Bu konuda söyleyecek tek bir şeyim var," diye kestirip attı Arthur. "Bir daha bu lanet motosiklete binmeyeceğim!" Motosiklete onaylamayan bir parmak salladı.

"Dom ve Blue nerede?" Lace sordu. "Onlarla konuşan oldu mu?"

Max telefonunu çıkardı. "Death's Landing'deler. Onları şimdi arayacağım."

Kapıya bir kamyon yanaştı ve hemen ardından bir SUV geldi. Logan ve Sabrine kamyonundan atladılar ve Emilie, Chrysantha ve sarışın bir

Erkek vampir cipten indi, Travis öne çıktı. Kollarını kavuşturarak, "Bazı ilginç haberlerimiz var," dedi.

Max homurdandı, telefonu elinde donmuştu, "Jaden Croft'tan mı?" Travis başını salladı. "İnan bana, ben de en az senin kadar şaşırdım."

JADEN onların tarafında olduğunu İDDİA ETTİ.

Max haklı olarak ona inanmakta isteksizdi. Ama vampirin ve Kan Gülü Evi'nin veliahtının çok ikna edici bir hikâyesi olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Ayrıca bir de anahtarı vardı - Anka Kuşu Kafası Derneği'nin fotoğrafında gördükleri anahtarlardan biri. Anahtarlar altı üye tarafından kolyelere takılmıştı.

"Bu," dedi Jaden, ince bir zincire bağlı olan ince gümüş dikdörtgeni kaldırarak, "Ignis'in Anahtarı."

Cehennem Kapısı'nın yıkıntıları arasında duruyorlardı, çoğu kan içindeydi ve günlerdir uyumamış gibi görünüyorlardı. Jaden da öyle. Max'in Jaden'in gerçekten doğruyu söyleyip söylemediğini merak etmeye başlamasının nedenlerinden biri de buydu.

Eğer öyle değilse, eğer yalan söylüyorsa, Kurtadamlar Bölgesi'nde araçları devirerek neredeyse kendini öldürtmek, bir grup insanı size inandırmak için çok ikna edici bir yoldu.

Max ve diğerleri, Jaden ve diğerlerinin gelmesinden bu yana geçen sürede birden fazla işle uğraşmış, zamanın bir kısmını açıklamalar için, geri kalanını da toparlanmak için kullanmışlardı. Angelthene'den ayrılmaya ve Yveswich'te Darien'i bulmaya hazırdılar. Max ve diğerleri temiz kıyafetler giymişlerdi ama hepsinin üzerinde hâlâ kan vardı. Duş almak ya da dinlenmek için zamanları yoktu; bu Yveswich'e vardıklarında olacaktı. Uyku da öyle, ama Max neredeyse ölmek üzereydi, yorgunluk her kemiğine, her kasına ağır geliyordu, kurşun yarası hâlâ cehennem gibi yanıyordu.

"Peki neymiş o?" Sabrine Jaden'a sordu. "Bunları Phoenix Head Society'nin bir fotoğrafında gördük. Logan'ın babası bir tane takıyordu."

"Baban bu anahtarlardan biri yüzünden öldürüldü," dedi Jaden, kurt öfkesini bir şekilde dizginlemeyi başaran Logan'a. Merakı, düşmanını parçalamak için ilkel Vites Değiştirme dürtüsüne galip geliyordu. "Annem anahtarların peşindeydi. Sizin topraklarınızda işlenen cinayetler onun bir savaş başlatma girişimiydi, böylece babanın anahtarını aramak için bir bahanesi olacaktı. Anahtarlar Arcanum Kuyusu için.

Phoenix Head Society onları Kuyu'yu korumak ve güçlerinin yanlış insanlar tarafından kullanılmasını engellemek için yarattı. Annem gibi insanlar." Yüzünü buruşturdu

-Bir başka ikna edici tepki. "Kuyu saklandığında toplumun altı üyesine anahtarları koruma görevi verildi. Eğer biri altı anahtara da sahipse, kıza ihtiyaç duymadan Kuyu'yu kullanabilir."

"Loren," diye nefes aldı Dallas, gözleri Max'e kaydı.

"Loren İskelet Anahtar," diye açıkladı Jaden. "Bu da Loren'in bunlara ihtiyaç duymadan Kuyu'yu kullanabilen tek kişi olduğu anlamına geliyor." Anahtarı sallayarak şingirdamasına neden oldu. Anahtarı Max'e doğru uzattı. "Bu senin için," diye açıkladı.

Max bakakaldı, dikkati Jaden ile elinde sallanan anahtar arasında gidip geliyordu. "Bunu bana mı veriyorsun?"

"Sana söyledim: Ben senin tarafındayım. Annemi öldürdüm, böylece kurtlarla bir savaş başlatmadan önce onun tiradlarını durdurabilirdim."

Logan, "Sana öylece inanmamız mı gerekiyor?" dedi.

Chrysantha bir elini kardeşinin koluna koydu. "Ölümler durdu," dedi nazikçe, ateşle boyanmış gözleri yalvarırcasına. "Cinayetler. Calanthe öldürüldükten sonra durdular."

"Hemen değil," diye karşı çıktı Logan. "Desiree Denaldi'yi Gümüş Pençe'de bulduk - uyuşturulmuştu. Ve annen öldükten sonra başka bir vampir öldürüldü. Bunu açıkla Jaden," diye tükürdü.

"Bana güvenmenizi beklemiyorum," dedi Jaden sakince. "Onun ölümünden sonra, kendimi ve gerçek nedenlerimi ele vermeden yozlaşmayı ayıklamak zorunda kaldım. *Hâlâ* da ayıklamaya devam ediyorum, bu yüzden kendi kız kardeşime saldırdım.

-Onu Kan Gülü'nden ve tehlikeden uzaklaştırmak için." Darien oradayken Emilie'nin Logan'ın evine gelmesine neden olan saldırı. Sığınacak bir yer aramış, alfa ve kız kardeşi de onu yanlarına almışlardı.

Max çevresel görüşünde, Emilie'nin dalgınca boğazına uzandığını gördü - çoktan solmuş morluklar. Öz ağabeyinin ellerinin morlukları.

Jaden sözlerine şöyle devam etti: "Calanthe'nin adamlarından bazıları ölümünden hemen sonra hâlâ onun yerine hareket ediyor, onun verdiği emirleri yerine getiriyorlardı. Benim bilmediğim ve onun adamlarının benim destekleyeceğimi varsaydığı emirler. O zamandan beri Kurtadam Bölgesi'ne girme planını durdurdum, ama... doğrusu zor oldu. Sapientia'nın Anahtarının peşindeler.

-"Babanın anahtarı, Logan."

"Nerede olduğunu söylememi bekliyorsan," diye başladı Logan, "hiçbir fikrim yok ve zaten sana söylemezdim."

"O anahtar sahte olabilir," dedi Malakai, gözleri Jaden'in uzattığı elindeki anahtara sabitlenmişti.

"Dokun ona," diye meydan okudu Jaden.

Kalabalık oda ona göz kırptı.

Jaden tekrar, "Dokun ona. Sıradan olmadığını göreceksin."

Max ayaklarının üzerinde kaydı. "Önce sen."

Jaden uzandı ve dikdörtgeni başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırdı. Anahtarı avucunun içinde yuvarladı ve sonra bıraktı, anahtar sallanırken gümüşü çanlar gibi tıngırdıyordu. "Devam et."

Max anahtarı tutarken bakışlarını Jaden'in üzerinde tuttu-

Ve neredeyse dizlerinin üzerine düşüyordu. Midesi çalkalanıyor, boğazında safranın asidik ısırtığı yükseliyor, sırtında terler diken diken oluyormuş gibi hasta hissetmesine neden oldu.

Bıraktı. "Bu da neydi böyle?" diye ısırdı.

"Bu sihir," dedi Jaden. "Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim." Max de hissetmemişti. Sihirli çubuklar bile böyle hissettirmiyordu.

Max anahtarı aldı ve cebine koydu, bu kez sadece zincire dokundu. "Sana teşekkür etmekten ya da güvenmekten çok uzağım," diye uyardı.

"Anlaşılabilir. Eminim hepiniz kendinize biraz zaman ayırmak istersiniz, o yüzden ben yoluma gideyim." Grubun arasından ilerledi, kız kardeşinin yanından geçerken yavaşladı. Çenesini eğdi. "Emilie."

Dişi vampir hiçbir şey söylemedi, parmakları hâlâ boş boş boğazını okşuyordu.

Jaden tek başına gitti, ne muhafız vardı ne de başka bir şey.

Grup sessizlik içinde durmuş, Jaden'in ezilmiş cipinin çalışmasını ve tekleyerek uzaklaşmasını dinliyordu.

Kimse Kan Gülü'nün varisine nereye gittiklerini söylememişti. Hiç kimse ayrılacaklarına dair bir işaret vermemişti. Kıyafetlerini değiştirip eşyalarını toplamayı başarmışlardı ama çantaları Jaden'in görüş alanının dışında tutmuşlardı.

O gittiğine göre artık rahatça konuşabiliyorlardı.

Logan derin bir nefes aldı ve "Gidiyor musun?" dedi.

"Yveswich'e gidiyoruz," dedi Max. "Eğer burada kalırsak, kolay hedef olmaktan öteye gidemeyiz. Ve eğer imparator o insanları bizi öldürmeleri için tuttuysa, bir sonraki hedefi Darien olacaktır."

Lace ürpererek, "Henüz yapmadıysa," dedi. Kusacakmış gibi görünüyordu.

Böylece iki kişi oldular.

Sabrine Dallas'la yüzleşti. "Sen de geliyorsun, değil mi?"

Dallas başını salladı ve kurt arkadaşını kucaklamak için bir adım öne çıktı.

Max Logan'a, "Sana Cehennem Kapısı'nda kalmanı teklif ederdim ama şu anda burada olmak istediğinden emin değilim" dedi.

"Muhafız Sürüsü'nde kalabilirim," dedi Logan. "Pek çok seçeneğim var." Tüm kurt sürülerinin alfası olarak istediğiyle kalabilirdi ve babasının ölümünden sonra onun malikânesine taşınabilirdi ama bunu yapmamayı seçmişti. Muhafız Sürüsü o malikânede yaşıyor ve orayı koruyordu. Sapientia'nın Anahtarı'nı aramak için bariz bir yer olabilirdi ama-

"Peki ya anahtar?" Max Logan'a sordu.

Logan derin bir nefes daha aldı ve kalın kaslı vücudunu saran titremeleri yatıştırmaya çalıştı. Bir kurt yer değiştirmeden ancak bu kadar uzun süre dayanabilirdi; bunu yakında yapmak zorunda kalacaktı. "Babamı tanıyorum, bunu saklamakta gerçekten iyi iş çıkarmış. Ama bakacağım."

Max'in gözleri grubun üzerinde gezindi, Lace ve Travis'e takıldı. "Hazır mısınız?"

Malakai odanın diğer ucuna, ön kapıya doğru ilerledi. "Evime uğrayıp diğerleriyle konuşmam gerekiyor. Benimle orada buluşmak ister misin, sonra yola çıkarız?"

Max başıyla onayladı. "Tabii. Kulağa hoş geliyor."

Malakai'nin bakışları kız kardeşine kaydı. "Jewely?"

Travis'in yanına doğru yürüdü ve omzunun üzerinden ona ters bir bakış fırlattı - odadaki herkesin fark ettiği bir bakış.

Her şey değişiyordu, hem de birden fazla şekilde. Bu yeni, beklenmedik arkadaşlıkları kurmadan önce zaten kaybedecek çok şeyleri vardı, ama şimdi daha da fazlasını tehlikeye atıyorlardı.

ROMAN'IN EVİ

YVESWICH, KEREYALETİ

ERTESİ AKŞAM, dışarıda gökyüzü kararırken Loren, Roman'ın oturma odasında bir koltuğa uzandı.

Bu aşk romanı *gerçekten çok* iyiydi. Yaklaşık iki yüz sayfa okumuştı, yani aşağı yukarı yarısındaydı. Öyle bir noktaya gelmişti ki, hikâyenin tadını çıkarmak istiyor ama bir yandan da kendini tutamıyordu. Bu sandalyeye ilk oturduğunda ve ciltsiz kitabı açtığında, on ikinci bölümde yerini saklayan çiçekli kitap ayracını bulmuştu. Elbette bu başlığı okuduğunu hatırlamadığı için en baştan başlamıştı. Ama sayfaları çevirdikçe, on ikinci bölümü geçtikçe, hikâye beynini daha çok kurcalıyordu.

Bunu daha önce okumuştı, tamamını. Birden fazla kez.

Loren bir sonrakine geçerken sayfa çatırdadı. Burası huzurlu bir sessizlik içindeydi. Diğerleri evin dört bir yanına dağılmıştı; atış poligonunda atış talimi yapıyor, tavan arasında video ve masa oyunları oynuyorlardı. Paxton ve Eugene de dahil olmak üzere her zamanki herkes buradaydı. Burada olmayan tek kişi Darien'dı, o da ayak işlerini halletmek için evden ayrılmıştı. Loren'in lamplili oturma odası tamamen kendisine aitti ve sehpanın üzerinde bir fincan papatya çayı dumanı tüterken bundan oldukça keyif alıyordu. Bu muhteşemdi.

Darien elinde kar külahıyla ön kapıdan içeri girdi. Ama umursamadı; eğer biri onu rahatsız edecekse, bunun Darien olmasını tercih ederdi.

Onu görür görmez, botları gümbürdeyerek odayı geçerken sessiz kaldı ve karşısındaki deri koltuğa oturdu.

Loren ona baktı, kitap hâlâ elinde açıktı.

"Daha önce hiç kar külahı yedin mi?" diye sordu ona. Plastik kaşığı meyve aromalı kırılmış buz kubbesinden çıkardı ve bir ısırık aldı.

"Gördüğümü söyleyemem."

"Gerçekten çok güzeller." Gerektiğinden daha yüksek sesle konuşuyor gibiydi ve Darien, "Kırılmış buzdan yapılmışlar," diye eklediğinde Loren buzdolabının üstündeki bir gölgenin hareket ettiğini gördü, Itzel'in doğrulduğunu, neon pembesi gözlerinin karanlıktan iki pembe ateşböceği gibi baktığını gördü.

"Ooh, buz! Kulağa çok lezzetli geliyor," dedi Loren. "Ne aromalı aldın?"

Itzel buzdolabının kenarına yaklaştı, başındaki parlak, girdap gibi alevler titriyordu. Minik Hob, Loren'e vücudu olan bir keki hatırlattı.

"Vişneli ve mavi ahududulu," dedi Darien kaşığı yalayarak. Bu adamın yaptığı her şey delicesine çekiciydi. Bir erkeği kıskanması garip miydi? Plastik kaşık mı? "Bunlardan on tane yiyebilirim-"

Itzel köpüklü bir dumanın içinde kanepede onun yanında belirdi.

Darien onun aniden ortaya çıkmasından etkilenmemiştii bile ama Loren onun ağzının kenarındaki espriyi fark etti. "Bunu daha önce hiç denedin mi?" Darien kaşığı önünde sallayarak Hob'a sordu.

Minik eliyle fincana uzandı ve ıskaladı.

"Bunu seninle paylaşacağım," diye söze başladı Darien, "ama karşılığında bana bir söz vermen gerekiyor."

Itzel sabırsız ve şüpheli bir ifadeyle Darien'e baktı. Loren gülümsemeye karşı koymak için dudaklarını birbirine bastırdı.

Darien, "Geceleri daha sessiz olmalısın. *Her* gece, sadece Pax buradayken değil."

Itzel'in tuttuğu eller fincana ulaşmak için zorlandı-

Darien elini onun ulaşamayacağı bir yere götürdü. "Uh-uh," dedi, başını sallarken siyah saçları parlıyordu. "Kabul etmediğin sürece bunların hiçbirini alamazsın."

Itzel kollarını kavuşturdu, minderin üzerine çöktü ve kaşlarını çatı.

"Hâlâ televizyon izleyebilirsiniz ama sesi kısık tutmanız gerekiyor. Salı günleri tencere ve tava orkestrası yok. Anlaştık mı?"

Başındaki pembe alevler alev alev yanarken odanın bir köşesine doğru baktı.

Darien kaşığı ağzına götürerek ve sanki bir uçakmış gibi hareket ettirerek onunla alay etti. "Mmmm, çok güzel-"

Itzel yumuşadı ve kanepenin minderlerine vurdu, geniş bir O şeklinde açtığı ağzından meleme sesleri yükseliyordu.

"Bu bir 'evet' mi?" Darien sordu.

Itzel coşkuyla başını salladı, bu hareket pembe kıvılcımların uçuşmasına

neden oldu.

"Al." Kar k lahını ona uzattı.

Itzel aldı, bir kısmını sıçrayarak kanepeye döktü, bardak onun için çok büyük ve ağırdı. Eriyen buzu almak için bir girişimde bulundu, parmaklarıyla sıkıştırdı ve yalayarak temizledi.

Loren gülümsemekten kendini alamadı. Darien gözlerinin onunkilerle kilitlendiğini fark ettiğinde, dikkatini açık kitabına verdi.

"Ne okuyorsun?" Adamın derin sesi kadının ürpermesine neden oldu. "Bir kitap," dedi, hâlâ gülümsemeye çalışarak.

Islak  ıtırtiların sesi odayı doldurdu.

"Bunu görebiliyorum." Darien de gülümsemek için mücadele ediyordu; Darien'in onu ürperten sesinden bunu duyabiliyordu. "Ne hakkında?"

"Sadece bir aşk romanı." "Kapağını görelim."

Kitabı kaldırdı, kapaktaki erkek karın kaslarını incelerken yüzü kıpkırmızı oldu. Daha da kötüsü, Itzel bir parmağını işaret etti ve bir sincap gibi ciyaklamaya başladı. Hob, ağız dolusu meyve aromalı buzun etrafında *kıkırdayarak gülüyordu*.

Darien'in ağız seğırdi,  elik gözleri dans ediyordu. "Dur tahmin edeyim: küçük kasaba kovboy romantizmi. Adam içine kapanık ve kibirli, kaçıp giden çocukluk aşkına aşık oluyor."

Loren kaşlarını çattı. Çok iyiydi. "Bundan daha fazlası var," dedi biraz savunmacı bir tavırla, "ama işin özü bu." Itzel hâlâ cıvıldıyordu.

"Kolyen gideli ne kadar oldu?" Darien'in sesindeki tüm mizah kaybolmuştu.

Loren'in eli boğazına, altın tozuyla kaplı çıplak tenine gitti. "Bunu yirmi dakika önce hissettim," dedi, hâlâ el yordamıyla. Ama boynunda toz halindeki altın parçalarından başka bir şey yoktu. Bu ve her zaman taktığı kanal - biyolojik babasının ona verdiğı güneş tılsımı. "Düştü m ?" Koltuğun minderini aramaya başladı-

"Hayır," dedi Darien. Kadın bakmayı bıraktı. "Büyü kullandıktan sonra kolyeler kayboluyor," diye açıkladı.

"Oh."

Siyah, Darien'in gözlerini ağır bir kırpışla yuttu ve aurasını tararken kendini yeniden kızarıırken buldu. Gözleri ne zaman siyaha dönse, Loren bunu seksi mi yoksa korkutucu mu bulduğına karar veremiyordu.

 kisinden de biraz vardı.

Darien gözlerini kırıştırarak siyahı uzaklaştırdı ve başının arkasına uzanarak kendi Avertera tılsımını çözdü; taktığı tek altın zincirdi bu, diğer üçü gümüşten yapılmıştı. "İşte." Ayağa kalktı, sehpanın etrafından dolaştı ve odayı geçti.

Loren öne doğru oturdu ve kitabı kucağına koydu. Darien eğilip kolyeyi boynuna doladığında Loren saçlarının dalgalarını topladı.

"Peki ya sen?" diye sordu kadın, adam becerikli parmaklarıyla tokayı açarken. İşini bitirdiğinde saçlarını indirdi ve yüzünü görmek için başını geriye eğdi.

"Yukarıda bir tane daha var." Alnında küçük bir kırısklık vardı; Loren uzanıp onu düzeltme isteğiyle savaştı. "Renklerin biraz soluk görünüyor." Eliyle salonu işaret etti. "Benimle gelir misin?"

Ayağa kalktı, kitabını sehpanın üzerine koydu ve onu merdivenlerden yüzme havuzuna kadar takip etti. Yürüdükçe Hob'un çiğneme sesi uzaklaştıkça azaldı.

Loren'in mayosu çoktan aşağıya inmiş, beyaz tek parça elbisesi kuruması için duş başlığının üzerine örtülmüştü. Tüm alan kendilerine aitti, şelalenin fokurdaması dışında oda sessizdi.

Mayosunu almak için parmak uçlarında dururken, sırtı Darien'e dönüktü ve sormak için can attığı -ve Darien'in evet demesi için can attığı- soruyu zorla sordu. "Benimle yüzmek ister misin?"

Bir süre sessizlik oldu. Loren bir an için Darien'in gittiğini düşündü ama arkasını döndüğünde onun aynı yerde durduğunu gördü, yüz ifadesini okumak imkânsızdı.

Sonra Darien "Gerçekten mi?" dedi. Sanki onunla birlikte yüzmeye davet edilmek büyük bir onurmuş gibi. Bu kadar korkutucu biri için, kesinlikle çok sevimliydi.

Mayosuyla oynadı. "Yani, eğer istersen-"

"Tabii ki istiyorum." Kapılara doğru sürüklendi, geriye doğru yürüdü ve bir şekilde havuza düşmemeyi başardı. Bunu denemiş olsaydı, kafa üstü yuvarlanırdı. "Hemen döneceğim."

Başını salladı. "Tamam."

Loren'in midesini bulandıran bir göz kırpışla dönüp gitti ve Loren aceleyle soyunma odasına girmeden önce kapı arkasından kapanana kadar bekledi. Hemen mayosunu giydi; mayo kuruydu ve en son giydiğinden beri klor kokuyordu.

İşi bittiğinde, menteşelerinin gıcırtısı yankılanan soyunma odasının kapısını açtı ve parmak uçlarında dışarı çıktı, zemin çıplak ayak parmaklarına buz gibi soğuk geliyordu.

Darien hâlâ dönmemişti. Onu düşünmek bile midenin yeniden bulanmasına neden oldu. Tanrım, büyük bir aşk yaşıyordu.

Loren odayı geçti, şelalenin yanına gitti ve su oyuncaklarıyla dolu metal bir sepetin içine tıktırılmış en sevdiği şişme çöreği buldu. Çöreği kaldırıp kurtardı ve havuza girmek için basamakları kullandı.

Darien birkaç dakika sonra siyah şortundan başka bir şey giymeden, çıplak ayaklarıyla yere vurarak aşağı indi. Ona, dövmelelerine ve etkileyici kaslı fiziğine bir kez bakmak Loren'in yüzünün domatese dönmesine neden oldu. Belki de onu kıyafetlerini çıkarmaya davet etmek o kadar da iyi bir fikir değildi.

Tanrım, *kıyafetlerini mi çıkaracaktı?* Düşüncelerini kontrol altına alması gerekiyordu! Adam yüzmek için giyinmişti, çıplak değildi ki. Bu adam her ortaya çıktığında zihni kendini çukura atıyordu.

Yine de beni suçlayabilir misin? Loren, gölgesindeki uykudan yeni uyanan Singer'a sordu. *Muhteşem biri.*

Singer sadece kuyruğunu salladı.

Darien derin uçtaki suya daldı. Loren havuzun ortasındaki donutun üzerinde yüzüyordu, alt yarısı suyun içindeydi. Şişme oyuncak, Darien'in suya dalarak yarattığı dalgalar yüzünden sarsılıyordu. Loren, Karanlık Katil'in berrak, dalgalı yüzeyin altında yüzmesini olduğu yerde sallanarak izledi. Kollarını her sallayışında daha da yaklaşıyordu.

Adam onun alt yarısına çarptı, bunu bilerek yaptığını biliyordu. Elleri kalçalarına dolandığında çığlık attı, delici ses yankılandı.

Bir sıçramayla yeniden yüzeye çıktı ve siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

"Beni korkuttun," diye suçladı gülümseyerek Darien damlayan kollarını çöreğin üzerine koyarken. Darien'in elleri onunkileri sıyırdığında bir ürpertiyle savaştı ve bunu bilerek yapıp yapmadığını merak etti.

"Ne göt herif ama, değil mi?" dedi göz kırparak. Ama ona "Nasıl hissediyorsun?" diye sorarken aniden ciddileşti.

Bunu düşündü. "Ben iyiyim."

Kaşlarını kaldırdı, yüzünde su tanecikleri yuvarlanıyordu. "Söz mü?"

"Söz veriyorum. Bak." Ona Caliginous on Silverway dövmesini gösterdi,

içinden ılık damlacıkları geçmiyor.

"Güzel." Saçındaki inatçı bir tutamı düzeltti.

"Ben... sana bir şey söylemek istiyordum," diye başladı. Darien'in dün odada kendisiyle paylaştığı anıları düşünmek için çok zaman harcamıştı ve birkaç sorusu vardı. "Bana tanıştığımız güne dair anını gösterdiğinde... beni diğer avcılardan kurtarmıştın. Merak ediyorum da, kimdi onlar?"

"Yetkisiz bir çember. Yetkisiz demek Angelthene topraklarında çalışmalarına izin verilmediği anlamına geliyor. Kendilerine Anka Kafa Topluluğu diyorlar."

Midesi bulandı, zihni geçmişte Ruh Terra'da geçirdiği zamana geri döndü.

Singer sızlanarak gölgesinin derinliklerine doğru süzüldü.

"Bu ismi biliyorum," diye mırıldandı Loren. "Ben... ben onları... ben komadayken gördüm."

Darien'in çelik gözleri gerildi. Yüzündeki suyu sildi. "Ne demek onları gördüm?"

"Ben..." diye yutkundu, "arada kalmıştım. Geçmişte olan şeyleri görüyordum. Arcanum Kuyusu'nu yarattıklarını gördüm."

"*Gördün mü?*"

Loren başını salladı, bakakalan genci hatırlayınca kalbi kırıldı. Zavallı William. "Onlar... Topluluğun kurucuları bir mağarada İsimsiz bir yaratığı ziyaret etmişler. Dev bir yılan. Yılan onlara prima materia'ya erişim izni verdi ama... bunu sadece tek bir şey yaratmak için kullanmalarına izin verildi. Ve yılan onları, Kuyu'yu her kullandıklarında bir canın takas edilmesi gerektiği konusunda uyarmış. Ödeme için." Son kelimedede boğuldu.

İğrençti. Anka Kafa Cemiyeti bir grup katilden başka bir şey değildi.

"Kim bu 'onlar'?" Darien bas sesi yankılanarak sordu, gözleri şiddetle yanıyordu. "İsimlerini aldınız mı?"

"Biri Helia adında bir kadındı - Angelthene Akademisi'ndeki Eski Salon'da yaşıyordu." Darien'i anlamak her zaman zor olmuştur ama Loren bu ismi daha önce duyduğunu söyleyebilirdi. "Erasmus Sophronia ve Elix Danik onu orada buldu-" Loren aniden konuşmayı kesti, bir aydınlanma onu şimşek gibi çarptı. "Aman Tanrım. Elix Danik, *Roark'ın ta kendisi.*" Bu anı ona öyle sert çarptı ki, bağırsaklarının aşağı doğru indiğini hissetti. Şimdi Ruh Terra'da geçirdiği zamanı düşünürken ve kaybettiği anılarının bir kısmını geri kazanmışken, Elix Danik'in yüzünü tanıdı.

Bu onun babasıydı, onu Kızıl Yıldız Tapınağı'ndan evlat edinen adam. Çok daha genç bir versiyonu, evet, ama Elix ve Roark aynı kişiydi.

Loren, Darien'in yüzünü taradı. "Bunu zaten biliyor muydun?"

"Söyledik," dedi, daha fazlasını söylemek istermiş gibi görünüyordu ama söylemedi. Hâlâ bilinmesi gereken çok şey vardı, anlatılacak çok şey vardı ve onu bunaltmak istemediği çok açıktı.

Loren ışıkların altında dalgalanan suya baktı, bakıyor ama göremiyordu. Düşünüyordu.

Erasmus onu yaratmak için Arcanum Kuyusu'nu kullanmıştı, ona hayat vermek için. Ama yılan yaşam ve ölümün şeylerin doğal düzeni olduğu konusunda uyarmıştı; biri olmadan diğeri var olamazdı.

Loren'in kanı dondu. "Bu demek oluyor ki..." Yutkundu. "Birisi benim için kurban edilmiş olmalı." Sözleri o kadar sessizdi ki neredeyse duyulmuyordu.

Tanrılar, kim? Birisi *onun* için mi ölmüştü?

Darien başparmağıyla kızın bileğini okşadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Onları gördüm... Toplum insanlara yalan söyledi - masum öğrencileri Kuyu'ya kurban ettiler," diye açıkladı, sesi panik içindeydi. "İnsanları öldürdüler, Darien-"

Delici bir *bip sesi* evin içinde yankılandı. Ses o kadar keskindi ki Loren'in kulak zarını yardı.

Oda karanlığa gömüldü. Şelalenin şırıltısı sustu.

Kördü, evin içinden elektrik geçmediği için ev ürkütücü derecede sessizdi. "Darien?" Loren cesaret etti.

Eli bileğinden geçti, parmakları hafifçe sıktı. "Sorun yok, yanıdayım," dedi. "Elektrikler kesilmiş olmalı."

Burası neredeyse zifiri karanlıktı; bundan hoşlanmamıştı. Ay ışığı avludan usulca süzülüyordu ve dakikalar ilerledikçe ve elektrikler kesik kaldıkça Loren'in gözleri alışmaya başladı. Darien'in başını çevirdiğini ve bahçede bir şeyi incelediğini gördü.

"Dışarı çıkalım mı?" Loren fısıldadı.

Darien cevap vermedi. Sadece bahçeye bakmaya devam etti.

Evin üzerindeki koruyucu büyüü fark etti. Ölümlü gözlerin göremediği büyü duvarı.

Darien Görü'sünü kullanıyordu; yeterince dikkatli bakarsa Loren onun gözlerindeki siyah parıltıyı görebilirdi.

"Darien, ne-"

Darien onu havuzun kenarına doğru itmeye başladığında su sıçrayarak onu ürküttü. "Lanet olası büyüler bozuldu."

ROMAN'IN EVİ

YVESWICH, KEREYALETİ

ROMAN atış alanından çıkış yolunu gösterdi, Jack ve Kylar da onu takip etti. Ev zifiri karanlıktı, bu yüzden Roman'a hafızası ve Görü'den başka bir şey rehberlik etmiyordu. Burası onun eviydi ve avucunun içi gibi biliyordu, derisi ürperdi ve kalbi normalden daha sert attı, karanlık onu bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu.

Burnundan derin bir nefes aldı... ağzından üfle di. Jack ve Kylar'ın birbirleriyle konuşurken evin içinde yankılanan seslerine odaklandı ve konuşmalarının onu topraklamasını diledi.

Tam Tanner, Ivy ve Shay üst katlardan koridora inerken yukarı çıkıp mutfığa girmeyi başardılar. Paxton ve Eugene de arkalarından merdivenleri gümbür gümbür iniyordu; ikincisi son basamağa "Oof!" diyerek takıldı.

Roman'ın kafa derisini diken diken eden bir siluetten fazlası olmayan Tanner, "Büyüler bitti," dedi.

"Bu bir bilinç kaybı," dedi Roman, sözcükleri zorlanarak. Terliyordu. Gözlerini hızla kırıştıtararak gözlerinin daha çabuk alışmasını istedi.

"Bu sık sık olur mu?" Ivy sordu.

"Arada bir," dedi Roman, duvara yerleştirilmiş kontrol paneline doğru körlemesine ilerleyerek. "Ama genellikle birkaç dakikadan fazla dışarıda kalmazlar." Ve kalmasalar iyi olur, yoksa doğrudan panik atağa kapılırdı. Bu da daha kötü bir şey olursa hiçbir işe yaramayacağı anlamına geliyordu. Anahtarlarını çıkardı ve mikroçip şeklindeki küçük olanı buldu. "Eğer anima mundi'yi engelleyen bir şey yoksa genellikle onları tekrar açabiliriz."

Roman anahtarı panelin yan tarafındaki yuvaya sokarken Kylar diğerlerine "Biz onlara yarık diyoruz," diye açıkladı. "Büyünün akışı

kopmuş ve tabiri caizse ipliklerin yeniden dikilmesi gerekiyor." "Kırıklar demek istiyorsun," dedi Tanner. "Bunlar birkaç kez oldu Angelthene'de." Roman kelimelerin yüklendiğini hissetti ama odağını yavaş yavaş pille uyanan ekranda tuttu.

"Aynı şey için nasıl bu kadar çok isim olabilir?" Jack güldü.

Roman siyah ekrandaki sembol sütunlarını çözerken yüzündeki son kanın da aktığını hissetti. Rünler şeffaftı, her sembol grinin sessiz bir tonundaydı. Beyaz yoktu, renk yoktu.

Tanner onun yanına geldi, omzunun üzerinden kodları taradı, gözleri Roman'ınki kadar siyahtı. "Besleme yok," diye nefes aldı Tanner, Roman'la aynı sonuca vararak. "Hiç büyü gelmiyor..." Sadece bir yarık, bir çatlak değil, onarılabilecek bir şey.

Ortada ne bir kaynak ne de bir büyü havuzu vardı.

"Roman?" Shay seslendi. Oturma odasındaki büyük pencerelerin yanında duruyordu, ay ışığında silueti belirmişti.

Arka bahçeyi, mahalleyi saran beyaz sisin opak duvarını işaret etti.

Hay sikeyim.

Shay fısıldadı, alarm her kelimeyi boğuyordu, "Bu ne tür bir sis?"

LOREN havuzun basamaklarını, su sıçratarak, eli Darien'inkine sıkıca kenetlenmiş halde, sendeleyerek çıktı. Ay, uzun ve karanlık odanın sadece bir bölümünü aydınlatıyordu; gümüşü ışınlar havlu askılarının, yağmur duşlarının, pencere kenarındaki şezlongların üzerine düşüyordu.

Darien iki havlu alacak kadar uzun süre elini bıraktı. "Kurulanın," dedi ve bir tanesini ona uzattı. Kadın hemen vücudundaki suyu kurulamaya başladı. "Diğerlerini bulmalıyız."

"Sence ne oluyor?" diye sordu, ayaklarını kurulamak için birbiri ardına kaldırarak. "Kanlı Ay gibi bir şey mi?"

"Bilmiyorum," dedi, havlusunu agresif bir şekilde saçlarında gezdirirken. Saç tellerini yüzünden silkeledi ve havluyu en yakındaki şezlongun üzerine attı. Ona doğru baktığında yüzü karanlıkta zar zor seçiliyordu. "İyi misin?"

Kaymayacak kadar kuruydu, bu yüzden idare etmek zorundaydı. Tam cevap verecek, havlusunu şezlongun üzerine örtecekti ki odadaki sınırlı ışık aniden azaldı.

Beyaz bir sis kütlesi avluyu yutmuştu. Ayı kalın bir pamuk yumağı gibi örtüyordu; hiçbir ışık geçemiyordu.

Sivil savunma sirenlerinin tüyler ürpertici feryatları mahalleyi yarararak geçti ve daha uzaktaki diğer sirenlerle yankılandı - tüm şehirdeki her siren aynı uyarıyı haykırıyordu.

Darien tam Loren'in eline uzanmıştı ki sislerin arasında bulanık şekiller hareket etmeye başladı. Onlardan düzinelerce vardı. Yüksek sesle böğüren ve inleyen ulumalar geceyi böldü ve uzaktan insanlar çığlık attı.

Hiçbir uyarı olmadan, odadaki tüm pencereler kırıldı.

Patlamadı.

"*Dikkat et!*" Darien onu yakaladı ve kırık camlar havada uçuşurken arkasına fırlattı. Bir dizi cam parçası sırtına gömülürken Darien'in irkildiğini, nefesini dişlerinin arasından çektiğini hissetti.

Cam kırıkları durur durmaz, son kırıklar da yerde çınlamaya başladı, Darien avluya doğru döndü ve kızın düşürdüğü havluyu tekmeleyerek onu korumak için vücudunu kullanmaya devam etti.

Loren kolunun altından bakınca kana susamış bir iblis sürüsünün dört ayak üzerinde eve doğru ilerlediğini gördü.

'Katil' kelimesinin LAFZİ TANIMI, bir kişiyi ya da yarattığı vahşi bir şekilde öldüren kişidir.

Roman bir Karanlık Katil olarak o kadar uzun yıllar geçirmişti ki, kaç can aldığını sayamaz hale gelmişti. Roman ölümü o kadar iyi tanıyordu ki, Azrail'le o kadar çok karşılaşmıştı ki, ona neredeyse bir arkadaş diyebilirdi.

Artık ölümün evinin gölgelerinde sinsice dolaştığını, sokağındaki ve bir sonraki sokaktaki insanları yiyip bitirdiğini hissedebiliyordu. Ve bir sonrakini. Bir sonrakini. Ölümün asla doymak bilmeyen bir iştahı vardı.

Ancak Obitus'a ve tanrının karanlık yiyiciliğine ne kadar aşına olursa olsun, Roman'ın tüm vücudu korkmuş insanların çığlıkları, ölmekte olanların iniltileri ve kanda boğulan ciğerlerin ıslak fokurtuları karşısında tüyleri diken diken oldu.

Onun evinde değil, henüz değil. Ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, hiç olmaz.

Sis uyarıları her zaman kötüydü ama hiçbir zaman büyüler bu şekilde arızalanmamış, on milyondan fazla insanın yaşadığı bir şehri iblis saldırısına karşı savunmasız bırakmamıştı. Sis bir Kanlı Ay gibiydi; tüm canavarları bulundukları yerden

ve onları bir çılgınlığa sürükledi. Tek bir ihtiyaçları, tek bir amaçları vardı: Beslenmek. Onları durduracak büyü olmadan canavarlar, sakinleri ne kadar zengin olursa olsun her sokağa, her eve girebilirdi. Hiçbir para sizi kurtaramazdı. Zenginler fakirlerle birlikte ölecekti.

Sadece en güçlüler, sadece büyü konusunda en yetenekliler bu geceyi atlatabilirdi.

Alt katta bir yerde cam kırıldı. Derin bir ses evin içinde yankılandı.

Darien.

Roman, Paxton ve Eugene'e, "Panik odalarına gidin," dedi. "Hemen şimdi gidin."

Çocuklar kaçıştılar, ama ön kapının iki yanındaki pencereler kırılıp cam parçaları uçuşmadan önce üç adım bile gidemediler. Eugene çılglık attı.

Yarı saydam derili iblisler, gözleri güneş gibi parlayarak pencere çerçevelerinden içeri girdiler. Arkalarından daha fazlası üşüştü. Hepsi farklı cinstendi ama ortak bir noktaları vardı.

Alınlarına bir taş saplanmıştı. Uzun zaman önce unutulmuş bir yıldız gibi titreşen siyah bir taş.

Evin derinliklerinde daha fazla cam kırıldı. Gırtlaktan gelen hırıltılar, derin böğürtüler ve dünya dışı iletişim biçimlerinin tıkırtıları her köşeyi, her odayı doldurdu. Ayaklar çatıda geziniyor ve pençeler evin dış kaplamasını yırtmaya, çizgiler ve delikler açmaya başlıyordu.

Paxton Roman'ın yanına koştu, korkmuş gözlerinin parıltısı karanlıkta görünüyordu. "*Roman.*"

Kardeşini arkasına çekti. "Arkamda kal."

Ivy, "Yukarı çıkmamız gerek. Darien'in odasında bir bıçak var, siyah sert maddeden yapılmış. Bu şeyleri öldürmek için en iyi şansımız bu."

"Peki ya *silah?*" Roman sordu.

Grup dağılmaya başladığında, herkes birbirinin arkasını koruyarak tek bir birim olarak hareket ederken Tanner açıkladı: "Bunlar Peçe canavarları. Öldürülmeleri neredeyse imkânsız."

Elbette, taşlar kafaların içine itilmişti. Bu taşlar, Tesis'te, limanda kendisine saldıran iblisin kafasında gördüğü şeylerin aynısıydı. Bu iblisler daha küçüktü, evet, ama aynı lanetli yerden geliyorlardı: Ruh Terra. Ölüler diyarı.

Bu çok mantıklıydı - zaten ölü olan bir şeyi nasıl öldürebilirdiniz ki?

"Biz seni koruruz," dedi Roman Ivy'ye. Mutfak adasındaki çekmeceye doğru ilerledi ve her zaman orada tuttuğu tabancayı çıkardı. Silahlar işe yaramazsa ne olacaktı? Boş ellerden daha iyiydi. "Hiç yoktan iyidir," dedi diğerleri ona soru dolu gözlerle bakarken. "Onlara karşı elim boş gitmeyeceğim."

"Büyü en iyi sonucu verir," dedi Jack, gözleri Roman'la yaklaşan canavarlar arasında gidip gelirken, dişlerini göstermiş ve tüylerini diken diken etmişti. "Gölgelerinle aran iyi mi?"

"Ben bir Shadowmaster'ım - bu nasıl bir soru böyle?"

Shay, "Şimdi egoların zamanı değil çocuklar," diye araya girdi. Diğerlerine, "Roman onları kısıtlama gibi kullanabilir" dedi.

Jack, "Peki ya kafaları patlatmaya ne dersin?" dedi. Kıkırdadı.

Darien gibi, diye ekledi Roman zihinsel olarak. Bunu daha önce hiç yapmamıştı - Darien'den başka kimsenin sihrini böyle kullandığını hiç görmemişti.

Darien... ve Donovan.

Ama Roman "Deneyebilirim" dedi.

Kylar kendi silahını çekti ve Jack sobanın yanındaki bıçak bloğundan bir et satırı çıkardı, geniş bıçağı tahtaya çarparak tısladı. Bıçağı havaya kaldırdı, çelik gülümsemesini yansıtıyordu. Alçak bir ıslık çaldı ve jaguar Tanıdığı gölgesinden çıktı, diğerleri de aynısını yaptı -Sayagül da.

Ivy bıçağı elinde çevirerek, "Eğer bir vuruş yapamazsan, sadece kalkan kullan. Bekle."

İblisler yaklaşırken Roman Shay'in bakışlarıyla karşılaştı. Bunu ona sormaktan nefret ediyordu ama- "Shay?"

"İkinci kata çıkmak için bize yeterince zaman kazandırabilirim," dedi, adeta onun aklını okuyarak. Bileğindeki dövmeyi bir saat gibi kontrol etti ve "Üç kadar sayacağım" dedi.

Yakın çevredeki canavarlar bir kurt sürüsü gibi hareket ediyor, koridorun ilerisindeki diğerleri ise birbirleriyle boğuşuyor, hepsinin istediği yemek için savaşıyordu. Dört bir yandan etraflarını sarmışlardı; gözleri parlıyor, ağızlarından köpükler akıyor, alınlarındaki taşlar en karanlık büyüyle titreşiyordu. Roman çok uzun süre bakarsa, kaşlarının arasında bir baş ağrısının başlangıç sancılarını hissediyor ve gözleri sanki yaşlarla parlıyordu.

"Üç," diye başladı Shay, sihrini toparlayarak. "İki."

İblisler yaklaştı. Alt katta mobilyalar kırıldı. Kemikler kırıldı. Su sıçradı ve biri -Loren- Darien'in adını haykırdı.

Shay gözlerini kapattı. Bir an sonra, siyah çukurlar gibi parlayarak tekrar açıldılar.

"Bir."

LOREN, Darien'in arkasında durmuş, kaslı vücudunu kalkan yaparak büyüyle evin içinde sinsice dolaşan canavar sürülerini kesiyordu. O kadar çoklardı ki, en az iki düzinesini çoktan öldürmüş olmalıydı.

Ama yorulduğunu Loren anlayabiliyordu. Venom hakkında bir şeyler söylemişti ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Sırtındaki cam yaralardan kan akıyordu, kıpkırmızı çizgiler sisin içinden zar zor geçen ay ışığında parlıyordu.

Darien'in eli dışarı fırladı ve büyüünün gücüyle üç kurt benzeri iblis duvara çarptı, çarpmanın etkisiyle kemikleri kırıldı. Bir yığın halinde yere düştüler, içlerinden biri hâlâ seğiriyordu ama felçliydi.

"Orada iyi misin?" Darien nefes nefese kaldığını söyledi.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı ama kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Yukarı çıkmamız gerek-"

Arkalarından bir şey onlara saldırdı-

Yarı saydam tenli, belli belirsiz insansı iki canavar evin derinliklerinde bir yerlerden fırlarken korku Loren'in kaslarını kilitledi.

Darien'e doğru tökezledi, onun kanının neminin kolunda kaydığını hissetti-

Sol elini ona doğru uzattı, büyüünün görünmez bir dalgası o iki iblisi odanın diğer ucuna fırlattı, sauna kapılarına çarparak öldüler ve mide bulandırıcı gümbürtülerle tahtaya vurdular.

Bir üçüncüsü eve çıkan merdivenlerden indi.

Dördüncüsü de onu takip etti.

Beşinci.

Ve Darien'in tarafından daha fazlası geliyordu.

Darien küfretti ve aniden bir elini kızın sırtına koyup onu itmeye başladı.

Bu hareket o kadar beklenmedikti ki, birkaç metre tökezleyip düştü ve kafasına atlayan soluk tenli canavarı kıl payı atlattı. Darien onu itmemiş olsaydı, canavar boğazını parçalayacaktı.

"Yukarı yukarı!" Darien bağırdı, daha fazla yaratık eve hücum ettikçe sürekli saldırıyordu, açlıkları onları daha hızlı hareket etmeye itiyordu -Düşünmeden ve tereddüt etmeden saldırmak için. Haydut, Darien'in yanında çalışarak Darien'in büyüsünü geçenlere saldırdı, köpeğin zayıf vücudu siyah bir bulanıklıktan daha fazlası değildi. "KALK AYAĞA! Benimle geri dön!"

Ayağa kalktı, ama ona saldıran şey peşinden koşmaya başladı, merdivendeki diğer ikisi de kurt sürüsü gibi hareket ederek onu kuşattı -Darien'in koruma balonuna girmesini engelliyor.

Çürüyen bir köpeğe benzeyen bir canavar Darien'in üzerine atladı ve dişleriyle ön koluna yapıştı.

Darien'in acı dolu çığlığı yankılandı, ses Loren'in kanını dondurdu. "Haydut, Haydut Loren'i al!"

Gidiyorum, gidiyorum! Geliyorum! Köpek ona doğru sıçradı ama başka bir çürüyen köpek tarafından rotasından saptırıldı. Köpekler siyah bir sis ve kan spreyi içinde bir köşeye çarptı.

Loren, kendisini Darien'den ayıran canavarlardan kaçarak onları Karanlık Katil'den uzaklaştırdı. Yüzme havuzunun etrafında koştu, sauna ve buhar odasına doğru depar attı.

Bir gümbürtü duydu ve döndüğünde Darien'in büyüsünden bir mızrağın kafatasını parçalayıp döşemeyi kana bulayarak onlardan birinin düştüğünü gördü.

Ama diğer ikisi hâlâ geliyordu.

Loren buhar odasının önünde kayarak durdu, çıplak ayakları gıcırıyordu, sol ayağı Darien'in saunaya fırlattığı ölü yaratığın kanlı yumruğunu zar zor kaçırıldı. Momentumu onu sıcaklık kadranının yanındaki duvara çarpmasına neden oldu ve çarpmanın etkisiyle omzu zedelendi.

Claws çığlık attı.

Ona yaklaşıyorlardı.

Kapının koluna tutundu. Çekerek açtı.

Ve etrafında dönerek kendini kapı aralığına yerleştirdi. Bir eliyle kapıyı açarken, gül kokulu buharın opak bulutları sırtını yelpazeliyor, tam gaz üzerine gelen iblislerle yüzleşiyordu.

Son saniyede kapıyı bıraktı ve hızla yoldan çekildi.

Canavarların duracak vakti yoktu. İniltiler ve keskin havlamalarla, kaynar sıcak buhar odasının içindeki banklara yuvarlandılar, vücutlarının çarpması yüksek sesle yankılandı.

Loren tüm ağırlığıyla kapıya yüklendi ve onu iterek kapattı, onları içeride hapsetti. Elektrik olmasa bile içerisi hâlâ o kadar sıcaktı ki Loren

saunanın yedek bir güç kaynağı olup olmadığını merak etti.

Bu düşünce ona bir fikir verdi.

İblisler kapıya saldırdı, dışarı çıkmak için vücutlarını kapıya doğru fırlattılar. Sürgüyü çevirdi, dayanması için dua etti ve duvara cıvatalanmış sıcaklık kadranına doğru ilerledi-

Parmaklarının bir hareketiyle düğmeyi çevirdi.

Darien'in dikkatini dağıtmış olmalıydı, çünkü vücutları dalgalanan yeşil alevlerle kaplı iki dört ayaklı yaratığın üzerine atlamasıyla ayakları yerden kesildi.

Acı dolu bir homurtuyla bir havuz sandalyesinin üzerine düştü, altındaki tahta kırıldı.

Loren ciğerleri yanarak onun yoluna koştu. Cesetlerin üzerinden atladı, çıplak ayakları kan içinde kayıyordu.

"*Darien!*" diye bağırdı *Darien*, pençeleri göğsünü yırtan kurt benzeri bir yaratığı çenesinden tutarak geri çekerken. "*Darien, daha fazlası geliyor!*"

Darien ellerinin keskin bir hareketiyle o şeyin boynunu kırdı.

Ve sonra Darien başını çevirdi, canavarın cesedini bacaklarını yukarı doğru iterek uzaklaştırırken gözleri onunkilere kilitlendi. "*Loren, Loren, dikkat et!*"

Loren, merdivenlerden kendisine doğru hücum eden insansı iblisin bulanıklığını zar zor gördü.

Vücudundaki her kemiği sarsarak ona çarptı.

Havuzla çakıldı, yaratığın ağırlığı onu derinlere itti.

Bileğindeki dövmenin parlaması durunca Shay, "*Kahretsin,*" diye mırıldandı.

İşte bu kadar. Büyüsü bitmişti. Dövme tekrar yanana kadar büyüsünü kullanamayacaktı.

Yarattığı illüzyon sayesinde, o ve diğerleri ikinci kata güç bela ulaşabilmişlerdi. Şimdi merdivenin tepesindeydiler ve etrafları karanlıkla kaplıydı.

"Darien'in odası hangisi?" Shay, alnında ter damlacıkları oluşmuş bir halde homurdandı.

Ivy işaret etti. "*Şu.*"

Canavarlar her koridoru, her odayı sarmıştı.

Etrafları sarılmıştı.

Shay, Roman'ın arkasından merdivenlerden çıktığını, büyüsünün içinde bir gök gürültüsü bulutu gibi kıpırdadığını hissetti.

"Onlar yoldan çekilir çekilmez..." diye başladı Roman, derin sesi tedirgindi. Shay bunun onun için zor olduğunu biliyordu - bu evde tamamen kör olmak, Görüleri dışında onlara rehberlik edecek hiçbir şey olmadan - bu şeylerin auraları yok gibi görüldüğünden, neredeyse işe yaramaz olan Görü. "Getir şu lanet kılıcı," diye bitirdi sözlerini.

Sonra her iki eli de dışarı fırladı, parmakları pençe gibi kıvrıldı.

Odadaki gölgeler Roman'ın emriyle canlandı. Siyahlık kırbaçlar ve ağlar gibi dışarı fırladı. Bu gölgeli kırbaçlar bacaklarına ve boyunlarına saplandıkça canavarlar inledi ve uludu-

Ve kelimenin tam anlamıyla onları ayırdı.

Çıkan sesler, sinirlerin grotesk yırtılışı, eklemlerden sökülen kemiklerin ıslak gıcırıtısı, Shay'in kusmak istemesine neden oldu.

Ancak büyüsü ne kadar etkileyici olursa olsun, gölgeleri ne kadar acımasızca sakatlayabilirse saklasın, Roman hepsiyle baş edemezdi, bu yüzden Kylar ve Jack silahlarını ve bıçaklarını diğerlerinin üzerinde kullandı. Paxton ve Eugene Tanner, Shay ve Ivy'ye yakın durdu, çocukların korkuları kesilecek kadar yoğundu.

"Ayak bileklerine ve bileklere nişan al!" Jack eğilip bir saldırıdan kaçarken Kylar'a havladı, et satırı bir ayak bileğinin arkasındaki ince deriyi kesiyordu - en zayıf bölgelerden biri, geri kalanı zırh gibi kalındı.

Sonsuz kan püskürdü, her şeyi ıslattı. Sonsuz ceset düştü.

Koridorda kendilerine bir yol açarlar açmaz, Ivy Darien'in odasına doğru koştu, siyah saçları arkasından akıyordu.

Shay onun peşinden fırladı, karanlıkta nefesleri kesiliyordu.

Neredeyse varmışlardı ki, geyik gibi boynuzları olan devasa bir yaratık Darien'in odasının yanındaki odadan dışarı fırladı.

Ivy kapının pervazına tutundu ve kendini Darien'in odasına attı.

-

Ama Shay için artık çok geçti. İblis onun peşindeydi. iri, dal gibi pençesini ona doğru-

Eğildi, yerde kayarak iki ayağı üzerinde duran canavarın yanından geçti ve tekrar ayağa fırladı.

Şey ona doğru hamle yaptı, pençesi saçlarına takıldı.

Shay kaçtı-

Ve sert, soluk etten bir duvarla çarpıştı, bir çift göz karanlıkta beyaz parlıyordu.

Güzel, vampir bir yaratık önünde duruyordu, koridor o kadar karanlıktı ki Shay onu zar zor görebiliyordu.

Diğerleri gibi, bu şeyin de aurası yoktu. Ve ölüm gibi kokuyordu.

Ne kadar da tatlısın, diye mırıldandı canavar, kocaman kanatları çırpınıyordu. Shay soldu.

Konuşabiliyordu.

Loren uzuvlarını canavarın kemiklerinden kurtarmak için mücadele ederken burnu ve boğazı klorla yandı. Yüzeyin üstünden gelen bağırışları, kırılan kemiklerin ve patlayan kafataslarının çıtırtısını duydu. Darien'in bağırıldığını ve adını söylediğini duydu.

Ona ulaşmak zorundaydı.

Pençeler mayosunu yırtarak kalçasındaki eti oydu.

Ağızdan baloncuklar patlayarak haykırdı. Suyu kırmızı bir bulanıklık kapladı ve o şey hemen kokusunu aldı, bir köpekbalığı gibi havuzun içinden ona doğru ilerledi, gözleri şiddetten ateş saçıyordu.

Loren kaçmak için mücadele etti, bacaklarının her hareketi suya daha fazla kan gönderiyordu.

Gözlerini kırptığında kendini bir anının içinde buldu.

Angelthene Akademisi'ndeki havuzda, bir erkek öğrenci kafasına bastırarak onu boğmaya çalışıyordu. Hatırladığında, tıpkı şimdi olduğu gibi berrak mavi etrafını sarıyordu. Ve havuz tıpkı şimdi olduğu gibi bir gümbürtüyle titreşiyor, büyü suyun içinde dökülmüş boyaya benzeyen birçok renkte patlıyordu.

Loren gözlerini açtığında aynı şeyin şimdiki zamanda da gerçekleştiğini gördü; havuzu renklendiren ışıltılı sihir bulutları o kadar canlıydı ki onlara bakmak güneşe bakmak gibiydi.

Ona saldıran canavar artık hareket etmiyordu, boş gözleri ölümle açılmıştı. Renkli suyun içinde yüzüyor, açık çenesinden siyah kan damlaları akıyordu.

Loren kalçasındaki yakıcı acıya karşı dişlerini sıkarak yüzdü, ta ki bir nefesle su yüzeyine çıkana kadar.

Darien havuza atlamıştı. Şimdi ondan sadece birkaç metre uzaktaydı ve daha fazla iblis evin kırık pencerelerine doğru süzülürken ona doğru yüzüyordu. Artık sayıları daha az görünüyordu, sis

sonunda inceliyordu. Darien'in sırtı ve kolu fena halde kanıyor, etrafını kırmızı bir bulut kaplıyordu.

"İyi misin?" Darien'in paniklemiş sesi keskin bir şekilde yankılandı, gözleri endişeyle irileşmişti. "Sen iyi misin?" Bir kolunu onun beline doladı.

"Ben iyiyim," dedi onun omzuna yapışarak. "Ben iyiyim."

"Yanımdayım," dedi ona sarılarak. "Yanımdayım, iyi olacaksın, söz veriyorum."

"İyi *misin*?" diye sordu dişlerini gıcırdatarak. "Benim için endişelenme."

Onu havuzun derin ucundaki merdivene doğru çekti ve yukarı çıkmasına yardım etti, elleri belini kavradı ve onu merdivene kaldırdı.

Krom korkuluklardaki yansımalarını gördü. Gözleri tamamen beyazdı, irisleri ya da göz bebekleri görünmüyordu.

Bu manzara Loren'i öylesine ürküttü ki, elleri raylara kaydı ve Darien'in belini kavrayışı onu düşmekten alıkoyan tek şey oldu.

"İyi misin?" diye seslendi, son basamağa çıkarken onun ağırlığını destekledi.

"Gözlerim beyaz." "Bu normal."

"Öyle mi?"

"Bebeğim, kanaman var." Kendini sağlam bir zemine çekerken Darien'in sesi şimdi daha da yüksek yankılanıyordu.

"Ben iyiyim." Dikiş gerektirecek kadar derin değildi ama çok acı veriyordu ve klor acıyı daha da kötüleştiriyordu.

Darien havuzdan çıktı, su sıçradı-

Kurşunlar üst katları delip geçti. Canavarlar çığlık attı. Cesetler düştü ve kim ya da ne oldukları hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

"Kahretsin. Siktir." Darien'in gözleri odanın içinde gezindi. Ne yapacağı, nereye gideceği ve kime yardım edeceği konusunda kararsız olduğu belliydi. Loren neredeyse sorunun zihninde yanıp söndüğünü görebiliyordu: Burada kalıp canavarların eve girmesini engellemek mi, yoksa yukarı çıkıp diğerlerine yardım etmek mi?

"ITZEL!" Darien gürledi. İçeriye daha fazla yaratık hücum etti ve Darien büyüsünün daha fazla dalgasıyla onları yere serdi. "Büyüleri geri getirmene ihtiyacımız var!"

Loren üst katlardan birinden Itzel'in korku dolu sesini duydu. Küçük sözcükleri şöyle diyordu: "*Nasıl yapacağımı bilmiyorum.*"

"Nasıl yapılacağını bilmediğini söylüyor," dedi Loren.

Darien'in kafası ona doğru döndü. "Ne?"

Loren'in yüzü Darien'inkini yansıtan bir şaşkınlıkla yumuşadı. "Onu anlayabiliyor musun?" Darien nefes aldı.

"Beyaz gözler normal de bu *değil mi?*" diye haykırdı. Tanrım, ona ne kadarını *söyleme* zahmetine girmemişlerdi?

Ancak bunu daha fazla düşünecek zaman yoktu çünkü evin ışıkları yandı ve titremeye başladı. Yanıp sönme o kadar hızlı ve yoğun ki, sabit karanlıktan daha kötüydü. Kör edici bir parlaklıktan kör edici bir karanlığa, kör edici bir parlaklıktan kör edici bir karanlığa geçiyordu.

Ve ışıklar her yandığında, daha fazla canavar ortaya çıktı.

Işıklar söndü.

Işıklar

açık.

Işıklar

söndü.

Işıklar

açık.

Canavarlar geliyordu, her hareketleri sürekli duraklatılmış bir film gibi görünmesini sağlayan ışık parlamalarıyla aydınlanıyordu.

Darien'in gücü onları hiç şaşmadan kesiyordu, gözleri dışarıdaki geceden daha siyahtı ama onun için çok fazlaydılar. Ve elektrik her gidip geldiğinde daha fazlası ortaya çıkıyor, her seferinde daha da yaklaşıyordu.

Işıklar bir sonraki kez yandığında, Loren odada başka birini gördüğünü sandı. Daha fazla insan.

Darien onu kolundan tutup kendisiyle birlikte yere çekti ve bir saldırıdan kıl payı kurtuldu. "Yerde kal!"

Darien'in dediğini

yaptı. Darien ayağa

kalktı-

Loren, kösele kanatlı bir canavarın kendisine çarpması ve yere çakılması üzerine bir uyarı çığlığı attı.

KANATLI, vampirimsi yaratık Shay'in boğazına bir el atarak onu kaldırdı.

Çok güzel, diye mırıldandı o şey, siyah, pullu dili iğrenç ağzından fırlıyordu. *Çok sulu*.

"Shay!" Roman'ın sesi öfkeli bir kükreyiştı. Roman büyüsunü bir koçbaşı gibi kullanıp ona doğru ilerlerken kemiklerin kırıldığını, bedenlerin kum torbası gibi duvara savrulduğunu duydu.

Shay nefes alamıyordu.

Canavarın çatallı dili, jilet gibi keskin dişlerinin arasından tekrar dışarı fırladı.

Ve boğazının sütununu yaladı.

Shay'in midesi titredi, uzuvları jöleye döndü.

Daha çok mücadele etti, ayaklarını yaratığın demir kaplı midesine doğru tekmeledi, ama hiçbir işe yaramadı ve oksijensiz çok uzun süre kalmıştı. Yüzünün mora döndüğünü, gözlerinin damarlarla dolduğunu hissedebiliyordu.

Roman yine onun adını haykırdı. Shay onun gölgelerinin karanlık bir fırtına gibi koridorda hızla ilerlediğini hissetti.

Farklı bir karanlık çökmeye başladı ve Shay'i başka bir yere taşıdı...

Yukarıdan bir bıçak indi ve kanatlı yaratığın kafasını tam ortadan ikiye böldü.

Canavar kendini bıraktı ve mükemmel kesilmiş iki parça halinde yere düştü; siyah adamantın onu parçaladığı yerdeki uhrevi derisi buhar çıkarıyordu.

Shay büyük bir gürültüyle yere düştü. Hemen ayağa kalktı ve ağrıyan boğazını tuttu. Cildi kan içindeydi ama yaralar yüzeyseldi, dikiş atılması gerekmiyordu. Ciğerleri çığlık atarak ağız dolusu nefes aldı.

Ivy elinde parlayan siyah bir kılıçla onun önüne geçti. Alnındaki teri silmek için bileğini kullanarak Shay'e, "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi.

Shay cevap verdiğinde sesi kısıktı ve boynundaki sümüksü salyayı silmek için kolunu kullandı. "Bu iğrençti."

Darien'in başının arkası yere o kadar sert çarptı ki, yukarı ile aşağıyı ayırt edemedi. Bildiği tek şey göğsüne bir şeyin tünediği, derimsi kanatlar üzerinde çırpınırken bir pençenin boğazını çevrelediği idi.

Loren. Loren'e ulaşmalıydı. Nerede olduğunu, ne yaptığını, iyi olup olmadığını bile söyleyemiyordu-

Feeeed, dedi ilkel, sürünen bir ses. Hay sikeyim.

Ağzından asit püskürterek büyü kalkanlarını parçalayan canavarın aynısıydı bu.

Eli boğazındaki pençeye gitti. Biraz hava alabilmek için onu çıkarmaya çalıştı ama yaratık bırakmadı.

Buraya kadarmış. Bu şekilde ölecekti, değil mi?

Siyah tırnaklar derisini delip derinlere battı. Darien çırpındı, boynuna doğru kabarcıklı bir acı yayıldı. Yaratığın gözleri parlak bir şekilde parladı, ağzı açılarak boğazının arkasında fokurdayan yeşil asidi ortaya çıkardı-

Yaratığın sol gözüne arkadan keskin bir şey saplanırken Darien'in yüzüne kan sıçradı, ucu bir yıldız gibi parlıyordu. Bıçak Darien'in kendi alnından ancak on santim ötede durdu. Biraz daha yaklaşırsa, o da ölecekti.

Darien yaratığı havada tutarken kolları titriyordu; yaratık ölümle birlikte gevşemişti. Canavarın gözlerindeki ışık sönmüş mumlar gibi söndü ve arkasında yüzünde iki kara delik bıraktı, biri bir kılıç tarafından şiş-

Siyah kararlı.

Kalbi küt küt atan, tüm vücudu acı içinde çılgılık atan Darien, bitkin bir kükremeyle ölü yaratığı kenara itti-

Ve Malakai Delaney'in tam orada durduğunu görmek için kafasını kaldırdı.

Azrail bir şeytan gibi gülümsedi ve ona dövmeli elini uzattı. "Eminim beni gördüğüne sevinmişsindir."

ARDESIA

YVESWICH, KEREYALETİ

MALAKAI itiraf etmeliydi ki, Darien'in aptal gibi ona baktığını görmek çok komikti, lanet olası hayatında bir kez olsun nutku tutulmuştu. Arkasında Loren duruyordu, küçücük vücudunda neredeyse hiç iz yoktu, teninde kuruyan ya da nemli saçlarında topaklanan kanın çoğu kendisine ait değildi. Bir cehennem zebanisi olarak Malakai aradaki farkın kokusunu alabiliyordu.

Cassel kazanmıştı. Sadece yüzme havuzunun etrafında kanlı yığınlar halinde yatan ve birkaç parçalanmış cesedi suda yüzen yaklaşık yüz canavara karşı değil, Loren'i uyandırarak da kazanmıştı.

Malakai'nin sırtışı büyüdü. Orospu çocuğu. Bu pisliğin yapamayacağı bir şey var mıydı?

"Yveswich'e gelmenin daha güvenli bir seçenek olduğunu söyleyemem," diye söze başladı Arthur, gözleri enkazı tarayarak odayı karıştırırken. Özellikle vahşice işlenmiş bir cinayetten kaçarken solgun boğazı titriyordu.

Sonunda Darien kendini toparladı ve Malakai'nin uzattığı eli tuttu, tutuşu titriyordu. Acı içinde kıvranarak doğruldu. Malakai onu ayağa kaldırdı.

Darien şaşkın bir ifadeyle Malakai'nin arkasındaki gruba baktı.

Arthur. Jewels. Aspen. Lace. Travis.

Maximus ve Dallas kırılan camlardan içeri en son girdiler, ilki tabancasını beline soktu.

Cadı Loren'i görür görmez çılgılık attı. Sırıttı. Ve sonra Loren'e doğru koşmaya başladı.

Ölümlü onu karşılamak için öne doğru tökezledi, Dallas'ın adı dudaklarından şok olmuş fısıltılar halinde döküldü. *Dallas, Dallas, Dallas.*

Cadı bir tokatla Loren'e çarptı ve neredeyse insanı ayaklarından yere düşürüyordu.

Malakai bir şey öldürmek istiyormuş gibi görünen Darien'e baktı.

Ve Malakai kendini tutamadı, güldü. Ve güldü ve güldü.

Darien koluna yumruk attı. Ama çok geçmeden yüzündeki öfke çözüldü, çünkü Loren ağlıyor ve gülüyordu, Dallas da öyle, kızlar birbirleriyle konuşuyor, "Seni özledim" falan diyorlardı. Dallas o kadar çok hıçkırıyordu ki burnundaki sümüğü silerek homurdanmaya başladı.

"Avlu güvenli," diye ilan etti Max, sesi yankılanarak. Pastel renklere bürünmüş havuzdaki kan ve cesetlere baktı. "İyi misin?" diye sordu Darien'e.

Darien hâlâ rüya görüp görmediğini merak ediyormuş gibi görünüyordu - hâlâ Loren'i yapışkan, hıçkıran cadıdan kurtarmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Ama başını salladı ve "Birkaç dakika daha erken gelseydin ölür müydün?" dedi. Bir adım attı ve tısladı, bir eli omzunun üzerinden geçti. "Birinin şu camı sırtımdan çıkarması gerek."

Birkaç kafa, gerçekten uzun bir uykuya ve uzun bir tatile ihtiyacı varmış gibi görünen Arthur'a doğru döndü.

Yaşlı adam içini çekti. "Sanırım o kişi ben olacağım."

BÜYÜ SİSTEMİ onarılmış, kalın bir büyü tabakası mülkü bir kez daha kaplamıştı. Büyü tekrar devreye girer girmez Roman'ın midesi, şehrin güç alanından her geçişinde yaşadığı aynı bulantıyla bulandı. Zaman, yetişmek için ileri atılmadan önce durmuş, ruhunu bedeninden çekip çıkarmış ve midesini şiddetli dalgaların savurduğu bir gemi gibi savurmuş gibiydi.

Tanrılara şükür ışıklar tekrar yanmıştı. Dışarıdaki sis dağılmış, şehirdeki görüş mesafesi tamamen açılmıştı.

Artık evi karanlıkla boğulmadığı için Roman yıkımı daha iyi görebiliyordu. Ve lanet olsun, çok fazla yıkım vardı. Sayılamayacak kadar çok ceset, o kadar çok kan ve bağırsak, zemini kalın, kokuşmuş bir boya gibi kaplamıştı.

Diğerleri hâlâ nefeslerini tutmuş, köşeleri, dolapları ve odaları kontrol ettikten sonra silahlarını kaldırıyorlardı. İkinci ve üçüncü katlar güvenli-

Roman'ın midesi bulandı.

Darien. Loren.

Ayakları yere vurarak merdivene koştu ve kendini korkuluklardan aşağı attı. O koridorda hızla ilerlerken diğerleri de peşinden koştu-

Roman havuzdan yükselen sesler karşısında kısa bir süre durduğunda neredeyse ona çarpacaklardı. Bu seslerden bazıları şuna benziyordu.

Hayır. Hayır, olamaz.

Diğerleri onun iki yanına yayıldı. Aynı yöne bakıyorlardı. Bekliyor, dinliyorlardı. Shay, Roman'ın sağındaki yerini aldı, elinin tersi Roman'inkini sıyırdı. Roman serçe parmağını onunkine geçirdi. Nefesini tuttu.

Merdivenlerden önce Darien çıktı, kan ve su içindeydi. Loren onun yanında topallayarak merdivenleri çıktı, mayosu kırmızıya boyanmıştı ve arkalarında Roman'ın uzun zamandır görmediği insanlar sıralanmıştı.

Muhtemelen en şok edici olanı Malakai Delaney idi. Onun hemen arkasından kumral saçlı bir kadın Reaper-Aspen Van Halen geldi ve Lace Rivera ile kuaförde dedikodu yapıyorlarmış gibi konuştu.

Lace'in arkasında silah teknisyeni ve eski bir doktor olan Arthur Kind vardı. Roman onunla daha önce sadece bir kez karşılaşmıştı. Maximus Reacher Arthur'un hemen arkasındaydı, uzun kızıl saçlı ve beyaz kanatlı bir cadı da onun yanında yürüyordu. Roman onu tanıyamamıştı.

Sonra Jewels Delaney geldi, Malakai'nin küçük kız kardeşi.

İçeri giren son kişi Roman'ın kalbinin göğsünde durmasına neden oldu. Paxton'ın nefesi yankılandı. Çocuk şok içinde öne doğru tökezledi.

Travis, Roman'ın bakışlarıyla karşılaştı. Biraz gülümsedi; Roman'a aynaya bakıyormuş gibi hissettiren bir gülümsemeydi bu. "Selam," dedi Travis, ona mahcup bir el sallayarak.

Roman dişlerini sıktı, boştaki eli yumruk şeklinde kıvrıldı. "Travis, seni öldüreceğim."

Angelthene'de ÇOK ŞEY OLMUŞTU. Burada, Yveswich'te de çok şey. Ivy kendi taraflarında olan her şeyi anlatarak Darien'e nefes alma ve ağrıyan, gergin kaslarını gevşetme şansı verdi.

Yemek masasının bir ucunda oturan Darien, diğerleri açıklamalarına başlarken odaklanmaya çalıştı; Ivy kendi açıklamalarını birkaç dakika önce bitirmişti. Yorgunluktan buğulanarak düşünmeye çalıştı.

aklından geçirdi. Diğerlerinin birbirlerinin üzerine konuşma alışkanlığı vardı, bu yüzden Darien sadece ufak tefek bilgiler edinebildi - ailesinin buraya gelmekle doğru kararı verdiği sonucuna varmaya yetecek kadar. Birlikte daha iyiydiler ve imparator ile Gaven hayatlarına kastettikten sonra Angelthene'de kalsalardı, bu hiç de iyi olmazdı.

Loren, Darien'in yanındaki koltuğa tünemiş, ellerini kucığında kavuşturmuş, bileziğindeki tılsımlar pembe yıldızlar gibi parlıyordu. Üzerinde hâlâ mayosu vardı ama Darien ona şimdilik giymesi için temiz gömleklerinden birini vermişti, vücudu kumaşın içinde boğuluyordu. Kendisine gelince, Arthur yarasındaki camı çıkarıp kanamayı durdurduktan sonra o da bir gömlek giymişti. Şükürler olsun ki başka kimsenin yarasında birkaç dikiş ya da bandajdan fazlası gerekmiyordu.

Ailesini ve arkadaşlarını dinlerken bir gözü Loren'in üzerindeydi, dikkati arada bir kalçasına bantlanmış sargı bezlerine kayıyordu; o iblisin pençe izlerine. İblis çoktan ölmüştü ama Darien onun sefil cesedini bulup çıplak elleriyle kanlı parçalara ayırmak istiyordu. En azından Loren'in dikiş atılmasına gerek kalmamıştı; bu da o boktan gecenin ve ona en çok ihtiyaç duyduğu anda ona ulaşamamasının olası en iyi sonucuydu. Ama yine de onun için endişelenmeyi, bir sapık gibi ona bakmayı bırakamıyordu. Arada bir iri gözleri onunkilerle buluşuyor, sonra tekrar uzaklaşıyor, yanakları kızarıyordu.

Darien, Travis ile Malakai arasında başlayan ve Darien'in başını ağrıtmaktan başka bir işe yaramayan aptalca bir tartışmayı bölerek, "Dur bakalım," dedi. "Nerede," dedi Darien, bakışları grubu seçerken, nefes alışları hızlanmıştı, "Mortifer nerede?"

Kimse cevap verecek zamanı yoktu.

Çünkü dışarıda üç araç durdu. Ve Roman'ın yüzü soldu.

"ŞUNA BAKAR MISINIZ?" diye gürledi derin, boğuk bir ses. Darien'in uzun yıllardır duymadığı bir ses. "Şuna bir bakar mısın?"

Donovan Slade dokuz Gölge Efendisi tarafından kuşatılmış bir halde kapıda duruyordu. Randal'a o kadar benziyordu ki Darien midesinin düğümlenmesine engel olamadı, kalbi Loren'in o canavarları buhar odasına çektiği andaki gibi hızla çarpıyordu. Biri tepesindeyken havuza düştüğü zamanki gibi.

Sessizce amcasıyla yüzleşti. Ne yapacağını, nasıl tepki vereceğini, önüne çıkan saçma sapan suçlamaları konuşarak halledip halletmeyeceğini ya da Donovan ve adamlarına saldırıp en iyisini mi umacağını bilmiyordu.

Ama bu ikinci seçenek için en kötü zamanlamaydı. Darien'in vücudu tükenmişti, zihni kapanmaya hazırdı, kan dolaşımı bir Zehir vuruşu için çığlık atıyordu. Tekrar dövüşmek zorunda kalırsa, kazanacağından emin değildi.

Ama koruması gereken insanlar vardı. Grubun başında duruyordu, diğerleri -Sarmaşık, Tanner, Jack, Kylar, Lace, Maximus ve Dallas- onun yanında yer alıyordu. Grubun arka tarafında, kısmen gözden saklanmış olan Paxton ve Eugene vardı. Roman, Shay ve Travis'i saklama fırsatını değerlendirmiş, Arthur, Malakai ve Jewels'in da saklanması için ısrar etmişti - elbette Loren'le birlikte. Darien'in, Donovan'ın gruplarındaki tek ölümlü ve Darien'in hayatındaki ışık olan Loren'e göz koymasına izin vermesine imkân yoktu.

Roman hâlâ geri dönmemişti. Darien kuzeninin diğerlerini Donovan'ın meraklı gözlerinden saklayarak iyi bir iş çıkardığına güveniyordu.

"Bu lanet olası bir aile toplantısı falan mı?" Don'un sert sesi odanın içinde yankılanıyordu; Darien'a Randal'ı hatırlatan bir başka şey daha vardı. Ivy'nin kalp atışlarının hızlanmasına bakılırsa, kız kardeşi de aynı şekilde hissediyordu. Donovan sözcükleri tehditle kaplayarak ekledi: "Ve kimse beni davet etmeyi düşünmedi."

Max denedi, "Kasabaya daha bir saat önce geldik-"

Donovan, "Adamlarımın bana söylediği bu değil," diye meydan okudu. Arkasında Blaine ve Larina Barlowe duruyordu. Darien ikincisinin bakışlarıyla karşılaştığında, şehvetli dudakları Donovan'ınki kadar soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Kaltak.

"Nerede," dedi Don, düşmanca gözleriyle grubu tarayarak, "Roman nerede?"

Kimse bir şey söylemedi.

Cevap veren Darien oldu - Don patlamadan önce konuşmaya başladı. "Fark etmediysen söyleyeyim, az önce elektrikler kesildi," dedi Darien, Roman'a biraz zaman kazandırmayı umarak, amcasını hemen kırmadan.

Elbette Donovan bu kadar basit bir ifadeden alınmayı *seçecekti*, ağzı zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Harika. Sadece harika.

Donovan ölümcül, abartılı bir sabırla, "Fark ettim," dedi, gözleri Darien'e sabitlenmişti. "Başka neyi daha çok fark ettim bilmek ister misin? Bu benim

Oğulları," üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı, "babalarına bu ev hakkında bilgi vermemişler." Kollarını iki yana açtı. "Bu güzel, muhteşem ev."

Gergin bir sessizlik çöktü.

"Seçti," diye devam etti Donovan, sesinin şiddeti her kelimeyle birlikte artıyordu, "benden bir sır olarak saklamayı seçti."

Kimse konuşmaya cesaret edemedi. Darien bile.

"Nerede," diye tekrarladı Donovan dişlerini sıkarak, odadaki birçok kalp davul sesi gibi çarpıyordu, "Roman nerede?"

ROMAN, Donovan'ın araba yolundan geldiğini hissettiğinde Travis'i yakasından tutup arka kapıya sürüklemişti, pislik babalarının ve aralarında Blaine ve Larina Barlowe'un da bulunduğu küçük ama güçlü Gölge Efendileri ordusunun görüş alanından çıkmıştı.

Şimdi çatı katının uzak bir köşesinde durmuş, nefes nefese kalmışlardı; gruplarındaki diğer kişiler -Shay, Arthur, Jewels, Malakai, Loren- birkaç metre ötedeki oturma odasında büyülerle saklanmışlardı. Buraya çatıya tırmanarak ve bir pencereden içeri süzülerek girmişler, görünmekten zor kurtulmuşlardı.

Ve Malakai Delaney'nin egosunun onları ele vermesini zar zor önledi. Aptal dövüşmek istiyordu ama bazen ne zaman kaçacağını bilecek kadar akıllı olmak da işe yarıyordu.

"Burada kalmanı istiyorum," diye tısladı

Roman. "Siktir et onu-"

"Travis," diye tersledi Roman, sesini alçaltmaya dikkat ederek. "Trav, eğer beni zerre kadar önemsiyorsan, olduğun yerde kalır ve gözüme görünmezsin." Boğazındaki kuruluğu yuttu. "Bunu benim için yapacağına güvenebilir miyim? Her şeyi mahvetmeyeceğine?"

"Yıllar oldu Roman," dedi Travis boğuk bir fısıltıyla. "Seni görmeyeli yıllar oldu, kaçalı yıllar-"

"Bunu daha sonra konuşabiliriz," diye tısladı Roman. "Ama hayatının son birkaç yılını dinlemeye fırsat bulamadan kardeşimin katledilmesini izlememeyi tercih ederim."

"Ben mi? Kasaplık mı?" Travis hırladı. "Peki ya sen? Yara izlerine bak Roman! Fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

"Sonra," diye ısrar etti Roman. "Sonra konuşuruz."

Travis'in boğazı düğümlendi. Ağzı söylemek istediği kelimelerle oynadı ama onları serbest bırakmadı.

Roman iki eliyle kardeşini omuzlarından kavradı ve eğilerek alnını onunkine yasladı. "Bu odadan çıkma," diye fısıldadı Roman. "Ne duyarsan duy."

Travis cevap veremeden gitmişti, kurtardığı kardeşinin aşağıya inecek kadar aptal olmayacağını umuyordu.

LOREN ellerini Darien'in gömleğinin kıvrımlarına gömdü. Üzerinde o kadar büyüktü ki, siyah kumaşın içinde boğuluyordu ama onu sıcak tutmaya yardımcı oluyordu. Ve onun gibi kokuyordu - onun kolonyası, vücut yıkaması. Sakinleştirici koku aklının başında kalmasına yardımcı oldu.

Tavan arasındaki kanepede oturuyordu, Shay, Aspen ve Jewels da yanındaydı. Arthur sallanan sandalyede otururken Travis ve Malakai odanın enine boyuna volta atıyordu, ikisi de o kadar uzundu ki kafaları neredeyse alçak tavana değiyordu.

Shay, Malakai'ye "Başımı döndürüyorsun" dedi.

"Bu saçmalık," diye tükürdü Azrail. "Burada yeterince insan var, o pislikten saklanmamız için hiçbir sebep yok."

Travis ona doğru döndü. "Roman saklanmamızı söylerse saklanırsınız. Babamı tanımıyorsun. Randal'dan yüz kat daha kötüdür."

Bu isim mükemmel ayrıntılarıyla canlı bir anıyı geri getirdi -Darien'in babası Randal Slade, Angelthene'in altındaki tünellerde Loren'i büyüünün hınzır eliyle havada tutuyordu.

Ve Darien babasına onu bırakması için yalvarıyor. Onun için yalvarıyordu. Loren gözlerini kırptırdı, tüyleri diken diken olmuştu.

"Yerimizden kıpırdamayacağız," dedi Arthur, iki korkunç Darkslayer'a karşı otoriter bir ses çıkarmayı bir şekilde başararak. "Malakai Delaney de yerine otursun."

Azrail kaşlarını çattı ama kendini diğer kanepeye attı. Gözleri Shay'in yüzüne kaydı.

Gözlerini ona dikti. "Ne?"

"Sen kayıp değil miydin?" Aspen'e baktı. Dövmeli parmağıyla Shay'i işaret etti. "O kayıp değil miydi?"

Dişi Azrail başını eğdi, küt maun saçları çenesine doğru sallanıyordu. "Fotoğrafi hiç görmedim."

"Kız kardeşimi kastediyor olmalısınız," dedi Shay. "Anna. Birbirimize benziyoruz."

"Ona ne oldu?" Loren sordu, kelimeler kurulukla karıncalanıyordu. Klor ona gerçekten çok zarar vermişti.

"Kaçırıldı." Shay pantolonundaki bir ipliği karıştırdı. "Ama şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Roman kalabalık alana girdiğinde Donovan geniş ve hınzır bir gülümsemeyle, "İŞTE BURADA," dedi. "Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Ne zamandan beri kaçıyorum?" Roman cevap verdi, ses tonunda damarlarında buz gibi dolaşan korkuya dair hiçbir ipucu yoktu.

Roman Darien'in solunda durdu. Kuzeni hâlâ klor ve kan kokuyordu, hâlâ derin bir yorgunluk ve Roman'ın uyuşturucu bağımlılığı olarak tanıdığı bir şeye karşı pençeleşen bir ihtiyaç yayıyordu. Don saldırmaya karar verirse, hepsinin işi bitecekti.

"Ne istiyorsun?" Roman ısırdı.

"Ben ne istiyorum?" Don tükürdü. "Yalan söylemeyen bir oğul istiyorum. Ve korkak bir ödlele olmayan başka bir oğul istiyorum-"

"Bu kadar *yeter*," diye bağırdı Darien.

Don'un gözleri karardı. İleriye doğru yürüdü.

Roman hareket ederek Don ve Darien'in arasına girdi. "Dur." Sözcük yankılandı. "Ben de seninle geleceğim. İstedğin bu, değil mi? Ben de geleceğim. Mutlu musun?"

Don bir adım geri çekildi ve eliyle işaret etti. "Paxy-

"Roman'ın kanı dondu. "*Hayır*," diye tersledi.

Ama Paxton çoktan yürüyordu, ne yapacaklarını bilemeyen, yanlış bir hareket yapmaktan, Roman'ın geçmelerini istemediği bir çizgiyi aşmaktan korkan insanların arasına sıkışmıştı.

Bir sürü vardı.

Roman, Paxton'ın omzuna elini koyarak onu durdurdu. Don'a "O burada kalıyor." dedi.

"Bunu bütün gece yapabilirim Roman," diye tehdit etti Donovan. "Ya ikiniz de Kara Ev'e gelirsiniz... ya da bu aile buluşmasına son verimiz. Tam burada. Hemen şimdi." Gözleri tekrar Darien'e kaydı ve tanrılar, gözlerindeki o tehdit, o ölüm vaadi, Roman'ın fırlamak istemesi için yeterliydi.

Roman, odadaki herkesin kendisine baktığının farkında olarak babasına baktı.

Bu gece kavga etmenin bir anlamı yoktu, kazanamayacaklardı.

Roman da kardeşinin elinden tuttu. "Tamam. Sen kazandın. Her zamanki gibi." Donovan gülümsedi. "Akıllıca bir seçim."

"Roman..." Fısıltı Ivy'den geldi.

Roman'ın gözleri onunkilerle kilitletti. "Sorun yok," diye yalan söyledi. Arkasındaki grubu, arkadaşlarının ve ailesinin yüzlerini taradı.

Darien'in ifadesi öfkeliydi, gözleri siyahla parlıyordu. "Sadece kelimeleri söyle Roman," diye ısrar etti.

Roman dikkatini yere verdi. Boğazındaki yumruyu yuttu. "Bugün olmaz," diye fısıldadı.

Paxton'ı kapıdan çekerek çıkardı ve kişisel cehennemlerinde her zaman yaptığı gibi onu koruyacağına dair sessizce yemin etti.

TRAVIS ON DAKIKA DAYANDI. On, ve sonra siktir et dedi ve merdivenlerden aşağı koştu.

Gürleyerek açık ön kapının yanında durdu ve herkesi kapının önünde sessizce beklerken buldu.

Don ve Gölge Efendileri gitmişti. Ve öyle-

"Neredeler?" Travis nefes nefese ciğerlerini parçalayarak konuştu. Grubun arasına daldı, ite kaka ilerledi, gözleri fuayeyi ve ötesindeki boş oturma odasını seçiyordu. "Pax?" Nefes alışları hızlandı, başı dönmeye başladı. "Roman?"

Arkasındaki basamaklarda ayak sesleri duyuldu. Diğerleri birer birer ortaya çıktı. Loren, Jewels, Malakai, Arthur ve Shay.

"Gittiler," dedi Darien. Sesi boş ve sessizdi, boş araba yoluna bakarken gözleri simsiyah parlıyordu, Roman ve Pax'tan eser yoktu. "Don aldı onları." Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. Saçlarını geriye itti. "Ve ben ne yapacağımı bilmiyorum."

Travis, Darien'in gözlerindeki ifadeden ve ses tonundan Roman'ın gitmeyi *seçtiğini* anlamıştı. Darien'in kendisini gerçekten iyi bir nedenden ötürü bir yol ayrımında bulunduğunu biliyordu.

Çünkü Roman'ın peşinden gitmek, gitmemekten daha ölümcül sonuçlar doğurabilir.

BLAcK'IN EVI

YVESWICH, KEREYALETİ

Birlikte Kara Ev'in merdivenlerini çıkarken ROMAN Paxton'ın elini tuttu. Donovan önden gidiyor, Gölge Efendileri Roman ve Pax'i her taraftan kuşatıyordu. Kapalı avlunun çevresine yakın bir yerde Don'un evcil kurtları gölgelerin arasından altın gözlerle onları izliyor, birkaçı da ağıllarının zincirleri boyunca volta atıyordu.

Pax'in kalbinin çarpıntısı duyulabiliyordu, nefes alış veriş i düzensizdi. Roman onun elini nazikçe sıktı ve kardeşi için güçlü olmayı diledi.

Roman yardım edemezse kimse Pax'e dokunamazdı. Ve her zaman da öyle yaptı, Don'un onlara attığı her şeyin yükünü çekti. Ama bu durum Pax için hiçbir zaman işleri kolaylaştırmadı. Duygusal ve zihinsel yaralar bazen fiziksel olanlardan daha derindi.

Teker teker Siyah Ev'e, yani canavarın ağzına girdiler. Roman Paxton'ı yanından ayırmadı ama koridora çıktıkları anda Larina ön kapıyı kapattı, Don Simon ve Trey'e sertçe başını salladı.

Simon Paxton'ı kolundan yakaladı ve öylesine sert çekti ki diğerini Roman'ın elinden kurtardı.

"Hayır!" Paxton çığlık attı.

Roman kıpırdandı, tıpkı babasının bahçede zincirlediği kurtlardan biri gibi ilerledi. "*Sakın ona dokunma!*" diye hırladı, gözleri kararmıştı.

Büyüsü yayıldı ve birden fazla Gölge Efendisi'ni duvarlara sabitledi.

Ancak Don'un en iyi dostları sihirleriyle Roman'dan daha güçlüydü ve gölge fırtınasını kendi sihirleriyle engellediler. Karanlık fuayede patladı - o kadar kalındı ki kör ediciydi.

Trey karanlığın avantajını kullanarak Roman'ın karnına bir yumruk indirdi.

Bir diğeri yüzüne çarptı, çarpmanın etkisiyle alnı yarıldı.

Paxton çığlık atmaya başladı.

Sayagül bir çığlık atarak Roman'ın gölgesinden çıktı. Ancak ejderha çok geçmeden Blaine'in baykuş Tanıdığı tarafından duvara sıkıştırıldı, pençeleri kanatlarını şişledi.

Sırtına aldığı bir darbe Roman'ı dizlerinin üzerine çökertti. İşe yaramayacağını bildiği için dövüşmeyi bıraktı. Bu gece de diğerleriyle aynı şekilde sona erecekti; acı ve ıstırapla. *Onun acısı, onun acısı.*

"*Romaaaaan!*" Paxton'ın acı dolu çığlığı pencereleri salladı. "Onu rahat bırakın! Ona dokunma-" Yalvarışları kolunun hınzırca bükülmesiyle susturuldu, Simon'ın yüzünde hastalıklı bir zevk vardı.

Paxton'ın acı içindeki görüntüsü Roman'ın kanını kaydattı.

"Bırak," diye homurdandı Roman, odadaki gölgeler yeniden kıpırdanmaya başlamıştı, gözleri ve saçları simsiyahtı, "gitsin."

Simon yapmadı. Sadece bir küçük bükülme daha ve Pax'ın kolu bir ağaç dalı gibi kırılacaktı.

Roman gölgelerini dizginledi. Yerde diz çöktüğü yerden Donovan'a baktı, sırtı Trey'in ona vurduğu yerden zonkluyordu. "Bendim," diye açıkladı Roman. "Benim hatamdı. Benim kararımdı. Pax'e ev konusunda çenesini kapalı tutmasını söyledim. Bana ne istersen yap ama ona dokunma. Lütfen."

Donovan ruhsuz gözleriyle onu ölçtü. Büyülerinin gölgeleri dağılmış olsa da ev hâlâ karanlıktı; gölgeli bir in, gölgeli bir yaratık için biçilmiş kaftandı. "Çok zavallısın Roman." Don'un soğuk sözleri yankılandı. "Bir korkak gibi yalvarıyorsun." Ama Simon'a, "Bırak onu," dedi.

Pislik Paxton'ı hemen serbest bıraktı. Simon ve Trey Roman'a doğru ilerlediler.

Roman, onlar ona elini bile süremeden ayağa kalktı. "Ben yürüyeceğim." Don da dahil olmak üzere sadece gülümsediler.

Ve böylece Roman kaderine doğru yürüdü.

Her zamanki gibi onu dövmek için acele etmediler. Roman buna alışkındı.

-Acı, aşağılanma, işkence. Ama çektiği acıdan daha kötüsü Paxton'ın çığlık sesiydi.

Acı içinde değil, öyle değil. Ve Tanrı'ya şükür öyle değildi. Eğer küçük kardeşine el sürmüş olsalardı, Roman ölümüne savaşı, ona ulaşmak için bu evi yerle bir ederdi. Onu korumak için.

Paxton'ın çığlıkları Roman'ın yararınaydı. Ana kattaydı, Don'a ve diğer Gölge Efendilerine avazı çıktığı kadar bağıyor, Roman'ı bu odadan, yerin altındaki bu nemli mağaradan çıkarmaları için yalvarıyordu. Çocuk kendini Roman'ın yerine bile koyuyordu; Roman'ın istemediği her şekilde ağabeyine benziyordu.

İçinde bulunduğu oda tam anlamıyla bir işkence odasıydı. Bu ev yüzyıllar önce, bazı uygulamaların henüz yasaklanmadığı bir dönemde inşa edilmişti. Bu ev, masumlara, saygısızlara ve hainlere işkence etmek için bu odayı kullanan eski, kraliyet soyundan gelen cadı ve büyücülere aitti.

Donovan adamlarına onu buraya sürüklemelerini emrettiği her seferinde Roman onların ruhlarını hissetme talihsizliğini yaşamıştı. İşkence görenlerin auraları ölümle birlikte çoktan yok olmuştu ama geride acılarının belli belirsiz yankıları kalmıştı; geçen zamanla temizlenemeyecek türden bir leke. İşkence gören bu insanların ruhlarını kesen ıstırapları -yalnızca altıncı hisle görülebiliyordu- Roman'inkini yansıtmakla kalmıyor, onu ikiye katlayarak acıyı çok daha kötü hale getiriyordu. Her darbenin gücü iki katına çıkıyordu. Bağırsağa inen her darbe, sırtına inen her tahta kürek, her yakıcı kemer darbesi.

Donovan onu kelepçelemeyi severdi. Uzun zincirler yüksek tavana bağlanmıştı, paslanmış kelepçeler o kadar keskindi ki Roman'ın derisini deliyor, ölü bir hayvan gibi burada asılı kaldıkça daha da derine işliyordu. Don önce Simon ve Trey'in onunla eğlenmesine izin verdi ve Roman istediği gibi hırpalanıp morarır morarmaz Don kendi payına düşeni almak için aшаğı inecekti.

Roman bu iş bitene kadar bekleyemedi. Buradan çıkıp Paxton'ı sakinleştirene kadar. Gözyaşlarını kurulayana kadar. Ona bir ya da on sarılın.

Çocuk bunu hak etmedi.

Roman'ın sırtına bir kavurucu raket darbesi daha indirdi ve neredeyse nefesi kesiliyordu. Gevşemiş çenesinden yoğun kan akmaya başladı ve göz kapakları kapanma tehdidiyle sarktı. Bayılma isteğiyle savaştı, Donovan'ın Paxton'ı görmesi için buraya sürüklemesi ihtimaline karşı uyanık kalmaya çalıştı. Bunu daha önce de yapmıştı, birkaç kez. En küçük oğlunun, en büyüğünün acı çekmesini izlemesinden zevk alıyordu. Gönder.

Uyanık kalmak zorundaydı.

Etrafı parıldıyordu. Kulakları çınladı, burun delikleri kanla o kadar tıkanmıştı ki ağızından nefes almak zorunda kaldı.

Sis içeri girerek zaten karanlık olan odayı iyice kararttı-

Bir süre önce Trey ve Simon gitmişti. Dakikalar ya da saatler. Roman emin değildi. Ama gözlerini tekrar açtığında, yerinde sallanırken ağırlığının altında çınlayan zincirler, yere zar zor değen ayaklar, dolambaçlı merdiven boşluğunu kesen bir ışık demeti gördü. Çizmeler vuruyordu ve Roman basamaklar arasındaki boşluktan babasının buraya indiğini anlayabiliyordu.

Kişisel şeytanı geliyordu.

Roman'ın korkusu o kadar yoğundu ki, karanlık içine çöktü-

Yine bayılmış olmalıydı. Bir el kabaca yüzünü dürttüğünde kendine geldi. Gözleri yavaşça açıldı-

Don'un karşısında durduğunu gören Roman geri çekildi ve zincirlere doğru çırpınmaya başladı.

"Çölde o Selkie'yi sikmeden önceki halinden bile daha zavallısın." Donovan'ın sert sesi duvarların üzerinden süzülüyor, gölgeleri her kelimeyi yankılıyordu.

Zavallı, diye kıkırdadı gölgeler. *Selkie'nin canı cehenneme.*

Kahretsin. Donovan

biliyordu. Donovan

biliyordu. Shayla-

"Benimle kal evlat," dedi Donovan, başka birinin ağızından çıksa kulağa kibar gelecek bu sözler, o korkunç, alaycı, *nefret* dolu ses tonuyla keskin bir tezat oluşturunuyordu. "Seninle işim henüz bitmedi."

Hayır. Hayır, bu olmaz, lütfen, bu olmaz.

Ben buradayım, dedi Sayagül gölgesinden, ama onun bile sesi korkmuş geliyordu.

Burada seninleyim, sevgili Roman. Buradayım.

Görünmez pençeler zihnini deldi, o kadar keskindiler ki kafatasına kötü bir güçle saplanan bıçaklar gibi hissettiler. Donovan'ın büyüü derinlere indi ve daha da derine inip beyninin merkezine battıkça, Roman'ın kafasında korkunç, yürek parçalayıcı görüntüler parladı.

Annesi yatak odasında yerde kanlar içinde ölü yatıyordu. "Dur,"

diye bağırdı Roman, dudaklarından tükürük ve kan damlıyordu.

Donovan'ın pençeleri tam tersini yaptı, daha da derine indi.

Roman irkildi. Kısıtlamalara karşı çırpındı.

Ve sonra odadaki gölgeler büyük bir fırtınaya dönüştü; Roman'ın neredeyse altına işemesine neden olacak kadar taşlaştırıcı, kıvranan karanlıktan oluşan gerçek bir fırtına.

O fırtınanın içinde yüzen görüntüler Donovan'ın zihnine zorla soktuğu görüntülerin aynısıydı; Roman bu anıları gözleri kapalı ve açıkken görüyordu.

Helen Devlin, altın rengi gözleri ölümle açılmıştı.

Donovan'ın günlerdir temizleme zahmetine katlanmadığı cesedinin üzerinde sinekler geziniyordu. Roman çürüyen annesinin kokusunu sanki daha dün koklamış gibi hatırlıyordu, onu orada, iki oğluna hamile kaldığı sayvanlı yatağın yanında yatarken bulmak için içeri girdiğinde tüm zemine kustuğunu hatırlıyordu.

"Dur." Tek kelime boğuk bir fısıltıydı. Roman'ın ağrıyan bedeni öyle bir sarsıldı ki, zincirler takırdadı. Sayagül onun gölgesinde ağladı. Ejderha Helen öldüğünde henüz bir bebektir ama bunu Roman kadar net hatırlıyordu ve onun kadar çok ağlamıştı. "Lütfen."

"Aç gözlerini," diye tısladı Donovan, vahşi yüzünü Roman'ınkine yaklaştırarak. "Korkaklığı bırak ve aç şu lanet olası gözlerini."

Roman onları zorla açtı. Donovan'ın yüzü yakındı, çok yakındı.

Donovan odanın içinde bir kasırga gibi dönen gölge yığınının işaret etti. Şeytan vücut bulmuştu. "Ona bakın."

Roman yapmadı.

Donovan onun çenesini tuttu, tutuşu morarmıştı. "*Ona bir bak.*"

Roman annesinin ağlayan yüzüne baktı.

Ve sonra başka bir anıya -Donovan aynı büyüyü onun üzerinde kullandıktan sonra gözleri kanayan Helen'e-. Aynı işkence.

"Senin hatan," diye tısladı Donovan, adamın yüzünü iterek. "*Senin yüzünden öldü.*"

Yalan söylüyor, dedi Sayagül nazikçe, teselli ederek, hâlâ ağlayarak. *Onu dinlemeyin.*

Roman bunun doğru olmadığını biliyordu ama Donovan yıllarca onun düşüncelerini zehirlemiş, Roman sorgusuz sualsiz bu yalana inanana kadar gerçekleri çarpıtmıştı.

Bir süreliğine işe yaramıştı. Yıllar süren terapi, Donovan'ın titiz ve kızgın elleriyle gölgede bıraktığı hayatının köşelerine ışık tutmuştu.

Bu yüzden Roman bakmaya devam etti, bu işin bitmesini istiyorsa, üst katta hâlâ çığlıklarını ve hıçkırıklarını duyabildiği Paxton'a ulaşmak istiyorsa bunu yapması gerektiğini biliyordu, yorgun yumrukları kilitli kapıya vuruyordu.

Kal Roman, diye burnunu çekerek yalvardı Sayagül. *Uyanık kalmalıyız.*

Ancak Roman, dönen gölgeler fırtınasında ölü annesinin birçok görüntüsüne bakarken, Don'un büyüğü daha derinlere indi.

Burnu kanamaya başladı. Kulaklarından. Son olarak da gözlerinden... Ama o sırada bayılmıştı.

Tekrar uyandığında Donovan gitmişti, o uhrevi gölgeler de gitmişti. Kâbus sona ermişti, şimdilik.

Sonsuza dek diyebilmeyi diledi.

ROMAN'IN NEFES ALIŞVERİŞİ yavaşlamıyordu. Zincirlere asılmıştı, gözlerini en son açtığından beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Babası odadan çıktıktan sonra ikinci kez baygın düşmüştü ve burada pencere olmadığı için saati söylemek imkânsızdı.

Tüm vücudu acı içinde çığlık atıyordu. Giydiği gömlek sırtına yapışmıştı, kanı tutkal gibi etki ediyordu. Bileklerinin derisi sıyrılmıştı ve ağzı, burnundan damlayan, dudaklarında ve çenesinde kalın çizgiler halinde kuruyan kanın tadındaydı.

Roman gözlerini kapalı tutmayı tercih etti. O gölgelere bakmanın bir anlamı yoktu. Donovan onunla işinin bittiğine karar verene kadar burada sıkışıp kalmıştı. Bazen bir tur daha atmak için aşağı inerdi. Roman bu sefer olmaması için dua etti. Eğer olursa, hayatta kalabileceğinden emin değildi.

Sessiz ayak sesleri merdivenleri karıştırdı. Bir yetişkine ait olamayacak kadar küçüktü. Roman gözlerini zorla açtı.

Paxton merdivenlerden iniyor, körlemesine kavisli taş duvarı yokluyor, Tanıdığı da siyah sisle dönen sessiz patileriyle onu takip ediyordu. Roman'ın çocuğun içeri nasıl girdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kapının açıldığını duymamış, içeri giren bir ışık görmemiş, anahtar şıngırtısını duymamıştı. Don onu her zaman gerçek bir mahkûm gibi buraya kilitlerdi, anahtarlar ve her şey.

"Pax," diye homurdandı Roman, dili şişman ve beceriksizdi, dişleri kanla kaplanmıştı. "Pax, lütfen dostum. Gitmen gerek. Beni bu halde görmeni istemiyorum, tamam mı? Ben iyiyim."

"Bak sana ne yaptı," diye fısıldadı Paxton, Roman'a fasulye sırtıklarını hatırlatan titrek bacaklarının üzerinde yaklaşarak. Bunun için çok gençti. Çok masumdu.

Bunun neresi adil? Çocuklar ebeveynlerini, kardeşlerini seçemiyordu. Her çocuk dünyaya aynı şekilde gelirdi ama farklı kartlar dağıtılırdı. Pax farklı bir ailede doğmalıydı, onu seven bir babası ve Roman'ın savaştığı gibi onu korumak için savaşan bir annesi olmalıydı.

Bu adil değil, diye kabul etti Sayagül, ejderha da Roman gibi yenilmişti. *Birçok kişi acı çekiyor ve bu adil değil.*

"Pax," dedi Roman acıyla soluk soluğa, "git. Lütfen."

Ama Pax çok inatçıydı. Roman bunu ondan aldığını sanıyordu.

Daha da yaklaştı.

Ve bir dizi anahtar çıkardı.

"Pax," diye ısırdı Roman, sırtındaki kaslar yeniden kasılırken yüzünü buruşturarak. "Bana onları çaldığını söyleme. Lütfen bana onları çaldığını söyleme."

"Onları ben
çalmadım." "Bana
yalan söyleme."

"Çalmadım. Onları *ben* çalmadım." Paxton geri çekildi, boynunu büktü ve prangaları görebilmek için gözlerini kıstı. "Birkaç metre uzamam lazım."

"Pax, gitmen gerekiyor." Roman'ın kalbi yeni bir korkuyla çarpmaya başladı. "Onları geri götürmeni istiyorum. Eğer babam onları senin aldığını öğrenirse..." Safra ve kan yuttu. "Lütfen, sadece git."

Paxton'ın gözleri karanlıkta parlıyordu. "Yüzüne bak," diye mırıldandı.

"Ben iyiyim. Benim için ağlamana ihtiyacım yok, tamam mı? Bu yeterince kötü zaten." Gözlerini sıkıca kapattı. Kendisi de ağlamamaya çalıştı. "Lütfen, Pax, sadece git. Bana bir iyilik yapmış olursun." Daha sessiz bir fısıltıyla ekledi, "Lütfen."

"Peki," diye iç geçirdi Paxton, "ben giderim. Sen kalabilirsin."

Roman daha iyi bir ruh halinde olsaydı gülerdi. Kardeşi her zaman saçma sapan şakalar yapardı, bazıları komik bile değildi ama bu yüzden onu severdi. "Çok komik, seni küçük dilli pislik."

Sessizlik.

"Pax?" Roman gözlerini açtı.

Onun yerinde Shayla Cousens duruyordu ve sessiz adımlarla merdivenlere doğru sürüklenen Pax omuz silkerek, "Onu içeri ben aldım," dedi.

"Shay," diye nefes aldı Roman.

Ağız titrese de gülümsedi, soluk yeşil gözleri yaşlarla parlıyordu. "Merhaba, Gölgele Prens."

SHAY SNUCK Roman ve Paxton'ı Siyah Ev'den çıkarıp Zima semtindeki küçük dairesine götürür.

Roman'ın duşa girmesine yardım etti, kanlı giysilerini çıkarmasına yardım etti, hatta diz çökerek kot pantolonunu sıyırdı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi, her seferinde bir bacağını kaldırırken bir elini banyo tezgahına dayadı, her hareketi dikkatliydi.

"Bunu benim için yapardın," dedi Shay, pantolonunun paçasını ve çorabını sol ayağının üzerinden çekştirerek. Kız ona doğru baktı. "Sen yapmaz mıydın?"

Boğazı düğümlendi, kanla kabuk bağlamış altın rengi gözleri akan duşa doğru kayd. "Bu utanç verici."

"Utanç verici olan babanın oğullarını dövmekten zevk alması," dedi Shay usulca, diğer ayağını kaldırmasına yardım ederek. "Asıl utanç verici olan o. Sen değilsin."

Ayağa kalktı, kirli giysilerini topladı ve tezgâhın üzerine koydu. Bu gece çamaşır yıkayacaktı. Üzerlerindeki kanı ağartacak, Donovan ve korkunç adamlarının her izini silecekti.

Roman duşa doğru adım attı. Her hareketinde irkiliyor, dişlerinin arasından acı dolu nefesler çekiyordu. Kurumuş kan yanaklarını gözyaşı gibi çiziyordu, kulakları da kan doluydu.

Shay çığlık atmak mı yoksa ağlamak mı istediğine karar veremiyordu ama kesin olarak bildiği bir şey vardı.

Donovan'ı öldürmek istedi. Roman'ı incittiği için ona acı çektirmek. Pax. Bu kâbusun hiçbir mazereti yoktu.

Donovan Slade bir canavardı.

Roman duşa girdikten sonra Shay, Paxton için kanepede bir yatak hazırlamak üzere oradan ayrıldı. Daire küçüktü, sadece bir yatak odası vardı ama Pax'in küçük alanını bir kaleye dönüştürecek kadar yedek battaniye ve yastığı vardı.

"İhtiyacın olan her şey var mı?" Shay mutfağın ışığını kapatırken ona sordu. Pax kanepedeki battaniye yığınının altına sokulmuş, gözlerini televizyona dikmiş, sehpanın üzerinde boş bir fincan sıcak çikolata duruyordu. Shay kanepenin üzerinde bir gölgelik oluşturmak için yedek bir çarşaf kullanmış, çarşafı bir perde gibi kanepenin ucuna örtmüştü - battaniye kalesi için bir kapı.

"Sanırım öyle."

"Gece susarsan buzdolabında meyve suyu ve su var. Ayrıca çikolatalı kurabiyelerim de var. İstedğin her şeyi alabilirsin, tamam mı?"

"Tamam." Sesi kısıktı.

"İyi geceler, Paxton." Odanın öbür ucuna doğru ilerledi ve hâlâ yanmakta olan tek lambaya uzandı.

"Shay?" Paxton seslendi. Arkasını döndüğünde onu kanepede otururken gördü, gözlerinde yeni bir telaş vardı. "Işığı açık bırakabilir misin lütfen?"

Shay başını salladı. "Elbette. Üzerimde kalsın." Elini bıraktı, Paxton'ın yüzündeki ifadeyi -dikkatli kısıtlamalarını yırtmakla tehdit eden duyguları-görmemesi için başını çevirdi. "İyi geceler, Pax."

Tekrar uzandığında battaniyeler hışırdadı. "İyi geceler, Shay."

Boğazında biriken hıçkırıklarla savaşıarak koridorda yürüdü ve Roman'ı kontrol etmek için tekrar tek kişilik banyoya yöneldi.

Cebindeki telefonu çaldı.

Telefonu çıkardığında ekranda DARIEN CASSEL isminin yanıp söndüğünü gördü. Roman'ın evinden ayrılmadan önce numaralarını değiş tokuş etmişlerdi -Kara Ev'e gideceğini ve kimsenin onu takip etmeyeceğini ilan ettikten sonra.

Darien tartışmamıştı ki bu muhtemelen bir ilkti. Ama herkes bunun en iyisi olduğunu biliyordu. Yedi Şeytan'ın lideri bu gece daha fazla savaşacak durumda değildi ve eğer denerse kazanamama riski vardı.

Kimse bu riski almak istemedi.

Shay onun mesajını okudu, sonra da bir cevap yazdı.

DARIEN

O nasıl?

SHAY

O iyi.

DARIEN

Ya Pax?

SHAY

Yorgun ama iyi. Onu daha yeni yatırdım.

DARIEN

Güzel. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.

Shay, duşun kapandığını duyduğu anda cihazı uyku moduna geçirdi.

Ka

pal Koridorda sürünerek ilerledi, kapının hemen dışında beklemeyi tercih
1. ederek

Roman'ın çok ihtiyaç duyduğu bir alan. Paxton'ın Siyah Ev'den aldığı gri eşofman altı ve beyaz bol bir tişörtü giymesi için tezgâhın üzerine birkaç bol kıyafet bırakmıştı. Umarım onun yardımı olmadan giymesi yeterince kolaydır. Ama ona ihtiyaç duyması ihtimaline karşı sessizce dinledi. Kapı yavaşça açılana kadar birkaç dakika geçti ve adam topallayarak dışarı çıktı.

Roman çarpık bir gülümsemeye zorladı. "Acınası, değil mi?" Yine topallayarak bir adım daha attı.

"Baban mı? Evet, acınası biri."

Roman sırtıttı. "Ben nerede uyuyorum?"

"Benim yanımda."

Roman ona baktı.

"Eğer istersen," dedi hemen. "Misafir odam yok ama yerde kendime bir yatak hazırlayabilirim-"

"Odanız gayet iyi."

Shay bir nefes aldı. "Tamam. Bu taraftan. Bu taraftan." Koridorda yürüdü, Roman'ın iyiliği için yavaş hareket ediyordu. Gölge Ustası her adımda bir elini duvara dayıyor, gözlerini kaçırıyordu.

Birkaç dakika sürdü ama sonunda yatak odasına girmeyi başardı.

Kapı aralığında durakladı, altın rengi gözleri odasını taradı, en uzun süre tuhaf sanat heykelleri koleksiyonunda kaldı. En sevdikleri gazoz kutularından yapılmıştı. "Sanatçısın," dedi.

Shay kızardı. "Bu çok komik."

Onun tepkisini fark etti ve gözlerini yüzüne dikti. "Ne?" "Evimi gören çoğu insan çöplük diyor. Bir hurdalık. Onlar eski koleksiyon parçalarına değer vermiyorlar."

"Dairenizi çok kişinin görmesine izin verdiniz mi?"

"Hayır." Kadın ona baktı. "Sorunuzun şifreli olduğunu hissediyorum." "Söylediğim her şey şifreli."

Yatağı işaret etti. "Uzan. Rahatına bak."

Bir adım attı. Yüzü buruştu. Bir adım daha. İrkildi. "Nereye gidiyorsun?" Kadın kapıya doğru sürüklenirken gözleri onunkileri buldu.

"Biraz amaşır yıkamak için. Birazdan dönerim."

O cevap veremeden ya da yardım teklif edemeden oradan ayrıldı. Pax çoktan uyumuştur diye sessizce yürüyerek banyodan Roman'ın kanlı giysilerini aldı ve aceleyle çamaşır odasına girdi. Çamaşır makinesi ve kurutma makinesinin st üste yığılı olduğu küçük ve her zaman nemli bir yerdi. Deterjan şişesini fayansın üzerinden alırken, kendini çimdikleme isteğine direndi.

Roman Devlin yatak odasındaydı. İyi durumda değildi ama yine de. Hollow'un Kurdu onun yatak odasındaydı. Onun yatağında.

Bir öncekinin hemen ardından bambaşka bir gerçeklik yüzüne çarptı: Siyahlar Hanesi'nin başı olarak böylesine korkulan bir ne sahip olan adam, dünyayı inandırdığı kadar kurşun geçirmez değildi. Athene ona yetenekli bir aktör demişti ve bunu Roman'ın bencil ve sahtekâr olduğunu ima etmek için olumsuz bir şekilde söylemiş olsa da, onu böyle adlandırmakta haklıydı. Bencil ya da sahtekâr değildi ama bir maske takıyordu ve rolünü inandırıcı bir şekilde oynuyordu. Sahne arkasında çok az kişiye izin veren yetenekli bir aktrd.

Shay o insanlardan biri olmaktan onur duyuyordu.

Çamaşırlar gelir gelmez Shay, Motel 58'e gitmeden önce kaldırmaya zahmet etmediği temiz giysilerle dolu sepeti kaptığı gibi yatak odasına taşıdı.

Roman hâlâ uyanıktı, yorganın üstünde yatıyordu. Sepeti yatağın üzerine koyarken ona baktı.

"Rahatına bak dedim," dedi Shay. "Bu hiç rahat grnmyr."

"Ben rahatım," diye itiraz etti.

"Yorganın altında bile değilsin."

"Kısıtlamadan hoşlanmıyrum." Gözlerini sepete dikti. "Sakın bana bu saatte çamaşır katladığını söyleme."

Sepetten bir banyo havlusu çıkardı ve katladı. "O zaman sana söylemeyeceğim."

Doğrulup oturdu.

Az önce eline aldığı tişörtü düşürdü. "Uzan." İşaret etti. "Bana ne yapacağımı söyleme, yavrum."  kez ayağa kalkmaya çalıştı. Sonunda başardı, sonra yatağın etrafında dolaştı. "Sen amaşır katlıyorsan, ben de yardım ediyrum."

Sepetin bir ucundan tuttu ve ondan uzaklaştırdı. "Yarın yaparım."

Eli diğ er ucu kavradı ve kendi tarafına doğru çekti. "Bunu birlikte yapacağız."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

" amaşır katlamak mı?" "Mm-hmm."

" amaşır katlamak sana göre mi bilmiyorum."

"Neden? Erkek olduğum için mi? Cinsiyet rollerini sikeyim." Adam sepetten bir şey aldı ve kadın bunun dantelli bir külot olduğunu fark edince yüzü kıp kırmızı oldu. "Ayrıca, senin i  çamaşırlarına bakmak için bir bahanem var."

Kadın homurdandı. "*    amaşırlarım mı?*"

K lotu katladı ve bir kenara koydu. "Orada durup beni mi izleyeceksin, yoksa yardım mı edeceksin?"

Shay i  çekerek rahatladı. "Peki, tamam. Ama havluları yanlış koyarsan kovulursun."

Roman'ın cevap gülümsemesi gamzesini gösterdi ve gözlerindeki altın beneklerin yeniden canlanmasını sağladı. "Anlaştık."

ROMAN'IN EVİ

YVESWICH, KEREYALETİ

BU GECE BERBATTI. Darien'in sayamayacağı kadar çok nedenden dolayı.

Patlayacaktı. Patlayacak ya da kusacaktı, hangisi önce gelirse. Çünkü birbiri ardına darbeler almaya devam ediyordu ve sonunda kırılacaktı.

Sonunda bu gece gelebilir.

Roman'ın mutfağında volta atıyordu, diğerleri de meşe masada Tanner'ın etrafında toplanmıştı. Hacker'ın dizüstü bilgisayarı açıktı ve ekranda Cehennem Kapısı'ndaki güvenlik kamerası görüntüleri gösteriliyordu.

Gaven ve imparatorun adamlarının Darien'in arazisine izinsiz girdiklerini, evine girdiklerini ve her şeyi, onun ve ailesinin birlikte inşa ettikleri evi yok ettiklerini gösteren görüntüler.

Yıkım en kötü kısmı bile değildi.

Adamlar Mortifer'ı çalmıştı. Ekranda, Hob mısır gevreği kutularının arkasına saklanmıştı. Darien, adamlardan biri mısır gevreği kutularını bir kenara fırlatıp Mortifer'ı sanki bir bez bebekmiş gibi -sanki ona dokunmaya hakkı varmış gibi- yakaladığında Morty'nin korkudan gözle görülür bir şekilde sıçradığını görebiliyordu.

Mortifer'ı kanvas bir torbaya doldurup ağzını kapatmıştı.

Sonra da lanet çantayı yumrukladı.

"*Kapat şunu!*" Darien tersledi, sözleri gergin ve sessiz odayı bir bıçak gibi kesti. "Bunu üçüncü kez görmeme gerek yok!"

Tanner dizüstü bilgisayarını kapattı.

"Lionel mıydı o?" Malakai sordu, sorusundan öfke ve intikam damlıyordu. "Yemin ederim Lionel'ı gördüm-"

"Öyleydi," dedi Lace, sesi kalın ve titrekti. "İmparator herkesi satın alıyor." Avcıları. Warglar da muhtemelen. Lionel,

Darien, Channary'nin çoktan satın alındığına bahse girerdi. Ve imparatorun rüşvet veremediği herkesi öldürmeyi hedefliyordu. Melekler... güvende değillerdi-

"Dominic'le konuşan oldu mu?" Ivy adeta Darien'in düşüncelerini okuyarak sordu. Arkadaşlarının hiçbiri güvende değildi.

Ama Max, "O iyi," dedi. Bu güvence Darien'in nefes almasını sağladı. "O da buraya geliyor ama birkaç gün geriden geliyor. Sanırım Quinton bizim için geldiklerinde aynı adamları onun peşinden göndermeyi planlıyordu." Dallas'la bakışlarını paylaştı.

"Ama pislik herif onları öldüreceğimizi tahmin etmemişti," diye araya girdi Travis.

Darien adımlarını hızlandırdı. "Ben yokken yapmışlar." Darien onları durdurmak için orada değilken Mortifer'ı çaldılar. Ellerini yumruk yaptı. Gevşetti. Tekrar sıktı. "Lanet olası korkaklar."

Havaya ihtiyacı vardı. Kendi derisini kemiklerinden sıyırmaya ihtiyacı vardı.

Roman gitmişti. Muhtemelen Shay onu o cehennem çukurundan çıkarmadan önce Donovan tarafından feci şekilde dövülmüştü. Darien o pisliğin Paxton'a ne yaptığını düşünmek bile istemiyordu. Eğer bunu düşünmesine izin verirse, Siyahlar Hanesi'yle bir savaş başlatabilirdi. Bitirebilecek durumda olmadığı bir savaş. Bu gece sisin iblislerine karşı bir savaş kazanmış olabilirlerdi ama doğrudan farklı, çok daha kötü canavarlara karşı başka bir savaşın içine atılmışlardı.

Lanet hayatının hikayesi.

"Darien...", diye denedi Tanner. Oda sessizliğe gömülmüş, herkes temkinli bakışlarla onu izliyordu.

Loren odadayken, Tanner'ın yanındaki sandalyelerden birine tünemiş olan Darien kendini kontrol etmek için çok çalıştı.

Başarısız oldu.

Loren de dahil olmak üzere birçok kişinin panik içinde sıçramasına neden olan gırtlaktan gelen bir kükremeyle, yıldırım hızıyla boş bir sandalyeyi kaptı. Odanın diğer ucuna fırlattı.

-

Kulakları patlatan bir gürültüyle duvara çarptı ve paramparça oldu. Kimse bir şey söylemedi.

Arka güverteye çıktı, kapıyı arkasından çarparak kapattı ve buz gibi havayı içine çekti. Sis dağılmasının üzerinden saatler geçmişti ama ambulanslar hâlâ şehrin pek çok bölgesinde harıl harıl çalışıyor, siren sesleri geceyi yarıyordu.

Arkasından kapı açılana kadar birkaç dakika geçti.

Darien etrafında döndü, ruhundaki bomba patlamadan önce son bir kıvılcım bekliyordu-

Ivy güverteye çıktı, gözlerinde yaşlar parlıyordu. Sessizce - odada neden olduğu gürültüye kıyasla çok sessizce - kapıyı kapattı.

"Ivy," diye boğuldu Darien, kanı kaynıyor, kalbi saf, su katılmamış öfkeyle çarpıyordu, "İhtiyacım var-"

Aralarındaki mesafeyi birkaç hızlı adımla aştı.

Ve kollarını ona doladı. "Bu," diye fısıldadı onu sıkıca kavrayarak. "İhtiyacın olan şey bu."

Darien'in vücudu gergindi ama kız kardeşi ona sarılıp, çocukluklarının kâbusunda sıkışıp kaldıkları zamanlarda yaptığı gibi içindeki bombayı etkisiz hale getirdikçe yavaş yavaş eridiğini hissetti.

Roman ve Paxton hâlâ aynı kâbusun içinde sıkışıp kalmışlardı. Çıkamadıkları kafes.

Kolları ona sarıldı.

Ve gözyaşlarının düşmesine izin verdi. Loren komaya girdiğinden beri içine attığı tüm o duygular... onu geri getirdiğinden beri onu hatırlamaması, *hâlâ* hatırlamaması... hepsini serbest bıraktı.

Gözyaşları hıçkırıklara dönüştü, her nefes göğsünü titretiyordu.

Acıyordu. Her şey acıyordu.

"Onu geri alacağız," diye yemin etti Ivy, kendi gözyaşları gömleğini ıslatırken.

"Evet," diye kalın bir sesle onayladı Darien. Onu sıkıca kavradı, Mortifer'ın o çantaya tıklandığı o korkunç görüntüyü kafasından atamıyordu. Hob'un dehşete düşmüş yüzü, etrafında ona yardım edecek kimsenin olmayışı, ailesinin yok oluşu. Mortifer'ın çırpınmasını engellemek için torbayı yumruklayan o pisliğin görüntüsü.

Morty'nin korkusundan mı yoksa...

Darien bunu düşünmek istemedi. Onun yerine, "Kesinlikle yapacağız." diye yemin etti.

"ALKOLİK OLMADIĞIMA SÖZ VERİYORUM," dedi Travis boş bir bira kutusunu daha buruştururken. Roman'ın evinin çatısında oturuyordu, Jewels Delaney de ona katılmak için sessizce tepelerin üzerinden yürüyordu. Bir ayağını diğerinin önüne atmış, sanki ipte yürüyormuş gibi saçları rüzgârda savruluyordu. Travis

"Şu anda gerçekten ayık olmayı göze alamam, yoksa aptalca bir şey yapabilirim. Babamı öldürmeye çalışmak gibi."

Spor ayakkabılarını açık havada sallayarak onun yanına oturdu. "Yargılayacak konumda değilim," dedi elleri çatının buzlu kenarını kavrayarak. "Üvey babam etrafımdayken oldukça kötü şeylere yöneldim. Uyuşturucu, alkol, vandalizm, aklınıza ne gelirse. Çocuk suçlunun tanımıyım. Nasıl hissettiğini biliyorum... ve biriyle konuşmak isteyebileceğini düşündüm." Ona yan gözle baktı.

"Teşekkürler," dedi ama konuşmadı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa Travis, ben buradayım. Sadece sessizlikte birlikte oturmak istesen bile." Bir nefes aldı, genişleyen şehre baktı ve soğukta bir nefes vererek tekrar, "Ben buradayım," dedi.

"Yeni bir babaya ihtiyacım var," diye ağzından kaçırdı Travis. "Kardeşlerimin güvende olduğunu bilmem gerek. Onları istediğim zaman görebilmeliyim. Adalet ihtiyacım var." Durakladı. "Ve bir biraya daha ihtiyacım var." Yanındaki kutuya uzandı ve bir tane çıkardı. Kırıp açtı. Yarısını içti.

Çıkardığı geçirme sesi avluda yankılandı.

Jewels kıs kıs güldü. "Bu iğrençti."

"Yine de seni güldürdü."

Başını salladı. Gülümsedi. "Evet. Evet, yaptın."

"İhtiyacım olan..." diye devam etti Travis, önceki ihtiyaç listesine geri dönerek, "yaşadığımı bile unutacak kadar kör kütük sarhoş olmak."

Mutlu gülümsemesi yerini hüzünlü bir gülümsemeye bıraktı. "O zaman devam et ve kükreyerek sarhoş ol," dedi yumuşak bir sesle. "Ben de çatıdan düşüp bir aptal gibi boynunu kırmadığından emin olmak için burada olacağım." Elini çatıya doğru uzattı ama aniden dondu ve iki elini de kalçalarının arasına soktu.

Travis kadeh kaldırmak için birayı kaldırdı. "Jewels Delaney'e. Hayalimdeki kıza-" Sallandı, neredeyse düşüyordu-

Onun kolunu tuttu. "Yavaş ol bakalım." Sinirli bir kahkaha attı. "Bence çoktan zil zurna sarhoş olmuş olabilirsin."

"Listemden bir şey eksildi. Sıradaki durak: Don'u öldürmek."

Dikkati arkasındaki bir şeye takıldı. Kalçasını okşadı ve Travis'in bildiği bir sonraki şey bacaklarını çatıya doğru salladığı ve kendini ayağa kaldırdığı oldu. "Birazdan dönerim."

"Boynumu kırmadığımdan emin olma meselesi ne olacak?" diye seslendi. "Benden bıktın mı?"

Ama Jewels çoktan gitmişti ve daha ağır yürüyüşlü farklı bir gölge, botlarını kenardan sallayarak onun yanına oturdu.

"Bana bir bira ver," diye homurdandı Malakai.

"Ne istiyorsun?" Travis sarhoş zihninin bulanıklığı içinde gözlerini kısarak ona baktı.

"Bir bira." Parmaklarını kıvrarak işaret etti. "Bana bir tane ver."

Travis çantayı karıştırdı ve Malakai'nin bekleyen eline bir tane itti, iki kez ıskaladı. "Jewels gerçekten gitti mi?" diye mırıldandı Travis, gözleri parlıyordu, "yoksa farkı anlayamayacak kadar sarhoş muyum?"

Malakai birasını açtı. "Eğer o kadar ileri gittiysen, sana acıyorum. Ne kadar çok iersen, insanların o kadar güzelleşmesi gerekir." "Haklısın, o kadar sarhoş olamam. Çok irkinsin."

Malakai içkinin ortasında durakladı. "Dikkat et, yoksa o aptal kıcıımı bu çatıdan aşağı iter ve Jewels'a sarhoşken düşüp öldüğünü söylerim."

Travis bu tehdide gülecek kadar kendini kaybetmişti.

Sonrasında yaşanan sessizlik, Travis ayık olsaydı gerçekten çok garip olurdu.

"Benim de Don gibi bir üvey babam vardı," dedi Malakai durup dururken. "Jewels'ın söylediği de buydu."

"Kapa eneni de hikyemi anlatmama izin ver." Malakai birasını yudumladı. "Hıyarın tekiydi. Gerçekten büyük bir hıyardı."

Travis bekledi. Saniyeler dakikalara dönüştü. "Bu kadar mı?" diye ağzından kaçırdı. "Evet."

"Anlatacak bir hikayen olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Bu benim hikayem. Bir zamanlar, üvey babam yerine koca bir hıyarım vardı. Son."

Travis başını salladı. Sırıttı. Sessizlik tekrar çöktüğünde, dehşet içinde ayılmaya başladı, cehennem genleri maddeleri çok daha hızlı filtrelemesini sağlıyordu.

"Ben yokken Jewels'a sen bakmışsın," dedi Malakai. "Bana onu senin kurtardığını söyledi."

Travis homurdandı. "Kıcıımı korumama da yardım etti." Bu kadar çabuk aklı başında olmak istemediği için bir bira daha açtı.

"Sen orada olmasaydın ölmüş olacağı konusunda oldukça kararlı." "Ve?"

"Ve ne?"

"Bana teşekkür edecekmişsin gibi geldi."

Homurdandı. "Tanrılar hayır. Ben teşekkür etmem." Elindeki birayı inceledi, ay ışığı biranın ağzında parlıyordu. "Bira çalar ve içerim ama." Tekrar yudumladı.

Travis mırıldandı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, bir şey değil."

"Eww." Ayağa kalktı. "Düşmemeye çalış, burası çok kaygan. Ya da yap- Umurumda değil." Sesi mesafeye birlikte soldu.

Travis bıyık altından güldü. "Tuhaf birisin."

Gece sessizleşti. Ve Travis orada oturdu. Tek başına, elinde birayla.

Ağzına götürdü ama durakladı. Yanındaki çatıya bıraktı. Ve onun yerine yıldızları izlemeyi seçti.

Roman ve Pax gittikten sonra evi temizlemişlerdi. İblis cesetlerini şehir görevlilerinin temizlemesi için sokağa attılar. Sihirlerini kullanarak pencereleri tekrar bir araya getirdiler, ancak birkaç tanesini onarmak çok zordu ve değiştirilmeleri gerekecekti. Ocak tüm kandan kurtuldu, her yer neredeyse yeni gibi oldu. En azından uyumak için yeterince iyiydi. Gerisini yarın halledeceklerdi.

Darien Loren'i yatak odasında uyanık yatarken buldu, güzel yüzü tuz lambasının turuncu ışığıyla aydınlanmıştı. Singer onun yanında sıkı bir top gibi kıvrılmıştı ve arka patisi hayal kurarken seğiriyordu.

Loren, kapısında beliren Darien'e gözlerini kırpıştırarak baktı. "İyi misin?" diye fısıldadı, kelimeleri yorgunluktan çatırdıyordu.

"Ben de sana aynı şeyi sormaya geldim." Duş almış, siyah bir eşofman ve beyaz bir tişört giymişti, saçları yine ıslaktı ama artık klor ve kan kokmuyordu. Sırtı hâlâ çok fena yanıyordu ama iyileşme yolunda ilerliyordu.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi. "Biraz sarsıldım ama iyiyim."

"Bir dakika seninle oturabilir miyim?" Odaya doğru sürüklendi, ona daha yakın olma ihtiyacı, o cevap vermeden önce ayaklarını harekete geçirdi.

Ayağa kalktı ve adam şiltenin yanına otururken o da yana kaydı.

On

u. "Darien, "Sizi korkuttuğum için özür dilemek istiyorum," diye söze başladı.

Kum rengi kaşlarının arasında küçük bir kırılganlık oluştu. "Ne zaman korktun

Ben mi?" Ama sonra yüzü yumuşadı. "Sandalyeyi kastediyorsun." Yüzünü buruşturdu. "Bazen sinirlerim tepeme çıkıyor."

"Üzölmekte haklısın," dedi nazıkçe. "Evinize yaptıkları... için..." Başını iki yana salladı, gözleri parlıyordu ve düşünceleri Mortifer'ın üzerindeydi. "Yaptıkları şey yanlıştı."

Darien derin bir nefes aldı. "Bunu düzelteceğim," diye açıkladı. "Onu geri getireceğim."

Birkaç dakika boyunca sessizce oturdular, Darien Loren'in kalp atışlarını, nefes alışını dinledi. Onunla bir odada yalnız olmak bile onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde sakinleştirmişti. Ne savaşmak, ne öldürmek, ne de uyuşturucular. Bu kız olmadan nasıl yaşadığını bilmiyordu. Onun mucizesi. Meleği.

"Hellseher'ın iyileşmesi çok etkileyici," dedi Loren, o çarpıcı gözleri yüzündeki yaraları tararken. Ona doğru uzandı...

Darien nefesini tuttu, onun kendisine dokunmasını istiyordu -hatta buna *ihtiyaç* duyuyordu-.

Ama aniden durdu ve eğilip komodinden küçük bir kutu aldı. Mordred ve Penelope'nin iyileştirici merhemi.

Kapağı çevirerek açtı ve parmağını merhemin içine batırdı. "Alabilir miyim?" Darien hemen başını sallayarak cevap verdi.

Battaniyeleri beline dolayarak yaklaştı ve nane ve okaliptüs kokan bir merhemi dikkatlice adamın alnındaki kesiğe sürdü, dokunuş yakıcı acıyı anında dindirdi.

Darien tüm bu süre boyunca onu izledi, güzelliği onu büyölüyordu. Sonunda ona dokunmak için neler vermezdi. Ona sarılmak. Onu öpmek ve tadına bakmak-

Loren merhemi düşürdü, teneke yerde takırdadı.

Darien ayağa kalktı. "İyi misin?" Topaç gibi dönen tenekeyi almak için eğildi, nemli saçları yüzüne döküldü.

"Evet," diye nefes aldı, şaşkın görünüyordu. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Bunu daha önce yapmış mıydık?"

Darien dondu kaldı.

Bu muydu? Sonunda hatırlıyor muydu?

Loren gözlerini kırıştıtararak ona baktı. "Üzgünüm, bu aptalca bir soru."

"Hayır, değil," dedi usulca. Kalbi hızla çarpmaya başladı, göğsündeki umut kıvılcımı bir cehenneme dönüştü. "Loren..."

"Gerçekten çok yorgunum," dedi aniden, kelimeler bir anda ağzından döküldü. "Sanırım ikimiz de yorgunuz." Tenekeyi adamın elinden aldı. "Sabah görüşür müyüz?"

Darien ona öylece baktı, kelimeler dökölmek için can atıyordu. Ama "Evet, tamam." dedi. Onun gitmesini istiyordu, bunu yüz ifadesinden anlayabiliyordu.

bakışlarından kaçınırken, titreyen elleri sürekli olarak saçlarını kulaklarının arkasında düzeltiyordu.

Bu yüzden onu mutlu etmek için umutsuzca kapıya yöneldi. "Bir şeye ihtiyacın olursa, gel ve beni al, tamam mı?"

Başını sallamayı başardı.

Darien kapısını yarıya kadar kapatarak ayrıldı.

Hatırlıyordu. Ve bu onu açıkça korkutuyordu. Kafası karışmıştı.

Doğru zamanı seçecek ve onunla oturup gerçeği anlatacaktı. Yarın.

Ya da ertesi gün, daha geç değil.

Ve umarım, ona söylediğinde, onu geri alabilirdi. Daha fazla beklemeye dayanamazdı. Onun gerçeği bilmesine ihtiyacı vardı.

Ama bu onu korkmaktan alıkoymadı. Onu farklı, çok daha kötü bir şekilde kaybedeceğinden korkuyordu.

Çünkü ona, birlikte geçirdikleri geçmişe dair hiçbir anısı olmadığı sürece, o bir yabancından başka bir şey değildi. Orada aşk yoktu, sadece gerçekler vardı. Soğuk, sert lanet gerçekler.

Darien gittikten sonra Loren'in uykuya dalması biraz zaman aldı. Kendini kapısına bakarken buldu. Onun geri gelmesini umuyordu.

Neredeyse gitmesini talep etmişti ve onu öylece kovduğu için üzülüyordu.

Ama başka bir anı geri gelmişti. Bacaklarının arasında yere diz çökmüş, göğsündeki bazı kesiklere -şimdi tuz lambasının yanında duran tenekenin aynısı olan- şifalı bir merhem sürerkenki anısı.

Göğsünde calla zambakları dövmesi vardı. Mürekkep sadece zambaklardan oluşmuyordu ama... Merak etmekten kendini alamıyordu.

Ve sonra aklına ikinci bir anı geldi, adamın yakışıklı yüzündeki yaralara aynı merhemi sürdüğü anı. Birlikte büyük, güzel bir banyodaydılar, adam derin küvetin kenarında oturduğu yerden ona şefkatle bakıyordu.

Ne kadar yakındılar?

Ve neden kimse ona düşündüğünden daha yakın olup olmadığını söylemiyordu?

"BU," diye tısladı Dallas, Max'in göğsünü dürterek, "siz aptalların şimdiye kadar yaptığı en aptalca şey!"

Roman'ın evinin en üst katındaki misafir odalarından birinde karşılıklı durmuş, Darien'in Loren'e çıktıklarını, seviştiklerini söylememe kararı hakkında tartışıyorlardı. Kendi başına bir şeyler hatırlamaya fırsat bulamadan onu bunaltmamak için.

Hafızasını kaybetmişti. Max bu kızın bir yıldan kısa bir süre içinde neler yaşadığına inanamıyordu. Kalendae'deki patlama, imparator tarafından şantaja uğramak, Kanlı Ay sırasında herkesin kışını kurtarmak, ölmek ve yeniden hayata döndürülmek, komaya girmek...

Ve şimdi de hafıza kaybı. Kısmi, evet, ama yine de. Ne zaman bitecek bu?

"Bu bizim vereceğimiz bir karar değil," dedi Max yüzüncü kez, sesini alçaltmaya çalışarak. Onlarınkinin yanındaki yatak odasında kalan Delaney zaten bir kez çok gürültü yaptığı için ona çıkışmıştı ve bir kez yeter de artardı bile. "Bu Darien'in-"

"Ve yanlış seçim yapıyor!" Dallas'ın fısıltısı daha çok bir haykırış gibiydi.

Delaney, odalarını ayıran duvar yüzünden boğuk bir sesle, "Kapa çeneni. Lanet olsun. Uppppppppp."

"Hatırlayacak ve çok kızacak," diye devam etti Dallas. "Kendine hiç iyilik yapmıyor-"

"O zaman bırakalım kendi yolunu bulsun."

Dallas duvarda asılı duran bir tabloya kaşlarını çatarak baktı. Başını salladı, atkuyruğu sallanıyordu, gözbebeklerinin etrafındaki gümüş halkalar ıslıl ıslıl yanıyordu. Max, Dallas'tan çok şey istediğinin farkındaydı. Loren, hafızasını kaybettikten ve Dallas ile Sabrina'in geçici olarak parçası olmadıkları bir hayata sürüklendikten sonra, uyanır uyanmaz evlat edinen kız kardeşiyle konuşmak isteyecekti. Tek umudu Dallas'ın Loren'in sorularını geçiştirecek ya da onunla tamamen etkileşime girmekten kaçınacak bir yol bulmasıydı.

Tekrar: Çok şey istiyorsun. "Dallas?"

Max dürttü.

Kaşlarını çatarak tablodan ona baktı. "Ne?" diye ısırdı. Max'in kaşları havaya kalktı. "Ona söyleyecek misin?"

"Ona söylemeliyim," diye uyardı. "Ben onun kız kardeşiyim. Ona karşı dürüst olmam konusunda bana güvenir." Max bunu anlayabilirdi ama...

"Darien'e bundan biraz daha fazla sadakat borçlu olduğumuzu düşünmüyor musun? Loren *onun* sayesinde uyanık ve hayatta."

"Ve senin yüzünden uyandım," diye seslendi Malakai. "Kulak misafiri olmayı bırak!" Max tersledi.

Dallas tekrar duvara bakmaya başladı. "Ona söylemeyeceğim," diye karar verdi. Parmağıyla onu işaret etti. "Ama seni uyarıyorum, sonunda hatırladığında onunla -hiçbirimizle- mutlu olmayacak."

Delaney'nin odasından bir kıkırdama geldi. "Bu konuda haklısın Crimson." Max buna itiraz edemezdi. Ama en iyi arkadaşı ne isterse onu yapacaktı, Yalanının bedelini daha kötü şekillerde ödese bile.

SHAY'İN DAİRESİ

YVESWICH, KEREYALETİ

SHAY ertesi sabah yanan bir şeyin kokusuyla uyandı. O kadar yorgundu ki, ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

Ve Gölge Ustası rüya görürken neden bir erkek kolunun beline dolandığını, arada bir seğirdiğini hatırlaması daha da uzun sürdü.

Gözlerini açtığında Roman'ınkilerin de aynı şeyi yaptığını gördü. Roman gözlerini kırptırdı, irislerindeki altın benekler parlıyordu.

Sonra burun delikleri alevlendi ve kolu kızın etrafında sıkılaştı, parmakları gömleğinin içinde kıvrıldı. "Pax."

Hemen ayağa kalkıp mutfaka koştu. Shay koştu. Roman topalladı.

Paxton güneşin aydınlattığı mutfakta durmuş, ocaktaki kızartma tavaından çıkan dumanı temizlemek için bir bulaşık havlusu sallıyordu.

"Pax?" Roman Shay'in arkasından seslendi. Adamın eli Shay'in sırtının alt kısmında gezindiğinde Shay ürperdi. "Ne yapıyorsun dostum?"

"Kahvaltı hazırlıyorum." Hepsi yüksek ayarda olan ocakları kapattı.

Mutfak darmadağınktı, tezgâh kahvaltı malzemeleriyle doluydu - poşetlenmiş dondurulmuş mücver, bir somun ekmek, bir kutu yumurta, meyve suyu sürahileri, spatulalar ve çırpma telleri.

Paxton yanağındaki isi sildi. "Oturabilirsin. Neredeyse bitirdim."

Shay ve Roman baktılar.

"Yardım istemediğine emin misin?" Roman sordu.

Paxton dolaptan bir yığın tabak aldı ve bir tanesi yana kayarak neredeyse yere düşüp parçalanırken Shay irkildi. "Ben iyiyim."

Roman, endişeli mi, şok olmuş mu yoksa gururlu mu olduğuna karar verememiş gibi bakarak kardeşine bakmaya devam etti.

Shay, Gölge Efendi'nin elini tuttu, parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve onun hızında hareket etmeye dikkat ederek mutfak masasına doğru çekti.

Roman'ın sırtı gece boyunca tekrar kanamaya başlamış olmalıydı, gömleğinin beyaz malzemesi koyu kırmızı çizgilerle lekelenmişti. Hâlâ topallıyordu, hâlâ birkaç saniyede bir yüzünü buruşturuyordu ama Shay dün geceki kadar kötü acı çekmediğini rahatlıkla söyleyebilirdi.

Işık açıkken uyumuşlardı. Roman uykuya daldıktan yaklaşık bir saat sonra Shay ışığı söndürmüştü ama Roman bomba patlamış gibi irkilerek uyanmıştı.

"Shay?" diye seslendi karanlık odada. "Shay, ışığı aç. Lütfen."

Tabii ki itiraz etmemişti. Ve elbette, daha önce ipucu vermediği için kendini kötü hissetmişti, kendi yorgunluğu ve karanlık odaları tercih etmesi unutmamasına neden olmuştu.

Roman karanlıktan korkardı. Ve şimdi onunla çölde geçirdiği zamanı hatırlarken, onu uyurken hiç *görmediğini* fark etti.

Şimdi geriye dönüp baktığında her gece uyanık kaldığını, siyah motel odasında uyuyamadığını söylüyordu. O ilk sabah birlikte kahvaltı ettiklerinde, ona güvenmediği için uyumadığını iddia etmişti.

Ne kadar iyi bir yalancıydı. Gölge Efendisi ve Kovuk Kurdu rolünü çok iyi oynadı.

Roman'ın karşısına oturduğunda onunla göz göze geldi.

Ve dünyanın geri kalanının asla bilmeyeceğine dair -sessizce, kendi kendine- yemin etti. Onun sırrını da kendi sırrı gibi özenle saklayacaktı.

Pax ikisine de birer tabak çırpılmış yumurta ve kızarmış ekmek servis etti. Bardaklarına portakal suyu doldurdu ve ardından ocaktan mücver tenceresini alıp masaya taşıdı.

Roman'ın sandalyesinin yanında durakladı. "Onları yaktım." Yanmış patateslere kaşlarını çattı, alt dudağı dışarı fırladı.

"Neden bahsediyorsun, mükemmeller," dedi Roman, Pax'e tabağını uzatarak. "Doldur beni şef."

Paxton'ın kaşları gülümsemeye dönüştü ve Roman'ın tabağına biraz döktü. "Ketçap ister misin?"

"Lütfen," dedi Roman.

Paxton elinde tavayla Shay'e döndü. "İstemiyorsan onları yemek zorunda değilsin."

"Tabii ki istiyorum," dedi Shay tabağını kaldırarak. Paxton tencereden biraz mücver çıkardı. "Beni şımartıyorsun. Teşekkür ederim, Pax."

"Hoş geldiniz." Ketçap bulmak için buzdolabına gitti.

Shay tabağını önüne koyarken Roman'ı bakarken yakaladı.

Göz kırptı -diğeri kadar şişkin olmayan gözüyle.

Kahvaltısı çok güzeldi, patates kızartması bir yana. Yemeğini bitirdiğinde Shay tabağını sıyırıp mutfağı toplamaya başlarken Paxton'a üçüncü kez teşekkür etti.

Roman masada oturduğu yerden onu izliyordu, elleri bir fincan yeşil çaya sarılmıştı. Paxton kardeşine Cryptic Crypts hakkında gevezelik ediyordu, sesi küçük dairenin pencerelerinden içeri süzülen güneş ışığı kadar neşeliydi.

Shay onların burada olmasından hoşlanıyordu. Daha az yalnız hissediyordu. Neredeyse bir ailesi varmış gibi davranabiliyordu. Benim diyebileceği insanlar.

Roman'ın yüzünün gece boyunca biraz iyileşmiş olması, morlukların azalması hoşuna gitmişti. Cildi o kadar şişmemişti, kesikler iyileşiyordu.

Ama sırtı... o yaralar daha uzun sürecekti. "Duş alabilir miyim?" Paxton aniden sordu.

"Elbette yapabilirsin," dedi Shay, lavaboyu sıcak sabunlu suyla doldururken. Paxton sandalyesini dışarı itti. "Teşekkürler." Koridorda sekerek ilerledi,

Yavru Tanıdığı gölgesinden çıkıp onu kovalıyor ve peşine takılıyordu. Paxton'ın kahkahasının apartmandan gelen sesi kalbini ısıttı.

Shay usulca gülümsedi ve yorgun gözleri buğulanarak sabundan köpüren suyu izledi. Bir kahveye daha ihtiyacı vardı.

"Teşekkür ederim." Roman'ın boğuk sesi genellikle sessiz ve yalnız olan mutfağı doldurdu.

Shay başını kaldırdığında Roman'ın masadaki yerinden onu izlediğini gördü, altın rengi gözleri duygu yüklüydü. Shay onun temizlik için kendisine teşekkür etmediğini biliyordu.

Bir nefes aldı. "'Teşekkür ederim' bile bunu karşılamaya yetmez-"

"Gayet iyi örtüyor," diye nazikçe araya girdi. "Bir şey değil Roman."

ROMAN'IN EVİ

YVESWICH, KERALA EYALETİ

Ev hareketliydi. Burada o kadar çok yeni yüz vardı ki, Loren hepsini takip etmenin biraz zor olduğunu düşünüyordu.

Mutfak masasında oturmuş, kadifemsi matcha fincanından bir yudum alırken, diğerleri de etrafındaki kahvaltıyı bitirmişti. Avcılardan birkaçı adada ya da oturma odasında oturmak zorunda kalmıştı, masada herkes için yeterli sandalye yoktu. Arthur oturma odasında, kendi yaşında biri için çok daha rahat olan bir koltukta yemek yemekte ısrar etti.

Loren, Darien'in masanın bir ucunda oturduğu yerden onu izlediğini hissedebiliyordu ama ona bakmamak için elinden geleni yaptı, dün gece olanlar hakkında ne düşüneceğinden hâlâ emin değildi. Yeni anılar... ve onun kendisinden bir şeyler sakladığına dair korkusu.

Darien, kızın kendisini düşündüğünü anlamış gibi, "Daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacın olursa, sana getirebilirim," dedi.

Matcha'sını yudumlarken dümdüz önüne baktı. "Ben iyiyim."

Darien sadece onu izlemeye devam etti. Yine de ona bakmadı.

Loren sabahtan beri Dallas'la yalnız konuşmak için fırsat kolluyordu; kız kardeşine son altı ayda *gerçekte* neler olduğu hakkında sorular sormak için. Ama Dallas, Loren'in Darien'den kaçtığı gibi ondan da kaçıyordu; asla göz teması kurmuyor, onunla doğrudan konuşmuyordu. Bu durumu daha da kötüleştiriyordu çünkü Loren daha fazla anının geri döndüğünü hissedebiliyordu. Zihnindeki boşlukları dolduran parça parça şeyler.

Malakai Delaney adında birinin ona silah doğrulttuğu ve Kanlı Ay'ın kızıllığı altında Darien.

Kız kardeşi Jewels'ın Ruhlar Evi'nde berbat bir randevu için ona bağırdığı, Dallas ve Şeytanların Loren'in etrafında dikildiği farklı bir anı.

Bu olayların beklenmedik bir şekilde hatırlanması, sanki bir gelgit dalgası ona çarpmış ve onu sağlam zeminden koparmış gibi mide bulandırıcı ve dengesiz hissetmesine neden oldu. Kendini yalnız hissetmesi bir yana, hiç kimse onun yaşadıklarını anlayamıyor, zihninde neyin eksik olup olmadığını tam olarak bilmeden bir şeyleri doğru düzgün açıklayamıyordu.

Diğerlerinin bu sabah konuşacak daha çok şeyi vardı, bu yüzden konuşmak yerine çoğunlukla dinledi. Ayrı kaldıkları süre boyunca Travis, Lace ve Jewels, Sabrine ve Logan'la birlikte Angelthene'de Witchlight Simya ve Arşivleri adlı bir yere gitmişlerdi; Arthur, Roark ve Taega onlara Arcanum Kuyusu'nun yeni bir kopyasının yapıldığına inandıklarını söylemişlerdi. Loren'in biyolojik babası tüm kopyaların lanetli olacağını söylemişti; bu da antik eserin bir kopyasını korkulacak bir şey haline getiriyordu.

"Neden ama?" Ivy, Jack'in tabağını alıp kendi tabağının üzerine koyarken söyleniyordu. "İlk seferinde işe yaramadı. O kadar aptal olamazlar, değil mi? Bir tane daha inşa etme riskini göze alacak kadar? Bu intihar olur."

"Eğer öyleyse, neden Yveswich'e getirdiler?" Max ekledi. Darien'in yanına, Dallas'ın solundaki sandalyeye oturdu. "Hiç mantıklı değil."

"Tamika'nın söyleyecek ilginç bir şeyi vardı aslında," dedi Travis. Sabahtan beri söylediği ilk şey buydu, zihninin hâlâ ortalıkta olmayan kardeşleriyle meşgul olduğu belliydi. Hiç uyumamış gibi görünüyordu.

Darien başını eğdi. "Tamika'yı görmeye mi gittin?"

"Peçe hakkında araştırma yapıyordu," dedi Jewels. "Rahmetli babası Ruh Terra'nın tarihine hayrandı ve onun asla bitiremediği araştırmayı devam ettirmeyi ona borçlu olduğunu düşündü. Özellikle Yveswich ile örtüşen Boşluk'la ilgileniyor gibiydi." Travis ile bakiştılar.

"Çakışıyor mu?" Kylar sordu. "Ağzını kapalı çiğne," diye tısladı Eugene devam etmeden önce, "Boyutlar birbirinin üstünde falan mı?"

Arthur oturma odasındaki koltuktan konuştu. "Bir renk çarkı hayal edin." Kafalar ona bakmak için döndü. "Şimdi de Terra dünyasının bu renk çarkı üzerinde farklı bölümlere ayrıldığını hayal edin. Ruh Terra'da Boşluk adı verilen ve kara büyü'nün hüküm sürdüğü bir bölge var. Eğer o bölümü alıp bir Terra haritasının üzerine yerleştirecek olursanız, koordinatlar Boşluk'u tam Yveswich'in üzerine koyacaktır."

"Kısacası, Peçe düşerse Yveswich mahvolur," dedi Jack, "çünkü en kötü canavarlar muhtemelen oradadır. Şanslıyız."

"Roark ve Taega da bu konuda oldukça endişeliydi," diye ekledi Lace, "bilirsin, Kuyu kopyasının burada olması gerekiyordu." Ürperdi.

Jack kıkırdadı. "Gerçek bir *bomba mı*? Ben de endişeliyim."

"Evet, ama *neden*?" Malakai söze karışarak Aspen'in sandalyesinin arkasında asılı duran dövme kolunu kaldırdı. Dişi Azrail son krepini bitirmek üzereydi. "Angelthene yerine Yveswich'i havaya uçurmak için mi buraya getirdin?" Alay etti. "Pek akıllıca değil."

Loren'in beynini bir şey kurcaladı. Bir anı.

Kıpırdandı.

Masanın başında oturduğu yerde kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Darien'in ağzı düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Kuyu sadece Loren'in büyüsu onu tetiklerse bombaya dönüşür. Eğer Loren ellerinde değilse, onu bombaya dönüştüremezler. Sadece işe yaramaz bir kopya olur. O yüzden şu anda *bu* konuda endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum."

Malakai ısrar etti, "Tamam, yani tüm bunları boşuna mı yapıyorlar? Bir kopyayı kendilerini iyileştirmek ya da bir ölümlüyü ölümsüz kılmak için kullanamazlar ve Loren'i onu bir bombaya dönüştürmeden kullanmaya zorlayamazlar. O zaman neden inşa ettiler?"

Jewels dudağını dişleyerek, "Haklısın," dedi. "Akla yatkın değil."

"Ve," diye ekledi Tanner dizüstü bilgisayarını tıklarken, "eğer bizim bildiklerimizi biliyorlarsa - Yveswich ve Void'in örtüştüğünü - onda bir delik açma riskini almak istemezler, değil mi?"

Tanner'ın yorumu Loren'in zihnindeki son yapboz parçasını da yerine oturtmaya yetmişti.

"Ne yaptıklarını biliyorum," diye araya girdi. Herkes sessizliğe gömüldü.

Loren gözlerini kapattığında etrafındaki yüzler kayboldu ve zihnindeki anıyı gün ışığı gibi net bir şekilde gördü...

Derin bir nefes alarak önüne baktı. Sisinden çıkan yapıyı görünce ayakları yavaşlayarak sürüklenmeye başladı.

Devasa bir kule -bir sütun- gökyüzünü deliyordu. Tıpkı Ruh Diyarı'nın girişini çevreleyen iki kule gibi görünüyordu ama Kontrol Kulesi'nden daha büyüktü. Angelthene'in altındaki sütunlarla aynı siyah, cam benzeri malzemeden yapılmıştı, ancak bu sütun gökkuşağı yerine sızan siyah damarlarla kaplıydı. Burada hiç renk yoktu. Hiç renk yoktu.

O sütunun ötesinde başka bir Peçe vardı. Dalgalı mürekkebe benzeyen sonsuz siyah bir duvar. Buradaki sıcaklık o kadar soğuktu ki

Donla kaplanmış, bitkiler cam gibi görünmelerine neden olan buzla sırlanmıştı.

Adamlardan biri imparatorla yüzleşti. "Boşluk, efendim."

Loren nedenini bilmiyordu ama bu ifade kanını dondurmuş, kalbi sanki bitkileri kaplayan buzun aynısı vücuduna yayılıyormuş gibi çarpmaya başlamıştı. Eli göğsündeki hislere, artık sıcaklığını hissedemediği tılsıma doğru kayd.

"Boşluk nedir?" diye sordu, sesinin o tuhaf metalik tonu çok uzaklara taşınyordu. Issız topraklar bir dizi yankıyla ona sözlerini geri fısıldadı.

Quinton sütuna doğru adım attı. Başını arkaya eğip tepeye kadar baktı. Sütunun tepesi kopan bir fırtınanın içinde kaybolmuştu. Fırtınanın içinde deniz mavisini bir ışık parlıyor, bu renk imparatorun başındaki kısa gümüş saçları belirginleştiriyordu.

"Boşluk nedir?" diye tekrar sordu.

Divide'ın ötesinde bir hareket vardı. Bir gölge dalgalanması.

Duvarın diğer tarafında bir şey volta atıyordu.

Loren yaklaştıkça botu sıyrıldı, gözlerini kısarak baktı, ayağının altında donmuş bir ağaç dalı kırıldı. Sütuna yaklaştıkça kendini daha da içi boşalmış hissediyordu. Bir rüzgâr saçlarını geriye savurdu ve dişleri ağzında vızıldadı, gözleri sulandı. Hâlâ birkaç metre uzağındayken bile bu kadar korkunç hissediyorsa, yaklaşmaktan korkuyordu.

Etrafını saran adamlar silahlarını hazırladılar, puslu duvara doğrulttular, gözleri nişangâhlardan bakıyordu.

Adamlardan biri Quinton'a baktı ve başını Divide'a doğru salladı. "Shucca," dedi, sesi kısıktı.

Loren geri adım attı. "Shucca nedir?"

Adam ona gülümsedi. "Onların ulumalarını duyarsan gözlerini kapatsan iyi edersin kızım."

Erasmus gözlerini korkudan kocaman açmış onu izliyordu. "Gitmemiz gereken yerin burası olduğundan emin misin Loren?"

Loren başını salladı. "Bilmiyorum, lütfen biri bana Boşluk'un ne olduğunu söyleyebilir mi? Neye bakıyoruz biz?"

"V-boşluğu-," diye başladı Erasmus.

Quinton araya girdi. "Boşluk, Ruh Terra'daki pek çok bölümden sadece bir tanesi." Onunla yüzleşti. "Eğer Kuyu'yu bulacağımızı söylediğin yer burasıysa, o zaman bu duvarı indirmemiz gerek."

Gözlerini açmasıyla birlikte anı da yok oldu.

"Bu benim hatam," dedi.

Darien kollarını kavuşturdu ve öne doğru oturdu.

"Şimdi hatırlıyorum," diye fısıldadı. "İmperator'a gerçek Kuyu'nun nerede olduğunu söylemek istemedim, bu yüzden... yalan söyledim." Yutkundu, "Onlara Kuyu'nun Boşluk'un içinde olduğunu söyledim," diye bitirirken kalbi bir kez daha çarptı.

ROMAN, Shay ve Paxton yanında olduğu halde evinin ön kapısından içeri girdiğinde, önemli bir şeyi yarıda kestiğini hissetti.

Diğerleri mutfak masasının etrafında toplanmış, oturuyor ya da ayakta duruyorlardı; Darien Loren'e dokunmak istercesine ona doğru uzanıyordu.

Tabii ki yapmadı, onun yerine yumruğunu masaya dayayıp eski moda Darien tarzında kendine işkence etmeyi tercih etti.

Loren kucığında kavuşturduğu ellerine bakıyordu, gözleri kısılmıştı, parlak sarı saçları yüzüne bir perde gibi sarkıyordu.

Roman kapıyı kapattı. "Ne kaçırdım?"

Travis ayağa fırladı. "Ne kaçırdın?" Öfke yüz hatlarını değiştirdi, elleri iki yanında yumruk haline geldi. "*Ne kaçırdın?* Yüzüne ne oldu senin?"

"Babam beni çok fena dövdü Trav," dedi Roman kesin bir ifadeyle. "Şaşırmış gibi davranma. Şimdi gerçekten bunu tartışacak mıyız, yoksa bana neler olduğunu ve neden hepinizin gezegenin havaya uçacağından korkuyormuş gibi görüldüğünüzü anlatacak mısınız?"

Malakai masadan kalktı ve ayağa kalkarken kendisinin ve Aspen'in tabaklarını topladı. "Tam on ikiden vurdun Devlin."

Roman gözlerini kırıştırdı. "Tamam, açıkla. Şimdi."

"Arcanum Kuyusu," diye söze başladı Tanner, gözlerini dizüstü bilgisayarına dikmiş, "türünün tek örneği. Tüm kopyalar lanetlidir. Kalendae'de Angelthene'i havaya uçuran bir kopyaydı. İmperator başka bir kopya yarattı ve onu Yveswich'e getirdi. Onu bulmalı ve başka bir bombaya dönüştürmediğinden emin olmalıyız, yoksa Peçe'yi keser ve... eğer böyle bir şey olursa mahvoluruz."

"Biri neden Peçe'yi patlatmak *istesin* ki?" Shay sordu.

"Çünkü gerçek Kuyu'nun Ruh Terra'da olduğuna inanıyorlar," dedi Darien. "Daha doğrusu Boşluk'ta."

Roman, "Peki, Void nedir?" diye sordu.

Darien oturma odasını işaret etti; koltukta oturmuş, sanki bildiği hayat sona ermek üzere değilmiş gibi Daystar gazetesini okuyan yaşlı adamı gösterdi. "Arthur bunu benden daha iyi açıklayabilir."

Arthur yukarı baktı. Kağıdı katladı. "Renk çarkımı getireyim." Sandalyeden kalktı ve gazeteyi sehpanın üzerine koydu.

"Renk çarkı mı?" Roman ve Shay hep birlikte ağzından kaçırdı.

Darien sadece, "Açıklamaya başladığında daha anlamlı olacak," dedi.

Tanner başını ekrandan kaldırmadan, "Oturmak isteyebilirsin," diye öneride bulundu. "Muhtemelen biraz zaman alacak ama işimiz biter bitmez Silverway'e gitmeliyiz." Gözleri, kendisine soru dolu gözlerle bakan Darien'e kaydı. "Benim bir fikrim var."

Renkli tekerlekler ve Spirit Terra hakkındaki tüm bu saçmalıklar Roman'ın başını döndürmeye yetti.

Arthur açıklamasını bitirdiğinde Roman evin önünde, garajın yanında sigara içiyor ve diğerlerinin buraya gelmesini bekliyordu. Silverway'deki Caliginous'a gideceklerdi, böylece Tanner güvenlik sistemine bir böcek yerleştirebilecekti - binada kameraların görmediği alanları görmesini sağlayacak bir böcek. Plan sadece Gaven ve imparatoru yakalamak değil, adamlarıyla birlikte Caliginous'ta ne yaptıklarını da görmektir - eğer oraya gitmelerinin Roman ve sayısız diğer cehennem zebanisiyle aynı sebepleri içermeyen bir nedeni varsa. Surg'larını hafifletmek için randevular için.

Ön kapı açıldı ve sesler dışarı süzüldü. Diğerleri garaj yolunda park etmiş araçlara doğru sıralanmaya, kimin kiminle gideceğine karar vermeye başladılar. Arthur ve Kylar, Paxton ve Eugene'le birlikte geride kalacaklardı ama diğer herkes gidecekti. Darien ve Loren henüz burada olmayan tek kişilerdi.

Travis, Jewels'la birlikte bisiklete binmeye henüz karar vermişti ki, topuklarının üzerinde dönerek Roman'a doğru ilerlemeye başladı.

"Siktir," diye mırıldandı Roman, ceketinin cebine soktuğu eli yumruk haline gelmişti.

"Az önce nefesinizin altında küfür mü ettiniz?" Travis suçladı. Roman cevap vermeyince Travis, "Bana öyle bakmayı kes," dedi.

"Ne bakışı?" Roman çenesini esnetti.

Travis ondan birkaç adım ötede durdu ve ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Sanki burada olmamam gerekiyormuş gibi."

"Değilsin," diye ısırdı Roman, bir nefes daha çekerek. "Lanet olası anlaşma, Travis," -gökyüzüne bir duman üfledi- "buraya geri gelmeyeceğin üzerineydi."

Travis yüzünü buruşturdu. "Seni yıllardır görmedim ve benimle konuşabildiğin tek şey burada olmamam gerektiği mi?"

Roman gözlerini kapılara dikti. Paxton, Roman'ın arabasının yanında durup dinleyen Shay'in yanında oyalandı. Roman ikisinin de dinlediğini söyleyebilirdi. Ölümsüzlerin dünyasında mahremiyete ulaşmak zordu.

"Roman mı?" Travis dürttü. Çelik gözleri Roman'ın yüzündeki morlukları tarıyor, kapüşonunun altındaki gölgeler tarafından sadece kısmen gizleniyordu. "Bana bu kadar kötü olduğunu hiç söylememiştin," dedi sessizce.

"Bilmene gerek yoktu," diye tersledi Roman. "Ben senin kardeşinim. Bilmem gerekir-"

"Travis-" Son bir nefes çekti ve sigarayı bir kenara fırlattı. Gökyüzü yağmur püskürtmeye başladı, iri damlalar kaputuna vuruyor ve kaldırımı benekliyordu. "Bu-" elini kendi yüzüne doğru salladı "- işte tam da bu yüzden seni Yveswich'ten getirttim. Böylece *bu-*" tekrar elini salladı "- sen olmayacaktın. Neden kızgın olduğumu anlamak bu kadar zor mu?"

"Devam et ve kızgın ol, o zaman, ama ben gitmiyorum," dedi Travis. "Ve *bunun* olmasına izin *vermeyeceğim-*" el sallama sırası Travis'teydi "-bir daha olmayacak."

Roman öfkesinden konuşacak kelime bulamıyordu. Travis şehri terk ettiğinden ve Roman aralarındaki tüm bağları kopardığından beri, Travis'le yeniden bir ilişki kurmaktan başka bir şey istememişti. Kendine hep *bir gün* demişti. *Bir gün*, Don soğuk toprakta öldüğünde.

Travis çok erken dönmüştü. Travis, kurtardığı tek kardeşi, çok erken dönmüştü. Ve Roman biliyordu ki, Don ortanca çocuğunun terk ettiği şehre geri döndüğünü öğrendiği an...

Siyah gözlerini itti ve iki elini yumruk haline getirdi.

"Endişeleniyorsun," dedi Travis. "Ve bunu anlıyorum. Ben de endişeliyim, kabul ediyorum. Ama artık ergen değilim, Roman-"

"Kaç yaşında olduğun önemli değil Travis!" Roman havladı. "Ben yirmi yedi yaşındayım ve hayatım buna bağlı olsa bile babamı bir kavgada yenemem!" Sesi avluyu yırtarak araçların yanında duran diğerlerinin konuşmalarını susturdu. "Ve öyle de oldu,"

Roman ağır ağır nefes alarak, sesini alçaltmaya çalışarak ve başarısız olarak devam etti. "Ama tanrıların bir lütfu -ya da laneti- sayesinde beni henüz öldürmedi. *Henüz,*" diye telaffuz etti burun delikleri alevlenerek. Çoğu son on iki ay içinde olmak üzere birkaç kez kıl payı kurtulmuştu. Paxton, Roman'ın hayata geri dönmesini sağlayan tek bağı, kardeşinin Kara Ev'de yalnız olduğu düşüncesi kalbinin her gün atmasını sağlıyordu.

Ya öyleydi ya da tanrılar onu cezalandırıyordu. Ölümünden sonraki dünyaya gitmeden önce ona burada, Terra'da kişisel bir cehennem yaşıyorlardı.

Sonra Darien evden çıktı. Elinde anahtarlar, Loren arkasından takip ederek ön merdivenlerden gümbür gümbür indi. Beyaz ceketinin kapüşonunu yukarı çekti, dolgun dudakları Darien'in aynı sessizlikle yanıtladığı bir soruyla kıpırdadı.

Travis'in boğazı bir yutkunmayla çalıştı. "Ben gitmiyorum Roman. Ve o da," dedi Travis, şimdi hafifçe titreyen eliyle Darien'i göstererek, "o da gitmiyor." Kahretsin, konuşmuşlardı - açıkça.

Sanki adı söylenmiş gibi, Darien onlara doğru baktı.

"Bu onun savaşı değil," dedi Roman, gözlerini Darien'den ayırmadan ama kuzeninin de duyabileceği kadar yüksek sesle konuşarak. Bu işin içinde olması *gerekenlerden* başka kimseyi bu işe bulaştırmayacaktı - kendisi, hepsi buydu. Tercih ettiği şey buydu. Travis yok, Darien yok ve Pax yeterince büyür büyümeyen Roman onu da bu şehrin dışına atacaktı.

"Haklısın, öyle değil," dedi Travis. "Ama seni önemseyen insanlar var. Burada her şeyin ne kadar kötü olduğunu sulandırdığın için gerçekten çok kızgın olan insanlar. Darien'in seninle konuşmasına izin vereceğim ve sen de gidip onu yardım etmemesi için ikna etmeye çalışabilir ve kazanıp kazanamayacağını görebilirsin. Ama benimle kazanamazsın, bu sefer değil. Kalmak için buradayım."

Roman nefesini tutarak neredeyse kendi boyuna ulaşmış olan Travis'e doğru yürüdü. Karşılıklı konuşmalarını izleyen birçok yüzü görmezden gelerek homurdandı: "O zaman sanırım kardeşimi gömmek zorunda kalacağım, değil mi?"

Travis cevap veremeden ve sözlerinin ağırlığını Travis'in aurasının renklerinde hissedemeden yanından geçip gitti. Travis'in eve dönmeyi beklediği şeyin bu olmadığını biliyordu ama Roman onun eve dönmesini hiç beklemiyordu. O bir yetişkindi ve kendi kararlarını verebilirdi ama Roman onun yanlış seçim yapmasından korkuyordu.

Ve kendi kardeşinin gözlerinin önünde öldürülmesini izlemek zorunda kalacağından korkuyordu. Yveswich'te bir Karanlık Katilin evini terk etmesi cezalandırılması gereken bir suçtu. Ve şimdi Travis tekrar

Yveswich toprağı, kendisine ait olmayan bir bölgede yürüyen bir Şeytan,
Don bu cezayı istediğı şekilde uygulamakta özgürdü.

Ve Roman onun en çok canının yanacağı yere nişan alacağını biliyordu:
Roman'a.

SILVERWAY'DE KALİGİNOUS

YVESWICH, KEREYALETİ

LOREN başının üzerindeki havada zikzaklar çizen su damlacıklarını izledi, Silverway'deki Caliginous'un odası etrafında dönüyordu. Derin bir nefes aldı, ciğerleri narenciye ve yağmur kokusuyla doldu.

Tedavi süresi yirmi dakika olarak belirlenmişti. Şimdiden dün geceden daha iyi hissediyordu, kalp atışları sabit ve güçlüydü, zihni açıldı.

Bu kez burada tek başınaydı. Dallas, Ivy ve Shay koridordaydı ve arada bir ona bakıyorlardı. Onunla birlikte gelmeye karar veren diğerleri ise başka bir yerde, Tanya'nın dikkatini dağıtmak ya da ilgi çekici birinin ortaya çıkma ihtimaline karşı sokakta nöbet tutmak gibi ellerinden geldiğince Tanner'ın planını uygulamasına yardım ediyorlardı.

Caliginous'un birkaç gün önce nedenine dair hiçbir açıklama yapılmadan kapatılmasından ve Darien'in buraya gelen İmparator'un birkaç adamını tanımasından sonra, Tanner araştırmaya değer olduğunu düşündü - Silverway'deki Caliginous ile İmparator'un planı arasında potansiyel bir bağlantı olup olmadığını öğrenmek için.

Diğerleri bunun onun hatası olmadığını ısrar etmişti. İmparator'un Peçe'ye yeni bir kapı açacak kadar cüretkâr olacağını bilemezdi. Ama kendini sorumlu hissetmeden edemiyordu. Onlara, hayal edilebilecek en ölümcül ve korkunç yer olan Boşluk'a girmek istemeleri için bir neden vermişti. Ve eğer başarılı olurlarsa... eğer başka bir kapı açılırsa ve Ölüm ve iblisleri onların dünyasına girmekte özgür olurlarsa...

Nefes alışverişine odaklandı. Nefes al... Nefes ver...

Oturum sona erdi ve oda büyük bir sarsıntıyla kapandı.

Loren doğruldu ve beyaz deri eldivenlerini çıkardı. Sol elini avuç içine doğru çevirerek ortasındaki dövmeyle inceledi.

Hayal görüyor olabilirdi ama Darien'in buraya onunla birlikte geldiği zamanki kadar yenilenmiş hissetmediğine yemin edebilirdi.

Loren içini çekti ve bacaklarını masanın kenarına doğru salladı. Muhtemelen hayal gücüydü, ondan uzak kalmak istemesini engelleyen şey aşkıydı.

Onunla konuşması gerekiyordu. Umarım bu gece.

"YANI O GÜN HASTA MIYDIN?" Darien kollarını Tanya'nın masasının üzerinde kavuşturarak konuştu. "Bu yüzden mi kapalıydın?"

Ağır bir iç çekişle telefonu kapattı. Telefonun diğer ucundaki müşteriyle vedalaşır vedalaşmaz, telefonu ahizeye koymasına fırsat vermeden soru yağmuruna tutmaya başlamıştı. "Evet. Hastalık izni aldım. Darkslayer'ların hastalık izni yok mu?" Klavyesinde bir şeyler yazdı.

"Cehennemlikler genellikle hastalanmaz. Veneficae'ler de öyle." Kandırma olmadığı sürece. Soğuk algınlığı ve grip ölümlülere özgü bir şeydi.

Manikürlü parmakları tuşların üzerinde dondu kaldı. "Önceki gece birkaç kadeh içtim," dedi gümüş halkalı gözleri kısık bir şekilde. Tekrar yazmaya başladı. "Akşamdan kalmaydım."

Darien homurdandı. Beş Numaralı Oda'ya giden koridora bir bakış fırlattı. Loren'in tedavisi iki dakika önce sona ermişti. Arkasında, Roman bekleme alanında volta atıyor, telefonu kulağına yapışmıştı. Travis ve Jack karşı karşıya oturmuş, aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Burada sadece onlar vardı, diğer müşteriler Tanya son aramayı yapmadan önce ayrılmışlardı. Atlas hâlâ ortalıkta yoktu ve neyse ki Tanya onun kaybolduğunu fark etmemişti.

Birdenbire ayağa fırladı. "Hey!" diye bağırdı.

Travis ve Jack donakaldı, ikincisi kucığında avuç içi kadar tuttuğu elindeki nesnenin pembe bulanıklığını yakaladı.

"O benim stres topum mu?" Tanya öfkeleni.

Jack onu havaya kaldırdı. "Bu o mu?" Sıkarak esnemesini sağladı. "Kendime bunlardan bir tane almalıyım." O kadar yükseğe fırlattı ki tavana çarptı.

Tanya döner sandalyesini kenara itti. "Pekala, işte bu, geri ver."

Bir kapı açıldı ve Darien kadın seslerine döndü. Özellikle bir tanesi, duyma zevkine eriştiği en tatlı sestti.

Loren koridordan Beş Numaralı Oda'ya çıkıyordu, yanında Ivy, Dallas ve Shay vardı. Loren'in gözleri onunkileri buldu.

Ve hemen uzaklaştı. Kahretsin,
onunla konuşması gerekiyordu.

Jack, Tanya'nın stres topunu masaya fırlattı. Yumuşacık pembe küre bir esans şişesine çarparak onu devirdi.

"Hay aksi," diye kıkırdadı Jack.

Tanya, "Gitmeniz *gerekiyor*," diye homurdandı, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı, cam şişeyi tekrar dikmek için masaya doğru eğilirken,
"gitmeniz *gerekiyor*."

Odadaki bir başka kapı -asansörlerin yanındaki- açıldı ve Tanner dışarı çıktı.

"Ne yapıyor bu?" Tanya ağzından kaçırdı. "Sen ne yapıyordun?" Stres topunu kapıp sıkarken Tanner'a ters ters baktı.

Tanner kapıyı kapattı. "Tuvaleti kullanıyorum."

"Orası bakım odası!"

Tanner az önce kapattığı kapıya baktı. "Öyle mi?" Darien gülmek için yanağının içini ısırdı.

Ufak tefek ama sert Tanya, ince topuklu ayakkabılarını vurarak masanın etrafında döndü. "Orada ne yapıyordun?"

"Kayboldum."

Kollarını kavuşturdu, sol tarafındaki anahtar bobini şingirdiyordu. "Terra'nın en zeki insanlarından biri olan Tanner Atlas, üzerinde açıkça *Bakım Odası* yazan bir tabelayı okuyamıyor *mu*?"

Sessizlik.

Jack hırıltılı bir kahkaha attı.

Tanya patladı. "İşte bu kadar! Bıktım artık. Gitmeniz *gerekiyor*. Hemen!" Bir kolunu uzatarak asansörleri işaret etti.

"Tanya," dedi Roman telefonu kapatırken.

"Bana 'Tanya' deme!" diye bağırdı. "İşte burada çizgiyi çekiyorum. Hepinizin gitmesi *gerekiyor*, yoksa beni kovduracaksınız."

"Tanya, bir saniye-" Roman tekrar denedi.

"Dışarı!" Ellerini bir 'kıış' hareketiyle salladı. "Şimdi! Seni *ömür boyu* yasaklamamı istemiyorsan, Roman. Çık dışarı!"

Darien sirenlerin hafif ıslık sesini duydu. Çabucak odayı geçti, ters ters bakan Tanya'yı atlattı ve pencere duvarından çok aşağıdaki caddeye baktı.

İtfaiye araçları ve ambulanslar hızla geçiyordu. Ve uzakta duman vardı, is gibi siyah dumanlar gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Darien asansörlere doğru ilerledi, botları cilalı zeminlerde gürültüyle vuruyordu. "Gidelim artık."

Diğerleri onun peşinden koşarak cevap vermediği sorular sordular. Tanya rahat bir nefes aldı ve "Sonunda" diye mırıldandı.

Asansör yolculuğu sanki bir milyon yıl sürmüş gibiydi.

Kapılar açılır açılmaz Darien koşarak içeri girdi ve ön tarafta Max, Malakai, Aspen ve Lace ile karşılaştı.

Darien, "Şu ateşe doğru gitmemiz gerekiyor," dedi. "Hangisine?" Max sordu.

"Ve neden?"

Kahretsin. Birbirlerine anlatacak o kadar çok şey vardı ki, Darien Maya'nın bu saldırılarla bir ilgisi olduğuna dair teorisini tamamen unutmuştu.

Wait-Max *hangisi olduğunu* sormuştu.

Bölgeyi taradı. Duman şehrin iki ayrı tarafından geliyordu, iki farklı yangından.

Ayrılmaları gerekecek.

"İmparatorun adamları ölü bulunuyor," dedi Darien, kelimeler birbirine karışarak. "Ve bence bunun arkasında Elementaller var."

Max'in yüzü bembeyaz oldu. "Maya?"

Darien Max'e güneyi göstererek, "Sen şunu al," dedi. "Ben diğerini alacağım." Etrafında döndü, gözleri Loren'inkileri buldu. "Loren benimle gel. Roman, Tanner, siz de. Hadi gidelim."

Ayrıldılar, Darien kendi arabasını aldı. Loren, Tanner'la birlikte arka koltuğa sıkıştı ve Roman'ın ön tarafa geçmesi gerektiği yönündeki sözlerini duymazdan geldi.

Ve sonra gittiler.

Yanan binaya vardıklarında -zemin katında bir konferans salonu olan başka bir otel- Tanner arabada Loren'le kalırken Darien ve Roman ayrıldı. Darien, saldırının gerçekleştiği koridorun iki ucundan Roman'la buluşmayı planlıyordu, böylece hâlâ bölgede olabilecek İmparator'un adamlarını -ya da Elemental'leri- köşeye sıkıştırmayı umuyordu.

Darien, içeriyi boğan yoğun dumanın içinden geçerek merdiven boşluğuna doğru koştu, gözleri Görüş'ten kararmıştı.

Neredeyse otuz sekizinci kata ulaşmıştı ki bir karaltı ona doğru koştu ve öyle sert çarptı ki dengesini kaybetti.

Merdiven boşluğunda bir şaşkınlık çığlığı -kadın- yankılandı.

Yerçekimi, onu durduramayacağı, uzanıp korkulukları tutamayacağı kadar hızlı bir şekilde içine çekti.

Adam merdivenlerden geriye doğru düştü, kadın da onunla birlikte düştü- Bir kat aşağıdaki sahanlığa çarptılar, kız adamın üstündeydi.

Darien dumanların arasından başını kaldırdığında kızıl saçlı genç bir kadının göğsünü ittiğini gördü.

Ona bıçak çekti.

Bileğini kavradı ve büktü.

Merdiven boşluğundan bir acı çığlığı yükseldi. Bıçak halıya çarptı.

Dönen dumanların arasından gözlerin kor gibi parladığını gördü. Kızın omuzlarına dökülen kızıl saçların parlamaya başladığını gördü-

Ve sonra tüm vücudu aleve dönüştü. Gerçek alev, et yok, formu o kadar parlak parlıyordu ki neredeyse kör ediyordu.

"Maya?"

Dondu. Alevler soğudu. Ve dumanın arasından onu tanıdı; çocukken onunla yakalamaca oynayan kız. Bir yaz saçına sakız yapışan ve Darien'in onu kesmek zorunda kaldığı kız.

"Maya?" dedi tekrar, sorusu artık bağırmak yerine bir fısıltı gibiydi. "Benim. Benim-"

"Darien?" Sorusu boğuk bir hıçkırıktı.

Birkaç kat aşağıda bir kapı çarparak açıldı.

Maya ayağa kalktı ve kendini sahanlıktaki dar pencereden aşağı atarak camı kırdı.

Darien ayağa fırladı ve pencereye doğru koştu, aşağıda yağmurla ıslanmış caddeye bakarken kendini çerçeveye tuttu.

Ondan hiçbir iz yoktu.

Dedektifler ve polisler merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Darien'i tutuklayan aynı aptal onu gördü.

"Burada ne işi var?" diye gürledi dedektif. "Soruşturmayı engelliyor!" diye bağırdı kimseye. Darien'e doğru döndü. Bir silah çekti

Onu. "*Burada ne halt ediyorsun?*"

Darien pencereden atladı. Rüzgâr yanından geçerken, açık ceketini bir yelken gibi yakaladı.

Sarsıcı bir güçle ayaklarının üzerine düştü, dizleri bükülerek darbeyi emdi. Doğruldu. Maya'yı aramak için iki tarafa da baktı.

Ondan hiçbir iz yok.

Yukarıdaki katlardan sesler geliyordu. Biri Finn'indi.

Darien kaçtı. Binanın etrafında. Maya'dan hala iz yoktu ama-

Otelin restoranına açılan yan kapının yanına park edilmiş siyah bir araba vardı, arka kapıları açıktı.

Arabaya doluşanlar arasında tanıdığı üç yüz vardı; ikisi Gaven'in, üçüncüsü de imparatorun adamlarıydı.

Darien peşlerinden gitti.

Arabaya en son binen kişi onu fark etti. İçeri eğilirken nefesinin altında küfretti. "Sür!" diye bağırdı adam. "*Yürü!*"

Lastikler gıcırdadı ve sürücü neredeyse çılgılık atıp dağılan yayalara çarparak kaçtı.

Polisler Darien'in arkasından yaya olarak koşmaya başladılar.

İçlerinden biri "Kıpırdama!" diye bağırdı.

Bir diğeri "Ellerinizi havaya kaldırın!" dedi.

Darien a r k a s ı n d a n bir büyü dalgası göndererek polisleri ve dedektifleri ayaklarından düşürdü - sadece onları yavaşlatmaya yetecek kadar.

Siyah araba ilerideki otel girişinin yanında durmuştu. Arka kapı açıldı, dördüncü bir adam elinde evrak çantasıyla aceleyle kapıya yöneldi.

Darien fırladı, araba ile arasındaki mesafeyi birkaç güçlü adımda tüketti.

Hâlâ açık olan kapının yanında kayarak durdu ve içerideki cehennem zebanisini yakalamak için elini uzattı.

Geldiğini yarım saniye geç fark etti.

Kapı çarparak kapandı ve elindeki kemikler kırıldı. Bembeyaz,

kavurucu ağrı patlatıldı aracılığıyla kemik ve

Kas,

"ANASINI SİKTİĞİMİN!"

Darien, etrafını saran beyaz örtünün ve kafasının içinde kükreyen kanın arasından arabanın hızla uzaklaştığını zar zor gördü. Kulaklarındaki tiz çınlamaların, sıkışık ve ağrıyan ciğerlerini kesen nefes alıp vermelerin arasında lastiklerin gıcırtısını zar zor duydu.

Kaldırımında iki büklüm oldu ve elini göğsüne götürdü. Mide bulantısı bağırsaklarında düğümlendi ve şişti. Kusmaya başladı. Neredeyse kusacaktı-

Roman ona doğru koştu, altın rengi gözleri alarmla parlıyordu. "Darien?"

"Siktir, siktir!" Acı ıstırap vericiydi. Zayıflatıcıydı. Kabarıyor, sanki elini açık bir aleve sokmuş gibi yakıyordu- "*ARABAYI ÇEVİR ROMAN!*" diye bağırmayı başardı.

"Hangisi-"

"Siyah *araba-Çak* onu!"

Roman'ın büyü, sanki bir şey fırlatıyormuş gibi kolunun bir hareketiyle sokak lambalarını ve yangın musluklarını paramparça ederek caddeye indi.

Siyah arabaya çarptı.

Ve onu havada döndürdü.

FİNANSAL DAĞILIM

YVESWICH, KEREYALETİ

ROMAN kuzeninin çektiği acıyı hayal bile edemiyordu. Kemiklerinizin paramparça olması, nasıl yapılsa yapılsın dayanılmaz bir şeydi ama işin içine büyü girince?

Tanrım, düşündükçe bile midesi bulanıyordu. Bu, daha küçük bir adamı dizlerinin üzerine çöktürecek türden bir yarılma, yanma acısıydı.

Ama her nasılsa, Darien ayakta kaldı ve Roman'ın yanında yürürken başını dik tuttu, kırık sağ elini göğsüne dayadı - şişlik ve acıya yardımcı olmak için kalp seviyesinin biraz üzerinde tuttu. Darien'in nefes alışverişlerindeki hafif titreme acı çektiğinin tek göstergesiydi.

İleride, Darien'in Roman'a takla atmasını söylediği siyah araba caddenin ortasında tavanı üzerine yatmış, parçalanmış camlar ve kan püskürüyordu. Arabalar kenara çekilmiş, sürücüler, yolcular ve kaldırımdaki birkaç yaya bakıyordu. Polislerin buraya gelmesinden önce sadece birkaç dakikaları vardı.

Yürüdükleri süre uzadıkça Darien'in nefes alışları daha da düzensizleşiyor, kendini toparlayıp kararlı adımlarına devam etmeden önce daha sık iki büklüm oluyordu.

"İyi misin?" Roman ona sessizce sordu.

"İyi," diye cevap verdi Darien, ama bu kelime acıyla kaplanmıştı ve boncuk boncuk ter yüzünü kaplamıştı, teni solgundu.

Arabanın yanında durdular ve Roman, içeri bakmak için çömelmiş olan Darien'in yanına indi.

Bütün adamlar ölmüşü, sorgulamaya götürebilecekleri kimse yoktu. Darien sağlam elini arabaya vurdu. "Lanet olsun."

LOREN, Darien ve Roman'ın bu tarafa doğru ilerlediğini, Roman'ın elini göğsüne yasladığını gördüğü anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Darien'in arabasının arka koltuğunda oturduğu yerde, Tanner yanında, doğruldu, hacker dudaklarından nadiren duyduğu alçak sesle bir yemin çıkardı

O da aynısını yaptı.

Darien ve Roman arabaya henüz varmışlardı ki, son olay yerinde bulunan büyücü dedektif yaklaşarak onları durdurdu. Loren'in konuşmalarını duyabileceği kadar yakındılar.

"Ne *halt* ediyorsun sen?" diye söylendi dedektif. Loren, Darien'in ona 'Finn Solace' dediğini hatırladı. "Başımı belaya sokacaksın-"

"Sana yardım etmemi isteyen sendin," diye araya girdi Darien. "Ve ben *Bitti*. Ben senin homurdanman değilim."

"Kimin yaptığını gördün, değil mi?" Finn ısrar etti ve Darien ile Roman arabaya doğru ilerlerken onları takip etme hatasını yaptı. "Cassel, eğer bilgi saklıyorsan-"

"*Ne?*" Darien topuklarının üzerinde dönüp Finn'in suratına doğru kalkarak havladı. "*Ne* yapacaksın, Finn?" Dedektifin boğazı düğümlendi. "Benden ve ailemden uzak duracaksın. Artık iyilik yok, birlikte çalışmak yok, hepsi bu." Bakışlarını konferans merkezinin ön kapısından içeri giren başka bir dedektife, onu ve Jack'i tutuklayan dedektife çevirdi. "Ve o orospu çocuğunu benden uzak tutun, yoksa ikinizi de öldürürüm." Bu tehdit Loren'in tüylerini diken diken etti.

Darien arabaya bindi, Roman bu kez sürücü koltuğuna oturdu. Şeytan, Loren'in kırıldığını fark ettiği elinin acısıyla koltuğunda iki büklüm olurken tek bir kelime dışında hiçbir şey söylemedi: *Sür*.

Arabadaki büyüler Darien'in elini o kadar harap etmişti ki, Arthur kırılan kemiklerin birçoğunu açık redüksiyon adı verilen bir işlemle düzeltmek zorunda kalmıştı; bu işlemde deride kesikler açıyor, böylece iğneler ve plakalar yerleştirebiliyordu.

Darien'in boğuk çığlıklarının evin içinde yankılanmasından anlaşıldığı kadarıyla acı dayanılmazdı. Dayanılmaz.

Loren oturma odasında volta atıyor, gözleri doluyor, boğazı yutkunamayacak kadar daralıyordu. Ivy kanepede Jack'in yanına oturmuş, kocasının elini ölümüne sıkıyordu. Jack ilk kez espri yapmıyordu, yüz ifadesi her zamankinden daha ciddiydi. Kylar ve Tanner mutfakta durmuş, sessiz ve kaskatı kesilmişlerdi. Roman ön tarafta sigara içiyordu, öyle demişti. İçeri bile girmemişti. Ve Silverway'deki Caliginous'a giden diğerlerine gelince, henüz geri dönmemişlerdi.

Dominic Valencia adında bir Ölüm Meleği ve Blue adında bir kız şimdi buradaydı. Diğerleri Caliginous'tayken Arthur tarafından eve alınmıştı. Arka güvertede birlikte durdular, Mavi Darien'in acı sesini hazmedemiyordu.

Loren'in de midesi kaldırmıyordu, ses boğuktu. Muhtemelen tahta ya da deri bir şey ısıırıyordu. Elinin kırılmasına büyü karışmamış olsaydı, bir cehennem zebanisi için sonuçları bu kadar kötü olmazdı ve diğerlerinin ona söylediğine göre acı da olmazdı. İşin içine büyü girdiğinde, kırıkların içinde büyü'nün cıvataları kalır, böylece kemikler yeniden yapıldığında büyü serbest kalır ve kurbanı acıyı ikinci kez yaşamaya zorlardı. On kat.

Yaklaşık on beş dakika tam bir sessizlik içinde geçti. Kimse yüksek sesle konuşmadı ya da nefes almadı, Jack bile. Darien ve Arthur'un bulunduğu odadan başka hiçbir ses gelmedi; ne kan donduran çığlıklar, ne boğuk bağırışlar, ne de küfürler.

Sonunda Loren sessiz bir konuşma mırıltısı duydu. Sonra kapı açıldı ve Arthur dışarı çıktı.

Darien onun arkasından koridora çıktı, sarılı elini göğsüne bastırıyordu. Solgun görünüyordu ve yüzünde boncuk boncuk ter vardı. "Birinin," diye söze başladı Arthur, o da biraz solgun görünüyordu, "arabayı sürmesi gerekiyor."

Darien hastaneye."

"Kendim sürebilirim," diye mırıldandı, bir kez olsun yüzüne düşen saç tellerini düzeltme zahmetine girmede.

"Onu ben götürürüm," diye teklif etti Tanner. "Şifacıya gidecek miyiz?"

"Evet," dedi Arthur Darien itiraz edemedi, sesi kararlıydı. Yaşlı adam Darien'e sert bir bakış attı. "Eğer bir Şifacı'ya görünmezse, en az bir ay boyunca bununla yaşamak zorunda kalabilir. Bir Şifacı'nın dokunuşu iyileşme süresini yarı yarıya azaltabilir."

Tanner masadan arabanın anahtarlarını kaptığı gibi harekete geçmişti bile. "Gidelim o zaman."

Ama Darien yerinden kımıldamadı. Loren gözlerini onun yüzüne kaldırdığında, adamın zaten kendisine baktığını gördü.

Ivy elini kocasınınkinden çekti ve öne doğru oturdu. "İmparator burada olduğumuzu zaten biliyor," dedi usulca. "Birinin seni görmesi artık önemli değil. Tıbbi müdahaleye ihtiyacın var, Darien."

Kız kardeşi konuştuğu süre boyunca Darien dikkatini Loren'den ayırmadı, ancak yüzü o kadar acı çekmişti ki bayılacak gibi görünüyordu. "Ben yokken iyi olacak mısın, yoksa benimle gelmek ister misin?" diye sordu ona, sözcükler acı doluydu.

"Darien," dedi nazikçe, onun için duyduğu endişe kalbini ısıtıyordu, "bence şu anda endişelenmen gereken tek kişi kendin olmalısın."

"Senin için her zaman endişeleneceğim." Sözleri bir anının ona o kadar sert çarpmasına neden oldu ki oda döndü-

Loren, Angelthene Akademisi'nin otoparkı görünene kadar konuşmadı.

"Beni böyle yönlendirmeden önce bunu iyice düşünmen ne büyük incelik," dedi, kelimeleri kalın ve titrekti. Başını çevirip ona baktı, gözlerinden yaşlar akıyordu. "Sanırım bu konuda söz hakkım yok, değil mi? Bizimle ilgili tüm kararları sen veriyorsun, sanki benim ne istediğimin bir önemi yokmuş gibi-"

"Bu senin hayatın, Loren!" Darien o kadar yüksek sesle bağırdı ki onu ürküttü. Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, yanağından ılık bir gözyaşı süzüldü. "Seni korumaya çalıştığım için beni affet. Seni her şeyden koruyacağım, kendimden bile. Her zaman."

Göz kapakları titreyerek şimdiki zamana geri döndü.

Darien ona bakıyordu. Herkes ona bakıyordu.

Şeytanların lideri ona doğru adım attı.

"Git," diye ısırdı. "Şunu hallet," diye kırık elini işaret etti, "döndüğünde konuşuruz." Bunu bir tehdit gibi söylemek istememişti ama kendi kulaklarına bile öyle geliyordu.

Ama geri almak için çok geçti, başka bir şey söylemek için de çok geçti.

Çünkü Darien sanki hastalanacakmış gibi tekrar tekrar yutkunarak uzaklaşıyordu. Tanrım, ne kadar acı çekiyor olmalı.

Ivy ayağa kalktı. "Ceketini giymek için yardıma ihtiyacın var mı, Darien?" diye seslenerek onları fuayeye kadar takip etti.

"Böyle iyi olacağım." Darien'in cevabı o kadar acıyla kaplıydı ki, kelimeler zor anlaşılıyordu ve o siyah uzun kollu

Böyle bir şehirde yeterince sıcaktı ama kimse itiraz etmedi.

O ve Tanner gittiler ve Loren üst kata çıkıp kendini odasına kilitledi; orada kimse görmeden bir şeyler düşünebilirdi.

Umutsuzca hatırlamaya çalışarak ileri geri yürüdü, Singer düzgünce yapılmış yatağın üzerinde puslu bir topun içinde kıvrıldığı yerden ona bakıyordu.

Her şeyi - sadece parçaları değil, her şeyi hatırlamak istiyordu. Darien şu anda bunu konuşacak durumda olmayabilirdi ama beklemekten, merak etmekten yorulmuştu. Birlikte bir geçmişleri olduğu açıktı.

-Herkesin izin verdiğiinden daha fazla ve neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Geri döner dönmez onunla yüzleşecek ve gerçeği öğrenecekti.

MAXIMUS, Darien ve Tanner'ın ön kapıdan çıktıklarını görmek için tam zamanında Roman'ın evinin kapısına yanaştı. Roman evin önündeki büyük çeşmenin kenarına oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, elinde sigarası yanıyordu. Max arabayla geçerken selamlamak için başını salladı ama Roman bu harekete karşılık vermedi.

Dehşet Max'in midesini bulandırdı.

"Bir şey mi oldu?" Shay yüksek sesle merak etti. O arkada Lacey'yle, Dallas da önde Max'le oturuyordu. Onun çoğunlukla kendi kendine konuştuğunu ve aslında bir cevap beklemediğini biliyordu. Henüz diğerleriyle konuşmamışlardı, bu yüzden kimse ne olduğunu bilemezdi.

Max SUV'u durdurduğunda -Angelthene'den ayrılmadan önce aldığı yepyeni siyah bir SUV, diğeri tamir edilemeyecek kadar haraptı- dikkati Darien'in göğsüne dayadığı bandajlı ele takıldı.

Ne oluyor be?

Motoru durdurup arabadan indi, Dallas, Lace ve Shay de onu takip etti.

"Ne oldu?" Max dışarı çıkar çıkmaz sordu. Kapının çarpma sesi üç kişi tarafından daha yankılandı.

"Yangında imparatorun bazı adamlarıyla karşılaştı," diye yanıtladı Tanner. "Peşlerinden gitti ve elini bir arabanın kapısına sıkıştırdı."

Max'in yüzü kan içinde kaldı. "Kahretsın."

Darien boğuk bir sesle, "Maya'yı buldum," diyebildi.

Bu sefer Max gerçekten de sallandı. "Ne?" diye fısıldadı. Gittiği ateşten ilgi çekici bir şey çıkmamıştı ama diğeri...

Max'inki bir yem olmalıydı. Eğer diğerine gitmiş olsaydı... Darien kendisi gitmek yerine onu oraya gönderseydi... Kahretsin, birincisi, Darien'in eli kırılmazdı. Ve ikincisi.

Max Maya'yı geri alabilirdi. Kız kardeşini tekrar görebilirdi.

Darien yutkunmaya zorlayarak, "Oydu," dedi. "Yine de kaçtı. Onu yakalayamadım." Yüzünü buruşturdu, neredeyse iki büküm olacaktı. "Hastaneye gitmem gerek."

Kapıların ötesindeki sokak bir motosikletin yaklaşmasıyla gürledi. Bir dakika sonra Malakai geldi, Aspen de motosikletin üzerindeydi. Böylece Jewels ve Travis henüz dönmemiş olan tek kişiler oldular.

Darien ve Tanner, Darien'ın arabasına doğru ilerlerken Roman'ın evinin ön kapısı açıldı ve Dominic yanında Blue ile görüldü.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Shay, ön merdivenlere yaklaşırken ayaklarının altında çakıllar çıtırdıyordu, yeşil gözleri Mavi'ye sabitlenmişti.

Mavi bakışlar altında büzüldü, yanındaki Meleğin gözleri Mavi ve Shay arasında temkinli bir şekilde gidip geliyordu.

Max'in arkasında, garaj yolunun ilerisinde Roman ayağa kalktı.

Shay, "Sen o kızsın," der demez Gölge Ustası hızlı botlarının altında çakıllar çıtırdayarak oraya doğru yürümeye başladı.

ROMAN, Meleğin yanına sıkışmış mavi saçlı kıza baktı...

Ve Shay, hiç bu kadar korkmuş ve kafası karışmış görünmemiştir.

Eve döndüğünde, Darien'in çılgınlıklarını duyamayacağı bir yerde, dışarıda kalıp sigara içmeyi tercih etti. Ona zayıf diyebilirsiniz ama kendi gecesi o kadar berbat geçmişti ki, daha fazla acı çekmeyi kaldıramazdı, özellikle de acı çeken kişi çok değer verdiği biri olduğunda. Ve burada kalmayı tercih ettiği için Ölüm Şehri'nin Baş -Dominic Valencia- ve mavi saçlı yardımcısıyla henüz tanışmamıştı.

Yani hiçbir fikri yoktu. Polislerin aradığı kızın burada, kendi evinde olduğunu bilmiyordu. Shay'i hazırlama ya da neler olup bittiğini öğrenme şansı yoktu.

"Sen o kızsın," diye tekrarladı Shay, avlu sessizdi. Birkaçı şaşkınlıkla birbirine baksa da kimse konuşmadı. Darien ve Tanner bile

arabanın kapıları açık, bunun nasıl gelişeceğini görmek için bekliyorlardı. "Aranıyorsun... Seni televizyonda gördüm."

Melek bir kolunu mavi kızın beline doladı. Kızın her şeyi maviydi; gözleri, saçları. Tırnak yatakları bile. "Onun hakkında söyledikleri her şey yalan," dedi Dominic Valencia. Sakin konuşuyordu ama Roman onun gözlerindeki uyarıyı ve kanatlarındaki seğirmeyi fark etti. "O tehlikeli değil, söz veriyorum."

Bir sonraki konuşan mavi olan oldu, elektrik mavisi gözleri Shayla'ya yapışmıştı. "Anna?" Sorusu sessizdi. Çekingendi.

Roman, Shay'in kalbinin durduğunu duydu. Tökezledi. Kahretsin, Roman'ınki de durdu.

Mavi kız meleğin etrafından dolandı. "Sen... Anna'nın kız kardeşi misin?" diye sordu, her kelimesi Roman'ın tam olarak çıkaramadığı kalın bir aksanla söyleniyordu.

"Evet," diye boğuldu Shay, vücudu gözle görülür bir şekilde titriyordu. "Evet, öyleyim." Bir adım attı. "Nerede olduğunu biliyor musun? O iyi mi?" Sessizlik. "Onu nerede bulabilirim?" Bir sonraki adımı onu Roman'a daha da yaklaştırdı - o kadar yakındı ki, Roman onun içindeki katıksız acıyı ve saf, umutsuz umudu hissedebiliyordu.

Bu gerçekten çok fena acıtacaktı.

"Lütfen." Shay'in sesi kalınlaştı ve titremeye başladı. "Lütfen, her yerde onu arıyordum. Lütfen, onu bulmama yardım eder misiniz? Onun için çok endişeleniyorum. Sadece onu eve götürmek istiyorum, lütfen."

"Oradaydı," diye fısıldadı mavi olan. "Motelde."

"Evet," diye ısrar etti Shay, kelime cam gibi kırılarak. Roman'ın kalbi de onunla birlikte çatladı. "Evet, bu doğru - moteldeydi. Onu nereye götürdüler? Nerede o?" Shay'in dudağı titredi ve gözyaşları dökülmeye başladı.

Onu acı içinde görmek Roman'ın midesine bıçak gibi saplanmıştı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı mavi kız, kendi gözleri de yaşlarla dolmuştu.

Roman, Shay'in tepkisini kendi tepkisiymiş gibi yoğun bir şekilde hissetti. Kalbinin sayılamayacak kadar çok parçaya ayrıldığını hissetti.

Roman ona doğru bir adım attı. "Shay-"

Shay arkasını döndü ve garaj yolundan aşağıya fırladı.

"Shay!" Roman topuklarının altında çakıl taşları fırlayarak onun peşinden gitti. "SHAYLA!" diye bağırdı, kızın adı boğazını parçalıyordu.

Çeşmenin etrafından dolaştı ve kelimenin tam anlamıyla kayboldu.

Roman küfretti ama koşmaya devam etti. Adını haykırarak. "*Shayla!*" Hâlâ kapalı olan ferforje kapılara çarparak durdu, büyü onun illüzyonunu algılamamıştı. "SHAYLA!" Başı

Döndü, onu ararken gözleri çılgına dönmüştü, sıkılmış dişlerinin arasından nefes alıp veriyordu. "SHAYLAAAAA!"

Ama o gitmişti.

Kaçtığında da arkasına bakma zahmetine girmemişti.

YVESWICH GENEL HASTANESİ

YVESWICH, KER EYALETİ

Bir Şifacıya gitmek Arthur'un Darien'e verdiği en iyi tavsiyeydi.

Yveswich Genel Hastanesi'nin üçüncü katındaki özel odada bir sandalyeye oturmuş, elini ayaklarının dibinde diz çökmüş genç esmer şifacının dikkatli dokunuşlarına bırakmıştı. Tanner bekleme alanında nöbet tutuyordu ve Darien Atlas'ı tanıyorsa muhtemelen yine o eski kurbağa oyununu oynuyordu. Shay kız kardeşinin öldüğünü öğrendikten kısa bir süre sonra hastaneye gitmek üzere yola çıkmışlar ve kimsenin onu durduramayacağı kadar hızlı bir şekilde Roman'ın arazisinden uzaklaşmışlardı. Darien ve Tanner, Roman'ın onlara bilgi vermesi için yeterince uzun süre kalmış, Shay'le birlikte Anna Cousens'ı aramak için çöle gittiğini ve ortaya çıktığına göre Blue ve Angelthene'de ölü bulunan aynı adamlarla birlikte Motel 58'de olduğunu söylemişlerdi.

Küçük lanet dünya. Küçük, tuhaf lanet dünya.

Darien, Roman'ın yakında Shay'in peşinden gideceğini biliyordu. Kaçan Loren olsaydı, teselliye ihtiyacı olan Loren olsaydı Darien'in yapacağı da buydu. Roman istediği kadar yalan söylesin, Darien onun bu kıza gerçekten aşık olduğunu söyleyebilirdi.

Darien gözlerini duvardaki saate dikmiş, saatin ilerleyişini dinliyordu. İşlemin yarısına gelmişlerdi. Şifacı elindeki bandajları çıkarmıştı, büyüünün aurasından onunkine düzgün bir şekilde akabilmesi için tensel temas gerekiyordu. Üzerine diz çöktüğü gri minder farklı renklerde parlayan rünlerle kaplıydı ve büyü Darien'e eşek arılarını hatırlatan bir uğultu yayıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Şifacı, elini nazıkçe eğip tırnaklarını kullanarak parmak uçlarına baskı uygularken. Bu biraz

Akupunktur gibi, ama iğnesiz. Ve çok daha keyifli. "Çok daha iyi," dedi Darien. "Paspas ne için?"

"Anima mundi'den enerji çekmeme yardımcı oluyor. Bulunduğumuz kat ne kadar yüksekse, büyü'nün hareket etmesi için o kadar çok çalışması gerekir. Eğer zemin katta olsaydık, mat kullanmama gerek kalmazdı." Elini diğer tarafa doğru eğdi, bu hareket alyansının floresanları yakalamasına neden oldu, elmas küçük bir yıldız gibi göz kırptı.

"Bu yüzüğü kendiniz mi seçtiniz yoksa kocanız mı seçti?"

Ona gülümsedi. "Evlenme teklif etmeden önce onu birkaç mücevher mağazasına götürdüm. Beğendiğim tarz hakkında ona bir fikir verdim." Başparmağını avucuna sürttü, küçük sıcaklık dalgaları elinin içinde tembelce kıvrıldı. Adam neredeyse zevkten inleyecekti. Kemiklerinin ayarıyla karşılaştırıldığında bu cennet gibiydi. Arthur'un yerleştirdiği iğneler ve plakalar sihirle çoktan çözülmüştü, iyileşme süreci hızlandığı için artık gerekli değildi. Arthur'un kemiklerini önceden yerleştirmesi Darien'i hastanede fazladan zaman geçirmekten kurtarmıştı ama bu süreç morfin olmadan da çok acı vericiydi. "Gerisini," diye bitirdi Şifacı, "kendisi halletti."

"Bu tarzın bir adı var mı?"

"Sadece yuvarlak kesimli bir elmas." Kendi başparmağının ucuyla Darien'in başparmağındaki kası ovuşturdu. Daha sert bir baskı Darien'in gerilmesine neden oldu ve bileğine doğru kıymık kıymık bir ağrı zıpladı. "Özür dilerim," dedi. Gözleri özür dolu bir ifadeyle Darien'in gözlerine kaydı. "İşimiz neredeyse bitti. O noktada bir sihir kıvılcımı kalmış olmalı."

Burnundan sakinleştirici bir nefes çekti. "Sorun yok."

"Evlenme teklif etmeyi düşündüğünüz bir bayan var mı?"

"Aklımdan geçti. Yüzüğünüzü gördüm ve tarzının ona yakışacağını düşündüm." Blackgate Malikânesi'nde annesininkini bulduktan sonra nişan yüzükleri hakkında epey düşünmüş, hayal kurmuştu ama evlenme teklif etmek hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve o kadar çok pırlanta çeşidi vardı ki, bu çok saçmaydı. Neyi seçeceğini nasıl bilecekti ki?

"Ben olsam onu birkaç kuyumcuya götürürdüm," diye öneride bulundu Şifacı. "Ya da onu şaşırtmak istiyorsan, belki arkadaşlarından nelerden hoşlandığını öğrenebilirsin." Onun elini bıraktı ve ayağa kalktı. "Orada bekle."

Odanın diğer tarafındaki çekmeceleri ve dolapları karıştırırken, Darien elini avuç içine alıp inceledi. Sonra diğer tarafa çevirerek diğer tarafı inceledi.

Şimdiden çok daha iyi görünüyordu, morarma ve şişlik tamamen geçmişti.

Şifacı elinde kompresyon eldivenine benzeyen bir şeyle döndü. "Elinizi verin lütfen."

Eldiveni ona uzattı ve o da eldiveni dikkatlice çekiştirerek eline geçirdi, aşağıya doğru kaydırды ve cırt cırtlı kayışı bileğinin etrafına sabitledi. Eldiven siyahtı, esnek malzemesi büyük parmak eklemlerinin hemen ötesinde bitiyordu.

Geri adım attı ve Darien bakmak için elini kaldırdı, eldivenin esnekliğini test etmek için yumruk yapma dürtüsüne direndi. Lanet olsun, yumruk yapmamak zor olacaktı.

"Bunu giyersem birine yumruk atabilir miyim?"

Şifacı kaşlarını çatı. "Bu nasıl bir soru böyle?"

"Görünüşe göre yanlış olan." İç geçirdi ve elini indirerek kucağına koydu. "Tamamen iyileşmesi ne kadar sürer?"

"Bir Hellseher için mi? İki hafta diyebilirim. En kötü ihtimalle üç." Ona baktı. "Eğer birini yumruklarsan, kesinlikle üç hafta sürer. Belki dört."

Sinirle homurdandı.

"Bunun bir sorun olduğunu varsayıyorum çünkü sen bir Kara Katilsin?" Darien hiçbir şey söylemedi.

"Mümkün olduğunca sık sol elinizi kullanın. Parmaklarınızı gerekenden fazla bükmemeye çalışın. En kötü kırılmalar aşağıda, bu bölgede olur-" Kendi eliyle gösterdi. Bu, neden parmaklarını örtmeyen bir eldiven tercih ettiğini açıklıyordu. "Ateşli silah kullanmanız gerekiyorsa, basit bir tabanca en iyi seçeneğinizdir. Bıçak da işe yarar. Kırıklar tamamen iyileşene kadar iki el gerektiren herhangi bir şey senin için zor olacak." Bu berbattı.

"Bir sorum daha var," dedi. "Hafıza kaybı yaşayan bir hasta için bir şey yapabilir misiniz?"

Konuşmanın yönü değişince gözlerini kırptırdı. "Tam mı, kısmi mi?" "Kısmi."

Yüzünü buruşturdu. "Ooh, bu zor bir soru. Tam, kısmi olandan daha kolay çünkü tüm anıların eksik olduğunu biliyoruz, bu yüzden onları çok az riskle oldukça hızlı bir şekilde doldurabiliriz. Kısmi ise süreç daha uzun sürebilir."

"Ne kadar sürecek?"

"En iyi ihtimalle haftalar. En kötü senaryo aylar, nadir durumlarda ise yıllar olabilir. Başka riskler de söz konusudur; örneğin tamamen iyi ve bozulmamış anıların üzerine yazılması gibi. Ciddi hasara neden olabilir

hastanın beynini bir anlamda karıştırabilir. Bu yüzden kısmi vakalarda çok dikkatli olmamız gerekiyor." Onu inceledi. "Kimde hafıza kaybı var?"

"Kız arkadaşım." Ayağa kalktı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Adam kapıya yönelirken, kadın "Ve iyi şanslar" diye seslendi.

Darien onun elinden mi, hafıza kaybından mı yoksa evlenme teklifi hakkında yaptıkları konuşmadan mı bahsettiğini bilmiyordu. Açıklamasını isteme zahmetine girmedi.

ROMAN umutsuzca Shay'in peşinden gitmek istiyordu ama onun yalnız kalmak istediğini de biliyordu. Onu takip etmesini engellemek için illüzyon kullandığı anda bunu açıkça belli etmişti.

Shay kaçtığından ve Darien ile Tanner hastaneye gitmek üzere ayrıldığından beri yaklaşık bir saat geçmişti. Roman ve Kylar mutfakta Dominic ve Blue ile birlikte durmuş, Dominic mavi saçlı arkadaşının kökenlerini anlatıyordu. Şeytanlar'ın yolunun Blue'yla nasıl kesiştiğini, onun nereden geldiğini, sihrinin nasıl çalıştığını. Mavi Elemental olarak biliniyordu; Sis'in büyüüne sahip olan biri. Max, Lacey ve Tanner'ın bir gece onu yolun ortasında kolunda bir takip cihazıyla bulduktan sonra yakaladıkları biri. Kesip çıkardığı bir cihaz.

Bu şey Tesis hakkında çok şey açıklıyordu. Roman ve Shay'in, Ruh Terra'dan gelen o canavar tarafından bağırsakları deşilmeden önce Doktor Rowe'dan öğrendikleri az şey hakkında.

Anna Cousens'a olanlar hakkında.

"Senin de bir Elemental olduğuna inanıyorum," dedi Arthur Roman'a. "Kylar da öyle." Yaşlı adam adada oturmuş, bir fincan siyah çayı yudumluyordu. Aspen ve Malakai de buradaydı, dolapları ve buzdolabını karıştırıyor ve akşam yemeği için bir şeyler pişirmek ya da dışarıdan sipariş vermek konusunda tartışıyorlardı. Artık o saat gelmişti.

Ve eğer Shay geri dönmezse, bu geceyi yalnız geçirecekti.

Roman gözlerini kırptırdı. Nefes almak için kendini zorladı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Arthur'a. "Değiştirilmediğimiz halde nasıl Elemental olabiliriz?" Blue'nun sihri tesiste geliştirilmişti; diğer Elementaller gibi, hepsi de isimlerini sihirlerinin renginden, yani auralarından almıştı.

"Gölgeleri bükebiliyorsun, değil mi?" Arthur, gözleri Roman ve Ky arasında gidip gelerek sordu.

Roman, "Evet ama onları yoktan var edemeyiz," dedi. Blue'nun havadan su çağırabildiği gibi değil. Roman bunu sadece birkaç dakika önce kendi gözleriyle görmüştü; onun gösterisini izlemişti, bir su yılanı bileğinden yukarı kıvrılıp parmaklarının arasından geçerken gözleri en parlak maviyle parlıyordu. *Elementleri* Roman ve diğer Gölge Ustalarının gölgeleri bükebildiği gibi bükebilen birkaç cehennem zebanisi vardı ama onlara daha önce hiç özel bir unvan verilmemiş, *Elemental olarak* adlandırılmamışlardı.

"Senin de bir Elemental olduğuna inanıyorum ama güçlerin biraz daha küçük ölçekte," dedi Arthur. "Ve sanırım Mavi de bir zamanlar tıpkı sizin gibiydi, tek farkı gölge yerine suyu bükebilme yeteneğine sahip olmasıydı." Suyu bükme ama çağırma değil.

"Muhtemelen haklı," diye önerdi Dominic. "Blue tüm hayatını Tesis'te geçirmede, ama oraya çocukken gitmeye başladı - neler olduğunu anlayamayacak ya da hayır diyemeyecek kadar küçükken. Uzun lafın kısıası, onlu yaşlarındayken orada yaşamaya başlamış ve Tesis'i yöneten insanlar yıllar boyunca onun zihni üzerinde çalışmışlar. Ona her şeyi unutturmuşlar. Kendi adını bile." Kaşlarını tiksintiyle çatı.

"Kahretsin." Roman'ın gözleri Mavi'ye kaydı. "Özür dilerim."

"Yavaş yavaş hatırlıyorum," diye cevap verdi, her kelimesi Roman'ın artık Ilevyn olduğunu bildiği bir aksanla kaplıydı. "Ailemin beni oraya en son getirdiklerinde, ben ergenlik çağındayken öldürüldüğünü hatırlıyorum. Tesis'teki insanlar onları öldürerek beni ellerinde tutmayı başardılar." Yutkundu, gözlerinde perili bir bakış vardı. "Ve... onlara ödeme yapmak zorunda kalmayı bırak." Çocuğunu satmak-içler acısı. Görünüşe göre, aynı lanet şey Max'in kız kardeşi Maya Reacher'ın da başına gelmişti. Yanlış insanlar onun ateş büyüüne sahip olduğunu keşfettiğinde annesi tarafından satılmıştı. Onu kendi çıkarları için kullanmak isteyen, aslında ona tesiste işkence eden insanlar.

"Saçların hep mavi miydi?" Kylar dirseklerini tezgâha dayayıp eğilerek sordu, uzun parmakları bir bardak viskiye sarılmıştı. "Yoksa sana yaptıkları şeylerin bir çeşit yan etkisi miydi bu?"

Mavi cevap için Dominic'e baktı.

"Yan etki," dedi Melek. "Gözler, saçlar, tırnaklar - hepsi modifikasyonun sonucu."

"Gözlerin," dedi Kylar, şimdi Roman'la konuşarak. "Sihirini kullanırken gözlerin hep kararıyor."

"Görüş'ten farklı bir şekilde mi?" Aspen sordu. "Evet, gözlerindeki altın rengi kararıyor."

"Benim de saçlarım," dedi Roman, elini saçlarında gezdirerek.

"Arthur hem Roman'a hem de Kylar'a hitaben, "Ben de kendinize gölgeleri çağırmayı öğretebileceğinize inanıyorum," dedi. Belli bir alanda zaten var olan gölgeleri değil, *içinizdeki* gölgeleri." Çayını yudumladı.

"Sen de bizden birisin," diye araya girdi Malakai, dolabın kapağını bir kez daha çarparak kapatırken. "Bununla Darien ve beni kastediyorum. Bizde gölge büyüsü var. Peçe neredeyse düşmek üzereyken, görünmezlikten siyahlığa geçtik." Aspen'e baktı. "Pizza sipariş edelim, burada bir şey yok."

"Travis'inki de öyle," diye araya girdi Dominic.

"O kimin umurunda?" Malakai kara bir bakışla konuştu.

Dominic'in kanatları açıldı, rüzgâr odayı karıştırdı. "Ben sadece Travis ve Roman'ın kardeş olduğunu, dolayısıyla aynı lanet büyüye sahip olduklarını söylüyordum, *sık kafalı*."

Travis sanki çağrılmış gibi ön kapıdan içeri girdi. Jewels arkasından geldi ve kapıyı kapattı.

"Tam zamanında," diye homurdandı Malakai.

"Nerelerdeydin?" Travis botlarının bağını çözmek için eğildi.

"Acıktık."

Malakai dişlerini sıktı. Aspen'e tekrar, "Hadi pizza sipariş edelim," dedi. Aspen içini çekti ve tezgahtan telefonunu aldı. "Pizza o zaman."

Roman da telefonunu çıkardı ve Shay'in ona gönderdiği tek mesaja cevap verip vermediğini görmek için ekranı tekrar kontrol etti.

Yapmamıştı.

"Shay'den haber aldın mı?" Ivy, Jack'le birlikte egzersiz kıyafetleriyle odaya girerken sordu, Jack kulaklıklarından gelen müzikle başını salladı.

"Hayır." Roman kapıya doğru ilerledi, Travis'in soran bakışlarını görmezden geldi. Açıklamayı diğerlerine bırakacaktı. "Ama ben onun peşinden gidiyorum." Nerede olduğu ya da illüzyon yeteneğine sahipken onu nasıl bulabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama dairesine gitmek başlamak için iyi bir yerdi.

Darien hastaneye gittiğinden beri İKİ SAATTEN FAZLA zaman geçmişti ve bu süre zarfında Loren yatak odasından dışarı adımını atmamıştı. Dallas ona biraz pizza getirmişti ama onu da yutmak için kendini zorlaması gerekmişti. İştahı yoktu.

Yatağa sırt üstü uzandı, elinde güneş tılsımı vardı. Tılsımı bir o yana bir bu yana çevirerek metal ışınların yatak odasının penceresinden içeri süzülen gün batımının kehribar rengindeki ışığını yakalamasını izledi.

İç çekerek tılsımı bıraktı ve ayağa kalktı. Odayı geçerek şifonyere gitti ve üzerinde duran çantasının içindekileri karıştırdı. Darien dönene kadar burada kalacaksa, bir şeyler okuyabileceğini düşündü. Ama kitabını bulamadı - Darien'in tarif ettiği gibi kibirli adam ve çocukluk aşkı hakkındaki küçük kasaba kovboy romantizmini. Onu nereye koymuştu?

Etrafı karıştırırken bir yan keseyi açtı ve parmakları bir cihazın etrafına dolandı. Cep telefonu.

Loren kapalı kapıya doğru baktı. Tekrar elindeki cihaza baktı. Cihaz kapalıydı ama bu onu şaşırtmamıştı, ne o kadar uzun süredir komadaydı ne de Tanner cep telefonu kullanımını devre dışı bırakmıştı. Muhtemelen şarjı bile yoktu.

Elini tekrar çantasının cebine soktu- Ve bir şarj aleti buldu.

Kalbi gergin bir koşuya başladı. Birkaç dakika boyunca orada durup düşündü. Eksileri, riskleri.

Sonra yatağa en yakın prize doğru yürüdü ve fişi prize taktı. Yatağın üzerine oturdu, dizleri zıplıyordu, dişleri alt dudağını endişelendiriyordu.

Birkaç dakika sonra cihaz açıldı. Kilit ekranı belirdi. Sağ üst köşedeki sembol ona Tanner'ın hâlâ iletişimde olduğunu söylüyordu.

Engelli. Bu iyiydi, iletişime ihtiyacı yoktu.

Parmak izini tarayıcıya bastırarak ekran kilidini açtı...

Ve fotoğraf albümüne dokundu.

Resimler hakkında söylenenler doğrudu; gerçekten de binlerce kelimeye bedeldi.

Yatağın kenarında oturmuş, sıra sıra fotoğraflar arasında gezinirken tırnaklarıyla ekrana tıklıyor, gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaşıyordu.

Bu fotoğrafların çoğu onun ve Darien'in fotoğraflarıydı. Baktığı her fotoğraf yeni bir anının canlanmasına neden oluyor, zihnindeki boşlukları bir bir dolduruyordu.

Tanıştıkları gün. Rook ve Redding'deki öğle yemeği randevuları.

Onun evinde geçirdiği ilk gece - ne kadar korkmuştu ve diğer Şeytanların - Travis, Max, Lace - ona kaba davrandıklarını öğrendiğinde Darien ne kadar sinirlenmişti.

Mezarlığın adı Dusk Hollow.

Yemek odasında onunla nasıl flört ettiğini, büyüyle onu nasıl okşadığını. Onun hakkında hayaller kurduğunu fark ettiğinde attığı o boğucu kahkaha. Onun rahatsız olduğunu hissettiği anda nasıl geri çekildiğini ve sinirlerine rağmen bunu nasıl istemediğini. İhtiyaçtan -ona olan ihtiyaçtan- sıkışmış olan kalbi *çözülene* kadar devam etmesini istemişti.

İlk öpüşmelerinin anısı bir şimşek gibi üzerine çaktığında o kadar çok ağlıyordu ki telefonu bırakmak zorunda kaldı. Ayağa kalktı. Odayı geçti ve kapıyı fırlatıp açtı. Kalbi hızla çarparak koridorda, merdivenlerde tepindi. Gerçeğe kızgın değildi, hem de hiç. Pek çok şeyi, pek çok duyguyu açıkladığı halde.

Kimse ona söylemediği için kızgındı. Hatırlamasına yardımcı olmak yerine, bu kadar önemli bir şeyi ondan saklamayı tercih etmişti.

Şimdi geriye dönüp baktığında bunca zamandır acı çektiği açıkça görülen Darien'e yardım etmek yerine.

Ivy, Dallas, Max ve Jack'i oturma odasındaki kanepelerde uzanırken buldu. Pizza kutuları ve soda kutuları sehpanın üzerine saçılmıştı.

"Bana ne zaman söyleyecektin?" diye öfkeleni, gözlerindeki yaşları kırptıştırarak.

Ivy sanki vahşi bir hayvana yaklaşıyormuş gibi yavaşça ayağa kalktı. Loren de öyle hissetti.

Loren, yüzünü bir pint dondurmayla dolduran Dallas'a doğru döndü, kaşık ağzının yarısına kadar donmuştu. "*Sen bile mi, Dallas?*" diye sordu, ses tonu sertti. "*Gerçekten mi?*" Dallas'ın söyleyecek bir şeyi yoktu, ama yüzündeki ifade Loren'e bu işi yapmak istemediğini söylüyordu.

Ama o b u n u umursamayacak kadar öfkeliydi, "Darien ve ben *Çıkmak mı?*"

TANNER onları eve geri götürdü.

İşlem bittiğine göre Darien kendini çok daha iyi hissediyordu. Onları geri götürebilecek kadar iyiydi ama dürüst olmak gerekirse direksiyon başında olmaktan kurtulduğu için memnundu. Trafiğe kulaklarını tıkayıp Loren'e söyleyeceklerine odaklanma fırsatı bulduğu için mutluydu.

Ona söyleyecekti. İçeri girer girmez ona özel olarak konuşup konuşamayacaklarını soracaktı. Sonra da ona her şeyi anlatacaktı. Gerçek onu bunaltsa da, bir süre ayrı kalmalarına neden olsa da, bilmeyi hak ediyordu. Komadan uyanmasının üzerinden sadece birkaç gün geçmişti ama bu süre ona sonsuzmuş gibi geliyordu ve artık buna dayanamıyordu. Ona söylemek zorundaydı.

Alacakaranlık çöküyor, her şeyi grilerden oluşan tek renkli bir bulanıklığa dönüştürüyordu, Roman'ın mülküne giden kapılardan geçerken etraflarındaki binalar ve sokak lambaları ıslıl ıslıl parlıyordu.

Tanner bu sefer ön tarafa park etti. Arabayı kapatırken, "Ona söyleyeceksin, değil mi?" dedi.

Darien'in parmakları kapının kolunda hareketsiz kaldı. "Nereden biliyorsun?"

Hacker omuz silkti. "Sessizsin. Her şeyi kafanda canlandırıldığını düşündüm."

Darien sırtıttı. "Haklısın, öyleydin." Pencereleeri ışıqla parlayan eve baktı. Sonra içini çekti ve kapısını açtı. "Umalım da bu iş istediğim gibi gitsin."

Tanner kendi tarafında dışarı çıktı. "Seni çoktan anlamamış olmasına şaşırdım. Birkaç kez ağzından kaçırdın ve ona 'bebeğim' dedin." Kapısını kapattı. "Kahretsin, gerçekten mi?" Anlamıştı, değil mi? Her seferinde neredeyse ölüyordu.

Gözlerinin önünde ona 'bebeğim', 'tatlım' demişti...

Tanner'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Mm-hmmm."

Eve doğru ilerlerken Darien birkaç kez derin nefes aldı ve olması gerekenden çok daha yavaş bir tempoda yürüdü.

Kahretsin, gergindi. Çok gergindi. Onu bu şekilde hissettirmeyi başaran tek kadın oydu. Hissettirebilecek tek kadın.

Ondan sonra kimse olmayacaktı. Bu yüzden ilişkilerini mahvetmek üzere olmadığını umuyordu. Eğer yaparsa, sürünürdü. Ona daha önce söylediği gibi dizlerinin üzerine çökecekti. Onun için sürünürdü, ne olursa.

Loren onun kalbini ellerinde tutuyordu. Onu, Kızıl Yıldız Bulvarı'ndaki o ara sokakta gördüğü günden beri elinde tutuyordu. O, Loren'e aitti.

Onun için öldürmeyi seçtiği andan beri ona karşı bir şeyler hissediyordu ve o zamanlar bunu bilmiyordu bile. O da bilmiyordu.

İlk gün Rook ve Redding'in yerinde ona "Bundan senin çıkarın ne?" diye sormuştu.

Sen, dedi Darien zihninde şimdi. Sen benim için varsın. Benim için sen varsın.

Loren fuayeye geldiğinde ön kapıyı henüz açmış ve içeri adımını atmıştı ki, orada bulunan arkadaşları ve ailesi -Svy, Jack, Dallas ve Max- hepsi de aynı endişe ifadesini takınmış bir halde arkasından geliyordu.

Darien'in kalbi Loren'in gözlerindeki parıltıyı, tatlı yüzüne derinlemesine kazınmış incinmişliği ve ihaneti görünce çarpmaya başladı; bu ihanet ona birkaç saat geç kaldığını söylüyordu.

Sikeyim.

Jack, "Umarım daha iyi hissediyorsundur," dedi. Sırtışı gergindi ve ellerini dua eder gibi kaldırdı. "Çünkü tanrı hızında." "Konuşmamız gerek," diye ı s ı r d ı Loren, burun delikleri öfkeyle alevlenmişti, titreyen nefesler. *"Yalnız."*

ROMAN'IN EVİ

YVESWICH, KEREYALETİ

LOREN, Roman'ın evinin en alt katındaki koridorda hızlı adımlarla yürürken Darien bir düzine metre kadar arkasından onu takip ediyordu. Ona özel olarak konuşup konuşamayacaklarını sormuş, o da kabul edince hemen duyulma ihtimallerinin en düşük olduğu yere, eğitim odalarının, atış poligonunun ve cephaneliğin bulunduğu kata inmişti.

Buradaki ışıkların çoğu hareket sensörüyle çalışıyordu, bu yüzden eğitim odalarından birine girene kadar herhangi bir düğmeyi çevirmesine gerek yoktu. Düğmeye bastı ve zemini kaplayan siyah paspasların üzerine yürüdü, malzeme çoraplı ayaklarının altına batıyordu. Duvarları kaplayan aynalar aynı anda birkaç resmini birden gösteriyordu ama hiçbirine bakmadı. Ne kadar acı çekmiş ve kafası karışmış göründüğünü görmek istemiyordu; bunu hissetmek yeterince kötüydü.

Darien'in yaklaşan ağır ayak sesleri midesindeki kelebeklerin hızla kanat çırpmasına neden oldu. Ortasına sarıldı ve minderlerin üzerinde volta attı, ancak Şeytan içeri girdiğinde durdu ve sözlerini daha fazla tutamadı.

Onunla yüzleşti. "Neden bana söylemedin?" diye sordu.

Darien kapının hemen girişinde duruyordu. Hâlâ botlarını giyiyordu, sağ elinde siyah bir kompresyon eldiveni vardı. Yorgun görünüyordu. Temkinli. Az önce yaşadıklarından sonra bunun bu gece olması gerektiğinden nefret ediyordu ama...

Elindeki uyduruk bahaneyle gerçeği saklamak yerine ona daha önce söyleseydi, bunlar yaşanmayacaktı.

"Yapacaktım," dedi Darien. Cevap boğuk ve kırılgandı. "Ne zaman?"

"Bu gece."

"Ne kadar uygun," diye alay etti. "Tam da ben bunu kendi başıma çözmüşken!"

"Yalan söylemiyorum."

"Neden?" diye tekrar sordu. "Bana hala nedenini söylemedin! Sakın bunun benim güvenliğim için olduğunu söylemeye kalkma."

"Öyleydi," dedi Darien yine de.

Ellerini havaya kaldırdı. "Tanrılar."

"Loren, bunalmıştın. Çok korkmuştun. Bizimle arkadaş olduğun, bizi *tanıdığın* gerçeğini aklına bile getiremiyordun. Ne yapsaydım, 'Bu arada, sen de beni beceriyorsun, umarım sakıncası yoktur' mu deseydim?"

"Evet!" diye haykırdı, kalbi bu çıplak gerçek karşısında çarpıyordu. Telefonundaki fotoğrafları gördüğünde pek çok anısı canlanmış olsa da, ilk öpüşmelerinin ardından yaşanan her şey hâlâ bir sır perdesiyle örtülüydü.

Bir anı dışında. Sadece bir parça, gerçekten. Doğum günü olan Kalendae'de, Cehennem Kapısı'ndaki yatağında sırtüstü yatıyordu. Ve Darien, üzerinde asılı duruyordu, hayat verilmiş bir şaheser, çıplak kalçaları onun belini sıkıca sarmış, içine girerken-

Göz kapaklarını kırıştırarak anıyı sildi, yüzü ısındı.

Bekaretini Darien Cassel'e kaybetmişti. Ve herkesin korktuğu adam ona büyük bir özenle davranmıştı.

Şimdi Darien Cassel ona bakıyordu. "Evet?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet," dedi tekrar, kelime ancak bir nefesten ibaretti. Tekrar volta atmaya başladı, ellerini kot pantolonunun baldırlarına sürttü, fiziksel temasın onu topraklamasına ihtiyaç duyuyordu - onu içine hapsoldüğü bu endişeli balondan çıkarmak için.

"Özür dilerim." Darien'in özrü duygu yüklüydü. "Sanırım bir hata yaptım, değil mi?"

"Evet," diye öfkелendi, sesi çatlıyordu. "Evet, yaptın."

"Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, bunu senin için yaptım."

"Yalan mı?" diye mırıldandı, acısı öfkесini bastırıyordu. "Benim için *yalan* söylediğini mi söylüyorsun?" Kendini göğsünden dürttü.

"Eğer buna yalan demek istiyorsan, evet, senin için yalan söyledim. Çünkü sana bu kadar ağır bir gerçeği söylemeden önce rahatlatan için sana biraz zaman, hatta birkaç gün vermenin en iyisi olacağını düşündüm. Yaptığım her şey, Loren," dedi.

Nefes almak için durakladı, nefes alırken göğsü titriyordu, "senin için." Sözleri samimiydi ama yine de kendini o kadar gafıl avlanmış, bu kadar önemli bir şeyi ona söylememe kararıyla o kadar ihanete uğramış hissediyordu ki, onu duymakta güçlük çekiyordu.

"Tanrım, kendimi aptal gibi hissediyorum! *Herkes* bizi biliyordu, *ben* hariç *herkes*. Bunun nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Gözyaşları yüzünden yüzü bulanıklaşan adama ters ters baktı. "Seni önemsediyini iddia eden herkes *yalan* söylediği için gerçeğe yüz yüze gelmek?"

Darien'in nefes alış verişleri artık onunki kadar düzensiz ve duyulabilirdi, gözleri onunkiler kadar acıyla dolup taşıyordu. Tekrar konuştuğunda sesi umutsuz bir hal almıştı. "Gerçeği mi istiyorsun Loren? Gerçeği istiyorsan sana gerçeği söyleyeceğim." Yakışıklı yüzündeki acı, Darien'in neredeyse bağırarak söylediği üç kelimenin odanın içinde yankılanmasıyla daha da arttı: "*Seni seviyorum.*"

Loren'in kalbi durdu.

Yeniden başladı.

Seni bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum, demişti Darien ona Kalendae'deki evinde, onu duvara yapıştırıp gözyaşlarını öptüğünde-

"O hastanede her gece seninle uyudum," diye devam etti Darien, her kelimesi duygu yüklü. "On gün boyunca o yatakta seninle birlikte uyudum. Ve sonra Roark beni görmeye geldi - bana Caliginous odalarından, seni nasıl kurtarabileceklerinden bahsetti. O gece oradan ayrıldım. Ve tahmin et ne oldu? Yolda kalbin durdu. Ve seni tekrar uyandırdım. Boğulduğunu söylediğinde yaptığım şey bu muydu? Tekrar nefes almana yardım ettiğimi söylediğinde? Seni hayata döndüren bendim. Bunların hepsini *senin* için yaptım Loren." Bir yutkunmayla boğazı düğümlendi. "Çünkü seni seviyorum, tatlım. Daha iyi bir mazeretim yok. Sanırım sana delicesine aşık olduğum için deliliğimi savunuyorum ve bunun için daha iyi bir mazeretim yok."

Loren konuşamıyordu. Hareket edemiyordu. Gözünü bile kırpamıyordu.

Ve bu üç savunmasız kelime aklına başka bir anıyı getirdi.

Kontrol Kulesi. Darien'in parmağına taktığı yüzük; onun hayatını kurtarabilmek için kendi hayatını feda etmişti.

Ve sonunda net bir şekilde görmesini sağlayan da bu anıydı. *Onu görmesini.*

Açıkça.

Birdenbire, artık ona eskisi gibi aynı nedenlerle kızgın değildi. Şimdi kızgındı çünkü daha önce birlikte olabilirlerdi.

-Kendi üzerine saldığı tüm bu acıyı atlayabilirdi. Özlem, çalınan dokunuşlar. Tüm bunları onun için yapmış, kendine işkence etmişti.

Haklıydı, yaptığı her şeyi onun için yapmıştı.

"Sadece çıkmıyoruz, birbirimize aşışız," diye devam etti Darien. "Seni seviyorum tatlım. Benden istediğın kadar nefret edebilirsin ama bu hiçbir şeyi değıştirmez. Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum. Kızgın olduğunda seni seviyorum. Üzgün olduğunda seni seviyorum. Mutlu olduğunda seni seviyorum. *Seni* seviyorum Loren ve hayatının sonuna kadar da seveceğim."

O son kelimeyi söyleyemeden kadın hareket ediyordu.

Çarpıştılar, kızın ağzı Darien'inkiyile o kadar hızlı buluştu ki bir an için kimin önce hareket ettiğini unuttu.

Elleri Loren'in kalçalarının arkasına dolandı ve bacaklarını beline dolayarak onu yukarı kaldırdı. Loren nasıl olduğunu bilmiyordu ama aniden sırtı duvara yaslandı, Darien kalçalarıyla onu oraya sabitledi. Onu boğuluyormuş gibi öptü ve kurtuluşu sadece dudaklarıydı, eli gömleğinin üzerinde kaybolup belini, göğüslerini kavradı, diğeri de kıcını yumrukladı. Ona dokunduğu gibi ona da dokundu - sanki ilk ve son kez dokunuyormuş gibi.

"Göster bana," diye soludu öpücükler arasında. Darien kasıklarını ona doğru bastırduğında, onu göbeğinde hissetti - onun için ne kadar sert olduğunu. Onu içinde istiyordu; her santiminin şu anda onu doldurmasını, onu çiğ çiğ becermesini istiyordu. "Bana bir şey göster."

Darien'in seçtiğı anı, gecenin hızlı çöküşü gibi zihnine doldu.

Adam kadının üstünde, kadının topukları adamın omuzlarında, adamın bir eli kadının belindeyken diğeri kadının kalçasını kavıyordu.

Görselden daha da etkili olan, onunla birlikte gelen duygulardı- Darien'in duyguları, hisleri.

Onu seviyordu. Onu o kadar çok seviyordu ki, bunu fiziksel olarak hissedebiliyordu, bağılılığının hamlığı o kadar büyüktü ki neredeyse onu kırıyordu. Onu kırdı ve iyileştirdi. "Bunu istiyorum," dedi, onu daha sert öptü, dudaklarını onunkilere bastırdı.

"Onu istiyorum-hemen şimdi."

"Çok şükür."

Gömleğini başından çektişirdi ve sonra sütyenine yöneldi, tek bir ustaca hareketle çözdü. Pantolonu ve iç çamaşırı o kadar çabuk çıkarılmıştı ki, ne olduğunu bile fark etmemişti ve sonra kendi elleri

Darien gömleğini yırtıp çıkarırken kemerinin tokası boynundaki ince zincirlerin gücüyle şingirdadı ve bir kenara fırlattı.

Giysileri çıkar çıkmaz, onları ayıran hiçbir şey kalmayınca, onu tekrar yukarı kaldırdı ve nefesini kesen hızlı, güçlü bir hareketle kendini onun içine soktu.

"Siktir," diye inledi Darien. Darien'in içini doldurdu, onu derinliklerine kadar soktu ve tanrım, bu dünyanın en güzel duygusuydu. Teninin sıcak baskısı da öyleydi, elini onun geniş göğsünde düzleştirirken kalbinin avucunun altında atması da - onu hissetmeye, ona sahip çıkmaya ihtiyacı vardı. "Kahretsin, buna ihtiyacım vardı bebeğim, sana çok ihtiyacım vardı."

Darien hiç vakit kaybetmeden onu duvara yaslayıp acımasızca sikerek ona ne kadar ihtiyacı olduğunu gösterdi. Darien duvarı kaldıraç olarak kullanıp onu geri itti ve böylece onu sikebildi. Adamın vücuduna yaptığı her hareketi derinleştirdi, her darbeyi keskinleştirdi ama yine de yeterli olmadı. Onu istiyordu - ona ihtiyacı vardı - havaya ihtiyacı olduğundan daha fazla.

"Tanrım," diye mırıldanmayı başardı. "Kaçırdığım şey bu muymuş?" Eğer ona daha önce söyleseydi, gerçek ikisini de çok fazla acıdan kurtaracak ve onlara çok fazla zevk verecekti.

Darien onun ağzına karşı gülümsedi. "Hoşuna gitti mi?" "Evet."

"Her zaman sevişiyoruz," diye homurdandı Darien, onu tekrar öperken, duvar omurgasına karşı boyun eğmiyordu. "Ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz. Her zaman sikişiyoruz ve senin daracık amcığının her zaman sikimi kirletiyor."

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa adamın geniş sırtını pençeledi. Her sert itişte, kasları onun kavrayışı altında kayıyordu ve tanrılar, bunu sevdi - onun hissini sevdi. Açgözlülükle ona dokundu, onu daha yakına çekti, tırnaklarını pürüzsüz teninde gezdirdi.

Onu öperken, hamleleri hiç yavaşlamadı, ona başka bir anısını gösterdi - bir yerlerde bir plajda ona bindiği bir anısını. Onun altında, onun üzerinde hareket ederken tamamen onun tarafından alınmış görüntüsü, iç duvarlarının çırpınmasına neden oldu, tam orada parıldayan serbest bırakma. Ama buna *karşı* koydu, çünkü bunun henüz bitmesini istemiyordu - asla. Bunun sonsuza dek sürmesini istiyordu.

Sonra aynı anıda -Darien'in zihninde- kendini gördü ve ilk bölümün kendisine ait olduğunu fark etti. Başka bir anı geri geliyordu ve

onunla birlikte kaybettiği duyguları da.

Darien'e olan aşkı, sınır tanımayan aşkı. O odada uyandığından beri kalbinin ona haykırdığı, aklının ise unuttuğu gerçek. Bir daha asla kaybetmemeyi umduğu gerçek.

"Bu seni tahrik ediyor, değil mi?" Darien'in derin sesi çikolata kadar çökerticiydi, ağzı onunkine o kadar yakındı ki kelimeleri duyduğu kadar hissedebiliyordu da.

"Daha fazla," diye soludu, "bana daha fazlasını göster."

Adamın ağzı kadınınkini kapatarak sesini yuttu. Ona istediğini verdi; yataklarda, kanepelerde, kamyonetinde ve arabasında birbirlerine dolandıkları daha fazla görüntü. Zihni şimdiki zaman ve geçmiş arasında gidip geliyordu, her anı canlı ve nefes kesiciydi ama bu yeterli değildi - bu Kara Katil'den daha fazlasını istiyordu, bu inanılmaz adamın onun bugünü, geleceği olmasını istiyordu.

Sonsuza dek.

Her birini karnında hissedeceği kadar derin üç vuruş daha yaptı ve Darien'in sikinin etrafında paramparça oldu, Darien'in adı nefes nefese bir iniltiyle dudaklarından döküldü. Darien kollarının arasında eriyip giderken tüm ağırlığıyla onu destekledi, hızlı ve keskin hareketlerle orgazmını dindirdi, oda vücutlarının tokat sesleriyle yankılandı.

Ve sonra dönerek onu mindere indirdi, kalçalarının arasına ağır bir şekilde yerleşti, onu tam orada becerirken bir ritmi kaçırmadı, aç o kadar derin ve o kadar iyi ki anında tekrar boşaldı, odanın yankıyla cevap verdiği yüksek bir çığlıkla başını geriye eğdi.

Darien'in boğazının derinliklerinden erotik bir inilti yükseldi. "Kahretsin, buna bayılıyorum," diye soludu, tüm ağırlığıyla onun sıcak ve şişmiş merkezine doğru itti. "*Seni seviyorum.*" Onun içinde zonkladığını hissettiğinde, yakın olduğunu biliyordu.

"Darien," diye inledi. Hamdı ve bu Kara Katille doluydu, her vuruş onu daha yükseğe itiyor, kalçalarının her hünerli yuvarlanması klitorisinin gergin tomurcuğunu kızdırıyordu. "Darien-" diye soluk soluğa kaldı. "Tanrılar, lütfen, durma-"

Hareketleri hızlandı ve derinleşti. Adam onu o kadar sert beceriyordu ki, kadın kendisinin nerede bittiğini ve adamın nerede başladığını anlayamıyordu. Kadın onun içinde kaybolmuştu, adam da onun içinde. Sırtını pençeledi ve onu derinden öptü, dişleri ve dilleri çarpıştı. Adamın tadı istediği her şeye benziyordu. Onunla sarhoş olmuştu.

"Siktir, Loren." İhtiyaç çılgınlığıyla adımlarını hızlandırdı. "Siktir, bebeğim, ihtiyacım var-" Alnını onunkine yasladı. "*Siktir,*" diye tekrar tısladı.

kelime ağzını havalandırıyordu. Bir elini kışının altına kaydırđı ve ona vururken bir avuç yakaladı.

Ve sonra o kadar sert boşaldı ki gözleri karardı, adı büyüleyici ağzından süzöldü. Onu öpmek için başını kaldırdı, ona sahip çıktı, alt dudağını emdi ve ısırđı, adam öyle bir güçle içine boşaldı ki, döllerı minderin üzerine damladı.

Hareketleri yavaş yavaş yavaşladı ve ağırlığını göğsünden uzak tutmaya dikkat ederek, kalbi göğsüne doğru hızla çarparak onun üzerinde rahatladı. Kadının vücudu tükenmişti, bacakları adamın belinin iki yanında titriyor, kalbi en az Darien'inki kadar sert atıyordu.

İkisi dışında oda boş olmasına rağmen, burası çok dolu hissettiriyordu. Mükemmeldi.

"Beni seviyorsun," diye fısıldadı, bu gereğı kendi dilinden duymaya ihtiyacı vardı.

Darien onun alnından öptü. "Birbirimizi seviyoruz," dedi, sesinin derin güröltüsü terden kayganlaşmış göğsünden onunkine doğru yayılıyordu.

"Senin sayende hayattayım," diye fısıldadı.

Darien düzeltti, "Senin sayende hayattayım." Başını eğerek onu dudaklarından usulca öptü. Bu jest, az önce onu ele geçiren çılgınca, yoğun ihtiyaçla karşılaştırıldığında o kadar nazikti ki, kadının son nefesini çaldı.

Darien birkaç dakika boyunca konuşmadan ona baktı.

Kadın uzanıp saçlarını geriye itti. "İyi misin?"

Başını salladı ama sonra başını salladı. "Evet, sadece-" diye nefes nefese kaldı "- kendimi bunun gerçekten olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Rüya görmediğime."

"Rüya görmüyorsun," diye fısıldadı, parmak uçlarıyla onun çenesinin güçlü kenarını izleyerek. "Bu gerçek."

"Bu geceden önce bile, seninle tanıştıktan haftalar, *aylar* sonra bile, durup kendime gerçek olup olmadığını sormak zorunda kaldım. Senin kadar mükemmel birini hak etmek için hayatım boyunca neyi doğru yaptığımı merak ettim." Loren'in gözleri yaşlarla dolarken, onun üzerinde gezinen görüntüsü bulanıklaştı.

"Beni ağlatıyorsun," dedi sallantılı bir hıkırığın ardından, ama dudakları bir gülümsemeyle aralandı. Hüzün ve neşe tuhaf bir bileşimdi.

Onu kaşlarının arasından öptü. "Üzgünüm, sana kavuştuğum için çok mutluyum. Evde olduğun için çok mutluyum." Burnunun ucunu öptü.

"Umarım geri gelirler," diye soludu adam bu kez dudaklarını onunkilere bastırırken. "Anılar," diye açıkladı. Gözlerini kırptıştırmasıyla yanaklarından birkaç damla yaş süzöldü ve Darien onları usulca sildi. "Hatırlamak istiyorum

Siz, hepiniz, sadece parçalarınız değil." Ellerini adamın kaslı omuzlarında gezdirdi, kollarını ensesine doladı ve parmaklarını adamın ipeksi saçlarına geçirdi. "Her şeyi hatırlamak istiyorum."

"Eğer geri dönmezlerse," dedi Darien, hâlâ nefesini tutarak, gözleri kızın yüzünde hissedebileceği kadar derin bir şefkatle gezinirken, "o zaman meydan okumaya hazırım."

Onun yanağını okşadı. "Ne meydan okuması?" diye fısıldadı.

Tekrar içinde hareket etmeye başladı, kalçalarını onunkilere sürttü, seksi bir iniltiyle kendini daha derine gömdü. Tanrım, kalbi hâlâ çarpıyordu, ciğerleri hava almak için yanıp tutuşuyordu ama adam bir tur daha atmaya hazırdı, her santimi hâlâ içinde granit gibi sertti. Bu adam onun ölümü olacaktı. "Seni bana yeniden aşık etmek," dedi Darien, hareketleri hızlanarak. Ama orada bir meydan okuma yoktu.

Çoktan başarmıştı.

ZIMA

YVESWICH, KEREYALETİ

GECE BİR SÜRE ÖNCE ÇÖKMÜŞTÜ.

Roman, Shay'in apartmanının önünde durmuş, ellerini ağzına götürmüş ve eğer oradaysa aşağı inmesi için -lütfeñ aşağı in- diye bağıırıyordu.

"Shaylaaaaa!" diye tekrar seslendi, nefes nefese. Cevap gelmedi. İnsanlar pencerelerinden dışarı bakmaya başlamıştı ve Roman umursaması gerektiğini bilse de umursamıyordu. Tek önemsedığı Shay'di. Onu görmesi gerekiyordu. Onun iyi olduğunu bilmesi gerekiyordu. Gitmesini isterse, giderdi. Ama o zamana kadar denemeden edemezdi.

Kedere çok aşınaydı. Bir insanın içini nasıl kemirdiğini, geride ham ve kanlı ruh parçalarından başka bir şey bırakmadığını. Bir insanın eski benliğinin hayaleti. Onu bu durumda yalnız bırakmayı reddetti.

Küçük, karanlık bir bulanıklık gece gökyüzünde hızla ilerliyor, derimsi kanatlarını çılgınca çırpıyordu. Sayagül.

"Büyüler çok güçlü," dedi ejderha. "Ve panjurları çekilmiş." Kanat çırparak Roman'ın omzuna tünedi.

Nefesinin altında küfretti. Onu tekrar çağırdı. "SHAYLAAAAA!"

Bir adam Roman'a çenesini kapatması için penceresinden bağırdı. Roman bağıırarak karşılık verdi, sözleri o kadar agresif ve renkliydi ki adam hemen içeride kayboldu ve penceresini kilitledi.

Roman yine Shayla'ya bağırdı, birinin polis çağırması umurunda bile değildi. Belki de çağırmalıydılar, böylece biraz stres atabilirdi.

Kaldırıma bir taksi yanaştı ve içinden orta yaşlı bir cadı indi, gümüş halkalı gözleriyle onu inceliyordu. "Shay'i mi arıyorsun?" diye sordu kadın ona.

"Evet, içeride mi?" Nefes nefese kalmıştı. "Ona burada olduğumu söyler misin? Biz arkadaşız."

"O burada değil, tatlım." Taşan çantasından bir sigara çıkardı, içinden bir şeker planör Familiar çıktı. "Birkaç saat önce bir taksiyle ayrıldı. Bir süre yokmuş gibi görünüyordu." Bu son sözler taşaklarına hızlı bir tekme idi.

Bir süre önce gitmiş. Bavullarla mı gitmişti?

Kutularla mı? Geri dönecek miydi?

"Nereye gittiğini söyledi mi?" Roman boğuk bir sesle konuştu.

Başını iki yana salladı. "Onunla konuşma fırsatım olmadı."

"Teşekkür ederim." Arabasına geri döndü ve Kylar'ı arayıp nereye gittiğini haber verdikten sonra hızla otoyola çıktı.

Motel 58'deki dokuz numaralı odaya GERİ DÖNMEK yutulması zor birçok duyguyu da beraberinde getirdi.

Shay kapıya en yakın yatağın -kendi yatağının- kenarına oturdu, etrafı kendisinin ve Roman'ın hayaletleriyle çevriliydi. Bu oda binlerce misafir görmüş, binlerce hikâyeye ev sahipliği yapmıştı.

Bu küçük, sıradan oda onu Roman'a, Yveswich'te bıraktığı adama yaklaştırmıştı. Veda etmeden ayrılmıştı.

Çantaları kapının yanındaki masanın üzerinde duruyordu. Tüm hayatı o spor çantasına ve sırt çantasına tıkılmıştı. On dokuz yılı aşkın yaşamı için gösterebileceği pek bir şey yoktu ama Shay bu ay bir şey öğrendiyse, o da hayattaki önemli şeylerin satın alınamayacağı ya da ödünç alınamayacağı, ancak içeride bulunabileceğiydi.

Nugget yatağın üzerinde onun yanına oturmuş, hüznü gözlerle ona bakıyor, bir paletini yumuşak bir şekilde uyluğunun üzerine koyarak onu rahatlatıyordu. Oda çok sessizdi. Çok... boştu. Kalbi ikiye bölünmüştü, bir değil iki kişinin yokluğu yüzünden parçalara ayrılmıştı.

Roman ve Anna. Shay kız kardeşini kaybetmişti ve onu bulmaya çalışırken kalbini kaptırmayı umduğu son adama aşık olmuştu. Ve şimdi ikisi de gitmişti.

Shay gözlerini kırptırdı, ılık gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıp kucağına damladı. Dizlerinin üzerinde duran yumruklarını açtı ve mor ve sarı şimşeklerin avuçlarının üzerinde çtırtıdayarak, güneş ışınlarının çarptığı cam boncukları gibi gözyaşı damlalarını aydınlatmasını izledi.

Shay içini çekti. "Yüzmeye gitmek ister misin?" diye sordu Nugs'a.

Tanıdık bulanık başını soru sorar gibi eğdi. Konuşamıyor olabilirdi ama Shay Tanıdık'ın ne sorduğunu biliyordu: Havuz kuruyken nasıl yüzmeye gidebilirlerdi ki?

Sanki cevap verir gibi dışarıda gök gürledi ve bir şimşek çakması perdeleri yarıdı.

Shay ayağa kalktı ve odaya geçti. Spor çantasının fermuarını açtı ve Everything but the Kitchen Sink'ten aldığı sarı bikiniyi bulana kadar kıyafetlerini karıştırdı.

Perdeyi araladı. Tek renkli manzaraya bakarken derin bir nefes aldı. Ve fısıldadı, "Bakalım sihrim neler yapabiliyor."

ON DAKİKA SONRA, Shay mayosuyla dışarıda, boş havuzun yanında duruyordu, bir kolunun altında havlu vardı.

En hüzünlü anları tam da burada, bu çölde, durgun ve çorak manzarada, kalabalık şehirden ve yoğun hayatından çok farklı bir yerde geçmişti. Buraya ilk geldiğinde fark etmemişti ama şimdi fark etmişti - çölün ne kadar sessiz ve hareketsiz olduğunu, zihninin boşluktan duyduğu memnuniyetle iç geçirdiğini. Rüzgâr dışında kulağına hiçbir ses gelmiyordu. Görünürde gökdelen yoktu. Sadece toprak. Sadece huzur.

Gözlerini ağır ağır kırpıştırarak büyüsunü çağırdı, gözleri en koyu siyah renge büründü. Bu büyüü kendi dışına itti, moteli her türlü gürültüyü boğacak büyülerle kapladı, o birkaç odadaki insanlar mışıl mışıl uyuyordu.

Kimse bilemezdi.

Gözlerini açtığı anda başını geriye doğru eğerek yıldızlarla süslü berrak gökyüzüne baktı.

Ve hissetmesine izin verdi.

Ağladı. Hem de çok. Anna'yı düşündü, kaybettiği geleceğini, asla geri alamayacağı en iyi arkadaşını düşündü. Kız kardeşini, diğer yarısını. Artık yalnızdı. Yalnızdı, kaybolmuştu ve hem eski hem de yeni ilişkilerini özliyordu. Gözyaşları yüzünden aşağı akarak gece gökyüzünü görmesini engelledi.

Ama bulutları geldikleri anda görmüştü; gürleyen bir kütle yıldızları silip süpürüyordu. En parlak sarı ve en soluk leylak rengi damarlar gökyüzünü parçalara ayırıyor, puslu katmanları keskin bir kabartmaya dönüştürüyordu.

İçinin derinliklerinde, büyüü dışarı çıkmak için zorlanıyor, elastik bir bant gibi geriliyordu.

Shay bıraktı. Bırakırken de derin bir nefes aldı ve çığlık attı.

Gök gürle di . Kör edecek kadar parlak şimşekler çaktı, geceyi gündüze çevirdi.

Ve çöl hayatında ilk kez yağmur gördü.

ÇÖL

WI THEREDGE'İN DURUMU

ROMAN camları açarak Motel 58'e doğru yola çıktı. Ilık hava arabanın içine doluyor, gömleği bir yelken gibi dalgalanıyordu. Motele -navigasyon ekranındaki kırmızı noktaya- yaklaştıkça hava daha da ıslanıyordu. Ve şey gibi kokuyordu.

Yağmur. O nemli, toprak kokusu yağmurdu.

Roman koltuğunda öne doğru eğildi ve gökyüzüne baktı. Hiç bulut yoktu; sadece mükemmel, yıldızlarla dolu siyah bir tuval vardı. Ama ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar, dünyada kimsenin taklit edemeyeceği tek şey olan o kokuyu karıştırmak mümkün değildi.

Roman, kendisini Motel 58'e davet eden neon tabelayı görene kadar bir on dakika daha geçti. Sadece bir binaydı, kalitesiz bir moteldi, ama onu görmek ellerinin direksiyonda sıkılaşmasına neden oldu. Midesi altüst oldu ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Shayla Cousens dışında hiç kimse ona böyle hissettirmeyi başaramamıştı. Canavarlarla dolu bir eve girip onu özgür bırakan inanılmaz, olağanüstü ve son derece güzel kadın.

Otoparka girdi, çevre boyunca uzanan duraklardan birinde yavaşlayarak durdu ve motoru durdurdu.

Buraya kadarmış. Belki de çizgiyi aşıyordu, belki de onu burada istemiyordu. Belki de onu gördüğü anda gitmesi için bağıracaktı. Ama denemeden bilemezdi ve bilmeden gitmeyi de içine sindiremedi, bu yüzden kapısını açıp dışarı çıktı.

Yürürken Sayagül'ün gölgesinden onu izlediğini hissetti, ejderha saf ve masum bir umutla doluydu. Eğer Shay burada değilse, çoktan gitmişse ya da

Kendisini rahat bırakması için ona bağırmaya başlarsa, bu ikisini de mahvederdi.

Pozitif ol, dedi Sayagül nazikçe, hayalet bir kanat Roman'ın ruhunun etrafında bir kucak gibi kıvrılıyordu. *Onu hissedebiliyorum. O burada. Acı çekiyor.*

Roman adımlarını hızlandırdı, botları kuru toprakta çtırdıyordu. İçgüdülerini takip ederek binanın etrafından dolaştı; içgüdülerini onu arka tarafta bulacağını söylüyordu. Havuzun yanında.

O haklıydı. Shay kaygan kenara oturdu ve ayaklarını suyun içinde salladı. Havuz o kadar doluydu ki taşıyordu. Roman'ı ilk gördüğünde çılgına çeviren o sarı bikiniyi giymişti, bronzluk çizgileri askıların altından görünüyordu.

Onun yaklaşma sesiyle başını kaldırdı ve iri, güzel gözlerini şok içinde kırıştırdı. "Roman?" Ayağa kalkarken su sıçradı.

Roman yürümeye devam etti, aralarında sadece bir adım kalana kadar durmadı. "Burada ne yapıyorsun?" Shay nefes aldı, ona bakıyordu, sanki bu

bir rüyaydı. Çok az şey biliyordu, o onun rüyasıydı.

"Bunu yapamazdım," diye itiraf etti, boğazı düğümlenmiş ve ağrıyordu. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu, ne kadar acı çektiğini bile bile gitmene izin veremezdim. Eğer gitmemi istiyorsan, giderim. Ama denemeden edemezdim." Onun yüzünü taradı, gözlerindeki parıltıya dikkat etti. "Seni görmeye ihtiyacım vardı" diye eklerken kendi gözlerinin de yandığını hissetti.

"Roman," diye mırıldandı, hiç ağlamayan kız gözlerinden akan yaşlarla gözle görülür bir şekilde mücadele ediyordu. "Ben... Roman, geri dönmeyi planlamamıştım. Yveswich'e yani. Eşyalarımı topladım." Bu sözler midesine inen bir darbe gibiydi ve Roman bir an için nefes alamadı.

Gitmişti ve geri dönmeyi planlamamıştı. Onun arkadaşlığına hakkı yoktu, Shay'in sunabileceği hiçbir şeye hakkı yoktu, ama incinmesine, ihanete uğramışlık hissine engel olamıyordu.

Herkes hep gitti. Hepsi farklı koşullar altında ve her zaman isteyerek değil, elbette, ama bir şekilde her zaman yalnız kaldı.

Shay onun yüz ifadesini tarıyordu. "Bu seni üzdü mü?"

"Eğer 'evet' dersem, bu benim bencilliğim olur. Bu yüzden söylemeyeceğim. Benden önce bir hayatın ve hayallerin vardı ve benim bunları elinden almaya hakkım yok." Kalbinin hızlanıp atmaya başladığını duydu, aurasının ısınıp yumuşadığını hissetti. "Ama bir konuda bencil olacağım, eğer izin verirsen." Shay bekledi ve Roman şöyle dedi: "Bana bir gece ver. Sadece bir gece. Sadece ikimizin olduğu bir gece."

Başka kimse, pişmanlık yok, başkalarına harcanan düşünceler yok. Sana beş gün söz verdim, Shayla. Ve ben sözümünden dönmem."

Shay'in ağzı titredi. "Her şey çok yanlış," diye fısıldadı. Nefes aldı, derin nefesi boğazında düğümlendi. "Onlar kim oluyor da bize kimi sevip sevmeyeceğimizi söylüyorlar?"

Bu dört harfli kelime Roman'ın kalbini durdurdu. Shay'in yüzü, bunu söylemek istemediğini belli eden bir şaşkınlıkla yumuşadı.

Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü söz çoktan söylenmişti. Ve o dört harf Roman'ın son otokontrolünü de kırdı. Hayatını sikeyim, babasını sikeyim ve ona bunun yanlış olduğunu söylemeye cüret eden herkesi sikeyim. Shay onun için doğruydı ve ona sadece bir geceliğine sahip olsa bile bunu kabul edecek ve hiçbir şeyden pişmanlık duymayacaktı.

O da harekete geçti, onu kollarının arasına aldı. Ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

SHAY bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu ama Roman'la paylaştığı her öpücük bir şekilde bir öncekinden daha iyiydi.

Bacakları adamın beline dolanmış, elleri adamın gür saçlarındaydı. Onu sanki son kez öpecekmiş gibi öptü, çünkü öyle olmasından korkuyordu.

Roman da onu aynı yoğunlukta öpmüştü çünkü ikisi de aynı korkuyu, aynı hikâyeyi paylaşıyordu. Roman'la tanışmadan ve onunla bu büyülü çöle gelmesi için ona şantaj yapmadan önce, ikisinin daha farklı olamayacağına inanmıştı.

Ne kadar da yanılmıştı. İkisi de işkence görmüş ve kapana kısılmıştı. İkisi de umutsuzca onları sevecek ve anlayacak birine ihtiyaç duyuyordu.

Onu seviyor ve anlıyordu.

Tepelerinde gök gürledi ve hava almak için birbirlerinden ayrıldıklarında gözlerinde siyah bir ışık parladı ve Roman'ın bunu gördüğünü biliyordu.

"Bu normal bir Dalgalanma mı yoksa zıpır bir Dalgalanma mı?" diye sordu ona.

"Normal," dedi kız, adamın alt dudağını ısırarak. Bir saat önce tüm sihrini harcamıştı; duyguları içinden patlıyor, gök gürültüsü ve şimşek gökyüzünü yumurta kabuğu gibi çatlatıyordu. "Sakın bana korktuğunu söyleme," diye alay etti.

"Değilim." "O zaman kanıtla."

Dudaklarını onunkilere bastırđı, iri elleri kıcını yumrukladı, dili ağzına daldı. Öpüşmeye gömleğini başından çekecek kadar ara verdi ve sonra ellerini göğsünün pürüzsüz düzlemlerinde gezdirdi... kaslı sırtında, tüm o yara izlerinin çıkıntılarını, tüm o acıyı hissetti. Yapabilseydi onu iyileştirirdi - hepsini alır ve onun yerine kendi vücudunu işaretlerdi. Roman verici biriydi. İnsanlarla ilgilenirdi ama onunla kim ilgilenirdi?

O anda bunu yapacağına dair yemin etti.

Yapardı.

Roman pantolonunu ve botlarını çıkaracak kadar uzun süre onu ayakta tuttu. Tüm bu süre boyunca onu izlemeyi bırakmadı, bakışları o kadar güçlüydü ki bunu hissedebiliyordu. Bu gözler onun içindi, hepsi onun içindi.

Shay geri çekildi, dudakları şakacı bir gülümsemeye seğiriyordu.

Suya daldı. Etrafında berrak mavi bir yağmur suyu uzanıyordu.

Büyüsünün yağmuru, bir hediye olarak görmeye başladığı laneti.

Bir an sonra yüzeye çıktığında Roman oradaydı ve onu sert, nemli vücuduna doğru çekiyordu. Onunla tanıştığı andan itibaren ne kadar büyük olduğunun farkındaydı ama bu şekilde ona doğru bastırđığında, vücutları aynı hizadayken, bu çok daha belirgindi. Ve tanrılar, eğer aralarındaki farktan hoşlanmadıysa.

"Gerçek mi yalan mı?" Roman nefes aldı, kelimeler boğuktu, gözleri onun bedenini yutuyordu. Onu kendine doğru çekti, suyun içinde nazıkçe döndürürken ağırlığını destekledi, sırtı duvara dayanana kadar hareket ettirdi. Onu duvara yasladı, başını eğdi, burnu onunkini sıyırdı ve "Sanırım sana aşık oluyorum" dedi.

Yüzünü ıslak ellerinin arasına aldı. "Gerçek," dedi ve başını eğerek ağzını onunkine değdirdi.

Başını salladı. "Gerçek." Sözcük duygu yüklüydü. Eğildi... ve ağzını sertçe onunkine bastırđı. Su soğuktu ama Roman'ın kollarında kendini sıcacık hissediyordu. Ve Roman öpücüğü kesip nefesi ağzını okşayarak eklediğinde daha da sıcak hissetti, "Kesinlikle gerçek."

Adamın elleri kızın poposuna gitti ve onları ayak bileklerine kadar çekiştirirken Shay'in kalbi hızlandı. Onları havuza attı ve adam bacaklarını yukarı kaldırdı, su çalkalandı ve hâlâ üzerinde olan tek giysisi olan boxer'ından sikini çıkardı.

Roman kendini girişine konumlandırırken Shay nefesini tuttu. Onun sikini kavrayışını, mürekkepli parmaklarının kalın şaftın etrafında dolanışını izledi... ve tacı merkezini yukarı ve aşağı ovuşturdu.

"Tanrılar," diye nefes aldı, sırtı havuz duvarına yaslanmıştı. Göbeği zaten ıslaktı ve onun için ağrıyordu, ama onunla zaman geçirdi ve horozunun geniş başı klitorisine sürtündüğünde, delicisini o hassas tomurcuğa sürttüğünde, zevk kıvılcımlandı ve Shay'in bacakları belinin etrafında seğirdi.

Roman'ın gözleri uyarılmanın etkisiyle karardı, irislerindeki altın benekler göz kırpmaya başladı.

Tanrılar. Hayatında gördüğü en nefes kesici adamdı.

"Roman," diye yalvardı.

Ağzı, ısırmaya, dişlerini ona geçirmeye hazır bir kurt gibi gülümseyerek seğirdi. Onu yutmaya. "Ne istediğimi çok iyi biliyorsun, yavrum," dedi Kovuk Kurdu, sözcükler onayla kaplanmıştı.

Onun hizasına eğildi, dudaklarını onunkilerle kilitledi... ve kendini onun içine itti.

Shay'in soluk soluğa haykırışı, Roman'ın derin iniltileriyle karıştı, kendini onun sıcaklığına gömdü, tam kabzasına kadar, o yakıcı gerginlik çok iyi. Tanrım, daha önce hiç böyle bir şey -Roman gibi- hissetmemişti. Çekirdeği çok sıkı, çok lezzetli bir şekilde sarılmıştı ve Roman birkaç santim dışarı çekilip sonra tekrar eskisi kadar derine daldığında daha da kıvrıldı.

Ve sonra daha derine, fazladan bir inç çalarak.

Roman öpüşmeyi kesti ama yüzünü onunkine yakın tutarak derin, metodik vuruşlarla onu becermeye başladı, soğuk su etraflarında yankılanıyordu. "Bana ne istediğini söyle," dedi Roman, kollarındaki kaslar her hamlede esneyerek, "ne istersen, sana vereceğim. Dünya, her şey, sana her şeyi vereceğim Shayla Cousens. Sadece söyle yeter." Ama istediği tek şey, sahip olamayacağı tek şeydi.

Ama yine de "Sadece bu" dedi. Roman derinlere boşaldığında, vücudu kısıtlamadan dolayı titrerken kelimeler zevkten nefes nefese kalmıştı. "Sadece sen." Bir elini Roman'ın çarpan kalbinin üzerine koydu. "İşte böyle."

Sonsuza dek, diye eklemek istedi. Onu iki haftadan daha az bir süredir tanıyorsa ne olmuş yani? O birkaç gün içinde Roman ona çoğu insanın bir ömür boyu elde ettiğinden fazlasını vermişti. Ve aşkın zaman sınırı ya da kuralları olmadığını öğrenmişti. Aşk sınırsızdı. Sınırsız ve sonsuz.

Yağmur yağmaya başladı, damlalar etraflarına sıcıyordu. Roman itişini yavaş ve derin tuttu, dikkati kızın yüzü ile vücutlarının birleştiği bölge arasında gidip geliyordu.

Shay havuz duvarını kaldıraç olarak kullandı, Roman'ın çılgınca ve sertleşen hareketlerini keskinleştirmek için ona doğru geri itti, ikisi de aynı lezzetli sona doğru koştu.

Roman onu sıkıca tuttu, bir eli sırtının küçük kısmında, vücutları birbirine çarparak içine girip çıkarken omurgasının tabanını aşağı doğru itti. Boynunu öpmek için başını eğdi, dudakları kulağının hemen altındaki hassas noktaya kadar sıcak bir iz bıraktı. Doruk noktasına yaklaştıkça nefesleri ağırlaştı ve sertleşti, vuruşları derin ve hızlı oldu. Etraflarında su akıyordu ve Shay, Roman'ın serbest kalmaya yaklaşırken içinde zonkladığını, kıcının duvara çarptığını hissetti.

"Roman," diye nefesini tuttu, tırnaklarını sırtına geçirdi, kaya gibi sert boyu her hamlede iç duvarlarına sürtünüyordu. "Sakın durma."

Daha hızlı hareket etti, kalçalarının her yuvarlanışında leğen kemiği klitorisine sürtünecek şekilde kendini eğdi.

"Evet," diye inledi ve tekrar onun adını haykırdı. "*Evet.*"

Kadın doruğa ulaştı, iç duvarları onu sıkıca kavradı. Onun içinde hareket ettiğini hissetmek neredeyse çok büyüktü, çok fazlaydı.

"Ah-fuck, *Shayla.*" Roman erotik bir iniltiyle boşaldı ve Shayla'nın derinliklerine boşaldı. "Kahretsin," diye nefes aldı, vücudu serbest bırakılarak titriyordu, "Üzgünüm, duramadım."

"Sorun yok," diye soludu, elini adamın ıslak saçlarında gezdirirken.

"Sorun yok."

"Biz iyiyiz." Daha fazla açıklama yapmak için nefesini tutamadı ama onun ne demek istediğini anladığını biliyordu.

Islak saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırmak için uzandı ve sonra yanağını kavradı, ona bakarken başparmağıyla okşadı. Sadece baktı.

Shay de onu duvara yaslayan adama baktı ve kendi kendine bir soru sordu: Gerçek mi yalan mı?

Roman Devlin'e umutsuzca aşıktı.

Sadece tek bir doğru cevap vardı. Bu adamın onun kalbini kazanması bir hafta bile sürmemişti ve eğer isterse kalbini kırması daha da kısa sürecekti.

Birbirlerine bu gece için söz vermişlerdi, sadece bir gece için. Ama bu onun için yeterli değildi. Ve bu gerçek onu çok korkutmuştu.

Roman'la geçirilen hiçbir zaman yeterli olmayacaktı. Birlikte geçirilen her an çalınmış bir zamandı. Sahip olamayacağı bir adamla dakikalar ve anlar çalan bir hırsızdı.

Ve o zaman dolmuştu.

ROMAN'IN EVİ

YVESWICH, KER EYALETİ

LOREN o gece belki üç saat uyuyabildi.

Darien onun için, o da Darien için yanıp tutuşuyordu. Odadan çıkmadılar, ama sık sık pozisyon değiştirdiler ve üçüncü seferlerinde Darien her ikisinin de yan yattığı yere geçti, onun sırtı Darien'in önüne dönüktü. Bu sefer onu yavaşça ve derinlemesine becerdi, onunla zaman geçirdi, sıkı, sıcak uzunluğunun gidebildiği yere kadar yuvalanmak için uyluğunu kaldırdı.

Bu adam mükemmeldi. Zarif ve tamamen ona ait.

"Bütün zebaniler böyle midir?" diye sordu ona. Adam hızını artırdıkça içinden vücudu kadar gergin bir inilti çıktı, göğüsleri her sert itişte zıplıyordu.

Başını eğdi, dudaklarını kulağının hemen altındaki boşluğa bastırdı, sert, soluk soluğa nefesleri tenini ısıttı. "Asla öğrenemeyeceksin," diye cevap verdi, her kelimesi doyumsuz bir şehvetle süslenmişti. Onun çenesinin kenarını öptü. "Çünkü sen benimsin tatlım," dedi boğuk bir fısıltıyla, dişleri kulağını ısıırıyordu. Parmak uçları Loren'in kalçasına batarken, daha sert bir şekilde içine girdi. Loren paspası pençeledi, göbeği cinsel ihtiyaçla gerilmişti. "Hepsi. Lanet olsun. *Benim-*"

Onun sözleri -iddiası- onun felaketi oldu. Adını haykırdı, iç duvarları onun etrafında çırpınırken bir coşku dalgasıyla sarsıldı, vücudu bir iplik makarası gibi çözüldü.

"Lanet olsun," diye homurdandı, nefesi kızın kulağını okşuyordu, siki kızın içinde sarsılıyordu, salıverilmesi yakındı.

Sonra Darien'in kolları Loren'in belini sararak onu kendine doğru çekti. Sırt üstü yatmak için ters döndü, Loren şimdi baş aşağı, kucağının üzerine yayılmıştı. Bir eli Loren'in saçlarını okşarken, diğeri

Kalçasını kavradı, onunla aynı hizaya gelecek şekilde konumlandırdı, başı omzuna yaslandı. Adam kalçalarını yukarı kaldırırken kadın sırtını adama doğru verdi.

Derin. Derin. Daha derine. Sağlam elini bacaklarının arasına daldırdı ve ıslak, şişmiş klitorisini ovdu.

"Kahretsin, mükemmelsin," diye homurdandı, onu acımasızca becerirken. "Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey."

Zevk yeniden kıvılcımlandı ve kadın onun etrafında kenetlendi, vücudu ve kanı ısındı-

İçinden bir orgazm daha geçerken bir iniltiyle başını arkaya eğdi, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki daha çok bir uğultu gibiydi. Tanrım, dövmesinin bir şey yapmamasını umuyordu çünkü onun durmasını hiç istemiyordu.

"İyi kız," diye mırıldandı Darien, kendini daha hızlı içeri sokarken başının yanını öptü, horozunun başını bacaklarının seğirmesine neden olan derin, hassas bir noktaya sürttü. "Ne kadar iyi bir kız."

"Daha fazla," diye sıktı Loren, ayak parmakları minderin üzerinde kıvrılıyordu. "Nasıl istersin bebeğim?"

"Daha sert. Yapabildiğin kadar sert."

O da ona uydu. Hareketleri çılgınlığa dönüştü. Hayvansı, onu tekrar uçurumun kenarına taşıyor, klitorisini ovuşturan parmaklarıyla birlikte içindeki o noktaya vuruyordu. Kadın onu sırlıslıkla etti, içi onu o kadar sıkıyordu ki renkli küfürler etmesine neden oldu. Derinden inleyerek, o da sınırı aştı, birkaç acımasız, düzensiz itme ile onun içinde kendini bitirdi, kendini lezzetli bir şekilde ağrıyan vücudunun derinliklerine dökerken adını nefes nefese bıraktı.

"Siktir, bebeğim." Hareketleri yavaşladı, kalp atışları kadının sırtında güçlendi. "Sana çok bağımlıyım."

"Aynı şekilde," diye nefes nefese kaldı ve onu öpebilmek için başını çevirdi.

"Sırtın nasıl?" diye sordu ona, dudaklarını yanağına bastırarak. Kaşına. Burnunun ucuna. Onu böyle sevdiğinde, doyamıyordu.

"Sabah hissedeceğime eminim." Kalbi her yerde çarpıyordu, bacaklarının arasındaki nabız yavaş yavaş azalıyordu.

Yumuşak bir
kahkaha attı. "Elin
nasıl?"

Dudakları şimdi boynunun yan tarafına doğru hareket etti, burnunun ucu kulağının hemen altındaki boşluğu sıyırdı - sık sık dikkat ettiği bir bölge gibi görünüyordu, merakı bunun dövmesiyle ilgili olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Onun kimliği.

Onun geçmişi ve bugünü. O noktayı öptüğünde, dili onu tatmak için dışarı fırladığında, kadın ürperdi, tepkisi onun içinde seğirmesine neden oldu. "Eminim sabah hissedeceğim," dedi Darien, sözlerinin gürültüsü sırtından ve göğsünden geçerek tam kalbine yerleşti.

Daha sonra Loren yan yattı, Darien ona bakarken yüzünü ona döndü. Sadece ona baktı, eli yüzünü kavradı, başparmağı alnını sıyırdı. Işıkları sadece aynalara en yakın sıra açık olacak şekilde kısmıştı, odanın geri kalanı loştı ve ona giymesi için gömleğini vermişti. Kot pantolonunu tekrar giymişti ama Loren son birkaç saatin nasıl geçtiğini düşününce onların da kısa sürede çıkacağını hissediyordu. Artık geç olmuştu, ev sessizdi ve Loren burada Darien'le birlikte, kendi mükemmel baloncuklarında yalnızdı.

"Seni hatırlamadığım için özür dilerim," diye fısıldadı.

Başparmağı kızın yanağına doğru eğildi ve yanağın üst kısmına dağılmış çillerin üzerinde gezindi. "Ve sana söylemediğim için özür dilerim."

"Üzölme. Bunu neden yaptığını anlıyorum. Daha önce anlamamıştım, yani... Çünkü... Her şeyi hatırlayamıyordum. Ve sadece kafam karıştı. Ve korkmuştum." Hiçbir şey hatırlamamak açıklayabileceğinden çok daha korkutucuydu. Hayatının elinden alınması, onu tanımlayan pek çok önemli anın rüzgârda savrulması, duygularının da onlarla birlikte savrulması...

Bu, en kötü düşmanlarının bile başına gelmesini istemeyeceği bir şeydi. Zihni sanki bir başkasına aitmiş, bir şekilde ona ihanet etmiş, onu kendi hayatında bir yabancıya dönüştürmüş gibi hissettiriyordu.

"O şekilde tepki vermek için iyi bir nedenin vardı," dedi Darien, sözleri onunkiler kadar sessizdi. "Beni affettiğin için mutluyum." Ağzını bir gülümseme kapladı.

Biri karşılığında Loren'inkini çekiştirdi ve Darien'in dikkati kısa süreliğine Loren'in ağzına kaydı. "Sana asla uzun süre kızgın kalamam." Loren'in elini kendi eline aldı, parmaklarını birleştirdi ve başparmağıyla parmak eklemlerindeki sembolleri ve eski rakamları takip etti. "Sence birlikte normal bir hayat yaşayabilecek miyiz?" diye sordu endişesini gizleyemeyerek.

"Tabii ki biliyorum," dedi usulca. Sessizce. "Bu sonsuza kadar devam edemez, tatlım." Bunu, kendi göğsünde kıvılcımlandığını hissettiği aynı umut seviyesiyle söyledi. "Ama devam ederse, her adımında yanında olacağım. Sonsuza kadar sürse bile, ben varım."

Ağzının açık kaldığını, kalbinin de onunla birlikte battığını hissetti. "Benim sonsuzluğum seninkinden çok daha kısa olacak." Bu, uyanık olduğu her an peşini bırakmayan bir gerçektir. Doğduğu günden beri ölümlü statüsüyle tanımlanmıştı; yetersizlikleri, karanlıkta onu sürekli takip eden bir gölge gibi birkaç yeteneğinden daha ağır basıyordu. Bir insanın ömrü, olayların büyük şemasında sadece bir parıltıydı. Bir ölümlünün Terra gibi bir dünya üzerinde etki yaratması nadir görülen bir şeydi. Çabucak ölürler, çoğu da en iyi ihtimalle yetmiş, seksen yıl gibi kısa bir sürenin ardından geride ayak izi bile bırakmazdı.

Darien kaşlarını çatmıştı, gözlerinin mavisi bu ışıktaki griye dönüyordu. "Öyle söyleme bebeğim. Lütfen böyle söyleme."

Boğazındaki sıkışıklığı yuttu. "Gerçek bu-"

"Ve bu beni öldürüyor." Derin sesi yankılandı ve kadının omurgasından ensesine doğru bir ürperti gönderdi. "Beni içten içe parçalıyor." Elini nazikçe sıktı. "Anı yaşa, tamam mı? İşte tam burada." Yumuşak bir öpücük için yaklaştı. "Sen ve ben, hemen şimdi." Dudaklarına bir kez daha bastırdı. "Sadece ikimiz." Ve bir tane daha. "Şu an." Bir kez daha ve kalbi eriyip gitti.

"Seni seviyorum," dedi ona fısıltıyla.

Elini ağzına götürdü ve arkasından öptü. Sonra yaklaşabilmek için elini bıraktı ve bir dirseğinin üzerine çıkarak onun üzerinde durdu. Taktığı kolyeler göğsünü okşuyordu; gümüş, vücut ısısından dolayı sıcaktı. Ağzı onunkine kilitlendi, dili dudaklarını araladı, ağzının dokunulmamış, sahiplenilmemiş hiçbir yerini bırakmadı.

Bu adamın öpücüğü çok güzeldi. Yoğun. Büyüleyici. Karşı konulmaz. Bundan daha iyi bir şey olamazdı, Darien'den daha iyi bir şey olamazdı.

Onu tekrar yere yatırdı. Bu kez onunla yavaşça sevişti, sonuna kadar dikkatlice ilerledi ve ona Darien Cassel'in Loren'den başka kimsenin görmediği tarafını gösterdi.

Ölümlü olabilirdi, eninde sonunda ona veda etmeye mahkûm olabilirdi ama yine de kendini dünyanın en şanslı kadını olarak görüyordu.

Darien'in sevgisini hiçbir şeye değişmezdi. Ölümsüzlüğe bile.

Gecenin geri kalanı -geriye ne kaldıysa- daha fazla anıyı geri getirdi. Sonunda zihninin komaya girmeden önceki kadar dolu olduğunu hissetti.

Hepsi geri dönmüştü - kaybettiği her şeyin parçaları ait oldukları yere geri dönmüştü, Darien ona her yeni bir parça gösterdiğinde yerlerine oturmuşlardı.

kendi anılarını.

Darien yanında yatarken, minderde mışıl mışıl uyurken, dokunuşu vücudunun her yerinde dolaşırken, kendini hiç bu kadar bütün hissetmemişti.

MOTEL 58

WI THEREDGE'İN DURUMU

GEÇ OLMUŞTU ve motel odası sessizdi.

Shay yatakta Roman'ın kollarında yatıyordu, battaniyeler ve çarşaflar etraflarına sarılmıştı, sol eli Roman'ın sağ elinin üzerine bastırılmıştı. Roman onun yüzünü izledi, yüz hatlarına hayret ederken, Shay de ellerinin birbirine yapışmış görüntüsüne hayret ediyordu.

"Gerçek mi yalan mı?" Shay fısıldadı. Roman soru sormak için başını hafifçe eğdiğinde, Shay itiraf etti, kelimeler o kadar sessizdi ki neredeyse duyulmuyordu: "Kolyeni kaybettim."

Shay onun cevabını bekledi, kalbi sessizlikte çarpıyordu.

Roman'ın ağzının köşesi yavaşça çöktü ve bir taraftaki küçük yara izini derinleştirdi. Bu tepki Shay'in kalbinin daha da hızlı atmasına neden oldu. Ama gözlerindeki o altın benekler parıltı parçaları gibi parlaklığını koruyordu ve Shay bunun ne anlama geldiğini, onu nasıl okuyacağını bilmiyordu.

Yutkundu, kalbinin çarpıntısı gergin bir koşuya dönüştü, midesi sıkı düğümlere dolandı. "Roman, çok üzgünüm-"

Ama Roman elini gömleğinin yakasının altına sokarak boynuna taktığı gümüş zincirlerden birini çıkardı.

Sokakta ondan çaldığı kolyenin aynısı. Kanat şeklinde bir madalyon - çok uzun zaman önce yapılmış bir antika, tüm dünyada sadece bir avuç var. Arkasında "*Aşk her zaman kazanmalı*" yazıyordu.

Shay'in ağzı açık kaldı, kelimeler ağzından kaçtı. *Nasıl?* Ve onun bunu taktığını nasıl fark etmemişti?

"Gerçek mi yalan mı?" Roman fısıldadı, nazik ama boğuk sesi sırtında bir ürperti yaratırken aynı zamanda kanını ateşe verdi. Sıkıştırdı

zinciri gömleğinin altına geri soktu. "Onu geri çaldım." Dudakları kurnaz bir gülümsemeye kıvrıldı, yanağındaki gamze ortaya çıktı.

"Ne zaman?"

"İlk gece."

"İlk gecemiz mi?" diye nefes nefese kaldı. "*Burada mı?*" Odanın içinde dikkatle etrafına bakındı. "Ama... çekip gidebilirdin." O uyurken ya da duştayken çekip gidebilir ve onu bir daha hiç görmeyebilirdin.

Omuz silkti ve kızın elini tekrar kendi elinin içine aldı, bu kez parmaklarını birleştirdiler ve birleşen ellerini yumuşak çarşafın üzerine koydular. "Sanırım istemedim."

Kadın ona baktı. Dakikalar geçti ve sessizlik devam ettikçe Roman endişeli görünmeye başladı.

Başparmağını kızın parmak eklemlerinde gezdirdi. "Shay-"

"Gizemlerle dolusun," diye fısıldadı. "Kelimenin tam anlamıyla yürüyen bir gizemsin, Gölgeler."

Ona küçük bir gülümseme verdi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Kovuk Kurdu'nun herkesin sandığı gibi bir yırtıcı olmadığını öğrenmek seni hayal kırıklığına uğrattı mı?" İçinden bir ses Shay'e cevabının onun için sandığından daha anlamlı olduğunu söylüyordu.

"Hayır," diye mırıldandı. "Seni hiç de hayal kırıklığına uğraticı bulmuyorum." Dizlerinin üzerine çöktü ve Roman sırt üstü yatmak üzere kaykıldığında, gözleri çoktan uyarılmışlıkla kararmıştı, bir bacağını onun belinin üzerinden geçirerek üzerine oturdu. "Seni bağımlılık yapıcı buluyorum," diyerek itiraflarından birini daha dile getirdi. Hâlâ bir yırtıcıydı -çok korkutucu, başarılı bir yırtıcı, ama avını ihtiyaç duymadan öldürmek yerine akıllıca seçen türden. Ellerini gömleğinin üstünden göğsüne doğru kaydırды ve dokunuşunun altında kalbinin beklentiyle hızlandığını hissetti. "Ve ben seni harika buluyorum, Roman Devlin."

Tişörtünü başının üzerine çekti ve ardından Kovuk Kurdu'na onun ne kadar harika olduğunu düşündüğünü göstermeye başladı.

ROMAN GÜN DOĞMADAN GİTTİ.

Shay hâlâ uyuyordu, yüzü pürüzsüz ve rahattı, yumuşak yüz hatları perdelerin arasından sızan sokak lambasının ışığıyla aydınlanmıştı.

Elinde anahtarlarla kapının yanında dururken, ona bakmaktan kendini alamadı.

Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Kalbinde derin bir çekim vardı, mantığı ya da sağduyusu olmayan bir ihtiyaç. Shay'den önceki hayatı

birlikte çok küçük, çok basitti. Bir kız eksikliğini hissettiği bir şey değildi, ama şimdi Shay'i tanıdığına göre, onsuz bir hayat düşünemiyordu.

Buna ne ad vereceğini bilmiyordu. Bu his, bu...acı.

Bu aşk, diye fısıldadı Sayagül gölgesinden usulca. Onu seviyorsun.

Ona sahip olamam. Ruhu o kadar kırılmıştı ki, iç sesi bile çatlamıştı.

Hemen gitmemize gerek yok-

Benden önce bir hayatı ve hayalleri vardı. Bunları elinden almaya hakkım yok. Ama o da seni seviyor.

Roman yutkundu. Kapının kilidini açtı. *O zaman nerede bulacağını biliyor*

Be

n. Dışarı çıktı, kapıyı arkasından kilitledi.

Arabasına binerken dokuz numaralı odanın kapısına baktı. Bir Son kez. Görüşü bulanıklaşırken gecenin sessizliğinde, "Seni seviyorum Shayla," dedi.

Ama onsuz daha iyiydi. Çünkü farklı evlere ait oldukları ve bu yasak yolda ilerlemeye devam ettikleri sürece ikisinin de sonu ölüm olacaktı. Ve Roman, Shay'in öldürülmesiyle bir ilgisi olduğunu bilerek acı çekmektense kırık bir kalple acı çekmeyi tercih ederdi.

SHAY, gerçekliğin bulanıklaştığı ve bir süreliğine de olsa hayatının paramparça olmadığını hayal edebildiği, uyku ile uyanıklık arasındaki o değerli anlara değer veriyordu. Anna'yı kaybetmediğini. Roman.

Roman'ı düşünmek ve önceki geceyi hatırlamak göz kapaklarının titreyerek açılmasına neden oldu.

Şafak vaktiydi. Ve oda boştu. Doğrulup oturdu. "Roman?" diye seslendi.

Buraya hiç gelmiş miydi? Rüya mı görmüştü?

Hayır. Hayır, gerçektir. Hâlâ onun kokusunu alabiliyor, onu hissedebiliyor, dokunuşunun renkleri boyalı el izleri gibi vücudunun her yerinde kalıyordu. Eğer Görü'sünü kullanırsa onları görebiliyordu, onun her yerde farklı tonlarda olduğunu iddia ediyordu. Parmaklarının ucunu öpüşmekten hafifçe şişmiş dudaklarına götürdü, teni hâlâ onun tadındaydı. Şimdiden onu özlemişti. *Onu özledi.*

Battaniyeleri bir kenara fırlattı ve kapıya doğru koştu. Sürgüyü açtı ve kapıyı fırlattı.

Adaçayı ve kuru toprak kokan ılık çöl havası içeri doldu. Shay gözlerini güneşten korudu ve hayatını değıştiren küçük, yıkık dökük motelin otoparkına baktı.

Roman'ın arabası gitmişti. Gitmişti.

Kalbi bir yol ayrımındaydı. Roman'la tanışmadan önce bir planı vardı. Hayalleri. Ve bu hayalleri gerçekleştirmek için birlikte çabaladığı bir kız kardeşi. Her şeyini kaybetmişti ama hayatı etrafında parçalanırken, ihtiyacı olduğunu bilmediğı bir şey bulmuştu. Bu, hiç beklemediğı biri şeklinde gelmişti ama belki de kötü bir şey değildi.

Şimdi peşinden koşacağı başka bir hayali vardı, tabii cesaret edebilirse. Orada durup güneşin doğuşuna bakarken kararını verdi.

ROMAN'IN EVİ

YVESWICH, KEREYALETİ

LOREN ertesi sabah uyandıığında, gözlerini yavaşça kırpıştırarak çevresini inceledi.

Roman'ın antrenman odası, uzak duvarı kaplayan büyük pencerelerden içeri güneş ışığı süzölüyordu. Penceresi olmayan her duvarı kaplayan aynalar odayı daha aydınlık ve açık hissettiriyordu.

Ve işte Darien, onun yanında uyuyordu. Gece boyunca yedek bir siyah hasır almış ve yastık olarak kullanmaları için onu sürüklemişti. Üstsüz bir şekilde yüzüstü yatıyordu, elleriyle minderi hafifçe kavramış, bir dizini yana doğru bükmişti.

Onu kaç kez uyurken görürse görsün, bunun tuhaflığı hiç geçmiyordu. Birine onun yanında uyuyacak kadar güvenmenin çok savunmasız bir yanı vardı. O ve Darien için bu durum her iki taraf için de geçerliydi. Arkadaşlık çevrelerinin dışındakiler onları bu şekilde birlikte görseydi, bir Şeytana, hem de bir lidere güvendiği için onun aptal olduğunu düşünürlerdi. Darien'e gelince, dışarıda onu düşman olarak gören pek çok insan vardı ve bu yüzden çok azına güveniyordu. Loren bu az sayıdaki kişiden biri olduğu için çok şanslı olduğunu biliyordu.

Onun yanında yatarken, arka bahçede kuşlar cıvıldarken, pek çok sabah ve gece yaptığı gibi onun mürekkebinin ve yara izlerini inceledi. Kalçasında özellikle acımasız bir yara izi vardı - binlerce kez baktığı ama nasıl olduğunu hiç sormadığı bir yara izi. Muhtemelen bir bıçak yarası-

"Neye bakıyorsun sen?" Darien'in derin ve boğuk sesi kadının omurgasını tırmaladı.

Gözlerini adamın yüzüne kaldırdı ve onun kendisini şefkatle izlediğini gördü. "Yara iziniz," dedi, sabahın erken saatlerindeki yorgunluktan kelimeler çatırdıyordu.

"Hangisi?"

Minderin üzerinden uzandı ve tırnağını büzülmüş çizgi boyunca gezdirdi. Sonra iki parmağının ucunu düzleştirerek çıkıntıları hissetti.

"Mmm. Başka bir şeye baktığını sanmıştım." Ona muzip bir gülümseme verdi ve gözleri aşağıya, onun baktığını *düşündüğü* şeye kaydı. Eğer yüzüstü yatıyor olmasaydı, *bunu* çok daha erken fark ederdi. Özellikle de adamın pantolonu açık uyuduğu düşünülürse. "Görünüşe göre," diye başladı Darien, "biri hayatımın aşkının nihayet yeniden yanımda uyuduğunu hissetmiş ve gitmeye hazır." Elini düzeltmek için vücudunun altına daldırdığında, kadın yüksek sesle yutkundu. Darien kara bir kahkaha attı. "Muhtemelen ağrın var."

"Biraz," diye itiraf etti. *Çok* demek daha doğru olur. Darien Cassel konu seks olduğunda doyumsuzdu, ona göre. Kendini bu kadar ağırlı hissetmemeyi diledi, çünkü şu anda onu tekrar istiyordu-

Dehşet içinde midesi guruldadı. *Yanlış türden bir açlık*, dedi ona.

Darien hemen ona doğru uzandı, kolunu yukarı itti ve başparmağını ön kolundaki dövmenin üzerinde gezdirdi. Tıbbi sembol, yüzüklerine ve saatine yansıyan kırmızı ışıkla titreşiyordu. "Yemek yemen gerek." Kadın itiraz edemeden adam ayağa kalktı ve pantolonunu düzeltti. Ve kadın daha ayağa kalkmaya fırsat bulamadan, adam eğilip onu kucağına aldı.

Bir kolunu onun boynuna doladı. "Beni taşımayı seviyorsun, değil mi?" Diğer eliyle parmaklarını onun ipeksi saçlarında gezdirdi - tam da onun sevdiği gibi.

"Seninle ilgili olduğu sürece her şeyi severim." Dışarı çıkarken giysilerinin geri kalanını da aldı. Loren bazılarını taşımasına yardım etti, üst kata çıkmaya başladığında giydiği gömleğin -Darien'in gömleği

-Bu pozisyonda kışını zar zor örttü.

Ve üst katlardan gelen sesleri duydu.

Yüzü kızardı ve ısındı. "Ne yaptığımızı öğrenecekler!" diye tısladı, bir kolu adamın boynuna dolanırken, diğeri taşıdığı giysileri yumrukladı.

"Zaten biliyorlar, tatlım. Dün gece alt katta kaybolduk ve bir daha yüzümüzü göstermedik - eminim hemen varsayımlarda bulunmuşlardır." Ona göz kırptı.

"Belki de ölümüne dövuştüğümüzü düşünüyorlardır," diye alay etti. Kaşlarını çatı, merdivenleri çıkarken botları gümbürdüyordu.

Dikkati merdivenin başında duran ve kırmızı gözleri suçlayıcı yarıklara dönüşen siyah köpeğe kayd.

Nihayet! Haydut öfkeleni, siyah burnu seğırdi. Saatlerdir seni bekliyoruz! Acil bir durum var.

Darien'in kolları Loren'in etrafında gerildi. "Ne tür bir acil durum?"

Dişı iblis maymun Cluckles'ı çaldı!

Darien gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına."

Darien, Itzel'i Cluckles'ı teslim etmeye ikna etmeye çalışırken LOREN bir kase mısır gevreğıyle mutfak masasına oturdu.

Itzel buzdolabının tepesindeydi; Ev Hobileri için normal bir saklanma yeri gibi görünüyordu. Neredeyse kendisi kadar büyük, çignenmiş bir oyuncak olan lastik tavuğı rehin almıştı. Darien'in mırıldanmalarına bakılırsa, neden aldığını anlamaya çalışıyordu; bir yandan da yanında duran Bandit'in soğukkanlılığını kaybedip buzdolabını tahrip etmesini önlemeye çalışıyordu ki arsız köpek bunu yapmakla tehdit etmişti bile. Hem de birden fazla kez.

Herkes mutfağı ve oturma odasına, ama daha çok oturma odasına dağılmıştı. Roman ve Shay burada değildi, muhtemelen okulda olan Paxton ve Eugene de yoktu. Ama onlar dışında herkes buradaydı. Büyük sehpa ve üzerine oturduğu halı silahlar, aletler ve laboratuvar cam eşyalarıyla doluydu. Loren, Arthur'un, yakınlarda çömelmiş, sarmal tüplerin içinden fokurdayan parlayan sıvıyla fazlasıyla ilgilenen Jack gibi birinin yanında cam eşyaları rahatça kurabilmesine şaşırmıştı.

Loren mısır gevreğini yerken, kahve masasında Arthur'un etrafında toplanan birçok yüzü gözlemledi ve iki ile ikiyi bir araya getirdi.

"Kılıç mı yapıyorsun?" Bir kaşık daha aldı, fark ettiğinden çok daha fazla acıkmıştı. Bunun için Darien ile geçirdiğı geceye teşekkür etmeliydi.

Avcıyla göz göze geldiğinde, onun çelik gözlerinin sanki düşüncelerinin nereye kaydığını anlamış gibi kendisine kaydığını gördü. Ama sonra fark etti ki...

Tılsımını takmıyordu. Dün gece bir ara çıkarmıştı, çünkü birlikte yakınlaştıklarında onu mümkün olan her şekilde -beden ve aura- hissetmeyi seviyordu. Ağzı, onu tekrar okuduğunu söyleyen bir gülümsemeyle seğırdi.

"Haklısın Loren," dedi Arthur. Ellerinde siyah kılıçlar tutan Tanner, Kylar ve Malakai'ye talimatlar veriyordu.

üç avcı da üstsüz bir şekilde kucaklarında duruyordu. "Onlara küçük mucize silahlarımızı nasıl güçlendireceklerini öğretiyorum." Ruh Terra'nın canavarlarını kolaylıkla kesebilen tek bıçaklar.

"Bize de yeni zıbınlar yaptı," dedi Dallas pencerenin yanında oturduğu yerden, bir kolunu Max'in dizine dolayarak. Oniks bir yüzüğü havaya kaldırdı. "Artık hepimizde bir tane var." Diğer elinde inci gibi beyaz bir yüzük daha tutuyordu. "Seninki beyaz." Bileğinin bir hareketiyle yüzüğü fırlattı. Yüzük Loren'in başının üzerinden, kaşığını bırakıp yakalayamayacağı kadar hızlı bir şekilde süzüldü.

Yüzük antrede takırdarken Loren ayağa kalktı. "*Dallas,*" diye homurdandı. Ona bir şeyler fırlatmaması gerektiğini çok iyi biliyordu; el-göz koordinasyonu berbattı.

"Özür dilerim," diye seslendi Dallas.

"Siyahı olmayan tek kişi ben miyim?" Loren yüzüğü alırken sordu.

"Benimki kırmızı," dedi Ivy.

Travis poker suratıyla, "Jack'inki pembe," diye ekledi. Max ve Tanner güldüler.

"Hey, ben pembeyi sizden daha iyi taşlarım," dedi Jack.

Loren masaya geri döndü, yüzük avucundaydı. Gözleri, sonunda lastik tavuğu geri alan Darien'e takıldı yine. "Burada *bir* sürü gömleksiz erkek var," dedi sessizce, gömleksiz erkeğine aval aval bakmaktan kendini alamayarak. Darien, Malakai, Tanner, Jack, Kylar; hepsi gömleksizdi. Neydi bu, bir tür tişörtsüz parti mi?

"Ve pantolonsuz bir kadın," dedi Malakai. "Seks partilerinden hoşlanırmısın, tatlım?" Aspen kıs kıs güldü ve onu çimdikledi.

Loren'in yüzü ısındı. "Hayır, teşekkür ederim." "Bacaklarım Darien ile dolu." diye ekledi. Bu söz ona birkaç kişinin gülmesini ve Darien'in etkilenmiş bir gülümsemesini kazandırdı.

"Emin misin?" Malakai bastırdı. "Arthur'u da işin içine sokabiliriz. Çılgınca olur."

Arthur'un gri kaşları havaya kalktı. "Pekâlâ, sanırım Bay Delaney'den bir sabah için yeterince çektim." Hafif bir güçlkle ayağa kalktı. "Hepiniz bensiz de yeterince iyi idare ediyor gibisiniz. Bıçaklarınızı bitirin, ben gezintiye çıkıyorum. Döndüğümde çalışmalarınıza not vereceğim." Loren son kısımda şaka yapıp yapmadığını anlayamadı.

"Art, dışarıda dikkatli ol," dedi Darien tavuğu Bandit'e fırlatırken, Bandit tavuğu dişlerinin arasına aldı ve hemen parçalamaya başladı.

Oyuncak. "Atlas, mağazayı dolaşmak ister

misin?" Tanner arkasını döndü. "Ne için?"

"Itzel kar külahı istiyor. Tavuğu geri vermenin bedeli bu."

Haydut, tavuğu hırıldatacak kadar sert bir şekilde ısırarak *fiyatının ölümüne bir dövüş olması gerektiğini* söyledi.

Malakai, "O küçük, ürkütücü pisliklerin sizi yönetmesine izin mi veriyorsunuz?" dedi. Itzel bir kedi gibi tısladı ve Malakai'ye doğru bir parça mısır gevreği fırlattı.

"Morty'nin kendine bir kız arkadaşı olacak gibi görünüyor," dedi

Jack. Travis burnundan iç çekti. "Eğer onu geri getirebilirsek."

"Yapacağız," diye söz verdi Darien.

Arthur fuayedeydi, ayakkabıları ayağındaydı. "Birazdan dönerim." "Seninle gelmesini istediğin biri var mı?" Lace seslendi.

"Yalnızlığı severim." Kapıyı açtı. "Yani Jack ya da Malakai yok. Gelmek isteyen kızlar varsa, bana katılabilirler."

Jack, "Bunun yerine garaj yolunda bir aşağı bir yukarı yürüyebilirsin, böylece kimse seni yakalayamaz" dedi.

"Kimse beni 'yakalayamayacak', Jack," diye homurdandı Arthur. "Ve bir evcil hayvan gibi araba yoluna hapsedilmeyeceğim." Kapıdan dışarı fırladı.

Lace ayağa kalktı. "Ben de onunla gideceğim." Ayakkabılarını giydi ve onun ardından gözden kayboldu.

Darien biraz mısır gevreği aldı ve Loren'in yanına oturdu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bana bunu sormak zorunda kalmayacağın günü özlemle bekliyorum."

Bir ısırik aldı. Çiğnedi. Yuttu. "Bana cevap verebilir misin, lütfen?"

"Ben iyiyim." Elini masanın üzerinden kaydırarak adamın ön koluna hafifçe vurdu.

sıkamak. "Söz veriyorum."

"Güzel."

Mısır gevreğinin son lokmasını da bitirdi. "Bir değişiklik olursa sana haber veririm," demek için acele etti, Darien bu isteğini dile getiremeden önce. "Seni yenerim," dedi, Darien onu da yenemedi göz kırparak.

Gülümsemesi yanağındaki gamzeyi gösteriyordu. "Bana karşı arsız olduğun için o güzel kışını tekmeleyeceğim."

Loren'in ağzı açık kaldı. Oturma odasından gelen birkaç kış kış gülüş, onları duyan birilerinin olduğunu gösteren tek işaretti.

Darien'e "Sonra," diye seslendi.

"Yemeğini bitir," dedi, gözlerindeki o karanlık bakış 'daha sonra'nın çok

yakında geleceğini ima ediyordu.

LOREN buharlı duşta güne hazırlanıyor, saçındaki son kremi de duruluyordu ki kapı çalındı.

"Eğer Darien isen, içeri girebilirsin!" diye seslendi, saçlarını savurarak. Kapı aralandı ve Darien banyoya girdi.

"Size katılmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu kapıyı iterek kapatırken. Ne kadar saçma bir soruydu. Onunla ilgili olduğu sürece hiçbir şeye aldırılmazdı.

"Hayır," dedi ona, onun soyunmasını izlerken kalbi çoktan çarpmaya başlamıştı.

Duşa girmeden önce dişlerini fırçalamayı tercih ettiğinde, bunun tam olarak nereye gittiğini biliyordu. Ve vücudunun farklı, daha mahrem bir parçası beklentiyle zonklamaya, kalbiyle aynı anda atmaya başladı.

Tanrım, anılarının geri gelmesine o kadar sevinmişti ki.

Cam duş kapısını açtı ve içeri girdi. Ona küçük bir gülümseme verdi. "Merhaba."

"Merhaba."

Suya girdi, saçlarını ıslattı ve geriye doğru itti. "Nasıl hissediyorsun?" Bu kez kan şekerinden bahsetmediğini biliyordu.

"Daha iyi."

"Güzel." Bir adım daha yaklaştı, sol eli kızın sırtının alt kısmına geldi ve onu öpmek için eğildi. "Yemin ederim hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diye nefes aldı öpücükler arasında. "Geri döndüğün için çok mutluyum, tatlım. Ellerimi senden uzak tutamıyorum." Adam örnek olması için kızın poposunu avuçladığında, kız inledi ve adam bu sesi bir öpücükle daha bastırdı.

"Daha önce de ellerini benden uzak tutamadığına eminim," diye adamın ağzına doğru nefes aldı, adam onu açlıktan ölüyormuş gibi öpmeye devam ederken kelimeleri zar zor çıkarabildi.

"Hâlâ o yaramaz ağzını kullanıyorsun." Onu kucağına aldı, şaşkınlıkla ciyaklamasına neden oldu ve bacaklarını beline doladı. "Ama sana aşık olmamı sağlayan şey o ağzın."

Onu da yanına alarak bankın üzerine oturdu ve sırtı önüne gelecek şekilde kucağına yerleştirdi. Bacaklarını ayırdı, böylece biri dizlerinin her birinin üzerine döküldü ve omurgasına karşı horozunun sert baskısını hissetti.

Ve sonra eli beline dolandı, kalçalarının arasına daldı, orta parmağı klitorisinin etrafında dolaştı. Tanrım, bu işte çok iyiydi, kasları

beklentiyle sıkılaşılmaya başlamıştı bile.

Darien ona "Dün geceden dolayı çok mu ağrın var, yoksa ben oynayabilir miyim?" diye sorduğunda daha da gerildiler.

Sırtını ona yaslamıştı, ayak parmakları açık havada kıvrılıyordu, adam ıslaklığı -hepsi sudan değil- klitorisinin etrafında döndürüyordu. "Oynayabilirsin," diye fısıldadı.

Böylece onu araladı ve orta parmağını içine soktu.

Birlikte inlediler. Biraz canı yanmıştı ama umurunda değildi. Sadece ona doyamıyordu.

Parmağını kızın içine sokup çıkarıyor, sadece ikinci boğuma kadar ilerliyordu. Kucağında kıvrılarak daha fazlası için çaresizleşmeye başladığında, bir parmak daha ekledi ve ikisini de sonuna kadar itti.

"Bu bana sol elimle biraz pratik yapma şansı veriyor," dedi, başını çevirip ona bakarken nefesi ağzını havalandırıyordu. Daha yakına eğildi, alt dudağını dişlerinin arasına aldı, boğazının altından inlemesine neden olacak şekilde öptü ve ısırıldı. "Kahretsin, çok güzelsin." Adam hızını artırdı ve onu parmaklarken, klitorisinde hayali bir baskı hissetti - tüy kadar hafif ve daha sert bir dokunuş arasında değişen alay ve sürtünme, zevki beyaz-sıcak cıvatalarla kıvılcımlandırdı.

"Bu da ne?" diye soludu, adamın diğer elini, kırık olan elini kullanmadığını çok iyi biliyordu.

Ağzının köşesi seğirdi. "Benim sihrim."

"Daha önce hiç üzerimde kullandın mı? O zaman dışında-" Tanrım, bacakları titriyordu. "Okul mu?" Adam onun vücuduna saldırdığında ve ona yaşattığı orgazmın sersemletici gücüyle kelimenin tam anlamıyla çimlere düşmüştü.

"Sadece o gece yemek odasında." O geceyi çok iyi hatırlıyordu. "Seni o kadar çok boşaltmak istemiştin ki. O kadar pis bir kızdın ki, beni becermekle ilgili fanteziler kuruyordun. Durmak istemedim." Parmaklarını kızın içine sokup çıkarmaya devam etti, elinin topuğunu kızın zonklayan klitorisini ovma için kullandı, gözleri kızın her yüz ifadesini yutuyordu. "Benim için kıvrınman hoşuma gitti. Seni masama yatırmak ve büyümle boşalmanı izlemek istedim. Sonra da üstüne çıkıp seni çiğ çiğ sıklamak istedim. Zaten senin için çok kötüydüm, beni çıldırttın."

"Neden yapmadın?" diye meydan okudu, şehveti sözlerine ve düşüncelerine galip gelmişti.

Karanlık bir kıkırdama çıkardı ve kulağının altındaki boşluğa bir öpücük kondurdu. "Bebeğim, nedenini biliyorsun." Evet, biliyordu ama o gece hakkında konuşmayı kesmesini de istemiyordu -daha önce ona hiç vermediği detaylar. "Bunun için hazır değildin. Ama beni o kadar azdırdın ki, sonrasında kendime bakmam gerekti." Eli bacaklarının arasında hızlandı, parmakları içeri ve dışarı daldı. Girip çıkıyordu. "Bütün bu süre boyunca seni düşündüm. Muhteşem yüzünü. Mükemmel vücudunu." İki parmağını da daha derine soktu. Onları daha hızlı hareket ettirdi, iç duvarları her hareketle çırpınıyordu. "O akıllı, güzel ağzını. O kadar sert boşaldım ki bebeğim, yıldızları gördüm-"

Orgazm onu parçaladı ve Darien onun ağzını kendi ağzıyla kapatarak hızlı, acımasız hareketlerle onu orgazmın sancılarına taşıdı.

Sonra onu kaldırdı ve bu kez sikinin üzerine oturttu ve onu tam dibine kadar iterken zevkle haykırdı.

"Bana o gece hakkında ne düşündüğünü söyle," diye nefes aldı Darien, onu belinden kavrayıp aşağı yukarı sallayarak. Yukarı ve aşağı. Sürtünme o kadar iyiydi ki, nefes nefese kalmaktan kendini alamadı, kalçalarının yukarı doğru her hamlesi onu derinden etkiliyordu. "Yemek odasında. O tatlı ağzın beni bitirmesini istiyorum."

"Beni becermeni düşündüm," diye itiraf etti, başka bir zevk dalgası tepeye çıkmaya başladığında kelimeleri zar zor çıkarabildi. Adamın kalçalarını kavradı, tırnakları kaslara batıyordu. "Yüzünün kalçalarımın arasında nasıl görüneceğini hayal ettim." Darien yemin etti, şimdi daha hızlı hareket ediyordu, sığabildiği kadar derine. "Ve..." Dudaklarını diliyle ıslatıp alttakini ısırdı ve yüz ifadesi Darien'in bakışlarını kararttı. "Geldiğinde neye benzeyeceğini hayal ettim-"

"*Siktir.*" Onu daha da hızlı hareket ettirdi. Onu yukarı ve aşağı kaldırıyor, kabzasına kadar içine çarpıyor, göğüsleri her itişte zıplıyordu. Etraflarına su sıçradı ve birkaç dakika sonra, horozunun içinde zonkladığını hissetti ve adını havladı, serbest bırakılmasının sıcaklığı derinlere fırladı ve ondan damladı.

"Aynen böyle," diye soludu, adamın yüzündeki o ağız sulandırıcı ifadeyi izlerken, gözleri simsiyah parlıyordu. "Hayal ettiğimden bile daha iyi."

"Düşündüğümünden de kirliymişsin," diye mırıldandı Darien, hâlâ onu aşağı yukarı sallıyor, hareketleri giderek yavaşlıyordu. "Benim pis kızım."

Eğilip onun ağzını kendi ağzıyla yakaladı, alt dudağını ısırıp emdi. "Doyumsuzsun," diye mırıldandı onun tenine karşı. Süpürdü

Dilini çıkardı, ağzının kıvrımlarında gezdirdi ve onu inletti. Hafifçe geri çekilerek, "Ama başka türlüünü istemezdim," diye fısıldadı.

Darien küçük bir gülümseme verdi ve onu öptü - bu sefer yumuşakça.

Sonra onu kaldırdı ve içinden çıktı. Ama ayağa kalkmasına izin vermek yerine onu tekrar kucağına oturttu. Kolları arkadan dolandı ve onu kendine doğru çekti.

Ona sarılmak. Bir zamanlar ona sarılmayı pek beceremediğini söylemişti ama Tanrılar şahitti ki bu işte çok iyiydi. "Seni seviyorum," dedi ona, yüzünü nemli omzuna gömdü, ıslak saçları tenine damlıyordu.

"Biliyorum," diye alay etti. Onun başını kaldırdığını hissettiğinde, yüzünü görebilmek için kendi başını geriye eğdi.

Burnunu kıvırdı.

O da karşılık olarak kendininkini buruşturdu.

Sonra dili dışarı fırladı ve kızın burnunun ucunu yaladı.

Çılgılık attı ve güldü. "Az önce beni yaladın mı?" Elinin tersini yüzüne doğru kaldırdı-

"Sakın sileyim deme." Bas sesi büyük banyoda yankılandı.

Kadın dondu kaldı. "Hak iddia ediyorsun, öyle mi?" diye kıs kıs güldü.

"Seninle tanıştığım anda iddiamı ortaya koydum," dedi, kalbi hala sırtında ağır bir şekilde atıyordu, terden kaygan tenleri birbirine yapışmıştı. "Senin için öldürdüğüm an." O tek kararın onları buraya getirmiş olması inanılmazdı.

"Bana gösterdiğin için memnunum, yani anıyı."

"Sana her şeyi gösteririm, tek yapman gereken sormak," dedi, yanağındaki ıslak saç telini düzelterip kulağının arkasına sıkıştırarak. "Senin için öldürdüğüm günden bahsetmişken..." Ağzında bir gülümseme belirdi ve uzun zamandır görmediği gamzesi ortaya çıktı. "Buraya geldiğimden beri sana göstermek için can attığım bir yer var."

"Ne oldu?"

"Buna inanmayacaksınız ama tıpkı Kızıl Yıldız Bulvarı gibi bir caddeleri var."

isteyen ayin caddesi

YVESWICH, KER EYALETİ

DARIEN, Yveswich'te tıpkı Kızıl Yıldız Bulvarı gibi bir cadde olduğunu söylerken şaka yapmıyordu.

Harriet'in Büyüleri ve Eşyaları adlı bir eczanedeydiler ve tezgâhın arkasında duran cadının eşyalarını paketlemeyi bitirmesini bekliyorlardı. Loren bazı ekstraları stokluyordu -çaylar, uçucu yağlar, doğum kontrol toniği. Tabii ki Darien ödedi ama kimse cüzdanını yanına almadığı için başka bir seçeneği yoktu. Gerçeği öğrendikten sonra herkesin davranışlarına dönüp bakmak komikti - Jack'in ona Darien'in cüzdanı olduğunu nasıl söylediğini. Bir kere o yalan söylememiştir.

Kaç vardiya kaçırdığı düşünüldüğünde, Darien'in ödeme yapması muhtemelen en iyisiydi. Yakında Mordred ve Penny'yi arayıp iyi olduğunu bildirmesi gerekecekti. Evde hayatının tamamen duraksamış olduğunu düşünmek tuhaftı. Herkesin onun yokluğu hakkında ne düşündüğünü, ne kadarını bildiklerini merak ediyordu.

Yağmur serpiştirmeye başlayan gökyüzünün altında eczanenin kapısından çıktıklarında Darien, "Herkesin bize böyle bakmasından nefret ediyorum," dedi.

Ona doğru baktı. "Ne gibi?"

"Sanki seninle birlikte olduğum için hatalıymışım gibi. Sanki erkek arkadaşın olarak sana bir şekilde zarar veriyormuşum gibi."

Onun elini tuttu, yumruğunu gevşetti ve parmaklarını birleştirdi. "Her zaman insanların ne düşündüğünün önemli olmadığını söyleyen sensin," dedi usulca, çenesindeki bir kasın tüylenmesini izleyerek. "Ama değil."

"Biliyorum." İçini çekti. "Sanırım sana karşı asla parmağımı bile kıpırdatmayacağım için bu konuda sinirleniyorum."

"Anlamalarına gerek yok, Darien. Ayrıca, bu şekilde kendi özel kulübümüzde gibiyiz ve..." Omuz silkti ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hoşuma gitti." Bu doğrudu - sahip oldukları şeyi seviyordu. Bunun değişmesini asla istemedi.

Darien birbirine dolanmış ellerini kaldırdı ve onunkilerin arkasından öptü. "Şuradan geçelim," dedi elleriyle yaya geçidini işaret ederek. "Sana göstermek istediğim bir yer var."

"Tamam," dedi, şimdi adımlarında bir sıçrama ile yürüyordu.

Darien'in dünyanın en iyi tarçınlı çörekleri olduğunu iddia ettiği bir fırın olduğu ortaya çıktı. Pencere kenarında bir masa seçip yemek için oturduklarında Loren daha ilk ısırıkta Darien'in abartmadığını anlamıştı. Bunlar inanılmazdı. Ağızda eriyen muhteşem.

Tıpkı karşısında oturan Kara Katil gibi.

Burası, Darien'le yaşadığımız bu hayat, evimiz gibi hissettiriyordu. Angelthene'in kilometrelerce uzakta olması önemli değildi. Şehrin de bir *önemi* yoktu, burası onun şehriydi, eviydi. İhtiyacı olan tek şey Darien'di. Ve Darien dudaklarındaki şekeri öpmek için küçük masaya doğru eğildiğinde, tıpkı krema gibi eridi.

Singer ve Bandit masanın altında ayaklarının dibine yayılmış, Murktreats yiyorlardı. Haydut kendi lokmasını Singer'inkinden daha hızlı mideye indirdi, sonra da meydan okurcasına Singer'a bakmaya başladı.

Loren işini bitirdiğinde sandalyesine geri oturdu ve elini karnına dayadı. "Bu çok iyiydi. Çok doydum."

Darien kâğıt tabakları bir kenara itti ve kollarını masanın üzerinde kavuşturdu, gözleri kısa bir süreliğine karnının üzerinde duran eline kaydı. "Hiç çocuk isteyeceğini düşünüyor musun?"

"Dur bakalım, Daredevil," diye nefes aldı. "Şu anda istediğim tek bebek yumrusu bir tarçınlı çörekten."

Gülümsemeye karşı koydu.

Kollarını masaya dayamak için öne doğru eğildi. "Nereden geliyor bu?"

"Sadece bir soru," dedi çabucak. "Bir şey kastetmiyorum ama geleceğimiz hakkında çok düşünüyorum. Ve..." Nefes aldı. "Sadece benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum. Ve uzun vadede seninle birlikte olduğumu. Hayatta ne istersen iste, yolumuza ne çıkarsa çıksın, ben seninleyim." Adamın 'uzun vadede' ifadesini kullanması kalbinin acıyla çarpmasına neden oldu.

Uzun bir koşu... Sanki dünya kadar zamanları varmış gibi. Bir cehennem zebanisi olarak Darien'in vardı, ama onun gibi bir ölümlünün...

Yutkundu ve kareli masa örtüsüne baktı. Artık tüm anıları geri geldiğine göre, özellikle bir tanesini hatırlamadan edemiyordu.

Dul ile yaptığı konuşma. Örümcek ona Darien için yaratılmadığını söylemiş, gitmesi ve kendi kalbini kırmaktan vazgeçmesi için onu teşvik etmişti. Ona kırılması pek mümkün olmayan zincirlere karşı savaştıklarını söylemişti. Belki de İsimsiz varlıkların iyi olduğu tek şey dürüstlükleriydi. Söyledikleri her şeye bir insan güvenebilirdi. Ama gerçek her zaman nazik değildi.

Darien başını eğerek onunla göz göze gelmeye çalıştı. "Bebeğim?"

Bakışlarını onun yüzüne kaldırdı. "Baba olmak istiyor musun?" diye merak etti.

Yüz ifadesi ciddileşti, gözleri savaşıyor duygularla doldu. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bu işte iyi olamayacağımdan korkuyorum." Darien'in bu sözleri söylediğini duymak -'korkuyorum'- çok...tuhaftı. Bu adamı korkutan pek bir şey yoktu. "Özellikle de bir oğlum olursa," diye ekledi.

"Randal yüzünden," dedi sessizce.

Sert bir şekilde başını salladı, gözleri cam gibi soğuktu.

Öne doğru eğildi ve ellerine uzandı, o da ellerini ona uzattı, sol elindeki gerginlik onun dokunuşuyla eridi. "Bilgin olsun diye söylüyorum, bence senden harika bir baba olur."

Darien'in bakışları yumuşadı. "Ve bence sen harika bir anne olurdun. Nazik ve özverilisin. Sabırlısın. Yumuşak başlısın." Biraz gülümsedi. "Ve tamamen mükemmel."

Kıs kıs güldü. "Sen mükemmel birisin."

O küçük gülümseme soldu. "Pek sayılmaz."

Ona baktı. "İstediğimi düşündüğün şeyi bana sunamayacağından endişe ettiğin için mi bu konuyu açıyorsun?" Belki de düşünceleri o kadar da farklı değildi. Darien'e istediğini veremeyeceğinden korkuyordu ama belki de Darien aynı şeyden farklı bir şekilde korkuyordu.

Omuz silkti. "Sana aşık olduğumu fark ettiğim andan beri bu benim için hep bir korku oldu. Sana her şeyi vermek istiyorum, ne istersen."

"İstediğim her şeye zaten sahibim," dedi ona nazikçe. Gözlerindeki temkinli ifade çözüldü. "Başka her şey sadece bir bonus. Sen benim gerçek hediyeysin."

"Hediyenin sen olduğuna eminim."

"Kendini net olarak görmediğine eminim," diye karşılık verdi.

"Senin de görmediğine eminim." Göz kırpı.

"Bunu bütün gün yapabilirim, Darien," diye gülümseyerek uyardı.

"Güzel, çünkü önümüzde bir ömür var." Elini nazikçe sıktı.

Ve işte yine o düşüncenin gölgesi vardı - ona sürekli ensesinde soluyan ölümlülüğü hatırlatan gölge.

"Çocuklarla ilgili konuşmayı erteleyeceğiz," dedi. Onu yakından izliyordu, şüphesiz endişesini fark etmişti.

Zorla gülümsedi. "Hazır olduğumuzda. Ve ben yirmi yaşında olmadığım ve neredeyse bir bebek olmadığım zaman." Bu bir şakaydı ama Darien'in gözlerine tuhaf bir şey girmişti ve ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Uzun zamandır yüzünde gördüğü her şeyden daha koyu bir gölge. Darien bunu çabucak sakladı ve kız ona sorunun ne olduğunu sormadan başka bir konuya geçti.

O küçük masada oturdular ve uzun süre konuştular. Loren komadayken olan her şey hakkında, Maya Reacher hakkında. Loren'in daha önce bilmediği her şeyi artık biliyordu.

Ve sonra konuşma sırası ona geldi.

"Erasmus ve Roark'u ruhlar âleminde *gördüğünü* söylemiştin," diye söze başladı Darien.

Başını salladı. Nefes aldı. "Onları Arcanum Kuyusu'nu yaratırken gördüm. İkisi de insandı - binlerce yıl önce Angelthene Akademisi'ne gidiyorlardı. Prima materia'yı kullanabilmek için İsimsiz bir yaratıkla takas yaptılar."

Darien'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Nasıl olur da bir çift ölümlü bu büyüklükte bir ticarete değecek bir şeye sahip olabilir?"

"Yapmadılar," dedi Loren. Fırına şöyle bir göz gezdirdi. "Helia ile arkadaş oldular. Takası yapan oydu."

"Annen." Loren Erasmus'a annesinin adını sorduğunda Darien o gün Erasmus'un konağında onunla birlikteydi. Ona 'Helia' olduğunu söylemişti - *hem* o hem de Cyra ona 'Helia' olduğunu söylemişlerdi.

"İsimsizlerle pazarlık yaptı, böylece arkadaşlarını sonsuza dek yanında tutabilecekti. Ama Darien... Cyra Helia'dır." Annesi burnunun dibindeydi. Bunca zamandır burnunun dibindeydi.

Darien ona baktı, Erasmus'un neden yaşlandığını ve Cyra'nın neden yaşlanmadığını anlamaya çalışırken hala onun hissettiği kadar şok olmuş görünüyordu. Neden Erasmus tekrar insan olmuştu da Cyra olmamıştı. Neden ikisi de ona gerçeği söylememişti. Erasmus heceleniyordu-Loren bu kadarını biliyordu. Cyra'nın da

aynı zamanda. Sakladıkları birçok sır için tek mantıklı açıklama buydu. *Hâlâ* sakladıkları sırlar.

"Cyra benim annem." Son kelimedede sesi çatallaştı.

DARIEN bir telefon kulübesinde oturmuş, bir yandan çalan telefonu dinlerken bir yandan da Azalan Ay Caddesi'nden geçen arabaları izliyordu. Loren burada, onun yanında, cereyanlı kulübede oturuyor, iri mavi gözleri arada bir onunkilerle buluşmak için yukarı kayıyordu.

Onu rahatsız eden bir şeyler vardı ve ne olduğunu bilmiyordu; sessizliği Angelthene'deki annesini düşünmesinden mi kaynaklanıyordu yoksa Darien'in kendi hatası mıydı? Belki de çocuklar konusunda çenesini kapalı tutmalıydı. Muhtemelen onun sözleri hakkında çok derin düşünüyordu, tıpkı Darien'in onun sözleri hakkında sık sık düşündüğü gibi. Düşünmek pek çok anı mahvedebilirdi.

Hat çalmaya devam ederken sessizce "İyi misin bebeğim?" dedi.

Fırında öğrendiklerini birbirlerine anlatmayı bitirdikten sonra ona verdiği gülümsemelerden birini daha verdi - zoraki bir gülümseme. "Ben iyiyim." Bakışlarını yere indirdi, elleri ceketinin ceplerindeydi, saçları bir ışık perdesi gibi yüzüne düşüyordu.

Evet, fırında söylediği şey kesinlikle buydu. Lanet olsun.

Şu yaptığına bak, diye homurdandı Haydut gölgesinden. *Onu daha yeni geri aldık ve şimdiden kendinden uzaklaşmaya başladı.* Alçak bir hırıltı çıkardı.

Sen kendi işine bakabilir misin? Darien karşılık verdi.

Bir kafayı paylaşıırken kendi işime bakmak zor.

Kendinden uzaklaşmıyor, sadece fazla düşünüyor.

Tanıdığım başka biri gibi, dedi köpek küstah bir homurtuyla. Hat nihayet bağlandı ve diğer uçta biri nefes aldı. "Benim," dedi Darien.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra Kasap bir kahkaha attı. "Hey, evlat. Gördüğüm kadarıyla hâlâ tekmeliyorsun."

"Hâlâ tekmeliyor."

"Bu zevki neye borçluyum?"

"Kafese koyduğunuz iblis. Karnavalı yok eden. Onu indirmek için ne kullandın?" Darien diğerlerinin Arthur'un Kanlı Ay sırasında aceleyle yaptığı siyah adamant kılıçları güçlendirdiklerini, sivri uçlarını düzelttiklerini ve onlara uygun kabzalar taktıklarını gördükten sonra karnavalı hatırladı. Kasap'ın adamlarının

güçlü bir canavardı. Ellerinde sadece üç adamant kılıcı vardı ve üçü de yeterli değildi. Ruh Terra'nın yaratıkları bu şekilde ortaya çıkmaya devam edecekse, hayır.

Kasap diğer uçta nefes alırken hat çatırdadı. "Morsian dartları," dedi, sesi zar zor gümbürdüyordu. "Tazı tüylerindeki zehirden yapılan bir sakinleştirici." Sakinleştirici hiç yoktan iyiydi.

"Benim için bir şeyler ayarlayabilir misin?"

"Düşündüğüm yerde olduğunuzu varsayıyorum." Darien aksini söylemedi. Kasap onun sessizliğini evet olarak kabul etti. "Bu gece geç saatlerde Tekram'a uğrayın ve Alfie adında birini bulun. İhtiyacın olan şeyi almak için seni aşağıya getirecek. Oyalanma, soru sorma, ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Anladım," diye onayladı Darien. "Ve teşekkürler." "Lafı bile olmaz."

Darien telefonu kapatmaya çalıştı-

"Hey," diye seslendi Kasap. "Bright'a söyle, onun kışını bronzlaştıracam." Loren bunu duymuş olmalıydı çünkü kaşları çatıldı ve başını soru sorar gibi Darien'e doğru eğdi.

"Ne için?" Darien sordu.

"Neden ona kendin sormuyorsun?" Adam telefonu kapattı ve Darien ahizeyi yerine koydu.

Tekramarket. Sonraki durak, Karaborsa.

BLAcK MARKET

YVESWICH, KEREYALETİ

"CASEN İÇİN BİR RANDEVU PROFİLİ Mİ OLUŞTURDUN?" Loren o gecenin ilerleyen saatlerinde Dallas'la birlikte Kara Pazar'da yürürken soluk soluğa kaldı, Darien biraz önlerindeydi. Güneş birkaç saat önce batmıştı. Karanlık çöker çökmez ve akşam yemeği için pizza artıklarıyla karınlarını doyurur doyurmaz buraya doğru yola koyulmuşlardı. Max ve Kylar da buradaydı; ikincisi çadırlardan, kabinlerden ve köhne binalardan oluşan labirentin içinden geçerken Max, Dallas'ın ve Loren'in, ölümcül, kapüşonlu bir koruma gölgesinin arkasından yakından takip ediyordu.

"Aşk bulmayı hak ettiğini düşündüm," dedi Dallas gururla, yüz hatları ve saçları ağır kapüşonu tarafından gizlenmişti. Kanatları bu gece de gizliydi, bu sayede kanatlar için özel olarak tasarlanmamış giysiler giyebiliyordu. "Her zaman çok huysuzdur - bu adam en son ne zaman sevişti?"

Max kıkırdadı. "Kahretsin, Red. *Bu şekilde* mücadele etmediğinden eminim. alan." Darien'e, "Ne kadar kızgındı ki?" diye sordu.

"Ben öğrenemeden telefonu kapattı." Darien adımlarının ortasında dönerek Loren'in elini tuttu ve etraflarındaki kalabalık artarken onu yanına çekerek kaldırdı.

Dallas, "Profil çoktan gitmiş, bu yüzden büyük ölçüde kafayı bulduğunu varsayıyorum," dedi. "Oturum açmayı denedim ama hesabın mevcut olmadığını söyledi. Ona yeni bir hesap açmadan önce biraz bekleyeceğim." Bakır kaşlarını salladı.

İleriden Kylar'ın boğuk kahkahası duyuldu. Döndü, dışındaki elmas gamzeli bir gülümsemeyle göz kırpyordu. "Bunu sen istedin."

Birkaç dakika sonra, kırmızı ahşap kapılı küçük bir dükkâna vardılar, ahşaba oyulmuş yuvarlak camlı bir penceresi vardı. Kylar kapıyı açtı,

ve kolunu özenli bir şekilde sallayarak herkesin geçmesi için tuttu.

Loren içeri girerken öksürme dürtüsünü bastırdı, sıcak katran kokusu gözlerini yakıyor ve solunum yollarını tırmalıyordu.

İri yarı bir büyücü büyü korumalı bir tezgâhın arkasında durmuş, diğer tarafta bekleyen müşteriden aldığı bir tomar kâğıt parayı karıştırıyordu. Satıcının koyu renkli, gümüş halkalı gözleri, içeri giren grubu gözlemlemek için yukarı kaydı. Parayı saymayı bitirir bitirmez, desteyi tezgâha vurarak pürüzlü kenarlarını düzeltti ve büyü duvarından bir şişe Zehir geçirdi.

Müşteri onu aldı ve başını eğerek gitti. Kapı gıcırdadı ve onun gidişiyle birlikte çarparak kapandı.

Darien masaya doğru adım attı, eli hâlâ Loren'inkine sarılıydı.

Büyücü ona şöyle bir baktı. "Venom için buradasın," dedi ve parayı bir kasaya tıktırdı, bir çift sarı göz içerideki gölgelerden bakıyordu.

"Bana verebileceğin kadar," diye onayladı Darien.

Ama büyücü başını salladı. "Hiçbir şeyim yok. Tamamen tükendim." "*Yine mi bittin?*" Darien tersledi.

"Bu boku kim yutuyor?" Kylar araya girdi.

Adam sadece "Bana katran getirin. Ben de sana Zehir'ini getireyim."

Darien nefesinin altından küfretti ama diğerleriyle yüzleşmek için döndü. "Hadi gidelim." Adama tekrar hitap etmek için döndü. "Ne zamana kadar buradasın?"

"Dört."

"Ne kadar çabuk yapabilirsin?"

"Bir saat. En fazla iki."

"Peki," diye ısırdı Darien. Şiddetle göz kırpması Loren'e bir Dalgalanma ile savaştığını söylüyordu. "Bir saat içinde döneceğim."

Bayiden ayrıldılar ve listelerindeki bir sonraki durağa geçtiler: Morsian dartları.

"Gidip katran getirmen gerekiyor mu?" Loren ona fısıltıyla sordu.

"Bundan hemen sonra," diye onayladı, sözleri hâlâ gergin bir şekilde devam ediyordu

Öfke.

"Geliyor muyum?"

Ona şöyle bir baktı. "Yapmamayı tercih ederim ama seni durdurmayacağım." Onu hafifçe sola, Vardiya'yla savaştığını, vücudunda tepeden tırnağa titreme olan sarhoş bir kurt adamın yolundan çekti.

"Çukurlar Tazılar tarafından istila edilmiş durumda," diye açıkladı Darien. "Oraya son gittiğimizde saldırıya uğradık."

"O zaman ben de Max'le Roman'ın evine gideyim," diye karar verdi. Buraya iki araç getirmişlerdi - Max'in yeni devasa SUV'si ve Darien'in kamyoneti. Malakai şu anda ikincisindeydi ve araçlara göz kulak oluyordu, bu pazar suçlularla doluydu. Darien ona araba hırsızlığının buralarda büyük bir sorun olduğunu söylemişti.

Kylar bir kez daha bakımsız, aşırı kalabalık pazarda yol gösterirken Darien'e yakın durdu. Burası dev bir bulmacaydı, dolambaçlı yolların bolluğu herkesin yönünü şaşırtmasına yetiyordu. Umbra Forumu'na kıyasla bu pazar daha kalabalıktı, bu da dikkat edilmesi gereken daha fazla tehdit, arkanızı kollamak için daha fazla neden anlamına geliyordu. Ancak alanı dolduran çok sayıda vampir, veneficae, kurtadam ve cehennem zebanisi, kimliklerini kukuletalarla gizleyen ancak yine de sadece varlıkları ve titreşimleriyle saygı talep etmeyi başaran Darkslayer'lar için bir yol açmak konusunda akıllıydı.

Açık hava dövüş ringine ulaştıklarında Kylar, etrafı çevrili meydanı saran kalabalığın içine daldı. Darien onu takip etti, Loren'in eli hâlâ onun elindeydi, Dallas ve Max de hemen arkalarından geliyordu. Loren yürürken başını eğdi, gruplarını ayıran birçok yüze bakmamaya dikkat etti, bakışların çoğu onun ve Dallas'ın üzerindeydi. Onlara yukarı bakma zevkini tattırırsa, bunu bir davet olarak algılayacaklarını biliyordu. Bir meydan okuma.

Çılgın tezahüratlar ve megafonun kulakları yırtan gürültüsü geceyi yırttı, ring spikeri galibi ilan etti. Etraflarındaki kalabalık heyecanla patladı, zıpladı, alkışladı ve ayaklarını yere vurdu.

Birisi Loren'e morarmaya yetecek kadar sert bir şekilde çarptı, çarpışmanın şiddeti neredeyse Loren'in elini Darien'in avuçlarından koparıyordu.

Ama Darien bırakmadı ve ona çarpan adamı hızla kenara itti, Darien'in yüzündeki ifade o kadar ölümcüldü ki tek başına bir silah bile sayılabilirdi. *"Bir daha ona yaklaşırsan o lanet olası kalbini sökerim,"* diye hırladı Darien dişlerini göstererek. Kapüşonunun altındaki gölgelerde gerçekten korkunç olan siyah gözler parlıyordu.

Adam geri çekildi, elleri havaya kalktı. Yakın çevredeki birkaç kişi de geri çekildi ve birbirlerine korku dolu ses tonlarıyla mırıldandılar. Darien

Loren'i kendine doğru çekerek yürümeye devam etti ve bu kez güçlü bir kolunu Loren'in beline dolayarak onu kısmen önüne aldı. Artık Darien'e de çarpmadıkça kimse ona çarpamazdı ve onların içinde de kimse

Aklı başında biri bunu yapmak ister miydi? "İyi misin?" diye sordu, sorusundaki o keskin ton hâlâ mevcuttu. Kalabalık o kadar gürültülüydü ki onu zar zor duyabildi.

"Ben iyiyim."

"Sana başka biri dokunursa, boğazını keserim." Bu tehdit kadının omurgasında bir ürperti yarattı.

Ona baktı ve başparmağıyla yaralı eklemlerini yokladı. "İyi misin?" diye fısıldadı, adamın gözlerindeki siyahlığı fark etti.

Darien'in cevap vermesi bir saniye sürdü. "Kimse sana dokunamaz tatlım, yoksa kendimi kaybederim." Loren bunun doğru olduğunu biliyordu ama Darien'in *kalabalığı* ayırmak için kullandığı ölümcül bakışlarında - insanları çok yaklaştırmaya cesaretlendiren- ona burada başka bir şeyler olduğunu söyleyen bir şey vardı.

Ona bu gece sormaya karar verdi; Malakai'yle birlikte işlerini bitirip Roman'ın evine döndüklerinde.

"Seni seviyorum," dedi ona, kelimeler şiddet dolu çevreleriyle o kadar çelişiyordu ki.

Bu açıklama Darien'in gözlerindeki siyahlığın bir kırışıta kaybolmasına neden oldu. Onun elini öptü ve yoluna devam etti.

Ondan sonra kimse ona dokunmadı.

Aradıkları adamı dövüş ringine bakan üstü kapalı bir oturma alanında buldular. Burası daha az kalabalıktı ama basamakları çıkarken Darien hâlâ ona tutunuyordu, ayakları nemden ve yaşlılıktan sarkmış ahşabın üzerinde içi boş bir şekilde gümbürdüyordu. Loren, doğal olmayan bir karanlığın gizlendiği banklar arasındaki boşluklara bakma dürtüsüne direndi. Birçok gözün onu izlediğini hissedebiliyor, yaratıklar onu aşağıya bakması için kışkırtmaya çalışırken fısıldaşmaları duyabiliyordu.

Aşağı bak, diye fısıldadılar tıslayarak, keskin kenarlı kıkırdamalarla. *Yukarı bakma.*

Dikkat et, bir başkası kıkırdadı.

Tökezleme. Bizimle oynamayacak mısın?

Çok yalnızsınız, bir başkası ağladı. Ne kadar tatlı, insan kanı. "Başını kaldır," diye uyardı Darien.

Başını salladı. Dengeleyici bir nefes aldı, ayaklarını koyduğu yere odaklandı, tahtaların arasındaki karanlık, girdaplı boşluklara, soluk renklerle parıltıyan dünyevi olmayan karanlığa asla doğrudan bakmadı. "O şeyler de ne?" diye sordu Darien'e.

"Exspiravits. İnsanların nefesini emerler." Loren, Max'in kısa bir yol arkalarında Dallas'a aynı şeyi açıkladığını duydu. "İki adım daha," dedi Darien. "Seni tuttum." Ona yardım etti, tutuşu hiç sarsılmadı.

Kylar çoktan Alfie'ye ulaşmıştı, iki adam da konuşurken gülümsüyordu. Alfie kırklı yaşlarının başında bir büyücüydü, iltihaplı gözleri ve solgun teni Kandırma'dan dolayı hasta olduğunu gösteriyordu. Kylar'la konuşurken gözlerini kibritten ayırmıyor, dudakları uyuşturucu kullanmaktan sararmış dişlerinin arasına sıkışmış kalın purosunun etrafında hareket ediyordu. Konuşmaları o kadar sessizdi ki sadece ölümsüzlerin kulakları duyabiliyordu.

"Alfie, bu Darien," dedi Kylar, örümcek ve hayalet şeklinde halkalarla süslü kahverengi eliyle işaret ederek.

Alfie ağzındaki puroyu çıkardı ve diğer eliyle Darien'in elini sıktı. "Cassel-pleasure."

"Aynı şekilde."

Alfie'nin gözleri gruptaki diğer kişiler arasında gezinip Loren ve Dallas'ı merakla süzerken Max bir adım öne çıkıp elini uzattı. "Maximus Reacher."

Alfie elini sıktı. "Memnun oldum. Tam zamanında geldiniz." Purosunu söndürdü ve ayağa kalktı, daha yukarıdaki sıralarda oturan birkaç büyücü de aynı şeyi yaptı. Loren korumalar olduğunu fark etti. "Beni takip edin."

Onları merdivenlerden aşağıya, ahşap standların arkasına, dış duvara monte edilmiş asit yeşili bir ampulle aydınlatılan bir kapıya götürdü. Bölgedeki tek ışık kaynağı buydu, standların arkasındaki gölgeler ve hareketsizlik bir Crossroads ile aynı atmosferi yaratıyordu - doğaüstü bir atmosfer. Karanlık bastırıyordu. Tiksindirici. Alfie kapıyı açtığında bir zil sesi duyuldu ve puslu ışıklar bir hareket sensörüyle yanıp sönerik toprağın derinliklerine inen tehlikeli derecede dik bir merdiveni ortaya çıkardı.

Alfie korumalarına, "Burada bekleyin," dedi, sesi ancak mırıldanıyordu.

Loren, Darien'i içeride takip etti ve havanın geri çekildiğini hissettiğinde fark etti-

Bir an önce hissettiği şey hayal gücü değildi. Burası büyüyle gizlenmişti. Tıpkı Umbra Forumu'ndaki kan çiftliğinin gizlendiği gibi; büyüler, kolluk kuvvetlerinin istemeyenlerden kan toplamak gibi iğrenç bir suçtan sorumlu kişileri ortaya çıkarmasını engelliyordu.

Beton basamaklardan inip mezar gibi kokan yeraltının derinliklerine indiklerinde kalbi hızlandı. Darien onun sıkıntısını hissederek nazikçe

elini sıktı ve sonra ağzını bileğinin iç kısmına bastırabilmek için elini kaldırdı, düzenli nefesleri birden buz gibi olan tenini ısıttı.

Basamakların dibinde, gruptaki herkesi hastalıklı gösteren asit yeşili ampullerle aydınlatılmış bir koridorlar ağı vardı. Burada o kadar çok kapalı kapı vardı ki Loren'e hücreleri hatırlatıyordu. Bu kapıların ardında neler olduğunu düşündükçe ürperiyordu. Alfie onları soldaki üçüncü kapıya getirdi ve iterek açtı. Teker teker içeri girdiler.

Kapı arkalarından kapandı ve Alfie hepsi asma kilitlerle kilitlenmiş bir sıra metal dolaba doğru ilerledi. "Martel size elimde ne kadar varsa getirmemi söyledi," dedi Alfie, bir anahtarı asma kilide sokarken arkası onlara dönüktü. Kilit klik sesiyle açıldı ve Alfie dolap kapaklarını açarak siyah kutu yığınlarını ortaya çıkardı.

"Doğru," diye onayladı Darien, burada tamamen rahattı. Tanrılar, bunun gibi kaç yerde yürümüştü? Loren havada bir şeylerin gizlendiğini *hissedebiliyordu*, bu kadar eşyasız ve geniş bir odada bile, görülebilecek hiçbir gölge, hiçbir dolap yoktu. Sadece birkaç basit dolap ve odanın ortasında tek bir masa vardı. Burada uyuduğunu hayal etmek onu tedirgin ediyordu, özellikle de daha derindeki bir odadan gelen uzak çığlıkları ve kuş ile insan arası bir sese benzeyen ciyaklamaları duyduğunda.

Alfie en alttaki üçüncü kutuyu kaydırarak çıkardı ve masanın üzerine vurdu. Başparmağını kutunun önündeki karton mandalın içine soktu ve kutuyu açarak küçük, sivri uçlu füzeler dizisini ortaya çıkardı. "İki bin Mors dartı," dedi, kan çanağına dönmüş gözleri Darien'inkilerle buluşmak için yukarı kaydı. "Elimdeki hepsi bu, ama gelecek hafta daha fazlası gelecek."

"Ne kadar istiyorsun?"

"On bin," diye yanıtladı Alfie.

Darien cüzdanını çıkarmak için Loren'i bıraktı. Elini Loren'in elinden çeker çekmez Kylar ve Max'in ona çok yakın durduklarını fark etti; yüzleri gerginlikle kaplı, onu ve Dallas'ı çevreliyorlardı.

Onlar da burada bir şeyler olduğunu hissetmiş olmalılar.

Dallas'ın gümüş halkalı gözleri kapıya, giderek yükselen kuş çığlığına doğru kaydı. "Bu da ne?" diye sordu Loren'e. O da başını sallayarak cevap verdi, tüm vücudu tüylerle kaplıydı.

Darien bir tomar banknot uzattı. "On beş," dedi. Alfie parayı aldı, gözlerinde bir soru vardı. "Bunu bir ön ödeme olarak düşün. Gelecek hafta getireceğin diğerlerini de istiyorum," diye açıkladı Darien. "Hepsini."

Alfie bir kez başını salladı, açıkça memnun olmuştu. "Hepsi senin."

DARIEN bir Venom vuruşu için can atıyordu. Bir tane için ölmek daha iyi bir kelimeydi. İhtiyaç ve istek arasındaki çizgi bulanıklaşmaya başlamıştı.

Kamyona yaklaşıyorlardı, Karaborsa'nın gürültüsü arkalarında kayboluyordu ki Malakai Loren'in elini bıraktı ve Max'in cipinin yolcu tarafındaki kapısını onun için açtı. Malakai kaldırımında durmuş, telefonu kulağına yapıştırmıştı. Telefonun diğer ucunda Tanner var gibiydi. Azrail telefonu kapatana kadar iki dakika daha geçti.

"Neler oluyor?" Darien ona sordu.

Malakai cihazı cebine yerleştirdi. "Henüz bir şey yok. Atlas büyü beslemelerini ayarladı."

Nihayet. Büyü yayınları onlara Silverway'deki Caliginous'ta kameraların kapsamadığı alanlarda neler olduğunu söyleyebiliyordu. Görsel yayınları göremiyorlardı ama büyü yayınları enerji için bir plan gibi davranıyordu - Caliginous'un düzenini gösteriyor ve binanın belirli bölgelerinde biri bulunduğunda renklerle aydınlanıyordu. Bu, Şeytanların bulunması zor hedefleri takip etmek için sıklıkla kullandıkları bir yöntemdi, ancak çeşitli nedenlerden dolayı her zaman işe yaramıyordu. Enerjiyi tespit etse de, bir auranın yönlerini Görüş ile aynı şekilde tanımlamıyordu, bu da birini uzaktan takip etmenin getirdiği kesinliğin aksine birçok eğitilmiş tahmine yol açıyordu.

"Tanya'nın hâlâ orada olduğunu söyledi," diye ekledi Malakai,

"kapanış işlerini yapıyormuş." "Bütün müşteriler gitti mi?" Max sordu.

"Görünüşe göre." Malakai bir omzunu silkti. "Şimdi nereye?" diye sordu Darien. "Venom'u aldın mı?"

"Dışarıdaydılar." Loren'in koltuğuna oturuşunu izledi, dışları yolu yırtan rüzgârda takırdıyordu. "Biraz daha katran almamız lazım, o bizim için yapar. Benimle gelmek ister misin?"

"Elbette," dedi Malakai kamyonu doğru giderken. "Neden olmasın? Çok sıkıldım

-"Buralarda yeterince heyecan yok."

Darien kemerini bağlarken dikkatini Loren'e çevirdi. "Nasıl hissediyorsun? Üşüyor musun?"

"Sanırım normal türden."

Kadının bileğini tuttu ve ceketinin kolunu yukarı itti. Silverway'deki Caliginous dövmesi sıradan siyah bir mürekkepti ve üzerinde ışık damlacıkları yoktu. Bileğini hafifçe sıktı ve bıraktı. "Evde görüşür müyüz?"

Kadın başıyla onayladı ve adam kapıyı kapattı. Kamyonun şoför koltuğuna oturdu ve Max'in uzaklaşmasını bekledikten sonra kendi aracını çalıştırıp zift çukurlarına doğru yola koyuldu.

100

TİYATRO DAĞILIMI

YVESWICH, KEREYALETİ

ROMAN öğleden sonra geç saatlerde Yveswich'e dönmeyi başarmıştı. Bir kez olsun hız sınırını aşmamış, geri dönüp doğruca Shay'e gitme dürtüsüyle savaşımtı.

Şimdi sinemanın önündeki arabasında oturmuş, Paxton ve Eugene'in gösterisinin bitmesini bekliyordu. Diğerleri şu anda onun evinde ya da Kara Pazar'daydı. Roman, Spirit Terra'nın iblislerini alt edebilecek Morsian dartlarını almak için Darien'le birlikte gidecekti ama küçük kardeşini almak için burada olmak istemişti. Paxton birkaç dakika önce ona bir güncelleme mesajı atmış ve gösterinin on dakika içinde başlayacağını söylemişti.

Roman'ın telefonu bardak tutucusunda çaldığında on beşe yaklaşıyorlardı. Telefonu eline aldı ve Paxton'ın atari oynamak ya da fazladan şeker almak için durduklarını söylediğini düşünerek şifresini yazdı. Onun yerine, uzun zamandır bir daha görmeyi beklemediği bir isim gördü. Belki de hiç.

SHAY

Gerçek mi
yalan mı?

Roman'ın aptal kalbi iki tam atım atladı. Bekledi, yazım balonunu izledi, bir sonraki söyleyeceklerini duymak için *can* atıyordu. Umutlandığı için lanet olası bir aptal olduğunu biliyordu. Ama-

SHAY

Geri geldim.

Roman'ın kalbi artık teklemiyordu, hızla atıyordu. Heyecanla, rahatlamayla. Sevinçle. Saatler sonra ilk kez ağzından bir gülümseme çıktığını bile hissetti. Dönüş yolunda kelimenin tam anlamıyla ağlamıştı; sanki biri ölmüş gibi hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Ve bundan utanmamıştı bile.

Shay Cousens onu bu kadar kısa sürede değiştirmeyi başarmıştı; tam anlamıyla inanılmaz bir hırsız gibi kalbini ondan çalmıştı. Sayamayacağı kadar çok kadınla yatmıştı, deneyimlerinin çoğu artık bulanıklıktan başka bir şey değildi, ama dün gece?

Dün gece bir rüyaydı. *O* bir rüyaydı, yıllardır başına gelen en iyi şeydi. Telefonu tekrar çaldı.

SHAY

Gidemedim.

Meşgul değilsen konuşabiliriz diye umuyordum.

ROMAN

Sen de şu tek satırlık mesaj atanlardansın, değil mi?

SHAY

Nerede

sin?

♥

ROMAN

Pax ve Gene'i sinemadan alacağım.

Nerede

Öyl

e

misin

?

SHAY

Benim
yerime.

ROMAN

Birkaç termitin peşinize takılmasına aldırmazsanız, birkaç dakika içinde uğrayabilirim.

SHAY

Böcek spreyini hazırlayayım

♥

Daha önce hiç kalp sembolü göndermemişti ama her şeyin bir ilki vardı. Shayla zaten pek çok şey için onun ilkiydi. Geldiği yerde daha pek çok şey olacağını umuyordu.

Olacak, dedi Sayagül nazıkçe, ejderha Shay'in tekrar Yveswich'te olduğunu öğrendiği için Roman kadar rahatlamış görünüyordu. *Geri geldi*.

Evet, yaptı. Kesinlikle yaptı. *Onun* için. Kahretsin, çok şanslıydı.

Ellerinde patlamış mısır ve içecek poşetleri taşıyan insan grupları sinemadan çıkmaya başladı. Tiyatro Bölgesi Yveswich'teki diğer yerlerin çoğundan daha iyi aydınlatılmıştı, yol süper parlak LED sokak lambalarıyla kaplıydı, bu yüzden Roman Paxton'ı kolaylıkla fark etti. Eugene onun yanında yürüyordu, elinde soda ve patlamış mısır vardı ve arkalarından geliyordu-

Simon ve Trey.

Roman dişlerini sıktı. "Kahretsin."

Paxton'ın gözleri arabayı buldu ve lanet olsun, çocuk hayatı için korkmuş görünüyordu.

Eugene de öyle.

Bu planın bir parçası değildi.

Roman arabayı çalıştırdı, ama o daha vites takamadan Simon ve Trey, Paxton ve Eugene'i kaldırımın kenarına park etmiş siyah bir minibüse bindirdi. İçeri girdiler, Simon Paxton'ın geri çıkmaya çalışmadığından emin olmak için sürgülü kapının yanında duruyordu. Pax hâlâ açık olan kapıdan kafasını uzatıp Roman'ı görmek için boynunu uzattığında Simon onu içeri itti ve kapıyı çarptı.

"Orospu çocuğu," diye hırladı Roman, kanı kaynıyordu. Simon bunun için elinin kesilmesini hak etmişti.

Telefonu kucağında çaldı. Gözünü minibüsten ayırmadan mesajı kontrol etti.

DON

Minibüsü takip et.

Roman ne yapacağını, nasıl bir tuzakla karşı karşıya olduğunu bilmiyordu. Ama Simon ve Trey'in çocukları vardı, bu yüzden ne kadar kötü olursa olsun her şeye girebilirdi.

Başka bir mesaj daha geldi.

DON

Dediğimi yaparsan akıllıca
davranmış olursun.

Minibüs sürmeye başladı.

Roman derin bir nefes aldı ve onu takip etti.

SHAY HİÇBİR ZAMAN Yveswich'i evi olarak görmemişti. Anna dışında burada olmak için hiçbir zaman bir nedeni olmamıştı ve Anna hayattayken bile buradan bir an önce gitmeyi planlamışlardı.

Birkaç hafta ve bir Shadowmaster sonra, artık burada olmak için bir nedeni, geri dönmek için bir nedeni vardı. Motel 58'e gitmek için bir taksiyi beklemek zorunda kalmasaydı daha erken dönebilirdi. Roman'dan çaldığı paradan cömert bir bahşiş karşılığında şoföre hız sınırını aşması için rüşvet vermeyi denemişti ama nafile.

Dairesinin kapısının önünde durdu, vücudu tüm çantaları tarafından ağırlaştırılmıştı, fazla kilolar yaralanmasından kalan yara dokusunu bir intikamla yakıyordu. Arka cebinden anahtarlarını çıkardı, ön kapı için olanı buldu ve kilide soktu. Büyüler yumuşadı. Anahtar tıkladı. Kapı kolunu çevirdi, kapıyı iterek açtı-

Ve ışığı açtığında annesini kanepede bağdaş kurmuş otururken buldu.

Kısa bir süre durdu. "Anne?"

Yanındaki kanepede, boğazı kulaktan kulağa kesilmiş, cesedi bir oyuncak bebeğinki gibi desteklenmiş halde Shay'in komşusu duruyordu; bir tanıdık olarak şeker planörü olan bir cadı.

Athene Shay'e zehirli bir gülümseme verdi. "Merhaba, sevgili kızım."

ROMAN'IN EVİ

YVESWICH, KEREYALETİ

Ivy koridorda yolunu kestiğinde LOREN dişlerini fırçalayıp pijamalarını giymeyi henüz bitirmişti.

"İyi misin?" Ivy sordu.

"Ben iyiyim," dedi Loren kollarını ortasına sararak. Yine üşüdüğünü hissetti ama bileğindeki dövme hâlâ koyu renkteydi, mürekkebi sıradandı. Bunu sinirlerine ve yorgunluğuna bağladı ve Ivy'ye "Nasıl olur?" diye sordu.

"Darien seni rahatsız eden bir şey varmış gibi görüldüğünü söyledi." Oh kahretsin. Pastanede de bu kadar belli ediyor muydu?

Loren bir nefes aldı, ciğerleri yeniden sıkışmıştı. "Hayır, ben iyiyim, sadece... biraz tuhaf davrandığımı fark ettim." Bu bir yalan değildi. Onunla birlikte Kara Pazar'a gittiğinden beri, onun nesi olduğunu öğrenmek için ölüyordu. Ondaki gerginlik alışılmadık bir şeydi - Dalgalanmalarının bile neden olmadığı bir şey. Ve düşününce, bunu anıları geri gelmeden önce de fark etmişti - Loren havuzda yüzerken Ivy ile yer değiştirdiği zaman. Nereye gittiğini, onu neyin rahatsız ettiğini asla anlayamamıştı. "O iyi mi?" Loren dürtükledi.

Sakin bir nefes alma sırası Ivy'deydi. "Venom bağımlısı," dedi. Loren'in yüzü anlayışla yumuşadı. "Sana söyleyebileceğimi düşündüm çünkü bunu senden uzun süre saklamayacağını biliyorum. Sanırım sana henüz söylememesinin nedeni seni daha yeni geri almış olması. Tipik Darien sorunlarıyla başkalarını rahatsız etmek istemez, anlıyor musun?" Manikürlü bir el salladı.

Loren başını salladı. "Evet." Ivy'yi inceledi. "Ona yardım edebilir miyiz?"

"Venom'dan kurtulmadıkça olmaz ve... şey, işlerin gidişatına bakılırsa yakın zamanda kurtulacağını sanmıyorum." O

yüzünü buruşturdu.

Loren dudağını çiğnedi.

Hiçbir fikri yoktu. Büyü gücünü en üst düzeye çıkarmak için Venom'u alarak hepsini korumuştu ve bunun bedelini çoktan ödemişti.

Ivy, "şimdi bana *seni* neyin rahatsız ettiğini söyleyecek misin?" dedi.

Loren onun araştıran bakışlarıyla karşılaştı. Ve son zamanlarda olan her şeyden sonra, fırında aklına hücum eden düşüncelerden sonra - Darien ile huzurlu olması gereken o sessiz an sırasında

-Konuşmak istediğini fark etti. Sonra itiraf etti, "Dul'un söylediği bir şey."

ZIMA

YVESWICH, KEREYALETİ

Bu, Roman'ın hayal ettiği her Şeyden daha kötüydü. Çok daha kötüsü.

Paxton ve Eugene'in bindirildiği siyah minibüs onu doğruca Shay'in dairesine götürdü. Simon ve Trey hemen  n tarafa, Roman'ın dün gece park ettiği yere park ettiler.

D n onu buraya kadar takip etmişler miydi? Buna o mu sebep olmuştu? Telefonunun bir kez daha  alması ağzının kurumasına neden oldu.

DON

Neden gidip kız arkadaşın evde mi diye bakmıyorsun?

"Kahretsin." Roman'ın kalbi göğsünü delip geçiyordu. Shay'in dairesinin pencerelerine baktı.

IŞıkla parlıyorlardı. Lanet olsun.

Sikeyim.

Ne yapacağız? Sayagül fısıldadı, ejderha Roman'ın gölgesinde titriyordu.

İyi olduğundan emin oluruz.

Ve  l  değil. Lanet olası  l  değil.

Derin bir nefes alarak telefonunu cebine yerleştirdi ve dışarı  ıktı.

Caddeyi geçip minibüse doğru ilerlerken, belindeki tek tabancadan daha fazlasına sahip olmayı diliyordu.

Shay'e ulaŐmaya o kadar odaklanmıştı ki, çok geç olana kadar arkasından gelen insanları görmedi.

Ta ki oltayla boğulup apartmanın yanındaki ara sokağın gölgelerine s r klenene kadar.

"ANNE," dedi Shay tekrar, kelimenin içi boş bir fısıltıydı. Gözleri komşusu Claudia'ya kaydı, kanepede bir kukla gibi yatıyordu, kucağına kan akıyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, gözbebeklerinin etrafındaki gümüş halkalar çoktan donuklaşmıştı. Shay öğürme isteğini bastırdı. "Ne yaptın sen?"

Athene, Shay'in aptal olduğunu düşündüğünü ima eden bir ses tonuyla, "Buraya bir şekilde girmem gerekiyordu," dedi. "Ne yapmamı bekliyordun, sen eve gelene kadar dışarıda soğukta beklememi mi?" Küçümsedi. "Eve." İçinden sert bir kahkaha yükseldi ve gözleri görmenin etkisiyle karardı - Shay'in annesinin gözlerinde nadiren gördüğü ama onu korkutmaktan asla geri kalmayan bir şeydi bu; siyah, çarpıcı yüzüne o kadar zıttı ki. "Burada kendine bir yuva mı yarattın Shayla? Mavi Ev senin için yeterince iyi değil mi?"

Shay başını sallıyordu. "Öyle değil." "Burası ne zamandır senin?"

"Üç ay," diye yalan söyledi.

"İşte yine yalan söylemeye başladın."

"Yalan söylemiyorum," dedi ama faydası yoktu. Annesi onu öylesine şaşırtmıştı ki, bu gece ona yardım etmesi için büyüsünü bile çağıramazdı. Hiçbir yıldırım onu kurtaramazdı, illüzyon da kurtaramazdı. Annesi Shay'le aynı büyüye sahipti ve bu nedenle etkilerine karşı bağışıklığı vardı; Shay bir illüzyon yaparsa, annesi bunun içini görebilirdi.

"Ev sahibinizi ziyaret ettim," diye devam etti Athene. "Kırk üç numaralı dairedeki şu şişko büyücüyü. Bana kiracı mahremiyetiyle ilgili uzun ve sıkıcı bir nutuk çekti, ben de meseleyi kendi ellerimle halletmeye karar verdim." Bir süre gergin bir sessizlik oldu. "Artık bir ev sahibin yok, Shayla-eğer onu son bir kez görmek istiyorsan, arka taraftaki çöplüğe dalman gerekecek. Umarım iblisler onun kemiklerini çoktan temizlememiştir."

Shay'in elleri yumruk şeklinde kıvrıldı, şakakları zonkluyordu. "Sen hastasın."

"İşlerimi halletmek için hasta olmam gerekiyorsa, hasta olacağım," dedi, gözleri o kadar siyah, ifadesi o kadar nefret doluydu ki, Shay onu doğuran kadını tanımakta zorlandı. Koltuğunda oturan bu şey anne değildi. -O bir tehditti. En az ev sahibinin bedeninde ziyafet çekenler kadar iblis. Athene, "Artık o deri parçası gittiğine göre," diye devam etti,

"Birkaç ipin çekilmesiyle, bu üzücü apartman bahanesi benim olacak ve onu satacağım." Ona sert bir bakış attı, gözleri kara delikler gibi parlıyordu. "En sevmediğim kızımın bir itirazı var mı?" "*Tek kızın,*" diye düzeltti Shay, bu ifadenin gerçekliği sözlerini ancak bir nefese kadar susturdu. "Anna öldü." Gerçeği söylemek Yüksek sesle kendini karnına yumruk atıyormuş gibi hissetti.

Athene tepki vermedi. Eğer Shay daha iyisini bilmeseydi, annesinin bunu zaten bildiğini -bunca zamandır bildiğini- düşünürdü.

Belki de öyleydi.

Athene dolgun bacaklarını açtı ve akıcı bir hareketle ayağa kalktı. "Bunu son kez söylüyorum," diye söze başladı, ince topuklu ayakkabıları odayı geçerken keskin bir şekilde tıkırdıyordu. "Roman Devlin'i bir daha asla görmeyeceksin. Ve eğer görürsen..." Shay'den bir adım kadar uzakta durdu. "Donovan'ın ona işkence etmesini ve uygun bulduğu yaratıcı bir şekilde öldürmesini sağlayacağım."

Boğazında bir yumru vardı ve onu yutamıyordu. "Roman'ı görmedim-"

"Claudia'nın ben onun boğazını kesmeden önce konuşmadığını düşünmüyorsun, değil mi?" Athene ona ters ters bakarak sözünü kesti. "Sürtük dün gece onu dışarıda görmüş. Buraya seni aramaya geldiğini söyledi. Tüm o adi aşk filmlerindeki kalp atışları gibi pencereden bağıırıyordu." Gözleri daha da kararmıştı.

"Bu bir yalan," diye denedi.

"Yalan söyleyen tek kişi sensin, Shayla." Şurup kıvamındaki parfümüyle onu süzerek yanından geçti. "Ve eğer akıllanmazsan yalanların Gölge Ustası'nın ölümü olacak." Ön kapıyı açtı. "Eşyalarını topla. Yarından itibaren seni tam zamanlı olarak Mavi Ev'de bekliyorum."

Shay'i dairesinde ölü bir kadınla yalnız bırakarak gitti.

ROMAN, Shay'in apartmanının yanındaki ara sokakta durmuş, Don'un adamlarından biri olan Adham onu oltayla boğmaya devam ederken ayakta durmak için mücadele ediyordu. Yüzünün morardığını, telin derisini kestiğini, parmaklarının işe yaramaz bir şekilde teli kavradığını, tel ile derisi arasında boşluk yaratmaya çalıştığını ve başaramadığını hissetti. Nefes almak için boşluk. Minibüs yakınlarda rölantide çalışıyordu,

Paxton ve Eugene pencerenin camına vuruyorlardı. Ciğerlerini yırtarcasına bağıyorlardı.

Don, Roman'a doğru ilerlerken botlarının altındaki çakıllar çıtırdadı, o kadar ağır bir gölgeye bürünmüştü ki neredeyse görünmez olmuştu. Adamlarından birkaçı daha geride durmuş, sahnenin gelişimini hastalıklı bir eğlenceyle izliyordu.

"Merhaba Roman," dedi Donovan, sanki lanet olası bir parkta yürüyüş yapıyorlarmış gibi. Arkasında, kızıl gözleri parlayan iri bir canavar olan iki başlı kurt Tanıdığı yürüyordu.

Roman nefes alamıyordu. Hareket edemedi. Cevap veremiyordu. Don, Adham'a işaret etti, o da teli bıraktı.

Roman ince bir hava akımı emdi. Adem teli sabit tutarak, en ufak bir hareketin oksijenini tekrar keseceği kadar derine bastırdı.

"Bu gece buraya geleceğini tahmin etmiştim," dedi Don. "Ben de size katılmaya karar verdim. Onun yerine ailece." En küçük oğlunun cama vurmaya devam ettiği minibüse hastalıklı bir sevinçle baktı. "Bu harika değil mi?"

"Ne istiyorsun?" Roman ısırarak konuşmayı başardı. Sorusu Adem'in tekrar gerilmesine neden oldu.

"Ben ne istiyorum?" Don kıkırdadı, sesi kısa ve sertti. Ellerini saran gölgeler kollarına yayıldı, ısırarak için bekleyen yılanlar gibi boynuna ve başına dolandı. "Bana saygı duyan bir oğul istiyorum. Beni *dinleyen*," diye tısladı dişlerinin arasından. "Ne olacağını sanıyordun Roman? Öğrenmeyeceğimi mi sandın? Benim haberim olmadan şehrimdeki en önemli kurallardan birini çiğneyerek bir şekilde paçayı kurtarabileceğini mi düşündün?"

Roman cevap vermek istese bile veremezdi; Adham elini tekrar sıkmış, tel kesilmişti. Bir bıçak kadar keskin.

Don ayağa kalktı, sık sık yaptığı gibi Roman'ın yüzüne doğru yaklaştı ve gölgelerinin yankılandığı bir fısıltıyla söze başladı. "Olacak olan şu. Eğer bir daha çizgiyi aşarsan, o," parmağıyla Shay'in penceresini işaret etti, "birkaç adamım tarafından kanlı bir şekilde tecavüze uğrayacak."

Roman mücadele etti ama tel sadece sıkılaştı. Onu öldürecekti. *Onu öldürecekti-*

"Sonra da tıpkı sana yaptıkları gibi onu ipe çekecekler," diye Roman'ın yüzünü işaret etti, "ve gözlerinden ve kulaklarından kan gelene kadar küçük beynini sıkacaklar. Tıpkı sana yaptıkları gibi." Ağzı bir gülümsemeyle seğirdi. "Bak

nereye gittiğimi biliyor musun? Olay örgüsü dışında." Ellerini savurdu, siyah sis dönüyordu. "Nefes almayı bırakana kadar bunu yapacaklar. Sonra da sen içeri girip," göğsünü dürttü, "kanını temizleyeceksin." Don birkaç saniye boyunca tiksintiyle ona baktı. "Bu sefer dinlemezsen Pax'e ne yapacağımı duymak ister misin?"

Adham, Roman'ın "*Hayır*" diye tıslamasına yetecek kadar gevşedi.

Ama Don dudaklarını ıslattı. "Pax için biraz farklı bir planım var-"

Roman çırpındı, tel derisinde bir çizgi oluşturdu. "Dedim ki *Hayır!*"

Don gülümsedi ama gözleri kömür gibi yanıyordu. "Bırakın onu." Adham'a bir el salladı.

Tel kaldırıldı ve Roman dizlerinin üzerine çökme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı, bunun yerine titreyen bir elini soğuk duvara dayadı. "Pax ve Eugene," diye mırıldandı. "Sen onları bırak, ben Shay'den uzak duracağım."

Don onu tarttı, yalan söyleyip söylemediğini anlamak için onu inceledi. Biraz gülümsedi.

-Soğuk ve ölümcül bir şey. "İyi." Don'un dudaklarını bir ıslık kesti.

Trey minibüsten indi ve sürgülü kapıyı açmak için yanlarına geldi. Pax ve Eugene dışarı çıktılar, gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı.

"O evi benden saklamamalıydın Roman," dedi Don. Gitmek istedi ama daha fazlası için geri döndü. Her zaman daha fazlası için geri gelirdi. "Ah-ev hakkında. Onu satacağım ve tüm parası bende kalacak. Yapabiliyorken tadını çıkarsan iyi olur; şimdiden birkaç teklif aldım."

Siktir et onu.

Sikeyim. Onu.

"Pax'in önümüzdeki hafta sonu sihir dersi var," diye seslendi Don minibüse doğru giderken, geçerken Paxton'ın saçını karıştırmak için bir elini uzattı. Don omzunun üzerinden Roman'a bir gülümseme attı. "Ve sen de izleyeceksin."

KATRAN ÇUKURLARI

YVESWICH, KEREYALETİ

"HATIRLIYORUM da," diye başladı Malakai, Darien'le birlikte yanında çömelmiş oldukları fokurdayan çukurdan birkaç şişeyi katranla doldururken dayanamayarak, "en son birlikte çalıştığımızda bana kızının çıplak fotoğraflarını göstereceğini söylemiştin." Gülümseme dürtüsüyle savaştı, Darien'in patlayacağını çoktan hissetmişti. Cassel yürüyen bir bombaydı ve onu patlatmak istiyorsanız tek yapmanız gereken üzerinde 'Loren' yazan küçük bir sopayla onu dürtmekti.

Ve lanet olsun, onu kızdırmak eğleneliydi.

Darien şişenin kapağını kapatıp bir tane daha doldururken, "Sakın başlama," diye uyardı. Ay ışığı parkın içinden süzülüyor, siyah giysilerinin kenarlarını gümüş rengiyle kireçliyordu. Sis - normal türden bir sis - arazinin eteklerindeki kayalıkları sararken, tipik olarak canavar habitatlarında bulunan karanlık, uhrevi duman, topraktaki çukurlarda ve oyuklarda asılı kaldı ve daha az iblis türü için mükemmel saklanma noktaları yarattı.

"Bunu söyleyen sendin," diye mırıldandı Malakai.

"Lafı ağzıma tıkma," diye tersledi Darien, gözleri kapüşonunun altında kararmıştı.

"Dostum, sesini *alçaltma* konusundaki beceriksizliğin," diye tısladı Malakai, parkın dört bir yanına dağılmış, bazıları çukurlarda ya da şelalelerde uyuyan, bazıları da insan olabilecek avları mideye indiren Tazılara sert bir bakış atarak, "seni bu çukurlardan birine sürükleyecek ve böyle bir şey olursa kışını kurtarmayacağım. Tek söylediğim-"

"Ben öyle bir şey demedim," diye ısırdı Cassel, şimdi daha sessizdi, gözleri hâlâ Görme'nin etkisiyle kararmıştı. Malakai onun Venom için yanıp tutuştuğunu biliyordu; Ivy Yveswich'e geldiğinden beri ona pek çok şey anlatmıştı ve şu küçük bilgiyi de atlamamıştı

Darien'in Venom bağımlısı olmasıyla ilgili. Malakai bu pislikle ne kadar uzun süre takılırsa, o kadar çok ortak noktaları oluyordu. Cassel devam etti, "Ve tek bir tane bile görmeyeceksin."

Malakai sırttı. "Demek sende biraz var."

Darien sadece ters ters baktı ve son şişelerini doldurmaya devam etti.

Kara Pazar'a geri döndüklerinde ve satıcıyı labirentin derinliklerindeki küçük bir teneke dükkânda bulduklarında, büyücü onlara Zehir'i yapmak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi, ancak Darien'in geçen sefer adamdan aldığı miktarın üç katını alacak kadar katran getirdiklerini doğruladı - bağımlılıklarını ve büyülerini beslemeye yetecek kadar.

Mükemmel.

Büyücü, cam şişeleri etli eline alırken, "Bir saat içinde geri gel," dedi. "Zehrini alacağım."

Kara Pazar'dan geçip kamyonu doğru yürüyorlardı ki Cassel yavaşladı, gözleri yakındaki bir dövüş ringine kaydı. Beyaz bir yılanla boyanmış siyah bir tabela, hava koşullarından dolayı eğrilmiş olan ahşabın tabanına çivilenmişti. Çitlerle çevrili meydanın etrafı seyircilerle doluydu ve ringin içinde, insan dışındaki her türden erkek ve birkaç kadın ölümüne dövüşüyor, yüzleri siyah adamanntan kayak pistlerinde takılanlara kadar değişen maskelerle gizleniyordu.

Darien Malakai'ye bir bakış fırlattı. "Biraz zaman öldürmek için dövüşmek ister misin?" "Eğer bu seninle ölümüne dövüşmek isteyip istemediğimi sorma şeklinde cevap evet."

"Ben değil, orospu çocuğu," dedi Darien. Malakai kıkırdadı. Darien, "Saat ondan sonra takımlar arasında dönüşümlü olarak maç yapıyorlar," diye açıkladı. "Bir sonraki maç ikiye karşı iki. Evet mi hayır mı?"

Malakai sırttı. "Aynen öyle. Bu bir soru mu?"

Cassel'in cevap sırtışı da en az onun kadar hınzırcaydı. "Bakalım neyin varmış."

ROMAN sessizlik içinde evine geri döndü. Tek kelime etmedi, çocuklar da etmedi. Sessizliği dolduran tek ses ağır, düzensiz nefes alışlar ve üç kalbin çarpmasıydı.

Pax sessizliği bozduğunda Ardesia bölgesine yaklaşıyorlardı. "Shay'e veda etmek zorunda mıyız?" diye fısıldadı.

Shay, Don onu tehdit ettiğinden beri Roman'a birkaç mesaj göndermişti bile. Onun iyi olduğunu bilmesinin nedeni o mesajlardı-

Don gittikten sonra oraya koşmamasının nedeni de buydu. şimdi kucağında duran telefonu başka bir telefonla çalıyordu.

Arabayı sürerken Roman mesajları okumak için aşağıya baktı.

SHAY

Lütfen bana iyi olduğunu

söyle. Hatta bir başparmak

yukarı.

Herhangi bir şey.

Sanırım ben gerçekten de tek satırlık mesaj atanlardanım.

Roman iç çekti. Eliyle yüzünü ovuşturdu. Bu canını yakacaktı ama yapılması gerekiyordu. Mesele sadece ne zaman ve hangi kelimeleri kullanacağıydı. Sadece sözle bile olsa Shay'i incitme fikrinden nefret ediyordu ama bunu inandırıcı hale getirmesi gerekiyordu. Shay inatçı ve asiydi ve onu planladığı gibi Yveswich'ten ayrılmaya ikna edemezse leş olacaktı.

Onun peşinden asla Motel 58'e gitmemeliydi. Eğer gitmeseydi, kız çoktan gitmiş olurdu. oktan gitmiş ve güvende olurdu.

"Roman?" Pax fısıldadı.

"Evet," diye nefes aldı Roman, sonunda cevap verdi. "Evet, Shay'e veda etmemiz gerekiyor dostum." Pax'e baktı ve onun kucağındaki buruşuk patlamış mısır paketine kaşlarını çatarak baktığını gördü. "şimdilik," diye eklemeye karar verdi Roman, darbeyi hafifletmek için. Ve belki de bu sözleri duymaya ihtiyacı olduğu için.

şimdilik.

Babasını hallettikten sonra onu tekrar görebilirdi - bunu nasıl yapacaksa artık. Henüz bir planı yoktu ama kesin olarak bildiğı bir şey vardı: Bu şekilde devam edemezdi.

Bu böyle devam edemezdi.

Eve döndüklerinde Roman arabayı ön tarafa park etti ve dışarı ıktı. Bir sigara yaktı, içeri girmeden önce biraz yalnız kalmak istiyordu. Eugene evin içinde gözden kayboldu ama Paxton oyalandı.

"İyi misin?" diye sordu Roman'a.

Roman bir nefes çekip dumanını Paxton'dan uzaklaştırarak, "Ben iyiyim," dedi. "Sadece bir sıyrık." Boynundaki kesiğı işaret etti.

Evin içinden sesler geliyordu. Kapı açıldı ve Kylar göründü.

Roman, Kylar'ın yüzündeki dehşeti görür görmez sigarasını söndürdü ve hareket etmeye başladı. "Neler oluyor?"

"Bir sorunumuz var," diye nefes aldı Kylar. "Darien'den haber aldınız mı?" "Hayır, neden?"

"Buraya gelmesi gerekiyor, hemen."

DARIEN VE MALAKAI kamyonu park ettikleri yere geri dönüyorlardı, her ikisi de kan içindeydi ama kendilerini bir milyon dolar gibi hissediyorlardı ki Darien'in telefonu cebinde çaldı.

Darien kimliği kontrol etmeden cevap verdi. "Cassel." "Benim," dedi Atlas diğer uçtan.

Darien yavaşladı. "Ne oldu?"

"Onları buldum," diye yanıtladı Tanner. Vay anasını. İmperator, Gaven. Sonunda.

"Silverway'deki Caliginous'talar," diye ekledi Tanner. Atlas'ın sesindeki gerilim Darien'i alarma geçirdi.

"Atlas mı?" diye sordu.

"Tanya'yı rehin aldılar."

ROMAN'IN EVİ

YVESWICH, KER EYALETİ

DARIEN, LOREN'in yanında durmuş, diğerleri de arkalarında bir grup halinde yayılmış, yemek masasında Tanner'ın dizüstü bilgisayarındaki ekranı izliyorlardı. Silverway'deki Caliginous'un kamera görüntüleri.

İşyerinin iç ışıkları sonuna kadar açıktı. Tanya masanın arkasındaki her zamanki yerinde durmuş, yanındaki stres topunu sıkıyor, duruşu bile gerginlik yayıyordu. Etrafında silahlı adamlar duruyordu ve bir ila dört ve altı ila yedi numaralı odaların bulunduğu koridora doğru ilerliyorlardı.

"Bu imparator," diye nefes aldı Darien. Artık onu kendi gözleriyle gördüğüne, Yveswich'te sadece Quinton'ın adamlarının değil, Quinton'ın da bulunduğundan emin olduğuna göre, Darien'in kanı intikam ateşiyle yanıp tutuşuyordu.

O pisliği öldürecekti. Hepsine çektiirdiği bu saçmalığı ona ödetecekti. Oğlu Klay'den iz yoktu ama Darien ona rastladığı anda o şerefsizden de intikamını alacaktı. Kızına yaklaştığı için, o gün hastanede zorla elini tuttuğu için onu dövecek ve boğazını kesecekti. Darien daha önce Loren'in iyiliği için harekete geçmekten kaçınmıştı. Onun güvenliği için.

Şimdi, onu öldürecekti. Ona dokunduğu için ellerini keserdi.

Loren onun öfkesinin sınırı aştığını hissetmiş gibi ona bir adım daha yaklaştı. Darien onun aurasının rahatlatıcı hissine odaklanarak bir nefes aldı.

Tanner faresini kullanarak Quinton'ın yanında yürüyen adamın etrafında daire çizerken, "Gaven da orada," diye duyurdu.

Sanki bir şekilde onları duymuşlar gibi, imperator oda koridorunun aşağısını gösteren kameraya doğru baktı - gruplarının bulunduğu lens

Şu anda bakıyorum.

Loren'in eli Darien'in bileğine gitti ve parmakları bileğin etrafında dolaştı. Darien onun elini tuttu ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi.

Kameralar birer birer karardı.

"Tanya'ya yardım etmeliyiz," diye mırıldandı Tanner, büyü görüntülerini tekrar büyütmek için tıklarken -artık kameraları olmadığından işletmenin duvarları içinde neler olup bittiğini izlemenin tek yolu buydu. "Hemen şimdi."

Roman oturma odasında volta atıyor, telefonu kulağına dayamış, üç dakikadan kısa bir süre içinde Tanya'nın cep telefonunu beşinci kez aramaya çalışıyordu.

Darien, Tanya'nın telesekreterinin tekrar açıldığını birkaç metre öteden bile duyabiliyordu. "Merhaba, Tanya'ya ulaştınız-"

Roman küfretti ve telefonu kapattı. Kylar ve Darien ona doğru bakarken, "Hiçbir şey," dedi.

Darien, "Muhtemelen duyan biri olduğu için cevap vermiyordur," dedi. Ceketini çıkardı ve gömleğini başına geçirdi. "Eşyalarınızı giyin, taşıyabildiğiniz kadar silah alın," dedi diğerlerine. "Hemen gitmemiz gerekiyor." İmperator'u ve onun için çalışan herkesi öldürecek, evine yaptıkları tahribatın, değer verdiği insanların hayatlarına kastetmelerinin intikamını alacaktı-

Ve Mortifer'ı çaldığı için. Hob'u geri alır almaz, ona dünyadaki bütün buzları verecekti.

"Ayrılmalıyız," diye önerdi Tanner. "Buraya bir göz atın." Gökdelenin tüm planı görünene kadar büyü beslemelerini yakınlıktırdı. Bir tıklama ve fare sürüklemesiyle gökdelenin etrafında döndü. "İmparator'un adamları yedinci odaya giriyorlar ama şunu dinleyin, geri çıktıklarını hiç görmedim. Sanki ortadan kayboluyorlar."

"Odalar neyden yapılmış?" Malakai sordu.

"Adamant," diye yanıtladı Roman. Kapüşonunu çıkardı, altındaki dar tişörtü bıraktı - zırhın altına daha rahat oturacak bir kıyafet. "Tavşan maskeleriyle aynı şey. Bu da demek oluyor ki-"

Darien, "Odalar büyü beslemelerinde görünmüyor," diye araya girdi. Sadece diğer taraf görünüyordu. Roman başını salladı ve Darien Tanner'la yüzleşti. "Ne düşünüyorsun?"

"Odaların bir tünel ağına açıldığını düşünüyorum. Angelthene'deki ilk Kuyu kopyasını şehrin altında nasıl sakladıklarını hatırlıyor musunuz?" Birkaç kişi cevap olarak mırıldandı. "Neden aynısını Yveswich'te de yapmasınlar?"

"İyi bir tahmin," dedi Lace, silahları vücuduna bağlamaya başlarken, takım elbisesini çoktan giymişti. Jewels ve Aspen de onun hemen arkasındaki oturma odasında aynı şeyi yapıyorlardı. "Bir bombayı saklamak için yeraltından daha iyi bir yer olabilir mi?"

Tanner devam etti, "Adamantla kaplı hiçbir şeyi görüntüleyemiyorum ama şuraya bakın," fareyi sürükleyerek gökdelenin altından geçen belirsiz, renkli çizgileri ve ekranın alt kısmına yakın bir yerde tekrar toplanmadan önce aniden bitiyor gibi görünen bir şaftı işaret etti. "Sanırım bu bakım asansörü."

"Yani," dedi Max, "bazılarımız Caliginous'tan geçerken geri kalanımız asansörden mi girecek?"

"Bunları kullanmak için bir çalışan koduna ve yazıcı çıktısına ihtiyacınız olacak," dedi Tanner, farklı bir ekran açarak. "Bana iki saniye verin, bunları sizin için getireyim."

"Peki ya Nekropol?" Kylar sordu. Kafalar onunla yüzleşmek için döndü.

Darien, "Ne nekropolü?" diye sordu.

"Şehrin altında bir şehir," diye yanıtladı Roman. "Eskiden hakkında hikâyeler yazdıkları bir yer. Ölülerin şehri, kelimenin tam anlamıyla."

Kylar, "Uzun zaman önce yeraltındaki iblis nüfusunu kontrol altına almak için kapattıkları bir grup eski tünel ve yeraltı mezarlığı," diye ekledi.

"Girişler mühürlenmeden önce neredeydi?" Bu soru, Jewels'ın silah kemerini bağlamasına yardım eden Travis'ten geldi ve Malakai'yi dehşete düşürdü.

"Katran çukurlarının yanında," dedi Roman, saatlerdir ilk kez kardeşiyle konuşurken.

"Yani..." diye söze başladı Jack, bıçağını bileğindeki kılıfına sokarken, "yeniden bir giriş açmış olmaları ihtimaline karşı bazılarımız bir göz atmalı mı?"

"Kesinlikle," diye onayladı Kylar, gözleri adrenalinle parlıyordu. "Onları her yönden engelleyin," diye gülümsedi Dominic. "Bunu sevdim."

"Tamam, o zaman üç grup," dedi Ivy. "Katran çukurlarına kim gidiyor ve Caliginous'a kim gidiyor?"

Gözler grubu taradı, çoğu cevap için Darien'e bakıyordu. "Ben, Roman, Jack, Tanner-yedi numaralı oda," diye karar verdi Darien. "Max ve Dallas bakım asansörleri. Tünellerin kesiştiği yerde buluşacağız." Tanner'a döndü. "Ne kadar yakınlar?"

Mırıldandı, planı tekrar gündeme getirdi ve omuz silkti. "Bilemiyorum. Bunu kanatlandırmak gerekebilir."

"Pekâlâ," dedi Darien. "Geri kalanınız katran çukurları." Grupta geride kalan birkaç kişi daha vardı: Arthur ve çocuklar, tabii ki Dominic ve Blue, burada herhangi bir korumaya ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı evde kalmaya gönüllü olmuşlardı. Darien, Malakai'yi de Loren için kalmaya ikna etmeyi başarmıştı. Darien kendisi Loren'in yanında olamayacaksa, onu koruması için en güçlü kişiyi seçecekti. Orakçı şiddetle karşı çıkmıştı. Ama sonunda kabul etmişti.

Azrail bebek bakıcılığı görevi için yine homurdandı ama itiraz etmedi. Bunun yerine, silahlarını taşımasına yardım etmek için Aspen'e doğru ilerledi.

"Arthur nerede?" Darien insanlarla dolu odayı tarayarak sordu.

Yaşlı adam pijamalarıyla koridordan geliyordu. "İşte. Kılıçlarınızı aldım." Bir havluya sarınmış, güçlendirilmiş ve uygun kabzaları tamamlanmış üç kılıcı taşıyordu. Diğer elinde de yüzüklerin geri kalanını tutuyordu. Onları dağıttı ve nasıl kullanacaklarını bilmeyen birkaç kişiye talimatlar verdi. "Shayla nerede?" diye sordu odayı tarayarak.

Roman'ın gözleri yere düştü. Parmağındaki yüzüğü çevirdi, siyah kıyafeti vücudunu kaplamak için dışarı fırladı, yüzünde büyü parıldıyordu. "Burada değil." Boğazını temizledi. "Ve gelmiyorum."

Arthur ona Shay için yaptığı lacivert yüzüğü uzattı. "Yine de al. Ne olur ne olmaz."

Roman yapmadı.

"Yapacağım," dedi Ivy. Bir adım öne çıktı ve yüzüğü aldı.

Darien Tanner'ın ekranına son bir kez daha baktı. Kameralar kesildiği için masum kadını artık göremiyorlardı. "Acele etmeliyiz."

BİRKAÇ DAKİKA SONRA Darien, kendisi yokken Loren'le konuşmasını istediği kız kardeşiyle birlikte üst kattaki boş yatak odalarından birine çıktı; onu Azalan Ay Bulvarı'na getirdiğinden beri canını sıkan şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Loren'e kendisinin de sorabileceğini biliyordu ama bunu zaten denemişti ve bazen kadınlar, erkek arkadaşlarının bile yapamayacağı şekilde birbirlerine karşı daha açık olabiliyorlardı. Ve bir şeyin onları ayırmasına izin verecekse lanet olsun. Onu daha yeni geri kazanmıştı, bunu düzeltmesi gerekiyordu.

Bu her neyse.

"Yani?" Darien sesini alçaltarak sordu. Gitmeye hazırdı; üzerinde zırhı, sırtında siyah adamant bıçağı vardı. Kendisine büyük acılar çektirmeden çoğu silahı kullanamasa da, yine de kalçalarına ve uyluklarına birkaç tane, sırtına da kılıcıyla birlikte bir otomatik tüfek bağlamıştı. Onlara sahip olmak olmamaktan daha iyiydi. Eğer kendi hayatını ya da aile üyelerinden birinin hayatını kurtarmak için elini tekrar kırması gerekirse, bunu yapardı. Memnuniyetle.

"Tam da senin şüphelendiğin gibi," dedi Ivy, aynı sessizlikle konuşarak, elbisesi lamba ışığında kan gibi görünen koyu bir kırmızıydı. "Gelecekte ve kendisinin ölümlü olup senin olmaman gerçeğinden rahatsız." Kahretsin -Yine mi?

"Bütün bu konuşma nasıl gitti? Ayrılmak falan mı istiyor? Buradaki çözüm nedir?" Aptal değildi, onun ölümlülüğünün bir gün sorun yaratacağını biliyordu. Ama Loren'in yapamadığı bir şekilde anı yaşıyordu. Ve onu kaybetme düşüncesine katlanamayacak kadar çok seviyordu.

Onu koruyamayacağı tek şey doğal ölümdü. Ve ölüm her zaman kazanırdı.

"Tabii ki ayrılmak istemiyor," dedi Ivy. "O sadece... çoğunlukla seni aklında tutuyor. Senin mutluluğunu. Geleceğini. Sana hak ettiğin gibi bir hayat sunamayacağını düşünüyor." Eğer çocuk sahibi olmaya karar verirlerse, sonsuza dek bir parçası olamayacağı için lanetlendiği bir hayat.

Sana söylemiştim, diye homurdandı Haydut.

İyi bir zaman değil, diye uyardı Darien.

Yavrular için hazır değiliz.

Darien, Bandit'i görmezden gelerek, "Tanrı aşkına," diye mırıldandı. Bir elini yüzüne götürdü, tulumunun malzemesi burnunun kenarını sıyrırıyordu.

"Son zamanlarda çok şey yaşadı," diye önerdi Ivy. "Eminim kısa sürede eski haline dönecektir."

"Evet, ta ki bu saçmalıktan tekrar rahatsız olmaya karar verene kadar."

"O zaman bırakın canı sıkılsın. Benim fikrimi soracak olursanız, bence arada bir bunu düşünmesi normal. Sizler birbirinize zıtsınız - ölümlü olduğu için kendini sıkışmış hissetmesi çok doğal."

Darien iç çekti. "Evet, ama bunun bir çözümü yok - söyleyebileceğim hiçbir şey onun bunu düşünmesini engelleyemez." Düzeltecek hiçbir şey yoktu. Onu üzen bir şey olduğunda, bu onun kanını kaynatıyor, sorun her neyse çıplak elleriyle boğmak istemesine neden oluyordu. Ve bundan nefret ediyordu.

bunu düzeltemezdi. "Ayrılmanın çözüm olduğunu düşünse bile, 'bana özgürlük vermek' için ya da her ne boktan bir gerekçesi varsa, bu bir fark yaratmaz. Benim kaderim onunkine bağlı."

Ivy birkaç kez hızlı ve abartılı bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "Dramatik olma, Darien," diye azarladı.

Cevap vermedi.

Aralarındaki sessizlik uzadıkça yüz hatları yavaşça düştü. "Darien?" diye ısırdı, nefesleri incelmışti. "Dramatik davranıyorsun, değil mi?" Kadının, Dul'la yaptığı ziyaret hakkında hiçbirine anlatmadığı ayrıntıları kafasında birleştirdiğini neredeyse görebiliyordu.

"Hiç dramatik davranıyor muyum?" Görünüşe göre bunu söylemek için yanlış bir zamandı. Ama bu sırrı o kadar uzun süre içinde saklamıştı ki, ağzından kaçmasının an meselesi olduğunu biliyordu.

Ivy'nin yüz hatları dehşetle değişti. Titrek bir fısıltıyla sordu
-"Ne yaptın?" diye *sordu*.

LOREN sanki biri karnına yumruk atmış gibi hissetti. Nefes alamıyordu, nasıl nefes alacağını bile hatırlayamıyordu.

"Bana bunun doğru olmadığını söyle," diye fısıldadı Darien'in üst kattaki eski odasına sürüklenirken, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Az önce duyduklarına inanamıyordu - yalan söylüyor olmalıydı. Bu bir yalan olmalıydı. Daha azını kabul edemezdi. "Kaderini benimkine mi bağladın?" Darien ve Ivy'ye baktı, ikisi de silahlarını kuşanmıştı, kız kardeşi ya birini boğmak ya da gözyaşlarına boğulmak ister gibiydi.

Loren de aynı şeyi hissetti.

"Dul'u bu şekilde mi takas ettin?" diye sordu. Ona hiç söylememişti.

-Köpeğini geri almak için yaptığı pazarlığın ayrıntılarını hiç açıklamamıştı.

Singer öldüğünde Loren cehennemlikler, Crossroads ve sihirle doğan insanların yapabilecekleri anlaşmalar hakkında çok az şey biliyordu ama bunun bu kadar kötü bir şey olacağına bir an bile inanmamıştı.

Darien cevap vermedi ama cevap vermesine de gerek yoktu. Yüzündeki ifade yeterli bir cevaptı.

O öldüğü anda o da ölecekti. Pek çok insanın sevdiği ve güvendiği bu güçlü, muhteşem Kara Katil, ölümlü hayatı sona erdiği anda ölecekti.

Ve bunun düşüncesi kalbini kırdı.

Gözyaşlarıyla bulanıklaşan görüşüyle ileri atıldı ve onu göğsünden itti. "Bunu nasıl yaparsın?"

Kızın tepkisine o kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki tökezledi. *Aslında* Tökezledi.

"Seni seviyorum Darien," dedi Loren boğazında düğümlenen hıçkırıkların arasında. "Seni o kadar çok seviyorum ki, yaşamamı istiyorum! Benim sahip olamadığım her şeye senin sahip olmanı istiyorum. *Yaşamamı* istiyorum!" dedi tekrar, kırık sesi odayı cam gibi kesiyordu.

"Ve ben de *seni* istiyorum, tatlım," diye denedi Darien. "Tüm bunları seninle paylaşmak istiyorum." Ona doğru adım atmaya çalıştı-

Geri adım attı. "Bunu yaptığın için senden nefret ediyorum." Bu iğrenç kelime o daha durduramadan ağzından çıkmıştı. Kızgındı. Ezilmişti. Onun fedakârlığı için her zaman minnettar olmuştu ama bunun büyüklüğünü hiçbir zaman anlayamamıştı.

Çünkü ona söylememişti. Bunu ondan bir sır olarak saklamıştı ve şimdi gafıl avlanmıştı. Gafıl avlanmış ve kalbi kırılmıştı.

"Ya roller tersine dönseydi, Darien?" diye sordu, sorusu bölünmüş nefeslerle parçalanmıştı. "Sen nasıl hissederdin? Hayatımı kaybetseydim ne hissederdin?"

"Sinirlenirdim," diye tersledi. "Öfkeden kudurdurdum."

"Doğru. Ve çok kızgınım." Gözyaşları odayı yağmur gibi yıkadı. "Öfkeliyim. Ve şu anda seninle konuşmak istemiyorum, seni görmek istemiyorum." Odadan çıkmak için hamle yaptı, ancak topuklarının üzerinde dönerek tekrar onunla yüzleşti, o anın sıcaklığıyla daha fazla kelime patladı. "Bunu neden yaptın?" diye sordu. "*Neden mi?* Aklı başında hiç kimse bunu yapmaz, Darien- sanki kendilerini hiç umursamıyorlarmış gibi hayatlarını bir kenara atarlar! Peki ya Ivy?" Öfke ve çaresizlik arasında kalmış gibi görünen kız kardeşine öfkeli bir el salladı; odada kalmakla dışarı çıkmak arasında gidip geliyordu. "Peki ya diğerleri? Ailen?" Birden fazla kişinin dinlediğinden emin olduğu alt katı işaret etti, ani sessizlik haklı olduğunu gösteriyordu. "Peki ya onlar?"

"O anda doğru olduğunu hissettiğim şeyi yaptım - istediğimi hissettiğim şeyi." "Kısacası kendini öldürdün," dedi açıkça. "*Benim için mi?*"

"Benim için mi?"

"Ben neye değerim?" der gibi bir hareket yaptı, ılık gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Hayatım boyunca bu saçmalıkla mücadele ettim Loren - değerli hissetmekle ilgili, ölü mü yoksa diri mi olmak istediğimi bilememekle ilgili. Ve eğer ben

Seni kaybetmek. Ayrılmak anlamında değil, tamam mı? Bundan bahsetmiyorum, bunun için bir psikopat gibi ağzıma silah dayamam-"

Ivy aniden odadan çıkarak Darien'in konuşmasını engelledi. "Ivy!" diye seslendi ama Ivy geri dönmedi.

Darien nefesinin altında küfretti. Devam etti, "Eğer seni kaybedecek olsaydım - annem öldüğünden beri evrenin bana verdiği tek mutluluk parçasını

-Bununla yaşayamazdım. Yaşayamam. Bana zayıf diyebilirsiniz ama yapamam."

Loren yutkundu. Ses tonunu yumuşatmak için kendini zorladı; umutsuzca bunu onun bakış açısından görmeye çalıştı. Ama kalbinin göğsünden sökülüp atıldığı hissine o kadar kapılmıştı ki, bağdırmamak ve avazı çıktığı kadar haykırmamak için tüm gücünü kullanması gerekti. "Darien-"

"Dul'un bana ne söylediğini bilmek ister misin?" dedi aniden, yutkunurken boğazı düğümlendi. "Bilmek mi istiyorsun?"

Sadece bekledi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Dul bana dedi ki..." Darien nefes almak için duraklamak zorunda kaldı, sağlam eli yanında yumruk şeklinde kıvrıldı. "Lanet olsun." Duvara ters ters baktı.

Kanı donmuştu. Darien'i nadiren böyle görmüştü. "Darien?" diye dürttü, sorusu içi boş bir fısıltıydı.

"Dul bana..." diye yeniden söze başladı, gözleri tekrar kızın yüzüne kaymıştı, "yirmi bir yaşını geçemeyeceğini söyledi."

Loren kalbinin göğsünde durduğunu hissetti. Kanın başını terk edip ayaklarına doğru aktığını hissetti. Nabzının hiç o anki kadar farkında olmamıştı; lanetli, ölümlü kalp atışlarının.

"Kaç yaşındasın Loren?" Darien sanki biri ona yumruk atmış, havasız kalmış, ölmek üzereymiş gibi görünüyordu. Loren daha birkaç dakika önce, onun hayatını takas ettiğini öğrendiğinde tam olarak böyle hissetmişti. Darien'in çenesi bükülmüş, gözleri parlıyordu. "Kaç yaşındasın?" Cevabı zaten biliyordu ama tekrar sordu: "Kaç yaşındasın? Söyle bana."

"Yirmi." Cevap o kadar soluk soluğaydı ki, kendini zar zor duyabiliyordu. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Sözcükleri zorlanmıştı çünkü

İçinde yükselen duygular, siyah kirpikleri tuttuğu gözyaşlarıyla ıslanıyordu. "Bu, bir yıldan kısa bir süre içinde öleceğin anlamına geliyor. Ve eğer seni kurtaramazsam-" Gözlerini kaçırdı, nefes almaya odaklanırken çenesini sıktı. Cümlesini bitirmedi.

Loren başka ne diyeceğini bilemedi.

Darien konuşmadan önce birkaç saniye daha geçti. "Benden istediğın kadar nefret edebilirsin. Ama karar *benimdi*. O anda doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım.

ve bunu bir kalp atışında tekrar yapardım. Eğer ölürsen Loren, senin gibi iyi kalpli biri yirmi bir yaşında ölürse, bu..." Ellerini havaya kaldırdı. "Söyleyecek sözüm yok. Ayrıca şu anda zamanım da yok. Bunu döndüğümde konuşabiliriz."

Kız cevap vermeye fırsat bulamadan yanından hızla geçip gitti, kızın saçları onun hızla gidişyle omzuna döküldü.

Ve Solgun Adam'ın Şeytan'ın -Darien'in- öleceğini söylerken kastettiği şeyin bu olup olmadığını merak etti. O iğrenç yaratığın önsezisini öğrendiğinden beri, bunun asla gerçekleşmeyeceğinden emin olmaya yemin etmişti.

Darien'in silahı kendi ağzına dayadığını ve tetiği çekmesini engelleyecek gücü olmadığını çok az biliyordu.

ROMAN, çoktan gitmiş olan Dallas ve Max dışında diğerleriyle birlikte araçlara doğru ilerliyordu ki bir kadın sesi onu olduğu yerde durdurdu.

"İyi olduğunu gördüğüme sevindim."

Roman gözlerini kapadı. Nefesinin altında lanetledi.

Yavaşça arkasını döndü, midesi suçluluk duygusu ve kendinden nefret etmekle doluydu.

Shay'in kendisinden birkaç metre uzakta durduğunu görünce kalbi durdu. Kollarını kavuşturmuş, sırtı bir tahtadan daha sertti. Güzel yüzü acı ve kafa karışıklığıyla doluydu; Onyx Skull'da tanıştığı hırsızdan çok farklı, açık bir kitap gibiydi.

"Burada olmamalısın," diye ısırdı Roman, bahçedeki herkesin dikkatini çektiğinin farkındaydı.

Ve onu aramaya gelen kızın kalbini.

Yüzünde incinmiş bir ifade belirdi, o kadar çığ ve savunmasızdı ki, onu oraya koyduğu için kendinden nefret etti. "Güvende olduğundan emin olmak istedim-"

"Ben iyiyim, yavrum." Eldivenli eliyle kendini işaret etti. "Gördün mü? Hepsi tek parça."

Karşılığında ona attığı bakış, söylediklerinin pek de iyi şeyler olmadığını gösteriyordu.

"Gitmen gerek," diye ısrar etti Roman. Kapıların ötesindeki gölgeli sokağa, birinin saklanabileceği pek çok yere baktı. Don'un adamlarının saklanabileceği, onu bir an önce almak için bekleyebilecekleri birçok yer.

onu burada gördüler. Tıpkı Don'un söylediği gibi ona tecavüz edip öldüreceklerdi. "Aramızda olan bu şey-" Kalın bir yutkunmayla, "Bitmesi gerekiyor," diye zorladı.

Shay ona baktı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Son mu?" diye fısıldadı, yeşil gözleri bahçede ve araçların yanında duran insanlarda geziniyordu, Darien yarı yolda Roman'ın arabasının sürücü kapısının içindeydi. "Ne demek son?" Daha sessiz, "Senin için geri geldim," dedi. Sayagül, Roman'ın gölgesinden onu izliyordu, ejderha sessizce burnunu çekiyordu

-Sadece onun duyabileceği bir ses.

Sayagül'le yaşadığı her ilişki hep böyle sona erdi.
Annesi, Travis... Ve

şimdi de Shay.

"Bir hata yaptın," dedi Roman, boğazı düğümlenmiş ve ağrıyordu. "Ben de öyle. Senin peşinden asla gitmemeliydim. Ayrıca, istediğin de bu değil miydi? Yveswich'ten ayrılmak?"

Tekrar kollarını sıktı, parmakları ceketinin kollarında kıvrıldı. "Ya artık istemiyorsam?"

Roman'ın söyleyecek sözü yoktu. Bu, yani onun geri dönmesi, istediği şeydi. *Shay* onun istediği şeydi. Ama bundan da öte, onun güvende olmasını, Don ve adamlarının vahşi ellerinden uzakta olmasını istiyordu.

Shay ısrar etti, "Daha önce kalmak için hiçbir nedenim yoktu..." Bir yudum. "Daha önce..." Cümlesini bitirmedi.

Ben, diye düşündü Roman, omuzları çökmüştü. Ve bu çok kötüydü.

"Kız kardeşimle ben kaçmayı planlıyorduk," diye devam etti Shay, "ama şimdi

O gittiğine göre... şimdi o gittiğine göre, artık gerçekten gitmek istemiyorum. Ve bunun nedeni..." Bir duraklama. Sonra boğuk bir sesle "Senin yüzünden" dedi.

Roman, "Bu çok aptalca," derken yüzünü ifadesiz tuttu.

"*Ne?*" diye tersledi, sanki adam ona tokat atmış gibi geri çekildi.

"Bir adam için hayallerinden vaz mı geçiyorsun? Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey. Senin bu kadar aptal olduğunu düşünmemiştim, yavrum. Bu-" diye aralarında işaret etti "-bu bir kaçamak. Bu bir aşk. Ve bir hata. Bir kaçamak için ömür boyu sürecektir hayallerini bir kenara atamazsın Shayla."

Shay zar zor nefes alıyordu. "Evet, şey, bazen... rüyalar değişir," diye denedi, her kelime, sertçe söylenen her itiraf Roman'ı parçalıyordu. "Ve sen sadece bir aşk değilsin Roman, sen..." Gözleri avluda ve içindeki insanlarda gezindi. Tekrar Roman'ın üzerine yerleşti. "Sen benim rüyamsın." Kadının

nefesi kesildi ve Roman kalbinin yeniden durduğunu hissetti. "Benim yeni rüyam."

Şimdi Roman nefes alamıyordu. Yine de konuşmayı başardı; sesini her zaman olduğu gibi kalpsiz bir kurt gibi çıkarmayı başardı. "Ben senin hayalin değilim, Shay. Yavru köpekler, gökkuşakları ve kabarık bulutlar değilim. Ben lanet olası bir kabusum." Sesini her kelimedede daha da sertleştirdi. "Ben sivri dişler, siyah gözler ve geceleri çarpan şeylerim. Hayatının şimdi bir enkaz olduğunu mu düşünüyorsun? Benimle kalırsan ne hale geleceğini gör. Üçüncü gece kapıya koşacaksın, garanti ederim."

Kadın arkasını döndü, böylece Roman onun yüzünü göremedi.

Bir nefes çekti. "Buradan çıkıyorsun, Shay." Arabasının yolcu kapısını açtı. "Yveswich'ten gidiyorsun ve hayalinin peşinden gidiyorsun. Benim değil. Ben değilim. Hikayenin sonu."

"Seni tehdit etti," diye fısıldadı Shay, dönüp ona bakarken gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Tehdit etmedi mi?"

Roman cevap vermedi.

"Don seni tehdit etti," diye bastırdı. "Gitmen gerekiyor."

"Annem de bana aynısını yaptı Roman. Evime geldi." Yutkundu. "Komşumu ve ev sahibimi öldürdü." Göz kırpmasıyla yanağından aşağı tek bir damla yaş süzüldü ve Roman onu silme isteğiyle savaştı. Bir zamanlar olduğu gibi onunla ilgilenmek için. "Bana senden uzak durmamı söyledi."

"Olanlar için üzgünüm." Tanrım, sesi tam bir pislik gibi çıkıyordu. Rolünü her zaman inandırıcı bir şekilde oynamış, nadiren çıkardığı bir maske takmıştı.

Onun için asla çıkarmamalıydı. Hatasının karşılığı buydu: Kalp ağrısı. Acı.

"Bu kadar mı?" Shay ısırdı. Daha fazla gözyaşı araba yoluna damladı. Hiç ağlamayan kız onun için ağlıyordu. "*Üzgün müsün?*" Başını iki yana salladı ve yakında veda etmek zorunda kalacağı sessiz sokağa baktı. "Eğer ona karşı durmazsan," dedi, sesi fısıltı kadar sessizdi, "bir gün seni öldürecek."

Roman, soğuk maskesi ve gerçek yüzünü gizleyen düz sesiyle, "Bunu ben düşüneceğim," diye cevap verdi. "Ve senin buradan defolup gitmen için."

Roman'ın söylediği her şeyi geri alacağını umduğu her halinden belli olan kadın oyalanırken birkaç uzun saniye geçti.

O yapmadı.

Bu yüzden birkaç adım geri çekildi, kolları hâlâ çaprazdı. "İyi bir hayatın olsun Roman," diye homurdandı, sesi bastırılmış bir hıçkırıkla kesildi.

Roman başka bir şey söyleyemeden gitmişti.

Darien birkaç dakika sonra araba yolundan hızla aşağı inerken, "O kızın kalbini kırdın," dedi. Bu kez Roman'ın arabasındaydılar. Diğerleri de Darien'in kamyonetini katran çukurlarına götürmek üzere yola çıkmışlardı.

Roman'ın tek söylediği "Kırık bir kalp, atmayan bir kalpten daha iyidir," oldu, kelimeler buzla kaplanmıştı.

"Yani kendine asla mutluluk vermeyeceksin-"

Roman patladı, bağırışları arabanın içinde yankılandı. "Az önce Loren'le aranızda geçenleri duyduktan sonra bana mutluluktan bahsetme!" diye çıkıştı, burun delikleri alevlenmişti. "Ve kendini soktuğun onca saçmalıktan sonra olmaz."

Darien direksiyonu sıktı. Ruhundaki canavar adım atmaya başladı, ağzından köpükler çıkıyordu, kanı bir doz Venom için yalvarıyordu. Tam bir şakaydı ve bunu biliyordu - uyuşturucuyu bıraktıktan kısa bir süre sonra bağımlı olmaya geri dönmüştü. Hayatındaki her ilişkiyi mahvetmeye ve en önemlisini yok etmeye geri dönmüştü.

Gerçekten de armut dibine düşmüş.

"Her şeyi duydum," dedi Roman, sözleri hâlâ keskin hatlara sahipti. "Hepimiz duyduk. Hayatını pazarlık konusu yapma kararın için seni azarlamayacağım ama az önce yaptığın gibi onu terk ettiğin için seni azarlayacağım."

Darien ön camdan dışarı baktı, direksiyonu kavradı, ayağıyla gaz pedalına bastı. Birkaç dakika boyunca hiçbirini konuşmadı, arka koltukta oturan Jack ya da Tanner bile kıpırdamadan durdular ve zorlukla nefes alıyorlardı.

Roman tekrar konuştuğunda, tıpkı Darien gibi kendini kontrol etmeye çalışarak biraz daha yumuşak bir ton kullandı. Öfkesini. "Bana çok benziyorsun Darien," diye başladı Roman. Darien önündeki yola bakmaya devam etti, onu görmüyordu, onun yerine Loren'in ağlayan yüzünü zihninde canlandırıyordu. Ne kadar kırılmıştı. "Bana çok benziyorsun," diye devam etti Roman, "ve bu bir iltifat değıl. Ama hayatında bir şeyi doğru yapmayı başarmışsın, o da o." Arkalarını işaret etti - uzaklığın yuttuğı evi.

abucak. Darien'in eve koşmaktan başka bir şey istemediği kız. "Senin bir seçeneğin var, benim yok. Ve az önce bunu tamamen mahvetmeni dinledim."

Roman acı gerçeği söyledi. Loren'i bu şekilde, mkemmelden başka bir durumda bırakmak ona göre değildi. Kızgındı ve kızgın olmakta da haklıydı. Loren, roller tersine dönseydi, yani onun değerli hayatını kendisinininkiyle takas ettiğini ğrenseydi çok fkeleneneğini dşunmekte haklıydı.

Belki de Dul'la pazarlık yaparken bir hata yapmıştı. Ama o anda bir hata gibi hissetmemişti ve şimdi de öyle hissetmiyordu, Kanlı Ay sırasında Loren'in kalbi durduğu anda da öyle hissetmemişti. Darien o olayda hayatta kalmayı başarmıştı çünkü Loren hayata döndürülme noktasını geçememişti.

"Ben berbat etmedim," dedi Darien. Burnundan derin bir nefes çekti ama hiç faydası olmadı. Kasları kaskatı kesilmişti, kalbi öfkeyle çarpıyordu. Pişmanlıkla. "Onunla sonra konuşacağım."

"Eğer lmediysen."

Darien dişlerini sıktı. "Sanırım senin iznini beklemekten bıktım." "Ne için izin?" Roman tersledi.

"Don'u öldürmek. House of Black'te olanlardan beri konuşma fırsatımız olmadı. Bunu senin boynuna da mı yaptı?" Gözleri Roman'ın boğazındaki taze keşiğe kaydı.

"şu anda bir önemi yok."

"Neden, acele etmemiz gerektiği için mi? Başka biri her zaman daha önemli olduğu için mi? Bir şehit olduğumu sanıyordum Roman, ama sen korkunsun." Roman enesi bükülmüş bir halde n camdan dışarı baktı. Darien, Jack ve Tanner'ın konuşmaya dahil olmak istediklerini ama kendilerini tuttuklarını hissetti. "Tanya'ya yardım edeceğiz. O güvende olur olmaz ben de sana yardım edeceğim. Ve bir daha hayır demeyeceksin."

"Darien-" Roman burun deliklerini açarak hırıltılı bir nefes aldı, ellerini sıkıca yumruk yaptı. "Yapamazsın."

"Yapamam mı demek istiyorsun? Bunu yapmaya devam edemez, dostum-" "Siktir-dinle."

"Dinliyorum," dedi Darien ama ruhundaki canavar daha hızlı volta atıyordu.

ldrmeye ihtiyacı vardı. Bunu kendi ailesine yapmamak için parçalayacak bir şey bulması gerekiyordu.

"Limanda o iblisi öldürdüğünü gördüm, tamam mı? Evimde yüzlercesini öldürdüğünü gördüm. Ve Peçe neredeyse düştüğünde daha da fazlasını ldrdn. Değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Darien havladı.

"Demek istediğim şu ki," dedi Roman, kendisi de bir Dalgalanma ile savaşırken gözlerini karartarak, "seninkine yakın bir büyüye sahip olan tanıdığım tek kişi babam."

Don'u siktir et. Siktir et onu.

Darien'in kalbi her atışında kontrol edilemez bir nefretle daha da hızlı çarpıyordu. Kendisi için, imparator için, Don için.

"Neler yapabildiğini gördüm ve bu inanılmaz bir şey," diye devam etti Roman. "Ama sana yalan söylemeyeceğim." Zifiri karanlık bakışları Darien'in üzerine yerleşti. "Darien, onu öldürmeye çalışırsan kaybedersin."

LOREN ÇOK GEÇ KALMIŞTI.

Ön kapıyı açıp dışarı fırladı ve Roman'ın arabasının arka farlarının parıltısının caddede kaybolduğunu görmek için tam zamanında ön basamaklarda durdu.

Darien'in hayatını takas ettiğini öğrendiğinde hissettiği üzüntüyü anlatmaya yetmiyordu. Ama konuşmalarının bu şekilde bitmesine izin verdiği için daha da üzgündü.

Her çiftin kavga etmesi kaçınılmazdı. Arada bir bazı konularda anlaşmazlığa düşerler. Darien ile her zaman aynı fikirde olacağını düşünecek kadar kör değildi. Ama bu gece kötü bir şey olursa... ve bu onunla son konuşması olursa...

Karanlık mahalleye, kaldırımını ağartan sokak lambalarına baktı.

Ve bunu geri alabilmeyi diledi.

FİNANSAL DAĞILIM

YVESWICH, KEREYALETİ

Darien Finans Bölgesi'nden hızla geçerken ROMAN telefonunu kulağına dayadı, kırmızı ışıklardan ve dur işaretlerinden geçti. Hava hâlâ karanlıktı ama işçiler sabahın erken saatlerinde işe gidip gelmeye başlamış, dünyanın en berbat zamanlamasıyla yolları tıkamışlardı.

Hat nihayet bağlandığında telefonu tekrar kapatmak üzereydi.

"Roman?" Tanya'nın korkudan kırılganlaşan sesi hoparlörden süzüldü.

Roman'ın parmakları cihazın etrafında sıkıştı. "Tanya. Tanya, neler oluyor? Seni güvenlik kameralarında gördük. İyi misin?" Arka koltukta Jack ve Tanner dinlemek için öne doğru eğilirken, Darien'in bakışları sürekli Roman ve tekerleklerin altından geçen cadde arasında gidip geliyordu.

"Uzun süre konuşamam." Sözleri boğuktu, sanki cihazı ağzına bastırmış gibiydi. "Onlar... onlar geri gelecekler."

"Yola çıktık-"

Bir yemin hoparlörü keserek onu susturdu. Tanya'nın titreyen nefesi telefonu sarstı.

"Tanya, güvende misin?" Roman bastırdı. "Oradan çıkmanın bir yolu var mı?"

"Tüm çıkışları tutuyorlar," diye fısıldadı. "Roman, korkuyorum. Eve gitmek istiyorum." Bu itiraf karnına inen bir yumruk gibiydi. Yetişkin bir kadın olabilirdi ama o anda Roman'a Paxton'ı hatırlatmıştı. İçinden çıkamadığı, hak etmediği bir durumun içinde sıkışıp kalmıştı ve tek istediği bundan kurtulmaktı.

"Biliyorum Tanya, geliyoruz. Konuştuğumuz gibi yoldayız. Sadece biraz daha dayan, tamam mı?"

Telefonu bir inilti gibi bir şey kesti. "Gitmeliyim, geliyorlar."

Roman telefonu daha sıkı kavradı. "*Tanya-*"

Hat kesildi.

Gözleri Darien'in yüzüne kaydı, kendi teni de bembeyaz oldu. "Onu öldürecekler."

"Hayır, değiller," dedi Darien, motoru daha hızlı iterek. "Hayır, lanet olası değiller."

Silverway'deki Caliginous'a park ettikten sonra oraya varmaları birkaç dakika sürdü. Masum bir kadının hayatı söz konusu olduğunda yıllar gibi gelen dakikalar.

İmparator ve adamları kim bilir ne kadar zamandır Tanya'yı manipüle ediyorlardı. Darien sadece onu hâlâ hayatta tutacak kadar yararlı bulduklarını umuyordu. Çok geç kalmamışlardı.

Asansör kapıları bir tıslamayla açıldı.

Darien önce köşeyi dikkatle dönerek içeri girdi. Gözleri simsiyah parlıyordu, elmacık kemiklerinin derisi ve şakakları Venom'un siyah çizgileriyle perdelenmişti. Roman ve Tanner onun yanında durdular ve Jack de Darien'in arkasına geçerek sırtını korudu.

Tanner hariç hepsi bir doz Venom almıştı ama dozunu iki katına çıkaran tek kişi Darien'di. İsteyerek değil, mecbur olduğu için. İlaça sadece bağımlılık değil, aynı zamanda bir tolerans da geliştirmişti. Şimdi, herkesin tek bir vuruşla elde ettiği etkileri deneyimlemek için daha yüksek bir doz alması gerekiyordu. Çok daha yüksek bir doz.

Yaptığı şeyin tehlikeli olduğunu biliyordu. Ama kanında Venom kıvılcımı olmadan, büyüsünü tam potansiyeliyle ateşlemeyi beklemeden bu mayın tarlasına doğru yürümek de öyleydi. Ödülün çok risk ve tüm bu saçmalıklar.

Birlikte Gümüş Yol'da Caliginous'un derinliklerine doğru yürüdüler. Adamant kılıcı Darien'in sırtına bağlanmıştı ve yürüdükçe hafifçe şakırdıyordu. Onunla birlikte olan diğerlerinin silahları havadayken ve gözleri dürbünlerden bakarken, buraya elinde silah olmadan gelmek garip hissettiriyordu,

Parmaklar tetikte. Darien'in bu geceki tek silahı büyü olmalıydı.

Binanın içi ürkütücü derecede sessiz ve boştu. Sessizliği sadece masanın üzerindeki difüzörlerin yumuşak şırlıtısı ve klasik müziğin çınlaması dolduruyordu. Ne bir telefon sesi, ne klavyedeki parmak tıkırtıları, ne de dolu bir odanın uğultusu. Ve görünürde ne bir çalışan ne de bir müşteri vardı.

Darien ellerini sallayarak diğerlerini yönlendirdi, nereye gitmeleri ve ne yapmaları gerektiğini söyledi.

Dağıldılar, Tanner ve Jack asansörlerin yanındaki odaları kontrol etmek için geride kaldılar. Darien, Roman'la birlikte binanın derinliklerine doğru yürürken onlara göz kulak oldu.

Masanın üzerindeki telefon çaldı. Ve çaldı ve çaldı.

Roman yaklaşırken ayaklarını hafif tuttu, topuktan parmağa doğru yürüdü-

Şok içinde donakaldı, rengi soldu. Önündeki manzarayı seyrederken elindeki otomatik tüfek yere düştü.

Darien kuzeniyle arasındaki mesafeyi üç uzun adımda kat etti- Ve Tanya'yı gördü. Masanın arkasındaki sandalyeye yığılmıştı.

Lanet kafasına bir kurşun.

BEŞİNCİ BÖLÜM

LABYR NTHI

SILVERWAY'DE KALİGİNOUS

YVESWICH, KEREYALETİ

ROMAN suskun bir öfke ve şokla Tanya'ya baktı. Alnındaki kurşun yarısından sızan kana, narin burnunun kenarlarından akan kıpkırmızı damlaya. Bir zamanların neşeli, çapkın gözleri şimdi ölümle dümdüz olmuştu. Boştu.

Darien Roman'ın yanına yaklaştı. "Gidelim," diye seslendi sessizce.

"O öldü," diye boğuk bir ses çıkardı Roman, tam bir nefes alamıyordu. Kendini bundan sorumlu hissetmekten başka bir şey yapamıyordu. Belki imparator onu yine de öldürecek ama Roman ve diğerleri Tanya'dan çok şey istemiş, Loren'in beş numaralı odayı kullanabilmesi için ondan kuralları çiğnemesini istemişlerdi. Eğer bu kadar kör ve bencil olmasaydı, Tanya'nın son zamanlardaki davranış değişikliğini -daha önce ona hiç göstermediği tavrı- inceleyebilirdi. Sadece tavrını değil, tüm fazla mesaisini de.

Tanya Caliginous'taki tek çalışan değildi. Sahibi bile değildi. Yine de son birkaç haftadır burada çalışırken gördükleri tek kişi oydu.

Bu da neydi böyle? Hepsi büyük bir hata yapmıştı-

"Roman," diye denedi Darien.

Roman kendine gelmek için başını salladı ve gözlerini Tanya'nın kafatasının derinliklerindeki kurşun yarısından ayırdı. Darien, Jack, Tanner, o Tanya'ya bakarken hepsi ona bakıyordu.

Silahını daha sıkı kavradı. Anahtarları kolundan almak için Tanya'ya yaklaştı. Bobini Tanya'nın kolundan aşağı doğru kaydırırken boğazındaki safra yükseldi, anahtarlar Tanya'nın bluzuna takıldı.

Bu, eve çok yakın bir ölümdü. Tanya neredeyse bir arkadaşıtı.

-Son aylarda tanıdığı biri. Mücadele eden biri

ve kendini desteklemek için fazla mesai yaptı. Roman'ın borç para verdiği biri.

Artık ölü olan biri.

Elinde anahtarlar, Roman son bir kez Tanya'ya baktı. Bir parmak eklemine pürüzsüz yanağına değdirdi. "Özür dilerim" diye mırıldandı.

Döndü, yüzlerce kez yürüdüğü koridora doğru ilerlerken kasten diğerlerine bakmadı. Koridorun sonunda yedi numaralı oda vardı, imparatoru orada bulacaklardı.

Bir zamanlar bir mabet, şimdi bir mezar.

Dallas, gökdelenin zemin katındaki bakım asansörünün önünde Max'in yanında dururken, "Burada nöbet tutan birinin olmamasına şaşırdım," dedi.

Max cevap vermemeyi tercih etti, bunun yerine Tanner'ın kendisine verdiği şifreyi girmeye odaklandı. Asansörün yanındaki duvara monte edilmiş ekran, parmağının her dokunuşunda hafif bip sesleri çıkarıyordu. Dallas'ı görmezden gelmesinin nedeni onunla aynı fikirde olmaması değildi, tam tersiydi. Onunla aynı fikirdeydi. Ve İmparator'un asansörleri bu şekilde açık bıraktığı düşüncesi... rahatsız ediciydi. Ve bir tuzağa doğru yürüyor olabileceklerinden korkmasına neden oldu.

Yine de plana devam edeceklerdi. Tabii ciddi bir şey onları caydırmazsa. Plan şuydu: İmparator ve adamlarının kaçmak için kullanabileceği tüm çıkışları engellemek, Kuyu'nun kopyasını bulana kadar içeriye doğru ilerlemek ve diğerleriyle orada buluşmak. Max ve Dallas bakım asansörüyle tünellere çıkarken, Darien, Tanner, Roman ve Jack de yedinci odadan içeri gireceklerdi. Lace, Ivy, Travis, Jewels, Aspen ve Kylar ise şu anda iki şeyden birini yapacakları katran çukurlarına doğru gidiyorlardı: İçeri girmenin yolunu bulamazlarsa tüneli koruyacaklardı... ya da içeri nasıl gireceklerini bulurlarsa gelip Kuyu'nun kopyasında buluşacaklardı.

Max elini Dallas'a uzattı. "Parmak izi, Red."

Giysisinin arka cebinden cam lamı çıkardı ve ona uzattı. Cam parçalarını çözdü, üzerinde bakım personeline ait bir parmak izi bulunan ince plastik tabakayı soydu ve tarayıcıda düzleştirdi.

Ekran hoparlörlerinden neşeli bir bip sesi geldi. Bir an sonra asansörün kapıları açıldı.

"Onay için yeşil ışık," diye nefes aldı Max. O ve Dallas asansöre adım attılar. İçerideki ekranda, Tanner'ın ona verdiği başka bir kodu tuşladı. Max ve Dallas dışında kimsenin aşağı inmesini ya da çıkmasını engelleyecek kodu.

Bunu yaptıktan sonra Dallas'ın yüzüne döndü. "Hazır mısınız?" diye sordu ona, eli kapının yanındaki düğmelere doğru kayarken.

Omuzlarını dikleştirdi ve bir kez başını salladı. "Hazır."

Max parmağını BODRUM yazan düğmeye soktu ve inişe başladılar.

Aşağıya doğru yuvarlandılar. Cehennem zebanileri için atlamak bir seçenek olsa da, odalar derindi ve Darien bu kadar pervasızca ve kolayca kaçınılabilecek bir şey yüzünden kendilerini yaralama riskini almak istemedi.

Darien diğerleriyle aynı anda yere indi, hepsi aynı hızla ilerliyordu. İple iniş teçhizatlarını çıkarıp bir kenara koyduklarında tokaları şingirdadı. Silahlarını tekrar hazırlayarak yürümeye başladılar.

Tüneller yerin o kadar altındaydı ki, buranın zifiri karanlık olması gerekirdi. Ama duvarların ve tavanın her yerinde biyoluminesan parlayan solucanlar vardı, böcek kümeleri her şeye ruhani mavi ışık saçıyordu. Tüneller, burayı zaten bilen birkaç kişi dışında herkesten saklayan değerli bir malzeme olan gümüşü kristala damarlarıyla kaplı adamanttan yapılmıştı. Sarkıtlar ve dikitler her yerdeydi, tepecikler ve sivrilen sütunlar paramparça aynaya benzeyen kristala parçalarıyla ışıldıyordu.

"Şunlara bir bakın," dedi Tanner. Sesinin kısıklığına rağmen sözleri tünellerde yankılandı. Zeminde çatallanan ince, renkli çizgileri işaret etti. Adım attıkları her yerde bu çizgiler renkli ışıklarla parlıyor, önlerindeki yolu gökkuşağı benzeri bir parıltıyla aydınlatıyordu.

"Nedir bunlar?" Roman çakıllı sesini Tanner'ınkinden daha uzağa taşıyarak sordu.

"Enerji kanalları," diye yanıtladı Tanner, bir adım daha atarken botu aydınlandı. "Belki de anima mundi." Tanner'ın söylemek ister gibi görüldüğü şey *umarım* buydu. Ama Darien korkunun kendisini ele geçirmesine izin vermedi ve Görülerinden, biyoluminesan böceklerden ve aydınlanıp ısınan enerji damarlarından başka hiçbir şeyin rehberliğinde yollarına devam ettiler.

Botlarının tabanlarının altında, elbiselerini ve yüzlerini birçok tonla dolduruyorlardı.

Sonunda, gözle görülemeyecek kadar yüksek bir tavanı olan devasa bir mağaraya ulaştılar. Her yerde ürkütücü derecede gerçekçi hayvan ve insan heykelleri vardı, bir satranç tahtasındaki taşlar gibi yerlerinde donmuşlardı. Hiçbiri birbirine benzemiyordu ama hepsinde Darien'in göz ardı edemeyeceği bir benzerlik vardı: Dehşete düşmüş görünüyorlardı, sanki son anlarını öyle korkunç bir şeyle yüzleşerek geçirmişlerdi ki, sadece ona bakmak bile kalplerini anında durduruyordu.

Darien ensesinde oluşan ürpertiyle savaşıırken, Bandit Darien'in gölgesinde ağır ağır nefes alıyordu.

Bunlar Familiar, dedi Haydut alçak bir hırıltıyla. Köpekler ve kediler, kurtlar ve aslanlar, kuşlar ve suda yaşayan hayvanlar...

Darien yeraltı odasının derinliklerine doğru yürüdükçe, hava keskin bir esintiye neden olacak kadar kuvvetle açılan bir kapı gibi geriye doğru sıyrılıyor gibiydi. Sıcaklık endişe verici bir hızla düşüyor, nefesi anında buğulanıyordu. Zemin artık anima mundi tarafından aydınlatılmıyordu, ayaklarının altındaki damarlar donuk, renksiz ve soğuktu.

Darien'in sağlam eli yanında yumruk şeklinde kıvrıldı, sırtına bağlı olan uzun bıçak, Darien'in hissettiği aynı şeyi hissediyormuş gibi bir uyarı uğultusu yaydı.

Terra boyunca arada kalan ceplerde yaşayan İsimsiz varlıklar genellikle ziyaretçilerinden önceden ödeme yapmalarını isterdi. Ödeme yapmayan kişi içeri giremezdi. Ancak çok uzun süredir yaşamlarını sürdüren birkaç varlık vardı, yaşam alanlarını yeni yaratıklardan daha sağlam bir şekilde oymuşlardı, öyle ki şüphelenmeyen avlar para ya da kan olmadan onlara rastlayabilirlerdi. Ödeme yapmadan. Planlamadan ya da önceden tasarlamadan.

Peki ya bu? Daha çok bir canavarın karnını andıran bu derin mağara... Burası kahrolası bir Kavşaktı.

"Kahretsin." Silahını daha sıkı kavrayan Roman'dan alçak sesle bir yemin geldi, şakaklarında boncuk boncuk terler oluşmuştu. "Daha hızlı." Silahıyla mağaranın diğer ucundaki kemerli kapıyı işaret etti; geldikleri kapıdan başka tek çıkış yolu bu.

Tavandan bir şey damladı.

Sıçram

a.

Sıçram

a.

Sıçrama.

Bir damla Darien'in saçına damladı. Yanağına. Başparmağı ve işaret parmağı arasına sürerek sildi. Sıvı su olamayacak kadar yoğunlu.

Başını geriye doğru eğerek tepedeki derin, doğaüstü karanlığı taradı. Bir çukura bakıyormuş gibi hissetti, tek farkı... baş aşağı olmasıydı. Baş döndürücü.

Yıkık dökük bir merdiven mağaranın çevresini sararak en tepeye kadar uzanıyordu. Devrilmiş kemik sütunlar ve cilalanmış adamanttan dikilitaşlar, geniş odanın bir tarafından diğer tarafına, zeminden tavana kadar tesadüfi köprüler halinde geçiyordu, ikincisi geçmiş rünlerle oyulmuştu. Çürüyen merdiven parçaları ve devrilmiş sütunlar tavana yaklaştıkça görünmez oluyor, tepedeki çalkantılı kasvet onları bir kara delik gibi yutuyordu. Ama Darien'in dikkatini çeken ne sütunlar ne de tavanda kayan uğursuz karanlıktı. Burada yaşayan şeydi.

Terk edilmiş yapıların üzerinde bir pul yığını vardı. Dev bir yılan, uzuvsuz vücudunun sadece bir kısmı karanlığın içinden görünüyordu, binlerce siyah pul, burada oyalanmaya cesaret eden biyoluminesan yaratıkların ışığını yakalıyordu.

Darien'in midesi düğümlendi, kalbi acı verici bir şekilde hızlandı. Sözsüz bir şekilde diğerlerini daha hızlı hareket etmeye çağırırken, bir yandan da büyüsünü toparlıyordu. Kanında kıvılcımlanan zehir serbest bırakılmayı bekliyordu.

Güzel, buna ihtiyacı olacaktı.

"Oh *kahretsin*." Jack'in fısıltısı odada yankılanırken, başlarının çok üzerinde, karanlıkta hareketsiz yatan yılanın devasa gövdesinin kıvrımını fark etti. Dünyalar arasındaki bir cepte, çıkış yeri buradan çok daha karanlık ve soğuktu.

Kötülüğün olduğu bir yer. Terör.

"Devam et," dedi Darien, kelimeler gergindi. "Sakın yavaşlama. Arkana bakma." *Ne duyarsan duy*, dedi neredeyse.

Çünkü o şeyin ne olduğunu biliyordu. Herkesin o kapıdan geçemeyeceğini biliyordu.

Basilisk denen iblisin onu seçtiğini biliyordu. Bunu hissedebiliyordu.

Bu yüzden hızını yavaşlattı ve Jack, Roman ve Tanner kapı aralığından geçip diğer tarafa güvenle ulaşır ulaşmaz tekrar yavaşladı.

Tam o sırada devasa yılan vücudunun bir kısmını aşağı indirdi ve her iki kapının üzerinden sürünerek geçti. İçeri girmesini engelledi. Kalın gövdesi soğuk zemini sıyrıp geçti.

Taş zeminde yavaşça sürüklenirken çıkardığı ses, kızgın kömürlerin üzerine atılan suyu andırıyordu.

Diğerleri onun adını haykırdı. Ama artık ulaşamıyorlardı, panikle söyledikleri sözler o devasa vücut tarafından boğuluyordu - efsaneye göre kendi boyutunun iki katı büyüklüğündeki yaratıkları yutabilen bir vücut. Bütün olarak.

Darien kıpırdamadan durdu.

"Bu ne büyük bir zevk," dedi yılan, sesi çok yüksek bir yerden geliyordu - sonu olmayan bir karanlıktan. Bu ses kadim ve soğuktu, çoğunlukla fısıltı ve tıslamalardan oluşuyordu; ilkel bir yılanın çok yakışıyordu. "Lezzetli bir meydan okuma olacaksın, ey perili olan."

Asansörün içindeki ekrana göre, aşağıya doğru yaklaşık yarı yoldaydılar.

Burası çok sessizdi, sadece asansörün vızıltısı ve eski müziklerin çınlaması sessizliği bozuyordu.

Max, Dallas'ın gergin olduğunu biliyordu, kendisi de öyle. Bunun nereye varacağı hakkında çok az fikirleri vardı, birkaç dakika içinde iblislerle dolu olabilecek zifiri karanlık tünellere gireceklerini biliyorlardı.

Onu geçtim, iblislerle kaynıyor *olacaklardı*. Bu bir veriydi.

Asansör ekranında inişlerinin ilerleyişini izlerken Max sırtına bağladığı kılıcı düzeltti. Arthur'un sadece üç kılıç için yeterli malzemesi vardı, bu yüzden Darien onları her grup arasında paylaştırmıştı. Max birini, Darien diğerini ve Ivy de üçüncüsünü katran çukurlarına götürmüştü.

İnişlerini gösteren ekrandaki yüzde -bodrum en alttaki son durak olduğu için kat numarası yoktu- yavaşlamaya başladı, sayılar arasında geçen üç saniyeden on saniyenin üzerine çıktı.

Dallas'ın gümüş yeşili gözleri onun yüzüne kaydı. "Neden yavaşlıyoruz?"

Asansör büyük bir gürültüyle sarsıldı, yapının aniden durmasıyla oluşan güç neredeyse onları yere düşürüyordu. Müzik kesildi. Işıklar vızıldadı ve titredi.

Dallas elini uzattı, o da ona uzattı ve kontrol paneline doğru ilerlerken ona sıkıca tutundu.

Ekranda yüzde elli bir yazıyordu.

"Max?" Dallas, nefesi havada belli olacak şekilde cüret etti. Hava aniden buz gibi olmuştu.

Ve bir asansör boşluğunun yarısında mahsur kalmışlardı.

MAĢARA

YVESWICH, KEREYALETİ

Darien'in asla ziyaret etmeyeceğine yemin ettiği kavşanın, tesadüfen karşılaştığı ilk kavşak olması ne kadar komik.

"Sen Basilisk'sin," dedi Darien, o pul yığınının odanın içinde sürekli yer değiştirmesini izlerken, ne başı ne de kuyruğu görünüyordu. Sadece korkunç büyüklükteki gövdesi, garip bir siyah ışıkla parıldayan kemikli plakaları vardı.

"Ve sen," diye yanıtladı yaratık, o iğrenç ses hâlâ çok yükseklerden bir yerlerden geliyordu, "Darien Randal Slade'sin."

"Artık Darien Cassel," dedi, sol elini yumruk yaptı, sıktıkça eklemleri çatırdıyordu.

"Kendinizi bir isimden kurtarabilirsiniz ama kanınızdan kurtaramazsınız. Tarihinizden. Baban senin içinde. Ondan asla kurtulamayacaksın."

"Uzmanlık alanınız bu mu?" Darien başını geriye eğerek kara deliği andıran o girdaplı karanlığa baktı. "Hakaret mi?"

"Ben gerçekler konusunda uzmanım. Tıpkı bir ayna gibi çalışırım. Aynalar yalan söylemez, benim sözlerim de öyle. Kendini olduğu gibi kabul etmeyi reddediyorsan bu benim suçum değil, Darien Slade. Kendini sevmek senden kaçıyor ve buna izin vermeye devam edersen, bu senin çöküşün olacak." Ne kadar da uygun. Az önce Loren'le yaptığı konuşma düşünöldüğünde ne kadar da uygun.

Zamanı geri almak ve kader hakkında dilini ısırarak için neler vermezdi. Eğer dili sürçüp bu sırrı açığa vurmasaydı, ne onunla ne de kız kardeşıyle asla kavga etmeyecekti.

"Uyarın için minnettarım," dedi Darien, damarlarındaki kan kaynayarak, "ama gitmem gereken yerler var. Benden istediğin bir şey var mı?"

Kısa bir sessizlik büyüsu çöktü. Darien yaratığın onun cüretkârlığı karşısında eğlendiğini hissetti. "Bir takas önermek istiyorum." İfade her yerden aynı anda gelen bir tıslamaydı, ardından hızlı, dengesiz bir ses patlaması geldi; bir tıkırtı.

Bu lanet bir çukur engereğiydi. Tüm yılan kralların en büyüğü, en acımasız.

Darien bir korku titremesi hissetti ama her zaman yaptığı gibi bununla savaştı, cevabı anında ve kesin oldu. "Hayır." Mağara bu kelimeye bir dizi yankıyla karşılık verdi ve bu yankıları başka bir tıkırtı izledi. Bir uyarı.

"Reddetmeden önce teklifimi dinlemen akıllıca olur," dedi Basilisk. dedi, kelimelerinden kötülük damlıyordu.

"Anılarla besleniyorsunuz," dedi Darien. "Beyni içten içe çürütüyorsun. Beni daha kötü şekillerde yok edecekse seninle bir takas yapmaya hiç niyetim yok."

"Annenin ölümünden kurtulmak istemiyor musun? Acıdan. Acıdan..." İç çekmeye benzer bir ses odanın içinde yankılanarak Darien'in omurgasında yukarı doğru sıçradı - her yerden gelen başka bir ses. Baş hangi cehennemdeydi? "Çok fazla acı çektin, Darien Slade. Sadece zavallı, çaresiz bir çocuktun." Basilisk tsked. "Artık acı çekmene gerek yok. Acını dindirebilirim."

"Siktir et, hayır," dedi tekrar, bu karşılık öncekinden daha da yüksek sesle yankılandı.

"Pekâlâ," diye nefes aldı yılan. Sıcaklık tekrar düştü, zırhı soğuttu ve nefesini hayaletlere dönüştürdü. Darien sıcaklığın yükseldiğini fark etmemişti bile. "Gitmene izin vereceğim. Ama... önce sana bir önsezi vermek istiyorum."

"Duyalım o zaman." Bu işin bitmesini istiyordu. Yılanın da ona Solgun Adam'la aynı tahmini yapacağını düşündü.

Daha kötü bir şey beklemiyordu.

"Solgun Adam'ın kehanetinden daha uzun süre dayanırsan," diye başladı Basilisk, "yolun yine de ölümle bitecek. Sevdiğin kıza dikkat et. Bazen en güçlülerimiz, hiç beklemediğimiz insanlar tarafından kırılır."

Dişlerini öyle bir sıktı ki çenesi patladı. "Bana sevdiğim kadına güvenmememi mi söylüyorsun?"

"Sana uyanık olmanı söylüyorum. Bu gece seninle gelseydi, ona da aynı uyarıyı yapardım. Bir insanın hayatının akışı hızlı ve sürekli değişen bir nehirdir; farklı kararlar farklı yollara götürür." Darien, Dul'un ona şu gerçeği açıkladığı andan beri bu gerçeğe tutunmuştu

Loren yirmi bir yaşından sonra yaşayamayacaktı. Bu çirkin kehaneti yenmenin bir yolu olmalıydı - onu böylesine genç bir ölümden kurtarmanın. Ve bunu değiştirmenin bir yolu olduğundan emindi; Solgun Adam'ın öngörüsü yeterli bir ipucuydu. Loren ölürse Darien de ölecekti; Dul'la yaptığı anlaşma böyleydi. Ama Solgun Adam, onun yaşayabilmesi için Darien'in ölmesi gerektiğini söylemişti; bu farklı bir yoldu ve o da bu yola girmeye niyetliydi. "Ancak senin ve Liliana'nınki," diye devam etti Basilisk, "kanla boyanmış. Bıçağı kimin çektiği ve izi kimin bıraktığı görülecek."

Darien sinirlendi. "Ona asla zarar vermem." Sözleri mağarada vurulmuş bir çan gibi çınladı.

"Bu benim uyarım, Darien Slade. Beni dürüst olmamakla mı suçluyorsun?"

"Aslında ben 'bok dolu' terimini tercih ederim," diye tükürdü. Bıçak sırtında uğulduyor, yılanın pullarıyla aynı garip ışığı yayıyor, elbisesinin kenarlarını floresanın soluk tonlarıyla kireçliyordu. "Senin gibi yaratıklar işte böyle yapılır: Lanet olası boktan."

Pul kütlesi daha hızlı yer değiştirdi. Karanlık ağır bir örtü gibi çöktü, biyoluminesan böcekler göz kırpmaya başladı. "Bunu geri almak ister misin, Darien Slade?" diye meydan okudu Basilisk, duvarların üzerinden tıslayarak geçti.

"Aslında seni öldürmek istiyorum." Darien kılıcı sol eliyle çekerken kılıç şarkı söylüyordu. "Ben de bana '*Slade*' demeyi bırakmanı diliyorum."

Kavşağın hemen ötesindeki koyu karanlıkta Roman kemerli kapıyı kaplayan pul yığınınına baktı. Göğsü o kadar sıkıydı ki tam nefes alamıyordu, sadece kuzenini düşündü. Diğer tarafta kapana kısılmıştı ve hiçbir çıkış yolu yoktu. Eğer Basilisk bu girişi kapattıysa, diğer girişi de kapattığı kesindi.

"İyi olacak," diye soludu Tanner, Roman ve yılan arasında gidip gelirken hacker'ın vücudu da Roman'ınki kadar gergindi, "değil mi?"

Jack kendini ikna etmek istercesine ısrar etti: "Genellikle onun gibi insanları öldürmezler."

Roman sonunda onlara cevap verdiğinde sesi düzdü. Umutsuzdu. Tıpkı gözleri ve ifadesi gibi. "Bunun ne olduğunu biliyor musun? Bu lanet olası Basilisk." Kapının üzerinde sürekli yer değiştiren, siyah ışıkla hafifçe parlayan pul yığınınına baktı.

Basilisk, ölümcül bakışlara sahip bir yılan kraldı; her canlıyı taşa dönüştürebiliyordu; bir gemiyi ezebilecek bir vücuda ve kendisinin iki katı büyüklüğündeki canavarları yutabilecek bir ağza sahipken bu yeteneğe pek de ihtiyacı yoktu. Bu iblis hakkında pek çok efsane yazılmıştı ve zaman geçtikçe efsaneler bulanıklaşabilse de, yıllar boyunca geçerliliğini koruyan bir tanesi vardı ki, yüzlerce yıl önce ilk söylendiğinde ne kadar doğruysa bugün de o kadar doğruydı.

Roman şimdi gerçeği kırılğan bir fısıltıyla yüksek sesle söylüyordu. "Hiç kimse bundan kurtulamadı."

ASANSÖR

YVESWICH, KEREYALETİ

MAX ASANSÖRLERİ HİÇ SEVMEMİŞTİ. Aslında onlardan nefret ederdi. Bir keresinde, çocukken Maya'yla birlikte bir asansörde sıkışıp kalmıştı. Otel görevlileri kapıları açana kadar sadece beş dakika geçmişti ama o beş dakika iki küçük çocuk için bir ömür gibi gelmişti.

Max ve Dallas zaten 10 yaşındaydı.

Dallas parmağını tekrar düğmeye soktu ama boşuna. Küfretti ve Max'le yüzleşmek için döndü. "Bir şey var mı?"

Max telefonunu kaldırdı. "Hiçbir şey yok." Burada bir bar çekmiyordu ve saatini denediğinde de sadece parazit vardı.

Dallas nefes nefese tavanı taradı; en üstte acil kaçış kapağı vardı. "Dışarı tırmanmaya ne dersin?"

"Bu sonsuza kadar sürer." Bunu denemek için bile yerin çok altındaydılar ve ne olursa olsun tutunacak hiçbir şey yoktu, şaft dik ve pürüzsüzdü.

Dallas'ın kanatları seğirdi. "Uçabiliriz."

"Uçabilirsin," diye düzeltti Max. "Beni taşıyamazsın." O çok ağırdı.

Tekrar küfretti. "Seni bırakmayacağım." Dudağını çiğnedi. "Peki ya sihrin? Bizi itebilir misin?"

Asansör titredi. Birkaç santim battı.

Max nefesini tuttu. Bir eliyle Dallas'a tutunarak onu kendine çekti, diğer eliyle de o kadar soğuk olan tırabzanı kavradı ki, zırhının eldiveninin içinden bile buz saçağı gibi görünüyordu.

Işıklar titremeye başladı.

"Max?" Dallas'ın korkuyla gerilmiş sorusu ancak fısıltı halindeydi.
"Max, neler oluyor-"

Asansör ışık hızıyla inerken Max'in midesi çukurlaştı ve Dallas avazı
çık t ı ğ ı kadar bağırdı.

KATRAN ÇUKURLARI

YVESWICH, KEREYALETİ

SHAY diğerklerini katran çukuruna kadar takip etti. Darien'in kamyonetinin arkasına binmek tercih ettiğı bir yolculuk yöntemi değildi, özellikle de Travis onu çalmış gibi sürerken, her tümsek ve viraj kemiklerini sarsarken, ama koşullar bunu gerektiriyordu.

Diğerkleri hiç şüphesiz Roman'ın söylediğı anda gittiğine inanmışlardı ama Roman da dahil olmak üzere hepsinin giydiğı tulumlar onun merakını ve endişesini daha da artırmıştı.

Bir şeyler oluyordu. Roman onun yardımını istese de istemese de bunun bir önemi yoktu. Gitmiyordu. En azından neler olduğunu öğrenene kadar. Nereye gittiklerini, neden sihirli bir şekilde geliştirilmiş o tulumları giydiklerini -özellikle en korkunç acil durumlarda kullanılmak üzere tasarlanmış tulumları-.

Travis, Darien'in kamyonetini katran çukurlarına park etti. O ve diğerkleri araçtan inip karanlık arazide yürümeye başladılar.

Shay nefesini tuttu ve gruptaki herkesin gitmediğini hissederek dikkatle dinledi.

Ivy hâlâ buradaydı. Sanki bir şey arıyormuş gibi kamyonun boyunda yürürken botları çimlerde ıtırdadı. Shay bir an için fark edilebileceğini düşündü; yanılısmaları ancak bu kadar uzun süre dayanabilirdi.

Ivy, Darien'in kamyonet kasasına ve orada yatan Shay'e çok yakından bakmaya fırsat bulamadan, yanılısaması yavaş yavaş geçerken Travis ve Lace kısık sesle ona seslendiler.

Shay kamyonetin yanından bakmaya cesaret ederek Ivy'nin elbisesinin kalçasındaki fermuarlı cebe uzandığını gördü. İçinden bir şey çıkardı ve

Darien'in kamyonetinin kaputuna oturdu ve diğerlerinin peşinden koşmadan önce araziye son bir kez baktı.

Shay onun gittiğinden emin olduktan sonra kamyonetin kasasında doğruldu, yana doğru süründü ve dışarı sıçrayarak yağmurun ıslattığı çimenlere hafif ayakları üzerinde indi. Sessizce, Ivy'nin geride ne bıraktığını görmek için kaputa doğru yürüdü.

Lacivert bir yüzük. Arthur'un tasarladığı zıbınlardan biri.

Shay ceketini çıkardı, yüzüğü aldı ve parmağına geçirip saat yönünün tersine çevirerek klik sesini duydu.

Halkanın içindeki zırh dışarı fırladı ve onu boynundan ayak parmaklarına kadar kapladı. Boynunu ve başını kaplayan sihirli bir kat, görüş alanında belli belirsiz parılıyordu. Eldivenli elini kaldırıp bir o yana bir bu yana çevirdi.

Ve sessiz, etkilenmiş bir kahkaha attı. "Müthiş."

Silahlar ve bıçaklar artık yerleşik silah kemerine bağlanmıştı, eski parkta yola koyuldu, etrafta sinsice dolaşan Tazıların onu fark etmesini önlemek için yere yakın çömeldi. Birçoğu avıyla ziyafet çekiyordu, kas ve sinirin ıslak sesi sabahın ilk ışıklarında şeritlere ayrılıyordu. Güneş birazdan doğacaktı ama hava hâlâ karanlıktı, yıldızlar daha yeni yeni şafak öncesi gökyüzünde kayboluyordu.

Diğerlerinin kaybolduğu tüneli bulması kısa sürdü, dar giriş yeşilliklerin ve bir kaya çıkıntısının arkasına gizlenmişti.

Bir elini tünelin ağzına dayayarak, ağaç köklerinin ve böceklerin enerjilerini tarayarak Görüsüyle içeriye baktı. Artık diğerlerini göremiyor ya da duyamıyordu ama tünellere dalıp onların peşinden giderken korku hissetmediğini fark etti.

TRAVIS grubun başında, katran çukurlarındaki tünel ağı boyunca yürüdü.

Burası zifiri karanlıktı, silahlarından çıkan ışık huzmeleri kasveti zar zor kesiyordu. Burası hayvan ve insan kemikleri, giysi parçaları ve mücevherlerle doluydu. Burası iğrenç kokuyordu; çürük ve kan.

Şimdiye kadar iki kez tünel onları parkın farklı bir köşesine fırlatmış, geri dönüp başka bir yol aramak için içeri girmeye zorlamıştı.

Şimdi yine oldu ve Travis ile diğerlerini şaşkın bir şekilde durma noktasına getirdi.

Jewels ve Ivy sorularla mırıldandılar.

Lace iç çekerek, "Bu hiç mantıklı değil," dedi ve yürüyüşleri boyunca işe yaramadığı kanıtlanmış olan Görü'yü gözlerinden uzaklaştırdı.

"Hayır, hiç de öyle değil," diye onayladı Travis. Karşılaştıkları her olası dönüşe girmişlerdi ve hiçbirisi doğru rotayı vermemişti.

Kylar, "Belki de girişi sadece büyüyle değil, taşla da tamamen kapatmışlardır?" dedi. Yüzlerce yıl önce, şehrin bu tünellere kimsenin girmesini engellemek için görünmez bir büyü kalkanı kullandığı ve yeraltındaki iblis nüfusunun şehrin sokaklarına akmasını önlemeye çalıştığı düşünülüyordu.

"Öyle olsaydı çok açık olmaz mıydı?" Aspen yüksek sesle merak etti. "Nereyi mühürlediklerini göstermek için bir sürü moloz ya da başka bir şey olmalı, değil mi?"

"Yardımcı olabilirim," dedi bir kadın sesi.

Herkes Shay'in tünelden aşağı indiğini görmek için döndü, gözleri Görüş'ten simsiyahtı, elbisesi bu ışıpta siyah görünen koyu bir lacivert tonundaydı.

Ivy sırttı, Roman'ın evinden ayrıldıklarından beri ilk kez mutlu görünüyordu. Darien'in Dul'la yaptığı pazarlığı öğrendiğinden beri. Travis hâlâ bundan ne anlam çıkaracağından emin değildi.

Ya da önlerinde yavaşlayarak duran kızı. Kardeşinin açıkça aşık olduğu kızı.

"Roman senden ayrılmadı mı?" Travis ağzından kaçırdı.

Shay yüzünü buruşturdu. "Aslında hiç çıkmadık ama tabii ki evet, benden ayrıldı." Arkasındaki tüneli işaret etti. "Girişin hemen yanından geçtin."

"Ne?" Lace ve Aspen birbirlerine bakarak terslediler.

"İllüzyon," dedi Shay kesin bir ifadeyle.

"Senin gücünün nadir olduğunu sanıyordum," dedi Ivy.

"Evet, öyle. Şehirde bilinen sadece bir illüzyonist daha var." Yüzünü buruşturarak, "Annem" dedi.

MAĢARA

YVESWICH, KER EYALETİ

İSİMSİZ YARATIKLAR kutsal olmayan varlıklarının çoğunu yalnızlık içinde geçirdiler. Konuşmak nadiren zevk aldıkları bir şeydi, bu yüzden fırsat verildiğinde çok konuşuyorlardı.

Yine de Darien için her şey daha iyiydi. Zamana ihtiyacı vardı, daha yüksek bir yere çıkması gerekiyordu. Basilisk'e boğazını ortaya çıkarması için bir sebep vermesi gerekiyordu.

Hızlı adımlarla, mağaranın etrafını saran yıkık dökük merdivenleri tırmandı ve kırık yapılar arasındaki boşlukları kapatmak için sıçradı. Her sıçrayışta olabildiğince fazla güç harcamak hayati önem taşıyordu; sağlam elinde bir kılıç varken, diğer eli bir şeye tutunması gerektiğinde ağırlığını taşıyamayacak kadar kırıktı, başka seçeneği yoktu. Ayaklarının üzerine inmesi gerekiyordu. Her seferinde. Tek seferde. Zaman.

Devasa yılan mizahla gözlemledi. Merakla. Darien onun tepedeki karanlık fırtınadan kendisine baktığını, kalın gövdesinin sürekli hareket ederek tısladığını hissetti.

Darien başka bir çıkıntıya ulaştı ve atladı, ayakları açık havada koşar gibi hareket ediyordu. Bir sonraki platforma kemiklerini ve dişlerini sarsacak kadar büyük bir güçle indi. Yılanın vücudunun bir kıvrımının üzerinden atladı, o iğrenç pullar sıvı gece gibi parlıyordu. Hareket etmeye devam etti. Koşabildiği kadar hızlı koştu.

"Beni eğlendiriyorsun avcı," dedi Basilisk. "Gerçekten bir şansın olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayatta olduğum sürece bir şansım var." Hızlandı ve tekrar sıçradı, buz gibi havada uçtu, ayakları bir sonraki çürüyen merdiven parçasında yere çarptı. Daha yükseğe, daha da yükseğe çıkmalıydı.

"Hepsi aynı şeye inanıyordu," dedi yılan ciddiyetle, aşağıda sonsuza dek taş hapsolmuş pek çok misafirine atıfta bulunarak. Söylentilere göre ruhları heykellerin içinde yaşamış ve sayısız insan aynı korkunç kaderi paylaşmak üzere buraya gelirken onları kıpırtısız bir sessizlik içinde izlemekle lanetlenmişler. Sonsuza kadar burada sıkışıp kalmışlar, asla öbür dünyaya geçememişler. Asla huzur bulamayacaklardı. "Umutla doluydular," diye devam etti yılan. "Yaşam arzusuyla."

"Neredeyse içten konuşuyorsun," diye karşılık verdi Darien, nefesleri hayalet gibi önünde şişerek.

Bir sonraki çıkıntı çok uzaktaydı, Darien kendini daha hızlı zorlamak zorunda kaldı ve koşar adım atladi. Havada süzülüyordu, yerçekimi onu hızla içine çekmeye hazırlanıyordu.

Zar zor başardı ve yere indiğinde merdivenin bir parçası çizmesinin altından koptu. Haydut küfretti ve Darien kendi küfürlerinden birini havladı, taş parçası aşağıdaki zemine düşüp toza dönüşürken alarmı mağarada çınladı.

Basilisk kıkırdadı. "Yakın bir tane."

Ayağa kalktı ve ilerlemeye devam etti, kalbi çarpıyordu, takılıyordu, sırıyordu. Zamanının yaklaştığını hissediyordu. Basilisk saldırmaya hazırlanıyordu, iğrenç varlığı başının üzerindeki doğaüstü karanlıkta hızla yer değiştiriyordu. Darien hayatı boyunca açlığı *hissedebileceği* kadar çok canavarla savaşmıştı.

Ve bu canavar açlıktan ölüyordu.

Bir atlayış daha, bir çıkıntı daha, ayaklar bir başka sert inişle sarsılıyor ve Darien arkasında bir yerde gizli bir hareket fark ediyor

-Odanın her tarafına yayılmış o sonsuz bedenin sürekli yer değiştirmesinden farklı bir tür.

Dikkat et, diye uyardı Haydut sessizce.

Bıçağı düz tarafını görebileceği şekilde yukarı kaldırdı. Malzeme gözlerinin önünde siyahtan yansıtıcı cama dönüştü, sanki olmasını istediği - ihtiyaç duyduğu- şeye uyum sağlıyordu.

Bir ayna.

Ve o aynada, yılanın vücudunun bir kısmının yukarıdan aşağıya doğru kıvrıldığını gördü. Tıpkı yılan gibi kıvranan, en az canavar kadar canlı bir başın karanlığın içinden çıktığını gördü.

Kahretsin, korkunçtu; karanlık ve Basilisk. Yılanın kalın burnu jilet gibi keskin dişlerle doluydu, sivri parçalar çürümeyle kahverengiye boyanmıştı. Vahşi, yaralı kafası, sanki bazıları geçmişteki rakipleri tarafından kırılmış gibi, farklı uzunluklarda sivri uçlarla taçlandırılmıştı.

Birçok zaferinin. Gözleri güneş ışığının vurduğu yakutlar gibi kırmızı parlıyordu, ortalarındaki siyah çizgiler iğne delikleri kadar renkliydi-

Yılan yıldırım gibi çarptı.

Darien, yansımayı kendi lehine kullanarak eğildi ve o güçlü çeneleri kıl payı ıskaladı.

Tekrar saldırdı, bu sefer daha da hızlıydı, yolunu kesmek için vücudunu sardı.

Darien sola doğru sıçradı, kendini doğrudan açık havaya fırlattı, düşüşünün rüzgârı gözlerini ve saçlarını kamçılardı-

Ayaklarının üzerine, mağaranın bir tarafından diğer tarafına bir köprü gibi uzanan devrilmiş bir dikilitaşın üzerine indi. Yüzey o kadar pürüzsüz ve tozluydu ki botlarının tabanı tutunacak bir yer bulamadı. Ayak sesi yoktu, tutunacak hiçbir şey yoktu. Dengesini korumak için öne eğildi ve bir alarm çığlığıyla tekrar eğildi, başka bir saldırıyı zar zor kaçırdı. Yılan o kadar hızlıydı ki, hareket ettiğini zorlukla gördü, vücudu o kadar uzundu ki, hangi kısmının bir sonraki hamleyi yapacağını, saldırının nereden geleceğini sezmek zordu.

Darien dikilitaşın tepesine kadar koştu, tırmanmak için tüm gücünü bacaklarına harcadı, baldır ve uyluk kasları efordan yanıyordu.

Arkadan yine hareket var.

Bıçağı tam zamanında kaldırdı ve yılanın vücudunun aşağıya doğru kıvrıldığını gördü-

Dikilitaştan atladı ve yaklaşık bir düzine metre aşağıdaki merdivenin başka bir bölümüne indi, çizmeleri pürüzlü basamaklardan aşağı kaydı. Ayakları açık havaya sadece birkaç santim kala durdu, gevşek çakıllar dışarı fırladı ve dolu gibi aşağıdaki zemine damladı.

Kahretsin, bu çok yorucuydu.

"Çok hızlısın," dedi yılan, tıpkı düşündüğü gibi boğazını koruyarak geri kıvrıldı. Bir insanın onu öldürme şansı olması için saldırması gereken tek yer. "Çok hızlı."

Tekrar bir hareket hissetti ve bir sonraki çıkıntıya doğru koştu. "Yemeğinle oynamayı seviyorsun, değil mi?" diye sordu yılan. Bu onun ölümü olacaktı.

-Darien bundan emin olurdu.

Bıçağın düz tarafına hızlıca bakınca -sanki bıçağı kullananın bir aynaya ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibi hâlâ yansıtıcıydı- yılanın yukarı çekildiğini ve başının artık görünmediğini anladı.

Oyunlar. Bu şeyden sonsuz lanet oyunlar.

Darien'in oyun oynamaya niyetli olduğunu bilmiyordu. Oyunları onun ölümü olacaktı.

Böylece merdivenin bu kırık bölümünün kenarına doğru fırladı. Açık havaya atladı-

Ve yüzünü kayaya çarptı.

"Bu ne lan!" diye bağırdı, gözleri sulanıyor ve yanıyordu.

Yılanın vücudunun kaya parçası olmayan kısmı yoktan var olmuştu.

Kamufle olabiliyordu.

Ama artık bunu düşünecek zamanı yoktu.

Çünkü aşağıya, çok aşağıdaki zemine doğru düşüyordu.

ASANSÖR

YVESWICH, KEREYALETİ

BU, muhtemelen Max'in yaşadığı en korkunç şeydi; kız kardeşini öldürdüğüne inandığı ev yangınından sonra ikinci sırada geliyordu.

Bunu atlatıp atlatamayacağını ise zaman gösterecek.

Asansör bodrum katına o kadar hızlı indi ki Max vücudunu hissedemedi. Başlarının üzerindeki ışıklar baş döndürücü bir hızla titriyor, iniş kulak zarlarını parçalayan yüksek bir çığlık sesi yaratıyordu. Max can havliyle korkuluklara tutundu, sert düşüş ayaklarını yerden kesmekle tehdit ediyordu.

"Bana tutun!" diye bağırdı Dallas'a. O da tutundu.

Sonra elini uzatarak Görü'yü görüşünün içine, büyüsunü de bedeninin dışına itti.

Yer hızla yaklaşıyordu; aşağıdaki anima mundi'de büyü damarları görebiliyordu. Üç saniyesi vardı; bunu yapmak için tek şansı buydu.

Hızla asansörün tabanını büyüsuyle kapladı ve itti.

Yukarı. Yukarı. Yukarı. Yukarı... inişlerini yavaşlatıyor ve darbeyi hafifletiyor-

Asansör sarsıcı bir güçle yere çarparak hem Max'in hem de Dallas'ın ayaklarını yerden kesti. Sertçe yere düştü ve kafasını yere çarptı, zırh darbeyi azalttı. Bir ışık paneli sağlam kalırken, diğerleri ezici güç nedeniyle paramparça oldu. Camlar etraflarında çınlıyor, giysilerine karla karışık yağmur gibi yağıyordu.

Sessizlik birkaç uzun kalp atışı boyunca uzadı. Nefes nefese kaldı, göğsü pompalanıyor, asansörün tavanı bir topaç gibi dönüyordu.

Etrafı sakinleşir sakinleşmez Max ayağa kalktı. Dallas'ı ayağa kaldırdı ve saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı. "İyi misin?"

Dallas başını salladı. "Evet. Evet, ben iyiyim."

"En alttayız," dedi. Bunun iyi bir şey olup olmadığına karar veremiyordu ama en azından artık asansör boşluğunun yarısında sıkışıp kalmamışlardı. Küçük alanı geçti, asansörün kapılarını açtı-

Ve hemen ötesindeki karanlık tünellerde gördüğü şey karşısında donakaldı. İblisler. Binlercesi.

MAĢARA

YVESWICH, KEREYALETİ

DARIEN kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine itti.

Aşağıdaki merdivenin bir kısmına düşmüş, yüzünü taşa öyle sert çarpmıştı ki kısa bir süre baygınlık geçirmişti. Ağzından şurup kıvamında bir kan damlıyordu, bu ışıktaki rengi siyahtı.

Haydut onun gölgesinde hazır olda bekliyordu. *Yaşıyor musun?*

Zar zor. Bir ağız dolusu kan tükürdü ve hafif bir güçlkle ayağa kalktı. Kendini toparladı.

Çok düşmemişti; hâlâ zirveye, dibe olduğundan daha yakındı.

Ve yılan hâlâ onu izliyordu, eğlenmiş ve düşmeden önceki halinden daha aç bir halde, kanının kokusu mağaraya sinmişti. Tavanda dönen gölgeler sanki kan kokusu onları ebedi uykularından uyandırmış gibi daha hızlı kıpırdanarak fısıldamaya başladılar.

Darien burnunu zırhının koluna silerken Basilisk, "Kanının tadı benim geldiğim yerden geliyor," dedi. Düşürdüğü kılıcı almak için eğildi, bıçak taşa sürtünüyordu. "Gecenin ve yıldızların. Ölüm ve çürüme."

"Hiç yüzünü gösterecek misin?" Darien ısırgan bir tavırla sordu, gözlerini karanlığa dikmişti. Kanının paslı tadı burnuna doldu. Boğazına. "Yoksa o kadar korkak mısın?"

Yılan cevap vermeyince Darien tekrar hareket etmeye başladı. Bir sonraki çıkıntıya doğru koştu. Atladı.

Mağaranın uzaktaki zemini, havadaki ayaklarının tabanlarının altında dönüyor gibiydi, görüşü dışarı ve içeri, dışarı ve içeri yakınlaşıyordu. Gerçekten vurmuş muydu?

Bu kadar zor mu? Atlayış sonsuza kadar sürecek gibiydi ama sonunda yere indi.

-

Ayağının altından bir taş parçası koptu ve kaydı.

"Kahretsin!" Kılıcı tutan eliyle çıkıntıya tutundu, parmakları düşüşünü durdurmak için taşı kazıyordu. Bacakları açık havada tekmeliyor, vücudu ivmeyle sallanıyor, neredeyse onu aşağı çekiyordu. Kararlı bir hırıltıyla kendini yukarı kaldırdı, etrafı parıldıyor ve sallanıyordu ve sürünerek sahanlığa çıktı.

Kahretsin, neler oluyordu? Şimdi iki hata, bu iki hataydı. Nadiren bir hata yapardı.

Darien ayağa kalkarken Haydut sis, dedi. *Bu sis, zehirli.*

Darien bir elini soğuk, sert duvara dayadı. Basamakları tırmandı, etrafı zıpladı, ayakları daldı. Başını salladı, ama açılmadı ve kulakları tıkanmaya başladı, çizmelerinin her sürtünmesi ve nefesinin kesilmesi boğuk ve uzaktı.

Seni zehirliyor, dedi Haydut.

Darien merdivenlerin tepesine yaklaştıkça nefes almak, konsantre olmak ve bir sonraki çıkıntıya ulaştığında doğru nişan almak daha da zorlaşıyordu. Her zamankinden daha beceriksiz olan ayaklarının üzerinde, koşarak atlamak için birkaç adım geri gitti.

Koşmaya başlar başlamaz Bandit'in haklı olduğunu anladı.

Ama şimdi duramazdı, bu kadar yaklaşmışken olmazdı. O şeyin boğazını ortaya çıkarması gerekiyordu. Bu yüzden zıpladı, midesi zihni ve görüşüyle birlikte durmadan sallanıyordu.

Bir sonraki kırık yapının ortasına inmek için hareketin arkasına yeterli gücü koymayı başardı, ancak düşünceleri öncekinden daha da karıştı. Her şey dönüyordu, önündeki duvara denge için uzanan eli bile-

Iskaladı. Öne doğru yere düştü, diz kapakları taşa çarptı.

"Siktir," diye nefes nefese kaldı. Tekrar yukarı itti. Sallandı ve sendeleyerek duvara çarptı. Gözlerini şiddetle kırıştırdı. *"Siktir."*

Odanın etrafını saran yılan daha hızlı kaymaya başladı.

Bana doğru bak, dedi Haydut. *Benim gözlerime. Sisten etkilenmiyorum.*

Tanrım, bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Ama denedi, zihnindeki merceği kendi gözlerinden Bandit'in gözlerine kaydırdı-

Ve açıkça gördüm.

Eğer bu işe yararsa, dedi Bandit, pırzolarını yalayarak, bana yeni bir tavuk borçlusun. Anlaştık. Önce şu şeyi öldürmeme izin ver.

Bekliyorum.

Darien duvarı itti ve bir sonraki merdiven parçasına atlayarak tekrar koştu.

Ve bir sonraki.

Bir sonrakinde, kendi zihni yerine Bandit'in zihnine bakarken, bunun nasıl işlediğine dair hiçbir fikri yoktu ama öyle olduğu için mutluydu.

Tepedeki karanlık -zehirli siyah sis- giderek yaklaşıyordu.

Darien bıçağı tekrar kaldırarak gözlerini yansımaya odaklamaya zorladı.

Yılan, Darien'in artık sisten etkilenmediğinin farkında olmadan, yukarıdaki yaşam alanından aşağı indi ve başka bir saldırıya hazırlandı.

Darien kendini daha hızlı itti, çıkıntı boyunca, daha önce fethettiklerinden daha uzak olan bir sonraki atlayışa doğru savruldu.

Sadece kamufle oldu, Haydut uyardı. Sola atla!

Darien kenara ulaştı ve düz gitmek yerine sola sıçrayarak başka bir dikilitaşın üzerine indi. Yılanın vücudunun kamufle edilmiş bir kısmı yeniden ortaya çıktı.

Çarptı ve Darien dikilitaştan başka bir platforma atladı, botları patinaj yaptı. Bir eliyle kendini duvara yasladı. Platformun uzunluğunu üç güçlü adımda geçti, Basilisk ısırmaya hazırlanırken kalbi çarpıyordu. Yutmaya.

İşte buydu.

İşe yarasın, dedi Haydut.

Tavuk için mi? Darien çarpan kalbine ve sırtından süzülen terlere rağmen şaka yaptı.

Kızımız için, dedi

Bandit. Darien isterdi.

Kenara ulaştı -sondan ikinci kenara- ve kendini tüm gücüyle ileri, açık havaya doğru fırlattı.

Zaman yavaşlıyor gibiydi.

Havada tuttuğu bıçağın yansımasında, yılan öldürmek için yaklaştı, gözleri gümüş gibi parlıyordu. Onu taş a çevirmeye, sonsuza dek buraya hapsolmuş bir ödül haline getirmeye hazırlanıyordu. "İyi mücadele ettin, Darien Slade," diye tısladı.

Ses o kadar yakındı ki Darien onu ensesinde hissedebiliyordu. "Ama artık benimsin."

Cehennem gibi.

Tepedeki son çıkıntı -tek fırsatı- yaklaştı... Ve yaklaştı...

Üzerine inmek yerine, havada geriye doğru eğildi ve botlarını kenara doğru düzleştirdi - tıpkı planladığı gibi.

Güçlü bir kükremeye dizlerini büktü ve taştan geriye doğru iterek, bedenini yılanın çivili kafasının üzerine fırlatan bir ters takla attı.

Basilisk'in geri dönecek zamanı yoktu.

Yüzü merdivene çarptı, taş kulakları patlatan bir sesle patladı.

parçalanıyor, kaya parçaları şarapnel gibi havayı yarıyor.

"*Sen!*" diye bağırdı yılan, başını sağa sola savurarak, toz ve taş parçaları uçuştı. Sesi o kadar yüksekti ki mağara sarsıldı, Darien havada süzülürken enkaz yağdı. *"İSİMSİZ, DARIEN SLADE'İ ÖLDÜRMEYE NASIL CÜRET EDERSİN-"*

Darien boynunun arkasına indi.

Yılan çığlık attı ve savruldu, Darien'i seksen fit havaya fırlattı - artık kurnazlıkla fısıldamayan, ama duraksayan o girdaplı, zehirli sisin içine. Sanki ona boyun eğiyormuş gibi.

Yeni efendisi.

Venom'u kendi avantajına kullanan Darien, güçlü yılanı yerinde tutmak için büyüsünü kullanarak, bıçağı başının arkasına doğru eğerek düşüşe doğru eğildi. *"BU DARIEN SİKTİĞİMİN CASSEL'İ!"* diye kükredi, gözleri büyüden simsiyah olmuştu, bıçağı öldürmeye hazırды.

Basilisk çığlık attı, kaçmaya çalışırken çırpınan vücudu neredeyse mağarayı yerle bir ediyordu.

"Ve sen," diye hırladı Darien, yeryüzüne doğru düşüş onu silahlandırırken, *"lanet olası ölüsün."*

Yılanın boğazını kesti.

ANGELTHENE

WI THEREDGE'İN DURUMU

Bu büyüünün ağırlığı o kadar fazlaydı ki, büyü kesildiği anda Cyra keskin, soluk soluğa bir nefes çekti, vücudu o kadar hafiflemişti ki sanki havalanıyormuş gibi hissetti.

Kitabını bıraktı ve ayakları battaniyeye takılarak yataktan fırladı. Denge için ellerini duvara dayayarak Erasmus'u aradı. Oda bir bulanıklık içinde etrafında dönüyordu, attığı her adım bir trampolinde zıplamak gibiydi.

Dillerinin o korkunç büyü tarafından dondurulmasının üzerinden uzun yıllar geçmişti. Loren doğduktan sonra Basilisk'e geri dönmüşlerdi.

-Yveswich'in altındaki tünelleri yöneten yılan kral, son bir ticaret için.

İsimsiz yaratığın sabırla geri dönecekleri anı, yani onları lanetleme fırsatını bulacağı anı beklediğini bilmiyorlardı. Onlardan çok şey almıştı; konuşma özgürlüklerini, Erasmus'un ölümsüzlüğünü. Sadece Boşluk'un varlıkları bir pazarlıktaki boşluklardan yararlanma yeteneğine sahipti.

Saldırmak için tereddüt etmemişti.

"Erasmus?" Cyra seslendi, adı çıkarken çatırdıyordu. Bir balon kadar ağırlıksızdı - yörüngeden dışarı sürüklenen bir gezegen. "Erasmus?" Titreyen parmaklarıyla yatak odasının kapısını iterek açtı-

Ve neredeyse Erasmus'a çarpıyordu. O da Cyra kadar ağır nefes alıyordu, gözleri umutla parlıyordu.

"Oldu işte," diye fısıldadı Cyra hıçkırıklar içinde. Erasmus onu ellerinden tuttu.

Cyra onları sıktı, gözlerinden sevinç gözyaşları akıyordu. "Büyü bozuldu."

Bir yılan kralı öldürmek için inanılmaz derecede güçlü bir insan gerekiyordu; bu görevin imkânsız olduğuna inanmışlar ve gerçekleşebileceğine dair umutlarını yitirmişlerdi.

Ama öldürmüştü. Birisi o canavarı öldürmüştü. Cyra ve Erasmus sonunda özgürdü.

MAĜARA

YVESWICH, KEREYALETİ

DARIEN yere çömeldi. Nefes nefese kalmıştı ve Basilisk'in kokuşmuş siyah kanıyla ıslanmıştı, kılıcından kan damlıyordu. Kılıç sanki gururla mırıldanıyordu, kabzasından ucuna kadar neon damarlarında büyü dalgalanıyordu.

Yılan ölmüştü. Yaratığın öldürdüğü insanların heykelleri, Darien kafayı yılan gibi gövdesinden ayırdığı anda toza dönüşmüş, taşa hapsolmuş tüm o ruhlar sonunda özgür kalmıştı.

Aferin, dedi Haydut, Darien'in gölgesinde gururla soluyarak. Ödemenin yarın gelmesini bekliyorum.

Bu sefer daha sessiz bir şeye ne dersin? Çorap maymunu gibi mi?

Tavuk, Bandit homurdandı. *Anlaşma anlaşmadır.* Ama bir an sonra köpek ekledi: *"Çorap maymunu nedir?"*

Darien çömeldiği yerden kalktı. Kılıcını kınına sokmak için arkasına kaldırdı.

Ve irkildi. Lanet olsun, eli. Basilisk'in üzerine düşerken kılıcı iki eliyle birden kullanmak gibi bir hata yapmıştı ve şimdi sinirleri sanki elini açık ateşe sokmuş gibi yanıyordu.

Ama acıyla kaybedecek zamanı yoktu.

Odayı geçti, botları Basilisk'in yapışkan kan gölünde sıçradı ve bir sonraki meydan okumasıyla yüzleşmeye hazırlandı.

"HAREKET ETMİYOR." Tanner'ın boğuk fısıltısı duvarları tırmaladı, kelimeler çiğ, umutsuz bir umutla doluydu. Kayrak gözler Roman ve Jack arasında gidip geldi,

ve yılan.

Dakikalar önce, kapıyı kapatan pul kütlesinin kayması durmuştu. Ve bundan kısa bir süre önce, tünelleri yırtan korkunç bir çığlık neredeyse çatıyı çökertecek ve kulak zarlarını parçalayacaktı.

Roman kapalı kapıya doğru adım attı- Yılan hareket etmeye başladı.

"Dikkat et!" Roman bağırarak Jack ve Tanner'ı geri çekti.

Yılanın gevşek bedeni yavaşça havaya yükseldi, pulları ay ışığının damlalarını yakaladı.

Roman şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve önünde beliren sahneyi aşama aşama inceledi.

Siyah çizmeler. Yılan yükseldikçe yavaşça düzleşen bükülmüş bacaklar-

Darien kapının girişinde durdu, kollarını başının üzerine kaldırdı, o kollar o devasa yaratığın ağırlığı altında zorlanıyordu.

Ellerini yukarı doğru iterek ve dizlerini hafifçe bükerek Basilisk'i fırlattı - kelimenin tam anlamıyla cesedini sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi *fırlattı*.

Arkasından yükseldi ve öyle bir güçle yere çarptı ki, üçü de neredeyse kışkırlarının üstüne düşüyordu.

Darien zırhının kolunu kullanarak alnındaki siyah kanı silerken, Bandit de gölgesinden çıkıp böbürlenerek onun yanında durdu. "Siz iyi misiniz?"

"Kutsal tanrılar," diye boğuldu Tanner.

Roman boğazındaki kuruluğu yuttu. "Hatırlat da sana asla kötü davranmayayım."

"Seni kızdıracak ne yaptı?" Jack gergin bir kıkırdamayla sordu.

Jack'in soruyu retorik olarak sormak istediği açık olsa da, Darien kapıdan içeri adımını atarken, Bandit'in gözleri karanlıkta kıpkırmızı parlayarak yanında yürüdü, "Bana 'Darien Slade' dedi."

MAX YORULUYORDU.

Asansörün kapılarını açtığı andan itibaren Dallas'la birlikte nefes almak için tek bir fırsatları bile olmamıştı, iblisler sürüler halinde geliyordu. Yaratıklar yüzyıllardır burada açlıktan ölüyor, Tanrı bilir ne ile besleniyor, muhtemelen birbirlerini yemeye çalışıyorlardı. Cadıyı gördükleri anda vahşileşmişlerdi ve

Asansörde duran Karanlık Katil'e adeta gümüş tepside sunulmuştu. Max, Dallas'a kılıcı vermiş, diğer silahlarını kullanmayı tercih etmişti, büyü görünmez bir zırh gibi davranıyordu.

Şimdi, onu ve Dallas'ı güvende tutan zırh zayıflamıştı-

Max, kanatlı bir yaratık ona çarpıp pençeleriyle zırhını parçaladığında Dallas'a bir uyarıda bulundu - kayan büyü kalkanı dışında onu hayatta tutan tek şey buydu.

Asansörün arka duvarına çarptı. İblisi yakalamak için başının arkasına uzandı-

Onu omzuna çekti, kanatlar çırpıldıkça başını koruyan büyü çatırıyor, sivri uçlar parıldayan güç siperinde sürükleniyordu.

İki eliyle yarattığı ikiye böldü ve sağ omzundan sol kalçasına kadar karnını deşti.

Ve sonra dönerek, siyah adamant kılıcını kullanmak için harcadığı çabadan dolayı nefes nefese kalan Dallas'a ulaşmadan başka bir kanatlı iblisin önünü kesti. Bunu boğazından göbeğine kadar kesti, hançerinden siyah, köpüren kan damlıyordu.

Max bir kükreyle yere düşen başka bir yaratığı yakaladı ve duvara öyle bir çarptı ki kafatası yarıldı, kan havaya karıştı.

Kaba kuvvete sahip bir şey ona arkadan çarptı ve aniden yerdeydi. Boğazına uzanan pençeleri engelleyerek ters döndü-

Ve yarı saydam bir alında titreşen bir taş gördü. Siyah parlayan bir taş, görüntüsü hipnotize ediciydi.

İblis asit püskürttü, damlacıklar Max'in giysisindeki delikleri eritti.

Asit derisini yakıp kabartırken acı içinde bağırdı-

Dallas öfke dolu bir çığlık atarak kılıcını canavarın kafasına sapladı ve onu şişledi. Max dizlerini yukarı doğru iterek cesedi bir kenara itti-

Delici, uhrevi çığlıklar havayı yararak geçti, ardından Max'in anında terlemesine neden olan bir ısı patlaması geldi. Asansörün kapısından içeri bakma riskini göze alarak tünelleri saran ateşi gördü, etrafı saran yüzlerce canavarı kemikleri bile kalmayana kadar yakıp kül etmişti.

Ve Max nefes alamıyordu, tek bir kelime kafasının içinde alarm gibi çalıyordu.

Yangın. *Yangın*. Bu, tünelleri yerden tavana kadar boğan, şişen, kükreyen ve yoluna çıkan her şeyi patlatan ateşti-

Ve sonra Dallas oradaydı, yerde yattığı yerde onun üzerinde geziniyordu, kanatları bir meleğin kucaklaması gibi onun üzerinde yayılıyordu.

"Seni yakaladım," diyordu Dallas. Hemen arkasında kükreyen cehennem, onun kirli, çilli tenini turuncu ve kırmızı bir parıltıyla kaplıyordu. "Seni yakaladım, Max." Yanağını okşadı, tulumunun eldiveni sıcaklıkla ısınmıştı. "Ben buradayım, bir yere gitmiyorum."

Max kendini nefes almaya zorladı. Dallas'ın gözlerine bakmaya devam etti ve ateşin durması için dua etti. Maya'nın çığlıklarını, saçlarını ve tenini yakan alevleri, yanan etin kokusunu duymamak için kendini zor tuttu.

Bir ömür gibi gelen birkaç dakika geçti ve sonra ateş yok oldu, anı da yok oldu ve tüneller bir kez daha karanlık kaldı.

Dallas tekrar, "Seni yakaladım," dedi.

Sonra kalçalarına yaslandı ve Max'in oturmasına yardım etti. Birlikte, çarpık asansör kapılarının ötesindeki tünellere doğru baktılar.

-

Ve orada karanlıkta duran genç bir kadın gördüm. Ateş hayat verdi.

Max baktı. Ve baktı ve inanamayarak baktı.

Maya'ydı. Küçük Maya Jane, büyümüştü. Yanında daha fazla Elemental vardı, hepsi sihirlerinin renkleriyle parlıyordu.

Ruhları.

DARIEN tünellerin derinliklerine, ileride bir yerlerde hissedebildiği Kuyu kopyasına doğru yol aldı. Buralarda ne ışık ne de biyoluminesan böcekler vardı. Sadece diğerlerinin ellerindeki ateşli silahların taktik ışıkları ve ayak tabanlarının altında parlayan anima mundi damarları vardı. Buradaki siyahlık Basilisk'in yaşam alanının üzerinde dönen kütleye benziyordu, neredeyse yağlı bir his veriyor, sanki canlıymış gibi tenlerine yapışlıyordu.

Tüneller kilometrelerce uzanıyordu. Ve tam keskin bir dönemece geldiklerinde, Darien ileride parlayan bir ışık gördü.

Silahlı muhafızların olmayışı Darien'i daha görmeden sorunun büyüklüğünü anlamasına neden oldu: Bir öncekinden daha büyük bir yeraltı odasının tam ortasında parlayan Kuyu replikası, duvarları ve tavanı kalın bir adamant kabuğuyla simsiyah parlıyordu. Darien'e göre bu kopya

Korku, Kalendae'dekinden çok daha gelişmişti, sanki bir tür evcil hayvan gibi daha uzun süre beslenmiş gibiydi.

İnsan yapımı bir göl gibi zemine gömülmüş, toprakta kendine kalıcı bir yer açmıştı. Sular deniz mavisi renginde parlıyordu ve etrafta aynı tonda küçük ışık topları yüzüyordu. Ateşböcekleri.

Kuyu'nun ilk büyü çağrısı neredeyse hepsini dize getiriyordu. Sadece ölümsüz kulakların duyabileceği, dişlerini gıcırdatmalarına neden olan ve kanlarını titreten bir ses tünelleri yırtıp geçti.

Tıpkı Darien'in tahmin ettiği gibi, burada hiç muhafız yoktu, imparatorun adamlarından hiçbiri görünmüyordu. Onlardan başka kimse yoktu.

Büyü pençelerini üzerlerinden çeker çekmez Tanner çömeldiği yerden doğruldu. Yerinde sendeledi. Nefes nefese, "Buradan çıkmamız gerek." dedi. Titreyen eliyle ayaklarının altındaki, gökkuşağının her tonuyla sürekli titreşen anima mundi damarlarını işaret etti. "Çok geç kaldık - onu çoktan aktive ettiler. Bakın."

O damarlar kanallardı. Silverway'deki Caliginous odalarından Kuyu kopyasına kadar uzanıyorlardı.

Ve Loren -İskelet Anahtar- bu odaları kullanmıştı. Darien onu Yveswich'e getirdiğinden beri büyü bu kanallardan geçerek kopyayı besliyordu. Onu besliyordu. Ve imparatorun adamları görünürde yokken, karartılmış kameralar onların gittiğini kimsenin görmesini engellerken-

Darien ısırarak, "Bizi lanet bir tuzağa düşürdüler" dedi.

ROMAN'IN EVİ

YVESWICH, KEREYALETİ

LOREN yatağındaki yastıklara uzanmış, aşk romanını okuyarak dikkatini dağıtmaya çalışırken Malakai'nin odasına girmesiyle başını kaldırdı.

Diğerleri gittiğinden beri üçüncü kez.

"Çok sıkıldım," diye yakındı, sinirli bir elini omuz hizasındaki saçlarında gezdirirken.

"Malakai," diye iç geçirdi Loren, elindeki kitabı kucağına bırakarak. "Her birkaç dakikada bir seni eğlendirmek zorunda mıyım?"

"Diğerleri sıkıcı. Arthur, Dom ve Blue'ya bilim hakkında bir şeyler öğretiyor. Berbat." Şifonyere yaslandı, neredeyse devirmek üzereyken çekmecelerin kulpları takırdadı. "Sen ne okuyorsun?"

Loren açık kitabına baktı. Sonra tekrar Malakai'ye. Ona kurnazca bir gülümseme verdi. "Bir aşk romanı. Sana yüksek sesle okumamı ister misin?"

"Eww, hayır."

Önündeki kitabı açtı.

Sanki bir örümcekmiş gibi geri adım attı. "O şeyi benden uzak tut."

Kıs kıs güldü.

Malakai'nin saatinin hoparlörü çatırdadı.

Tık sesi gelene kadar yüzü çevirdi. Sonra da kulağına götürüp dinledi. Loren de dinledi, sinirleri midesini düğüm düğüm etti.

Bu, diğerlerinin ayrıldıklarından beri onlara verdiği ilk iletişim şekliydi. Ama parazit patlamaları dışında hiçbir şey algılayamıyordu; kimin konuştuğunu bile anlayamıyordu.

Malakai küfrederek koridora çıktı, saati hâlâ kolundaydı. Kulak.

Loren nefesini tutarak doğruldu ve ölümlü kulaklarının diğer uçtaki kişinin ne anlatmaya çalıştığını anlamasını diledi.

Loren, Darien'in hoparlörden gelen, zar zor duyulabilen ve parazitlerle kesilen derin sesini fark ettiği anda kitabını kapatıp ayağa kalktı ve sessiz adımlarla Malakai'yi takip etti.

Darien gittikten sonra ağlamayı bırakması biraz zaman almıştı. Her ne kadar Darien'in hayatını pazarlık konusu yapma kararına hâlâ üzülse de, bu gece uğraşmaları gereken farklı bir sorun vardı; önümüzdeki on ay içinde değil, hemen yaklaşmakta olan bir sorun. Kimsenin kaderi kesin değildi; farklı kararlar farklı yerlere götürürdü. Dul, kendisinin yirmi bir yaşında öleceğini söylemiş olabilirdi ama Darien'in de öleceğini kabul edemezdi. Bu pazarlıktan bir çıkış yolu olmalıydı; kendisi ölmek zorunda kalsa bile onu kurtaracak bir çıkış yolu.

Azrail kapısının hemen dışında duruyordu, saati bir kulağına kaldırmış, bir parmağını diğerine bastırmıştı.

Loren kapı aralığında durdu. Hoparlörlerden gelen ve her kelimesi parazitlerle bölünen o korkunç gerçeği dinlerken, çarpan kalbi acı dolu bir koşuya başladı.

Şehir havaya uçacaktı. Kopya, Caliginous Odalarından gelen büyü akışı tarafından çoktan harekete geçirilmişti.

Bu da bunu onun yaptığı anlamına geliyordu. Silverway'deki Caliginous'ta gördüğü tedaviler sokakların altındaki canavarı besliyordu.

Ve eğer şimdi harekete geçmezse, on milyon insanın ölümünden sorumlu olacaktı. On milyon ölüm onun üzerine yıkılacaktı.

Ve bu ölümlerden bazıları sevdiği insanlar olacaktı. Dallas, Ivy, Tanner. Jack, Max, Travis.

Darien.

Bunun olmasına izin veremezdi. İzin vermezdi. "Malakai," dedi sessizce.

Arkasını dönmesi bir dakika sürdü. Saati kapattı, artık cızırtıdan başka bir şey gelmiyordu. "Gitmemiz gerek," dedi, yüzü kasvetliydi, yeşil gözleri hiç görmediği kadar periliydi. "Yveswich'ten ayrılmalıyız yani. Atlas'ın tahminine göre replikanın patlamasına otuz dakikadan az kaldı." Otuz dakikadan az. Tanrılar.

Ama Loren kaçmıyordu. Artık değil, sevdiği insanları terk etmek anlamına geldiğinde değil. Darien'i terk etmek. "Bir yere gitmiyorum."

Döndü ve odasına geri döndü. "Kontrol Kulesi'ne gitmemiz gerekiyor."

"Siktir et şu gürültüyü," diye ısırdı Malakai, arkasından hışımla içeri girdi, ağır adımlarından şifonyer takırdıyordu.

Loren pijama tişörtünü başının üzerinden çekerek Malakai'nin arkasını dönmesine neden oldu, şimdi sırtı ona dönüktü ama odadan çıkmamıştı. O tulumu giymeli ve buradan hemen çıkmalıydı.

"Geçen sefer ne olduğunu ikimiz de biliyoruz," dedi Malakai, şortunu ayak bileklerine kadar indirip içinden çıkarken hâlâ diğer tarafa bakıyordu. "Neredeyse ölüyordun."

Loren, "Otuz dakika o tünellerden çıkmaları için yeterli bir süre değil," dedi. Bebe mavisi bir tişört ve bir çift siyah tozluk alıp giydi; zıbının altına en rahat uyacak giysilerdi bunlar. "Çok yakın olacaklar. Ya patlamadan ölecekler ya da tünellerde sıkışıp kalacaklar."

"Peki gerçek bir bombanın patlamasını nasıl engelleyeceğiz?" Geniş omzunun üzerinden baktı ve onun giyinik olduğunu görünce yüzünü ona döndü. "En son Kontrol Kulesi'ne sihrini akıttığında kalbinin durduğunu sana tekrar hatırlatabilir miyim? Bunun tekrar olmasından sorumlu olmayı reddediyorum."

"Olmaz. Artık *bunlara* sahibim." Ellerini kaldırarak avuçlarındaki kanal dövmelelerini gösterdi, güneş ve hilal sanki simle parlıyordu. "Bunlar yardımcı olacak, değil mi?" Kadın onu dikkatle inceledi ama adam kendini ele vermeme konusunda iyiydi. "Sende de var mı?" diye sordu.

İsteksizce ona sağ ön kolunu saran kapüşonlu Azrail dövmesini gösterdi. "Kesinlikle öyle," diye mırıldandı ama hâlâ kaşları çatıktı, belli ki planının işe yarayabileceğini kabul etmek istemiyordu.

Ve Loren'e ihtiyacı olan son güveni veren şey de tam olarak buydu. Artık içinde hiç korku kalmamıştı, sadece adrenalin vardı. "Pekâlâ, sihrini kullanırken nasıl hissediyorsun?" Arthur'un onun için yaptığı beyaz yüzük şifonyerinin üzerinde duruyordu. Şimdi onu aldı ve taktı. Bir hareketle zıbın dışarı fırladı ve onu tepeden tırnağa kapladı, büyü saçlarını geriye savurdu.

"Sınırına yaklaştığında acımaya başlıyor," dedi Malakai, her kelimesi isteksizlikle doluydu. Bu onun için yeterince iyiydi.

"Giysini giy," dedi ve onun yanından geçip kapıdan çıktı. "Herkesi kurtaramayacağım ama şehrin bir bölümünü koruyabileceğim."

Elini koluna koyarak onu durdurdu ve yüzleşmesi için kendine doğru çekti. "Loren..." Ona sarıldı, bakışlarında savaşılan duygular vardı. "Bunu yapmana izin veremem. Ölümünden ben sorumlu olamam."

"Ve *onların* ölümünden ben sorumlu olamam." Şehri işaret etti. Malakai'nin buna söyleyecek bir şeyi yoktu. Ama ona tutunmaya devam etti, kendisiyle kavga ediyordu.

"Korkarak çok uzun yıllar geçirdim," diye fısıldadı Loren. "Korkuyla işim bitti."

"Bu korkuyla ilgili değil," diye savundu. "Bazen ne zaman kaçacağını bilmek daha akıllıcadır." Adamın onu kurtarmaya çalıştığını, Darien'le bir anlaşma yapmış olması gerektiğini biliyordu. Ama gidemezdi, gidemezdi.

"Öleceklerini bile bile buradan uzaklaşmak mı istiyorsun?" diye sordu ona.

Kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır." "O zaman gidelim."

Bir dakika sürdü ama sonunda tutuşunu gevşetti ve iç çekti. "Yolu göster, sarışın."

TÜNELLER

YVESWICH, KEREYALETİ

DARIEN yeraltı odasından geçerek, kadim ve korkunç şarkısını haykıran Kuyu'dan uzaklaştı. Saldığı her büyü dalgası kemiklerini pençeler gibi tırmalıyor ve kanını ateşe veriyordu.

"*Daha hızlı!*" diye bağırdı. Hızını diğerlerinden daha yavaş tutuyor, Roman, Tanner ve Jack'in kurtulmasını sağlayacak kadar geride kalıyordu. Şanslıysalar dakikaları vardı; replika ile aralarına mesafe koymak için dakikaları. Giysilerinin kışlarını kurtarmak için bir şansa sahip olmasına yetecek kadar.

Neredeyse tünelin ağzına varmışlardı ki Darien kemerin üzerinde yanıp sönen kırmızı bir ışık gördü. Koşarken çıkıntıları ve yarıkları taradı, kabloları ve burada işi olmayan silindir yığınlarını gördüğü anda midesi bulandı.

"*GERİ ÇEKİL!*" Darien kükredi. Diğerleri patinaj yaparak durdular ve bağırarak sorular sordular.

Darien patlayıcılar patladığında sihrini bir koruma kalkanına dönüştürdü.

Ve tünel gözlerinin önünde çöktü.

Isı ve ışık havayı yakarak onları geçici olarak kör etti.

Bir grup olarak tökezleyerek geri döndüler, küfrediyor, mırıldanıyor ve öksürüyorlardı. Etraflarına enkaz yağıyor, kaya parçaları üzerlerinde bir şemsiye gibi duran gölge siperinden aşağı yuvarlanıyordu.

Shadow-Darien'in büyüü tekrar görünür oldu.

Roman tünele, geçmelerini engelleyen moloz yığınına doğru hamle yaptı. "Hayır," diye homurdandı. "*Hayır.*"

Bu onların tek çıkış yoluydu.

Başka bir çıkış bulamadıkları sürece kapana kısılmışlardı.

KATRAN ÇUKURLARI

YVESWICH, KEREYALETİ

TRAVIS ve diğlereri kayboldu.

Darien ya da Max'e ulaşamıyordu. Hem saatiyle hem de cep telefonuyla birkaç kez denemişti ama nafile. Bu tünellerde telefon çekmiyordu, saatinde de frekans yoktu.

Yön bulmanın da bir yolu yoktu, Aspen'in tabletinde açtığı ekranda hiçbir şey çıkmıyordu. Bu tünellerin onları Darien ve diğlerlerine götürmesi gerekiyordu ama Travis daireler çizdiklerinden emindi. Aspen nefesinin altından küfredip ekranın yumuşak parıltısı yüzündeki hayal kırıklığını gösterdiğinde Travis onun haklı olduğunu anladı. Bunun bir faydası yoktu.

Travis'in saatinden bir parazit patlaması geldiğinde bir on dakika daha geçmiş olmalıydı.

"Travis?" Darien'in sesi hoparlörlerden geliyordu, yer yer kötü sinyal nedeniyle kesiliyordu. "Travis?"

Sonunda.

Travis cihazı ağzına götürdü. "Buradayım," dedi yüksek sesle ve net bir şekilde. "Neler oluyor?"

"Nerede-"

"Tünellerdeyiz-" Bir başka parazit patlaması onun sözünü kesti. Diğlerlerinin onu izlediğini, dinlediğini hissedebiliyordu. "Darien?" Bekledi ama cevap gelmedi. "Darien, beni duyabiliyor musun?" Sessizlik. "Tünellerdeyiz-"

Darien aniden, "*Defol git buradan!*" diye bağırmaya başladı. "Şey- şey- Patla!"

Travis'in yüzünden kan akıyordu. Dönerek kendisine şaşkınlıkla bakan diğerlerinin yüzüne baktı.

Darien'in ağzından çıkan sonraki kelimeler, Travis'in duyması için dua ediyormuş gibi, durağan çılgınlardı. *"TÜNELLERDEN ÇIKIN, HEMEN!"*

Ondan sonra, parazitten başka bir şey yoktu.

Ve Travis buraya girdikleri andan itibaren bu tünellerde bir şeylerin ters gittiğini fark e t m i ş t i .

Uzun zaman önce, iblis nüfusunu buraya hapsetmek için büyüyle mühürlenmişlerdi.

Ve sanki hepsi çok daha kötü bir yırtıcıdan kaçmış gibi hiç iblis yoktu.

Bir bomba.

Travis'in emri şiddetli bir fısıltıydı. *"Kaç."*

"Beni boğmaya mı çalışıyorsun, kızım?" Malakai, Yveswich'e doğru hızla ilerlerken motosikletin gürleyen bas sesleri arasında bağırdı. Şafak söküyor, sokakları sabahın erken saatlerinin gümüşü ışığıyla yıkıyordu. Rüzgâr gözlerini ve saçlarını yırtıyor, çevreleri bulanık bir şekilde geçip gidiyordu.

Loren Azrail'in boynunu sıkkan kollarını gevşetti, bacakları da aynı şeyi onun beline yaptı. "Özür dilerim," dedi. Ne kadar sert sıktığını fark etmemişti. "Daha önce bunlardan birine hiç binmemiştim."

"Söylemiyorsun."

Kontrol Kulesi sadece birkaç blok ötedeydi. Gün ışığının gelmesiyle sokaklara daha fazla araba ve yaya gelmiş, bu da çabalarını yavaşlatmıştı. Malakai yine de kırmızı ışıktaki ve dur işaretlerinde geçerek kazaya neden olmaktan kıl payı kurtuldu. Gittikleri her yerde kornalar çalıyor, lastiklerin gıcırtısı ve yanık lastik kokusu havayı kesiyordu.

Malakai aniden direksiyonu kırdığında kırmızı ışık yanan başka bir kavşağın altından geçiyorlardı, motosiklet o kadar keskin bir şekilde yana yattı ki neredeyse devriliyordu.

Loren onun boynuna sıkıca sarıldı, midesi bisikletle birlikte savruluyordu. "İyi misin?" diye bağırdı.

Malakai'nin başını sallamasının cevap olmadığını biliyordu, ama sanki bir şeyden kurtulmak ister gibiydi. "Ne olduğunu bilmiyorum." Bisikleti daha hızlı itti, nabızı aniden bileklerine çarpmaya başladı.

Loren bir sonrakini hissetti; derin, yuvarlanan bir sarsıntı, sanki şehri bir deprem vurmuş gibi, Kuyu kopyasının ürkütücü çağrısı sokaklarda bir boru gibi ötüyordu. Sadece sihirle doğmuş insanların duyabileceği bir ses, felç edici bir saldırı.

Bu uhrevi büyü dalgası Malakai'yi etkisiz hale getirdiğinde motosiklet tekrar sola doğru savruldu.

Loren'in midesi kışından fırladı, bir telefon direğine çarpıp uçarlarken Malakai'nin adı keskin bir çığlıkla ağzından çıktı.

SHAY bu kâbusu bir kereden fazla yaşamayı hayal bile edemiyordu. Ama karanlık tünellerde iki yanında koşturan insanlar, dehşet verici bir şekilde, bunu çoktan yaşamışlardı.

Kuyu kopyası patlayacaktı. Uyuduğu yere ne kadar yakın olduklarını düşünürsek, patlamadan sağ kurtulma ihtimallerinin ne kadar olduğunu bilmiyordu ama soracak cesareti de yoktu. Gruptaki herkes olabildiğince hızlı koşuyordu, gözleri alarmla parlıyordu, hayatta kalmak için umutsuz bir umutla. Kimsenin duymak ya da cevaplamak istemeyeceği bir soruyla onları ezmeyecekti.

Bu yüzden koştu, ayak uydurmak için mücadele etti, dolambaçlı tüneller sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu. Her köşe, yerini daha fazla köşeye bırakan daha uzun tünellere yol açıyordu. Sanki ateşli bir rüyanın içinde koşuyormuş gibi hissediyordu.

Travis kayarak grubun önünde durup diğerlerini sarsarak durma noktasına getirdiğinde ve bedenler birbirine çarptığında yolu yarılادıklarını hissetti.

Çıkış yolu kapalıydı. Dört yüksek, kükreyen Tazı tarafından.

Loren zırh giymemiş olsaydı, motosiklet çarpışması onu kesinlikle öldürürdü.

Bisiklet paramparça olmuştu. Kendini ayağa kaldırırken kaldırımında ve yolda cam ve metal parılıyordu, Malakai de birkaç metre ötede aynısını yapıyordu. Vücudu ağrıyordu ama kıyafeti olmasaydı olacağı kadar kötü değildi. Arabalar durmuş, yakınlarda rölantide çalışıyordu, birkaç sürücü ve yaya ya acil durum numarasını arıyor ya da yardım edip edemeyeceklerini görmek için bu yöne doğru gidiyordu.

"İyi misin?" Malakai seslendi. Acıdan kurtulmuş bir halde, adımlarında hafif bir aksaklıkla ona doğru geldi. "Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim." Takım elbiseler Tanrı'nın lanetlediği bir mucizeydi. Caddenin sonunda sıvı gümüş gibi parlayan Kontrol Kulesi'ne baktı. "Acele etmeliyiz." Malakai'ye elini uzattı ve Malakai elini tutarak onu sırtına aldı.

"Bisiklette yaptığın gibi beni boğmamaya çalış," diye şaka yaptı ve bileklerini kalçalarının altına bağlayarak onu yerinde sabitledi.

Loren sadece tutundu ve "Bana ne kadar hızlı koşabildiğini göster" dedi.

DAKİKALAR GEÇMİŞTİ ve siyah adamant kılıcıyla bile dört Tazı'dan sadece birini öldürmeyi başarmışlardı.

Shay kaba bir güçle tünel duvarına fırlatıldı, oksijen ciğerlerini bir anda terk etti. Yere yığıldı, nefes nefese kaldı, diyaframı yanıyordu, diğerleri de onun kadar bitkin ve acı içinde etrafında savaşıyordu.

Bunu yapmaya devam edemezlerdi. Bu Tazıları geçemezlerse, hepsinin işi bitecekti.

"Shay!" Ivy seslendi, bir bıçağı Tazı'nın kafatasının arkasına saplarken sesi yorgunluktan çatlıyordu. Kemikler çatırdadı ve iblis kükredi, şimdi öncekinden daha öfkeliydi. "İllüzyon kullanabilir miyiz?"

Neredeyse doğru cevap verecekti. Neredeyse ağzından kaçırarak ve onlara Tazıların illüzyonla kandırılmayacak birkaç iblis türünden biri olduğunu söyleyecekti; bu gerçeği gençken, aptal arkadaşlarıyla birlikte katran çukurlarında ot içmek için dolaştıklarında zor yoldan öğrenmişti.

Shay ayağa kalktı. "Bize üç dakika kazandırabilirim." *Ben size üç dakika kazandırabilirim*, diye düzeltti zihninde.

"Acele edin!" Travis bağırarak, Ivy'nin ona fırlattığı siyah bıçağı ikinci bir Tazı'nın kafasına sapladı. O bıçak yanlarındayken bile bu şeyleri öldürmek zordu. Hızlı ve güçlüydüler. Tehditkârlardı.

Shay kalçasına bağlı hançeri çekti ve boynunu kesti.

Sadece küçük bir kesikti. Ancak Tazılar, ne kadar küçük olursa olsun, herhangi bir miktardaki kan için çılgına dönerlerdi. Ve yarayı kendi vücuduna kendisi yaptığı için, giysisinin büyüğü bunun olmasını engellemedi.

Tazılar bir anda ona doğru dönmeye başladı.

"Şimdi," dedi Shay. Boynundaki yara acıyor, kan damlaları tenini ısıtıyordu. "Şimdi koş."

Diğerleri yaptı. Doğruca katran çukurlarına.

Shay onların gidişini izledi, sadece bir anlığına. Kendini kesmesinin, ondan yapmasını istedikleri illüzyon olduğuna inanmalarını izledi.

Küçük bir gülümseme verdi ve diğer tarafa doğru koşmaya başladı, kalan Tazılar da aç kükreyişlerle onu takip ediyordu.

Ve korkmadığını fark etti.

KONTROL KULESİ ÇOK BÜYÜKTÜ. Angelthene'dekinden bile daha büyüktü. Yveswich'in merkezinde gururlu bir ağaç gibi duruyordu, anima mundi'nin kökleri toprağın derinliklerine doğru tünel açıyordu. Kanallardan akan renk darbeleri kulenin tabanından yukarı doğru yudumlanıyordu.

Yeterince yaklaşırlar yaklaşmaz Loren, Malakai'nin sırtından atladı ve kristali sıvı gümüş gibi parlayarak kuleye kadar olan mesafeyi koşarak kat etti.

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin, kızım?" diye soludu Azrail onun yanında koşarken.

"Buraya geldiğimde bir yolunu bulurum," diye cevap verdi.

Kuyu kopyasının bir başka büyü dalgası Malakai'yi durmaya zorladı. Ellerini kulaklarının üzerine kapattı. Dizlerini büktü.

Loren dönüp ona baktı. "Malakai-"

"Git, git!" Ona el salladı. "Git, hemen geliyorum."

Kanlı Ay'da olduğu gibi ilk platforma ulaşmak için zamanı yoktu. Buradan aşağıya büyüsunü akıtması ve en iyisini umması gerekecekti.

Kanalı boynundan sarkarken, avuçlarındaki dövmeler büyüsunü toparladıkça parıldıyor, uğuldayan kuleye doğru adım attı. Gözlerini kapattı.

Ve iki avucunu da cristala'nın üzerine koydu.

TRAVIS ve diğerleri çıkış yolu için deli gibi koştular.

Şafak sökmüştü, bu yüzden ilerideki bir dönemeçten gelen ışıltıyı görebiliyordu. Yaklaşmışlardı, ama bu tünellerden çıkmayı başarsalar bile,

Bu da onlara bu şehirden kaçmak için fazla zaman bırakmıyordu. Her iki durumda da insanlar ölecekti. Bu grupta olsunlar ya da olmasınlar. Bu düşünce onu hasta ediyordu. Paxton, Roman... Darien, Tanner, Jack... Onları bir daha görebilecek miydi?

"Daha hızlı!" Travis bağırdı, nefesleri tünelleri inletiyordu. Jewels'ı elinden tutup daha hızlı bir tempoyla çekmeye başladı.

On hızlı adım daha attılar ve sabahın erken saatlerinde temiz havayı içlerine çekerek ilerlediler. Dinlenmek için durmadılar, vakit yoktu. Kamyona ulaşmak zorundaydılar.

Jewels'ı da yanına alarak koştu-

"Bekle!" Ivy seslendi.

Kayarak durdu, diğerleri de durma noktasına geldi. Ivy'nin bakışları grubun arasında çılgınca dolaşüyor, arıyordu.

Birisi kayıptı.

Sesi telaşla çınlayarak, "Shay nerede?" diye haykırdı.

ASANSÖR

YVESWICH, KEREYALETİ

Max, Maya'nın hayatta olduğunu öğrendiği geceden beri bu anın, bu kavuşmanın hayalini kuruyordu. Bunu o kadar çok düşünmüştü ki, o gün geldiğinde her şeyin tam da kafasındaki gibi olacağına inanmıştı. Ona koşacağını, onu kollarının arasına alacağını ve her zaman onu ezdiğinden şikayet ettiği o ayı gibi sarılışlarından birini yapacağını hayal etmişti.

Gerçek şu ki, kelimeler ağzından kaçtı, ayakları da öyle. Sersemlemiş bir halde sessizliğe büründü, kalbi tüm vücudunda atmaya başladı, kendini yerden kaldırdı ve çarpık asansör kapılarından, kaybettiğine inandığı kız kardeşine baktı.

Maya 'MJ' Reacher büyümüştü. O kadar uzun süre Max'in anılarında yaşamıştı ki, nedense Max onun geçen zamanla birlikte nasıl büyüdüğünü ve değiştiğini fark etmemişti. Artık bir genç kız değil, bir kadındı ve olağanüstüydü. Vücudu ateş gibiydi, saçları alev gibi yukarı doğru uzanıyordu. Ignis'in ete kemiğe bürünmüş haliydi.

Onun yanında, diğer Elementaller kendi alevli formlarını aldılar, hepsi karanlıkta parlayan bir renk yelpazesi. Sarı, mor, yeşil, eflatun... ve kırmızı olan, merkezlerinde bir kalp gibi yanıyordu.

Çok güzel. Ethereal. Hepsi kendine özgü bir şekilde ölümcül.

"Maya." Max onun adını ancak bir solukta söyleyebildi ve bir kez söyledikten sonra bir daha söyleyemediğini fark etti.

Kız kardeşi hayattaydı. MJ yaşıyordu ve tam oradaydı, tıpkı onun kendisine baktığı gibi ona bakıyordu. Bunca zaman.

Bunca zamandır.

Gözyaşları onu kör etti. Boğazından bir hıçkırık yükseldi, dışarı çıktı ve artık sessiz olan tünellerde yankılandı. İblislerden geriye hiçbir şey kalmamıştı, kemikleri

Yangın yüzünden kül olan toprak Max'in ayaklarının altında hâlâ sıcaktı.

Kız kardeşinin ateşi. Maya bunu yapmıştı, onu kurtarmıştı. Küçük kız kardeşini.

Max gözyaşlarını kırıştırarak uzaklaştırdı ve MJ'in yüzündeki ihtiyatın yavaş yavaş azalmasını hevesle izledi. Alevleri soğumuştı. Ateşin yerini et aldı ve saçları Max'in hatırladığı o kızıl kahverengi dalgalar halinde omuzlarına dökülerek duruldu; okula gitmeden önce her gün mücadele ettiği, kabarmasına ve birbirine dolanmasına lanet ettiği ve keşke daha kontrol edilebilir saçlarla doğmuş olsaydım dediği saçları.

Maya o kadar alçak sesle konuştu ki, tek kelimesi neredeyse duyulmuyordu. "Max?" İşte o anda bomba patladı.

SHAY Tazıları tünellerin derinliklerine, derinlerde bir kalp gibi atan Kuyu kopyasına doğru yönlendirmişti.

Şimdi, ciğerleri ve kasları çığlık atarak, başı şiddetli bir baş ağrısıyla çarparak diğer yöne doğru koşuyordu.

Arkasında Tazılar aramalarına devam ediyordu. Bir mucize eseri onları tünel ağında kaybetmeyi başarmıştı. Muhtemelen bunun için Kuyu kopyasına teşekkür etmeliydi, uzun, gürültülü çanları Shay üzerinde olduğu kadar iblisler üzerinde de etkiliydi.

Zamanının tükenmekte olduğunu hissetti. Kopya o korkunç, patlayıcı sesleri yaymaya devam ediyor, her biri kemiklerini kesiyor ve kanını titreştiriyordu.

Şimdi kendisinden öncekilerden daha yüksek bir sesle başka bir çağrı duyuldu. Bu ses onu sendeleyerek tünelin duvarına çarptı, yüzünü koruyan büyü taşa çarparak parçalandı.

Ellerini kulaklarının üzerine kapattı ve koşmaya devam etti.

Shay, sen yavaşsın, demişti Roman ona çölde. Bu doğrudu - buradan canlı çıkma umudu yoktu. Ve Kuyu kopyasına o kadar yakındı ki, giysisinin onu kurtarmayı başarması mucize olurdu.

Yine de, daha önce pek dikkat etmediği tanrılara sessiz bir dua gönderdi ve tüm gücüyle şimdi onu duymalarını umdu.

"Anna öldü," diye mırıldandı karanlığın içinde, bu korkunç gerçek dilinden dökülürken gözleri yaşlarla doldu. "Eminim son anlarında sana dua ederdi, tıpkı benim şimdi ettiğim gibi." Koşmaya devam etti, başka bir patlama şehirde çınlarken ellerini tekrar kulaklarına götürdü, aradaki boşluk

Nabızlar artık çok daha kısa atıyor, bir saatin tik takları gibi. "Kendim için değil, arkadaşlarım için dua ediyorum."

Onlar onun arkadaşlarıydı, değil mi? Onları uzun süredir tanımıyordu ama o kısa sürede ona Riptide'daki herkesin verdiğiinden daha fazlasını vermişlerdi.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüp tulumun büyüsuyle parlarken, "Onlara bir şans verin lütfen," diye fısıldadı.

Roman'a bir şans ver, diye ekledi zihninden. Roman kadar acı çekmiş, sevdiği insanlar için bu kadar çok fedakârlıkta bulunmuş ve karşılığında bu kadar az şey almış biriyle daha önce hiç karşılaşmadığına inanıyordu.

Kopya patladığında, ısı ve ışık tünellerden geçerken sadece onun yakışıklı yüzünü düşündü-

Shay'in dünyası aydınlandığı kadar hızlı bir şekilde karardı.

Şehrin altındaki TÜNELLERDE, Kuyu replikasına çok yakın olan Darien dizlerinin üzerine çöktü.

Kopyanın gücünün doruğa ulaştığını hissetti. Patlamasına artık sadece birkaç saniye kalmıştı. On milyondan fazla insan ölmeden önce. Darien dahil. Ailesi de dahil. Arkadaşları da.

Buradan başka çıkış yolu yoktu. Tüneli tıkayan molozları kazmaya çalışmanın bir faydası yoktu. Çok fazla moloz vardı ve çok az zaman vardı.

Darien'in kalbi o kadar sert çarpıyordu ki canı acıyordu. Midesi bulanıyor, kanı sadece bir kez daha görünür olan kendi büyüsuyle değil, Kuyu'nun çağrılılarıyla da canlanıyordu. Ölümüne kadar geçen saniyeleri geri sayan her bir ses, kemiklerinde ve kafatasında çınılıyordu. Kopyaya o kadar yakındı ki, düşündüğünü duyamıyor, hareket edemiyordu, sanki bu an bir rüyadan daha gerçek değildi.

Yine de onu düşündü-Loren. Düşüncelerinin kasırgasında onun güzel yüzünü, parlak gülümsemesini hayal etti. Malakai'nin sözünü tutmuş olması için dua etti; Darien onu uyardığı anda onu güvenli bir yere götürmüştü. Onun çoktan bu lanetli şehirden kilometrelerce uzakta olması için dua etti.

Roman, Jack ve Tanner çıkış yollarını tıkayan kayaları kazmaya devam ettiler; tenleri terden parlıyor, gözleri kararlılıktan ateş saçıyordu.

Darien'in onlara bunun bir faydası olmadığını söyleyecek cesareti yoktu.

Kopyanın çağrısı kan donduran bir feryada dönüştü ve Darien'in kulaklarının arasında bir boru bombası gibi patlayarak onu yerde kendi üzerine kıvrılmaya gönderdi. Aldığı darbeye omuzları gerildi, elleri kulaklarının üzerine doğru kalktı. Ağzı duyamadığı ya da hissedemediği bir çığlıkla açıldı, gözleri acıdan yaşlarla doldu. Yüzünü taşa gömdü, kirin ve kanın tadını aldı, hemen arkasında kadim şarkısını haykıran o canavarın yanından uzaklaşmak istiyordu.

Dişleri şarkı söylüyordu. Kasları seğirdi ve titreşti. Soğuk, sert zeminde kıpırdayamadan yatarken başını eğdi ve diğerlerinin de aynı şeyi yaptığını gördü; her ikisi de gözlerinden sızarken kan Zehir'e karışıyordu.

Büyü dalgası sonunda geri çekildiğinde, Darien muazzam gücü yüzünden neredeyse bayılacaktı. Gözlerini kırptırarak kanı ve sisi uzaklaştırdığında diğerlerinin yerdeki çeşitli pozisyonlarından kalkmaya çalıştıklarını ve Darien'in hissettiği kadar şaşkın göründüklerini gördü.

Teker teker sendeleyerek ayağa kalktılar ve ona katılmaya geldiler. İki yanında acı içinde çömelmişlerdi. Darien diz çökmek için kendini yukarı itti ve tek kelime etmeden birbirlerinin ellerini tuttular.

Nefes nefese kalan, burnundan, kulaklarından ve gözlerinden kan akan Darien başını geriye doğru eğdi ve derisinin üzerinde bir şeyin... *başka* bir şeyin... dalgalandığını hissetti. Adamantın diğer tarafında olduğu için içini görebiliyordu. Şehrin çok çok yukarısını. Arnavut kaldırımlı iki sokağın kesiştiği yeri, Basilisk'in bir zamanlar yaşadığı devasa Kavşak'ı gördü.

Ve anlam veremediği bir nedenle kendini Kontrol Kulesi'ne doğru bakarken buldu...

Tıpkı kopyanın patladığı gibi.

KONTROL KULESİ

YVESWICH, KEREYALETİ

Sihirini kullanmak ona her şeyi görme yeteneği verdi.

Loren onun çok renkli gücünün sokaklarda dalgalandığını hissedebiliyordu, sanki boyaya batırılmış elleriyle uzanıp onlara dokunuyormuş gibi.

Kontrol Kulesi'nde durmuş, başını eğmiş, iki avucunu da anima mundi'den sihir çekerken titreşen cristala'ya dayamıştı. Şehri kafasının içinde bir harita gibi görüyor, farklı sokakların, binaların ve bölgelerin büyüünün korumasıyla aydınlandığını görüyordu; kopyanın patlamasından kurtarabildiği kadar çok insanı kurtaracak bir kalkan. Herkesin kurtulması için dua etti ama...

Doğruyu söylemek gerekirse, çoktan solmaya başlamıştı. Avuçlarının ortasındaki parlayan dövmeler kararıyor ve soğuyordu, boynundan sarkan kanal işe yaramaz bir kolyeye dönüşmekle tehdit ediyordu, onun da ısısı azalıyordu. Tıpkı Malakai'nin onu uyardığı gibi acı başladı, ellerinde hızla yukarı, yukarı ve yukarı yayılan bir yanma.

Ve daha şehrin dörtte birini bile kat edememişti.

Her iki durumda da Kuyu kopyası patlayacaktı. Burada yaşayan insanların büyük çoğunluğunu öldürecek, şu anda dünyalarının sona ermek üzere olduğundan habersiz olan insanları. İster işe gidiyor, ister yeni uyanıyor ya da uyumaya karar vermiş olsunlar, başlarına geleceklerden haberleri yoktu. Ve bu Loren'in kalbini kırdı.

Kararlılıktan ya da yenilgiden kaynaklanmış olabilecek ham, umutsuz bir çılgınlıkla büyüünü daha da ileri itti, tüm gücüyle kanal dövmelerinin onu hayatta tutacağını, büyülü bir çıta gibi tampon görevi göreceğini ve bu insanlara bir şans vereceğini umuyordu. Eğer durdurmayı başaramazsa, ellerinden alınmak üzere olan hayatları için bir şans daha.

Arkasında Azrail'in olduğunu hissetti, büyüünü kuleye akıtırken onu koruyordu.

"Loren," diye uyardı.

"Biliyorum," diye homurdandı, kendini daha da zorlayarak koruma balonunu sınırlarına kadar esnetti. Darien ve diğerlerinin hâlâ orada olabileceği yeraltına doğru tünel kazarak kuzey bölgelerini taradı. Onları hissedemiyordu ama kalkarıyla onlara ulaşabileceğini umuyordu. Eğer ulaşamazsa...

Düşüncesini bitirmedi.

Büyüsü dışarı aktı, daha fazla sokağa ve daha uzaktaki bölgelere doğru dalgalandı, kalkan onu daha uzağa ittikçe inceldi. Kuyu çimentoyu gümbürdetti, taşlar takırdadı. Yakındaki pencerelerin camları rüzgâr çanları gibi tıngırdadı. Kule titrerken Darien'i düşündü, çok sevdiği o yüzü hayal etti, onu kurtarmaya *ihtiyaç* duydu-

Şehrin dörtte birine ulaşmıştı, yüzü gözyaşları ve toprakla kaplanmıştı ki replika patladı.

BOMBA PATLADIĞINDA, Darien diğerlerine olan hakimiyetini kaybetti.

Patlama o kadar korkunçtu ki, zırhın korumasıyla bile nefes alamıyordu. Isı ve ışık her yerdeydi, ham büyü odayı bir kasırga gibi kasıp kavuruyordu.

Roman, Tanner, Jack, hiçbirini göremiyordu. Parlaklık, sıcaklık ve korkunç bir güçten başka bir şey yoktu.

Ve sonra peçe düştü.

YER ALTI

YVESWICH, KEREYALETİ

BOŞLUK her şeyi lanet bir kara delik gibi yuttu. Karanlık, Darien'in etini kemiklerinden ayırmakla tehdit eden bomba kadar büyük bir güçle odanın içinde patladı.

İlk patlamanın korkunç, uhrevi gücünden sonra Darien'in hâlâ nasıl hayatta olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ellerini diğerlerinin kavrayışından koparmış ve onu körlemesine bir duvara fırlatmıştı. Kemiklerini çürütecek kadar sertti.

Şimdi o duvarın dibine çökmüş, kollarını başının üzerine atmış, karanlığın aydınlığa galip gelerek dokunduğu her şeyi boğacağı boyutların çarpışmasını bekliyordu.

Sonunda, Peçe'nin düşüşü ve iki dünyanın tek bir dünya haline gelme gücü, fırtınaya karşı kapanmış bir pencere gibi durdu. Artık ürkütücü bir sessizlik ve sonsuz, boğucu bir karanlıktan başka bir şey yoktu.

Körlükten başka bir şey değil.

Acı dolu bir kükreyle vücudundaki molozları itti ve sendeleyerek ayağa kalktı; bir yanı, gözlerini şiddetle kırıştırarak kaybolan ve geriye dümdüz siyahtan başka bir şey bırakmayan çevresine bakarken, patlamadan sağ çıkmamış olmayı diliyordu.

Çünkü tünelleri boğan bu karanlık... Katrandan daha kalındı. Buzdan daha soğuktı. Darien'in üzerine ağır bir battaniye gibi çökmüştü; gözlerini ne kadar kırparsa kırsın, gözlerini ne kadar kısarsa kıssın, sonsuz kasvet içinde en belirsiz şekiller bile görünmüyordu. Hayatında ilk kez kör olan bir cehennem zebanisi, görme duyusu bile tek bir renk ipliğini bile göremiyordu. Ne ironi ama.

Karanlıktan daha kötüsü sessizlikti. Roman, Jack, Tanner... Hangi cehennemdeydiler? Enkazın garip takırtısından başka bir şey duyamıyordu.

Kalbinin atışları ve hızlı nefes alışları, ani soğuğa karşı çok sıcaktı.

Başka kalp atışı yok. Nefes alan başka kimse yok.

"Roman?" diye seslendi, sözcük yorgunluktan çatırdıyordu. Acıyla.

Cevap yok.

"*Roman!*" diye tekrar seslendi. Bağırışı sanki bir çanın içine sıkışmış gibi yankılandı.

Ardından gelen ürkütücü ses, sanki duvarların kendisi geriliyor, bir canavarın boğazı yutmaya hazırlanıyor gibi hafif bir inleme ve gıcırdama oldu.

"*Tanner,*" diye denedi, göğsü zor nefeslerle inip kalkıyordu. Görüşünü tekrar kullanmayı denedi ama ona hiçbir şey göstermedi. Sadece sonsuz kadife siyahı vardı ve Darien bunun Boşluk olmadığını, belki de patlama sırasında kör olduğunu düşündü. Nefes alışları hızlandı ve bir sonraki bağırışı umutsuz bir kükreyiş oldu. "*JACKYYYY!*"

Hiçbir şey.

"*Siktir. Siktir.*" Darien omzunun üzerinden uzandı, derisi ve kasları patlamanın acısıyla çığlık atıyordu, zırhı tepeden tırnağa yırtılmıştı ve otomatik tüfeği kaptı.

Silahını siyah örtüye doğrulttuğunda taktik ışık bir kıvılcım gibi önünde sallanıyordu. Kör değildi. Kör değildi ama-

Hiçbir ışık içeri giremiyordu. Ampul bir ateşböceği gibi işe yaramaz bir şekilde uçuşuyor, karanlığı yaracak hiçbir ışın yaymıyordu.

Sırtından soğuk bir ter boşandı. Kalbi iki kez tökezledi.

Peçe düşmüştü. Arkadaşlarının ya da ailesinin nerede olduğu, hatta hayatta olup olmadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ve hayatında ilk kez tamamen kör olmuştu.

ROMAN yukarıyı aşağıdan, solu sağdan ayırt edemiyordu. Karanlık ona baskı yapıyordu, acımasız ve boğucuydu. Yaklaşıyordu-

Ben buradayım, dedi Sayagul. Sakin ol. Darien'i bul. Darien'i bulmalıyız.

-

"Darien," diye nefes nefese kaldı Roman. Ayağa kalktı ve sendeleyerek Karanlıkta, kuzeninin bağırma sesini takip ediyordu.

"Roman!" Darien'in derin sesi rahatlamayla çatladı. "Roman, hangi cehennemdesin?"

"İşte," diye seslendi Roman, daha hızlı hareket ediyordu, botlarının parmakları molozlara takılıyordu. Ayağı takıldı ve yüzünü taşa, duvara çarptı, yanağının derisi yırtıldı. Sert taşı itti ve Darien'in ayak seslerine odaklanarak yürümeye devam etti. Sırtından çizgiler halinde akan kan, odanın içindeki buz gibi havaya karşı ılıktı. "Göremiyorum." Ve eğer göremiyorsa, bu Pax için ne anlama geliyordu? Kylar? Shayla? Onlar hayatta mıydı? Kahretsin, onları bulmak zorundaydı.

"Ben de yapamam." Darien'in sesi şimdi daha yakındı, botların altındaki kayanın kayma sesi daha da yükseliyordu.

Roman'ın ciğerleri çok küçüktü; tam nefes alamıyordu. Daha da küçüldüler, sıkıştılar, yandılar ve büzüştüler-

Sakin ol Roman, diye ısrar etti Sayagül, ama sözleri de panikle karıştı, zihni çevreleri ve Paxton'ın düşünceleri arasında gidip geliyordu. Shay.

Roman onun tavsiyesine uymaya çalıştı ama nefes alamıyordu, fobisi onu keskin pençeleriyle kavırıyordu. *Nefes* alamıyordu. "*Göremiyorum-*"

"Biliyorum." Darien'in sesi gergindi. Bir el Roman'ın koluna yerleşti ve Roman irkildi, sıkılmış dişlerin arasından nefesler çekildi. "Benim, buradayım," dedi Darien. "Tam buradayım. Beni duyuyor musun? Dinliyor musun?"

Roman başını salladı. Yutkundu. "Evet." Safranın yakıcılığı boğazına kadar yükseldi ve tekrar yutkundu, midesi bulandı. "Evet, seni anlıyorum."

"Yardıma ihtiyacım olacak. Bu yüzden beni bayıltmana izin veremem, tamam mı? Bunu sensiz yapamam." Darien Roman'a nefes alması, sakinleşmesi için birkaç saniye verdi ve Roman da kendini topraklayarak onları kabul etti. Genellikle çevresini yavaş yavaş içine çekirdi ama karanlık her yerdeyken bunu başka bir şekilde yapmak zorundaydı. Nefes almak, vermek... Nefes almak... Nefes vermek...

Yeterince sakinleştikten sonra, "Ne yapacağız?" diye sordu. Bir süre sessizlik oldu. Ve sonra Darien itiraf etti, "Bilmiyorum."

"Tüneller nasıl tamamen çökmedi?" Hiç mantıklı gelmiyordu. Molozların altında gömülü olmaları gerekirdi, burada nefes alıyor olmaları değil.

Bir sessizlik daha, Roman'ın anlam veremediği bir şeyle ağırlaşan bir sessizlik ve ardından Darien tekrar, "Bilmiyorum," dedi.

Roman gözlerini karanlığa dikti; Darien'in de aynı şeyi yaptığını, bir şey, *herhangi bir şey* aradığını hissediyordu. Ama Roman gözlerini ayarlamak için ne kadar zorlarsa zorlasın, karanlık eğilmiyordu. Ve bu şekilde kör oldukları sürece, kolay hedef olmaktan öteye gidemezlerdi. Görme yetisi bile hiçbir işe yaramıyordu; hiçbir şey göremiyordu.

Taş yakınlarda takırdadı.

"Jack?" Roman sessizce seslendi. "Atlas-" Darien'in uyarı amacıyla kolunu sıkıca kavramasıyla sustu.

Roman kıpırdamadan durdu, Darien de onun yanında aynı şeyi yaptı.

O karanlığın içinde bir şey tısladı. Bu ses, canavarların gırtlaktan gelen kükremeleriyle birlikte, tıpkı onun gibi diğerleri tarafından da yankılandı.

Yalnız değillerdi.

KONTROL KULESİ

YVESWICH, KER EYALETİ

LOREN'in sihirli kalkanı şehrin bazı kısımlarını korusa da, patlama sayısız yapıyı yerle bir etti. Koruyucu paltosundaki deliklerden sızarak neredeyse tüm kuzey ucunu yerle bir etti.

Kör edici beyaz ışık Yveswich'i bir anda yuttu. Sismik dalgalar korkunç bir güçle yeryüzüne yayıldı ve şehrin her köşesinde hissedilebilecek şiddetli dalgalar halinde asfaltı büktü. Büyüsünün kapsayamadığı her yer yıkıma uğradı.

Elektrik hatları koptu. Köprüler ve üst geçitler parçalandı. Araçlar sanki kendileri birer bombaymış gibi parçalara ayrıldı, şarapnel parçaları mermi gibi havayı parçaladı.

Elbise onu korurken, bomba patladığı anda ölmesi gerekirken onu hayatta tutarken, Loren her şeyi gördü. Ve bu bir kabustu.

Kalendae'yi tekrar yaşadı, sadece -imkânsız bir şekilde- daha kötüsünü. Çünkü geçen seferki gibi bayılmamıştı; felakete tam anlamıyla tanıklık etmek zorunda kalmıştı.

Başarısız olmuş biri için uygun bir ceza. Az önce milyonlarca insanı öldüren aynı canavarlık tarafından doğurulmuş biri - kopyanın sürekli artan ölü sayısına sayısız ruh eklendi.

Patlamanın şiddetiyle enkazın arasında yüzüstü yatarken, parlak ışık şehri parçalamaya devam ediyordu. Sonu yoktu, sadece devam ediyordu. Öyle bir güçle patlıyordu ki, büyüünün dayanamayacağından endişeleniyordu.

Şimdiden büküldüğünü hissedebiliyordu. Tüm o ısının ağırlığı altında vücudunun ısındığını hissetti. Efendisi olmayan o ham, korkunç güç.

Burnu kanamaya başladı, kırmızı damlalar kaldırıma damlıyordu - ondan geriye ne kaldıysa. Gözleri sulandı ve yandı. Zırhının arkası ısındı ve kabarıp soyulmaya başladı, sırtını bombanın büyüüne maruz bıraktı - silah aynı şeyi etine de yapmakla tehdit ediyordu.

Ve hâlâ hareket edemiyordu, patlama onu hareketsiz bırakıyor, yıkım bir kasırğa gibi etrafını sarıyordu. Son derece dehşet vericiydi.

Ve Malakai hiçbir yerde görünmüyordu.

Yveswich halkının çığlık atmaya, korku hissetmeye ya da bir tehdit olduğunu fark etmeye bile fırsatı olmadı. Patlama onları yakıp kül etti, geride kemik bile bırakmadı, gömecek hiçbir şey.

Geldiği kadar hızlı bir şekilde, patlamanın parlak ışığı çok daha güçlü bir şey tarafından yutuldu.

Gece. Yoğun, boğucu bir gece. Yoksa duman mıydı?

Orada yatıp gözlerini kısarak karanlığa baktıkça kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Kör mü olmuştu?

Loren yüzünü buruşturarak, kemikleri acı içinde bağırarak molozların arasından ayağa kalktı ve aniden bastıran karanlığa doğru gözlerini kırıştırdı.

Hayır, o duman değildi.

Gece gölgesiydi.

Boşluk. Boyutlar çarpışmış, diğer âlemin doğaüstü karanlığı onlarınkini istila etmişti.

Ve o karanlığın içinde korkunç şeyler belirmeye başladı. Çeneler, dişler ve kemikler tıkırdadı. Pençeler molozlara sürtündü ve kırılan camlara takıldı. Düşen şeyler karanlıkta geziniyor, bazıları tıslıyor, diğerleri av aramak için burnunu çekiyordu.

"Malakai?" Loren seslendi, sözcükler onun hissettiği kadar kırılıyordu. Büyüsünü kullanmak onun içini boşaltmıştı ve patlama onu öldürmemiş olsa da yine de zarar vermişti. Kalbi zayıflamış, başı ağırlaşmış, uzuvları sanki damarlarından kan yerine asit akıyormuş gibi uğulduyordu.

Vücudunun her yeri acıyordu. Zıbın parçalanmıştı ve kollarından ve bacaklarından aşağı ıslak ve ılık bir şeyin süzüldüğünü hissetti. Sırtından.

Omzunun üzerinden uzandı ve parmak uçları sırtının parçalanmış etini sıyırdığında yüzünü buruşturdu. Bu ılık ıslaklık kandı, paslı kokusu yakınlarda hissedebildiği yaratıklara, etrafındaki sokakları saran canavarlara sesleniyordu. Göremediği yaratıklar.

Solunda bir şey hareket etti. Karanlıkta gürültülü bir şekilde nefes alıyordu. Onu kokluyor.

Kalbi boğazına kaçarak sese doğru döndü. Birkaç adım geri çekildi, ayaklarının altında taşlar şakırdıyordu. "Malakai?" diye tekrar seslendi.

Ona cevap veren, bir yaratığın uhrevi çığlığıydı. Pençelerin taş üzerindeki törpüsü.

Nefesini tuttu. Çığlığını bastırdı. Karanlıkta sendeleyerek ilerledi, bir eli bir şeylere çarpmamak için önündeydi, diğeri ise ihtiyaç duyması halinde silahını almak için hazırды. Peçe'den gelen ırkların çoğunu öldüremeyebilirdi ama hiçbir şeye sahip olmamaktan daha iyiydi.

Karanlıkta yürüdü, neredeyse hiç mesafe kat edemedi, kaldırım patlaması göremediğinde manevra yapması neredeyse imkansızdı. Karanlık sanki biri kafasına bir battaniye örtmüş gibi bastırıyordu.

Kuru bir öksürük ürkütücü sessizliği böldü. "Malakai?" dedi tekrar, şimdi sessizdi. "Loren?"

"Buradayım," dedi, kelimeleri rahatlamayla boğulmuştu. Adamın sesine doğru tökezledi, ayakları molozlara takıldı.

"Nerede?" diye homurdandı.

Son birkaç adımda onun yanına yaklaştı. Ayak parmağı bir kaya çatlağına takıldı ve diz kapaklarını yaran bir acıyla onun yanında yere yığıldı. Loren onu bulmak için etrafına bakındı, eli sonunda onun arayan parmaklarına dolandı. "Buradayım," dedi, nasırlı parmaklarının ham derisini ve onu kaplayan kanı hissederek. "Ben buradayım."

"Hiçbir şey göremiyorum kızım."

"Durun, durun, bir fikrim var." Bir boncuk sihri kalmıştı, sadece bir tane. Çekirdeğinde uğuldadığını hissedebiliyordu, dışarı çıkmayı bekleyen küçük bir kıvılcım.

Gözlerini kapattı, etrafındakiler için hiçbir fark yaratmadığında titreme dürtüsüne direndi... ve o gece karnavalda yaptığı gibi alışılmadık Görüşünü vizyonuna itti.

Gözlerini yeniden açtığında tekrar görebiliyordu - sanki karanlık yok olmuş gibi değil de... sanki bir cehennem zebanisiymiş gibi.

Hızla Boşluğu taradı. Auralar ve enerjiler; binaların üzerinde dalgalanan büyüler, çalışmaya devam etme çabasıyla püsküren büyü. Onun koruması Kontrol Kulesi'nin tamamen çökmesini engellemişti.

yıkılmış ve ayakta kalan binalar en azından kısmen korunmuştur.

Yakın çevredeki hiç kimse hâlâ hayatta değildi. Molozların arasında dolaşan tek duyarlı yaratık, hepsi de aynı derecede korkunç olan farklı canavar türleriydi.

"Loren?" Malakai sesini yükseltti. Karanlıkta körlemesine etrafına bakındı. "Görebiliyorum," diye fısıldadı. Diğer elini kavradı, onları tuttu Şimdi ikisi de. "Görebiliyorum," dedi tekrar.

"Nasıl?" Elleri onunkileri sıktı. "Kör mü oldum?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır, bu Boşluk. Her şeyi yutuyor." Boğazında bir yumru vardı ve onu indiremiyordu. "Görüşünle görebiliyor musun? Herhangi bir şey?"

Kısa bir gecikme. Ve sonra, "Zar zor. Sadece bazı binaların üzerindeki büyüler."

"Canavarlar değil mi?"

Bir sessizlik daha. Ve sonra itiraf etti: "Hayır."

Birkaç dakika boyunca birlikte çömeliş kaldılar, hırıltılı nefesleri ürkütücü sessizliği doldurdu. İkisinin de ne yapacaklarına dair hiçbir fikri yoktu; hareket etme konusundaki isteksizlikleri, korku ve körlüğün ikisini de dondurmasından belliydi.

Ve sonra böğürmeler yeniden başladı. Ulumalar ve kükremeler; kanını donduran ve korkudan midesini titreten sesler.

Malakai parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Sakın beni bırakma," diye emretti. "Bırakmayacağım," diye fısıldadı.

"Söz veriyorum." Nefes alış veriş onunki kadar düzensizdi. "Söz vermek zorundasın. Seni kaybedersek hepimiz ölürüz."

Başını salladı, adamın göremediği bir hareketti.

Derin bir nefes alarak parmaklarını Malakai'ninkilere doladı. Kıvranan karanlıkla yüzleşti... içinde avlanan, güneşsiz gökyüzünde uluyan birçok canavarla yüzleşti - bir zamanlar görkemli olan bir şehirden geriye kalanları yok edecek bir avı birlikte çağırıyordu. "Söz veriyorum."

ISLEY KONUTLARI

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

Servis tepsisindeki çay fincanlarının tıktırtısı Tamika Isley'nin başını pencereye doğru çevirmesine neden oldu.

Bu bir deprem miydi?

Yatağın üzerinde, hasta annesinin yanında duran tepsiyi aldı ve dikkatlice komodinin üzerine yerleştirdi. Sakin adımlarla ayağı kalktı ve Victoria Amazonica Bölgesi'ne bakan pencereye doğru yürüdü. Hafifçe titreyen elleriyle perdeyi çekti.

Tamika uzakta parıldayan ufuk çizgisine baktı, Kanlı Ay'ın anıları içine çarptıkça nefesleri hızlandı.

Güç alanı hâlâ çalışıyordu; yeşilimsi tonunun Angelthene'in üzerinde fokurdadığını görebiliyordu. şehir sakindi, siren sesi yoktu.

Angelthene güvendeydi. Güvende. Onlar *güvendeydi*.

Bir elini hızla atan kalbine bastırarak birkaç yavaş, derin nefes aldı ve gergin kaslarını gevşetmeye çalıştı.

Arkasında, annesi kıpırdandığında yatak gıcırdadı ve acı dolu bir inilti odaya yayıldı. Annesinin uykuları her zaman düzensizdi; Kandırma onu yıllardır doğru dürüst dinlenmekten alıkoymuştu. Tamika bunu kabul etmek istemiyordu ama annesinin zamanı sona ermek üzereydi.

"Sorun yok anne," dedi Tamika sessizce. Cevap alamayacağını biliyordu; Kandırma Charlene Isley'nin de konuşma yetisini elinden almıştı. Ama Tamika kendisini yetiştiren kadına tek bir kelime bile söylememeye dayanamıyordu, bu yüzden yine de annesi cevap verecekmiş gibi konuştu. Tamika döndü. "Küçük bir deprem olmuş olmalı-"

Tamika dondu kaldı.

Yatak boştu, arşafllar annesinin bedeni tarafından buruşturulmuştu - aylardır o yataktan kalkmayan kadın tarafından.

Charlene Isley ortalıkta görünmüyordu.

Tamika'nın kalbi tökezledi. Boğazı kurudu.

"Anne?" diye seslendi. Yatağı doğıru bir adım attı, zemin ayaklarının altında gıcırdıyordu.

Elektrikler kesildi. Oda karanlığı gömüldü. Sessizlik ağır ve kalın bir pelerin gibi çöktü.

"Anne?" diye tekrar seslendi, şimdi daha sessizdi. Vücuduna yayılan bir ürperti tenini çakıl taşlarıyla kapladı.

Güç tekrar canlandı. Işıklar yanıp sönmeye başladı. Tavan vantilatörü dönmeye devam etti-

Tamika'nın gördüğü son şey bir bıçağın parıltısıydı.

Annesinin solgun eli tarafından kavranmıştı.

EPILOgUE

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

CYRA korkuyu en son ne zaman bu kadar güçlü hissettiğini HATIRLAYAMIYORDU. Evlerinde Erasmus'la birlikte haber kanalını izlerken kalbi çarpıyor, midesi bir girdap gibi çalkalanıyordu.

Yveswich'in kalbindeki kamera ölümcül bir gölge patlamasıyla yutulurken ekran karardı.

Oldu, diye düşündü. Eli ağzına gitti. Peçe düşmüştü.

Dünyalar arasındaki yarığın daha da genişlemesi artık sadece bir zaman meselesiydi. Yveswich bir mühürleme noktasıydı, en hayati olanı. Şelaleleri, kanalları ve kadim, labirentimsi tünelleriyle soğuk, tarihi şehir, yıllar önce sihrini akıttığı, boyutları ayıran dikişi diktiği yerdı. Bir ömür önce.

O zamanlar başka bir isimle anılıyordu: *Helia*. Bu isim de *Cyra* gibi 'güneş' anlamına geliyordu, ancak *Cyra* bazı dillerde 'ay' anlamına da gelebiliyordu. Geçmiş göz önüne alındığında her iki isim de uygundu.

Güneş, Ay

Ay, Güneş

Aynı madalyonun iki yüzünden başka neyiz

ki? Aynı ama farklı

Farklı ama aynı.

Cyra bu kimliği geride bırakmıştı - en iyi niyetle verilmiş bir karardı bu. Bunun bir trajediye yol açacağını bilseydi

Bunu asla yapmazdı.

Kızı oradaydı, Yveswich'te. Tatlı Lily'si. "Loren orada."

Cyra'nın boğuk fısıltısı panikle boğulmuştu.

Erasmus onun elini sıktı, kendi eli de titriyordu. "O iyi olacak," dedi nazikçe. "*Onunla* birlikte." Kocasının sözleri hiçbir işe yaramamıştı. Hiçbir şey ve hiç kimse kızlarını kurtaramazdı, hiçbirini bundan kurtaramazdı. Darien Cassel bile. Hiç kimse. Bu Darkslayer'lardan çok daha büyük bir şeydi. Onların dünyasından çok daha büyük.

"Onlara yardım etmeliyiz," dedi.

"Nasıl?" Erasmus mırıldandı.

Artık büyü bozulduğuna göre, Zümrüdüanka Yoldaşlığı hakkında sadece birbirleriyle değil başkalarıyla da özgürce konuşabilirlerdi. Artık savaşma şansları olabilirdi. Birçok yanlışlarını düzeltebilirler.

Ama ne Cyra ne de Erasmus eskisi gibi değildi. Artık farklıydılar, güçleri çoktan gitmişti.

Yine de Cyra, "Denemek zorundayız," diye fısıldadı.

Canlı haber akışı hâlâ siyahtı. Kamera kayıt yapmaya devam ediyordu ama şehirde Boşluk tarafından karartılmamış tek bir lens bile yoktu. Haber sunucuları kaçıyor; işlerini bırakıp kaçarken bağırıışlarını ve çığlıklarını duyabiliyordu. Hızlı ateş eden silah sesleri ve canlı canlı yenen insanların çığ, çaresiz çığlıklarıyla birlikte ulumalar ve böğürmeler hoparlörlerden yankılanıyordu.

Cyra yutkundu. "O da gelecek."

Erasmus'un gözleri onunkilere kilitlendi, korkusu onunkileri yansıtıyordu. Kızın kimi kastettiğini çok iyi biliyordu.

O geliyordu. Ve buraya geldiği anda, korumak için o kadar çok savaştığı bu dünyanın hiçbir şansı kalmayacaktı.

KARAKTERLERDEN OLUŞAN KADRO

YEDI ŞEYTAN

DARIEN CASSEL - Cehennem Kapısı'nın başı ve Angelthene'deki baş Karanlık Katil. On dokuz yaşındayken Yedi Şeytan'ı kurdu. O Randal Slade ve Elsie Cassel'in oğlu ve Ivyana Cassel'in ikiz kardeşi.

MAXIMUS REACHER - Darien Cassel'in ikincisi. Maya Reacher'ın ağabeyi. Max çocukluğundan beri Darien ile en iyi arkadaştır.

TRAVIS DEVLIN - Darien Cassel'in kuzeni. "Devlin Şeytanı" olarak da bilinir. İki erkek kardeşi vardır: Roman Devlin ve Paxton Slade. Yveswich'te doğdu ancak on yedi yaşında Angelthene'e taşındı.

JACK STEELE - Ivyana Cassel'in kocası. Jack, Yedi Şeytan'ın en yeni üyesi ve ailenin şakacısıdır. Şeytanlar'a katılmadan önce, kumarbaz ve dolandırıcı olarak pek çok düşman edinmiştir.

IVYANA 'IVY' CASSEL - Darien Cassel'in ikiz kardeşi, Darien'den yedi dakika sonra doğdu. Randal Slade ve Elsie Cassel'in kızıdır. İki yıldır Jack Steele ile evli.

TANNER ATLAS - Yedi Şeytan'ın Hacker'ı. Doktor Joyce Atlas'ın oğludur. O ve Darien, Darien onu okul zorbalarına karşı savunduktan sonra arkadaş oldular.

LACE RIVERA - Lionel Savage'ın yeğeni. Huntsmen'in eski üyesi, ancak hiçbir zaman resmileşmedi. Darien Cassel'in ilk ciddi kız arkadaşıydı.

REAPERS

MALAKAI DELANEY - Ruhlar Evi'nin başı ve Darien Cassel'in sağ kolu. Jewels Delaney'nin ağabeyi.

VALEN HAYES - Malakai Delaney'in İkincisi.

SYLVAN WOLFE - Malakai Delaney'in üçüncüsü. Adını Tanrı Sylvan'dan aldı.

ASPEN VAN HALEN - Lace Rivera'nın en iyi arkadaşı ve Clover Van Halen'in ikiz kardeşi. Clover'a büyü sistemlerini, veri tabanlarını vb. hacklemede yardımcı olur.

~~BRODIE VERLICE~~ - Macen Verlice'in ikiz kardeşi ve eski Azrail. *Ruhlar ve Günahkarlar Şehri* olayları sırasında öldü.

~~MACEN VERLICE~~ - Brodie Verlice'in ikiz kardeşi ve eski Azrail. *Ruhlar ve Günahkarlar Şehri* olayları sırasında öldü.

JEWELS DELANEY - Malakai Delaney'in küçük kız kardeşi. Kandırılma hastalığına yakalanmış.

CLOVER VAN HALEN - Aspen Van Halen'in ikiz kardeşi. Reapers için hacker.

HUNTSMEN

LIONEL SAVAGE - Av Alanlarının Başkanı ve Randal Slade'in eski Sağ Kolu. Lace'in amcası ve Harley'nin babasıdır.

HARLEY SAVAGE - Lionel Savage'ın oğlu ve Lace Rivera'nın kuzeni.

SETH MARKSMAN - Lionel Savage'ın ikincisi.

COLTON ADLER - Lionel Savage'a karşı üçüncü.

ARCHER SAVAGE - Lionel Savage'ın yeğeni. Lace ve Harley'nin kuzeni.

SHEPLEY MARKSMAN - Huntsmen'in Hacker'ı.

XANDER PRICE - Shepley Marksman'ın yardımcı hacker'ı. NATHAN

RHODES - Avcıların en yeni üyesi.

Ölümün Melekleri

DOMINIC VALENCIA - Death's Landing'in başı ve Angelthene'in Hava Filosu'nun eski üyesi. Conrad Valencia'nın kardeşı.

CONRAD VALENCIA - Dominic Valencia'nın kardeşı ve İkinci. Angelthene'in Hava Filosu'nun eski üyesi.

HANLI SHADID - Dominic Valencia'nın üçüncü oğlu ve Angelthene'in Hava Filosunun eski üyesi. *City of Gods and Monsters*'ın sonundaki Kuyu patlaması sırasında Şeytanlara yardım etti.

DYLAN REED - Ölüm Melekleri için Hacker. Angelthene'in Hava Filosu'nun eski üyesi.

GWEN REED - Aynı zamanda kardeşı olan Dylan Reed'in yardımcı hacker'ı. Angelthene'in Hava Filosu'nun eski üyesi.

SAVAŞLAR

CHANNARY GRAVES - İskeledeki Evin Başkanı. Warglar, şekil değiştiren büyüyle büyülenmiş nadir büyülü postlardan oluşan bir ürün yelpazesine sahiptir.

LUMEN GRAVES - Channary'nin kızı ve ikinci. UMBRIELLE

GRAVES - Channary'nin kızı ve üçüncü.

VALARY STERNBERG - Darien'in çıkarları olan eski arkadaşı. *Ruhlar ve Günahkârlar Şehri*'nde Loren'i tehdit ettikten sonra, Darien onu Channary tarafından aforoz ettirdi. *Ruhlar ve Günahkârlar Şehri* olaylarından sonra öldüğü varsayılır.

CHRISTA COPENSPIRE - Kısa süre önce Skylen şehrinden Angelthene'e geri taşındı. Darien Cassel ile olan ilişkisi uzun mesafeli ve sadece fizikseldi. Neredeyse ciddi bir ilişkiye dönüşüyordu, ancak bu gerçekleşmeden önce aralarındaki şeyler kötü bir şekilde sona erdi.

JACINTHA COPENSPIRE - Christa Copenspire'ın kız kardeşi ve Isabella Moss'un yardımcı hacker'ı.

ISABELLA MOSS - Warglar için hacker.

RYLEIGH WITT - Vanessa Witt'in kız

kardeşi. VANESSA WITT - Ryleigh Witt'in

kız kardeşi.

VIPLER

JUDE MONSON - Engerekler İni'nin başı. Şeytanların eski dostu. *City of Souls and Sinners*'da Darien Malakai Delaney'e terfi verince Darien Cassel ile arası açıldı.

NADIA MONSON - Jude Monson'ın nişanlısı.

JESSA GILCHRIST - Darien Cassel'in çıkarları olan eski arkadaşı. *City of Gods and Monsters*'ın sonunda Şeytanlara yardım etti.

SAGE MONSON - Vipers'ın hackerı. Jude Monson'ın kız kardeşi. CARTER

MCKENZIE - Jude Monson'ın kuzeni ve ikincisi.

IVAN GILCHRIST - Jessa Gilchrist'in kuzeni. RACE

HUNTER - Jude Monson'ın üçüncüsü.

JASMINE ROSE - Vipers üyesi. Sage Monson'ın hacker yardımcısı.

YVESWICH'İN DARKSLAYER'LARI

ROMAN 'SHADOWS' DEVLIN - Gölge Ustası ve Kara Ev'in Başkanı. 'Hollow'un Kurdu' olarak bilinir. Darien'in kuzeni ve Travis ve Paxton'ın ağabeyi.

SHAYLA 'SHAY' COUSENS - Riptide üyesi. Athene'nin kızı ve Anna'nın küçük kız kardeşi.

KYLAR 'KY' LAVIN - Roman Devlin'in ikincisi ve hacker'ı. Eugene adında küçük bir kardeşi var.

DONOVAN SLADE - Yveswich'teki tüm Darkslaying çevrelerinin başı. Randal ve Dean Slade'in kardeşidir ve üçünün en küçüğüdür. Üç çocuğu vardır: Roman, Travis ve Paxton.

ATHENE COUSENS - Riptide'in başı. İki kızı var: Shay ve Anna Cousens.

ANNA COUSENS - Athene Cousens'in ikincisi. Athene'in kızı ve Shay'in kız kardeşi.

PIA - Athene Cousens'in üçüncüsü. Anna'nın arkadaşı.

LARINA BARLOWE - Donovan'a cevap veren bir Shadowmaster. Blaine'in kız kardeşi.

BLAINE BARLOWE - Donovan'a cevap veren bir Shadowmaster. Larina'nın kardeşi.

BEATRICE - Riptide için çalışan bir Selkie.

KAILANI - Riptide için çalışan bir Selkie. WILLOW

ADAMS - Roman Devlin'in üçüncüsü.

HELLSEHERS

TERRAN İMPARATORU - Tüm Terra'daki en güçlü kişi. Gerçek adı Quinton Lucent.

KLAY LUCENT - Quinton Lucent'ın oğlu. *Ruhlar ve Günahkârlar Şehri*'nde Loren'i izlemesi için görevlendirildi.

~~RANDAL SLADE~~ - Angelthene'deki tüm Darkslaying çevrelerinin eski başkanı. Darien ve Ivyana'nın babası ve Elsie Cassel'in kocasıdır. *Tanrılar ve Canavarlar Şehri* olayları sırasında öldü.

GAVEN PAYNE - Bir silah tüccarı ve Randal'ın eski iş ortaklarından biri. İmperator'un emrinde çalışıyor.

JOHNATHON KYLE - Lucent Enterprises CEO'su.

HELIA SOPHRONIA - Loren'in annesi ve Erasmus Sophronia'nın karısı.

CYRA - *Tanrılar ve Canavarlar Şehri*'nde Loren'i bulması için Darien'i tutan tavşan haberci.

MAVI - Sis büyüsüne sahip bir Elemental.

JOYCE ATLAS - Tanner'ın annesi. Angelthene General'da doktor.

MAYA 'MJ' REACHER - Max'in küçük kız kardeşi. *City of Souls and Sinners*'in sonunda Blue, Maya'nın hala hayatta olduğunu ve 'Scarlet' adını kullandığını açıkladı.

PAXTON DEVLIN - Roman ve Travis'in küçük kardeşi.

EUGENE LAVIN - Yarı insan cehennem zebanisi. Kylar'ın küçük kardeşi ve Paxton'ın en iyi arkadaşı.

BLAZE - Cehennem büyüüne sahip bir Elemental. ALTIN -

Aether büyüüne sahip bir Elemental.

~~TYSON GELLER~~ - Eski Azrail. *Tanrılar ve Canavarlar Şehri'nde* Darien tarafından öldürüldü.

~~HELEN DEVLIN~~ - Roman ve Travis'in annesi. *Tanrılar ve Canavarlar Şehri* olaylarından önce öldü.

CLARE SLADE - Paxton'ın annesi. Donovan Slade ile evli. KYLE - Dövme

sanatçısı ve Diablo'nun sahibi.

~~KORAY VE XANDER~~ - Haydut zebaniler. Yedi Şeytan tarafından *Tanrılar ve Canavarlar Şehri*.

~~LIAM~~ - Eski Azrail. *Tanrılar ve Canavarlar Şehri'nde* Darien tarafından öldürüldü.

IAN GRAY - *City of Gods and Monsters*'da Malakai tarafından aforoz edilen bir Azrail.

GIOVANNI - Dövme sanatçısı ve Giovanni's Tattoo'nun sahibi.

DEAN SLADE - Randal ve Donovan'ın kardeşi.

İNSANLAR

LOREN CALLA/LILIANA SOPHRONIA - Erasmus ve Helia Sophronia'nın kızı. Babası onu Arcanum Kuyusu ile yarattıktan sonra, büyüü ile yetenekli hale geldi ve Kuyu'yu takip edebildi. Daha bebekken ailesi onu Kızıl Yıldız Tapınağı'nın merdivenlerine bıraktı, Kısa süre sonra Roark Bright tarafından evlat edinildi. Ona 'Calla' soyadını vermek Taega'nın seçimi idi, böylece gerçek adıyla bir bağlantısı olacaktı.

ARTHUR J. KIND - Lucent Enterprises'in eski doktoru ve silah teknisyeni. Elsie Cassel Randal'la birlikte olmak için Angelthene'e ilk taşındığında, Arthur onun doktoru ve çok yakın arkadaşı oldu.

ERASMUS SOPHRONIA - Arcanum Kuyusu'nun yaratıcısı ve Loren Calla'nın babası. Anka Kuşu Kafası Topluluğu'nun kurucusu.

~~ELSIE CASSEL/EMBERLEY SLADE~~ - Darien ve Ivy'nin annesi ve Randal Slade'in karısı. Randal ile birlikte olmak için evden taşındığında Elsie olan adını Emberley olarak değiştirdi. *Tanrılar ve Canavarlar Şehri'ndeki* olaylardan önce öldü. Ölümü intihar olarak değerlendirildi, ancak Darien ve Ivy onun öldürüldüğünden şüpheleniyor.

WITcHES VE WARLOcKS

(VENEFI CAE)

DALLAS BRIGHT - Roark ve Taega'nın kızı. O bir öğrenci Angelthene Akademisi ve Angelthene'in Hava Filosunda bir stajyer. Loren'in en iyi arkadaşı ve üvey kız kardeşidir.

CASEN MARTEL/THE BUTCHER - Kan İksirleri'nin baş satıcısı Witheredge eyaleti. Angelthene'de Umbra Forumu'nu yönetiyor. Chloe adında bir kızı var.

TAEGA BRIGHT, NEE TINE - Roark'ın karısı ve Dallas'ın annesi. Phoenix Head Society'nin eski üyesi.

ROARK BRIGHT - Kızıl Baron ve Terra'nın Hava Filolarının Generali. Taega'nın kocası ve Dallas'ın babasıdır. Gerçek adı Elix Danik'tir ve Anka Kafa Topluluğu'nun orijinal bir üyesidir.

FINN SOLACE - Angelthene'in Büyülü Koruma Birimi Baş Dedektifi.

TAMIKA ISLEY - Angelthene Optometry'de optometrist. TANYA -

Silverway'deki Caliginous'ta resepsiyonist.

MORDRED VE PENELOPE - Mordred ve Penelope'nin Havan ve Havaneli'nin Sahipleri.

ALFIE - Yveswich's Black Market'te çalışan bir uyuşturucu ve silah satıcısı.

BENJAMIN - Dusk Hollow mezarlığında yaşayan bir mezar hırsızı.

CAIN NASH - *Tanrılar ve Canavarlar Şehri*'nde Kuyu'nun peşinde olan bir suçlu. Darien, Finn'in onu parmaklıklar ardına koymasına yardım etti.

~~IVADOR LANGDON~~ - Angelthene Akademisi'nin eski müdürü. *City of Gods and Monsters* olayları sırasında öldü.

DENNIS BOYD - Puerta de la Muerta'nın sahibi ve Chrysantha Sands'in eski işvereni.

MILES OSBORN - Angelthene Akademisi Müdürü.

AGATHA - Hedgewitch ve Agatha'nın Ortaöğretim Sonrası Botanik Eğitimi'nin sahibi.

ETHAN, CHAD VE GARRETT - Angelthene Akademisi öğrencileri.

ANTONIO PEREZ - Pit'in sahibi olan bir mafya babası.

GRAYSON PHIPPS - Angelthene Akademisi'nde bir

öğretmen. CHLOE MARTEL - Kasabın kızı.

WEREWOLVES

(LYCANTHROPES)

LOGAN SANDS - Silverwood Bölgesi'nin başı ve Angelthene'deki tüm kurtadam sürülerinin alfası. Shadowback olarak da bilinir.

SABRINE VAN ARSDELL - Loren ve Dallas ile en iyi arkadaşlar. Logan, *Tanrılar ve Canavarlar Şehri*'nde onu bir kurt adama dönüştürdü.

SEBASTIAN - Logan Sands'den sonra ikinci. Cryo olarak da bilinir. Muhafız Sürüsü üyesi.

CHRYSANTHA SANDS - Logan'ın kız kardeşi. Tundra olarak da bilinir. Muhafız Sürüsü üyesi.

CASH - Logan Sands'e üçüncü. Silverrain olarak da bilinir. Muhafız Sürüsü üyesi.

~~BLEDDYN SANDS~~ - Logan'ın babası. *Tanrılar ve Canavarlar Şehri* olaylarından önce öldü.

Big - Silver Claw'ın baş aşçısı.

VAMPIRLER

(LAMI AE)

~~CALANTHE CROFT~~ - Drakon bölgesinin Baş Vampiri ve Kan Gölü Evi'nin eski Başkanı. *Ruhlar ve Günahkarlar Şehri* olayları sırasında öldü.

EMILIE CROFT - Calanthe'nin kızı ve Kan Gölü Evi'nin varisi.

JADEN CROFT - Emilie'nin üvey kardeşi.

BAYLOR - Şeytanın Avukatı'nın eski yöneticisi. VIKTOR -

Kan Gölü Evi üyesi.

LENORA ALDONOLD - Kan Gölü Hanesi Üyesi ve Calanthe Croft'un İkincisi.

DESIREE DENALDI - Gümüş Meşale Hanesi'nin varisi. Kendisi gibi varis olan bir ikiz kız kardeşi vardır.

ANGELTHENE KUTULARI, KÖŞKLERİ VE EVLERİ

ANGELTHENE ÜST BATI VENEFICAE

COVENS
AŞAĞI BATI
NORTHWOOD
FARHALLOWS

ANGELTHENE MUHAFAZLARININ

KURTADAM SÜRÜLERİ
QUEENSWATER
DOĞU YAKASI
SIYAH AYNA

ANGELTHENE KAN GÜLÜ'NÜN VAMPİR

EVLERİ
GÜMÜŞ MEŞALE
CESET ÇİÇEĞİ ÇEKİÇ
ORKIDE MAVİ
ZAMBAK

TANIDIK RUHLAR

BANDIT - Darien Cassel'in Tanıdığı. Kısa tüylü, kesik kulaklı ve kesik kuyruklu bir köpek.

SINGER - Loren Calla'nın çoban köpeği Familiar. Darien Cassel tarafından yapılan bir anlaşmayla Dul tarafından ölümden geri getirildi ve köpeğin dönüşü için ölümsüz ömründen yıllar eksiltti. Yılların sayısı ve anlaşmayı çevreleyen koşullar bilinmemektedir.

MORTIFER - Cehennem Kapısı'nın Ev Hobisi. Darien Cassel tarafından kurtarılmadan önce bir mafya babasına aitti.

YARATIK - Malakai Delaney'nin Tanıdığı. Ok uçlu kuyruğu olan bir yarasa. En sevdiği yiyecek muz.

TWITCH - Jack Steele'in Tanıdığı. Yüz tikleri olan Jaguar.

SOOT - Ivy Cassel'in köpek tanıdığı. Görünüş olarak Bandit ile neredeyse aynı.

GRIM - Maximus Reacher'ın Tanıdığı. Dağ aslanı. GHOST -

Dallas Bright'in Tanıdığı. Kanatlı kaplan.

GÜMÜŞ - Tanner Atlas'ın Tanıdığı. Tatlıya düşkün bir kurt. NOBLE -

Travis Devlin'in Tanıdığı. Mastiff köpeği.

CINDER - Lace Rivera'nın Tanıdığı. Safir gözlü ev kedisi. PEBBLE -

Sabrina Van Arsdell'in Tanıdığı. Karga.

ITZEL - House Hob. Roman Devlin'e ait.

SAYAGUL - Roman Devlin'in Tanıdığı. Küçük ejderha. Sakızlı ayıları sever.

NUGGET - Shay Cousens'in Tanıdığı. Beyaz fok yavrusu.

CHANCE - Paxton Slade'in Tanıdığı. Yavru köpek.

İSİMSİZ

KADIN - Dev bir örümcek. Evini Dilek Çeşmesi olarak bilinen Kavşak'ta inşa etti. Gerçek adı Araneae.

SOLUK ADAM - Tebeşir Kapı'nın ötesindeki yaldızlı ininde yaşayan insansı bir yaratık. Bilmecelelere düşkündür ve geleceği tahmin etme yeteneğine sahiptir.

FAUN - Angelthene Ulusal Ormanı'ndaki yaşlı bir incir ağacının altında yaşayan, boynuzlu ve çift ayaklı bir yaratık. Darien on beş yaşındayken annesini geri almak için bir takas yapıp yapamayacağını görmek için bu yaratığı ziyaret etti.

~~RUH~~YİYİCİ - Whitebridge topluluğundaki Strangler Fig'in altındaki Kavşağı koruyan bir yaratık. *Ruhlar ve Günahkarlar Şehri*'nde bir Peçe yaratığı tarafından öldürüldü.

BASILISK - Bu yaratık hakkındaki bilgiler son derece sınırlıdır. Yüzlerce yıldır Basilisk'in görüldüğü belgelenmemiştir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.